

# Giới thiệu Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khỉ Con#39 Cho Anh

**Thể loại:** Hiện đại, sủng, ngọt ngào

**Editor:** Ciao J

**Số chương:** 75 chương

Mọi người bảo rằng em không có tính kiên nhẫn. nhưng thực ra trước giờ em vẫn kiên trì hai việc một là béo và hai là thích anh.

- ----- Đường Viên

Khi Đường Viên dùng nick cùng mấy cô gái đi càn quét Weibo của Nam thần với nội dung "Đại thần, em muốn sinh "khỉ con" cho anh, thì cô chưa từng nghĩ đến một ngày cô sẽ thực sự sinh cho anh một đứa con.

Khi đại thần Dung Giản nhận nội dung kịch bản mới, anh phát hiện ra tên của nam chính trong tiểu thuyết giống như của mình...

Được ăn cả, ngã về không: Sinh.//Thịt viên chua ngọt: Đại thần, em muốn sinh 'khỉ con' cho anh!

**P/s:**

1. Cùng hệ liệt với Em có bệnh, phải trị
2. Truyện ngọt, đơn phương thâm mến, là mối tình đầu của nhau, HE
3. Hiện thực mới là chính, chỉ có một chút chút xiu là trên mạng.

Câu chuyện về cô gái tròn trắng mập cùng với nam thần lạnh lùng tình anh.

Truyện này còn có tên "Tôi viết một câu chuyện, nam chính là nam thần trong lòng tôi", "Cô có kỹ năng thâm mến đặc biệt"

**Diễn viên:** Đường Viên, Dung Giản | Phối hợp diễn: Đường Bao (con khỉ nhỏ), Hà Khánh Nguyên, Nguyễn Tâm, Nam An An, Cổ Ly, An Ngung, An Nại (An Nại trong truyện Nại Hà)

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khỉ Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Học thần

Edit: Ciao

Chín rưỡi tối, Đường Viên chạy xong mười vòng trên đường băng quanh sân thể dục, cô đi từ từ sang bên cạnh đường băng, cúi người, hai tay vịn đầu gối, thở dốc.

Buổi tối mùa hè, không khí ngọt ngào mà khô nóng, sau khi vận động mạnh, cả người cô ra đầy mồ hôi. Gió mát thổi qua người, Đường Viên cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái, cô nghỉ ngơi một chút rồi lại bắt đầu đưa tay làm động tác kéo duỗi. Buổi tối cô không ăn cơm còn đến chạy bộ nữa, cảm giác tự ngược mình quá, cô thề, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Lúc này sân thể dục có rất nhiều người, xa xa còn có một đám nam sinh đang chạy trên sân bóng rổ, mồ hôi như mưa, quả bóng rổ đập mạnh trên đất, nghe tràn ngập sức sống. Xa xa, Đường Viên đứng nhìn một nam sinh dáng người cao lớn, đưa lưng về phía cô, người đó cao hơn rất nhiều so với nam sinh bên cạnh, anh đứng ở đó, cho dù chỉ là một bóng lưng cũng có cảm giác như hạc lạc giữa bầy gà.

Đường Viên nhớ rõ, năm lớp mười, Dung Giản chính là người có vóc dáng cao nhất trong trường trung học thuộc đại học Tây, khi đó kiểm tra sức khỏe, anh đã cao 1m86.

Không biết có phải là Dung Giản hay không, cô đang nghỉ ngơi thì chợt nghe thấy một tiếng: "Học thần, đỡ lấy!"

Học thần?

Đường Viên sững sốt một chút, quả bóng rổ bay thẳng về phía cô.

Đường Viên vô thức lệch đầu qua một bên, quả bóng gần như bay sát qua mặt cô, cô còn nghe được cả tiếng gió vù vù. Sau khi tránh được quả bóng,

Đường Viên xoay người lại, chạy vài bước nhặt quả bóng trên đất lên, một nam sinh chạy tới vừa cô, vừa chạy vừa chấp tay trước ngực, ngoài miệng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.”

Nghe tiếng, có vẻ là người vừa mới gọi cái người cao cao kia là ‘học thần’. “Không sao cả.” Đường Viên khoát tay, hai tay ôm quả bóng giơ lên cao quá đầu, nhảy lên dùng sức ném mạnh quả bóng, quả bóng rỏ bay một vòng cung trong trời đêm, rơi chính xác xuống trước mặt nam sinh đó, được anh ta thoải mái vươn tay đỡ lấy. Vài nam sinh ồn ào huýt sao, còn hô lên: “Bóng tốt!”

Nam sinh đó bỏ quả bóng xuống, cầm một bình nước chạy tới chỗ Đường Viên, có chút xấu hổ gãi đầu: “Này.” Anh ta nói xong nhét chai nước khoáng vào trong tay cô, rồi chạy về.

Đường Viên làm xong bộ động tác kéo duỗi thì lại quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy được nửa khuôn mặt của nam sinh cao cao kia, tay phải anh cầm bình nước khoáng, ngón tay mở nắp bình nước, lúc ngửa cổ lên uống, yết hầu khiêu gọi hơi nhúc nhích.

Thói quen một tay vặn nắp bình này...

“Bộp”. Tiếng bình nước khoáng rơi vào trong thùng rác lõi suy nghĩ của Đường Viên về, cô lấy lại tin thần, chạy đi thật nhanh.

Sân bóng rỏ sau lưng cô vẫn náo nhiệt như trước.

Đường Viên vừa đi, các nam sinh bắt đầu ồn ào: “Ê con, nhất định vừa rồi cậu cố ý ném bóng về phía cô em kia!”

“Đi chết đi!” Cao Dương không yên lòng đập bóng, than với Dung Giản ở bên cạnh: “Học thần, cô em kia xinh cực, vừa rồi tôi đưa nước cho cô ấy, lúc cô ấy cười rộ lên thì rất ngọt, còn có lúm đồng tiền nho nhỏ.” Anh ta vừa nói thì những nam sinh khác ồn ào ngay: “Tối om thế này mà cậu còn thấy mặt người ta sao? Ê con, cậu đói khát thế à?”

“Tối om thì sao hà, tôi đâu có mù!” Khuôn mặt tròn nhỏ nhắn, đôi mắt thì to tròn, rất đẹp, rất có sức sống. Anh nhảy lên ném cầu về phía sau, còn lộ ra một chút xiu eo dưới áo T-shirt, dưới ánh đèn mờ mờ, có chút chói mắt. Cao Dương nói rồi dùng khuỷu tay huých vào cánh tay Dung Giản, tiếc nuốt thở dài: “Nhưng mà vừa rồi, cô bé ấy chỉ nhìn cậu.”

“Ừ.”

####

Trái tim đập rất nhanh, lúc Đường Viên đi lên cầu thang thì vẫn rất vui vẻ, cô gần như có thể xác định, nam sinh cao lớn đó chính là Dung Giản.

Lần đầu tiên cô thấy Dung Giản, là lễ khai giảng của trường trung học thuộc đại học Tây, Dung Giản là học sinh lên bục phát biểu.

Giọng nói trong suốt của anh qua micro vang sập sân trường, không giống như các nam sinh trong thời kỳ đổi giọng, giọng của anh là giọng thiếu niên mát rượi, không có vẻ khàn khàn và thô thô, ngược lại còn mang theo chút tử tế, rất dễ nghe, thoáng chút đã lọt trọn vào trong tai cô. Đường Viên vốn đang buồn ngủ nhìn bốn phía xung quanh một chút, ngẩng đầu nhìn lên sân khấu. Cách rất nhiều học sinh, ánh mắt cô nhìn lên người anh. Anh đứng trên bục danh dự, mặc đồng phục hai màu trắng xanh của người trung học thuộc đại học Tây, bộ đồng phục rộng thùng thình mà người khác mặc, lại vô cùng đẹp mắt khi anh mặc trên người, làm nổi bật thân hình cao lớn của anh.

Đường Viên ngồi dưới ánh mặt trời, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay quá chói mắt, cô hơi híp mắt lại.

Sau khi buổi lễ khai giảng kết thúc, cô mới biết được cô và học thần Dung Giản trong truyền thuyết được phân vào lớp chuyên, khác nhau là, anh là người đứng đầu, còn cô là top dưới của lớp chuyên. Lần đầu tiên sắp xếp chỗ ngồi dựa theo cao thấp, Đường Viên ngồi rất gần phía trước, Dung Giản ngồi lại tít đằng sau. Sau đó, chỗ ngồi xếp theo lệ cũ, là dựa vào thứ hạng trong lớp, các học sinh ngồi theo đúng thứ hạng của mình. Vào lúc đó, Đường Viên học rất cố gắng, mười giờ tối học xong giờ tự học, cô còn ngồi trong phòng học thêm một lát rồi mới trở lại ký túc xá.

Chỉ tiếc, nửa học kỳ sau của lớp mười, khi cô có thể đạt được vị trí số hai để ngồi cùng Dung Giản, thì Dung Giản lại đi mất.

Về sau, Đường Viên cố gắng thi đỗ đại học Tây, mà Dung Giản lại tới nước Anh trao đổi một năm.

Không sao cả, Đường Viên nghĩ, rốt cuộc thì bây giờ anh cũng đã trở lại!

Vào lúc mà cô béo nhất.

-----

(1) Học thần: Chỉ những người học rất giỏi, thông minh, nhanh nhẹn trong học tập

(2) Ê con: Tên thật là Cao Dương, đổi lại là Dương Cao, Dương Cao có nghĩa là Ê con.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

## Chương 2: Lên xe

Sau 12 giờ, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ thư viện, chiếu vào gần cửa sổ, Đường Viên ngồi trên đó chăm chú mở laptop ra gõ chữ.

Sau khi thư viện mới của đại học Tây được xây dựng xong, người đến thư viện cũ cũng ít hơn một nửa, nhưng Đường Viên vẫn có thói quen đến thư viện cũ tự học.

Thư viện cũ rất lớn, cầu thang xoay tròn, trần nhà cao, đèn treo to làm bằng đồng cùng với những song cửa sổ bằng gỗ, khiến xung quanh tràn ngập ánh sáng ấm áp, ngoài cửa sổ những cành cây lá rậm rạp, xanh um tươi tốt nhẹ lắc lư theo gió, tiếng gõ phím laptop khe khẽ, trong phòng yên tĩnh mà tuyệt đẹp.

Nhưng mà hôm nay Đường Viên không đến để làm bài tập, năm hai vừa mới khai giảng, còn chưa có bài tập gì, cô đang chuẩn bị viết kịch bản truyền thanh.

Ngày hôm qua Cố Cầu Cầu cho cô nghe kịch truyền thanh, giọng nói trầm thấp, mát lạnh, ôn nhuận, từ tình... Những giọng nam dễ nghe mà Cố Cầu Cầu tốn học bổng một năm mới mua được, Đường Viên đã bị Cố Cầu Cầu đưa vào vòng tròn trên mạng.

Đường Viên bị ủy thác trách nhiệm, dùng sức mạnh học bài lúc thi đại học, nghiêm túc đọc tiểu thuyết, còn làm cả ghi chép về quan hệ các nhân vật.

Ánh nắng ấm áp khiến người ta dễ buồn ngủ, Đường Viên viết viết một lúc đã không thể mở mắt ra được rồi.

Cô bị một tiếng gõ bàn đánh thức, cái bàn hơi rung lên, Đường Viên mở mắt ra thì cảm thấy mình bị một bóng đen trùm lên, một giọng nói mát rượi vang lên, có lẽ do không muốn quấy rầy người khác, cho nên nói rất nhỏ, nghe trầm thấp mà từ tính: “Bạn học, ở đây có ai không?”

Giọng nói này... Đồi tai Đường Viên run rẩy.

Cô không ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào ngón tay ở cách đó không xa, bàn tay vừa rời gỗ bàn, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, còn có thể nhìn thấy mạch máu trong lòng bàn tay, trên đường số mệnh còn có một nốt ruồi đỏ nho nhỏ.

Là Dung Giản.

“Không có, không có.” Đường Viên nhanh chóng đứng dậy nhặt sách vở trên bàn vào, ngồi lại cúi đầu viết ghi chép.

Dung Giản ngồi đối diện cô lấy ra một quyển sách, sau lưng anh là ánh nắng chiếu qua cửa sổ cũ, có thể hòa tan cả người.

Đường Viên liếc mắt nhìn ngón tay thon dài đang mở trang sách của anh, cô có chút không yên lòng, ánh mắt luôn nhìn Dung Giản.

Lúc anh xuất hiện bên cạnh cô, cả không khí cũng ngọt ngào hơn.

Đúng là nam thân, dù là dáng ngồi cũng không hề lười nhác, bóng lưng thẳng tắp mà cao lớn.

Từ góc của Đường Viên nhìn sang, vẻ mặt anh chăm chú, cái kính đeo sau hàng mi đậm màu hơi tuột xuống, che đôi mắt màu nâu nhạt. Trước kia lúc cô ngồi cùng bàn với Dung Giản, Đường Viên cũng rất thích vụng trộm nhìn ánh mắt anh, hốc mắt Dung Giản rất sâu, màu của mắt hơi nhạt hơn một chút, vẻ mặt bình thường có loại khí chất lạnh lùng. Thình thoảng Dung Giản dừng lại chuyển bút máy giữa hai ngón tay, ghi lại gì đó trên laptop, bàn tay nắm bút máy màu xanh đậm nhìn rắn rỏi, ngón tay trắng nõn hơi cong lên.

Đường như Dung Giản cảm nhận được ánh mắt nữ sinh đối diện, bút máy hơi dừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt vừa to vừa tròn.

Đường Viên nhanh chóng cúi đầu xuống, như một học sinh tiểu học bị thầy giáo bắt gặp đang không tập trung, lưng thẳng tắp, ngồi nghiêm chỉnh lấy một quyển sách kế toán chuẩn bị học bài. Ánh mắt Dung Giản vừa nhìn cô, vô cùng bình tĩnh. Đường Viên biết rõ, đối với cô là xa cách lâu gặp lại, nhưng với anh thì có lẽ là lần đầu gặp mặt.

Đến khi Đường Viên đọc hết nửa quyển sách, ngoài trời đã tối rồi. Cô nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi, Dung Giản vẫn ngồi chưa đi, anh hơi cau mày, ngón tay đánh nhanh trên bàn phím. Đường Viên có chút lưu luyến, không muốn đứng lên dọn dẹp sách vở, nhưng còn nửa tiếng nữa ký túc xá sẽ đóng cửa, cho dù không nổi rồi xa nam thân thì cô cũng phải mau chóng đi.

Lúc xuống lầu, trong lòng Đường Viên vui vẻ, bước chân nhẹ nhàng, cơ thể hơn 65kg mà cảm giác như chỉ có 45kg, vừa nghĩ tới hôm nay ngồi học cùng Dung Giản cô đã thấy vui rồi. Đáng tiếc cô chỉ vui được ba giây, vừa đẩy xe đạp ra cô phát hiện xe đạp bị hỏng, Đường Viên khom người, dựa vào ánh đèn mờ mờ bên hồ Mã Đề, cô nhìn thấy mấy miếng thủy tinh lấp lánh. Cô nhéo nhéo mắt, quả nhiên, lốp xe mới bơm căng mấy hôm trước đã xẹp lép rồi.

Đường Viên xoa xoa khuôn mặt, chỉ có thể chạy về.

Vừa khai giảng, lại là hơn nửa đêm, trên đường đã không có người nào, đèn đường của trường đại học Tây cũng mờ mờ, trước kia có Cố Cầu Cầu đi chung, hôm nay Cố Cầu Cầu ra ngoài vui chơi, một mình cô nửa đêm chạy trên ‘Bảo nghiên lộ’, đúng là cảm giác con đường này vừa u ám vừa đáng sợ.

‘Quý lâu’ đang được sửa sang của đại học Tây không an toàn cho lắm, mấy hôm trước còn có nữ sinh xảy ra chuyện tại bảo nghiên lộ. Đường Viên càng nghĩ càng sợ hãi, cô chạy càng lúc càng nhanh, chạy như là chạy trốn, tiếng túi sách đập vào mông, cùng tiếng thở gấp của cô, nặng nề mà quý dị trong màn đêm yên tĩnh.

Đường Viên đứng tại chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, cô nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên mặt đất.

Tiếng xe đập càng lúc càng lớn, cô nghiêng đầu vừa vặn nhìn thấy một chiếc xe đạp địa hình chạy nhanh qua người cô, vù một tiếng.

Bóng lưng kia là Dung Giản!

Đường Viên hăng hái lên, đeo túi sách chạy theo sau xe anh, cố gắng giữ một đoạn khoảng cách không xa với anh, xa hơn thì cô sẽ sợ, tới gần cô... càng sợ hơn.

Dung Giản đạp rất nhanh, cô chạy rất nhanh, thở hồng hộc.

Rất nhanh, khoảng cách giữa xe và người đã bị kéo ra, bước chân Đường Viên càng lúc càng nặng nề, phù, Đường Viên dừng lại, hai tay vịn đầu gối thở dốc, cô đưa tay lau khuôn mặt đầy mồ hôi, ngay cả trên lông mi cũng là mồ hôi, cô xoa xoa con mắt bị mồ hôi chảy vào, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy đôi chân dài trên mặt đất.

“Làm sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói mát lạnh đó, Đường Viên khản trương đứng thẳng người, nói lắp ba lắp bắp: “Xe đạp mình bị hỏng, mình đang trở lại ký túc xá, trên đường không có người cho nên hơi sợ, vậy mới chạy sau lưng cậu.”

Xe Dung Giản dừng trước mặt Đường Viên, lúc trước ở thư viện còn không phát hiện, bây giờ ở gần thế này, Đường Viên mới phát hiện anh đã cao hơn. Dung Giản dựa vào ưu thế cao lớn, đứng nhìn cô từ trên cao, cảm giác rất áp lực, trên người anh hơi thở sạch sẽ mà nhẹ nhàng, không có mùi mồ hôi của nam sinh, cũng không có mùi thuốc lá.

“Cậu ở đâu?” Dưới ánh đèn mờ mờ, mặt Dung Giản bị ánh nét mờ của lông mi, nhạt đến mức nhìn càng thâm thúy, con mắt lại sáng ngời.

“Ký túc hai mươi.” Đường Viên bị anh nhìn, trái tim đập rất nhanh, hô hấp cũng càng dồn dập.

Ký túc hai mươi ở phía tây của đại học Tây, cách nơi này rất xa.

Đường Viên nhìn Dung Giản, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, hơi cau mày. Nhìn từ góc độ đó, lông mày anh có cảm giác rất sắc bén. Đường Viên đang muốn nói không việc gì, một mình chạy cũng được, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của Dung Giản.

“Đi lên.” Dung Giản không xuống xe, chân sau giữ đất, hơi hất cằm về phía cô.

“A, được.” Đường Viên đồng ý, nhìn chiếc xe địa hình rất đẹp, nhưng lại không có chỗ ngồi phía sau...

“Cậu ngồi phía trước.” Giống như cảm giác được nghỉ ngơi của cô, Dung Giản thân nhiên nói.

“Mình hơi béo.” Đường Viên bất an nhỏ giọng nói.

“Đi lên.” Dung Giản không để ý, nói lại một lần, gõ gõ vào tay lái.

“Cảm ơn.” Đường Viên sợ anh không kiên nhẫn, hóp bụng lại, đi qua. Dung Giản thả tay lái bên trái, lấy túi sách của cô đặt lên vai.

Tim Đường Viên như nổi trống, cô cẩn thận vịn tay lái, gờ chân ngồi lên. Lúc tay phải vịn tay lái không cẩn thận chạm vào mu bàn tay Dung Giản, tay anh lạnh lạnh, trên mặt Đường Viên lại nóng lên, cô hơi dịch tay, chăm chú cảm vào thành kim loại bên cạnh tay lái, trong lòng bàn tay cũng đổ một lớp mồ hôi mỏng, tay vừa trượt lại chạm vào tay cái của Dung Giản.

Cũng may Dung Giản không có phản ứng gì, Đường Viên giấu điếm phần si mê của mình, vịn chặt lấy thanh kim loại.

Rốt cuộc ngồi nghiêng một bên, Đường Viên vẫn hơi căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào.

Nhìn cô ngồi vững vàng, Dung Giản cũng cầm tay lái, chiếc xe nhanh chóng khởi hành.

Hai tay Dung Giản nắm tay lái bên người cô, cả người Đường Viên cũng ngồi trong ngực Dung Giản.

Trái tim cô đập thình thịch, không tự chủ được hô hấp của mình, chăm chú nhìn thanh kim loại.

Đường Viên được hơi thở khoan khoái sạch sẽ của anh bao quanh, bị gió lạnh lạnh khẽ thổi, cô có cảm giác không chân thực. Vào giờ này, trên đường gần như không có ai, cô yên tĩnh ngồi trên xe Dung Giản, được anh chở ngang qua cả sân trường.

Bọn họ không nói gì cả

Dung Giản đạp rất nhanh, đường Viên cho rằng anh phát hiện ra cô rất nặng. Cô cẩn thận ngồi trên thanh sắt, chân không biết đặt ở đâu chỉ có thể rụt lại, cô không dám lộn xộn, cả người cũng cứng ngắc.

Cô cúi đầu nhìn Dung Giản nắm tay lái, tay của anh rất đẹp, trắng nõn thon dài, khi nắm tay lái, khớp xương hơi nhô lên, mu bàn tay còn có vết lõm nhỏ, thoát nhìn khớp xương rõ ràng.

Đường Viên cảm thấy, hôm nay rất là vui vẻ.

Gần đến ký túc hai mươi thì tốc độ xe hơi chậm lại, Đường Viên nhìn chuẩn cơ hội để đặt chân xuống đất, muốn nhảy xuống khỏi xe trước, không ngờ khi cô đặt được mũi chân lên đất thì cả người lại bị cánh tay Dung Giản vây lấy, hơn nữa Dung Giản không đổ xe mà rẽ ngang sang đường nhỏ chỗ bồn hoa, có lẽ định thả cô ở cửa ký túc xá. Đường Viên có chút lúng rụt rụt chân về, bị kịch xảy ra trong nháy mắt đó ——

Bánh xe từ từ chuyển động, quần lấy đầu ngón chân đang vênh lên của Đường Viên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Chênh lệnh

“Á —— Au ——” Con đau nát cả lòng truyền tới từ ngón chân, Đường Viên đau tới mức hít sâu một hơi, kêu thảm thiết.

Thật sự là rất rất rất rất đau, lúc đó cô đi dép xăng đan, đầu ngón chân lòi ra ngoài một chút, một chút đó bị cuốn vào bánh xe.

“Két ——” Nghe thấy tiếng Đường Viên kêu thảm thiết, Dung Giản phản ứng cực nhanh, bóp phanh, đồng thời một chân bắm lấy đường để tránh bánh xe tiếp tục lăn.

Anh nhắc chân lên nhảy xuống xe, xoay người giữ lấy bánh trước, một tay nắm lấy mắt cá chân Đường Viên, lấy ngón chân cô ra khỏi bánh xe.

“Xin lỗi.” Dung Giản trầm giọng xin lỗi, ngón chân tròn vo của cô bị bánh trước kẹp sung tấy, móng chân còn thấy lòi cả thịt, nhìn thấy mà đau lòng. Ngọn đèn quá mờ, Dung Giản không nhìn rõ, không biết móng chân Đường Viên có phải bị lật rồi không, cũng không biết có bị gãy xương không.

“Không sao, á ——” Là do cô tự nhắc chân lên nên mới bị cuốn vào. Đường Viên đau rứt chân lại, ôm chân suýt xoa.

“Tôi...” Đường Viên cảm thấy cô chỉ cần lên phòng y tế của trường băng bó là được, cô nói rồi chân sau nhảy lên trước, nhảy xa quá không giữ được thăng bằng, Đường Viên không tự giác mà đặt chân phải xuống để chống thân mình, chân vừa đặt xuống cả người đau vô cùng.

Dung Giản đưa lưng về phía cô gọi điện thoại, Đường Viên cẩn thận nhảy tới dưới tàng cây, ôm lấy chân.

Ký túc cách cửa tây không xa, một lúc sau đã có một chiếc xe taxi chạy vào, Đường Viên bị Dung Giản nhét vào trong xe, đưa đến bệnh viện gần nhất trường đại học.

Đến bệnh viện Dung Giản đưa cô đi chụp X-Quang trước tiên, may mà ngón chân không bị gãy.

Người xếp hàng khám ngoại khoa hơi nhiều, Dung Giản ngồi cùng Đường Viên đợi y tá gọi, Đường Viên ngồi trên ghế dài, cầm đặt lên gấu gối nhìn chân mình, nhìn qua trông rất tội nghiệp. Trước khi chụp X-Quang thì bác sĩ đã giúp cô tẩy trùng và sơ cứu qua miệng vết thương, ngón chân lớn của cô bị chèn sung đỏ chảy máu, móng chân bị tước mất một nửa, gốc móng thì tụ nhiều máu nên đã chuyển sang màu đen, khác biệt hẳn so với những ngón chân trắng nõn mượt mà bên cạnh.

Đến lượt cô, đầu tiên bác sĩ bôi thuốc băng lại, rồi nói một chút những thứ cần kiêng và những việc cần chú ý, Dung Giản đứng ở bên nghe rất chăm chú.

Lúc lọc máu tụ, Dung Giản đi trước xếp hàng nhận thuốc.

Bác sĩ trẻ tuổi nhìn bóng lưng của Dung Giản còn đùa Đường Viên: “Bạn trai của em đẹp trai thế.”

“Không, anh ấy không phải...” Đường Viên đỏ mặt khoát tay.

Dung Giản đi lấy thuốc, lúc tìm Đường Viên thì anh nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ sáng rồi.

Bệnh viện còn phòng bệnh trống, anh giúp Đường Viên làm thủ tục nằm viện, đưa cô trở lại phòng rồi đi ra ngoài như muốn hút thở không khí trong lành. Chưa từng có nơi nào khiến anh cảm thấy bị đè nén không thở nổi như bệnh viện, Dung Giản đi tới cửa hàng tạp hóa đối diện mua một hộp thuốc, đứng ở đó hút một điếu thuốc.

Anh cũng không có thói quen hút thuốc.

Sau khi hút hết, anh ném vào thùng rác cách đó không xa.

\*\*\*

Trong phòng bệnh.

Đường Viên vênh chân phải được bó cẩn thận ngồi trên giường bệnh xem điện thoại, trong danh sách cuộc gọi thì có mấy cuộc của Nam An An, cô gọi lại báo mình không bị rơi rớt ở đâu. Sau khi cúp điện thoại, Đường Viên nhìn mặt của mình trên màn hình di động, ghê quá đi mất, tròn quá đi mất, sau này cũng không thể ngẩng mặt với Dung Giã rồi, không được, so về chiều cao của cô với Dung Giã thì không ngẩng mặt lên... cô cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn Dung Giã.

Nhắm mắt làm ngo, Đường Viên vút di động qua một bên, cúi đầu nhìn đầu ngón chân đáng thương của mình, có thể là do đầu ngón chân bị sưng nên cô cảm thấy lớp gạc cuốn rất chặt, bị ép nên chân hơi đau, hơn nữa nút thắt của gạc không đều nhau làm cho tim gan Đường Viên cảm thấy rất khó chịu.

Cô ngẩng đầu, nhìn quanh phòng bệnh một vòng, cố gắng tìm cách dời lực chú ý của mình. Cả căn phòng bệnh sạch sẽ mà rộng rãi, ánh đèn sáng mà không chói, bên cạnh cửa vào còn có một căn phòng nhỏ, bốn phía còn có những chậu cây mà cô không biết tên, lớn hơn bồn hoa nhưng lại nhỏ hơn cây, nó xanh um tươi tốt, Đường Viên so sánh lần lượt, cây nhỏ ở bốn góc phòng đều cao tương tự nhau, nhìn rất sáng khoái... Nhưng mà nút thắt của gạc vẫn không đều nhau.

Rốt cuộc Đường Viên không chịu được nữa, cô cẩn thận mở băng gạc ra...

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, bóng dáng cao dài của Dung Giã xuất hiện tại phòng bệnh.

Ánh mắt anh nhìn vào chân cô, hơi lạnh lùng, dường như bị ánh mắt áp bách mãnh liệt, Đường Viên sợ tới mức nhanh chóng đem băng phủ lên đầu ngón chân mình, không cẩn thận đụng phải phần thịt, đau tới mức phải hít hà.

“Buông tay ra.” Dung Giã đi tới, cúi người đặt một tay lên giường bệnh, một tay cầm mắt cá chân của cô.

Có lẽ là anh vừa rửa tay, bàn tay lạnh lại, còn cả chút hơi nước. Đường Viên hơi rụt chân lại, nghĩ thầm, vừa rồi Dung Giã đã rửa sạch tay rồi.

Dung Giã giúp cô thay băng một lần nữa, lúc băng còn thắt một cái nơ con bướm rất đẹp, hai cánh dài ngắn giống như, Đường Viên nhìn thấy cũng vui vẻ, thoải mái hơn.

Quả nhiên, băng bó vết thương xong, Dung Giã lại sang phòng bên cạnh rửa tay, phòng đó cách âm không tốt, cô còn có thể nghe rõ được tiếng nước chảy.

Tiếng nước chảy ngừng lại, Đường Viên khần trương hơn, niềm vui ban đầu khi nhìn thấy Dung Giã đã bị chuyện ‘cuốn chân’ hoàn tan bót, phần còn lại đã gần như là cảm giác e sợ.

Đêm khuya, phòng bệnh rất yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng bị phòng lớn, nghe được rõ ràng.

‘Két’ một tiếng, cửa phòng rửa tay mở, Dung Giã bước ra, có lẽ là ánh mắt của cô quá rõ ràng, Dung Giã đi tới ghế sofa, cúi đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Còn đau không?”

“Một chút.” Đường Viên thành thực gật đầu.

Cốc cốc.

Nghe tiếng gõ cửa, Đường Viên thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua, thấy là đồng bọn Nam An An thì mắt cô sáng lên.

Nam An An gọi ‘Đàn anh’ một tiếng rồi chạy tới ôm lấy mặt Đường Viên, cúi đầu nói: “Mập!”

Đường Viên: “...”

“Mập bị thương ở đâu, lại đây thôi thôi cho nào.”

Đường Viên yên lặng nhấc ngón chân được đeo nơ bướm.

Nam An An yên lặng thả mặt và tay cô ra.

Đường Viên nhìn khắp người, ghé sát vào người Nam An An, nói nhỏ: “An An, bà nhìn coi, tóc tôi có rối tung lên không?”

Đường Viên không có tóc mái, nhưng trán lại có những sợi tóc mới, đuôi ngựa hơi xòe ra, tóc rơi ra cũng nhiều. Nam An An gật đầu, lấy trong túi một cái kẹp tóc, định giúp cô kẹp những sợi tóc rơi ra, chợt nghe Đường Viên nói nhỏ: “Giúp tôi vén gọn nó lại với.”

Nam An An: “...”

Nam An An nghiêm túc giúp cô vén tóc, rồi thần bí nháy mắt với cô, chạy đi mất.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và Dung Giản, và nó lại chìm vào trong sự yên lặng.

Đường Viên nhìn bốn cây nhỏ xung quanh phòng một lát rồi nhắm mắt lại. Một lát sau cô cảm giác có một cái bóng trùm lên người cô, Đường Viên lên hé mắt ra, nhìn thấy Dung Giản duỗi tay tắt đèn trên đầu giường cô. Dung Giản ngồi ghế bên cạnh giường bệnh, hơi cúi đầu xem điện thoại. Gương mặt của anh đang ánh sáng điện thoại chiếu vào lại càng sắc nét, thoát nhìn vô cùng đẹp trai.

Được ở bên nhau thế này, giống như một giấc mơ vậy.

Tốt quá.

Khi tỉnh ngủ thì trời đã sáng rồi.

Dung Giản đưa cô về ký túc xá, ôm!

\*\*\*

Vừa về đến ký túc xá, Nam An An đã tìm tới cô nói chuyện phiếm: “Mập à, sao rồi sao rồi, có vui vẻ sáng khoái không?”

“Ừ, Vừa rồi anh ấy ôm tôi rất lâu, tôi khản trương không dám động đây gì luôn.” Đường Viên vui vẻ gật đầu.

“Bà thích anh ta, sao cấp ba không tỏ tình?” Nam An An chống cằm, vô cùng hứng thú với tình sử đơn giản của cô.

“Tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập.” Đường Viên trả lời nghiêm túc.

Nam An An tỏ vẻ không phục: “Nhưng anh ta là người học giỏi như thế, dù có hện hò thì cũng đâu ảnh hưởng đến thành tích học tập của anh ta, cả hai cùng học tập, có thể xin nghỉ vài môn tự học, còn lấy được học bổng Z.”

Đường Viên háng giọng: “Tôi sợ ảnh hưởng tới thành tích của tôi.”

Nam An An: “...”

“Hơn nữa tôi béo mà.” Đường Viên nói tiếp: “Dung Giản không thích người mập.”

“Mập à.” Thiên sứ nhỏ Nam An An quay sang an ủi cô: “Không sao đâu, Dung Giản không thích bà cũng đâu có sao, thầy giáo của bà, chính là thầy giáo Khánh Nguyên vừa đi du học về, tôi thấy thầy ấy cũng thích bà mà?”

Đường Viên khoát tay, đang tính nói thì đã bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt. Cô nhìn cái tên trên màn hình, nhận điện thoại, còn mở luôn loa ngoài.

Giọng của Khánh Nguyên – người thích cô trong truyền thuyết, nghe có vẻ hùng hổ: “Mập, em dám không học tiết của anh hả?”

“Anh à.” Dù là chuẩn bị kỹ càng nhưng Đường Viên vẫn bị anh ta làm cho hoảng sợ: “Mấy hôm trước chân em bị cuốn vào bánh xe...”

Người bên kia đầu dây dừng lại một chút rồi bùng nổ: “Ha ha ha ha ha ha ha... em đúng là ngốc mà... ha ha...”

Nam An An: “...”

\*\*\*

Bị thương ở chân nên không cần đi học, Đường Viên muốn làm gì đó giết thời gian.

Lúc cô soát comment trên DELQĐ mới nhìn thấy một bạn đọc giục cô ra truyện mới. Đường Viên còn chưa nghĩ gì đến truyện mới, cô chỉ là một tác giả nhỏ nhoi trong trang truyện, viết ba quyển truyện cũng không có gì. Nhưng lần đầu tiên cô được giục ra truyện mới, cô cảm thấy rất vui và không muốn để bạn đọc thất vọng.

Đường Viên nghĩ một lúc, ánh mắt nhìn quyển sổ ghi đây tên Dung Giản, đột nhiên sáng bừng lên.

Cô nghĩ, cô đã thầm mến nhiều năm như vậy, có lẽ cũng sẽ không được sự đáp lại, nhưng mà chiều nay, cô lại đột nhiên muốn cho đoạn tình cảm thầm mến này của mình một kết cục tốt đẹp.

Kích động, Đường Viên mở hồ mới ngay ——

Tên truyện —— “Nam thần, em muốn sinh ‘khí con’ cho anh”

Nhân vật —— tôi, nam thần của tôi

Từ khóa —— đơn phương, thầm mến

Sau khi mở giới thiệu, Đường Viên bắt đầu ôm laptop viết truyện ——

...

Tôi không nghĩ tới, khi đưa tôi đi, nam thần sẽ bế ngang tôi lên.

Tôi nhìn béo như vậy mà anh lại ôm nhẹ nhàng như thế, nam thần đúng là khỏe!

Lúc được ôm lên lâu, tay của tôi không biết để vào đâu, không dám ôm, đặt trước ngực như một chú cún. Tôi cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, bởi vì anh tôi đã nói, ở góc độ đó nhìn mặt tôi như cái cháo.

Hơi thở của anh phả ngay bên tai tôi, tôi cảm thấy lỗ tai tôi cũng sắp đỏ như, luôn có cảm giác như anh đang thổi hơi vào lỗ tai tôi, tôi còn nghĩ, chỉ cần tôi hơi động một chút thì gò má sẽ chạm vào đôi môi mỏng của Dung Giản.

...

Mười ngón tay như bay hơi dừng lại một chút, cô sờ sờ môi, cảm xúc mềm lại khô ráo, cô cảm thấy gò má cũng hơi nóng lên.

Viết xong chương một, Đường Viên kiểm tra lại một lần lỗi chính tả và ngữ pháp.

Cô không ghi tên mình, nhưng mỗi lần đánh tới hai chữ Dung Gian đều cảm thấy mặt đỏ tím đập, cảm giác vô cùng xấu hổ.

Cô không dám nhìn vào màn hình nữa, nhanh chóng đăng lên trang web, rồi đóng laptop lại.

Phù ——

Cô thở dài một hơi, tự an ủi mình, dù sao cô chỉ là người vô danh trong trang truyện đó, độc giả cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô có thể tin tưởng rằng câu chuyện này sẽ chỉ là tạp chí đêm khuya của cô, nam thần tuyệt đối không nhìn thấy câu chuyện này.

Tuyệt đối sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 4: Cúp điện thoại

Mấy ngày kế tiếp, Đường Viên cũng nằm trong kí túc xá nghỉ ngơi, chân cô bị thương thì chỉ có thể nằm ở trên giường viết kịch bản, viết văn.

Vất vả lắm cô mới quyết định chạy bộ giảm cân, thế mà bây giờ chỉ có thể nằm trên giường càng ngày càng mập, đáy lòng Đường Viên tan nát.

Đường Viên ôm điện thoại kiểm tra một chút, rồi từ trên giường bò dậy, một chân đặt giường trên, gót chân, lòng bàn chân, cái mông, bả vai, đầu áp sát vào trên tường đứng nửa giờ, mồ hôi chảy đầm đìa.

Dường như cô thấy được một tương lai tốt đẹp!

Biết được lợi ích thì Đường Viên liều mạng hơn, cô nằm ở trên giường, hai chân và eo tạo thành một góc vuông chín mươi độ áp vào tường, còn tiện tay lấy cái mặt nạ đắp lên mặt.

Lúc nghe tiếng chìa khóa tra vào cửa, Đường Viên nằm ngang trên giường, ngửa cổ ra sau, Nam An An đẩy cửa đi vào bị dọa sợ đến nỗi vút luôn điện thoại đi động đang cầm trong tay.

“Mẹ nó mập à, bà hù chết người đó!” Nam An An chưa hoàn hồn, khuôn mặt trắng không còn giọt máu.

Đường Viên có chút ngượng ngùng sờ mũi một cái, nhìn Nam An An chạy tới nhặt điện thoại đi động lên, hướng về phía bên kia gọi một tiếng “Sur huynh.”

Sur huynh.....

Đường Viên bỏ chân xuống, không phải như cô nghĩ chứ.

“Dạ, a..... Đường Viên tốt hơn một chút rồi.” Nam An An nói xong, nhón chân lên đưa di động đến bên tai Đường Viên, dùng khẩu hình miệng



nói hai chữ Dung Giản.

Đường Viên cầm điện thoại di động của Nam An An giống như cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay, cô lột sạch mặt nạ, đưa di động đến bên tai.

“A lô?” Giọng nói mát lạnh của Dung Giản từ phía bên kia ống nghe truyền đến, có một chút không thật, nhưng vẫn êm tai khiến tai Đường Viên hơi nhột.

Cô khẩn trương đến nỗi hơi thở cũng rối loạn, nắm thật chặt điện thoại di động, lỗ tai dán chặt vào ống nghe: “Ừm! Xin chào, mình là Đường Viên, mình đỡ hơn rồi, đã không sao, cảm Ơ.....”

A? Đường Viên nói xong thì không nghe bên kia có một chút tiếng động nào. Cô nhìn điện thoại đã cúp, không biết từ lúc nào.....

Đường Viên có chút mù mịt, là cô nhiều lời quá sao? Cô có chút nghi ngờ nhìn Nam An An đang đứng ở trên thang nghe lén, Nam An An nằm ở trên cầu thang, cười đến giường của cô đều run rẩy.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Mập à, bà.....” Nam An An đưa tay bóp bóp khuôn mặt tròn tròn của Đường Viên: “Cậu mới cười ha ha ha ha.....”

Đường Viên mờ mịt: “..... Tòii cúp máy hả?”

Nam An An đã ôm lan can cười đến mức không thể nói chuyện rồi.

Uống thuốc xong, cô cảm thấy cuộc đời này nhạt nhẽo, cô nhớ đến Dung Giản.

Đường Viên đoan trang ngồi trên giường, cầm điện thoại di động mở lịch sử cuộc gọi ra nhìn một lúc lâu, sắp xếp lại lời nói nhiều lần rồi mới quyết định, ấn xuống cái tên Dung Giản.

Lúc Đường Viên ấn điện thoại xong, cô háng giọng một cái, cô hầu như nín thở, nghe tiếng reng reng kéo dài trong điện thoại di động, mỗi lần chuông dừng lại, thì trái tim cô cũng nhảy đến cổ họng, vừa khẩn trương lại vừa mong đợi.

Không ai bắt máy.

Đường Viên lại gọi một lần nữa, vẫn không có ai bắt máy.

Chẳng lẽ nam thần đang kiêu ngạo sao?

Nghe bên kia không có tiếng gì, Dung Giản vứt điện thoại di động lên bàn, tiện tay mở máy tính ra, cầm khăn lông đi về phía phòng tắm.

Cao Dương háng hái lại gần: “Cậu nói mới vừa rồi thầy giáo điểm danh Đường Viên, là Đường Viên mà chúng ta quen biết sao?”

Cậu ta liếc mắt thấy Dung Giản ném điện thoại di động trên bàn, trí tưởng tượng phát triển: “Không phải vừa rồi cậu gọi điện cho Đường Viên chứ, rốt cuộc cậu cũng nhớ đến cô gái bị cậu kẹp ngón chân rồi à?”

Dung Giản nhìn Cao Dương một cái, nói: “Cậu ta cúp máy.”

Cho đến khi Dung Giản vào phòng tắm, đóng cửa rồi vẫn còn nghe được Cao Dương đang cảm thán.....: “Đường Viên cúp điện thoại của cậu? Chỉ thấy cậu cự tuyệt các em gái, bây giờ cậu lại bị con gái cúp máy trước, thật sự là rất sáng khoái ha ha ha ha.....” Tiếng cười sang sảng, Dung Giản tắm xong ra ngoài, lập tức nghe được âm thanh điện thoại di động rung.

Dung Giản đi tới tiện tay mở máy vi tính ra, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là một số lạ, một tay anh gõ bàn phím máy tính, một tay nhận điện thoại.

“A lô?”

Máy vừa thông thì người đối diện rõ ràng đang sùng sốt một chút, nhỏ giọng háng một tiếng, giọng điệu vui sướng.

“Mình là Đường Viên, xin lỗi, mới vừa rồi mình.....” Bên kia dừng lại một chút, giọng càng ngày càng nhỏ: “Không cố ý.”

“Hả?” Ngón tay gõ bàn phím của Dung Giản dừng lại một chút, thì nghe bên kia nói lớn tiếng.....

“Tớ cười.”

Dung Giản: “Sau đó?”

“Sau đó mặt tớ đụng phải màn hình thì nó lập tức cúp!” Đường Viên nói thật nhanh, không có một chút dừng lại.

Dung Giản ho nhẹ một tiếng, hình ảnh hiện lên trong đầu anh khiến anh không nhịn được cười.

Buổi tối, Đường Viên tiếp tục ở làm ồ trong ký túc xá, lại bị Cổ Cầu Cầu đề cử một người cho kịch bản..... Được ăn cả ngã về không.

Thật ra Đường Viên là một người mê giọng nói, cũng không thể thiếu phần của Cố Cầu Cầu. Cô từng gặp người mê khuôn mặt, chứ chưa từng thấy người mê giọng nói, cho tới khi cô gặp Cố Ly.

Lúc Cố Ly vừa ham mê về kịch truyền thanh, đã có biểu hiện cuồng nhiệt với ngôn tình, cũng trốn tránh \*. Sau này Đường Viên mới biết, một mình nghe một CV có giọng nói tốt, nói được lời kịch truyền thanh, thì trước đó Cố Ly phải học cách không cần nhìn kịch bản, chỉ nghe âm thanh thì hoàn toàn hỗn loạn, hầu như không phân rõ công hay thụ hay diễn viên. . .

Cho nên, đối với Cố Ly còn có bản mệnh, hơn nữa còn rất được khen, thì Đường Viên rất hoài nghi.

Cố Ly lại vô cùng vui vẻ, như vậy rất xứng với đại thần nổi tiếng trên mạng, giọng nói của anh ta đặc biệt là công, người của anh ta cũng rất cao ngạo lạnh lùng.

Trên mạng có thể có nam CV chỉ đọc được ngôn tình, có người chỉ đọc được với \*, nhưng ‘Được ăn cả ngã về không’ là một Công hoàn mỹ, anh ta không đọc \*, cũng không thuộc ngôn tình, anh ta chỉ có thể là không CP!

Mấy năm gần đây mạng xã hội ngày càng nóng, cũng bắt đầu chuyển hướng tương xứng. Trên mạng có người không quên ý định ban đầu, cũng có người theo đuổi danh tiếng trục lợi, thỉnh thoảng có antifan đánh nhau, gió tanh mưa máu.

Nhưng bất luận là người hâm mộ tăng bao nhiêu, ‘Được ăn cả ngã về không’ vẫn là một đóa hoa mọc trên đỉnh núi cao, thần bí cao lãnh, không trực tiếp, không đùa giỡn, không hát hò ca hội, cũng chưa từng có fan chính thức, lại càng không ai tìm được tin tức giả của anh ta.

Đường Viên sừng sờ một chút, Cố Ly vỗ tay phát ra tiếng: ‘Kịch của chúng ta cũng theo hướng không có CP, tớ chuẩn bị tìm ‘Được ăn cả ngã về không’ đọc vai Cố Băng Lan.’

Cố Băng Lan chính là nam chính trong <>

Thật ra Đường Viên thấy ý tưởng của Cố Ly có chút khó tin, vừa rồi cô còn follow Weibo của ‘Được ăn cả ngã về không’, đại thần thật sự là nổi tiếng, cho dù weibo của anh ta chỉ có vài ‘chữ’ lạnh lùng, nhưng trong đám bình luận đều ghi muốn anh làm chồng và muốn sinh con cho anh.

Hơn nữa weibo của anh ta có nhiều fan như vậy, cho dù các cô nhấn tin riêng cho anh ta thì cũng sẽ bị nhấn chìm trong đống loại tin nhấn gửi tới mất.

Đường Viên nói xong bản khoản của mình, còn tưởng rằng Cố Ly biết khó mà lui, vậy mà Cố Cầu Cầu vẫn cuồng như vậy: ‘Không sao, trước đó tớ cũng không thể trao quyền lại cho đại thần Giang Hà.’

Đúng vậy, Cố Cầu Cầu cũng ca tụng đến mức này sao!

‘Cho nên, lần này cậu nên làm! Mập à!’ Cố Ly xoay chuyển lời nói, lập tức giao trách nhiệm nặng nề cho cô.

Đường Viên: “.....”

Cố Ly ngồi ở trên bàn của cô, cúi người nằm cầm cô, tiến tới gần cô, nhìn cô nháy mắt một cái.

Cha ruột của Cố Ly chính là con lai giữa Trung và Đức, dung mạo của cậu ấy quả thật..... Gặp may mắn, không chỉ có dáng chuẩn con lai, hàng lông mày xinh đẹp, còn trung hòa vẻ dịu dàng của mẹ cậu ấy, môi hồng răng trắng, đôi mắt vừa tròn vừa lớn, lông mi dày còn rũ xuống, mang một vẻ dịu dàng trời sinh.

Cô vừa nhấc mắt lên.....

Cố Ly: “Ừ?”

Đường Viên mắc bệnh mê sắc đẹp và mê giọng nói thời kỳ cuối gât đầu liên tục: “Ừ!”

Mặt mày Cố Ly cong cong vỗ vỗ mặt cô: “Ngoan.....”

Đường Viên che mặt, yêu tinh, yêu tinh Cố Cầu Cầu này!

Cô đã đồng ý tiểu yêu tinh Cố Cầu Cầu, Đường Viên đeo ống nghe lên, Cố Ly cho cô nghe bộ kịch liêu lĩnh thứ nhất.

Cô vừa nghe như bị ai đánh vào mặt.

Bản của Cố Cầu Cầu, âm thanh tốt thật là dễ nghe!

Giọng nói mát lạnh mà không mất đi vẻ từ tính, nghe rất xuôi tai, mang theo dòng điện hơi yếu, Đường Viên càng nghe càng cảm thấy quen tai, có chút quen thuộc.....

Trải qua mấy lần xử lý âm thanh, có một chút khó tin, Đường Viên nghe lại một lần nữa.

Dường như cô đã móc được tin tức của Được ăn cả ngã về không rồi, đó là..... Dung Giản!

Nghe những âm thanh này bên tai, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng ra lúc Dung Giản nói những lời này thì khuôn mặt tuần tú không có biểu cảm, còn có cái yết hầu chuyển động lên xuống rất quyến rũ nữa.

Tai của Đường Viên nóng lên, tâm hồn nhộn nhạo.....

Mặc dù cô là Tam Thử Nguyên xấu hổ, không dám theo đuổi Dung Giản, nhưng cô là Nhị Thử Nguyên cũng không biết xấu hổ sao!

Đường Viên vẫy tay, vui vẻ bấm bàn phím, nhanh chóng đăng ký một tài khoản weibo mới. Cô vẫn rất lý trí, weibo chính của cô không thể dùng để liên hệ với Được Ăn Cả Ngã Về Không, chức năng mới của trang web ngôn tình kia có thể cập nhật trên weibo, lỡ như cô rủ rê thành công Được Ăn Cả Ngã Về Không, rồi nhớ đâu một ngày nào đó cô tiện tay... Hình ảnh đó đẹp biết bao.

Đường Viên mở cửa sổ tin nhắn riêng cho Được Ăn Cả Ngã Về Không, hồi hộp quá đi mất. Cô mất cả một đêm nghiền cứu trên các diễn đàn, nghiêm túc học kỹ xảo rù quyến, thuần thục nắm rõ các ký hiệu biểu cảm.

Thịt Viên dấm đường: Chào cậu

Như vậy cũng không được, Đường Viên xóa ký hiệu biểu cảm, viết lại lần nữa....

Đường Chua Thịt Viên: Chào cậu, tớ là biên kịch < >, bọn tớ muốn mời cậu đến thử.....

Như vậy thì nghiêm trọng quá, làm lại.

Cô viết viết xóa xóa trên cửa sổ tin nhắn riêng, cuối cùng Đường Viên viết đến bảy lần, mới tự tin gửi đi.

Không biết cậu ấy có thấy không.

Mấy ngày liên tiếp, hờ một chút Đường Viên lại lên weibo cũng vào kiểm tra đoạn hội thoại của họ.

Vẫn chưa trả lời.

Không sao, Đường Viên an ủi bản thân, còn nhiều thời gian, có công mài sắt có ngày nên kim, chày sắt, chày.....

Giống như lún vào một thứ gì đó rất xấu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thận, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Aerobics

Buổi tối Đường Viên vừa rời lớp tự học về, đã bị Nam An An gọi điện thoại kêu đến KTV [1]

Cô ngồi xe buýt số 11, mở điện thoại dò bản đồ thật lâu mới tìm ra nơi đó.

502, Đường Viên vào thang máy ấn số, cửa thang máy đang từ từ khép lại, bỗng nghe có giọng nữ vọng đến “đợi một chút”, Đường Viên vội giúp cô giữ cửa.

Ra khỏi thang máy, Đường Viên thấy cô gái kia cũng đi về phía tay trái, đến trước cửa phòng 502, cô gái đẩy cửa bước vào trước cô một bước, Đường Viên đang muốn theo vào, lại nghe “Oành” một tiếng, cửa thủy tinh suýt nữa đập thẳng vào mặt cô.

Đường Viên: “...”

Cô cúi đầu nhìn tin nhắn, là 502 mà.

Đường Viên lại đẩy cửa ra, vừa vào đã thấy Nam An An ngồi bên ghế sofa vẫy tay với cô: “Viên Viên, bên này bên này.”

“Viên Viên, đây là học trưởng Cao Dương, đây là học trưởng, bọn họ đều là những thành phần học bá [2] của khoa công nghệ thông tin, còn đây là hoa khôi khoa công nghệ thông tin Nguyễn Tâm,” Nam An An cười tí mắt giới thiệu cô với hai chàng trai và cô gái khi này, “Đây là Đường Viên, là đại thần có thành tích số một khoa kế toán của chúng em.”

“Xin chào!” Cao Dương và Chử Tự đều đứng lên nhiệt tình chào hỏi cô, Nguyễn Tâm chỉ lạnh nhạt khẽ gật đầu với cô.

Vừa nghe tên Nguyễn Tâm, Đường Viên đã biết cô là ai, trước đây khi sửa máy tính cho Nam An An, Nguyễn Tâm là hoa khôi hoa công nghệ thông tin,

còn bây giờ, Nguyễn Tâm là hoa khôi tiền nhiệm của khoa công nghệ thông tin. Đường Viên yên lặng nhìn Nguyễn Tâm, lại nhìn mắt Nam An An, quả nhiên mắt ai cũng sáng trong, nhưng Nam An An nhà cô vẫn xinh đẹp nhất.

Giới thiệu qua loa, mọi người bắt đầu vui vẻ ca hát.

“An An, mọi người đều là thành viên chúng ta khiêu chiến sao?” Đường Viên ngồi xuống cạnh Nam An An, tự rót cho mình một ly nước: Tốc độ tạo đội của cậu thật nhanh!”

“Vốn dĩ chúng ta có tổng cộng năm người, Nguyễn Tâm nhất định phải gia nhập, ai bảo chị ấy là bạn gái Chữ Tụ chứ!” Nam An An ghé vào tai cô thân thân bí bí nói: “Nhưng mình đã tìm được đại thần dẫn đội rồi, tối nay anh ấy có việc, không biết có thể tới không.”

Đại thần? Đường Viên thấy bộ dáng thân bí của Nam An An liền nghĩ đến một cái tên.

Bởi vì cái tên kia, cô không thể không vào toilet rửa mặt.

Quay lại phòng, Nam An An vẫn chưa trở lại, Đường Viên ngồi ngay ngắn ở ghế sofa ăn hạt dẻ cười uống rượu anh đào. Cô không quen biết những người trong khoa công nghệ thông tin, cũng ngại nói chuyện với họ, may mà những chỗ như KTV không phải nơi để nói chuyện.

Âm thanh rất lớn, Cao Dương cầm mic say sưa hát tình ca.

Đường Viên đang ăn uống vui vẻ, nhân lúc nhạc dạo, Cao Dương cầm micro chạy đến: “Viên Viên, anh chợt nhớ ra, trước giờ em vẫn không lên lớp.”

“Lớp gì?” Đường Viên sững sốt, cô thật sự không đi học, nhưng nhóm Cao Dương đã năm bốn, cô mới năm hai, bọn họ đâu học cùng lớp nào đâu.

“Năm hai bọn anh ra nước ngoài trao đổi, không đạt đủ điểm môn thể dục, nên vẫn phải học lại thể dục.” Cao Dương giải thích: “Chọn cùng tiết với em! Lúc trước thầy giáo điểm danh, em không tới.”

Anh nói xong, nhạc dạo vang lên, đây là một bản tình ca song ca nam nữ, Cao Dương đưa mic cho cô: “Em dễ thương quá, lại chọn aerobics...”

Đường Viên nhận mic, hát một chữ liền thấy Cao Dương nhép miệng, tiếng nhạc quá lớn nên khi này cô không nghe thấy Cao Dương nói gì: “Anh nói gì cơ?”

“Anh nói, em chọn Aero...” Cao Dương hét lớn bên tai Đường Viên.

“Bics!” Đường Viên sửa lời anh, nhạc đệm vừa hay chuyển qua tông thấp, mà micro trong tay cô không biết đã bật từ bao giờ, giọng nói bị phóng đại truyền ra...

Cửa KTV đúng lúc mở ra, Đường Viên ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Dung Giản.

Đường Viên bị dọa đến nỗi suýt làm rơi cả micro, lập tức đứng lên.

Dung Giản mặc một chiếc sơ mi đen và quần dài trắng, vai rộng eo nhỏ chân dài, là vóc người đi đứng. Có lẽ vì nóng, lần này áo sơ mi không cài nút trên cùng như lần trước, cổ áo còi đến nút thứ ba, lộ ra xương quai xanh, trên xương quai xanh là hằn kết trắng nõn, lên thêm chút nữa là cắm dưới sắc sảo, môi mỏng mím chặt, mũi cao thẳng.

Trước khi chạm phải ánh mắt kia, Đường Viên mau chóng dời tầm mắt của mình.

“Học bá, tôi còn tưởng bây giờ muộn rồi cậu không tới nữa?” Cao Dương thấy Đường Viên xấu hổ,, chỉnh giọng thấp xuống, chào Dung Giản.

“Xong việc thì đến thôi.” Dung Giản sải chân dài bước tới, thấy Đường Viên thì gật đầu chào cô, lễ nghĩa mà xa cách: “Chào em.”

“Chào chào anh.” Đường Viên đỏ mặt ngồi trên sofa.

Dung Giản một tay vịn sofa, một tay ung dung vặn nắp một chai nước, ngửa cổ uống hết nửa chai. Đường Viên vụng trộm nhìn bộ dáng anh uống nước, hằn kết kêu gọi chuyển động lên xuống.

Đường Viên cúi thấp đầu, vẻ mặt không thể yêu thương, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Dung Giản “Miếng vết thương ớn chưa?”

Đường Viên nghiêng mặt qua, theo ánh mắt Dung Giản nhìn chân phải của mình, cô gật đầu như gà con mổ thóc: “Ồn, ớn rồi.”

“Tiền thuốc hôm đó...” Đường Viên động não, cuối cùng cũng nghĩ ra đề tài: “Tiền thuốc em vẫn chưa trả anh.”

“Không cần,” Dung Giản vươn tay qua bia và rượu vang trên bàn, cầm lấy một chai rượu anh đào phía xa, ánh mắt anh cũng như nhuộm màu đỏ sẫm: “Anh nên chịu trách nhiệm.”

Chịu trách nhiệm!

Tai nhon của Đường Viên nóng lên, cô muốn tìm đề tài tán gẫu với Dung Giản, nhưng bây giờ không thể nghĩ được gì, giống như không còn bất kì đề tài chung nào vậy.

Trước đây chính là như vậy, cô càng thích Dung Giản, khi đối mặt với anh lại càng thẹn thùng, không dám nói câu nào, hơn nữa vừa rồi cô còn ấp a ấp úng thật ngu ngốc.

Đường Viên cúi đầu, dùng acc phụ phát bô

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Tôi nay tôi vừa nói “Bics” trước mặt nam thần, tôi không dám nghĩ nữa.

Các thiên sứ của cô nhanh chóng xếp hàng an ủi cô. Đường Viên đã viết truyện ở Ngôn Tinh 123 mấy năm nay, tuy không trở thành đại thần, nhưng cũng có vài tiểu thiên sứ tri kỉ.

Bay lên bay lên: Đừng bi quan như vậy, có lẽ nam thần không nghe được đâu.

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn trả lời Bay đi bay đi: Tiểu Phi, lúc đó tôi còn cầm mic.

A Luân: Có lẽ nam thần thích bộ dáng không câu nệ tiểu tiết của bạn, chưa có ai từng điên cuồng trước mặt anh ấy như vậy, một chữ bics, bạn đã thu hút sự chú ý của anh ấy thành công rồi.

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn trả lời A Luân: Thật ra tôi rất đau lòng, Nhĩ Khang nắm tay, Từ Vi muội nghe ta giải thích, anh ấy nói Aero tôi nói Bics, Aero, Bics! Aero, Bics!

A Luân trả lời Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Đường Viên trả lời bình luận, dùng chiếc điện thoại chỉ còn một tí pin của cô gửi đi --

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Tôi phải làm sao để đến gần anh ấy đây, anh ấy ngồi ngay bên cạnh tôi?

Tiểu thiên sứ nhanh chóng cho cô lời khuyên.

“Đúng rồi.” Sau một lúc lâu, Đường Viên cắt điện thoại, hắng giọng nói: “Vừa nãy em nói, em chọn Aerobics, không phải Bics, là Aerobics.”

Khi cô chưa giải thích vẫn tốt, dường như Dung Dân hoàn toàn không để ý, cô giải thích xong, động tác nghịch điện thoại của Dung Giản ngừng một chút, cúi đầu nhìn cô, sau đó...

Anh nở nụ cười.

Không phải nụ cười bình thường, giống như bật cười khi nghe truyện cười vậy.

Gương mặt của Dung Giản vẫn là gương mặt cấm dục, nụ cười của anh... quả thật lạc loài!

Khuôn mặt sắc sảo của anh bắt đầu sinh động, đôi mắt màu cà phê dưới ánh đèn cũng như trong hơn, dung hoà cảm giác khó gần, ở góc của Đường Viên vừa vặn có thể thấy sườn mặt của anh, gương môi mỏng, còn có một chiếc răng khểnh như ẩn như hiện, Đường Viên lập tức nghĩ đến ma cà rồng, nụ cười này như có thể làm núi băng tan chảy vậy... Thật đẹp, nhan không đáng [3] đã bị nụ cười của nam thần làm truy tìm.

“Sư huynh, Đường Viên là người hát hay nhất ký túc xá bọn em, Mập, hát cho đội trưởng của chúng ta nghe một bài đi!” Nam An An thấy Đường Viên ngần người, ném thẳng micro cho cô, còn nháy mắt với cô mấy cái.

Đường Viên nhận mic, Nam An An vui vẻ, cuối cùng Mập cũng thông suốt rồi, ít nhiều lời bày tỏ cũng xuất phát từ KTV đấy!

Nam An An kích động nhìn Đường Viên đứng lên, đứng vậy, đứng lên! Sau đó đi đến phía trước, cơ trí! Chính là như vậy, thiếu nữ, hát cho nam thần của cậu! Sau đó Đường Viên cung tay ngắt ngang khúc nhạc dạo “Yêu một chút” vừa cất lên.

Nam An An: “...”

Ban đầu, Đường Viên còn hơi căng thẳng, giọng run run \_\_

“Ai hô mưa gọi gió nắm cả thiên hạ trong tay, khói lửa tam giới đốt cháy cánh sen hồng...”

Càng về sau, cô càng phóng khoáng, hát với khí thế hùng hục. --

“Ra khỏi vò! Bước ra ngoài! Dời núi lấp biển!

Dẫn gió mưa ai nào dám cản...”

“Lấy máu! Tươi giang sơn! Có ngại chi

Tướng ác hiểu chiến liêm máu lạnh đầu dao!!!”

Nam An An không biết làm sao đưa tay che kín mặt, thiếu nữ, cậu không nghĩ thơ chút nào, để mình dạy cậu!

Thiếu nữ không nghĩ thơ chăm chú nhìn ca từ trên màn hình lớn, hát say sưa, khi nhạc đệm vang màn hình tối xuống, Đường Viên nhìn hình phản chiếu trên màn hình, thấy Nam An An chạy đến sofa nói gì đó với Dung Giản, cô vẫn chưa nhìn rõ, màn hình đã sáng lên, Đường Viên theo nhịp hát tiếp.

Khi cô hát xong, mới thấy Nam An An đã đi rồi.

Cứ bị bỏ rơi như vậy đấy.

Đường Viên ngồi trên sofa, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sắp 11 giờ, vẫn còn 11 phút nữa.

“Học trưởng Dung, em về trước đây.” Đường Viên nhìn một lượt, Nguyễn Tâm cũng đi rồi, hai chàng trai còn lại đang uống rượu. Cô chào Dung Giản - người duy nhất còn tỉnh táo, rồi đi ra cửa.

Tay đặt trên nắm cửa chưa kịp mở, đã nghe thấy một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên từ phía sau: “Đợi một chút.”

[1] KTV: Karaoke, quán karaoke

[2] Học bá: Học siêu giỏi

[3] Nhan không đảng: Team cuồng nhan sắc

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 6: Nhào lộn về phía trước

Edit: Thổ lạt

Bàn tay nắm tay nắm cửa của Đường Viên khựng lại, nghiêng đầu qua thì thấy Dung Giản đang rào bước về phía cô.

“Anh tiến em” Dung Giản thân cao chân dài, vài bước đã đến cửa.

“Hả?” Đường Viên thụ sùng nhược kinh, quên cả mở cửa, mãi đến khi đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ khác, cô mới nhận ra, khi Dung Giản vận nắm cửa đã vô tình đụng vào tay cô.

Đường Viên nắm tay, đi theo Dung Giản ra khỏi phòng KTV. Mãi đến khi ngồi vào xe, Đường Viên vẫn cảm thấy, nhiệt độ trên tay vẫn chưa biến mất, tiến tai cô bắt giác nóng lên.

Không gian trong xe rất lớn không có đồ đạc dư thừa nào chiếm diện tích, khi lái xe Dung Giản cũng không mở nhạc, rất yên tĩnh. Nhiệt độ điều hoà rất thấp, gió lạnh thổi vào vù.

Đường Viên thất đảm an toàn, hai tay đặt trên gô, ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ lái, lén ngắm nhìn sườn mặt của Dung Giản.

Khi lái xe Dung Giản rất chuyên chú, hai tay cầm vô lăng, ngón tay trắng nõn tương phản với vô lăng đen, mang theo cảm giác cầm dục khó nói nên lời. Thật ra từ đầu đến cuối nét mặt của Dung Giản không hề thay đổi, nhưng Đường Viên lại cảm thấy không khí trong xe rất... căng thẳng, không ai dám nói gì.

Thậm chí đôi tai vừa nóng lên, không biết là bị gió lạnh thổi, hay là bị không khí căng thẳng dọa, âm thầm giảm nhiệt.

Tư thế chuyên chú tuyệt đối của Dung Giản, khiến Đường Viên đánh bạo nhìn anh thêm một lần.

Người này, dường như luôn như vậy, cho dù làm gì cũng hết lòng làm đến cùng.

Trước đây Đường Viên luôn cho rằng, thời gian sẽ hoà tan nhiều thứ, nhưng khi gặp Dung Giản, cô mới nhận ra, những cảm tình này đã lắng đọng trong lòng cô. Cô vẫn nhớ, mỗi kì thi anh dành điểm tuyệt đối của khoa lý, bộ dáng lên sân khấu lĩnh thưởng cuối kỳ của anh, sườn mặt khi anh chuyên chú kéo violin trong bữa tiệc Nguyên Đán...

Ngay từ đầu, trong lòng Đường Viên, anh là mục tiêu, là đích đến, là người cô muốn trở thành. Sau này, tên của anh trở thành bí mật nhỏ của cô, chôn sâu dưới đáy lòng, cho dù ngẫu nhiên đọc lên, cũng rất khẽ..

“Ngày mai có tiết không?” Có lẽ trong xe quá căng thẳng, khi xe đi vào cổng tây của trường Tây, Dung Giản mở miệng phá vỡ sự im lặng.

“Có có tiết.” Đường Viên gật đầu: “Anh cũng có tiết à?”

“Ừ.”

“Năm bốn vẫn còn tiết, vậy anh bận lắm nhỉ?” Đường Viên nghĩ, lại tìm đề tài. Thật ra nghĩ đến chuyện Dung Giản năm bốn cô năm hai, cô lại nghĩ đến câu -- không dám cùng lên lớp mười, em lại lên nhảy lớp.

“Không bận.”

“Vậy thì tốt thật...” Lần này Đường Viên thật sự không tìm ra đề tài, may mà xe đã qua móng ngựa, sắp đến lầu 20. Cô lên thờ phào, Đường Viên quyết định tối mai sẽ đến thư viện, học “500 kỹ năng xã giao”, “logic học đơn giản” và “nghệ thuật nói chuyện”.

Lần này Dung Giản dừng xe ngoài bồn hoa, giờ này, dưới lầu 20 là nhóm bạn đang lưu luyến chia tay, Đường Viên xuống xe, vẫy tay với Dung Giản rồi chạy lên kí túc xá: “Cảm ơn anh.”

Cô cho rằng Dung Giản sẽ không đáp lại câu cảm ơn của cô nên chào xong rồi chạy, nhưng khi cô chạy về kí túc xá, dường như nghe thấy loáng thoáng giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ phía sau...

Vẫn nên quay lại, lỡ như vừa rồi Dung Giản thật sự nói gì đó cô không nghe rõ thì sao, Đường Viên nghĩ vậy liền xoay người chạy lại. Dung Giản vẫn chưa lái xe đi, kính xe là một phía, cô ở bên ngoài không nhìn rõ Dung Giản, vừa rồi còn muốn mau mau quay lại, chạy đến gần xe rồi Đường Viên lại cảm thấy có phần ngốc x61, cô phải nói gì đây, gõ cửa xe hỏi Dung Giản vừa rồi anh nói gì à.

Đường Viên đang nghĩ ngợi, vài bước sau cửa xe từ từ hạ xuống.

Dung Giản vốn định đi rồi, lại thấy Đường Viên chạy đến qua kính chiếu hậu, chạy được một nửa lại đứng lại, như là xấu hổ vậy. Dung Giản cho là cô đánh rơi gì đó trong xe, mới hạ kính xe xuống.

Không biết vì sao, mỗi lần gặp nam thần, chúng ta đều ngốc đi gần nửa. Đường Viên lấy lại bình tĩnh, chạy tới.

“Sao vậy?” Ngón trỏ của Dung Giản đặt sẵn trên vô lăng, hỏi.

Gió đêm thổi sau lưng Đường Viên, thổi bay tóc, khe khuất gò má mũm mĩm, cô chớp mắt: “Anh vừa nói gì vậy?”

Ngón tay gõ vô lăng của Dung Giản dừng lại: “...”

Dung Giản: “Tạm biệt.”

“Hả?” Đường Viên phản ứng lại thì mặt đã đỏ, cô lắp bắp nói: “Tạm tạm biệt.” Nói xong liền vất chân lên cổ chạy. Đường Viên thấy cô về nên ăn thêm chút cá, người ta nói khi đó chỉ số thông minh tụt xuống là thật đấy.

Tuy nói tạm biệt, nhưng Đường Viên không ngờ hôm sau mình thật sự gặp được Dung Giản.

Đáng sợ hơn hết "bics" trong aerobics trước mặt nam thần, là hôm sau Đường Viên vui vui về về đến giờ học aerobics, thấy trong đây phòng học to nhất kể bên sân thể dục, toàn là nam sinh, ừ, nam sinh đáng người siêu đẹp.

Cô chọn đâu phải aerobics.

Mà là thể hình.

Đường Viên có chút mơ màng, trước khi bắt đầu khoá học hai tuần đại học tây sẽ mở sổ, để mọi người sửa môn đăng ký, nhưng quá hai tuần đã chốt sổ rồi. Hôm nay là khai giảng học kì thứ hai. Nói cách khác, cô không thể đổi, chỉ có thể lên lớp thể hình.

Cử tạ, chống đẩy, ép dọc, ép ngang...

Thấy chương trình học trên tường, chân Đường Viên nhào ra. Từ sau khi ra khỏi nhà trẻ cô chưa từng nói dối, tỉ lệ đi làm luôn là trăm phần trăm, cũng vì bị thương ở ngón chân mới nghỉ hai tiết thể dục, cuộc sống đại học lại biến thành một bi kịch kép! Đường Viên quay người nhìn xung quanh, lại thấy... Dung Giản đang cầm khăn và nước khoáng đi về phía phòng học.

Tối qua khi cô giải thích về aerobics, Dung Giản đã cười, chẳng lẽ anh đã sớm biết cô chọn thể hình? Đường Viên đang nghĩ, thầy thể dục đã vào hươu sỏ điểm danh nói: “Được rồi, chúng ta điểm danh nào! bạn học hai tuần trước không đến, tuần này không đến nữa sẽ bị trừ điểm.”

Điểm, điểm danh? Đường Viên hơi mơ màng, hai tuần trước... Chẳng lẽ thầy giáo này đã điểm danh rồi? Không phải “100 quy tắc ngầm của Đại học Tây” đã nói, hai tuần đầu tuyệt đối không điểm danh sao!

Còn nữa, quả nhiên Dung Giản đã sớm biết cô chọn thể hình, Đường Viên che mặt, hôm qua cô còn aerobics một hồi lâu nữa.

“Chữ Tự!”

“Có!”

“Cao Dương!”

“Có.”

...

“Dung Gián!”

“Có.”

“Đường Viên!”

“...Có.” Đường Viên có chút xấu hổ, là cô gái duy nhất ở lớp thể hình, giọng cô vừa vang lên, mọi người đều quay đầu nhìn về phía cô.

“A, hôm nay cuối cùng em cũng đến rồi!” Thầy thể dục trẻ tuổi trêu chọc: “Đâu?” Hay thật, cả khoá dạy đầu tiên trong đời của anh cũng dám trốn, anh sẽ không giúp cô đổi lớp nữa.

“...” Đường Viên bị các nam sinh cao to phía trước che mắt, nhảy lên hét “Có.”

“Hừ, dù em là nữ sinh duy nhất, nhưng cũng đã lớn, còn dám trốn học!”

Thầy thể dục vừa dứt lời, mọi người cười vang. Đường Viên đỏ mặt tròn về sau, lại bị thầy thể dục gọi lên: “Đường Viên, lên đây, đứng đằng trước, em đứng đằng sau tôi không nhìn thấy em.”

Đường Viên: “...” Sao thầy thù em thế!

Ngần vịn lần không ngờ, khởi động xong thầy thể dục cho chia nhóm hai người, tập xà kép và nhào lộn, khi thầy thể dục chia nhóm nhỏ, Đường Viên nhanh chóng nhớ lại thứ tự điểm danh khi nãy, danh sách này chia theo bình âm la tinh, vừa rồi Dung Gián là người thứ 15, tiếp theo là cô, nói cách khác cô và Dung Gián cùng một nhóm!

Quả nhiên thầy thể dục chỉ tay: “Dung Gián, cậu cùng nhóm với em ấy, làm mẫu cho em ấy đi.” Anh nói xong nhìn về Đường Viên: “Chú ý quan sát, khi rướn lên eo phải dùng lực!”

Đường Viên nhìn theo tay của thầy thể dục, thấy Dung Gián đang thông dong đi tới.

“Em xem...” Thầy thể dục giảng giải từng li từng tí, Dung Gián hai tay chống đất, đỡ hông, trồng cây chuối, lại chuyển, tiếp đất, hạ người xuống, tất cả động tác đều liền mạch lưu loát, ung dung hoàn thành một cú nhào lộn về phía trước. Anh mặc áo màu đen, khác với thân hình cường tráng của thầy thể dục, Dung Gián thường xuyên chơi bóng rổ, nên đường cong cơ bắp rõ ràng, nhưng không quá cuộn cuộn, khi anh trồng cây chuối, Đường Viên tinh mắt thấy được cơ bụng của anh.

“Được rồi, cậu dạy em ấy đi.” Thầy thể dục vỗ tay, lại nhìn về phía Đường Viên: “Ừ, cố lên, không làm ra hồn em sẽ phải gập bụng 100 cái.” Thầy thể dục nói xong liền đi tra tấn người khác, chỉ còn Dung Gián và Đường Viên đứng trước xà kép.

“Thử xem?” Dung Gián nhìn về phía cô.

Đường Viên kéo một tấm nệm qua, ngoan ngoãn nằm xuống trước mặt Dung Gián, một, hai, ba,...51...97, 98, 99, 100!

Gập bụng một trăm lần xong, Đường Viên cảm thấy toàn thân vô lực, sau khi thả lỏng nằm xuống thì không ngồi dậy nổi nữa, đã tan học, mọi người đã ra ngoài hết. Đường Viên nhảy nhót trong lòng -- Dung Gián vươn tay ra với cô.

Lòng cô như được rắc kẹo nổ vui vẻ nhảy nhót, nhanh chóng hoà tan thành chè ngọt.

Đường Viên vươn tay nắm lấy bốn ngón tay dài của Dung Gián, ngón tay anh rất dài, rất có lực, cô có thể cảm nhận được khớp xương dưới lớp da mỏng, còn có thể ngửi thấy mùi hương trên tay anh. Cô vừa vận động xong trong lòng bàn tay có một lớp mồ hôi mỏng, áp vào lòng bàn tay khô ráo của Dung Gián có chút trơn. Đường Viên nắm chặt hơn một chút, ngón tay cái của Dung Gián nhanh chóng phủ lên mu bàn tay cô, nắm chặt dùng sức kéo cô lên khỏi mặt đất.

Mãi đến khi buông tay Dung Gián, Đường Viên vẫn có thể cảm nhận được xúc cảm còn lưu lại trên tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



## Chương 7: Cho chó ăn

Edit: Thổ Lạt

Cao Dương cầm một chai nước lạnh trên tay, ngáy ngủ, anh vừa mới đi mua nước về, tiện thể mua giúp Dung Giản một chai, trước đây họ đều ném chuyện từ xa, nhưng lần này Đường Viên ở bên cạnh Dung Giản. Không ngờ tiếng “cho” còn chưa ra khỏi miệng, nói chậm xảy ra nhanh, một bàn tay trắng nõn mềm mại ngáng đường chai nước, đặt vào lòng bàn tay học thần...

Chỉ thấy những ngón tay vô cùng mềm mại đặt lên lòng bàn tay ba năm nay chưa nắm tay nữ sinh nào của Dung Giản!

Càng không thể tin được là, Dung Giản tiện tay kéo Đường Viên lên khỏi mặt đất.

Hình ảnh này, quả thật là hiếm gặp trong đời!

Bị Dung Giản mang về mặt không cảm xúc liếc qua, Cao Dương thu cả từ “cho” suýt thốt ra khỏi miệng và chai nước trên tay về, cũng phải, bây giờ anh đưa nước cho Dung Giản, Đường Viên biết vừa rồi không phải Dung Giản muốn kéo cô dậy nhất định sẽ rất xấu hổ.

Trên đường trở về, Cao Dương nhìn Dung Giản vài lần, hoàn toàn không hiểu khi này Dung Giản vờn tay là muốn nhận nước trong tay anh, hay là muốn kéo em gái dậy.

Sau khi trở lại kí túc xá, Đường Viên vừa hát vừa tắm, sau đó đeo tai nghe vui vẻ nghe giọng nam thần của cô, đánh chữ --

Tôi thật sự đã chọn thể hình, nhưng tôi không hối hận.

Bởi vì nam thần của tôi cũng ở đó, tôi con được phân cùng nhóm với anh ấy.

...

Cô vừa đăng chương mới, đã nhận được bình luận ==

Dương Nhi Dương: Bạn không phát hiện à? Trước đó thầy thể hình của các bạn đã điểm danh hai lần rồi...

Bé không có lương tâm: Nam thần cũng ở đó...

Đường Viên vội trả lời các em gái --

Viên tròn tròn: Ủ ừ, hôm nay khi điểm danh tôi mới nghĩ ra nhất định anh ấy đã sớm biết rồi, tôi qua khi tôi giải thích với anh ấy, nhất định anh ấy đã cười nhạo tôi.

Trả lời xong Đường Viên thấy một bình luận mới nhất nhảy ra --

A Cảnh: Đây không phải trọng điểm, thứ hai tuần trước anh ấy có gọi điện thoại cho bạn, cái lần bạn treo máy, xuống lầu ấy.

Hoa Hoa: Còn nữa! Đây là còn chưa nói đến chuyện bạn chọn nhầm khoa...

Hộp bát âm nikki: Bạn không phát hiện ra gì ư? Đến tôi cũng thấy rồi.

Phát phát hiện gì cơ?

Đường Viên lướt lại hết tất cả bình luận một lượt, lại lật lại mấy chương trước đọc lại một lần.

Không, không thể nào...

“Mập, cậu cười cái gì với máy tính vậy?” Nam An An đẩy cửa, thấy Đường Viên ngồi một mình trong phòng tối, trời sắp tối hẳn mà cô cứ như không biết, đèn cũng không bật, ánh sáng lạnh từ màn hình chiếu lên núm đồng tiền xinh đẹp của Đường Viên. Nam An An đi tới vỗ vai Đường Viên, Đường Viên bị cô dọa giật bắn mình, gấp laptop, bật khỏi ghế ôm chầm lấy Nam An An.

Có lẽ mọi người đã đọc quá nhiều tiểu thuyết, có lẽ Dung Giản không quen cô nên mặc kệ cô... Lý trí Đường Viên biết rõ, khi học cấp ba cô gặp Dung Giản quá ít, khi đụng mặt ở thư viện chỉ có cô biết Dung Giản chứ Dung Giản không hề biết cô, cũng không thể thích cô nhanh như vậy được, nhưng chỉ cần nghĩ đến một phần vận khả năng này, hạt mầm trong lòng cô vẫn chui khỏi mặt đất, nảy ra một chồi non xinh đẹp.

Tối đến Đường Viên chạy hai vòng quanh sân thể dục như thường lệ, còn nhân lúc trăng mờ gió lớn tập xà kép theo hình minh họa trong di động hết nửa giờ.

###

Sáng hôm sau còn có ba tiết của Hà Khánh Nguyên, hơn bảy giờ Đường Viên đã bị một cuộc điện thoại của Hà Khánh Nguyên gọi dậy.

Hà Khánh Nguyên chỉ vừa đến đại học Tây dạy học năm nay, học sinh biết anh không có mấy người. Học sinh chọn khoá của anh vốn đã lơ thơ lác đác, lúc anh nhìn xuống những học sinh đang tán dóc linh tinh dưới bụi giảng, cảm thấy bị tôn trọng lòng tự trọng... Sau đó anh mới gọi điện thoại cho Đường Viên, không ngờ cô bé mập mập trước đây vẫn luôn ngoan ngoãn cũng học lấy lệ với anh.

Nhưng đêm nay thấy đầu ngón chân của Đường Viên thật sự bị thương, anh cũng yên tâm.

Nghe Hà Khánh Nguyên nói vậy, Đường Viên trầm nghĩ, đừng nói gì mà tình cảm thanh mai trúc mã hai đứa trẻ vô tư, tình cảm giữa cô và Hà Khánh Nguyên, chỉ có thể gói gọn trong ba chữ --

Thù cực lớn!

Đương nhiên, bây giờ lớp của Hà Khánh Nguyên đã đủ sĩ số, bởi vì tuy anh hay cợt nhả lại thích châm chọc, nhưng mà vẻ ngoài đẹp trai của anh, trên mặt lúc nào cũng treo một nụ cười khiến người ta như được tắm gió xuân, khi không nói chuyện, chính là một mỹ nam ẩm áp ngọc thụ lâm phong!

Nhưng bài giảng của Hà Khánh Nguyên vẫn rất tuyệt, ppt của anh là tự làm, làm rất xuất sắc, khi giảng bài lại chính xác, giọng điệu hài hước, giọng nói dễ nghe, nhanh chóng kiểm soát được mấy em gái dưới bụi giảng.

Trên lớp còn xảy ra một chuyện nhỏ.

Khi Hà Khánh Nguyên tan học, phần mềm diệt virus của trường bị tấn công, có 78 lỗ hổng nguy hiểm, bảo anh phải xử lý ngay.

Hà Khánh Nguyên làm lơ, tiếp tục giảng bài, mỗi lần anh giảng đến một đoạn nào đó, ppt chuẩn bị bay lên, phần mềm diệt virus đều hiện lên, nói anh có 78 lỗ hổng nguy hiểm.

“\*!” Hà Khánh Nguyên khẽ mắng một câu, người phía sau có thể không nghe rõ, nhưng Đường Viên ngồi hàng đầu lại nghe rất rõ ràng. Khánh Nguyên đại nhân quả thật đẹp trai không quá ba giây.

Hà Khánh Nguyên đứng thẳng lên, nghiêm túc mở miệng xin lỗi: “Xon lỗi, các em chờ một chút.”

Sau khi anh đóng ppt, di chuột đến menu, nhanh nhẹn gỡ bỏ phần mềm diệt virus kia.

Các học sinh nhìn thấy rõ ràng: “...”

Đến khi gỡ xong phần mềm diệt virus, xoá cả phần mềm cài đặt sẵn, Hà Khánh Nguyên mới vừa lòng, nói với Đường Viên: “Lớp trưởng, lần sau trước khi tôi lên lớp, em nhớ xoá phần mềm này cho tôi.”

“...” Đường Viên: “Rõ.”

Sau khi tan học Đường Viên nhận lúc Hà Khánh Nguyên bị các em gái vây quanh hỏi chuyện, không quan tâm chuyện Hà Khánh Nguyên đã nhấn cô ồ lại. Cô không hề muốn ở lại ăn cơm với Hà Khánh Nguyên, Hà Khánh Nguyên chính là loại người luôn cười cô béo lại cứ thích gấp miếng thịt to vào miệng cô, khi anh cố tình cười nhạo cô béo cô còn không phản bác được, dù sao cô cũng thật sự ăn gạo nhà anh...

Lúc xuống lầu, cô lại đụng phải Nguyễn Tâm trước cửa thang máy.

Lần này cửa thang máy suýt đóng, Nguyễn Tâm ở trong giúp cô nhấn mở. Sau khi đi vào Đường Viên cười với Nguyễn Tâm, Nguyễn Tâm hí hóp mắt liếc cô.

Trong thang máy chỉ có hai người, vắng tanh, Đường Tâm cũng không định nói chuyện, dù sao cô cũng không thân thiết gì với Nguyễn Tâm. Khi Thang máy dần đi xuống, Nguyễn Tâm bỗng mở miệng: “Tôi đó Dung Giản đưa cô về?”

“Ừ.” Đường Viên gật đầu.

Nguyễn Tâm nghiêng mặt qua nhìn cô, chậm rãi nói: “Cô thích Dung Giản.”

Cô dùng câu trần thuật, Đường Viên có cảm giác như bị chọc thủng tâm tư nhỏ, khi thăm mẩn sợ nhất là bị người khác vạch trần, nhất là Đường Viên còn có thể cảm nhận rõ ràng địch ý của Nguyễn Tâm với cô.

Đường Viên không nói chuyện.

Dường như Nguyễn Tâm cũng không cần câu trả lời của cô, vừa dứt lời, Nguyễn Tâm liền nhìn cô một lượt từ đầu đến chân. Ánh mắt cô khẽ lướt, vừa như bản năng, lại vừa như đánh giá...

Đường Viên mập từ nhỏ, tuy mập, nhưng thành tích của cô rất tốt, tính cách lại mềm mỏng, trước giờ nhân duyên đều rất tốt, không ai từng cười nhạo trước mặt cô. Trừ khi mua quần áo bên ngoài, cô chưa từng cảm thấy tự ti bao giờ. Nhưng giờ phút này, Đường Viên thấy ánh mắt vô hình của Nguyễn

Tâm như thanh kiếm sắc, mũi kiếm đưa gió xẹt qua mặt, bụng, eo, chân của cô...

Đường Viên ổn định hơi thở đứng thẳng lên, lần đầu cảm thấy xấu hổ và khó chịu trước nay chưa từng có vì béo, cô cảm thấy đứng trong không gian kín này lâu như một thế kỷ, áp lực như sắp không thở nổi nữa.

Nguyễn Tâm thu mắt lại trước khi cô kịp phản ứng, khẽ nở nụ cười: “À.”

Tiếng a ngắn ngủi kia, khiến Đường Viên đỏ mặt.

Đinh--

Cửa thang máy vừa mở, Nguyễn Tâm đi không thèm quay đầu, tiếng giày cao gót nện trên mặt đất thanh thúy mà vang dội.

Đường Viên hít sâu rồi bước khỏi thang máy.

Trên đường về ký túc xá cô mua bèo mới ra lúc sáng, vẫn chưa kịp ăn bánh trứng, mặc dù hơi chán, nhưng món ngon lúc trước không thể kìm lòng bây giờ nhìn cũng không hề muốn ăn nữa.

Cô ngồi xồm xuống, lấy đồ ăn sáng mình mua cho chó hoang ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Cá chép tinh

Editor: Little Little

Sau khi bị Nguyễn Tâm đá kích tàn nhẫn, Đường Viên thật sự quyết tâm muốn giảm cân.

Cô đi siêu thị mua một lốc tám hũ sữa chua ít béo, trước kia đây chỉ là số đồ ăn trong một đêm của cô, bây giờ là đồ ăn cho cả một ngày.

Buổi chiều không có lớp, Đường Viên uống hai hũ sữa chua nhỏ sau đó bỏ hai hũ sữa chua khác vào trong túi xách mang đến lớp tự học.

Cô vừa đi tới cửa phòng tự học, đã nhìn thấy bóng lưng cao ngất của Dung Giản.

Đúng thật có vẻ đẹp như ngọc trong sách nói, đẹp đẽ, l. đẹp đẽ đây chính là phần thưởng mỗi ngày mà cô có được nhờ đến phòng tự học.

Đường Viên mang túi sách đi đến đối diện Dung Giản, chỉ vào chỗ đối diện của anh rồi nở một nụ cười, Dung Giản gật gù đầu.

Lúc cô kéo ghế ra, đúng lúc Dung Giản cũng thu lại đôi chân dài đang chiếm chỗ ở dưới bàn. Đường Viên xem sách một lúc không nhìn được nhìn Dung Giản. Hôm nay anh mặc một chiếc áo trắng chữ T đơn giản, giống hệt đồng phục bệnh viện mà năm đó Đường Viên từng hâm mộ, các cô vẽ bản đồ thể giới lên đồng phục bệnh viện, ngọc ngà viết thêm hai hàng khẩu hiệu màu sắc rực rỡ phía dưới – “Cứu người giúp đời, nhân rộng kiến thức”, nhưng mà đồng phục bệnh viện lúc đó vẫn rất tuyệt vời, không có vẽ lên biểu tượng máy vi tính ngớ ngẩn và mấy đường chéo màu đen, đơn giản nhẹ nhàng thoải mái. Áo trắng chữ T của Dung Giản rất mỏng, cổ áo cũng khá thấp, xương quai xanh như ẩn như hiện, nhìn cũng rất mát mẻ.

Dung Giản đang nghịch điện thoại, Đường Viên nhìn thấy anh đang mở giao diện Weibo, chờ một chút, Weibo!

Đường Viên lập tức đứng lên, cầm lấy bình nước giả vờ đi rót nước, chạy ra ngoài. Bây giờ Dung Giản đang lướt Weibo đây là lúc thích hợp để gửi tin nhắn riêng qua, đúng lúc Được Ăn Cả Ngã Về Không có thể nhận được, thật tuyệt vời! Đường Viên đứng ở hành lang copy nội dung tin nhắn tối hôm qua của mình, dán vào cửa sổ gửi tin nhắn riêng, để không bị lộ, cô vẫn đứng yên ở hành lang thật lâu.

Một lúc sau cũng không có tin nhắn trả lời. Đường Viên nghĩ có lẽ Dung Giản đã nhận được, nhưng thật sự không muốn tiếp nhận.

Cô cúi đầu thật thấp, cầm bình nước không và điện thoại trở về, điện thoại trong tay đột nhiên rung lên một cái. Đường Viên còn tưởng là tin nhắn, cô cầm điện thoại lên thì nhìn thấy thông báo trên Weibo ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Được.

Đường Viên kích động thiếu chút nữa là vỗ tay, nhưng nhớ đến mình vẫn đang ở thư viện, cô gờ hai nắm tay lên cao và vung một cái.

Hào hứng xong, Đường Viên nhanh chóng trả lời ——

Thịt Viên Chua Ngọt: Ừ, đây là nhóm kịch của chúng tôi \*\*23333333, anh có thể add vào nhóm!

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Hà?

Đường Viên quay lại nhìn tin nhắn riêng của mình một chút——

Thịt Viên Chua Ngọt: Ủ, đây là nhóm kịch của chúng tôi \*\*233333333, anh có thể add vào nhóm!

Thịt Viên Chua Ngọt: Nhé

Tay quá nhanh, thậm chí ra sức bắt chuyện cũng làm không tốt. Muốn cô trả lời nam thần như thế nào đây, "Nhé" kia không có ý gì hết, chỉ là do cô bắt chuyện thất bại mà thôi.

Đường Viên kiên nhẫn tiếp tục gõ chữ ——

Thịt Viên Chua Ngọt: Anh có thể add vào nhóm nhé ~

Một lát sau, Đường Viên nhận được một thông báo xác nhận ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không xin gia nhập nhóm 233\*\*.

Đường Viên đồng ý rất nhanh.

Cô lén lút vào trang cá nhân của Được Ăn Cả Ngã Về Không nhìn một chút, sạch sẽ giống như tên nick của anh vậy, nhưng nhìn thời gian và cấp bậc cũng không phải như tên nick của anh đâu, nam thần đúng là đóa hoa của Cao Linh nha. Lúc này Đường Viên khá tò mò, người như Dung Giản khi lên mạng sẽ như thế nào.

Từ trang cá nhân của Được Ăn Cả Ngã Về Không thoát ra, Đường Viên lấy hết can đảm gửi cho Dung Giản một lời mời kết bạn.

Cô không biết phải viết gì vào phần xác nhận thông tin nữa.

Khoảng một giây sau, cô đã nghe được tiếng khụ khụ của chú chim cánh cụt nhỏ, trong lòng Đường Viên tràn đầy vui mừng, lúc mở khung bạn bè mới ra thì nhìn thấy một hàng chữ ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không từ chối lời mời kết bạn của bạn.

Đường Viên:...

Trong tiểu thuyết đều nói Nhị Thử Nguyên có thể kết bạn trò chuyện thì tại sao cô đây lại không thử được chứ.

Không sao cả, Nhị Thử Nguyên như cô không biết xấu hổ nha.

Biết đâu là do Dung Giản trượt tay, Đường Viên nổi lên dũng khí, lại nhấn vào dấu cộng lần nữa.

Lần này nhanh hơn, cô lại nghe thấy tiếng ho khan của chú chim cánh cụt nhỏ, Đường Viên mở khung bạn bè mới, lại nhìn thấy một hàng chữ ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không từ chối lời mời kết bạn của bạn.

Từ chối ba lần một lúc, lần này Đường Viên thật sự hết sức rồi.

Sau khi uống sữa chua được năm ngày thì Đường Viên gầy đi bốn cân nhưng mặt lại trắng như tờ giấy, Đường mập mập đón đại hội thể dục thể thao của trường học.

"Đường Viên Viên! Có lên!"

Đường Viên đứng ở vạch xuất phát duỗi tay đá chân lắc đầu, nghe thấy có người gọi tên mình, cô ngẩng đầu nhìn thoáng về phía hàng ghế khán giả, thì nhìn thấy Dung Giản và Cao Dương đang ngồi bên cạnh anh ấy vẫy tay với cô. Đường Viên giơ ngón trỏ lên, ngón tay nhanh chóng quét qua chớp mắt, nhìn về phía họ nở một nụ cười.

Mặt Đường Viên tròn, lại mập mập, lần đầu tiên làm cho người khác cảm thấy xinh đẹp thì mập mập cũng không sao cả, lúc cười lộ lên lại đặc biệt đẹp mắt, má lúm đồng tiền nhỏ rất ngọt ngào, hàng lông mi rậm dài lại làm mắt sáng long lanh.

Cô mặc áo thể thao ngắn tay và quần đùi màu trắng, cô lén lút lại trắng, một lúc nữa Dung Giản phải tham gia đại hội thể dục thể thao nên không đeo mắt kính, ngược lại khi nghe Cao Dương luôn miệng nói "Cô ấy cười lộ rõ rất xinh đẹp" lại không có cảm xúc gì, vì trong tầm mắt anh, Đường Viên ở xa xa không khác gì một viên tròn lớn màu trắng.

Tiếng súng vừa vang lên, Đường Viên giống như một con thỏ lớn chạy vọt ra ngoài, trong phút chốc đã kéo dài khoảng cách với đám con gái bên cạnh, dẫn đầu trên đường đến đích.

Bọn họ giống như những cỗ máy, tất cả đều rất tuyệt!

Sau khi cuộc thi chạy tiếp sức kết thúc, Đường Viên bị các học tử hội học sinh tạm thời kéo đi làm sai vật, bởi vì các cô gái đội cổ động tạm thời có việc nên không tới được. Đến sân thể dục, Đường Viên nhìn một vòng, cuối cùng đau khổ phát hiện ở trong đám con gái chỉ có một mình cô thật sự "khỏe mạnh"!

Cũng may các cô gái đội cổ động cũng chỉ cần ghi chép thành tích, la hét cổ vũ chứ không cần nhảy múa, nếu không nhất định cô sẽ chạy trốn. Đồng phục của đội cổ động là màu xanh huỳnh quang, Đường Viên cố gắng mặc cả buổi mới mặc vào được. Sau đó cùng Nam An An đi sắp xếp sân bãi, Đường Viên nhìn thoáng qua, rõ ràng cô và cô ấy ăn mặc giống hệt như nhau, nhưng da Nam An An trắng, dáng người cân đối lại có khí chất, eo nhỏ chân dài gương mặt xinh đẹp.

Có lẽ Nam An An nhận ra trong lòng cô chưa xót, lắc lắc tay của cô: "Không sao đâu, Mặc, cậu xem, cậu rất trắng, một trắng che trăm xấu."

Đường Viên hít sâu: "Một béo hủy tất cả!"

"Nhưng mà cậu nẩy nở như vậy! Mặc dù là nẩy nở theo nghĩa đen! Tớ vẫn thấy cậu xinh đẹp nhất đó Mặc."

"Thiên sứ nhỏ!"

Trong lòng Đường Viên cực kỳ ám áp, An An nhà cô đúng là thiên sứ mà!

Nhớ ngày đó, lúc cô không có giảm béo, mỗi khi trời tối đều đạp xe đạp chờ Nam An An chạy từ cửa tây sang cửa đông mua một cái Pizza Hut vì người bán không chịu giao một cái pizza lớn vào trong trường học, hai người ăn rất vui vẻ.

Mà bây giờ, cô muốn giảm cân, An An cũng không ăn một cái pizza nào ở trước mặt cô.

Đường Viên cứ tưởng rằng cô ấy không còn thích ăn pizza, mãi đến một ngày vào buổi tối cô muốn đi uống lẩu, lúc mở cửa ký túc xá thì bắt gặp cô ấy – nữ thần của trường học Nam An An đang ở ký túc xá đối diện, dưới ánh đèn lò mờ của hành lang, không một chút hình tượng nào ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm hộp pizza ăn.

Nhìn thấy cô, Nam An An giấu pizza ra phía sau cực kỳ nhanh, một tay lau bên ngoài miệng đang dính dầu mỡ, nói: "Ăn không ngon một chút nào đâu Mặc! Cậu phải giảm cân cho tốt, lần sau tớ sẽ đi xa một chút nữa."

Thật đúng là đồng bọn tốt mà, ngày nào đó An An yêu đương thì còn có ai nói chuyện phiếm cùng cô!

Nghĩ tới đây, Đường Viên không nhịn được nữa nhộn nhạo nói: "An An! Tớ quyết định rồi, nếu có một ngày cậu yêu đương, cũng chính là lúc tớ chấm dứt cuộc sống độc thân!"

Trong chốc lát, Nam An An vốn đang mỉm cười, nét mặt hơi quái dị, cô ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía sau lưng Đường Viên kêu một tiếng "Su huynh!"

Đường Viên cứng đờ quay đầu lại, đã nhìn thấy Dung Giản mặc quần áo thể thao màu trắng, khí chất bức người, đi cùng một nhóm nam sinh, tai thính của Đường Viên còn nghe thấy một người trong đám nam sinh nhỏ giọng nói một câu "Bách hợp đại pháp\* được đấy".

(\*Đại pháp: môn tu luyện khí công cả tâm lẫn thân)

Đường Viên: "..."

Đám người Dung Giản đến để lấy dây số thứ tự, trong lúc đám người Dung Giản đang lấy số, Đường Viên vẫn còn xấu hổ nhìn anh.

Số thứ tự cho đại hội thể dục thể thao của trường học rất đơn giản, đó là một mảnh vải trắng được đánh số và hai cái kim cài, số thứ tự của Dung Giản là số 7, Đường Viên tìm thấy sau đó hỏi Dung Giản: "Em đeo giúp anh nha!"

"Cảm ơn." Dung Giản gật gù đầu, xoay người.

Anh mặc quần áo thể thao trắng rộng thùng thình, bóng lưng cao ngất, bả vai rộng lớn lại tràn đầy sức mạnh.

Đường Viên cầm lấy mảnh vải số, cẩn thận từng chút đặt vào sau lưng của anh, sau đó cầm kim cài ghim trên áo, đầu ngón tay của cô có chút phát run, cách một lớp vải mỏng, dường như cô có thể sờ được cơ bắp của anh.

Kim cài xuyên qua áo, xuất hiện đầu nhọn, tay Đường Viên run lên, đầu nhọn kia làm thế nào cũng không thể vào được, sau khi thử nhiều lần, cô mới cài được kim, cuối cùng thở phào một cái.

Sau khi đại hội thể dục thể thao bắt đầu, Đường Viên đứng ở vạch đích một nghìn mét, chờ ghi chép thành tích.

Từ lúc bắt đầu cho đến nửa đoạn đường sau, khoảng cách dần dần bị kéo ra, Đường Viên nhìn Dung Giản đang chạy đầu tiên, cô có một cảm giác chính là anh đang chạy về phía mình, sức bật của Dung Giản rất mạnh, lao tới rất nhanh, ánh mặt trời chiếu lên trên tóc anh như hòa tan cả băng tuyết.

Đường Viên nghĩ tới thời điểm đại hội thể dục năm lớp 10 thi chạy 800 mét, Dung Giản đưa tay ra về phía cô.

Ngày đó cơ thể Đường Viên không được thoải mái, nhưng mà cô xấu hổ không dám tìm thầy giáo thể dục xin phép nghỉ, chỉ có thể cố gắng hết sức mà chạy.

Kết quả sau khi chạy được một đoạn thì cô kiệt sức, hai chân giống như gắn chì thật nặng, không ngừng thở gấp, gió mùa đông rất lạnh và rất lớn, thổi vào và cả vào trong miệng, cái lạnh đi thẳng đến trong dạ dày, Đường Viên cố gắng hết sức chạy về phía trước, nhưng chỉ có thể nhìn từng bước từng bước chân của người khác thoải mái chạy qua cô, vượt qua cô.

Tất cả những người vừa rồi bị cô bỏ ở phía sau bây giờ đều đã biến thành bóng lưng ở rất xa.

Lúc nữ sinh thi chạy thì nam sinh đã thi xong, đứng ở đường đua bên cạnh cổ vũ cho nữ sinh, lúc Đường Viên chạy hồng hộc đến ven đường, một cánh tay đột nhiên níu cô lại, nhanh chóng mang theo cô chạy về đích.

Đường Viên chạy theo rất nhanh, so với chạy thì tim đập còn nhanh hơn. Tay của anh thon dài có lực, lúc nắm lấy bàn tay của cô, Đường Viên cảm thấy chỉ cần một giây nữa cô sẽ bay lên.

Sau đó, cô mới biết được “đi cả” của cô đến rồi, bạn học nói lúc cô chạy, mặt của cô rất giống quỷ dọa người, mỗi phút đều như muốn đột tử.

Khi đó, cô chỉ nhìn thấy bóng dáng một người trên đường đua, đó là người mà cô thích nhất.

Cô học hết tất cả các môn mà anh giỏi nhất, cố gắng thi vào trường đại học tốt nhất mà cô đã viết vào mục tiêu của mình.

Cho dù tới bây giờ anh cũng không biết, cô vẫn cố gắng biến bản thân trở nên tốt hơn.

Đường Viên ngẩng đầu, nhìn người đang chạy về đích.

Ừ, đó là người mà cô thích nhất.

Đường Viên kiểm tra đồng hồ bấm giây, cúi đầu ghi chép thành tích vào quyển vở nhỏ của mình.

Dung Giản chạy xong thì đến đứng ở bên cạnh cô, bóng anh che cả người của cô, vô tình che luôn cả ánh nắng mặt trời, Đường Viên trộm nhìn anh một cái, trán anh đỏ nhiều mồ hôi, tóc ngắn đen nhánh cũng ướt sũng, nhìn một bên mặt đặc biệt đẹp mắt, một giọt mồ hôi chảy dọc theo sống mũi cao vút của anh rơi xuống..

"Cho anh!" Đường Viên thừa dịp chưa có người chạy tới, lấy một chai nước khoáng và một cái khăn lông trắng từ trong túi đưa cho anh.

"Cảm ơn." Ánh mặt trời gay gắt đang ở trên đỉnh đầu, Dung Giản cầm khăn mặt lau mồ hôi, vặn nắp chai, ngược cổ lên nhanh chóng đổ vào miệng.

"Không có gì...À, đừng khách sáo." Đường Viên lắc lắc tay, đứng ở dưới ánh nắng mặt trời tiếp tục ghi chép thành tích, bị phơi nắng nên gò má đều đỏ ửng.

"Không nóng?" Dung Giản cúi đầu nhìn cô một cái, mở miệng nói.

"Nóng á!" Đường Viên gật gật đầu, bước về phía trước một bước dài, vừa vặn đứng ở dưới cái bóng của Dung Giản.

"Em đứng ở đây đi!" Đường Viên đứng vững sau đó ngẩng đầu nhìn Dung Giản nở một nụ cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ xinh đẹp.

Dung Giản rõ ràng háng giọng.

Cô cười rộ lên, ánh mắt long lanh như vì sao.

Thật vất vả lắm mới được đứng cùng một chỗ với anh, Đường Viên không nhịn được muốn trò chuyện cùng Dung Giản một chút, thật ra điều cô muốn hỏi Dung Giản nhất chính là lúc trước vì sao không nói cho cô biết cô chọn sai khóa học, nhưng mà cô xấu hổ không dám hỏi.

Suy nghĩ một lúc lâu, Đường Viên vẫn hỏi anh vấn đề khác: "Học trường... Anh chuẩn bị đi tìm việc hay nghiên cứu tiếp, hay là ra nước ngoài?"

Khi cô hỏi cô không nghĩ là Dung Giản sẽ trả lời, dù sao rất nhiều sinh viên đại học năm tư lúc này đều đang vừa tìm việc, vừa chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

"Nghiên cứu tiếp." Không nghĩ tới Dung Giản sẽ cho cô một đáp án cụ thể.

"Chuyện này, nghiên cứu ở trường học sao?" Đường Viên lại hỏi, nói chuyện phiếm cùng anh thật sự rất vui vẻ. Giọng nói của anh rất dễ nghe, so với lúc nghe phát thanh còn hay hơn, rõ ràng lại thu hút, âm thanh trầm ấm, nhấn rõ từng chữ, giọng điệu chắc nịch.

"Đúng!" Dung Giản gật gật đầu, ném chai nước khoáng không trong tay đi, chai nước lọt vào trong thùng rác thùng rác ở xa rất chuẩn xác: "Phương Tây thật sự rất tốt."

"Ừ ừ!" Đường Viên gật gật đầu, thật ra cô vẫn luôn rất hâm mộ Dung Giản, anh là một người rất kiên định, sẽ không do dự, sẽ không từ bỏ, một khi đã

nhận định một con đường, mặc kệ có bao nhiêu người phản đối bao nhiêu người nghi ngờ, anh đều kiên định đi về phía trước.

Thật tốt.

Nhị Thứ Nguyên dụ dỗ nam thần, Tam Thứ Nguyên và nam thần trò chuyện, Đường Viên cảm thấy gần đây cô thật sự giống một con cá chép tinh, đợi đến ngày hôm sau, cô mới phát hiện cô chính là cá chép tinh!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này rất nhiều dầu mỡ đây ha ha ha ha

Mọi người cảm thấy bây giờ nam thần có thích Mập hay không đây?

Đúng rồi, hy vọng “Đường cá chép tinh” sẽ mang may mắn đến cho mọi người, Chủ nhật vui về nha ~

Đến một vở kịch nhỏ đi:

Nam An An và Đường Viên cùng nhau đi xem siêu nhân đã trở về, nhớ đến ba đứa trẻ sinh ba đáng yêu thì tán gẫu ——

Nam An An: Mập, cậu thích con trai hay con gái?

Đường Viên chắc như đinh đóng cột: Con gái!

Nam An An: Tại sao? Tớ thích có con trai, bởi vì từ nhỏ đến lớn tớ nhìn thấy con gái nhiều lắm.

Đường Viên: Vì con trai sẽ giống mẹ đó!

Nam An An: Giống như cậu không tốt sao?

Đường Viên đau khổ nói: Đinh Đinh nhỏ cũng sẽ mập mập đó! (~.~ ý chị là Tiểu JJ sẽ bị mập à >"<)

Nam An An:...

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Quay về nhà

Editor: Little Little

Hơn hai giờ chiều, Đường Viên đi lên tầng trên của khoa công nghệ thông tin tìm ba của cô, lúc vừa đến cửa cô nghe thấy giáo sư Đường và sinh viên đang nói chuyện về đề cương luận văn.

Cô đứng thẳng lỗ tai nghe một lúc, cảm thấy giọng nói kia rất giống Dung Giản. Đường Viên nhớ lại trước kia giáo sư Đường có dẫn dắt sinh viên chưa tốt nghiệp nhưng trong đó không có Dung Giản.

Để xác nhận lại lần nữa, Đường Viên đến gần vài bước, lặng lẽ dán tai trên cửa, vẫn chưa nghe được gì thì...

Cửa mở.

Đường Viên đang dán tai trên cửa nhưng vì quán tính nên cả người ngã về phía trước một cái, chút nữa là ngã sấp xuống, chuyện này vô cùng lúng túng. Để thể hiện mục đích đến đây của mình, Đường Viên chưa kịp đứng thẳng người, đã tranh thủ thời gian nhìn vào bên trong gọi một tiếng "Ba".

Giọng nói vang dội, đọc từng chữ rõ ràng.

Một lúc lâu cũng không có ai đáp lại, Đường Viên ngẩng đầu.

Mặt đối mặt với Dung Giản ở trước cửa, Dung Giản cúi đầu nhìn cô.

Đường Viên: "Ba... Ba em đi đâu rồi?"

"Lần đầu được gọi là ba." Dung Giản ho nhẹ một cái: "Giáo sư Đường ở bên trong."

"Có một vài cuốn sách không có ở phòng làm việc, chắc là ở nhà rồi." Giáo sư Đường tìm một vài cuốn sách tham khảo ở trong phòng sau đó đi ra ngoài, thì nhìn thấy con gái của ông, Đường Thanh vẫy tay với Đường Viên: "Viên Viên, đây là sinh viên yêu thích nhất của ba —— Dung Giản, Dung

Giản, đây là con gái của thầy, Đường Viên."

Đường Thanh giới thiệu xong, sự hài lòng bộc lộ trong lời nói: "Học trường Dung Giản của con hóa ra là học trò của lão Triệu, ông ấy ra nước ngoài điều dưỡng nên tiện thể giao cậu ấy cho ba, dẫu đi buổi chiều ba phải đi công tác, con dẫn học trường về nhà tìm vài cuốn sách."

"Được được." Đường Viên gật gù đầu, cũng may giáo sư Đường đi ra kịp lúc hóa giải lúng túng của cô.

"Ba, chúng con đi đây!" Đường Viên phát phát tay với giáo sư Đường, sau đó cùng Dung Giản đi xuống lầu.

Lúc đi thang máy, trong lòng Đường Viên mừng thầm, cũng may gần đây cô gầy đi rất nhiều mới dám đi vào trong thang máy có rất nhiều người. Nếu không khi cửa thang máy mở, cô cũng không dám vào, phải đợi lần tới, hoặc là cô bước vào, tiếng cảnh báo sẽ vang lên, cô sẽ xấu hổ biết bao nhiêu trước mặt Dung Giản.

Đường Viên suy nghĩ lung tung, cửa thang máy tít một tiếng thì mở ra, dừng ở tầng mười một.

Cô ngẩng đầu thì nhìn thấy người đang đứng trước cửa thang máy là Nguyễn Tâm.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, hai ngày trước Đường Viên trò chuyện với Nam An An, cô trời mới biết trước kia Nguyễn Tâm từng theo đuổi Dung Giản, chẳng trách lại có địch ý với cô. Thật ra Đường Viên cũng không thể giải thích Nguyễn Tâm đối với cô là loại địch ý gì, Nguyễn Tâm thích Dung Giản, cô cũng thích Dung Giản, Nguyễn Tâm không đuổi theo Dung Giản, cô cũng không có nha, hơn nữa cô vẫn chỉ là thầm mến, tới việc tỏ tình cũng chưa từng nói ra miệng.

"Này!" Nguyễn Tâm lên tiếng hỏi Dung Giản, giơ một xấp giấy trong tay: "Tớ vừa đi tìm giảng viên hướng dẫn luận văn mới, cậu bị phân cho người nào?"

"Giáo sư Đường." Dung Giản nhàn nhạt nói.

Đường Viên vẫn luôn cảm thấy Dung Giản có kỹ năng giao tiếp rất đặc biệt, cô đã xem cuốn 500 kỹ năng giao tiếp đều nói nếu muốn trao đổi một cách vui vẻ với người khác, một trong những cách đơn giản nhất chính là người khác hỏi bạn một câu thì bạn trả lời sau đó lịch sự hỏi lại một câu, nhưng rõ ràng Dung Giản muốn chấm dứt chủ đề.

Chỉ có điều Nguyễn Tâm cũng không để ý, bản thân hơi tiếc nuối nói tiếp: "Cậu và tớ không cùng một người hướng dẫn rồi, giảng viên hướng dẫn của tớ là thầy Lưu."

Nguyễn Tâm chỉ luôn nghe được tên tuổi của giáo sư Đường, vẫn chưa được gặp mặt, giáo sư Đường là một đại thần của khoa công nghệ thông tin, trước đây chưa từng dẫn dắt sinh viên chưa tốt nghiệp, lần này lại chỉ đích danh Dung Giản, nhất định sau khi Dung Giản bảo vệ nghiên cứu cũng sẽ làm việc cùng với ông ấy.

Dung Giản: "Ừ."

Đúng là kết thúc chủ đề.

"Chỉ có điều tớ nghe nói giáo sư Đường chưa bao giờ hướng dẫn sinh viên nữ, tất cả mọi người đều đoán..." Tuy giáo sư Đường không dẫn dắt khóa của bọn họ nhưng những lời đồn về ông rất nhiều. Nguyễn Tâm muốn nói tiếp đề tài này, lại cảm thấy không đúng lắm. Nói được một nửa thì im bặt, bầu không khí trong thang máy có chút lúng túng.

Cô ta cười một tiếng, giống như cuối cùng cũng phát hiện trong thang máy còn có một người là Đường Viên, liếc nhìn Đường Viên: "Ồ, sao cô cũng tới khoa công nghệ thông tin?"

"Tôi tới tìm ba tôi." Đường Viên trả lời, cô vốn đang dựng thẳng tai muốn nghe Nguyễn Tâm nói gì về ba cô, kết quả là chỉ nghe được một nửa, chẳng qua trong trí nhớ của Đường Viên, ba của cô hướng dẫn thạc sĩ và tiến sĩ thật sự đều chỉ có nam sinh, không có nữ sinh.

"À!" Nguyễn Tâm cũng không muốn nói quá nhiều với Đường Viên, nhưng mà nói chuyện cùng với Đường Viên có thể dễ dàng giảm bớt một chút lúng túng vừa rồi khi nói chuyện với Dung Giản mà không được đáp, cô nói tiếp: "Ba của cô là thầy giáo ở khoa công nghệ thông tin?"

"Ừ" Đường Viên gật gù đầu, nói: "Chính là người mà cô vừa mới nói, giáo sư Đường."

Nguyễn Tâm càng lúng túng.

Bầu không khí bỗng nhiên yên lặng, cuối cùng thang máy cũng tới tầng một, Dung Giản hỏi Đường Viên: "Nhà của em rất xa đại học Tây sao?"

"Rất xa đó." Đường Viên nói địa chỉ cụ thể, tâm trạng sung sướng phát phát tay với Nguyễn Tâm, đi theo Dung Giản ra bãi đỗ xe.

Trên đường cô không nhịn được nhìn lên Dung Giản, hôm nay Dung Giản mặc áo sơ mi ca rô màu xanh sẫm kiểu Anh và quần đen, đặc biệt trẻ trung, nếu như không phải là bộ quần áo này, khí chất lạnh lùng và hơi thở mạnh mẽ của Dung Giản sẽ khiến cô quên mất sự thật là anh chỉ lớn hơn cô một tuổi.

Hôm nay Dung Giản còn lái xe cùng cô về nhà, Đường Viên ngồi ở ghế phụ, vắt óc suy nghĩ chủ đề cần nói, lần này là Dung Giản mở miệng trước: "Em có trang điểm không?"



"Hả?" Đường Viên hơi sững sốt, cô không có trang điểm, chủ yếu là do tay nghề quá tệ.

Dung Giản vừa hỏi như vậy, cô đã không nhận được nghiêng mặt sang kính xe để nhìn bộ dạng của mình.

Dung Giản rõ ràng hắng giọng: "Lúc trước bọn anh có tham gia cuộc thi về marketing, nhà tài trợ tặng một ít đồ trang điểm, nữ sinh của khoa công nghệ thông tin rất ít, em có thể đem về chia cho nữ sinh khoa kế toán."

"Thật sao, là cuộc thi đầu trước kia sao?" Đường Viên được cung chiều mà lo sợ, cuộc thi marketing đó cô không có tham gia, nhưng sau đó nghe nói nhà tài trợ là một công ty mỹ phẩm rất tốt, ra tay rất hào phóng, ngoài việc đồng ý với số tiền thưởng ban đầu còn cung cấp không ít đồ trang điểm.

"Ừ, đều ở ký túc xá của anh" Dung Giản nắm tay lái, mắt nhìn thẳng: "Nếu lấy xong sách mà thời gian còn sớm, anh lấy xuống cho em."

Đường Viên hơi xấu hổ: "Cảm ơn anh."

Dung Giản không nói tiếp, chăm chú lái xe.

Đường Viên yên tĩnh ngồi ở ghế phụ, cũng không nói tiếp tránh làm phiền anh.

Cứ như vậy ở cùng anh trong một không gian, cho dù yên tĩnh như gà\*, trong lòng cô cũng tràn đầy vui vẻ, hiếm khi muốn tràn ra như thế.

(\*yên tĩnh như gà: Xuất phát từ bài hát của ca sỹ Thái Y Lâm, mở một mắt nhắm một mắt —— "Tôi sẽ yên tĩnh giống như một con mèo" nhưng khi cô đăng một bức ảnh trên Weibo lại nói mình là một con gà yên tĩnh, sau đó cô phát hiện “gà” ở Đại Lục hàm ý đặc biệt nên tranh thủ thời gian xóa bỏ khỏi Weibo. Đáng tiếc lại bị một người có nickname là "Bản chất kỵ sĩ" trên Weibo thấy được, vì vậy câu này đã trở nên lưu hành)

Lúc đỗ xe, Đường Viên mới nhớ tới, hình như cô chưa thấy Dung Giản chạy xe đạp leo núi của mình, cô hỏi: "Chiếc xe đạp leo núi của anh đâu?"

"Bị trộm." Dung Giản hờ hững đáp.

Chắc là đêm hôm đó, Dung Giản gấp gấp đưa cô đi bệnh viện, xe đạp leo núi bị anh ném trên đường nên bị trộm mất.

Đường Viên cúi đầu xuống, hơi ngượng ngùng: "Thật xin lỗi."

Dung Giản: "Em trộm?"

"Hả?" Đường Viên hơi sững sốt, vội vàng khoát tay: "Em không có."

"Chọc em đấy."

Nhìn cô khoát tay giống hệt như con mèo thần tài, Dung Giản thấp giọng cười một tiếng: "Đi thôi."

Nam thần như anh còn có thể chơi trò trêu chọc mình!

Lúc lên lầu, Đường Viên lén lút phát tin nhắn lên kênh ký túc xá, sau đó nhận được tin trả lời rất nhanh ——

Hồ ly ăn gà: Bởi vì cậu thú vị đó!

Đường Viên sượng đến mức trong lòng sôi sùng sục sùng sục, lập tức muốn bay lên.

Cố Cầu Cầu nói đúng, tự mình đa tình là điều tối kỵ của việc thăm mền.

Đường Viên cất điện thoại dẫn Dung Giản đi vào phòng sách.

Phòng sách nhà cô rất lớn, chiếm hết toàn bộ lầu hai, cả căn phòng đón ánh sáng rất tốt, bày hàng của giá sách sắp xếp rất gọn gàng, giống như một thư viện nhỏ.

Cửa sổ sát đất phía đối diện treo một bức tranh cực lớn, bức tranh kia là hình ảnh của một cô bé mập mập đang bĩu môi. Cô bé cười hiện ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, lông mi rậm dài trên mí mắt, nhìn thấy có chút ngượng ngùng, điểu. n. đàn. lè. q. uý. đôn Cô bé giương cánh tay, hơi thẹn thùng tạo thành tư thế muốn ôm

Phát hiện Dung Giản đang nhìn bức ảnh kia, Đường Viên có chút xấu hổ: "Đó là em!"

"Lúc em ba tuổi, mẹ đã vẽ em đấy. Bức tranh rất lớn, bà đã vẽ rất lâu..."

Trước kia mỗi lần Lê Họa đứng ở phòng vẽ tranh, cô đều chạy vào trong, đứng ở trước mặt bà hoạt bát kêu lên "Mẹ xem con này", hoặc là leo lên lưng Lê Họa, lấy mặt tròn của mình cọ vào mặt Lê Họa: "Mẹ mẹ, vẽ Viên Viên đi!"

Lê Họa sẽ xoa mặt của cô, bà nói phải vẽ tiếp tranh phong cảnh, để lưu làm kỷ niệm, bà còn nói, Viên Viên của mẹ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, không cần phải vẽ.

Lê Họa vẽ cho cô một bức tranh to hơn bất cứ bức tranh nào mà bà từng vẽ, Đường Viên rất vui vẻ, khi đó cô nghĩ, cô đúng là bé cưng mà mẹ yêu nhất.

Sau bức tranh ngày đó, Lê Họa và Đường Thanh ly hôn.

Lê Họa mang theo hành lý của mình, cọ vẽ của mình, bức tranh của mình, nhưng không mang cô đi.

Lê Họa để lại cho cô bức tranh cực lớn này, và một bóng lưng không thể nào đuổi kịp.

Đường Viên thờ dài, giống như tâm trạng nặng nề đều thờ ra hết rồi, cảm thấy cả người người đều nhẹ nhõm rất nhiều mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Dung Giản: "Em giúp anh tìm tài liệu! Tất cả sách của nhà em đều là em tự tay sắp xếp lại đó, mỗi lần ba em tìm không thấy đều sẽ hỏi em."

Bây hàng của giá sách cao, Đường Viên linh hoạt mà tìm kiếm trong đó, đặc biệt dễ dàng.

Dung Giản phát hiện những quyển sách này đều bị sắp xếp thành từng dãy, tất cả sách giống như đội ngũ duyệt binh chỉnh tề, còn bị dán số, đánh số từ nhỏ đến lớn, màu sắc trang bìa từ nhạt đến đậm...

Quyển sách cuối cùng mà Đường Viên muốn tìm vừa khéo đặt ở tầng cao nhất của giá sách, cái kệ sách lớn này nghe nói là do tổ tiên truyền lại, là báu vật của ông nội cô. Đặc biệt cổ kính, đặc biệt lớn, còn đặc biệt cao. Quyển sách kia không thường dùng tới, lúc trước Đường Viên phải mang thang nhỏ vào để đặt mấy quyển sách không thường dùng lên tầng cao nhất.

Đường Viên cố gắng nhón chân lên cũng không thể với tay tới, cô nhảy lên một cái, cố gắng với tay...

Năm centimet, bốn centimet, ba centimet...

Đầu ngón tay vẫn còn một khoảng cách với quyển sách, Đường Viên ngược cổ, trước mắt bỗng nhiên biến thành màu đen. Hôm nay thời tiết quá nóng, ký túc xá của cô cũng không có máy lạnh, giữa trưa cô uống một ngụm sữa chua thì phát hiện mùi vị khác thường, chiều nay cô vốn muốn tìm ba xong thì đi mua sữa chua, không ngờ lại gặp Dung Giản.

Đường Viên gắng sức nháy mắt vài cái, muốn nhảy lên thử lại lần nữa, thì nhìn thấy một cánh tay thon dài lướt qua đỉnh đầu của cô, sách trên tầng cao nhất rất dày đặc, quyển sách kia lại ở bên trong, bị kẹp rất chặt, ngón trỏ của Dung Giản kéo một quyển sách phía trên nhất ra ngoài, một tiếng "Bốp" giòn vang, mang theo rất nhiều bụi bặm, sau khi quyển sách kia bị kéo ra, anh thoải mái lấy xuống.

Toàn bộ quá trình Đường Viên chỉ biết ngẩng mặt nhìn, cái mũi bị dính đầy bụi, trái tim lại đập giống như trống.

Cả người cô bị kẹt giữa Dung Giản và kệ sách, cô nghĩ, đây là một tư thế tuyệt vời nha, chỉ cần cô xoay người một cái, chính là một vách tường tiêu chuẩn!

Sau khi lấy được quyển sách Dung Giản cúi đầu nhìn cô một cái, hơi hơi nhú mày.

Bỗng nhiên Đường Viên nhớ tới, lúc học lớp mười, có lần bọn họ đang học thể dục, luyện tập nhảy xa với hố cát, sau khi tan học cô còn cố ý đi toilet rửa mặt. Lúc nghỉ giữa giờ, cô vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt của Dung Giản nhìn cô, do đó cô rất chân thực.

Đường Viên nghiêng đầu đối diện với ánh mắt của anh, mới phát hiện đó không phải là ảo giác, không giống như cô né tránh, ánh mắt giao nhau, Dung Giản rất nghiêm túc nhìn cô, tìm Đường Viên đập nhanh như sắp bay ra ngoài!

Sau đó chợt nghe Dung Giản nói ——

"Trên trán em có hạt cát."

Đường Viên vô thức đưa tay lau trán, Dung Giản vẫn dùng giọng nói lạnh lạnh trước sau như một nhắc nhở cô: "Bên trái"

"Bên phải"

"Xuong"

"Xuong một chút nữa"

...

Vài lần sau đó, đột nhiên Dung Giản đưa tay, ngón trỏ thon dài lướt qua trán của cô cực kỳ nhanh.

Sờ, sờ giết người mà...

Lúc đó Đường Viên híp mắt không dám nhìn, mát lạnh nơi đầu ngón tay của anh như vẫn còn lưu lại trên trán cô.

Trái tim nhỏ của Đường Viên vẫn còn đập bịch bịch, lúc mở mắt thì trong tầm mắt cũng chỉ còn lại bóng lưng của Dung Giản thôi.

Trước khi vào học, anh đã trở lại, tay còn mang theo hơi nước cùng với mùi nhẹ nhàng khoan khoái của nước rửa tay.

Nghĩ tới đây, Đường Viên ngược nhìn về phía sau ngẩng mặt tròn lên: Đứng rồi, trên mũi của em có bụi, nhanh sờ em đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Đổ mặt

Editor: Little Little

"Làm sao vậy?" Ngay khi Dung Giản cúi đầu đối diện với ánh mắt nóng bỏng của Đường Viên, cô ngẩng mặt về phía sau, giống như...con mèo với cặp mắt tỏa sáng nhìn con cá trong tay của chủ nhân.

Bốn giờ rưỡi chiều, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất nghiêng nghiêng chiếu vào trong phòng thì bị chặn bởi kệ sách lớn ở phía sau, d.đ. l. q.đ chiếu thẳng trên mặt Đường Viên...

Một chút bụi bám trên chóp mũi trắng nõn của cô bị ánh mặt trời chiếu lên dễ làm người khác chú ý.

Đầu ngón tay Dung Giản không tự chủ được lướt qua chóp mũi trắng nõn của Đường Viên cực kỳ nhanh...

Trong giây phút hơi lạnh nơi đầu ngón tay chạm vào chóp mũi của Đường Viên, Đường Viên cảm thấy toàn bộ thể giới đều yên tĩnh, thời gian cũng ngừng lại, cô biết rõ cô không nên suy nghĩ lung tung, nhưng lại không thể kềm chế mà nghĩ ngợi lung tung.

Đường Viên cảm thấy trong tim mình xuất hiện một cơn mưa màu hồng.

Trong mắt chỉ nhìn thấy ngón tay thon dài trắng trẻo của Dung Giản.

Sau đó, Dung Giản chú ý đến đôi mắt của Đường Viên.

Lông mi của Đường Viên vừa dài lại vừa dày, cong cong rất xinh đẹp, ngay cả mí dưới lông mi cũng rất dày.

Dung Giản ho nhẹ một tiếng, rút ngón tay lại, cảm giác mềm mại tron nhãn vẫn còn lưu tại trên đầu ngón tay. Anh vỗ tay phui đi bụi bám ở đầu ngón tay, lại háng giọng, cầm quyển sách kia tiện tay lật hai trang, lật quá nhanh, trang sách tạo ra một cơn gió.

Vừa rồi Đường Viên ngẩng cổ đến mức nhừ, cô kẹt ở giữa kệ sách và Dung Giản, xoay người đối diện với Dung Giản, hai cánh tay cũng không biết để ở đâu, mắt cũng không biết nên nhìn về phía nào.

Tay cô không tự chủ vòng ra phía sau đặt lên kệ sách, gờ tay trái lên sờ sờ chóp mũi, bầu không khí như vậy làm Đường Viên không khỏi có chút sợ, cô đưa tay chỉ về phía sau lưng Dung Giản: "Anh, anh có muốn đi rửa tay không? Toilet ở đó."

Dung Giản: "..."

Hơi nóng, Đường Viên chạy tới bật điều hòa đến mười bảy độ, thổi ra chút gió trước khi Dung Giản đi ra. Anh không chỉ rửa sạch tay, còn rửa mặt, vì không có khăn mặt, trên mặt còn ướt sũng, dưới cằm vẫn còn nước, tóc cũng bị nước thấm ướt mà trở nên đen nhánh.

"Dung Giản!" Đường Viên đứng ở phía điều hòa, vẫy tay với anh: "Vừa rồi em quên mở máy lạnh, nóng quá, anh có muốn tới hóng mát một chút hay không?"

Dung Giản không bước qua, anh đang xem tám ảnh chụp bị đè dưới tấm kính dày trên bàn đọc sách, anh nhìn thấy mình trong một bức ảnh chụp chung. Dung Giản nhìn một chút, hình như mình cao nhất trong bức ảnh đó, so với lúc đó Đường Viên không có thay đổi gì. Anh cũng không ngẩng đầu lên nói: "Anh không nóng."

Đường Viên: "Mặt anh đều đỏ lên rồi kia."

Dung Giản: "..."

"Năm giờ rồi." Dung Giản cúi đầu nhìn đồng hồ, quay người đi về phía cầu thang: "Về trường học thôi."

Đường Viên tắt điều hòa, tháo một gói khăn ướt ra, chạy tới đưa cho Dung Giản một cái: "Cho anh."

Dung Giản đưa tay nhận lấy, lau mặt, khăn ướt vị bạc hà chanh mát lạnh, nhàn nhạt.

Lúc xuống lầu, Đường Viên nhường cho Dung Giản đi trước.

Phương pháp giảm béo hoàn toàn không ăn món chính quả nhiên đối với thân thể cô tạo thành ảnh hưởng xấu, Đường Viên cảm thấy hình như cô đói quá rồi, dạ dày trống rỗng, không còn cảm giác gì nữa, nhưng đầu thì rất choáng váng, trước mắt bỗng nhiên biến thành màu đen, cô hít một hơi thật sâu, lúc nhìn xuống cảm thấy có chút choáng váng, cô cầm lấy lan can chậm chạp bước xuống.

Lúc xuống lầu, điện thoại Dung Giản vang lên, anh nhìn thoáng qua số điện thoại xa lạ trên màn hình, anh bắt máy.

"Này?" Anh vừa mới lên tiếng, bên kia truyền đến âm thanh ồn ào, sau đó cúp máy.

Vừa tắt máy, bên kia lại gọi lại.

Dung Giản nhận điện thoại, lại im lặng một lúc lâu, anh di chuyển ngón tay, trực tiếp cho số kia vào danh sách đen.

Dung Giản nhanh chóng xuống dưới lầu, nhưng vẫn không thấy Đường Viên đi xuống, anh quay đầu lại nhìn lên trên lầu, thì nhìn thấy Đường Viên đập hụt một cái, cả người ngã thẳng xuống cầu thang rồi lăn xuống đất...

####

Đau quá.

Lúc Đường Viên tỉnh lại hít một hơi khí lạnh, đầu rất đau, bên tai vẫn còn ong ong giọng nói.

Cô suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ lại, cô và Dung Giản cùng đi lấy sách, lúc xuống lầu trước mắt cô giống như một màu đen, cảm thấy choáng váng làm cho cô bước hụt, lăn từ trên cầu thang xuống, trong lúc đó cô thật sự sợ hãi, cả người đều bối rối.

Chẳng qua lúc đó là chuyện nhất thời, thậm chí cô còn không kịp suy nghĩ nhiều, mà bây giờ nhớ lại, mới cảm thấy sợ hãi thế nào, cô thật sự...thiếu chút nữa là té chết.

Nghe được tiếng cửa phòng mở, Đường Viên quay đầu nhìn ra cửa, chỉ một động tác quay đầu mà cô đã cảm thấy choáng váng đầu đến muốn nôn.

"Đừng nhúc nhích!"

Giọng nói của Dung Giản rất lạnh, thậm chí rất nghiêm khắc.

Đường Viên sợ tới mức không dám quay đầu trở về, cô nằm trên giường, nhìn Dung Giản chăm chú, cô không dám nhúc nhích, mắt cũng không dám di chuyển.

Cô không dám nhìn vào ánh mắt của Dung Giản, Dung Giản coi cô giống như là đồ sứ.

"Thật xin lỗi." Cô lại mang thêm phiền phức cho Dung Giản.

Đường Viên rù mắt xuống, mắt chỉ có thể nhìn thấy được đôi giày màu đen của Dung Giản.

Cô nhìn thấy Dung Giản đi tới, lúc cách cô chỉ còn vài bước thì ngừng lại.

Phòng bệnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nước biển nhỏ xuống, Đường Viên không tự chủ ngừng hô hấp, khiến mặt mình đỏ rần mới thờ hồn hèn mấy hơi.

Dung Giản hít một hơi thật sâu, hồi phục tâm trạng.

Lúc nhìn thấy Đường Viên lăn từ trên cầu thang xuống, anh thật sự...

Loại cảm giác này, loại cảm giác rất bất lực, đời này anh thật sự không bao giờ muốn cảm nhận thêm cảm giác đó. Trong giây phút đó anh cho rằng Đường Viên sẽ chết, nụ cười của cô sinh động như vậy, ánh mắt cong cong, khóe môi vênh lên, vẻ mặt hưng phấn, mà lại nằm trên mặt đất, không một tiếng động.

Lúc ôm lấy Đường Viên, Dung Giản mới phát hiện, tay của anh đều run.

Nếu như không có thảm lông dê dày trải trên bậc thang, Đường Viên thật sự...

Trên xe cứu thương, đột nhiên anh nhớ tới lời tiên đoán số mệnh chắc chắn của ông thầy bói.

Anh đã không còn ai để khắc nữa rồi.

Thảm lông dê dày trải trên bậc thang đã che lại những cạnh bén nhọn xung quanh, Đường Viên đập đầu xuống bậc thang cũng không bị đổ máu. Bác sỹ vừa an ủi anh rằng cô không có vết thương ngoài da, đến bệnh viện kiểm tra một chút, nếu như không có tụ máu thì cũng chỉ là bị chấn động não bình

thường.

Mãi đến khi đưa Đường Viên đến bệnh viện, bác sỹ nói không có việc gì, anh mới tỉnh táo lại gọi điện thoại cho giáo sư Đường, Đường Thanh vừa tới nước ngoài, không thể trở về ngay, nghe nói Đường Viên không có việc gì mới nhẹ nhàng thở ra, trước tiên nhờ anh giúp đỡ chăm sóc một chút.

"Xảy ra chuyện gì?"

Thật lâu sau, Dung Giản đi tới, cúi đầu nhìn Đường Viên.

Đường Viên nói không nên lời.

Dung Giản nén giận, tỉnh táo mở miệng nói: "Bác sỹ nói em không ăn cơm dẫn tới sức khỏe không chống đỡ nổi."

Đường Viên vẫn không nói nên lời, cổ của cô cứng đờ rồi.

Đường Viên nhỏ giọng mở miệng: "Em..."

"Hả?" Dung Giản chờ cô nói.

Đường Viên: "Em có thể cử động một chút không?" Lúc Dung Giản nổi giận như vậy, giống như núi lửa đã tắt sắp phun trào, diễm n. đàn. l. quý. đôn băng tuyết nghìn năm không thay đổi lại tuôn trào nham thạch nóng chảy màu đỏ, thật sự rất dọa người.

Dung Giản: "..."

Anh ôm một bụng lửa còn chưa kịp lan ra thiêu rụi đồng cỏ, đã bị Đường Viên dập tắt một cách đơn giản.

"Động."

Một chữ, Đường Viên im lặng, cuối cùng là được cử động hay không được phép cử động vậy.

Nhận thấy anh đứng ở chỗ này khiến cho cô cảm thấy bị áp bức mạnh mẽ, Dung Giản duỗi dài cánh tay kéo cái ghế tới rồi ngồi xuống, mặt không đổi nhìn Đường Viên.

Đường Viên nhìn chăm chú Dung Giản chậm chạp điều chỉnh tư thế, đường đường chính chính nằm trên giường bệnh, thật ra cô rất muốn ngủ, bởi vì vấn đề vừa rồi quá lúng túng, cô không biết phải trả lời thế nào, người khác giảm béo rất nhanh là giảm được rồi, còn cô giảm béo thiếu chút nữa té chết.

"Tại sao không ăn cơm?" Rất nhanh, Dung Giản bóp chết ý tưởng của cô vừa rồi, cô vất vả lắm mới có thể chuyển hướng chủ đề vậy mà anh lại quay về chủ đề này rồi.

"Em không chịu đựng được..." Đường Viên nhỏ giọng nói, vụng trộm thích anh lâu như vậy, cho là mình đã che giấu những tình cảm kia rất tốt, nhưng lại phát hiện trái tim nhỏ bé của mình đã bị người khác thấy rõ ràng, cho dù cô và người khác cũng thích anh, nhưng mà ở trong mắt người khác, cô không đủ cách để yêu thích, cảm giác đó thật là làm cho người ta khổ sở.

Cô muốn trở nên tốt hơn.

Dung Giản: "Vậy mập đi!"

"..." Đường Viên hơi sùng sốt: "Ý em nói là em bị... Không, ý em là..." Được rồi, thật sự cô không thể gầy được.

Dung Giản lột một quả cam, đưa cho Đường Viên, cả người cô vui trong cái chăn màu trắng của bệnh viện, cô bĩu môi, trên mặt còn mang theo vẻ mập mạp của trẻ con, làn da rất trắng, mắt rất tròn, lông mi trên dưới đều dài, giống như con thỏ đầu to...

Anh rõ ràng háng giọng, cứng rắn nói: "Em mập nhìn cũng rất đẹp."

"Hả?" Đường Viên ngơ ngác nhận quả cam, vừa rồi trong đầu cô đang suy nghĩ về việc gầy không được và chịu không được, Dung Giản mới vừa nói, anh nói..

Hình như cô không nghe rõ.

"Anh vừa mới nói cái gì?" Đường Viên nhìn Dung Giản không muốn nói lại lần nữa, không nhận được hỏi lại một lần, lần này cô dựng thẳng lỗ tai chờ đáp án của anh.

Dung Giản mặt không biểu cảm: ∞∞∞∞∞∞ "Em mập cũng phải ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 11: Trông trẻ

Editor: Little Little

Vừa nghe đến hai chữ ăn com, Đường Viên lập tức căng thẳng.

Bụng cô không thể nhịn đói, sữa chua không thể uống không, cầu thang cũng không thể té, nhất là nam thần đang ép cô ăn com, cô tuyệt đối không thể...

Không thể ăn quá nhiều.

Nhìn thấy bữa chiều là cháo trắng rau muống và khoai tây sơi, cuối cùng Đường Viên cũng yên tâm. Lâu rồi chưa ăn com, nhìn rau muống xanh nhạt Đường Viên kích động vô cùng, cô cầm thìa bắt đầu dùng bữa cực kỳ nhanh.

Dung Giản lái xe quay về trường học lấy Laptop đến, lại tiện đường ghé mua sữa bò. Lúc anh bước vào, Đường Viên đang sung sướng uống canh súp dành cho bệnh nhân, cô bụng chén sứ nhỏ màu trắng, phồng má lặng lẽ uống không một tiếng động, không kén ăn, cũng không để com dư thừa.

Đặt chén canh xuống, lúc nhìn thấy anh, Đường Viên nuốt canh trong miệng xuống mới nói: "Anh đã trở về."

"Ừ." Dung Giản đưa sữa bò cho cô.

Đường Viên chẳng qua chỉ bị chấn động não rất nhỏ, cũng không có bị đổ máu gì gì đó, nhưng mà dù sao cũng là lần bậc thang từ trên cao xuống, bác sĩ đề nghị cô phải nằm viện quan sát vài ngày, nằm trên giường nghỉ ngơi cho thật tốt.

Nghe theo lời dặn của bác sĩ, Đường Viên ăn com tối xong uống sữa bò lại nằm trên giường. Cô nhìn thoáng qua Dung Giản đang ngồi trên ghế salon gỗ bàn phím, lén lút lấy điện thoại đặt dưới gối ra, phát tin mới trên Weibo ——

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Vừa Tròn: Tôi vừa chạm vào một nam thần hoàn mỹ.

Vừa phát tin thì nhận được phản hồi ——

Lạc Giã trả lời Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Vừa Tròn: Năm lấy cơ hội viết truyện đăng lên Weibo đi Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Vừa Tròn, nhanh lên, viết thêm đi, viết thêm đi!

Đúng vậy, viết thêm! d, đ, l, q, đ. Thế nhưng cô không dám ở trước mặt Dung Giản viết truyện, Đường Viên đang nghĩ xem buổi tối nên viết truyện như thế nào, điện thoại của Dung Giản đã vang lên. Đường Viên nhẹ nhàng thờ ra, tiếp tục! Tiếp tục nhanh lên! Như vậy cô có thể dùng điện thoại gõ chữ giống như bọt biển chen lặn trong nước, góp gió thành bão, nhất định có thể viết ra ba nghìn chữ đúng giờ.

Nhưng mà, Dung Giản trực tiếp ở lại phòng bệnh nghe điện thoại, không có tránh đi.

Nếu như vậy, hay là cô cứ nghe đi, Đường Viên dựng thẳng tai, không biết người bên kia điện thoại nói gì đó, chợt nghe thấy Dung Giản thấp giọng ——

"Ừ, không về nữa" anh tiếp tục nghe điện thoại, đột nhiên nhìn thoáng về phía giường bệnh bên này, ánh mắt Đường Viên không kịp tránh né vừa lúc bị anh quét đến. Cô lại càng hoảng sợ, chợt nghe Dung Giản nói tiếp ——

"Giúp thầy hướng dẫn trông trẻ con." Dung Giản khẽ nói.

Trông trẻ con...

Trẻ con...

Con...

Đường Viên nhìn Dung Giản, rồi nhìn lại mình một chút, mình chỉ nhỏ hơn anh ấy một tuổi anh trông mình như trẻ con, như vậy thật sự không được!

Không giải thích được lại cảm thấy xấu hổ!

Sau khi cảm thấy xấu hổ cô lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, Dung Giản hiện đang chăm sóc cô, có lẽ chỉ vì cô là con gái của thầy hướng dẫn của anh.

Dung Giản nói được thì làm được, trông trẻ con rất tận tâm, mãi đến mười giờ tối cũng không quay về trường học. Vì vậy, Đường Viên cũng không có cơ hội viết truyện.

Hơn mười giờ đêm, điện thoại của Dung Giản lại reo hai tiếng, Đường Viên dựng thẳng tai, nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở ra rất nhỏ và tiếng bước chân càng ngày càng xa sau đó mới nhẹ nhàng thờ ra.

###

Dung Giản đứng ở trong ngõ hẻm bên dưới đèn đường lâu năm không tu sửa, mặt lạnh nhìn người cậu trên danh nghĩa bị một đám côn đồ đâm đá một lúc lâu.

Mục Từ Kỳ chặt vật cuộn tròn thân thể tránh né, vừa nhìn đám côn đồ kia vừa cầu xin tha mạng: "Đừng đánh tôi, cháu trai của tôi sẽ lập tức tới ngay, cháu trai của tôi sẽ giúp tôi trả tiền, đừng đánh tôi!" Ông nói xong nhìn bốn phía, nhìn thấy Dung Giản đang đứng dưới đèn đường mới hô to một tiếng: "Dung Giản!"

"Mày cũng đừng hù tao, mày còn có cháu trai lớn như vậy sao!" Tên cầm đầu nghe vậy liếc mắt nhìn Dung Giản, cười lạnh một tiếng rồi cầm côn thép đánh vào chân Mục Từ Kỳ một cách tàn nhẫn, mới xoay người nhìn Dung Giản nói: "Cháu trai, trả tiền đi! Cậu của mày nợ tui tao hai vạn đó."

Mục Từ Kỳ đau đến mặt mũi trắng bệch, cắn răng nhìn Dung Giản rống to: "Đưa đi, nhanh đưa tiền cho bọn họ, không phải cậu bảo con mang tiền tới đây sao, tiền đâu?"

Dung Giản mặt không đổi đứng dưới ánh đèn đường mờ nhạt, không đến gần, cũng không nói một lời.

Mục Từ Kỳ nóng nảy: "Dung Giản! Mẹ kiếp! Mày muốn hại chết tao à!"

"Mẹ kiếp, cuối cùng mày có trả tiền hay không?" Tên cầm đầu của đám côn đồ cũng gấp gáp, lại tiếp tục chà đạp Mục Từ Kỳ một cách tàn nhẫn, sau đó cầm côn thép bước tới gần Dung Giản. Tên côn đồ kiêu ngạo cầm lấy côn thép đứng ở trước mặt Dung Giản, vóc dáng Dung Giản rất cao, nhìn thấy khí thế từ trên người anh không khỏi có chút cảm giác đối địch.

Tên côn đồ cầm côn thép chỉ vào Dung Giản, vừa đến gần còn chưa kịp nói thì bụng đã trúng một đá rất tàn nhẫn, một đá kia vừa gọn gàng vừa linh hoạt, vừa chuẩn lại vừa tàn nhẫn, hắn bị đạp phải lui về sau nửa bước, không kịp đứng lên lại bị chàng trai ở sau lưng đá một đá dầm nát trên bả vai, dường như hắn có thể nghe được tiếng rắc rắc tiếng xương cốt của mình bị gãy, côn thép rơi khỏi tay lẫn vài vòng trên mặt đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Nếu không phải bị giẫm lên bả vai, tên côn đồ đau đến mức thiếu chút nữa lăn trên mặt đất, người đàn ông này đánh nhau không hao phí một chút sức lực, lại chọn chỗ đau nhất mà đặt chân.

Hai tên côn đồ còn lại sau khi bị hoảng sợ cũng chạy đến, nhắc chân Dung Giản lên rồi nhanh chóng chạy tới diu tên lưu manh cầm đầu chạy trốn, rõ ràng là không có chút kinh nghiệm đòi nợ.

Màn kịch tan rã, Dung Giản xoay người rồi đi. Mục Từ Kỳ khập khiễng đuổi theo phía sau, oán hận kêu gào: "Con làm như vậy hoàn toàn không thể giải quyết vấn đề, lần sau bọn chúng vẫn sẽ tới tìm cậu, mọi chuyện lại càng tệ hơn! Con cố ý làm vậy phải không!"

"Con vẫn còn hận cậu phải không, không phải cậu cố ý, lúc ấy làm sao cậu biết chị của mình đối mặt với..."

Dung Giản cười lạnh một tiếng, quay đầu lại đâm vào mặt Mục Từ Kỳ một cái thật mạnh, những lời trong miệng Mục Từ Kỳ còn chưa kịp nói đã bị một đám này đánh cho nuốt xuống, thậm chí ông ta còn cảm thấy cháu trai Dung Giản ra tay so với đám lưu manh vừa rồi còn tàn nhẫn hơn.

Giải quyết chuyện của Mục Từ Kỳ xong, Dung Giản lái xe quay về trường học. Lúc chờ đèn đỏ, nhìn thấy trên cầu vượt có một tiểu mập mập được người ta nắm tay bước từng bước một xuống dưới bậc thang, bàn tay đặt trên vô lăng vô thức đánh một vòng rẽ hướng khi đèn xanh bật sáng.

###

Trong phòng bệnh tối như mực, cuối cùng Đường Viên cũng chờ được cơ hội tiến vào trong căn bệnh sáng màn hình điện thoại di động, mở bản ghi nhớ ra viết chữ cực kỳ nhanh——

Tôi lại vào bệnh viện!

Tôi còn chưa gầy được, nhưng tôi lại đụng phải một nam thần hoàn mỹ.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, tôi dẫn nam thần về nhà mình, nam thần sờ mặt của tôi, tôi lăn cầu thang từ trên lầu xuống, nam thần chăm sóc tôi.

Haiz, tôi thật sự thích anh ấy...

Toàn bộ người cô đều trùu ở trong chăn, không biết là vì xấu hổ hay vì nóng, hô hấp có chút không thoải mái.

Một giờ trôi qua, Đường Viên nghĩ Dung Giản chắc chắn sẽ không trở lại. Cô vốn chỉ bị nào ðễ iễn ðàn ðễ quý ðễ ôn chán động nhẹ mà thôi, không cần có người ở cùng, chỉ có điều sáng mai mở mắt có thể nhìn thấy Dung Giản thì tốt rồi.

Đường Viên nghĩ vậy, cầm điện thoại chui ra khỏi chăn, vừa lộ đầu ra, thì nhìn thấy một bóng người trong bóng tối.

Đường Viên thoáng nghĩ đến đoạn tin tức trước kia đọc được trên Weibo, một nữ sinh ở khách sạn nửa đêm tỉnh dậy phát hiện có người đứng ở bên giường, cô sợ hãi vội vờn tay mở đèn.

Ánh sáng rõ ràng trong nháy mắt, Đường Viên cầm điện thoại, càng luống cuống!

Lúc Dung Giản đẩy cửa bước vào, trong phòng bệnh tối như mực, ánh trắng ngoài cửa sổ chiếu vào chiếc giường trong phòng bệnh, trên giường có một cái bọc nhỏ, chần trắng của bệnh viện hơi mỏng lộ ra ánh huỳnh quang của điện thoại. Dung Giản còn chưa kịp mở đèn thì một bàn tay đang cầm điện thoại thò ra từ trong chăn, Đường Viên mập mập cũng từ trong chăn chui ra.

"Đừng!"

Đèn bị Đường Viên “đập” sáng.

Có thể do mới từ trong chăn tối chui ra, cô có chút không thích ứng được ánh đèn chói mắt, hai mắt hơi híp lại, gương mặt đỏ ửng, không biết là vì bị chăn bao phủ, hay là cái gì..

"Dung Giản!" Đường Viên vèo một cái, nhét di động vào trong chăn, bản thân từ trong chăn chui ra, ngồi lên trên chăn, chột dạ vòng tay ra phía sau đèn điện thoại dưới chăn: "Dạ em sợ chết khiếp."

Cô vừa mới viết cô rất thích Dung Giản, Dung Giản đã trở lại rồi, hồn của Đường Viên đều bị dọa sợ mà bay mất.

Vừa rồi cô có nâng điện thoại lên một chút, chắc có lẽ Dung Giản không nhìn thấy đâu!

Tìm Đường Viên đập bịch bịch.

Một tay cô vẫn còn ở trong chăn, lục lọi điện thoại, mở màn hình, dựa vào trí nhớ bấm một cái vào biểu tượng ở ô thứ nhất trang thứ hai trên màn hình chính, sau đó giờ di động từ trong chăn lên: "Dung Giản, em đang xem phim ma, vừa rồi anh còn đứng ở đó, làm em sợ muốn chết." Hai ngày trước cô tải một bộ phim ma, vừa đúng lúc có thể lấy ra giải vây cho mình, thật là muốn chấm một chấm điểm cho trí thông minh của mình!

Đường Viên vừa nói vừa vỗ vỗ vào chỗ trống trên giường bệnh: "Anh, anh có muốn xem hay không?"

Thật ra cô cảm thấy sau khi Dung Giản đi ra ngoài một chuyến rồi quay lại, quanh người của anh mang theo một loại khí lạnh thấu xương, giống như buổi chiều nay lúc anh nổi giận.

Dung Giản không nói chuyện, sai chân dài bước về phía cô.

Đường Viên cầm di động, tim đập nhanh đến mức cùng tần suất với bước chân của anh.

Giường lún xuống một cái, Dung Giản ngồi xuống trên giường của cô.

Cùng một phòng bệnh cùng một giường.

Đường Viên háng giọng, vẻ mặt bức bách.

Anh thật sự đến, Đường Viên lại cảm thấy cô đang khiêng đá đập vào chân mình, bản ghi chép còn ở phía sau, cô còn chưa có tất đi hoàn toàn, cảm giác bây giờ, cảm thấy điện thoại trong tay giống như một tảng đá. Đường Viên ổn định hô hấp ấn mở bộ phim, bộ phim mà cô dùng để trì hoãn, cô kéo thanh process đến tab đầu tiên, mặt nữ quỷ nháy ra từ trong màn hình ra ngoài.

So với mặt quỷ này, cô càng sợ bản ghi nhớ bên trong điện thoại di động của cô hơn!

Dung Giản tựa đầu vào giường, ở khoảng cách gần như vậy, một tay Đường Viên gio điện thoại, lưng thẳng tắp, chân xếp một góc chín mươi độ. Cô có một loại ảo giác, hô hấp của Dung Giản đang phun trên gáy của cô, mặt của cô từng chỗ từng chỗ đều bị nhuộm hồng, hơi cứng ngắc dựa về phía sau một cái, cùng Dung Giản song song tựa đầu trên giường.

Sợ Dung Giản nhìn thấy cô đang đỏ mặt, Đường Viên duỗi tay tắt đèn, cứng ngắc giải thích: "Như vậy mới có không khí!"

"Ừ." Dung Giản chăm chú nhìn màn hình điện thoại trong tay cô, Đường Viên nghiêng mặt nhìn về phía màn hình nho nhỏ.

Lúc thanh process chạy đến một nửa, trên vai Dung Giản đột nhiên nặng, Đường Viên mập mập đang dựa đầu trên vai của anh, vùi đầu vào hõm vai của anh ngủ, hô hấp đều đặn, kéo dài.

Lúc tỉnh lại, Đường Viên không biết mình ngủ lúc nào.

Cô nằm trên giường bệnh mềm mại, chăn kéo cao, che phủ chặt chẽ. Đường Viên nghiêng mặt qua thì nhìn thấy Dung Giản, một tay anh đang khoác lên ghế salon, đưa hai chân dài ra, tựa người trên ghế salon, vẫn còn đang ngủ.

Đường Viên nhẹ nhàng bước xuống giường, dùng mũi chân nhẹ nhàng đi đến ghế salon, cô cầm điện thoại nửa quỳ ở trên ghế salon, nhìn kỹ gương mặt của Dung Giản, xương chân mày rất đẹp, lộ ra hốc mắt đặc biệt sâu, mí mắt rất mỏng, hầu như có thể nhìn thấy mạch máu nhỏ màu xanh nhạt dưới mí mắt trắng nõn, hàng lông mi rậm bao trùm mí mắt... Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đường nét ngay ngắn. Đường Viên không kìm chế được tâm tư của bản thân. Trừ bức ảnh lớn chụp chung tại đại hội thể dục thể thao ở trường cấp 3, cô không có ảnh chụp nào khác của Dung Giản.



Nghĩ tới đây, Đường Viên dùng hết can đảm, cẩn thận từng chút giơ tay lên, ấn mở máy chụp ảnh, nhắm camera ngay mặt Dung Giản.

"Rắc rắc —— "

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 12: Ở cùng một chỗ

Sáng sớm trong phòng bệnh thật yên tĩnh, âm thanh chụp ảnh to đến mức có thể nghe rõ ràng.

Quên tắt âm thanh chụp ảnh rồi!

Mãi sau Đường Viên mới phát hiện ra vội thò tay che cái loa dưới điện thoại di động, tìm đều bị treo lơ lửng giữa không trung.

Cô không dám nhìn Dung Giản, cẩn thận từng li từng tí di chuyển đầu gối từ giữa ghế salon từng chút từng chút ra ngoài. Lúc mũi chân gần chạm đến mặt đất, Đường Viên nhẹ nhàng thở ra. d.đ. l. q.đ Ghế salon bằng da co giãn quá lớn, cô không dám làm động tác quá mạnh, chỉ có thể dùng một tay chống trên chỗ tựa lưng của ghế salon nhẹ nhàng di chuyển toàn bộ cơ thể từ ghế salon ra ngoài. Đường Viên nhấc gối, lập tức đứng dậy từ trên ghế salon, vì khăn trải bàn mà lòng bàn tay đỏ mồ hôi ướt một mảng trên ghế salon bóng loáng, trượt tay một cái, Đường Viên mất thăng bằng thiếu chút nữa bổ nhào cả người vào trong ngực Dung Giản.

Cô không chú ý thấy hàng lông mi của Dung Giản run rẩy.

Dung Giản luôn ngủ rất cạn, lúc anh nghe thấy động tĩnh rất nhỏ đã tỉnh lại.

Lúc đầu anh đã muốn mở mắt, nhưng lại nghe âm thanh máy ảnh, sau đó ghế salon lại lún xuống, hình như Đường Viên ngồi xuống ghế salon. Cô thờ rất nhỏ, giống như cố gắng thả thật nhẹ để Dung Giản không mở mắt.

Tiếp theo, lại nghe được tiếng “rắc rắc”.

Dung Giản cũng không mở mắt, anh khoác tay lên thành ghế salon, ngón tay giật giật, gần như mất hết kiên nhẫn chờ đợi Đường Viên cẩn thận từng chút rời khỏi ghế salon. Nào biết được tay Đường Viên vừa trượt thì thiếu chút nữa cả người đã bổ nhào vào trong lòng ngực của anh, một tay còn đặt trên đùi anh, Dung Giản mở mắt.

Đường Viên sợ hết hồn rút bàn tay đang đặt trên đùi Dung Giản, vừa ngẩng đầu thì đối mặt với ánh mắt của Dung Giản.

Bức rèm dày còn chưa kéo ra, dưới ánh sáng mờ nhạt, ánh mắt Dung Giản đen kịt, Đường Viên thấy được vẻ mặt sợ hãi của mình từ trong đôi mắt xinh đẹp của anh.

Ánh mắt của anh rất trấn tĩnh, hoàn toàn không giống như vừa tỉnh lại. Đường Viên không còn gì phải lo lắng nữa, cô luống cuống tay chân nhảy xuống từ trên ghế salon, bàn chân trần phóng ra khỏi cửa, vừa chạy đến hành lang đã bị Dung Giản bắt trở về.

Trong phòng bệnh, Đường Viên mất tự nhiên dùng hai chân trần chân đứng trên mặt đất, hai cái chân giẫm lên nhau, ngón chân lớn tròn vo bất an chuyển động.

"Ngồi."

Nghe được giọng nói trầm thấp của Dung Giản, Đường Viên lập tức ngồi lên giường, cô suy nghĩ một chút, cướp lời trước khi Dung Giản hỏi thành thật nói: "Em chỉ muốn nhìn anh ngủ một chút, không có..." Đây là thật đó.

Ban đầu cô đứng là nghĩ như vậy.

Dung Giản: "Ừ."

"Dáng vẻ của anh lúc ngủ nhìn rất đẹp..." Đây cũng là thật sự. Đường Viên cảm thấy việc thừa nhận mình không thể khống chế so với việc bị nam thần phát hiện cô có mưu đồ làm loạn đối với anh còn tốt hơn. Nàng nhìn ánh mắt của Dung Giản, vô cùng chân thành nói.

Dung Giản nhàu mày một cái, ho nhẹ.

"Em đứng ở đó..." Đường Viên xấu hổ sờ sờ cái mũi: "Dọa anh giật mình phải không?"

"..." Dung Giản: "Không có."

Đường Viên nhẹ nhàng thở ra, thoải mái nói: "Vậy là tốt rồi."

Đúng là chiêu lảng tránh hiệu quả! Đường Viên đang chuẩn bị cho trí thông minh của mình 100 điểm, chợt nghe Dung Giản lúc này còn không đếm xỉa tới mở miệng ——

"Vậy em chạy cái gì?"

Đường Viên: "..."

"Hay phải nói là anh dọa em giật mình?"

Đường Viên: "..."

Nếu cô thừa nhận cô bị hoảng sợ có nghĩa là cô chột dạ, cô không thể thừa nhận vấn đề này nhưng lại không thể giải thích cô chạy cái gì...

Đầu cô hoàn toàn rối loạn, không biết phải trả lời thế nào.

Đúng lúc cô hoang mang, đã nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Dung Giản.

"Lần sau không được như vậy nữa."

Lúc anh nói không mang theo bất cứ tình cảm nào, nhưng mà Đường Viên cảm thấy, cảm thấy, Dung Giản nói không được như vậy nữa hình như có ý sâu xa.

####

Hôm đó Đường Viên xuất viện, Dung Giản tới giúp cô làm thủ tục xuất viện, sau đó lái xe đưa cô quay về trường học.

Lúc xe ngừng dưới lầu ký túc xá, Đường Viên cúi đầu tháo dây an toàn.

"Cách" một tiếng rất nhỏ, dây an toàn mở ra, đột nhiên trong lòng Đường Viên nảy sinh một chút không ổn, sau này cô không có cơ hội sớm chiều ở chung với Dung Giản, giống như hai ngày trước.

Con người dù sao vẫn có lòng tham, trước kia cô và Dung Giản chỉ cần nói với nhau một câu đã vui vẻ rất lâu, bây giờ lại bắt đầu lưu luyến thời gian được ở cùng với anh.

Tháo giây an toàn ra, Đường Viên xuống xe, lúc muốn đóng cửa thì bị Dung Giản gọi lại.

Cô quay đầu lại thì nhìn thấy Dung Giản mở cửa xe, đi ra phía sau mở cốp xe, lấy một cái hộp lớn màu trắng ra.

Trên hộp lớn còn có logo xinh đẹp, trên đỉnh còn có một cái nơ hình bướm thật lớn. Đường Viên nghĩ, đây là phần thưởng mà Dung Giản đoạt được trong cuộc thi marketing.

"Cảm ơn!" Cô nhận hộp quà từ trong tay Dung Giản, ngẩng mặt lên nhìn anh cười cười, sau đó ôm hộp quà chạy lên lầu ký túc xá.

Buổi chiều Đường Viên ôm hộp quà từ phòng đầu tiên ở lầu ba khoa kế toán đi đến phòng cuối cùng của ký túc xá, đem BB Cream chia cho đám con gái.

Lúc đến phòng cuối cùng ở lầu ba ký túc xá, cô bị lớp trưởng nữ thò tay túm vào, lớp trưởng thần thần bí bí, một tay khoác lên vai cô nháy mắt ra hiệu, ôm cổ của cô muốn cô thành thật khai báo.

"Khai cái gì?" Đường Viên không hiểu ý cho lắm, nhìn về phía lớp trưởng, lớp trưởng nhìn cô hình như còn không biết chuyện gì, dứt khoát nói rõ ra.

"Viên Viên, tớ nói với cậu, chuyện cậu và học thần ở cùng một chỗ đã bị đồn khắp trường rồi, tin này hôm nay trên BBS\* đã đứng đầu thứ ba rồi! Cậu không thấy sao?"

(\*BBS – Bulletin Board System: Hệ thống bảng tin điện tử – Một hệ thống cho phép mọi người đọc các thông điệp của nhau và gửi các thông điệp mới)

Đường Viên sợ ngây người: "Sao, làm sao có thể?"

"Thật đó!" Lớp trưởng cao hứng bưng bưng gật đầu, vội ấn cô ngồi xuống ghế, đứng ở phía sau đưa tay mở bài viết đứng thứ ba trên BBS cho cô xem: "Cậu xem cậu xem, có thật này... Có thật này!"

Đây là ảnh chụp tòa nhà mà sáng hôm nay cô và Dung Giản dừng xe, còn có hình ảnh Dung Giản đưa hộp lớn cho cô, chủ topic còn nói hộp lớn kia là Dung Giản đưa cho cô làm "tín vật đính ước", Đường Viên muốn đi lay tỉnh cái tên chủ topic kia, xem hắn có thấy người nào ôm tín vật đính ước đi khắp nơi để tặng không!

Cô kéo xuống nhìn sơ qua một lần, có không ít người nghi ngờ, nhưng đều bị chủ topic mạnh mẽ phản bác, tên chủ topic này đúng là có sức chiến đấu

bất ngờ, thiếu chút nữa Đường Viên cũng bị hấn tấy não.

Lớp trưởng hưởng ké chút vinh quang, vở vai của cô, vẻ mặt vui mừng: "Các cậu đúng là không chịu thua kém nha, các khoa khác suốt ngày cười nhạo khoa kế toán của mình là con trai không thèm nhìn, chúng ta lại đoạt hết con trai của khoa bọn họ về làm “áp trại tướng công”, tớ cảm thấy rất có thể, cậu xem tờ đếm một chút nha, khoa kế toán của chúng ta đúng là người đẹp như mây, Cổ Cầu Cầu chiếm được đại soái ca, cậu chiếm được học thần, kế tiếp để xem An An của chúng ta và An Ngưng nữa.."

Đường Viên giải thích rất nhiều lần là cô và Dung Giản không có ở cùng một chỗ, cái hộp lớn kia đúng là anh đưa cho cô BB Cream, là phần thưởng, bởi vì khoa công nghệ thông tin có ít con gái..

Nhưng mà cũng vô ích thôi, lúc cô đi ra, lớp trưởng vẫn còn đắm chìm trong mộng đẹp, chính là đang ảo tưởng.

Lúc cô trở lại ký túc xá, bài viết kia trên BBS đã nâng lên đứng đầu bảng tin, chủ topic là [I love West], nick này cả năm đều có tin tức đứng ở vị trí thứ nhất của bảng tin BBS trường đại học, thật sự không thể bỏ qua công lao làm hùng hực lên tinh thần bất quai của mọi người.

Đường Viên nghiêm túc comment trong topic, nói mình và Dung Giản không có ở cùng một chỗ, còn tỉ mỉ giải thích về sự tồn tại của cái hộp kia.

Nhưng mà comment của cô rất nhanh đã bị mọi người nhiệt tình che mất, không lên được một chút bọt nước.

Đường Viên khoanh chân trên ghế nhìn comment của mọi người, ý kiến của tất cả mọi người không giống nhau, có người nói ánh mắt của học thần thật tốt, có người nói học thần bị mù, có người nói thâm mỹ của học thần thật hiếm thấy, rõ ràng từ chối người đẹp như Nguyễn Tâm, lại đi thích cô gái mập Đường Viên.

Đường Viên kéo một hơi đến dưới cùng nhất, bài viết đã bị quản lý che.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

Cũng không biết Dung Giản có thấy bài viết này hay không, hy vọng anh không thấy được, cũng hy vọng bài viết này không mang đến phiền phức cho Dung Giản.

Đường Viên ôm ý nghĩ như vậy lên giường ngủ, có lẽ do trong lòng có tâm sự, cả đêm cô ngủ không được yên ổn, tỉnh lại nhiều lần, gần sáng vất vả lắm mới sinh ra cảm giác buồn ngủ.

Sau sự việc đó, một thời gian rất dài Đường Viên cũng không gặp lại Dung Giản.

Bọn họ học khác chuyên ngành, khác khóa, ngoại trừ Challenge Cup và lớp học thể dục Aerobic, thì không có cơ hội xuất hiện cùng nhau, gần đây Dung Giản cũng không có tới lớp học Aerobic, Challenge Cup cũng chưa chính thức bắt đầu, cho nên cô và Dung Giản thật sự không tiếp tục cùng xuất hiện nữa.

Đường Viên phải làm một mạch nhiều bài kiểm tra chất lượng, vận may cũng còn cực kỳ tốt, mỗi bài kiểm tra nhất định phải qua.

Cô lập tức làm báo cáo cho hai bài kiểm tra khó nhất, chỉ cần không có lớp cô sẽ tới thư viện vui đầu học tập, tránh cho bản thân nghĩ ngợi lung tung. Nhưng mà lúc đêm dài vắng người, cô sẽ nhớ rất nhiều, không biết Dung Giản có phải đã biết cô thích anh hay không, dĩ nhiên đàn ông yêu quý đàn ông mà việc cô thích anh có phải đã mang đến cho anh nhiều phiền phức hay không.

Cô còn nhớ tới lúc cô nằm viện, từ sau khi cô xuất viện, cô cũng chưa từng thấy Dung Giản.

Dù sao cô vẫn không thể không nghĩ tới lời Dung Giản nói “Lần sau không được như vậy nữa”, cô không biết cuối cùng ý của anh là không nên chụp ảnh anh như vậy, hay là...

Trong lòng không nên ảo tưởng về anh.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, lại không thể biến mất được, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong lòng cô.

Nghĩ đến khả năng này, Đường Viên cũng có chút khổ sở.

Còn về bài viết kia, có lẽ Dung Giản đã thấy được, vì vậy để tránh hiểu lầm, nên không muốn đề ý đến cô nữa, ngay cả lớp học Aerobic cũng không tham gia.

Đường Viên hít sâu một hơi, khép Laptop lại, buông lỏng người ngồi trên ghế dựa bằng gỗ ở thư viện. Cô đưa tay vuốt vuốt đôi mắt đau buốt, gần đây nhìn màn hình máy vi tính quá nhiều, mắt không được thoải mái.

Đường Viên lấy thuốc nhỏ mắt vừa mua tối hôm qua từ trong túi xách ra, ngẩng mặt lên nhỏ vào mắt vài giọt. Mắt cô từ nhỏ đã mắc cảm, chưa bao giờ dùng thuốc nhỏ mắt. Lần đầu dùng không thể khống chế lực tay, lập tức nhỏ vào mắt một chuỗi giọt nước.

Cô nháy mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy giọt thuốc nhỏ mắt làm cho mắt nóng rát.

Đường Viên tranh thủ thời gian nhắm mắt lại, giống như người mù lục lợi khăn tay lúc này đặt ở trên bàn. Cô sờ soạng trên mặt bàn một lúc lâu cũng

không tìm được, muốn dùng tay chạm vào mắt lại không dám, đúng lúc đang khó chịu thì cuối cùng ngón tay chạm vào khăn tay mềm mại, cô cầm lấy dùng sức lau vào mắt, mới đột nhiên nhận ra vừa rồi đầu ngón tay không cần thận tiếp xúc đến...

Rõ ràng không phải là khăn tay.

Hình như là có người đặt khăn tay vào trong tay cô, cô chạm trúng... Là người đó mang theo một chút cảm giác mát ở đầu ngón tay.

Đường Viên hí hóp mắt, xuyên qua tầng nước trước mắt, nhìn thấy hình dáng mơ hồ của Dung Giản.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 13: Khỉ con

Editor: Little Little

Chỉ một thời gian ngắn không gặp, vậy mà Đường Viên lại cảm thấy như đã xa nhau thật lâu rồi. Cô nhìn Dung Giản đang đứng trước mặt, đã vào mùa thu rồi, Dung Giản mặc áo khoác vải ka-ki màu, nhưng lại thanh lịch đến không ngờ. Cô cứ "hai mắt đắm lệ" mờ mịt nhìn sang như vậy, hình dáng Dung Giản còn có một vòng sáng nhẹ, giống như ánh sáng phát ra từ người anh, tim Đường Viên đập như muốn nổ tung.

Bị thuốc nhỏ mắt kích thích đến mức trong mắt cô không ngừng tuôn ra nước mắt sinh lý, Đường Viên cố gắng nháy mắt mấy cái, muốn cầm khăn tay vừa rồi lau mắt, vừa nâng tay lên đã bị Dung Giản mạnh mẽ đè xuống, bàn tay của Đường Viên dán chặt vào lòng bàn tay ấm áp khô ráo của Dung Giản, cảm nhận được sức mạnh và độ nóng trong bàn tay của anh, ngón út của cô không tự chủ mà bắt đầu vênh lên.

Hóa ra bàn tay của anh cũng có lúc ấm áp như vậy.

Dung Giản lại đưa cho cô chiếc khăn sạch khác, sau đó buông lỏng tay.

Đường Viên cảm thấy bộ dáng nước mắt đầy mặt của mình lúc này nhất định rất chật vật, lại lau lau mắt, cô thấp giọng nói: "Em không có khóc."

Dung Giản: "..."

Đường Viên: "Là thuốc nhỏ mắt."

"Ừ" Dung Giản gật gật đầu, cúi đầu nhìn mắt của cô.

Dưới ánh mặt trời, mắt Đường Viên đỏ đỏ, long lanh nước, lông mi vì ướt nên dính lại một chỗ, nhìn rất đáng thương. Dung Giản nhìn mắt của cô vẫn chưa chuyển biến tốt, lại nói: "Em lấy nước sạch rửa chút đi."

"Ừ ừ" Đường Viên chạy vào toilet dùng nước sạch rửa một cái, mãi cho đến khi trong mắt không còn thuốc nhỏ mắt mới thấy tốt hơn một chút, ít nhất cũng không còn chảy nước mắt. Tâm trạng của Đường Viên thoáng cái đã tốt hơn, vừa rồi Dung Giản còn đưa khăn tay cho cô, có lẽ...cũng không cố ý xa lánh cô.

Lúc cô trở lại phòng tự học, Dung Giản vẫn còn ở đó.

Dung Giản ngồi cách cửa ra vào tương đối gần, lúc Đường Viên đi vào sẽ đi qua phía sau anh.

Lúc đi ngang qua, Đường Viên vừa thả lỏng một chút lại lập tức kinh ngạc, cô nhìn thấy màn hình máy vi tính của Dung Giản, là trang thông tin của "I Love West" trên BBS. Thì ra Dung Giản cũng lướt BBS của I Love West, vậy có thể anh ấy đã nhìn thấy bài viết hôm đó.

Không sao cả, bài viết bị xóa nhanh như vậy, cũng chưa chắc Dung Giản xem được. Nghĩ như vậy, Đường Viên vẫn không trở lại chỗ ngồi ban đầu, mà tiếp tục nhìn, chỉ liếc một cái, đã...đ. l. q. đ. cô lại đứng im dán mắt vào màn hình.

Thật ra vừa rồi cô không nhìn rõ, bây giờ mới phát hiện đó không chỉ là trang cá nhân của I Love West trên BBS, mà là ảnh chụp màn hình bài viết đứng đầu bảng tin của I Love West, "Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con" gửi cho Dung Giản.

Trước đó Dung Giản vẫn luôn bận rộn với cuộc thi sáng tạo mô hình, vừa từ thành phố A trở về, xế chiều hôm nay mới lên mạng.

Vừa lên mạng thì nhận được tin nhắn của Cao Dương.

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: Học thần! Cậu và Mập ở cùng một chỗ?

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: [Hình ảnh], [Hình ảnh], [Hình ảnh], [Hình ảnh], [Hình ảnh]

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: Không tệ, bạn thân thật nhanh tay, lúc hình ảnh vừa đưa ra thì bài viết bị xóa đi.

Đường Viên thật cảm ơn bản lĩnh đọc nhanh như gió gặp qua là không quên của bản thân, giúp cô có thể xem qua cực kỳ nhanh, sơ lược những điểm quan trọng.

Nhìn Dung Giản gõ chữ, trong lòng cô lại căng thẳng.

Dung Giản: Ừ

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: Sao lại bình tĩnh như vậy?

Dung Giản: Tớ xóa đấy.

Là Cao Dương không phải là dê con cũng không phải là dê con: ĐM! ĐM! ĐM! ĐM! ĐM! (-\_- anh ấy chửi bậy đấy)

Giờ này phút này, trong lòng Đường Viên cũng nằng nặc ĐM tuyệt đối không ít hơn so với Cao Dương.

###

Trở lại ký túc xá, trong lòng Đường Viên vẫn chưa bình tĩnh được, lần này đến phiên cô nằm ở trên giường của Nam An An than thở: "An An, là anh ấy xóa bài viết đó!"

Nam An An gật gật đầu: "Đừng kích động, anh ấy là ‘kẻ áo đen’\* của BBS, BBS của trường chúng ta được duy trì là nhờ khoa công nghệ thông tin đó!"

(\*kẻ áo đen: trong phim hay có hắc y nhân í mà, ở đây chỉ mấy anh ẩn mình phía sau quản lý BBS)

Đường Viên: "Anh ấy xóa bài viết kia, vì vậy nhất định là anh ấy đã nhìn thấy!"

"Ừ" Nam An An lại nói: "Không sao cả, cũng không phải do cậu gửi, cậu không nên chột dạ. Hơn nữa, ‘kẻ áo đen’ có thể điều tra ra IP mà, sinh viên trường chúng ta mỗi người có một IP khác nhau, anh ấy chắc chắn biết không phải là cậu gửi. Cậu yên tâm đi, Mập."

Đường Viên bắt lấy bả vai của Nam An An lắc lắc: "Anh ấy nhìn thấy bài viết, sau đó xóa!"

Trong bài viết của I Love West, trừ việc công kích người bên ngoài, hiếm khi bị xóa.

Nam An An: "..."

Nam An An nằm sấp bên giường, gờ cánh tay ôm lấy cô: "Mập đừng khóc, cậu còn có tớ!"

Nam An An ôm cô, vỗ vỗ cô nói: "Tớ chính là người hiểu cậu nhất và yêu cậu nhất trên thế giới!"

Đường Viên: "An An!"

Nam An An: "Mập!"

Lại qua một ngày, tâm trạng Đường Viên giống như ở trong cáp treo, lúc cao lúc thấp, cô cho rằng chỉ cần cả ngày mệt mỏi nhất định vừa nằm xuống giường sẽ ngủ, không nghĩ tới cô lại mất ngủ.

Đường Viên ngồi dậy, trùm chăn bật đèn nhỏ, cô lấy kịch bản vừa viết xong ra, sau đó đổi nick Weibo thành Thập Viên Chua Ngọt, gửi tin nhắn cho Được Ăn Cả Ngã Về Không.

Lúc này, có lẽ anh đã ngủ.

Đường Viên yên lặng gửi kịch bản cho anh, sau đó lại nhìn khung chat của Weibo.

Sau khi xem xong cô thường có thói quen kéo tin nhắn lên phía trên một chút, rõ ràng lướt qua một cái đã hết —— (-\_- đoạn này đọc convert hơi khó hiểu nên mình chém bừa đấy, mọi người thông cảm nha hix hix)

Nhóm kịch trên Weibo cũng vậy, trước kia lúc phát tin trên Weibo bắt buộc mọi người phải đăng gì đó, Được Ăn Cả Ngã Về Không còn viết một vài chữ, từ lúc mọi người có thể không cần trả lời, anh ấy ngay cả một cái dấu chấm câu cũng không có.

Đường Viên xem bình luận một chút thì phát hiện phía dưới bài viết Weibo đã nổ tung, tất cả mọi người đều đang xếp hàng ‘cày’ bình luận "Đại thần em muốn sinh khi con cho anh".

Đường Viên cũng nghiêm túc viết ra từng chữ từng chữ ở khung bình luận.





Lại một lần nữa, những suy nghĩ giấu kín của Đường Viên bị cô ta nhìn thấu, giẫm nát dưới chân.

Lúc này lại đang ở trước mặt Dung Giản.

Nguyễn Tâm nói những lời này đối với người khác chỉ là phá hư bầu không khí, còn đối với Đường Viên chính là một cái tát vang dội.

Lúng túng, bức rức, lo lắng, khó chịu, cảm thấy xấu hổ... Cả đồng tâm trạng thoáng cái xông vào đầu Đường Viên, cô cảm thấy muốn hộc máu, trên mặt nóng lên, thật sự chỉ muốn tìm một cái kẻ chui ngay xuống đất. Quá xấu hổ, thậm chí Đường Viên còn kích động đến mức muốn chạy trốn nhưng hai chân lại giống như bị đóng đinh ngay tại chỗ.

Đường Viên biết rõ, cô không thể đi ra ngoài như vậy sẽ khiến cho Nguyễn Tâm chê cười mình.

Đường Viên không nhìn thấy nét mặt Dung Giản, cô cúi đầu xuống đứng ở bên cạnh anh, ngón tay vô thức giật giật, muốn xoay người lại nói chuyện với Nguyễn Tâm, cổ tay lại bị một lực giữ lại.

Cô nghe được giọng nói của Dung Giản ở sau lưng cô vang lên, trầm thấp lại kiên định: "Thú vị."

Dung Giản vừa nói xong, Nguyễn Tâm hơi sùng sốt, có chút không thể tin được.

Dung Giản nhìn cũng như không nhìn Nguyễn Tâm, sau khi nói xong thì đứng lên từ ghế sofa, nhìn Đường Viên, nói: "Có thể." Thật ra anh cũng không biết vì sao, Dung Giản hiểu rõ anh không muốn nói chuyện yêu đương ở tuổi này, cũng không sẵn sàng ở cùng một chỗ với bất kỳ cô gái nào, anh có rất nhiều chuyện phải làm, có rất nhiều người không thể bỏ qua, cũng có con đường rất dài phải đi.

Con đường này, anh đã sớm quyết định muốn đi tiếp một mình.

Nhưng mà, chỉ vì Đường Viên đang bị khó xử tới mức mặt cũng đỏ lên đã áp đảo cả lý trí của anh.

Anh nói, có thể.

Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn Dung Giản, anh đứng ở đó, thậm chí bởi vì bọn họ chênh lệch chiều cao mà hơi cúi người, bóng anh bao phủ cả người cô, trong ánh mắt của anh có hình ảnh của cô. Anh nói có thể. Đường Viên tự nói với mình, chẳng qua Dung Giản chỉ muốn giúp cô giải vây, tự nói với mình đây chỉ là một trò chơi, chẳng qua là Dung Giản đang phối hợp.

Thế nhưng tất cả những điều này, đều không thể giúp cô ổn định được nhịp tim tăng đột ngột của mình, ~~đỏ mặt~~ và bởi vì căng thẳng hay quá vui mừng mà thở gấp.

Đường Viên hơi nhón chân lên, khẽ sát vào anh, nhẹ nhàng in lên mặt Dung Giản một nụ hôn nhẹ. Môi của cô chỉ chạm nhẹ một cái trên mặt Dung Giản, thậm chí không phát ra bất cứ thanh âm gì, còn chưa bắt đầu đã chấm dứt.

Lúc hôn, Đường Viên cảm thấy gương mặt Dung Giản hơi mát, có lẽ là do mặt cô quá nóng, Đường Viên cảm thấy toàn bộ cơ thể cô đều muốn bay lên.

Cô thích anh lâu như vậy vẫn không nói ra, vẫn luôn chôn sâu tình cảm đó vào đáy lòng, cho dù không được đáp lại, giờ phút này cũng đã nhận được sự tôn trọng và đối đãi dịu dàng từ người kia.

Nụ hôn kia quá nhẹ, như có như không, cảm xúc trên môi đều đã tiêu tan, nhiệt độ trên mặt Đường Viên vẫn chưa hạ.

Nguyễn Tâm đứng ở một bên nhìn Đường Viên quang minh chính đại hôn Dung Giản một cái, sắc mặt hơi khó coi, thái độ này của Dung Giản khiến cho những hành động vừa rồi của cô ta không khác gì tự rước lấy nhục.

Nguyễn Tâm luôn tự kiểm chế bản thân rất tốt, cũng tự cho là mình rất thanh cao. Cho tới bây giờ cũng chưa từng làm những chuyện khiến cho người khác thất vọng như vậy, nhưng mà giờ phút này lại bị người khác làm mất mặt, cuối cùng Nguyễn Tâm không nhịn được nữa, bắt đầu lớn tiếng: "Dung Giản, tớ có điểm nào kém cô ta chứ!"

"Cậu có biết sau khi bài viết trên forum được tung ra, tất cả mọi người đều nhìn tớ chê cười tớ hay không?"

"Coi như cậu không thích tớ, cũng không nên để mắt tới con nhỏ mập..." Nguyễn Tâm kích động tới mức ngực phập phồng, nuốt xuống chữ "mập mập" đã đến bên miệng.

Đường Viên xoay mặt lại, nghiêm túc nhìn Nguyễn Tâm, giống như cái hôm ở trong thang máy Nguyễn Tâm nhìn từ trên xuống dưới dò xét người cô, nhìn Nguyễn Tâm từ trên xuống dưới đánh giá một lần, nói: "Cô có biết tại sao tôi mập không?"

Nguyễn Tâm "..."

Cô ta không muốn nghe một lần nữa!

Cô ta có địch ý với Đường Viên không chỉ vì Dung Giản, Đường Viên không có chút ấn tượng nào với cô ta, nhưng mà cô ta lại nhớ Đường Viên rất kỹ.



Lúc Nguyễn Tâm còn rất nhỏ, ba mẹ đã ly hôn, cô ta giống như một quả bóng bị đá qua đá lại, cuối cùng bị toà án giao cho mẹ của cô ta, sau đó có một ngày mẹ của cô ta về nhà nói với cô ta rằng sẽ tìm cho cô ta một người ba mới. Cô ta bị mẹ mang đến gặp một người đàn ông, cùng ông ta ăn một bữa cơm, thật ra cô ta rất hâm mộ cô bé xinh xắn được chú kia ôm vào lòng cho ăn cơm, cô bé trắng trẻo mập mạp đó ngồi ở trên đùi của chú ấy giống như một con búp bê xinh đẹp, mà khi đó cô ta vì bị người lớn bỏ bê nên vừa đen vừa gầy lại nhỏ con, đó là lần đầu tiên cô ta cảm nhận được sự tự ti sâu sắc.

Lúc ăn được một nửa, hai người lớn có chuyện muốn nói với nhau, cô ta và Đường Viên cùng nhau ra ngoài chơi, cô ta đưa tay đẩy Đường Viên một cái cười nhạo Đường Viên mập, còn hỏi Đường Viên tại sao mập như vậy.

Đường Viên nói: Mẹ của tớ nói, bởi vì tớ là thiên thần nhỏ.

Lúc cô ngẩng mặt lên nói câu nói kia, vừa kiêu ngạo lại vừa hạnh phúc, ánh mặt trời từ phía sau cô chiếu tới, cô thật sự giống như một thiên thần nhỏ.

Cả hai rõ ràng đều sống trong một gia đình không hoàn chỉnh, cô ta thì giống như một cây cỏ dại sống ở nơi âm u khó khăn, Đường Viên lại như một đóa hoa sống dưới ánh mặt trời.

Nhưng bây giờ lại không giống như vậy nữa, cho nên cô ta không nhận được mà ở trước mặt Đường Viên ngang tàng cao ngạo, giống như đèn bù lại khi còn bé cô ta ở trước mặt Đường Viên không ngóc đầu lên được.

Nguyễn Tâm lấy lại tinh thần, chợt nghe Đường Viên nói:

"Bởi vì do tôi quá trắng nên lộ ra mập."

Vẫn giống như khi còn bé, Nguyễn Tâm rất đen: "..."

Những lời này giống như là đang nói...tuy rằng tôi mập, nhưng mà cô cũng bị đen.

Đối với con gái thì mập và đen đều rất nhạy cảm, thực tế Nguyễn Tâm rất để ý đến điểm này. Bị Đường Viên chọc vào chỗ đau, cô ta cầm lấy túi xách, không kịp chào tạm biệt thì đã giậm giày cao gót rồi đi.

Cô ta vừa đi, Trữ Tự cũng đứng lên vội vàng đuổi theo.

Đường Viên không một chút áy náy, có một loại người, lúc cô ta đâm vào chỗ đau của bạn chính là lúc cô ta vui nhất, bạn đâm vào chỗ đau của cô ta, cô ta lại tức giận.

Lúc tan cuộc, Cao Dương và Nam An An đều về nhà, chỉ còn lại Đường Viên và Dung Giản cùng nhau quay về trường học.

Đúng lúc Dung Giản lại không lái xe tới, bọn họ ở ven đường đợi cả buổi cũng không bắt được chiếc taxi trống nào nên quyết định ngồi xe công cộng về. Lúc đi ngang qua Video Games City, Dung Giản nói muốn vào đổi tiền xu, anh lấy một tờ tiền giấy đổi thành đồng xu đồ chơi.

Đường Viên cho rằng Dung Giản chỉ muốn đổi tiền lẻ, dù sao cũng chỉ là vài đồng xu đồ chơi, không có gì để chơi cả, cô đang muốn đi khỏi lại nhìn thấy Dung Giản cầm đồng xu đồ chơi đi về phía máy gấp búp bê.

Cô chạy theo, nhìn Dung Giản bỏ một đồng xu đồ chơi vào trong máy gấp búp bê, sau đó máy gấp búp bê bắt đầu hiển thị thời gian, cần gấp búp bê bắt đầu chuyển động 360 độ cực kỳ nhanh, cần gấp đóng đưa xoay tròn, Đường Viên nhìn cần gấp xoay chuyển mà hoa hết cả mắt, không nhận được muốn đứng lên nói một câu——~~đ.đ.đ.đ.đ~~độc thân hai mươi năm tốc độ tay không ai sánh bằng (-\_- đen tối quá!!!)

Cô vừa nghĩ tới thì nhanh chóng tỉnh lại, cô quá đơ bản rồi.

Đường Viên tròn mắt há mồm nhìn thời gian sắp hết, khi cô còn chưa kịp hoàn hồn thì nhìn thấy Dung Giản ấn nút xuống một cái, cần gấp thú thoảng cái gấp chính xác vào một con búp bê màu nâu ném ra khỏi máy gấp thú.

Một phát trúng mục tiêu!

"Thật là lợi hại!" Đường Viên không nhận được khen ngợi một câu, cô ngẩng đầu nhìn Dung Giản thì nhìn thấy một con búp bê màu nâu bay về phía cô, chân tay Đường Viên lạnh lẽo lập tức bắt được.

"Tặng em"

"Cảm ơn." Vừa rồi Đường Viên chỉ lo kích động, vẫn chưa nhìn rõ búp bê kia thế nào, lúc cô nghiêm túc nhìn mới phát hiện búp bê màu nâu kia ——

Là một con khi nhỏ!

Khi con!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 15: Không không chế được

Edit: Thanh Hung

Vừa về tới ký túc xá, Đường Viên lập tức thả con khi con kia vào đầu giường, quay về phía khi con gõ bàn phím thật nhanh——

.....

Nhất định là tôi nghĩ quá nhiều, nhưng lúc anh ấy nói có thể hôn, tôi thật sự vui vẻ đến muốn bay lên!

Có em gái hỏi tôi trước kia có từng quen biết nam thần hay không, tôi đương nhiên biết chứ, tôi còn từng xuất hiện cùng một lúc với anh ấy, nếu không tôi đã không si mê như thế rồi.

Nhưng mà anh ấy không nhớ ra tôi tôi cũng không thấy khó chịu.

Bởi vì, lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, đối với tôi mà nói thật sự không phải là cái hồi ức đáng nhớ gì.

Ngày mai lại nói, tôi không thể đăng vượt qua 3000 chữ được.

.....

Cập nhật xong Đường Viên lại tiện tay làm mới lướt xuống, lập tức quét thấy mấy cái bình luận——

Cho người Nam chinh: Cô không nghĩ nhiều, khẳng định anh ấy cũng thích cô! Chỉ là lần gặp mặt đầu tiên của các người không phải lần anh ấy làm đại diện cho học sinh lên phát biểu đó sao?

Lần đó nam thần hẳn là không chú ý tới mập mạp đi.

Phụ Nhị: Làm người khác khó chịu vì muốn có ý tứ sao? Nhất định cấm ở nơi này, Thịt cô ăn hay không ăn!

Bay đi bay đi: Lâu trên, Thịt cô ấy cũng ăn, lại nói, cuộn cuộn bản này lúc nào thì thịt hàm!

Thịt.....

Ngôi thứ nhất.....

Dung Giản.....

Đường Viên không dám nghĩ tới, ngày nghĩ gì đêm mơ thấy gì đó cô đã lĩnh hội qua một lần rồi.

Lúc tâm trí cô đang rối bời, điện thoại di động trong tay lại chấn động, Đường Viên cầm lên vừa nhìn mới phát hiện cô bị Nam An An cho vào nhóm tên là "Thách đấu cái cúp lớn này". Đường Viên xóa bỏ biểu tượng ôm, đang muốn tìm biểu cảm bong bóng lại nhìn thấy trong nhóm có một thông báo mới

——

Dung Giản đã tham gia “Thách đấu cái cúp lớn này”.

Tay cô run lên, một biểu tượng biểu lộ tình cảm đã phát ra ngoài——

Đường Đôn Nhi: [ahahaha] một vẻ mặt cực lớn bắn ra ngoài, mặt mèo màu hồng càng lúc càng lớn càng lúc càng lớn, chiếm cứ (lqđ) cả màn hình, sau đó bừa bãi hôn màn ảnh một cái, còn phát ra âm thanh, cả màn ảnh đều là bong bóng màu hồng.

Đường Đôn Nhi: Ân, ấn lắm rồi ha ha ha ha, là hoan nghênh.

Dung Giản: Ừ.

Đường Viên vui mặt vào trong gối.

###

Rất nhanh đã đến Trung thu.

Lúc nhận được điện thoại của Mục Tử Kỳ, trong ký túc xá của Dung Giản chỉ còn lại một mình anh.

Lễ Trung thu được nghỉ ba ngày, các đồng học ở thành phố này đã về nhà, đồng học vùng khác cũng tới hội trường nhỏ theo phong cách phương Tây tham gia tiệc Trung thu rồi. Cả sân trường đều rất vắng vẻ, ký túc xá 21 cách hội trường nhỏ rất gần, Dung Giản ngồi ở bên cửa sổ, có thể nghe được tiếng nói tiếng cười cách đó không xa.

Sắc trời đã có chút tối, anh không bật đèn, cả người đều ẩn vào trong bóng đêm, nghe người nọ ở đối diện không tình nguyện nói —— "Ba tôi bảo cậu trở về ăn cơm."

"Không cần."

Sau khi Dung Giản cự tuyệt, Mục Từ Kỳ giống như là thờ phào nhẹ nhõm, lớn tiếng hô một tiếng về phía bên kia: "Cha, Dung Giản nói cậu ta không trở lại."

Ông nghe bên kia mơ hồ truyền đến âm thanh lão đầu từ.

"Không trở lại cũng đừng quản nó nữa, để cho nó đi công viên tưởng niệm với cha mẹ nó đi, ăn tết lớn còn ra thể thống gì nữa!"

Đã nhiều năm như vậy, âm thanh lão đầu từ vẫn là trung khí mùi phẫn.

Trong chốc lát điện thoại đã bị một người khác nhận, âm thanh lão nhân có chút run rẩy: "Dung Giản à, đã rất lâu bà ngoại không có gặp con rồi. Hôm nay là lễ Trung thu, một mình con ở bên ngoài sao bà ngoại nuốt trôi cơm được, con trở lại đi, dù gì cũng là nhà con mà....."

Dung Giản cúp điện thoại, lái xe trở về nhà họ Mục một chuyến.

Cơm tối ăn thật sự rất không thoải mái, Dung Giản như không có việc gì mà động đũa. Nhà lớn nhà họ Mục từ sau khi mẹ anh qua đời, vẫn không có thay đổi gì, có chăng chỉ là trên tường phòng khách năm đó là bức ảnh gia đình một nhà bốn người, hiện tại đổi thành bức ảnh mới chỉ có một nhà ba người nhà họ Mục.

Lão già ôn hoà quan tâm anh mấy câu, sau đó bắt đầu nói bóng nói gió.

"Dung Giản, con cũng năm tư rồi, về sau là chuẩn bị ra nước ngoài, hay là đi tìm việc luôn à?"

Dung Giản cúi đầu nhìn đồng hồ, không chút để ý trả lời: "Học nghiên cứu."

"Được, học nghiên cứu tốt!" Lão già khen một câu, tiếp đó lập tức chuyển đề tài lên người Mục Từ Kỳ: "Cậu con cũng không tốt được như con, không lấy được danh sách bảo vệ nghiên cứu, thi nghiên cứu ta thấy nó cũng khó mà thi đậu, ta muốn để cho nó ra nước ngoài....."

"Ừ."

"Dung Giản à," Mục Thanh Vân thấy nói bóng nói gió cũng vô dụng, lại đổi loại phương thức biểu đạt: "Mẹ con khi còn tại thế, cũng rất quan tâm cậu con, mong đợi nó thành tài. Các con đều là người thân....."

Mục Thanh Vân muốn nói lại thôi, nhìn Dung Giản vẫn luôn thờ ơ, cuối cùng vẫn là không bỏ được mặt mo, cảm gây hung hăng gõ xuống mặt đất một cái, tự mình chống gậy đi về phía ghế sa lon.

Dung Giản liếc mắt nhìn bóng lưng của ông, thật ra thì Mục Thanh Vân đã rất già, tóc hoa râm, đi đứng không lưu loát, lưng cũng còng.

"Con đi trước." Dung Giản đứng lên đi ra ngoài.

Mục Thanh Vân thấy thế lại gõ gậy lên mặt đất một cái, cá giận nói: "Mày đi đâu vậy?"

"Công viên tưởng niệm."

Dung Giản nói hai chữ, lập tức nhìn thấy sắc mặt Mục Thanh Vân trắng bệch một chút, có lẽ là không ngờ anh nghe được lời của ông.

Sau khi rời khỏi nhà họ Mục, Dung Giản lái xe tới công viên tưởng niệm ở ngoại ô thành phố.

Đầu thu nên công viên tưởng niệm có chút tiêu điều, lá cây rụng trên mặt đất thành một tầng mỏng.

Ánh trăng trong suốt chiếu xuống đường nhỏ trong công viên tưởng niệm, Dung Giản đạp lên mười bậc thang đá loang (di.da.lq.y.do) lỗ bóng cây mà lên, đi thẳng đến chỗ sâu nhất trong công viên tưởng niệm.

####

Phía sau khán đài trong hội trường nhỏ theo phong cách phương Tây, Đường Viên mất rất nhiều sức lực mới mặc xong bộ lễ phục màu đỏ, sau khi cô mặc xong lại nhìn chung quanh một chút, cảm giác giống như cô đã hoá trang thành em gái nhỏ, cô giống như gầy..... Hoặc là nói, mập không rõ ràng nữa rồi.

Đường Viên soi gương đeo tóc giả màu trắng bạc lên, đám tóc giả trước mặt còn mang theo một đám Lư Hải, trên đỉnh đầu còn điểm hai lỗ tai thỏ dài

lông xù màu trắng, cuối lỗ tai được thắt lại bằng dải lụa màu đỏ. Quá xấu hổ, Đường Viên vừa động, cái lỗ tai thỏ đó còn có thể phát sáng. Cô đang chuẩn bị lấy tóc giả xuống thì lại nhận được điện thoại chuyển phát, anh trai chuyển phát vội vàng về nhà, ở bên kia thúc giục gấp, vừa nghe là chuyển phát từ nước ngoài, Đường Viên cái gì cũng không quan tâm vội vàng chạy tới nhận chuyển phát.

Nhất định là Lê Họa gửi cho cô.

Lúc cô ôm hộp lớn chạy về phía hội trường nhỏ, vừa lúc đụng phải Dung Giản từ bãi đỗ xe đi ra, Dung Giản cũng thấy cô.

Đường Viên cúi đầu liếc nhìn thời gian, cách lúc tiết mục của các cô bắt đầu còn một khoảng thời gian nữa, cô chạy về phía Dung Giản.

Dung Giản đứng trên bậc thang, nhìn Đường Viên chạy thật nhanh về phía anh, cô mặc váy dài đến đầu gối, trên đầu còn có hai cái lỗ tai dài mềm như nhung, theo động tác chạy bộ của cô mà lắc lư bên này một cái bên kia một cái. Khi Đường Viên cuối cùng cũng đứng vững trước mặt anh, hai lỗ tai dài còn run run.

Thấy đáng vẻ của cô, Dung Giản cảm thấy tất cả tội tằm trong lòng đều tan biến.

"Em không phải về nhà ăn tết sao?" Dung Giản cúi đầu nhìn cô, mở miệng hỏi.

Anh vừa mở miệng, Đường Viên mới phát hiện giọng nói của anh có chút khàn, âm thanh rất trầm thấp.

"Không trở về nhà." Đường Viên lắc đầu một cái, thả hộp lớn đang ôm trong ngực vào trên bậc thang: "Ba em còn chưa đi công tác về." Hai ngày trước giáo sư Đường gọi điện thoại cho cô, nói ông ấy gặp được Lê Họa, lúc ấy cô đã đoán được chắc chắn giáo sư Đường sẽ không trở lại cùng cô ăn tết Trung thu, quả nhiên, cô đã đoán đúng.

Đường Viên nói xong thì đưa mắt liếc nhìn cái bóng của Dung Giản in trên mặt đất.

Hôm nay là lễ Trung thu, vậy Dung Giản.....

Anh đã không có người nhà.

Đường Viên ngẩng đầu lên nhìn về phía Dung Giản, tối nay Dung Giản mặc áo sơ mi đen, quần đen còn có một cái áo khoác gió dài màu đen, cả người gần như muốn tan ra hòa vào trong bóng đêm nồng đậm. Có thể là anh đi công viên tưởng niệm rồi.

Nghĩ tới khả năng này, Đường Viên đột nhiên nghĩ tới đêm hôm đó, lúc tự học buổi tối được một nửa thời gian, Dung Giản bị chủ nhiệm lớp gọi ra ngoài.

Mãi cho đến khi tự học buổi tối kết thúc, cũng không trở về nữa.

Sau đó cô mới lại nghe nói, cha mẹ của Dung Giản xảy ra tai nạn xe cộ, xe của bọn họ bị một người tài xế say rượu lái chiếc xe tải to đâm lao ra ngoài, rơi vào trong nước. Bọn họ nói, cha của Dung Giản vì bảo vệ vợ mà chết tại chỗ, mẹ cũng chảy máu não, tình huống rất không tốt.

Lúc ấy trong lớp còn tổ chức quyên tiền, mọi người góp được hơn một vạn. Làm lớp trưởng, Đường Viên đeo túi sách đựng tiền đại diện cho các bạn học cả lớp đi bệnh viện thăm mẹ Dung Giản, cô không biết đi tới nơi thì nên nói gì, trên đường đi còn cố ý lên Baidu tra rất nhiều lời nên nói lúc đi thăm người bệnh, nghiêm túc ghi lại vào một tờ giấy nhỏ nhét sau lưng.

Khi đi tới khúc quanh trên hành lang, Đường Viên lại nghe được có người đang nói điện thoại, âm thanh dè rất thấp, giống như là có chút chột dạ.

Đường Viên liếc mắt nhìn về phía bên kia, nhận ra người kia là ông ngoại của Dung Giản. Cô biết Dung Giản có một người cậu lớn gần bằng anh, cũng đi học ở trường trung học phụ thuộc trường đại học phía Tây, trước kia lúc người đàn ông này đi học phụ huynh cho cậu của Dung Giản cũng thuận đường tới tìm Dung Giản. Khi nghe được hai chữ "Di sản", bước chân Đường Viên dừng lại một chút.

Ông ngoại của Dung Giản giống như là đang nghe luật sư cố vấn, Đường Viên mơ hồ nghe được ông nói con gái không làm di chúc, di sản nên phân chia thế nào.

Đường Viên cho là mình nghe lầm, mặc dù mẹ Dung Giản đang ở trong phòng ICU, nhưng là bà ấy cũng không có..... Lời nói của người đàn ông kia làm cho người ta nghe được đều cảm thấy cả người phát lạnh.

Cô không tiếp tục nghe nữa mà bỏ chạy đi tìm Dung Giản.

Lúc Đường Viên đến không gặp được Dung Giản, y tá nói anh mới vừa vào phòng ICU, cô đứng trên hành lang đợi. lát sau người đàn ông kia cũng đã tới, đi qua hỏi bác sĩ tình huống như thế có phải người thân có thể ký tên, từ bỏ trị liệu hay không.

Đường Viên có chút nghe không nổi nữa, cô đeo túi sách đi ra ngoài mua hai cốc trà sữa, lúc trở lại mới vừa đi tới khúc quanh trên hành lang đã nghe được tiếng cãi vã kịch liệt.

"Đó là con gái của ta ta cũng vậy rất đau lòng, nhưng nó đã nằm ở chỗ này lâu như vậy, phòng ICU mỗi ngày....."

"Chúng ta cũng là vì tốt cho mày, mày thật sự không vì mình mà tính toán về sau sao!"

"Mày còn chưa trưởng thành, mày cứ vứt tiền ba con để lại cho mày vào trong bệnh viện, về sau mày làm thế nào!"

"Chết trước tiên là chảy máu não, nằm tại đây nhiều ngày như vậy, nó cũng rất khổ sở."

"Biên bản đồng ý từ bỏ trị liệu này để ta ký, trách nhiệm và tiếng xấu ta sẽ chịu....."

Người đàn ông kia nói xong lập tức nhận lấy biên bản trong tay bác sĩ, muốn ký tên.

Đó là lần đầu tiên Đường Viên thấy Dung Giản mất khống chế.

"Ông dám!" Âm thanh Dung Giản lạnh giống như mang theo băng tuyết. Anh cầm biên bản đồng ý từ bỏ trị liệu, cùng với kẹp giấy cầm tới nắm thật chặt ở trong lòng bàn tay, kẹp giấy sắc bén giống (lqđ) như dao, Đường Viên thấy ngón tay cũng tràn ra máu, anh giống như là không hề phát hiện hung hăng về thành một đoàn đập trúng trên tường, kẹp giấy nện vào trên vách tường lại rơi xuống đất, 'ầm' một tiếng.

"Mẹ mày....." Người đàn ông kia sửng sốt một chút, còn muốn nói gì nữa thì cổ áo đã bị đôi tay nhỏ máu kia của Dung Giản nắm, anh đỏ tròng mắt, nhỏ giọng nói: "Cút!"

"Sớm muộn gì mày cũng sẽ hối hận!" Người đàn ông kia đi rất xa mới quay đầu lại buông lời, sau khi ông rời đi, Dung Giản chỉ còn lại một mình đứng ở trong hành lang dài.

Đường Viên không dám đi lên phía trước, khi đó cô không biết dùng từ gì để an ủi anh.

Cuối cùng, cô đi về phía trước mấy bước, đứng ở bên cạnh cái bóng thật dài của Dung Giản, đôi tay vòng qua cánh tay của anh, cho bóng dáng của anh một cái ôm rất nhẹ rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Chạm vào cái trán

Edit: Thanh Hưng

Lấy lại tinh thần, Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản.

Dưới ánh trăng, thân hình anh thon dài, dáng người cao ngất, nhưng hơi thở lạnh lạnh quanh thân lại toát ra vẻ cô tịch.

Đường Viên cúi đầu mở hộp lớn ra, lấy ra một cái bánh Trung thu xinh đẹp sau đó gạt bỏ lớp băng bên ngoài đi rồi đưa cho Dung Giản: "Cho anh."

Dung Giản mở chiếc bánh Trung thu được đóng gói tinh xảo kia ra. Một chiếc bánh Trung thu nho nhỏ nằm ở trong hộp, thoát nhìn (l^q^đ) óng ánh trong suốt. Anh đã thật nhiều năm không ăn bánh Trung thu rồi, vỏ bánh rất mỏng, mùi trà hơi đắng, lại mang theo hương vị nhẹ nhàng khoan khoái đặc trưng, tan ra ở đầu lưỡi, ngoài ý muốn ăn rất ngon.

Đường Viên ngẩng đầu lên phát hiện ánh mắt Dung Giản rơi vào trên đầu cô. Cô có chút ngượng ngùng đưa tay sờ tóc giả một cái, ngón tay đụng phải lỗ tai thỏ, lỗ tai dài lại run rẩy.

Nhìn Dung Giản duỗi tay về phía cô, Đường Viên cho là anh thích, lại đưa một cái bánh Trung thu sang, nhưng lại thấy bàn tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản lướt qua đỉnh đầu của cô, đầu ngón tay giống như đụng một cái vào lỗ tai thỏ của cô.

Oanh ——

Mặt Đường Viên lập tức nóng lên, giống như, đầu ngón tay Dung Giản đụng vào là lỗ tai của cô vậy. Cô rất khẩn trương, lỗ tai thỏ lập tức theo đó mà run lên. Lần này, không chỉ có lỗ tai thỏ cô đeo trên đầu, trong lòng cô cũng như có một con thỏ nhỏ vui vẻ nhảy nhót.

"Một lát nữa sẽ biểu diễn à?" Âm thanh Dung Giản lạnh lạnh.

"Đúng vậy!" Đường Viên có chút kích động gạt đầu một cái: "Em muốn biểu diễn, diễn thỏ."

Dừng lại một chút, Đường Viên thử hỏi dò: "Ba em không đến, anh muốn đến xem em biểu diễn không?"

"Ừ." Dung Giản gật đầu.

Hội trường nhỏ của Tây đại được trang trí rất có không khí ngày lễ, ánh đèn trên khán đài cũng không tệ. Tiệc Trung thu của Tây đại vẫn là các tiết mục dân gian, cho nên đa số mọi người đều biểu diễn tiết mục hài, tiết tấu vui vẻ, thỉnh thoảng trong hội đường nhỏ vang lên một trận cười đùa. Dung Giản

ngồi ở hàng cuối cùng trong thánh phòng, thỉnh thoảng nghe được tiếng cười từ người bên cạnh.

"Rất không tệ đúng chứ?" Cao Dương bên cạnh nháy mắt: "Sớm nói cho cậu loại lễ hội như này đều chơi rất tốt, hơn nữa lại có các em gái xinh đẹp."

Trước kia Dung Giản cực ít tham gia loại hoạt động lật vạt này, có lẽ là bị không khí của hiện trường lây nhiễm, anh thế nhưng lại cảm thấy ngay cả những lễ hội lúc trước bỏ lỡ kia đều có chút tiếc nuối.

Thật ra thì anh giống như một người leo núi, trong mắt chỉ có đỉnh núi là điểm cuối, cho dù dọc đường có nhiều phong cảnh đầy xuân sắc hơn nữa anh đều chưa từng dừng chân.

Sau một tiết mục vũ điệu, hai tiết mục tấu nói, Đường Viên ra sân, Hằng Nga khiêu vũ ở chính giữa, mấy con thỏ bọn họ cũng chỉ đi dạo xung quanh, cuối cùng, sau khi tiết tấu thanh thoát đứng lên, mấy con thỏ tiến lên cùng với Hằng Nga cùng nhau nhảy điệu nhảy clacket. Cao Dương bên cạnh Dung Giản vừa gào thét tai thỏ rất đáng yêu, vừa giơ máy ảnh về phía khán đài điên cuồng nhấn nút.

Đường Viên đứng ở trên khán đài, cùng với Hằng Nga bên trái và con thỏ bên phải tay trong tay cùng nhau nhảy theo nhịp trống.

Ánh đèn cực nóng trên khán đài chiếu vào cô, trên mặt Đường Viên nóng lên. Từ nhỏ cô đã là một nữ sinh hay xấu hổ, mỗi lần vườn trẻ biểu diễn tiết mục cô đều sẽ núp ở đằng sau không dám lên khán đài, chỉ từng lên duy nhất một lần là ở lớp lá, các bạn nhỏ biểu diễn tiết mục trong lễ Giáng Sinh, cô cũng bị giáo viên chọn trúng.

Đoạn thời gian đó, mỗi ngày về nhà cô đều phải thần thần bí bí theo sát ba cô nói một lần là cô phải lên khán đài biểu diễn, nhưng cũng không nói cho giáo sư Đường biết cô diễn cái gì, làm cho giáo sư Đường cũng kích động giống như cô. Kết quả là buổi tối hôm lễ Giáng Sinh giáo sư Đường mới biết, con gái bảo bối nhà ông không diễn công chúa cũng không diễn tiên nữ, được trang điểm rực rỡ chỉ vì diễn một cây thông Noel từ đầu đến chân màu xanh lá, còn được treo lên một bóng đèn nhỏ sáng choang.

Lễ Giáng Sinh hàng năm, chuyện này đều sẽ bị giáo sư Đường lấy ra trêu chọc cô.

Giáo sư Đường nói, vừa bắt đầu ông có một chút đau lòng cho con gái nhà ông, sau đó ông lại nghĩ thông suốt.

Làm người bạn nhỏ, Thịt Thịt nhà ông là một cô gái mập nhỏ, nhưng làm cây thông Noel, cô lại là một gốc cây cành lá rậm rạp nhất.

Khi đó, đương nhiên Đường Viên không biết suy nghĩ trong lòng của giáo sư Đường, cô chỉ biết giáo sư Đường đang ở dưới khán đài nhìn cô, làm cô khẩn trương đến mức ngay cả động cũng không dám động, làm hết trách nhiệm biểu diễn một cây thông Noel.

Mà bây giờ, cô biết Dung Giản ở dưới khán đài, cô và các bạn thỏ khác đều mặc trang phục giống nhau, có lẽ Dung Giản ngồi ở hàng cuối cùng hoàn toàn nhìn thấy cô, nhưng mỗi một động tác cô vẫn làm rất nghiêm túc, tâm tình khẩn trương cũng không kém hơn năm đó chút nào.

Cô vẫn luôn muốn biểu lộ một mặt tốt nhất của mình ra cho người trong lòng.

Sau khi xuống đài, Đường Viên chạy tới hàng cuối cùng tìm Dung Giản, trong bóng tối cô không nhìn rõ nét mặt của Dung Giản, nhưng có thể cảm thấy hình như tâm trạng của anh rất vui vẻ.

"Viên Viên, nhìn một chút xem, mới vừa rồi anh đã chụp hình cho em, như thế nào?" Cao Dương giơ máy chụp hình lướt qua Dung Giản tranh công với Đường Viên: "Gần đây em thật sự gầy quá, gầy đi nhìn xinh đẹp hơn."

Đường Viên nghe vậy cũng tiến tới xem hình, Dung Giản an vị ở giữa cô và Cao Dương, cô lại gần như vậy cảm giác tóc như có như không chạm vào áo khoác Dung Giản, Đường Viên nhìn ảnh cũng có chút không yên lòng: "Cám ơn anh, có thể gửi cho em hay không?"

"Được thôi!" Cao Dương hưng phấn bùng bùng: "Anh thêm QQ của em đi, hình tương đối lớn, anh gửi qua mạng cho em"

"Tốt." Đường Viên đọc số QQ của mình một lần, ngay tại chỗ cùng Cao Dương lẫn nhau tặng thêm bạn tốt.

Buổi tối trở lại ký túc xá Đường Viên nhận được nhiều ảnh chụp qua mạng, cô đều chọn tiếp nhận hết sau đó vạch tiến độ bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Quá trình chờ đợi khá dài, Đường Viên không nhịn được bèn nói chuyện phiếm với Cao Dương.

Đường Đôn Nhi: Học trưởng, 'thách đấu cúp' của chúng ta đến kỳ sau có phải sẽ đi điều nghiên hay không?

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: ù.

Đường Đôn Nhi: Nghe nói sang năm chính là cuộc so tài gây dựng sự nghiệp của 'thách đấu cúp', các anh còn có thể tham gia sao?

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Sẽ.

Đây có thật là Cao Dương cô biết không?

Đường Viên còn chưa có viết chữ, bên kia đã gửi tới một tin tức ——

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Đường Đôn Nhi, là cái gì?

Đường Đôn Nhi:[hình ảnh]

Cô gửi tôi một chuỗi mứt quả ghim thành râu lớn, rồi cuộc không nhận được mà lộ ra cái đuôi hồ ly.

Đường Đôn Nhi: Học trưởng Dung Giản đã ngủ chưa?

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Không có.

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Anh là Dung Giản, mấy vì tính của Cao Dương bị hỏng.

Đường Đôn Nhi!

Cô lập tức cũng không biết gửi cái gì.

Là Cao Dương không phải dê con cũng không phải là dê con: Gần đây lại không ăn cơm?

Đường Đôn Nhi: Không có, không có, em ăn cơm rồi.

Nam thần dùng tên của người khác nói chuyện phiếm với cô, cô thật là không có thói quen mà.

Đường Viên đang suy nghĩ, lại nghe được chim cánh cụt nhỏ ho khan một tiếng, cô mở tin tức nhắc nhở ra lập tức thấy một yêu cầu thêm bạn tốt, đến từ Dung Giản.

Đường Viên nhún chấp nhận thật nhanh.

Lần trước rõ ràng bị cự tuyệt nhiều lần như vậy, nhưng mà đây không phải chứng minh, cô ở trong lòng Dung Giản vẫn là có chút không giống người khác sao.

Quá kích động, Đường Viên nằm dài trên giường một chút cũng không buồn ngủ, cô ôm laptop cập nhật một chương mới ——

.....

Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy, anh ấy đang đại diện cho học sinh toàn trường phát biểu trong lễ khai giảng ở trường trung học phụ thuộc Tây đại, tôi thấy anh ấy, nhưng anh ấy khẳng định không thấy tôi. Lần (di.da.l.qy.do) đầu tiên anh ấy gặp tôi, phải là lúc chúng tôi họp lớp buổi đầu tiên năm lớp mười, giáo viên để cho chúng tôi lần lượt tự giới thiệu về mình.

Dựa theo thành tích lần lượt lên trên bục giảng nói.

Tôi là người cuối cùng của lớp trọng điểm đi lên tự giới thiệu về mình, bục giảng của lớp chúng tôi á, cũ kỹ không được tu sửa, tích đầy bụi bặm, còn là bằng gỗ, không biết là đồ cổ bao nhiêu năm trước, còn lớn tuổi hơn thầy giáo Địa Trung Hải của chúng tôi, có người giẫm xuống lập tức kêu kệt kệt kệt vang lên.

Tôi đập lên kêu kệt kệt kệt kệt kệt kệt kệt kệt..... Loảng xoảng!

Tóm lại, tôi đập một cước lên bục giảng lỗi thời bằng gỗ kia..... Cũng đập sụp bục giảng luôn rồi.

Tôi đứng giữa đám gỗ vụn cùng với bụi đất tung bay khắp nơi, đối mặt với ánh mắt của Dung Giản.

Ai, tôi muốn gầy đi, còn có thể oán trách bục giảng, nhưng mà tôi lại mập, có đồ lỗi cho bục giảng cũng không ai tin, chỉ có thể trách tôi.

.....

Lần này bình luận đến rất nhanh ——

Đau lòng một chút: Phốc ha ha ha ha ha ha ha..... Mặc dù thấy cô nói vậy cũng có chút đau lòng, nhưng vẫn muốn cười đến không dừng lại được, còn nữa, tôi muốn hỏi là rốt cuộc cô nặng bao nhiêu.

Ha ha ha: Tôi muốn nhận xuống không cười.

Trên cây hoa hồng: Bục giảng: Trách tôi đi...!

Gà con à chạy mau A Bàn à mau lên: Cô yên tâm, nam thần khẳng định đã sớm nhớ ra cô, ai có thể không nhớ cô chứ!

Trả lời hết các bình luận, trước khi ngủ Đường Viên liếc nhìn QQ ——

Đường Đôn Nhi: Ngủ ngon.

Dung Giản: Ngủ ngon.

###

Sau khi kết thúc ngày nghỉ quốc khánh mừng 1 tháng 10, tất cả mọi người đều trở lại trường, thông báo phỏng vấn bảo vệ nghiên cứu của Tây đại cũng đúng hạn tới.

Buổi tối một ngày trước phỏng vấn, giáo sư Đường đã đi công tác hai tháng còn cố ý chạy về. Có đại giáo sư Đường làm tay trong, buổi tối hôm đó Đường Viên đã biết kết quả phỏng vấn. Vị học thần Dung Giản này rất được tranh giành, lúc giáo sư Đường phỏng vấn, đã tranh luận kịch liệt với những giáo sư khác làm lão giáo sư giận đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng mới như ý nguyện cướp được Dung Giản.

Thấy thứ tự phỏng vấn, Đường Viên thờ phào nhẹ nhõm, tất trang BBS hoài nghi Dung Giản thân thiết với cô là vì muốn làm học trò của giáo sư Đường.

Trước thực lực tuyệt đối, tất cả hoài nghi đều là tự rước lấy nhục.

Dung Giản chính là tốt nhất!

Sau bảo vệ nghiên cứu Dung Giản cũng không rảnh rồi, trong tay anh còn có hạng mục ‘thách đấu cúp’, hơn nữa giáo sư Đường đang hướng dẫn anh làm hai hạng mục, vậy nên so với trước kia còn vội hơn.

Thình thoảng Dung Giản cũng sẽ nói chuyện phiếm vài câu với cô trên QQ, Đường Viên biết anh rất bận, nhưng mỗi lần cô gửi chúc ngủ ngon, anh cũng đều trả lời lại.

Loại cảm giác chúc ngủ ngon lẫn nhau này rất kỳ diệu, giống như rất thân mật.

Thời gian qua đi hai tháng, Đường Viên lại lần nữa nhìn thấy Dung Giản là lúc thi hết khóa thể dục.

Đường Viên tới rất sớm, tự mình ở bên cạnh tập thể dục làm nóng người, chỉ sợ thầy giáo biến thái cho bọn họ nâng tạ tay hoặc là nhào lộn trước xà kép như hội thi toàn quốc. Nhưng Đường Viên vạn vạn không ngờ, lần này thầy giáo thể dục lại có thể mở cho bọn họ một lối thoát. Chỉ thi mấy hạng mục cơ bản, nam sinh chạy 1000 thước nữ sinh chạy 800 thước, bật nhảy tại chỗ, đẩy tạ cùng với Sit-Ups.

Sau khi gây đi một chút, Đường Viên rõ ràng cảm thấy mình biến hóa —— cô chạy 800 thước sẽ không bao giờ thở mạnh giống y như chó nữa rồi.

Lúc chạy xong hai vòng trở lại giữa sân thể dục, thầy giáo thể dục đã lấy đệm dùng cho Sit-Ups ra rồi.

Mọi người theo tổ đã phân lúc trước, một người làm, một người khác phụ trách ép chân và đếm số lượng.

Đường Viên cũng đi kéo một cái đệm tới đây, nhìn xung quanh tìm Dung Giản. Dung Giản vóc người cao nhất, cô rất dễ dàng nhìn thấy anh ở chỗ bật nhảy. Giữa mùa đông, nhưng anh đi ra ngoài cũng chỉ mặc một thân quần áo thể thao màu đen, tóc giống như cắt ngắn đi một chút, lộ ra vàng trán xinh đẹp, ngũ quan anh tuần có vẻ cũng có lực tác động rồi. Dung Giản thoải mái bật nhảy, các em gái vây xem xung quanh lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi. Ánh mắt Đường Viên sáng lên, kéo cái đệm chạy tới: "Anh làm trước nhé?"

Dung Giản gạt đầu một cái, dứt khoát nằm trên đệm.

Cái đệm quá ngắn, anh lại quá cao, Dung Giản cong chân dài vì không có chỗ đặt, hai tay chống ở sau ót.

Thầy giáo thể dục ở một bên nhìn Đường Viên đứng ngốc ở nơi đó, trước tiên thổi một tiếng còi lớn sau đó nhắc nhở: "Đừng thất thần nữa, đi giúp người cộng tác của em ép chân đếm số lượng đi!"

"Vâng, vâng." Đường Viên gạt đầu, chạy đến chỗ Dung Giản hỏi anh: "Anh, có cần hay không em....."

"Cần."

Cô mới nói được nửa câu đã bị Dung Giản trầm giọng cắt đứt, giữa mùa đông, lòng bàn tay Đường Viên cũng thiếu chút nữa đỏ mề hôi, cô ngồi xổm xuống đưa tay ấn mắt cá chân của Dung Giản, anh mặc một chiếc quần thể thao màu đen, tất cũng là tất thể thao rất ngắn, tư thế như vậy làm quần thể thao hơi kéo lên trên, vừa lúc lộ ra mắt cá chân trắng nõn xinh đẹp.

Ngay cả mắt cá chân cũng hoàn mỹ như vậy!

Hai tay Đường Viên đè thật chặt xuống chân của Dung Giản, tiếng cười vang lên, eo Dung Giản dùng sức một chút đã thoải mái ngồi dậy, Đường Viên cơ bản không giữ được anh nên bị đẩy đến ngã ra sau một chút, thiếu chút nữa ngã ngồi trên đất.

Cô thấy Dung Giản khẽ nhướn lông mày lên, Đường Viên đang chuẩn bị ngồi luôn dưới đất đè lên mắt cá chân của anh, lại nghe Dung Giản dùng âm thanh lạnh lùng trước sau như một nói ——

"Em ngồi lên chân của anh đi."



Liếc mắt nhìn mắt cá chân xinh đẹp của Dung Giản, Đường Viên có chút chần chừ: "Em sợ đè hông anh."

"Sẽ không." Mặt Dung Giản không chút thay đổi: "Đây là vấn đề anh nên lo lắng."

"À?" Đường Viên sững sốt một chút, sau khi phản ứng kịp thì mặt cô lại từ từ nóng lên, đúng vậy, một lát nữa Dung Giản cũng phải đè cô, đè chân cô.

Đường Viên cẩn thận từng li từng tí ngồi lên mắt cá chân của Dung Giản, mắt cá chân của anh thật cứng, lúc ngồi xuống cô đều có thể cảm nhận được xương cốt của Dung Giản. Trái tim Đường Viên bùm bùm nhảy, nhớ lại trước kia lúc cùng với Nam An An cùng nhau làm tư thế Sít-Ups, nâng hai cái tay lên ôm lấy đầu gối của Dung Giản.

Quần thể thao của Dung Giản vừa không dày lại không mỏng, chỉ có một lớp mỏng mỏng, lúc hai tay cô ôm lấy đầu gối anh có thể cảm nhận được lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ trên người anh, còn có lúc anh dùng lực thì bắp chân hơi nhô lên một tầng bắp thịt. Đường Viên thật không dám đè toàn bộ sức nặng lên mắt cá chân Dung Giản, dù sao, cô cũng là người từng giẫm sập bục giảng đấy.

Cô ngồi ở trên đùi Dung Giản, mỗi một lần Dung Giản đứng lên, gương mặt anh tuần lập tức theo động tác của anh mà tiến tới gần mặt của cô. Kiểu tóc mới của anh lộ ra cả khuôn mặt, ngũ quan có vẻ càng thêm khắc sâu. Lông mày màu mực đậm, sống mũi cao, đôi mắt sâu thẳm còn có đường cong môi mỏng đẹp đẽ, lập tức cùng nhau tiến tới gần cô, cô vừa khần trương lại kích động, còn phải chú ý đếm xem Dung Giản đã làm bao nhiêu lần Sít-Ups.

Đường Viên cúi đầu, thấy eo anh đang dùng lực, bên dưới T-shirt màu đen theo động tác kịch liệt của anh mà nổi lên lại buông xuống, đường cong cơ bụng rõ ràng như ẩn như hiện.

"67, 68, 69....."

Sức bật của Dung Giản cực mạnh, động tác làm được vừa nhanh lại tiêu chuẩn, nhưng mà đối với Đường Viên lực chấn động thật rất lớn. Tư thế của Đường Viên như vậy nên không hề hết sức nặng toàn thân lên (lqd) người của anh, xem ra có chút ngồi không vững. Cô thấy Dung Giản nằm xuống vội vàng nhân cơ hội điều chỉnh tư thế, ngồi dịch lên phía trước một chút, kết quả ở một giây sau cùng, eo Dung Giản chợt dùng quá sức, Đường Viên không ngồi vững lập tức trượt về phía dưới.

"Đông" một tiếng trầm đục.

Bọn họ lập tức đụng vào nhau.

"70....." Đường Viên bị đụng đến nỗi đom đóm mắt, đầu cũng bị đau, trong nháy mắt thậm chí không kịp phản ứng.

Cái trán của cô đã đụng vào trán Dung Giản.

Trán của bọn họ chống vào nhau, chớp mắt cũng cách nhau đặc biệt gần, gần như là đụng vào nhau. Cô có thể cảm thấy nhiệt độ cái trán không thuộc về mình, cảm nhận được hơi thở Dung Giản phun ở trên mặt mình, ngửi một chút, hình như thổi bay cả những sợi lông tơ thật nhỏ trên mặt cô.

Trong lúc hô hấp, cô còn có thể cảm thấy hương cam mát mẻ trên người Dung Giản, không biết là nước súc miệng, hay là nước rửa tay.

Trong nháy mắt đó, thời gian giống như là bị làm ma pháp, hình ảnh giống như dừng lại, Đường Viên không tự chủ nín thở, giống như sợ quấy rầy thời gian. Đôi mắt sâu thẳm kia của Dung Giản cũng cách cô rất gần, so với lần trước khi ở phòng bệnh còn gần hơn, gần đến nỗi lần này cô có thể thấy được đáy con ngươi trong suốt của anh, thấy được bên trong đôi mắt hai mí tinh xảo của anh, thấy rõ hàng mi dài của anh, gần đến nỗi anh chớp mắt một cái, cô đều cảm thấy lông mi của anh giống như cây quạt nhỏ mang theo một cơn gió.

Giống như, chỉ cần cô nhẹ nhàng chớp mắt một cái, lông mi của bọn họ sẽ hòa vào nhau, chặt chẽ khó phân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17: Hai người

Edit: Thanh Hưng

"Toét toét ——"

Tiếng còi bén nhọn vang lên, Đường Viên bỗng chốc phản ứng kịp, từ trên người Dung Giản bắn ra.

Trên mặt cô nóng lên, lỗ tai cũng nóng lên, cả người giống như là sốt lên.

"Xin lỗi."

"Thật xin lỗi."

Đường Viên nghe được âm thanh của mình và âm thanh của Dung Giản cùng nhau vang lên, chồng lên nhau.

Lúc trước cô chỉ lo kích động và khấn trương, hiện tại lấy lại tinh thần, mới cảm thấy trên trán truyền tới đau đớn càng ngày càng rõ ràng.

Đường Viên vừa ngẩng đầu lên đã lập tức đối diện với ánh mắt của Dung Giản, ánh mắt của anh rơi vào trên trán của cô, vẻ mặt đặc biệt chuyên chú, xem ra có chút áy náy.

Đường Viên suy nghĩ một chút, hé ra một nụ cười hòa hoãn không khí: "Dung Giản, trên người anh có một nơi, là cứng nhất."

Trong nhất thời, vẻ mặt luôn luôn không có biểu cảm gì của Dung Giản lại có thể biến đổi đặc sắc.

Cao Dương bên cạnh đã làm xong Sit-Ups đang ngồi uống nước nghe được còn không cẩn thận "Phốc" một tiếng, giống (die,nda.n,eq,u,ydo,n) như bình phun nước phun nước đầy đất, có thể là bị sặc nước, còn không ngừng ho khan.

Đường Viên sùng sốt một chút, bổ sung: "Là xương sọ của anh."

Dung Giản: "....."

Cao Dương dừng lại một chút, đột nhiên cười đến không kiềm chế được, vừa cười vừa ho khan, như là nổi điên. Sau khi bị Dung Giản nhân nhặt liếc mắt nhìn, Cao Dương thu lại tiếng cười, nhưng bà vai vẫn đang run lên, xem ra nhẹn cười rất vất vả.

Đường Viên cúi đầu liếc nhìn Cao Dương một chút, lại nhìn Dung Giản một chút, cô giống như đột nhiên phản ứng kịp.

Cô nghĩ, bây giờ vẻ mặt của cô, nhất định còn phải đặc sắc hơn vẻ mặt Dung Giản mới vừa lộ ra.

"Đường Viên, tôi phiền em!" Thầy giáo thể dục nhìn thấy cô đứng ở một chỗ thật xa thì chạy tới gọi một tiếng, còn cổ tình chỉ chỉ cái đệm trên đất: "Đừng nghĩ lười biếng đấy, tôi sẽ nhìn chăm chăm em!"

Đường Viên hít một hơi thật sâu, vội vàng nằm lên đệm.

Cô vừa nằm xuống, Dung Giản đã quỳ một gối xuống đất, nửa ngồi trên mặt đất, hai cái tay đè thật chặt xuống mắt cá chân của cô.

Đường Viên mặc chính là một cái quần vận động màu đen, sau khi nằm xuống cô vừa gấp chân, ống quần đã theo đó mà bị kéo lên, lộ ra mắt cá chân.

Ngón tay Dung Giản lập tức ấn ở mắt trên, ngay cả một tầng vải vóc cũng không có, trên mắt cá chân trần ^\_^ trụi của cô truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay Dung Giản.

Trước khi tiếng còi vang lên, Đường Viên ôm đầu cố gắng làm thử một chút, không biết là bởi vì khấn trương hay là đầu bị đụng hổng rồi mà loại tư thế cong chân ôm đầu tiêu chuẩn này, cô cố gắng nửa ngày cũng không dậy nổi.

Đường Viên hoảng hốt.

Từ nhỏ cô đã không am hiểu làm Sit-Ups, nhớ hồi tiểu học lần đầu tiên làm Sit-Ups không quá tiêu chuẩn, khi đó còn không cần cong chân. Cô giống như cọc gỗ nằm ngang trên cái đệm, lúc giáo viên đè chân của cô để cô ngồi dậy, cô lập tức từ một cọc gỗ biến thành một con cá nửa chết nửa sống, hai cái tay vỗ phành phạch giữa không trung, thân thể lắc lư thế nào cũng không đứng lên được, bị giáo viên nói đến mặt của cô cũng hồng lên, sau đó bỏ qua cho cô.

Tay Dung Giản nhấn một cái ở trên mắt cá chân của cô, cô lập tức nhớ tới mình năm đó, lại nghĩ tới một hồi trước lúc giảm cân cũng từng cài đặt một trò chơi giảm cân. Cái trò chơi đó là dùng để làm Sit-Ups, trên màn hình điện thoại di động là một Đại Soái Ca Nhị Thử Nguyên ấn chân cho cô, mỗi lần cô đứng lên một chút là ngón tay đã chạm vào màn hình, Đại Soái Ca sẽ dùng âm thanh trầm thấp từ tính của mình giúp cô đếm số lượng.....

Vậy mà vẫn không có tác dụng, cô làm ba ngày đã không muốn làm nữa rồi.

Mà bây giờ người ấn chân cô là Dung Giản, không giống với Đại Soái Ca Nhị Thử Nguyên chỉ có mấy động tác đơn giản đó, Dung Giản là sing động, tươi sáng, là người cô thích nhất!

"Một....."

Âm thanh Dung Giản cũng dễ nghe hơn Đại Soái Ca kia, khoảng cách lại gần như vậy làm lỗ tai cô cũng muốn mềm ra rồi. Đường Viên hít sâu một hơi, hai cái tay để sau ót, hai mắt nhắm lại, không mở to, dùng sức ở eo một chút là cả người đã ngồi dậy được.

Cô thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh làm từng cái từng cái.

Mỗi một lần ngồi dậy thì mặt của cô cũng cách mặt Dung Giản rất gần, sau đó cô sẽ nghĩ đến hình ảnh mới vừa rồi lúc trán hai người họ đụng vào nhau.

Đường Viên lắc đầu một cái, không thể nhớ lại nữa, cô không thể phân tâm.

Nữ sinh làm 56 cái một phút là có thể max điểm, lúc làm xong 55 cái Đường Viên đã sắp một rã rời rồi, cô không ôm đầu nữa, hai cái tay duỗi ra trong không trung, nhưng là eo đã chua đến làm thế nào cũng không dùng sức được, dư quang khóe mắt cô lại liếc thấy thầy giáo thể dục đã đưa còi đến khóe miệng rồi, không khỏi càng khẩn trương hơn.

Đồng thời với khi tiếng còi vang lên, tay cô bị người nắm, tuy ngón tay của Dung Giản thon dài nhưng sức lực rất lớn, bỗng chốc Đường Viên bị anh thoải mái kéo dậy, cô mệt mỏi đến mức đầu đầy mồ hôi, nghe được Dung Giản bình tĩnh đếm số bên tai cô: "56"

Vốn Đường Viên lo lắng nhất chính là môn thể dục sẽ kéo thành tích học tập của cô xuống, kết quả là có Dung Giản giúp, kết quả học tập học kỳ này của Đường Viên lại đứng hạng nhất.

Lúc thấy bảng xếp hạng, cô cảm thấy có chút thật xin lỗi người mà kết quả thành tích chỉ kém cô 0.2, Cố Cầu Cầu.

Sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, kỳ nghỉ đông mọi người mong đợi đã lâu cuối cùng đã tới.

Trước kỳ nghỉ, nhóm 'thách đấu cúp' của bọn họ họp mặt, tổng kết tiến triển trước mắt sau đó quyết định mọi người chỉ nghỉ đông một tuần rồi trở lại trường, đi làm điều nghiên xã hội. Nam An An thề son sắt, vì tiết kiệm kinh phí, gia tăng số liệu hàng mẫu, mở rộng phạm vi điều nghiên, đề cao điều nghiên có độ tin cậy, sáu người bọn họ có thể chia ra ba tổ, hai người một tổ đi tới các thành phố khác nhau điều nghiên, tốt nhất là nam nữ phối hợp, không chỉ có thể đạt được mục đích làm việc không mệt mỏi, còn có thể càng thêm an toàn.

Nam An An vừa dứt lời, Nguyễn Tâm lập tức hỏi ngược lại: "Phân chia thế nào, bóc thăm?"

Nam An An cười híp mắt: "Đương nhiên chính là cô và bạn trai cô cùng một tổ chứ! Ưu tiên tình lữ, chúng tôi thì tùy tiện á."

Nguyễn Tâm bị hai chữ "bạn trai" chặn miệng.

\*\*\*

Buổi tối Đường Viên ngồi ở phòng khách xem ti vi, đã hơn mười hai giờ rồi mà giáo sư Đường vẫn còn chưa trở lại. Hàng năm vừa đến cuối năm, giáo sư Đường ngược lại còn bận rộn hơn bình thường, thường có các loại bữa tiệc. Cô gọi điện thoại cho ba, điện thoại reo thật lâu sau mới được người nhận.

"A lô?"

Lúc nghe được âm thanh Dung Giản thì Đường Viên còn tưởng rằng chính mình không cẩn thận ấn nhầm số của Dung Giản, dù sao trước tên của giáo sư Đường cùng với Dung Giản trong danh bạ điện thoại di động của cô cũng bị cô tăng thêm một chữ A, khoảng cách rất gần.

"Đường Viên?"

"Ừ, là em, là em"

"Giáo sư Đường uống say, anh đưa ông về."

"A, tốt quá, cảm ơn anh."

Cúp điện thoại, Đường Viên đi phòng vệ sinh rửa mặt, ngồi trên ghế sa lon chờ Dung Giản và ba cô.

Mười phút sau đã nghe được tiếng gõ cửa, Đường Viên chạy tới mở cửa. Xem ra giáo sư Đường uống không ít, ông uống rượu không bị đỏ mặt, thoát nhìn từ lượng rất lớn, mỗi lần ở trên bàn rượu đều là đối tượng bị rót rượu nhiều nhất. Nhưng Đường Viên biết cha cô cũng chỉ là cật lực, vừa về đến nhà là bước chân đã xiêu vẹo.

Đường Viên đưa tay vịn ba cô, giáo sư Đường vẫn đang nói các loại thuật ngữ chuyên nghiệp mà Đường Viên nghe không hiểu với môn sinh đặc ý của ông.

Dung Giản vừa đáp lại ông, vừa đỡ ông đến trên ghế sa lon.

Giáo sư Đường vẫn còn trong giai đoạn hưng phấn lúc mới vừa uống rượu xong, ông lấy một chai rượu trắng ở trong tủ rượu xuống, nhất định muốn uống hai chén với Dung Giản.

Mỗi lần giáo sư Đường kiên trì để cho Dung Giản tùy ý, Dung Giản đều thật sự tùy ý.

Anh một giọt rượu cũng không uống.

Giáo sư Đường cũng không để ý, tiếp tục tán gẫu với Dung Giản, trò chuyện một lát, đề tài đã đến trên người Đường Viên.

"Thịt Thịt, lần này con thi thể nào hả?" Khi còn bé có một khoảng thời gian rất dài Đường Viên học tập không tốt, khi đó giáo sư Đường sẽ tự tay dạy cô luyện chữ bút máy, sẽ giúp cô làm bài tập, giảng đề toán tiểu học cho cô, nhưng cho tới nay cũng không từng hỏi thành tích của cô. Cho đến sau này, khi

thành tích của Đường Viên tốt hơn, giáo sư Đường mới "Lộ nguyên hình".

"Hoàn hảo." Nghĩ đến cái Sit-Ups thứ năm mươi sáu kia, Đường Viên có chút chột dạ nhìn Dung Giản một cái, vừa lúc đối diện (lqđ) với ánh mắt của Dung Giản, cô có loại cảm giác kỳ diệu, giống như đây chính là bí mật nhỏ của bọn họ.

Vừa nghĩ tới cái thứ 56, cô lại nghĩ tới những hình ảnh khác lúc làm Sit-Ups, dừng lại, Đường Viên nhanh chóng dừng lại, nếu không cô sẽ lại đỏ mặt.

"Con vẫn đứng thứ nhất chứ?" Giáo sư Đường tiếp tục hỏi cô.

Đường Viên có chút ngượng ngùng gật đầu một cái. Bình thường ba cô rất ít khen cô, nhưng vừa uống rượu là lập tức khoe khoang con gái của mình hết lần này tới lần khác.

Thấy cô gật đầu, cái đuôi của giáo sư Đường lập tức vểnh lên, liên tục nói không hổ là con gái của ta nhiều lần.

Đường Viên không nhịn được ngắt lời cha mình: "Ba, chuyện quan trọng nói ba lần là đủ rồi."

Giáo sư Đường: "....."

Dung Giản cúi đầu ho một tiếng.

Lại uống hai ngụm rượu trắng, giáo sư Đường vừa chuẩn bị mở miệng nhưng suy nghĩ một chút lại ngậm miệng lại, ông đổi một loại phương thức khác, khom lưng lấy một quyển sách lớn dưới bàn trà ra, mở ra cho Dung Giản xem, giọng nói tràn đầy tự hào: "Cậu xem Thịt Thịt nhà chúng ta khi còn bé biểu diễn cây thông noel này, diễn thật tốt....."

Đường Viên muốn che mặt lại, rõ ràng đã qua lễ Giáng Sinh rất lâu rồi mà.

Lúc lật tới bức ảnh gia đình, ngón tay giáo sư Đường dừng lại một chút, nghiêm túc nhìn về phía Đường Viên.

"Viên Viên, con nhớ mẹ con không?"

Đường Viên: "Dạ."

"Vậy con có muốn hay không....." Giáo sư Đường nhìn về phía cô: "Sang năm làm sinh viên trao đổi ra nước ngoài?"

"Mẹ con cũng rất nhớ con."

Đường Viên sững sốt một chút, trong lúc nhất thời có chút không trả lời được.

Thành tích của Đường Viên luôn luôn rất tốt, danh sách sinh viên ra nước ngoài trao đổi chỉ cần cô xin thì nhất định có thể lấy được. Nếu là lúc trước, cô nhất định gật đầu không chút do dự.

Nhưng cho dù cô có đi trao đổi hay không, cũng sẽ không bởi vì Lê Họa ở nơi đó. Lúc bị Lê Họa bỏ lại cô vẫn còn rất nhỏ, cô không có quá nhiều trí nhớ trước lúc ba tuổi kia, duy chỉ có cảnh tượng Lê Họa rời đi ngày đó là cô nhớ đặc biệt rõ ràng.

Cô quá nhỏ, "Mẹ đi rồi", những lời này đối với cô mà nói không khác nào trời sập.

Cô chạy đuổi theo sau lưng Lê Họa thật lâu, khóc đến không thở nổi.

Khi đó cô cho là cô chỉ cần khóc giống như trước đây, Lê Họa sẽ ôm lấy cô, âu yếm cô, bảo cô ngoan ngoan.

Cô nhớ Lê Họa thật sự ngừng lại, nhưng bà không quay đầu lại, bà nói: Mẹ rất thích con, nhưng mà..... Cuộc sống quá dài.

Cuộc sống quá dài.

Thật lâu về sau, Đường Viên mới hiểu rõ ràng ý tứ trong những lời đó của bà, Lê Họa có cuộc sống của mình, trong cuộc đời sau này của bà sẽ không có cô. Cho nên bà không muốn ở lại, cũng không muốn dẫn cô đi.

Đường Viên tôn trọng lựa chọn của bà, chỉ là cô không bao giờ muốn bước vào cuộc đời của bà nữa.

Hơn một giờ sáng, rốt cuộc giáo sư Đường cũng không nói lời nào nữa, ngủ thiếp đi.

"Anh đi trước." Dung Giản liếc nhìn thời gian, đứng lên nói.

"Anh có thể ngủ ở phòng khách, đã trễ thế này rồi." Đường Viên ngượng ngùng đề nghị: "Phòng khách rất sạch sẽ, mặc dù luôn không có người ở, nhưng vẫn mời người làm thêm giờ đứng hạn quét dọn."

"Không cần."

Bị cự tuyệt, Đường Viên đưa Dung Giản đến cửa, đã hơn một giờ sáng, đèn đường cũng đã tắt. Đường Viên lấy đèn pin soi đường dưới chân cùng anh đi một đoạn ngắn, trong lòng còn đang suy nghĩ đề nghị mới vừa rồi của giáo sư Đường.

"Em nghĩ ra nước ngoài trao đổi sao?" Lúc gần đến bãi đậu xe, Dung Giản đột nhiên mở miệng.

Đường Viên sững sốt một chút, lắc đầu một cái, nói: "Em chưa nghĩ đến."

Cô không nói, anh chính là nguyên nhân em chưa nghĩ ra.

###

Lúc nghỉ đông chỉ còn dư lại một tuần, Đường Viên đã nhàm chán đến muốn mọc nấm rồi. Cô nằm ở trên bàn sách, cũng (đi.da.lqy.do) viết xong bản thảo “Dựa vào lan can” phần hai, đăng nhập tài khoản Thập Viên Dám Đường trên QQ gửi cho Được Ăn Cả Ngã Về Không.

Rất nhanh, đã hiển thị thông báo đã đọc.

Đường Viên phất chốc từ trên bàn ngẩng đầu lên, tùy thời sẵn sàng trả lời.

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Đã nhận được.

Được Ăn Cả Ngã Về Không:【tài liệu】

Được Ăn Cả Ngã Về Không: duy trì âm

Đường Viên vui mừng, gõ chữ thật nhanh——

Thập Viên Dám Đường: Cảm ơn đại thần, đại thần anh thật sáng khoái!

Một hồi lâu sau, bên kia không có trả lời lại, Đường Viên đang muốn tiếp tục đánh chữ, điện thoại di động lại rung một cái.

Cô cầm điện thoại di động lên, phát hiện là tin tức nhắc nhở trên weibo. Cô lên weibo thấy Dung Giản gửi tin nhắn riêng cho cô, gửi cho một tin nhắn âm thanh.

Đầu ngón tay Đường Viên chấm một cái vào biểu tượng màu xanh lá cây, dán di động vào bên tai. Âm thanh lạnh lạnh mang theo dòng điện yếu ớt của Dung Giản xông vào lỗ tai của cô ——

“Thách đấu cúp’ cần phải làm một bài điều nghiên xã hội, em có thời gian rảnh không?”

Đường Viên kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, điều nghiên! Hai người một tổ! Dung Giản và cô cùng nhau đi!

Cô háng giọng, bấm vào microphone, vui sướng trở lại ——

"Có, em có á!"

Cô trả lời xong còn cố ý nghe lại, âm thanh của cô qua microphone vẫn rất dễ nghe, chỉ là có một chút phát run.

"Sáng sớm ngày mai anh tới đón em."

"Được!"

Đường Viên trả lời xong lại hỏi: "Có cần lấy vé xe hay không ạ?" “Thách đấu cúp’ bọn họ tham gia có thể được chi trả lộ phí, Đường Viên nói xong lại mở websites ra kiểm tra vé xe.

Điện thoại ở trong tay lại rung một cái ——

"Không cần, chúng ta lái xe đi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 18: Ôm một cái

Edit: Thanh Hưng

Vừa nghĩ tới ngày hôm sau sẽ phải cùng đi điều nghiên với Dung Giản, Đường Viên đã không buồn ngủ nữa.

Cô bò dậy đặt chuông báo thức cho điện thoại di động của mình, để điện thoại đến bên gối, cứ như vậy, cả đêm Đường Viên còn tỉnh lại nhiều lần, sợ mình bỏ lỡ thời gian đã hẹn.

Năm giờ rưỡi Dung Giản đã bị âm thanh tin nhắn "Leng keng" đánh thức, anh nhìn điện thoại di động, đơn giản trả lời một chữ ——

Dung Giản: Chào buổi sáng.

Vài giây sau đối phương đã phản hồi lại——

Đường Đôn Nhi: Buổi sáng anh dậy thật sớm!

Một tay Dung Giản cầm cái cốc, ngậm bàn chải đánh răng, đáp lại một chữ ——

Dung Giản: Ừ.

Không ngờ, điện thoại di động lại rung một cái.

Đường Đôn Nhi: Thật trùng hợp, em cũng vậy!

Dung Giản kém chút nữa thì bị sặc bọt, ngón trỏ anh cầm điện thoại di động, ngón tay cái ấn bàn phím ảo thật nhanh——

Dung Giản: Ừ, bị em đánh thức.

Có lẽ là bởi vì tính khí lúc rời giường, thái độ Dung Giản rất ác liệt. Anh cho rằng rốt cuộc cái đề tài này cũng chấm dứt tại đây rồi, không ngờ, điện thoại di động lại rung một cái ——

Đường Đôn Nhi: Thật xin lỗi ( $\geq \text{D} \leq$ )

Ngón trỏ Dung Giản bỗng nhúc nhích, biểu cảm này, anh lập tức cũng nhớ tới gương mặt tròn trắn trắng nõn của Đường Viên, lúc uất ức mà nói đại khái cũng là cái bộ dáng này.

Cho rằng sẽ không nữa nhận được tin nhắn trả lời nữa nhưng Đường Viên vừa thả điện thoại di động vào bên cạnh (di.da.l.qy.do) gối đầu, lại cảm thấy rung nhẹ nhẹ, cô vội vàng cầm điện thoại di động lên, lập tức nhìn thấy nam thân vô cùng chính trực trả lời lại ——

Dung Giản: Không sao.

Đường Viên ôm điện thoại di động lăn lộn ở trên giường.

Năm giờ 50, Đường Viên tắm rửa sạch sẽ, vừa lau tóc vừa tìm quần áo ở trong tủ.

Màu đỏ quá khoa trương, màu đen quá ngọt ngào, màu xám tro quá đè nén, màu tím cũng quá thẫm, suy nghĩ hồi lâu, Đường Viên tìm một cái áo váy bằng len màu trắng cùng với quần ống túm màu đen, bên ngoài là một cái áo khoác vải ka-ki, cuối cùng phối hợp với một cái khăn quàng cổ ô vuông kính điển.

Cô soi gương sửa sang lại tóc, sau đó lập tức nhận được điện thoại của Dung Giản.

Chờ tới lúc nhìn thấy Dung Giản, Đường Viên đột nhiên cảm thấy, cô lãng phí "Một ngày kẻ" ở trong tủ treo quần áo là hoàn toàn đáng giá.

Cô và Dung Giản mặc..... Quả thực là trang phục tình nhân!

Dung Giản ngồi ở trong xe, hơi nghiêng đầu đã nhìn thấy Đường Viên nhảy nhót chạy xuống bậc thang trước cửa lớn, chạy tới phía anh. Từ xa, anh đã thấy lúm đồng tiền trên mặt Đường Viên, còn có cặp mắt biết cười vừa vui vẻ là sáng lấp lánh kia, giống như là tùy thời sẽ phát ra ánh sáng.

Cô luôn vui vẻ như vậy, cảm xúc vui sướng có thể dễ dàng lây sang người bên cạnh.

Cửa xe vừa mở ra, một con gió lạnh theo Đường Viên ùa vào.

"Buổi sáng tốt lành!" Đường Viên cười híp mắt ngồi xuống, sau đó lên tiếng chào Dung Giản.

Ánh mặt trời mùa đông luôn rất có tính lừa dối, lúc ở trong phòng Đường Viên thấy mặt trời chói chang còn tưởng rằng hôm nay sẽ rất ấm áp, không ngờ vừa ra khỏi cửa đã bị gió lớn thổi cho bối rối rồi.

Dung Giản gật đầu một cái, nhìn thấy chớp mũi cô cũng bị đông lạnh đến đỏ bừng lên thì đưa tay nâng cao nhiệt độ bên trong xe. Sau khi cô ngồi vững thì đạp chân ga, xe chậm rãi theo phương hướng mặt trời mọc mà chạy ra ngoài.

Dọc theo đường đi, lúc Dung Giản chuyên tâm lái xe, thì Đường Viên đoàn đoàn chính chính ngồi ở ghế cạnh tài xế, thỉnh thoảng nằm ở trên cửa sổ nhìn cây cối nhanh chóng chạy ngược lại. Lúc chờ đèn đỏ, Dung Giản mở miệng nói: "Nếu nhầm chán em có thể chơi điện thoại di động."

"Ừ." Đường Viên gật đầu, lấy điện thoại di động ra.

Thật ra thì cô đang nhìn cửa sổ xe, cửa sổ xe của Dung Giản là loại kính nhiều lớp kia, lúc ánh sáng sáng lên, cô sẽ xem phong cảnh chạy ngược lại bên ngoài cửa sổ, lúc ánh sáng tối xuống, qua cửa xe cô còn có thể thấy được một bên mặt của Dung Giản.

Đường Viên một điểm cũng không cảm thấy nhầm chán, lúc sống chung một chỗ cùng với Dung Giản, vui vẻ trong lòng cô luôn có thể tràn ra ngoài.

Rất nhanh xe đã chạy lên đường cao tốc, có lẽ là trong buồng xe quá mức yên tĩnh, Đường Viên dựa vào ghế ngồi bằng da thật mềm mại lướt weibo, bắt đầu buồn ngủ.

Cô bị một hồi chuông đột ngột đánh thức, Đường Viên liếc mắt nhìn, là điện thoại di động của Dung Giản để ở trên bảng đồng hồ đang vang lên.

Chuông điện thoại di động vẫn còn đang một lần lại một lần vang lên, phát hiện Dung Giản không có ý định nhận cuộc gọi, hơn nữa mơ hồ có chút không nhận được, Đường Viên bèn đưa một ngón tay ra ấn xuống nút im lặng, bên trong buồng xe lại khôi phục yên tĩnh.

Điều nghiên xã hội của bọn họ được tiến hành rất thuận lợi, trước khi đến Dung Giản đã liên lạc với hai công ty có nét tương quan với hạng mục của bọn họ.

Công ty thứ hai ở khu kinh tế chưa được khai phá nên tương đối vắng vẻ, lúc bọn họ đến phụ cận đã gần năm giờ, có thể là công ty đó mới vừa chuyển đến nên còn chưa treo bảng tên, sau khi Dung Giản dừng xe còn dẫn cô đi tìm thật lâu mới tìm được.

Bọn họ đi dọc theo tường bao hồi lâu cũng không tìm được cổng vào.

Dung Giản liếc mắt nhìn thời gian, lại nhìn trên đường một chút, trên con đường này một chiếc xe cũng không có. Anh dứt khoát bật nhảy, thoải mái mà vượt qua tường bao.

Dung Giản đi vài bước mới phát hiện Đường Viên còn chưa theo kịp.

Đường Viên đi theo phía sau Dung Giản, hai tay bám vào tường bao muốn bay qua.

Áo váy len của cô bị mắc vào hàng rào, Đường Viên cúi đầu kéo mép váy, còn chưa nhắc chân bước qua thì cánh tay đã bị người giữ chặt, hai tay Dung Giản xuyên qua cánh tay của cô, giống như ôm đứa trẻ thoải mái bế cô qua.

"Thỉnh thịch."

Đường Viên giống như nghe được tiếng tim mình đập, cả người cô cũng cứng lại. Dung Giản là chính diện ôm cô, trái tim Đường Viên dán sát vào ngực anh, thậm chí có thể cảm thấy nhịp tim có lực của anh.

Thật ra thì lúc chân cô bị cuốn vào trong bánh xe, Dung Giản còn từng ôm ngang cô, nhưng mà không giống nhau, lúc đó là bởi vì chân cô bị thương, chân bị thương nên không có cách nào đi lên cầu thang được.

Nhưng mà bây giờ.....

Hiện tại có lẽ là không có thời gian, có lẽ là như vậy giúp cô dễ dàng vượt qua tường bao hơn.....

Đầu óc Đường Viên cũng bị đốt thành một đồng bột nhào rồi. Bị Dung Giản để xuống, lúc chân của cô hoàn toàn rơi trên mặt đất, còn có loại cảm giác muốn giẫm ở trên giường mà nhảy nhót.

"Ồ, Dung Giản, đây là bạn gái của cậu à!" Chân Đường Viên vừa chạm xuống đất, đã nghe được một giọng nam mang theo ý vị nhạo báng.

"Đừng nói giỡn." Âm thanh Dung Giản vẫn lạnh lạnh trước sau như một.

Đường Viên cảm giác trái tim lơ lửng trên không trung của mình đã quay về.

"Chưa từng thấy cậu và nữ sinh đi gần như vậy bao giờ, còn mặc trang phục tình nhân. Có bạn gái cứ nói đi, mặc dù tôi là chó độc thân nhưng nếu là thức ăn cho chó của cậu thì tôi tình nguyện ăn á!" Người đàn ông hình như có quan hệ rất tốt với Dung Giản, lúc nói những lời này với Dung Giản, vẫn không quên chào hỏi cô.

Bạn bè trong công ty của Dung Giản đều là người trẻ tuổi, rất vui lòng giúp đỡ bọn họ điền các loại bảng biểu điều tra phiên toái, ngay cả vấn đề kiểu còi mờ cũng nghiêm túc trả lời.

Hơn sáu giờ, bọn họ đã làm xong tất cả mọi chuyện, lúc chuẩn bị lên đường trở về thì thành phố A đột nhiên đổ xuống một trận bão tuyết.

Lúc từ trong tòa nhà lớn đi ra, trên mặt đường đã phủ một lớp tuyết rất dày. Lo lắng đường cao tốc sẽ bị phong tỏa, Dung Giản quyết (l^q^d) định ở lại thành phố A một đêm, chờ ngày mai tuyết ngừng, đường xá khá hơn một chút mới trở về.

Vốn dĩ Đường Viên cho rằng bọn họ đột ngột tìm khách sạn thế này sẽ khá khó khăn, nhưng lại không ngờ trước đó Dung Giản cũng đã đặt trước một gian phòng rồi, chuẩn bị sẵn sàng cho việc nếu làm xong mà có tuyết rơi thì sẽ ở lại một đêm.

Đường Viên qua cửa sổ xe nhìn một bên mặt của Dung Giản, anh chỉ lớn hơn cô một tuổi, nhưng cũng đã là một người đàn ông bất kỳ lúc nào cũng có thể tự mình đảm đương một phía, làm cái gì cũng thành thạo, mà cô vẫn còn giống như một đứa bé, có tất cả ngây thơ cùng với ảo tưởng không thực tế.

####

Đến khách sạn, sau khi mang đồ đặc về phòng, Đường Viên và Dung Giản cùng nhau xuống nhà hàng buffett dưới lầu ăn bữa tối.

Đường Viên lấy vài món ăn mình thích, lúc trở lại chỗ ngồi thì nghe được điện thoại Dung Giản vang lên mấy tiếng. Không biết có phải là người gọi điện thoại tới lúc trước kia hay không.

Dung Giản một tay cầm điện thoại di động, một tay khác xoay xoay ly thủy tinh trong tay, ngón trở móm móm quai cốc.

"A lô?"

Âm thanh giọng nữ trong ống nghe có một chút phát run, giống như là cô ấy không ngờ sẽ có người nhận điện thoại, sững sốt mấy giây, mới do dự mở miệng: "Dung Giản....."

"Tôi là Tống Dư Ca....."

Phòng ăn rất yên tĩnh, Đường Viên mới chỉ nghe được khẽ một tiếng, đã lại nhìn thấy Dung Giản cau mày, trực tiếp cúp di động ném sang một bên.

Điện thoại di động lại kiên nhẫn vang lên, Dung Giản lấy tới trực tiếp tắt máy.

Toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Trong lúc nhất thời không khí có chút đè nén.

Đường Viên nhìn Dung Giản rót một ly nước ép dưa hấu định uống, cô háng giọng, nghĩ kể chuyện cười thay đổi không khí, đã nói một tiếng: "Đợi chút."

Ngón tay cầm ly nước dưa hấu màu đỏ của Dung Giản dừng lại.

Ngón tay của anh thật đẹp mắt, nhất là lúc cầm ly nước dưa hấu màu đỏ, càng thêm lộ ra vẻ trắng nõn thon dài.

Đường Viên thu hồi tầm mắt, nói: "Trong một cái bình lớn đã đựng một tảng đá, còn có thể đổ nước vào, nhưng một cái bình lớn đựng đầy nước, lại không thể bỏ thêm được một viên đá nào nữa rồi."

Dung Giản: "....."

Không buồn cười ư, lúc Đường Viên lướt weibo nhìn thấy bài viết này, còn cười ra tiếng đấy.

Cô tiếp tục giải thích: "Điều này nói rõ, lúc ăn buffet, không cần uống đồ uống trước."

Dung Giản: "....."

Dung Giản cảm thấy cô nói rất có đạo lý, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch ly nước ép dưa hấu.

Nước trái cây ướp lạnh rót vào cổ, cảm giác đè nén sau khi nhận được điện thoại bỗng chốc tiêu tán, cả người cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Đường Viên: "....."

####

"Hắt xì." Lúc ôm máy vi tính nhập số liệu vào thì Đường Viên hắt hơi một cái, cô cầm khăn giấy xoa lỗ mũi, xem ra là có người nhớ tới cô rồi.

"Hắt xì, hắt xì." Chẳng lẽ là có người đang mắng cô?

"Hắt xì, hắt xì, hắt xì." Đường Viên nhớ trước kia Nam An An từng nói với cô là nếu hắt xì một cái là có người nhớ cậu, liên tục hắt xì hai cái là có người mắng cậu sau lưng, lúc ấy cô còn hỏi Nam An An, vậy liên tục hắt xì ba cái thì sao, Nam An An nói, cậu ngốc à, liên tục hắt xì ba cái, vậy chính là cậu đã bị cảm!

Không biết có cảm mạo hay không, nhưng Đường Viên quả thật cảm giác càng ngày càng lạnh rồi. Cô đứng dậy đi điều chỉnh nhiệt độ máy điều hòa không khí, mới phát hiện máy điều hòa không khí ngừng hoạt động rồi.

Cô gọi điện thoại cho quầy lễ tân trước, âm thanh nói chuyện của tiểu thư ở dưới đại sảnh rất lười biếng, nói có thể là máy điều hòa không khí bị hỏng



rồi, để cô ấy xem có thể đổi phòng cho cô hay không, nói xong lập tức cúp điện thoại.

Đường Viên khoác chăn, đợi hơn mười phút ở trong căn phòng giống như hầm băng này, hắt xì chín lần mới đợi được điện thoại của quầy lễ tân, tiểu thư dưới đại sảnh nói rất xin lỗi, bọn họ không còn phòng trống, bảo cô chờ thêm chút nữa, cô ấy đã thông báo cho nhân viên sửa chữa đến giúp cô sửa máy điều hòa không khí rồi.

Đầu ngón tay cô run run cầm điện thoại lên phát weibo, để tiện liên lạc với Được Ăn Cả Ngã Về Không, gần đây cô đặc biệt thường xuyên dùng tên này, gần như biến thành tên chính của cô rồi.

Mới vừa rồi vừa đăng nhập vào tên này, cô còn phát hiện mình nhiều thêm một fan mới, chỉ là Đường Viên không mở ra xem là ai.

Thịt Viên Dấm Đường: Bây giờ tôi là Thịt Viên Ướp Lạnh rồi.

Mới vừa phát ra ngoài, làm mới một cái cô đã thấy một bình luận ——

Hồ Ly Ăn Gà: chuyện gì xảy ra?

Đường Viên đơn giản kể lại chuyện đã xảy ra với cô.

Gõ xong một chữ cuối cùng, vừa phát tin tức ra ngoài đã nghe được tiếng gõ cửa. Cho là người sửa máy điều hòa không khí tới, Đường Viên khoác chăn, bọc bản thân thành một cái bánh chưng lớn sau đó mới đi mở cửa, vừa mở cửa ra, cô đã ngăn cản cả người.

Người ngoài cửa là Dung Giản.

Đường Viên giống như bánh chưng lớn bỗng chốc ngưng ngừng, cô giật giật tay muốn vén chăn lên, lại bị Dung Giản ngăn lại, anh sai bước dài tiến tới gần cô, duỗi tay ra kéo chăn bọc cô càng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Sinh khi con

Edit: Thanh Hưng

"Hắt xì ——"

Bàn tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản cách hai tầng chăn thật dày dè ở trên gáy cô, bọc cô kín đến mức gió thổi không lọt, đợi cô tự có thể từ trong chăn nắm được góc chăn của mình, anh mới buông tay ra. Bên ngoài bão tuyết vẫn còn đang đổ xuống, Đường Viên lại cảm thấy gian phòng bị máy điều hòa không khí đình công đã lâu này đột nhiên ấm áp hơn.

Cô nghĩ, Dung Giản đối với cô thật giống như không giống như với những người khác.

Thật ra thì vốn là Đường Viên muốn hỏi: "Sao anh lại tới đây", lại cảm thấy những lời này giống như là không hoan nghênh anh tới. Cô phải cẩn thận chăm chú từ ngữ giống như là lúc thi tốt nghiệp trung học môn văn, cuối cùng nghiêm túc nói một tiếng: "Cảm ơn".

"Em không biết lạnh phải không!" Đi vài bước vào trong phòng, cảm nhận được nhiệt độ bên trong phòng rõ ràng còn thấp hơn ngoài hành lang, trong lòng Dung Giản bỗng chốc nổi lên một ngọn lửa giận vô danh, anh cầm điều khiển máy điều hòa không khí trên bàn lên, mới nhấn mấy cái đã phát hiện quả nhiên là máy điều hòa không khí hoàn toàn hỏng rồi, lại ném điều khiển vào trên bàn.

Dung Giản giơ tay lên xoa xoa ấn đường, nói lòng cổ áo sơ mi.

Dung Giản đưa lưng về phía cô, Đường Viên không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thon dài lại cao lớn của anh.

Thật ra thì âm thanh của anh vẫn là trầm thấp từ tính trước sau như một, còn có cái loại lạnh lạnh đặc hữu đó, nhưng Đường Viên lại nghe được ý vị nghiêm nghị bên trong đó, hình như là Dung Giản tức giận.

Trong lúc nhất thời cô không biết trả lời thế nào, lúc Dung Giản bọc lộ hoàn toàn khí thế, thật sự Đường Viên vẫn có chút sợ anh, cô có chút muốn hắt xì, nhưng lại không dám.

Dung Giản nhìn xung quanh một vòng, còn mở cửa tủ quần áo lớn tìm va ly hành lý nhỏ cùng với túi sách của Đường Viên. Anh đang muốn mở miệng hỏi có còn hành lý gì khác hay không, đã nghe được Đường Viên sau lưng anh nói:

"Em đã bọc chăn rồi....."

"Cái gì?" Dung Giản cau mày xoay người nhìn Đường Viên ở phía cửa, cô đứng ở nơi đó, bực chán, là một khối lớn trắng tinh.

"Em nói..... Em đã bực chán rồi, em còn tìm quây lê tân, cô ấy nói sẽ đổi phòng cho em, còn nếu không được sẽ cho người đến sửa máy điều hòa không khí..... Em biết lạnh." Nghe thấy ánh mắt bén nhọn của Dung Giản, Đường Viên có chút khản trương, cô dừng lại một chút mới nghiêm túc giải thích.

"Biết lạnh thì đi theo." Dung Giản ngắt lời cô, xách theo hành lý của cô đi ra bên ngoài.

Nằm ở trên giường lớn mềm mại, Đường Viên còn có loại cảm giác không chân thật, phòng của Dung Giản cũng giống như phòng cô, chỉ có một cái giường lớn. Mới vừa rồi sau khi đưa cô vào, Dung Giản lập tức đi ra ngoài, cho tới bây giờ còn chưa trở lại. Đường Viên không nhận được nghĩ rốt cuộc anh đi nơi nào.

Đường Viên không mở TV, gian phòng rất yên tĩnh.

Một lát sau, cô nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần trên hành lang ngoài cửa, tiếng bước chân giống như ngừng lại trước cửa phòng bọn họ, sau đó là âm thanh quẹt thẻ ra vào.

Lúc nghe được tiếng động ở cửa Đường Viên vội vàng nhắm hai mắt lại, sau đó tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến bên giường của cô.

Đường Viên có thể cảm nhận được Dung Giản mới từ bên ngoài trở lại, trên người còn mang theo khí lạnh.

Cô cảm thấy trước mắt bị một bóng râm che phủ, mí mắt Đường Viên run rẩy, cảm nhận được mu bàn tay mang theo hơi lạnh của Dung Giản đặt lên cái trán của cô, Đường Viên không nhận được rung mình một cái, cô rất muốn mở mắt, nhưng vẫn nhận được, cho dù tay Dung Giản thật lạnh, nhưng cô cũng rất thích cảm giác tay của anh dính vào trên trán mình.

Rất nhanh, Dung Giản thu tay lại.

Đường Viên dựng lỗ tai, nghe được âm thanh túi ny lon bị mở ra, hình như là anh đang tìm cái gì đó.

Mới vừa rồi là Dung Giản đang thử nhiệt độ trên trán cô ư, anh sợ cô phát sốt à? Vậy bây giờ chắc là đang tìm nhiệt kế đi, hi vọng anh (lqđ) không tìm được, bình thường nhiệt kế đều là ở dưới nách, cô lại sợ nhột như vậy, Dung Giản vẫn cho rằng cô đã ngủ thiếp đi, đến lúc đó cô đột nhiên bật cười thì vui rồi.....

Đường Viên đang suy nghĩ lung tung, cũng cảm thấy bóng râm chắn trước mặt cô càng lúc càng lớn, thậm chí hoàn toàn bao phủ cô, sau đó cô cảm thấy hơi thở Dung Giản càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

Đường Viên theo bản năng nín thở, cô đột nhiên nghĩ đến khi còn bé lúc cô phát sốt, giáo sư Đường sẽ cùng cô cộng đầu vào nhau để xác nhận nhiệt độ của cô, hiện tại..... Không phải ngoài ý muốn lúc Sit-Ups, bây giờ là Dung Giản thật sự cộng vào cái trán của cô.

Cô vừa khản trương, lại mong đợi, giống như không phải là Dung Giản muốn cộng vào cái trán của cô, mà là muốn hôn môi của cô.

Đương nhiên Đường Viên không biết, bây giờ cô hơi híp mắt lại, gương mặt đỏ hồng lên, nhìn ở trong mắt Dung Giản cực kỳ giống người đang phát sốt.

Nhẹ nhàng, Dung Giản cúi người cộng một cái vào trán Đường Viên, cô không phát sốt. Dung Giản thở phào nhẹ nhõm, lúc muốn ngồi dậy lại cảm giác mí mắt của anh bị cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua một chút, có chút ngứa, lại một chút..... Biên độ rất nhỏ, là..... Hàng lông mi dày đậm của Đường Viên.

Dung Giản không vạch trần cô, anh háng giọng, cầm laptop cùng với mắt kính trở lại trên ghế sa lon, giống như là vừa rồi thật sự không xảy ra chuyện gì mở laptop ra gõ bàn phím.

Không đúng, vốn là thật sự không xảy ra chuyện gì, chỉ là..... Thử nhiệt độ một chút mà thôi, Đường Viên lại không nhận được nở nụ cười, sau đó cô thật sự bật cười.

"Ngủ." Dung Giản cũng không ngẩng đầu lên, trong căn phòng yên tĩnh, âm thanh gõ bàn phím thanh thúy rõ ràng lại có quy luật.

"Anh....." Dĩ nhiên Đường Viên không ngủ được, trừ kích động, còn có tò mò, thật ra thì cô đã nghĩ nửa ngày, nhưng vẫn không nghĩ ra được làm sao Dung Giản sẽ gõ cửa vừa đúng lúc cô bị đông cứng thành chó trong căn phòng hồng máy điều hòa không khí kia, hơn nữa, còn vừa đúng sau khi cô phát weibo và kể rõ ngọn nguồn mọi chuyện với Cố Cầu Cầu.

Chẳng lẽ là cô bỏ sót cái gì rồi hả? Nhưng fan của Được Ăn Cả Ngã Về Không nhiều như vậy, cũng sẽ không chú ý tới cô mới đúng chứ, cô chỉ có một bình luận duy nhất, còn là xen lẫn trong đại quân sinh khi con, cũng không có một người nào nhấn thích cho cô, khẳng định không lên đầu được, không lên đầu được thì hẳn cũng sẽ không bị anh chú ý chứ.

Hơn nữa cô còn cẩn thận như vậy, weibo dùng để quyến rũ Được Ăn Cả Ngã Về Không còn là một tài khoản mới đăng ký, thông tin trống rỗng, ngay cả số điện thoại cũng không để lại.....

Chẳng lẽ là địa chỉ IP, loại đại thần giống như Dung Giản này cho dù muốn tra IP sẽ rất dễ dàng nhưng cũng sẽ không nhàn rỗi không có chuyện gì đi tra địa chỉ IP của lần lướt từng fan hâm mộ của mình á!

Khăng định là không bỏ sót điều gì!

Nhưng còn chưa đúng.....

Đường Viên nghi ngờ nhìn về phía Dung Giản đang tựa vào trên ghế sa lon, bỗng dưng, Dung Giản vẫn luôn cúi đầu gõ bàn phím lại ngẩng đầu lên, anh đeo mắt kính màu xanh, trông kính màu trà có chút đậm, cô nhìn không rõ về mặt Dung Giản, nhưng cô biết, Dung Giản đang nhìn cô.

Một hồi lâu sau, Dung Giản lấy mắt kính xuống, gờ tay lên xoa xoa ấn đường: "Thế nào?"

"Ừ." Đường Viên nhỏ giọng nói: "Chính là lúc trước, anh tới phòng em tìm em, là có chuyện gì ư, em là nói, làm sao anh lại đột nhiên tới tìm em....."

Cô còn chưa nói hết, đã lại cảm giác điện thoại ở trong tay rung một cái.

Đường Viên sững sốt một chút, cúi đầu nhìn thông báo trên màn hình khóa, hình như là một tin nhắn riêng trên weibo.

Cô mở khóa điện thoại di động, mở weibo ra, lúc thấy Được Ăn Cả Ngã Về Không gửi tin nhắn riêng thì rất kích động, theo bản năng muốn trả lời lại, nhưng ngón tay còn chưa đánh ra một chữ cô đã nhận ra có gì đó không đúng. Đường Viên ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, Dung Giản một tay cầm điện thoại di động, đang nhúu mày nhìn cô.

Đường Viên hạ thấp giọng: "Ha, ha ha ha, An An gửi tin nhắn cho em, em sẽ điều chỉnh sang chế độ yên lặng....."

Lời của cô còn chưa hết, cũng còn chưa kịp điều chỉnh sang chế độ yên lặng, ngón tay Dung Giản đã nhúc nhích, điện thoại Đường Viên lại rung một cái. "Ông ơng" tiếng rung trong căn phòng yên tĩnh có thể nghe rõ ràng.

Ngón tay anh lại bỗng nhúc nhích, điện thoại Đường Viên lại rung một cái.

Ngón tay anh lại bỗng nhúc nhích, điện thoại Đường Viên lại rung một cái.

.....

Đường Viên nhào lên trên giường, kéo chăn thật dày trùm kín đầu, hình như cô còn nghe được một tiếng cười nhẹ của Dung Giản.

Đợi chút, Đường Viên đột nhiên nghĩ tới, lúc trước ở thư viện, khi Dung Giản mới vừa thêm bọn họ vào nhóm, cô còn nhất thời kích động dùng tài khoản trong tổ kịch của mình gửi lời mời thêm bạn tốt cho Dung Giản tận 3 lần, lúc ấy còn bị cự tuyệt, không phải là..... Chỉ có một chút như thế mà Dung Giản còn nhớ kỹ chim cánh cụt của cô chứ!

Sau đó đêm trung thu Dung Giản giúp Cao Dương gửi ảnh cho cô đã nhận ra chim cánh cụt của cô, cũng biết cô là Thập Viên Dám Đường, còn có fan mới kia, Đường Viên ở trong chăn liếc mắt nhìn điện thoại di động, là Được Ăn Cả Ngã Về Không.

Cho nên anh đã sớm biết rồi.....

Vào giờ phút này, Đường Viên cảm giác được sự ưu ái cuối cùng của vận mệnh đối với cô chính là tài khoản cô dùng để YY Dung Giản kia còn chưa bị phát hiện, nhờ ban đầu cô cơ trí đăng ký một tài khoản mới, mất một cái cô còn có một cái khác.

Ngộ nhờ một cái khác.....

Hình ảnh kia thật đẹp, Đường Viên không dám nghĩ đến.....

Chăn trên đỉnh đầu lập tức bị người vén lên, Đường Viên nhắm mắt lại cũng cảm nhận được ánh đèn sáng ngời chói mắt trên đỉnh đầu, qua khe hở của lông mi cô thấy bóng dáng ngược sáng của Dung Giản, anh đứng (đi.da.lqy.do) ở bên giường của cô từ trên cao nhìn xuống, giống như là đang nhìn cô, Đường Viên ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám động, râm rì một tiếng, lật người nằm lỳ ở trên giường tiếp tục giả vờ ngủ.....

Hồi lâu sau, Dung Giản cũng không có động tác kế tiếp.

Đang lúc Đường Viên gần như cảm thấy cô có kỹ xảo giả bộ ngủ cao siêu thì lại nghe được âm thanh trầm thấp dễ nghe của Dung Giản truyền đến từ trên đỉnh đầu: "Em muốn sinh khi con cho anh?"

Trời ơi! Anh, anh nhìn thấy rồi!

Đường Viên nhắm hai mắt lại thật chặt, nhịp tim đập rất nhanh, còn phải không nhúc nhích giả bộ ngủ, cô không còn mặt mũi nào mà nhìn Dung Giản nữa rồi.

"Khi con là cái gì?"

Cô nghe được Dung Giản nhỏ giọng hỏi, sau đó lại nghe thấy âm thanh anh gõ bàn phím.

Âm thanh Dung Giản đánh bàn phím bị lỗ tai Đường Viên phóng đại lên mấy lần, giống như là từng nhát từng nhát gõ vào tim của cô.

Rõ ràng chắn che đầu đã bị Dung Giản trực tiếp vén lên nhưng Đường Viên vẫn có loại cảm giác thiếu đường khí, cô cảm giác tuy căn phòng lớn như thế này nhưng không khí lại đột nhiên trở lên mỏng manh.

#Spoil chương sau:

"Cục cưng?" Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, vĩ âm cao lên.

Cục cưng.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Gọi bảo bảo

Edit: Thanh Hưng

Âm thanh gõ bàn phím dừng lại.

"Cái đó....." Không thể ngồi yên chờ chết, Đường Viên muốn từ trên giường bò dậy, lại bị Dung Giản đè xuống. Không chỉ có như thế, anh còn kéo chắn đến cầm cô, bao phủ cô thật chặt.

Lúc Dung Giản giơ tay lên kéo góc chăn, một tay kia còn xách theo laptop màu đen bóng loáng, ngón tay thon dài bởi vì dùng sức mà khớp xương thoát nhìn càng rõ ràng hơn.

Dưới ánh đèn, tóc anh đen giống như là bị ánh đèn màu quýt chiếu nghiêng xuống sau đó hòa tan ra, hình dáng đường nét sắc sảo cũng bị ánh đèn làm nhu hòa, mang theo một loại dịu dàng trước nay chưa từng có.

"Khi con chính là có ý chỉ đưa bé, em muốn sinh khí con cho anh chính là....." Đường Viên cảm thấy mới vừa rồi nhất định là Dung Giản chưa thủ nhiệt độ cho cô cẩn thận, cô nhất định là sốt lên, ngay cả đầu óc cũng bị đốt thành một đồng nhào nhoét cho nên lời nói mới không mạch lạc như vậy. Cô liếc màn hình điện thoại của Dung Giản, là Baidu Search, trong khung tìm kiếm là ba chữ "Sinh khí con".

Cô không lên tiếng, Dung Giản cũng không mở miệng thúc giục cô nữa.

Nhìn xong mấy đáp án, Dung Giản lập tức tắt cái websites đó đi.

Anh ung dung ngồi ở chỗ đó, ngón tay khớp xương rõ ràng tùy ý đặt lên trên bàn phím đen nhánh, tạo thành tương phản rõ rệt.

Đường Viên lại len lén liếc mắt nhìn màn hình máy vi tính của Dung Giản, sau khi tắt tìm kiếm thì chính là mở weibo lên, cô (di.da.lqy.do) còn thấy được bình luận của mình ở trong top những bình luận hàng đầu.

Đường Viên thờ phào nhẹ nhõm, thật ra thì trong nháy mắt kia, cô còn tưởng rằng Dung Giản là từ tài khoản weibo của cô tra ra bút danh của cô, sau đó thấy được tác phẩm mà cô viết.

Thì ra là một phen hú vía, Dung Giản chỉ thấy được cái bình luận kia của cô mà thôi, trong mấy ngàn bình luận vừa lúc thấy được cô..... Vận khí của cô cũng quá tốt đi.

"Chỉ có em là đánh cả dấu ngắt câu." Giống như là nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô, Dung Giản quay màn hình máy tính sang phía cô, trượt con chuột để cho cô nhìn bình luận.

Quả nhiên, mọi người gửi là 'Đại thần em muốn cho sinh khí con cho anh', mà cô gửi là —— 'Đại thần, em muốn sinh khí con cho anh!' trong một hàng bình luận chính tề, đặc biệt dễ thấy.

"Đường Viên." Dung Giản trầm giọng, gọi tên của cô.

"Vâng." Tâm Đường Viên cũng néo lại với nhau, thật ra thì tên của cô lúc được Dung Giản gọi nghe rất êm tai, hai âm bổng kết hợp với giọng nói trầm thấp từ tính của anh, đủ để cho Đường Viên là một người thanh khổng đắm chìm. Nhưng Dung Giản nghiêm túc gọi cả tên cả họ của cô như vậy, cô lập tức khẩn trương lên, giống như chờ đợi tuyên án.

Có lẽ lời kế tiếp của Dung Giản, là câu cô sợ nghe được nhất.

Cô nhớ lại ban ngày lúc cô bị bạn bè của Dung Giản ngộ nhận là bạn gái của Dung Giản thì Dung Giản nói "Đừng nói giỡn", lại nghĩ tới Dung Giản chưa từng nói qua chuyện yêu đương, có rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh, nhưng một người anh cũng không tiếp nhận. Trái tim Đường Viên từ từ chìm xuống.

Đường Viên nghĩ, tại sao cô lại lựa chọn thăm mền chứ?

Có lẽ là bởi vì, cô tuyệt không muốn nghe thấy lời cự tuyệt từ trong miệng Dung Giản. Cô tình nguyện cẩn thận từng li từng tí cất giấu đoạn cảm tình này, kể cả khi tâm tình cô hân hoan nhảy nhót vì thích anh, cũng không muốn yêu thích của cô có một ngày lại bị anh chính miệng phủ định.

"Các em thường nói như vậy sao?" Dung Giản lướt vài trang bình luận trên weibo, phát hiện tần số xuất hiện những lời này rất cao, ngay cả phía dưới weibo của An Nại cũng đều có người bình luận những lời này, nhưng An Nại là con gái, hiển nhiên những lời này chỉ là đùa giỡn.

"À?" Đường Viên có chút không hiểu.

"Em muốn sinh khí con cho anh', những lời này, em thích CV của người nào cũng sẽ bình luận dưới weibo của hân như thế sao?" Thấy cô nghe không hiểu, Dung Giản nghiêm túc giải thích một lần.

"Không phải!" Đường Viên khoát tay lia lịa: "Em không biết bọn họ có nói hay không, nhưng mà em lại chỉ thích anh."

"Chỉ thích một mình CV của anh." Cô vội vàng bổ sung: "Em chỉ nói ở dưới weibo của anh."

Tránh được một kiếp, Đường Viên cảm thấy may mắn sau đó lại có chút mất mát.

"Ừ." Dung Giản để bút xuống.

Nhìn thấy anh đứng dậy xuống giường, Đường Viên cũng từ trên giường bò dậy: "Anh đi đâu vậy?"

Dung Giản không quay đầu lại: "Tắm."

"À, à, tốt, tốt." Đường Viên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại lập tức căng thẳng.

Hiệu quả cách âm của khách sạn này cũng không tốt, Đường Viên nằm ở trên giường có thể nghe được tiếng nước chảy cực (lqđ) kỳ rõ ràng trong phòng tắm. Mặc dù biết cô và Dung Giản chắc chắn sẽ không xảy ra cái gì, nhưng là loại không khí này làm cho trong lòng cô vẫn có chút khẩn trương.

Có lẽ là hôm nay chạy tới chạy lui thật sự quá mệt mỏi, cô nghe tiếng nước chảy cũng có chút không mở nổi mắt ra rồi. Trong lúc nửa ngủ nửa thức, cô cảm thấy có người kéo chăn đắp lên cảm cho cô, Đường Viên giơ tay lên ôm lấy chăn, theo thói quen dùng gương mặt cọ cọ chăn, đột nhiên ý thức được đôi môi mình cọ đến thứ có xúc cảm không đúng lắm, cô cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy một bóng người ngược sáng, quá mệt mỏi, Đường Viên nhắm mắt, cứ như vậy lật người ngủ thiếp đi.

Dung Giản từ trong móng vuốt của Đường Viên rút tay phải của mình ra, rất nhanh cô lại ôm lấy chăn, gương mặt cọ sát ở trên chăn, tìm một tư thế thoải mái chôn nôt nửa dưới gương mặt vào, ngủ say sưa.

Lòng bàn tay cùng với đầu ngón tay của anh còn sót lại xúc cảm mềm mại tinh tế bên má cô, còn có cảm giác lúc cánh môi mềm mại của cô lặng yên không một tiếng động xẹt qua lòng bàn tay anh.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng xa, lông mi Đường Viên khẽ run rẩy, nhưng không nhúc nhích.

Đường Viên cảm giác trải qua một đêm này, cô nhất định có thể có được kỷ xảo giả bộ ngủ đặc biệt.

Rất nhanh, đệm bị lún xuống phía dưới một chút.

Lần này cuối cùng Đường Viên cũng không ngủ được nữa rồi.

Dung Giản và cô mỗi người đều đắp riêng một cái chăn của mình, nhưng lại nằm trên cùng một cái giường. Đèn trong phòng đã tắt, ánh trăng xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu vào trở thành nguồn sáng duy nhất trong phòng. Đường Viên mắt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, nghiêng lỗ tai nghe tiếng hít thở của Dung Giản ở bên cạnh, càng ngày càng không ngủ được.

Đường Viên quay đầu, dựa vào ánh trăng lạnh lẽo mà ngắm nhìn gò má Dung Giản. Sau khi đôi mắt thích ứng được với bóng đêm, hình dáng của anh lập tức trở nên rõ ràng. Đường Viên đột nhiên nghĩ đến lúc lớp mười năm đó có một lần bị cúp điện, sau khi cô lấy một cây nến ra đi tìm chủ nhiệm lớp mượn cái bật lửa để đốt, thì đặt ở trên bàn giữa cô và Dung Giản. Khi đó đôi khi cô hay ngẩng về phía cửa nhìn quanh quất, giống như là đang theo dõi ai đó, nhưng thật ra là đang nhìn Dung Giản.

Anh gần như vậy, lại xa thế kia.

####

"Ai, A Bàn lá gan cậu quá nhỏ rooif, lúc anh ấy hỏi cậu là 'em muốn sinh khí con cho anh à' thì cậu nên nói 'đúng thế' chứ, xem anh ấy trả lời thế nào, nhớ, cậu phải áp đảo anh ấy về mặt khí thế, hoàn toàn nắm quyền chủ động." Sau giữa trưa trong quán trà, Đường Viên và Cố Cầu Cầu ngồi ở vị trí gần cửa sổ uống trà trưa, Cố Cầu Cầu có chút tiếc nuối lắc đầu một cái.

"Tớ không dám, nếu tớ có dùng khí này tớ còn thăm mền làm gì, đã sớm theo đuổi rồi." Đường Viên cầm cái muỗng múc sinh tố chanh tuyết ăn, bị đá

làm lạnh đến ê răng.

"Sau đó thì sao, các cậu ngủ với nhau à?" Cổ Cầu Cầu ngậm thìa kem, nhấc chân ngồi ở trong ghế dây mây. Lắc lư một cái.

"Không có, không có, không có." Đường Viên gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, khoát tay lia lịa: "Thật không có! Đắp chần, chúng tớ ngay cả nói chuyện phiếm cũng không có, tớ thì giả bộ ngủ, anh ấy thì ngủ thật."

"Vậy thì tốt." Cổ Cầu Cầu múc một thìa kem lớn đút vào trong miệng, cười híp mắt nói: "Nếu không nhất định giáo sư Đường sẽ nghĩ, tôi xem cậu như học trò ruột, cậu lại muốn thượng con gái của tôi....."

‘Phốc’, Đường Viên dướn người lên, lướt qua cái bàn giữa hai người đưa tay bịt miệng Cổ Cầu Cầu, Cổ Cầu Cầu nhân thể hôn một cái vào lòng bàn tay cô: "Chụt"

Quá, quá ám muội rồi.

Cổ Cầu Cầu tên tiểu yêu tinh này, quả thật.....

"Cổ Cầu Cầu!" Đường Viên còn chưa lên tiếng, đã nghe được một âm thanh tức giận bùng bùng sau lưng, cô quay đầu lại đã nhìn thấy Lâm Mặc đại soái đập bóng rổ trong tay xuống đất, đi về phía bọn họ. Có trò hay để xem rồi, Đường Viên đang nghĩ như vậy đã lại nhìn thấy quả bóng rổ vừa bị đập xuống đất kia lại bắn ngược lên, được Dung Giản thoải mái mà tiếp được ném vào trong ngực Lâm Mặc.

Hình như là bọn họ đi cùng nhau.

Đường Viên thật sự không dám nhìn Dung Giản, khoảng cách từ cửa sổ tới cửa chính, Lâm Mặc còn nghe được Cổ Cầu Cầu hôn lòng bàn tay cô "Chụt" một tiếng, không biết Dung Giản có nghe được lời nói của Cổ Cầu Cầu không, muốn, muốn thượng..... Cái gì quá xấu hổ á!

Cuối cùng trà chiều hai người biến thành bốn người, Đường Viên ngồi đối diện Dung Giản vừa nghiêm túc ăn từng ngụm sinh tố chanh tuyết, vừa lắng tai nghe Cổ Cầu Cầu cãi nhau với Lâm Mặc, quả nhiên người thiếu kiên nhẫn trước là Lâm Mặc: "Không phải em nói là buổi chiều em không có thời gian ư, không có thời gian ra ngoài với anh, nhưng cùng Đường Mập Mập nhà em thì có sao!"

"Không cho phép gọi cậu ấy là Mập Mập!" Cổ Cầu Cầu mạnh mẽ phản bác: "Cậu ấy đã không mập nữa rồi!"

Đường Viên không nhịn được hơi nở nụ cười, cô ngẩng đầu nhìn về phía Dung Giản, nhẹ giọng hỏi: "Anh có muốn uống chút gì không, sinh tố chanh tuyết này ăn rất ngon....."

Đường Viên thể đây tuyệt đối là buổi trà chiều náo nhiệt nhất cô từng uống——

"Cổ Cầu Cầu, đây là trọng điểm à?" Đây là thể hiện sự tức giận của Lâm Mặc tiếp tục tăng vọt.

"Một ly sinh tố chanh tuyết." Đây là gọi sinh tố chanh tuyết cho Dung Giản.

"Đàn ông như quần áo, chị em như tay chân á!" Đây là tiểu yêu tinh Cổ Cầu Cầu đó.

"Em trần truồng chạy một vòng cho anh xem nào!" Đến từ lực công kích max Lâm Mặc.

"Nghĩ hay quá nhỉ!" Phản kích đến từ tiểu yêu tinh, sau khi Cổ Cầu Cầu phản kích thành công thì dương dương tự đắc nháy nháy mắt, lúc ăn xong một ngụm kem cuối cùng thì cô ấy đột nhiên giơ tay lên nắm đầu ngón tay Lâm Mặc, đưa tay anh ta đến bên miệng cô ấy: "Chụt" một tiếng.

Lỡ tai Lâm Mặc lập tức đỏ lên.

Vội vàng không kịp chuẩn bị bị đút một miếng lớn thức ăn cho chó Đường Viên: "....."

Sợ lại bị mất mặt, Đường Viên không uống hết sinh tố chanh tuyết cô thích nhất mà cầm cốc bỏ chạy. Cô đi chưa được mấy bước đã nghe được tiếng bước chân sau lưng, Đường Viên quay đầu lại, quả nhiên là Dung Giản. Anh người cao chân dài, chỉ mấy bước đã đi tới trước mặt cô.

Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn anh, ánh mặt trời ùn ùn từ sau lưng anh theo tới đây, Đường Viên có chút không mở mắt ra được, cô uống một ngụm nước chanh lớn, híp mắt cảm thán: "Rốt cuộc cũng đã chạy được ra ngoài rồi, Cổ Cầu Cầu cậu ấy lại có thể một lời không hợp lập tức thân ái, thật là ngược chết cục cưng rồi."

"Cục cưng?" Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, âm cuối cao lên.

Cục cưng.....

Ngậm nước chanh lớn trong miệng Đường Viên không kịp nuốt xuống, bị nghẹn đến không ngừng ho khan, nước mắt cũng (di.da.l.qy.do) thiếu chút nữa vì ho mà chảy xuống. Cô vỗ ngực, trong lòng trào dâng sóng to gió lớn. Nam thần của cô, nam thần thuộc hệ cảm dục của cô, gọi, cô, cục, cưng.

Kể từ sau khi Đường Viên lớn lên cũng không còn nghe thấy ai gọi cô là cục cưng nữa, trừ một ngày sinh nhật kia.

Thật sự rất hạnh phúc á!

Nhất thời trái tim thiếu nữ của Đường Viên thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhảy lên nhảy xuống theo điệu nhảy clacket, thiếu chút nữa từ trong lồng ngực bay ra ngoài.

"Cục cưng là ai?"

Đường Viên: "....."

Đường Viên muốn khóc, nam thân à, những học thần như các anh ngoại trừ chăm chỉ học hành thì không lên weibo bán manh sao! Đường Viên hít sâu một hơi, an ủi mình hoàn hảo mới vừa rồi cô không bật thốt lên ngược chết cha rồi ở trước mặt nam thân.

Âm thanh Đường Viên nhỏ đến mức ngay cả chính cô cũng sắp không nghe rõ, cô đều không biết cô làm thế nào nói được ra miệng: "Cục cưng chính là em."

"Không phải là em, là thay thế cho cái chữ ‘em’ này."

Mãi cho đến lúc trở lại ký túc xá, bên tai Đường Viên vẫn còn vang vọng âm thanh ‘cục cưng’ mà Dung Giản gọi kia, bởi vì nghi vấn, âm cuối của anh còn cao lên, âm thanh trong trẻo lạnh lùng trước sau như một có vẻ ngoài ý muốn..... Dịu dàng.

Đường Viên lăn một vòng ở trên giường, cầm chăn che mặt lại.

Cô cảm thấy, cả trái tim cô đã không thể chờ đợi, miêu tả sinh động.

\*\*\*

Trước khi vào học ĐH năm 3, Đường Viên bị phụ đạo viên gọi tới phòng làm việc nói về chuyện du học sinh trao đổi, cô kiên định lấy lý do muốn tham gia ‘thách đấu cúp’ cự tuyệt.

‘Thách đấu cúp’ của bọn họ đã vượt qua cuộc so tài cấp tỉnh, thuận lợi bước vào cuộc so tài trong nước, tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng.

Còn có mấy ngày nữa là tới cuộc so tài tranh cúp quốc gia, Đường Viên bị kích động đến không thể ngủ yên giấc. Cô nằm ở trên giường ôm điện thoại di động lên weibo tìm tài kinh nghiệm thuyết trình ‘thách đấu cúp’, nhìn vài trang cô lại kích vào trang chủ của Địch Ăn Cá Ngã Về Không, xem anh có cập nhật gì mới hay không.

Đường Viên đăng nhập vào tài khoản Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn, nhìn thấy chỗ thông báo góc trái bên dưới nhiều thêm một cái màu đỏ.

Tiểu thiên sứ thúc giục rồi ư? Đường Viên mở tin nhắn riêng——

Thẻ Cá Bơi: Bánh Trôi à xin chào, tôi là biên kịch hạng nhất Thẻ Cá Bơi của xã kịch truyền thanh Sơ Tâm, tôi đọc được tác phẩm mới ‘Đại thần, em muốn sinh khi con cho anh’ của cô ở 123 ngôn tình, tôi đặc biệt thích, muốn hỏi một chút cô có đồng ý trao quyền cho chúng tôi không, bảo đảm không dùng vào mục đích thương mại.

Đường Viên bị dọa cho phát hoảng, Sơ Tâm là xã kịch truyền thanh sớm nhất nóng bỏng nhất rồi, đặc biệt nổi tiếng, nếu bọn họ chuyển văn của cô thành kịch truyền thanh, ngộ nhờ bị Dung Giản thấy.....

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Không cần, không cần, không cần, thật sự không cần.

Thẻ Cá Bơi: Van xin cô!

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Xin cô đừng!

Đường Viên cảm thấy cô phải uống một ngụm nước để bình tĩnh lại một chút, nghĩ xem phải làm thế nào để bỏ đi ý định của cô gái này.

Thẻ Cá Bơi: Cô gái, cô đang lo lắng người đọc vai nam chính sẽ không phù hợp với hình tượng mà cô xây dựng sao?

Thẻ Cá Bơi: Không cần lo lắng, tôi sẽ mời Địch Ăn Cá Ngã Về Không tới kết đôi.

Phốc ——

Một ngụm nước to kia của Đường Viên đều phun hết lên màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con #39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 21: Tổ tình đi

Edit: Thanh Hưng

Cô lo lắng chính là cái này á!

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn: Em gái, cảm ơn cô đã yêu thích tiểu thuyết của tôi. Nhưng mà tôi lại thật sự không thể trao quyền cho cô được đâu, rất xin lỗi.

Đường Viên hận không có được hai cái tay để gõ chữ trên bàn phím ảo, cô vội vàng đánh một đoạn dài gửi đi, đối diện thông báo đã xem, nhưng lại không tiếp tục phản hồi.

Liên tiếp mấy ngày, ngoài chuẩn bị thuyết trình ‘Thách đấu cúp’, Đường Viên luôn lên weibo của mình nhìn xem cô gái kia có trở lại hay không.

Thẻ Cá Bơi vẫn luôn không gửi tin nhắn lại cho cô, có lẽ đã từ bỏ rồi.

####

Một ngày trước trận chung kết của ‘Thách đấu cúp’.

Dung Giản đứng ở bên trên bục giảng, cầm bút hồng ngoại trên tay diễn tập thuyết trình ppt của bọn họ trong cuộc thi trước một lần. Ppt anh làm hoàn toàn không giống như ppt, mà như một tác phẩm nghệ thuật. Cho dù ở cuộc so tài cấp tỉnh lần trước, Đường Viên đã được thấy qua một lần, nhưng vẫn bị phiên bản cải tiến lần này làm cho kinh ngạc, cô chưa bao giờ biết rằng ppt còn có thể chơi như vậy, so sánh với Dung Giản, ppt trước đó của Hà Khánh Nguyên cơ bản chính là trò trẻ con rồi.

Nhưng đẹp mắt nhất vẫn là Dung Giản, anh đứng ở bên cạnh màn chiếu, ánh sáng màu lam của máy chiếu chiếu lên gò má của anh, phác họa đường nét lông mày xinh đẹp của anh, sống mũi cao thẳng và đường cong lưu loát của chiếc cằm, ngay cả lông mi thật dài của anh cũng bị nhiễm ánh sáng màu lam, có loại cảm giác thần bí.

"Đường Viên?"

Nghe được âm thanh Dung Giản, Đường Viên bỗng chốc đứng lên, thiếu chút nữa là kêu ra tiếng.

"Có ý kiến gì à?" Dung Giản chống một tay trên bục giảng, chau chau mày. Lúc anh nhú mày cực kỳ đẹp trai, có một loại khí phách tự cao tự đại gọi là..... Khinh cuồng.

"Em rất thích cái ppt này, đặc biệt tốt." Đường Viên đứng thẳng tắp, khăn trương giống như là học sinh trốn học bị giáo viên bắt được.

"Ngồi xuống đi."

Tài chính là một phần đặc biệt quan trọng của ‘Thách đấu cúp’, sau khi tan họp, Đường Viên bị Dung Giản giữ lại để xác nhận một vài chi tiết của phần thuyết trình liên quan tới tài chính. Đường Viên chỉ in một phần bảng biểu, cho nên Dung Giản đứng sau lưng cô, một tay chống lên bàn, một cái tay khác đánh dấu mấy phần trọng điểm trên bảng biểu của cô.

Anh không cầm bút máy, đầu ngón tay vẽ một vòng tròn ở trên mấy con số.

"Nơi này, còn có nơi này, em lại nhìn xuống....." Trong khoảng thời gian này quá bận rộn, Đường (đi.da.l.q.d)Viên nghe ra giọng nói của Dung Giản cũng có chút khàn, giọng nói trầm thấp khàn khàn đặc biệt hấp dẫn.

Đường Viên vội vàng gật đầu không ngừng, cái tư thế này giống như cô đang ngồi ở trong ngực Dung Giản vậy, Đường Viên lắc đầu, cô ngồi trong lòng..... Rối loạn.

Loạn không chỉ có là lòng của cô, còn có tóc của cô.

Lúc Đường Viên chuẩn bị đứng dậy thì da đầu bị kéo một cái, lúc này cô mới phát hiện đuôi sam buổi sáng cô vừa tết vừa quấn lại vừa lượn vòng cuối cùng dùng rất nhiều kẹp tăm nhỏ cô định lại thành hình bông hoa to kia bây giờ đang bị mắc vào cúc áo ngực của Dung Giản.

"Thật xin lỗi." Đường Viên đưa tay muốn kéo mấy lọn tóc nhỏ ra, khoát tay lại đụng phải Dung Giản..... Cơ bụng, đúng là vị trí cơ bụng.

"Đừng động!" Hô hấp của Dung Giản nặng thêm một chút.

"Cái đó, anh cứ kéo tóc của em ra ngoài là được." Đường Viên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nguy hiểm thật, mới vừa rồi tay của cô chỉ cần hơi đi xuống một chút xíu nữa thì thứ cô đụng vào sẽ không phải là cơ bụng của Dung Giản nữa rồi.....

"Có bím tóc." Lần đầu tiên Dung Giản cảm thấy có thứ khó trị như vậy, nút áo sơ mi của anh bị mắc kẹt trong bím tóc của Đường Viên, Dung Giản từ



bỏ cách gỡ bỏ bím tóc của cô, chuyên tâm lấy viên nút áo kia từ trong sợi tóc của cô ra.

Đường Viên ngồi yên, cô cũng không nhìn thấy tóc mình bị mắc như thế nào, chỉ cảm thấy ngón tay Dung Giản xuyên vào bên trong sợi tóc của cô.

"A." Một lọn tóc bị Dung Giản kéo phải, Đường Viên hít sâu một hơi, không nhịn được mà kêu ra tiếng.

"Có đau hay không?" Dung Giản tạm dừng động tác trên tay.

"Không đau, anh có thể dùng lực thêm một chút."

Tiếng bước chân ngoài cửa dừng lại, cửa chính của phòng học xếp theo hình bậc thang bị người dùng sức đẩy ra, Đường Viên ngẩng đầu lập tức nhìn thấy Hà Khánh Nguyên đẩy cửa vào, sau khi đi vào, anh ta nghiêng mặt lại, bước tới: "A Bàn, em làm gì ở đây?"

"Tóc của em bị mắc vào nút áo của Dung Giản rồi." Đối với kích động của Hà Khánh Nguyên, Đường Viên có chút không giải thích được.

"Anh giúp em gỡ....." Hà Khánh Nguyên nói xong thì để sách xuống, đi tới phía bọn họ.

"Lên lớp đi." Dung Giản nhìn về phía Hà Khánh Nguyên, âm thanh lạnh lạnh: "Thầy giáo thầy đi nhầm phòng học rồi." Hôm nay căn phòng học này không có lớp nào, buổi sáng anh đã xin mượn rồi.

Anh vừa dứt lời, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Hà Khánh Nguyên xem đồng hồ, vội vàng cầm sách lao ra khỏi phòng học.

Một hồi lâu sau, cuối cùng Dung Giản cũng gỡ được tóc của cô ra, Đường Viên sờ sờ bông hoa xốc xếch, ngoảnh mặt về phía Dung Giản phát tay một cái xong lập tức bỏ chạy.

###

Bởi vì hai lần nghe không hiểu ngôn ngữ mạng mà Đường Viên sử dụng, gần đây tần số Dung Giản lên weibo cao hơn hẳn so với trước kia, buổi tối anh mới mở weibo lên đã nhìn thấy cập nhật mới của Thập Viên Dấm Đường——

Thập Viên Dấm Đường: Về sau sẽ không bao giờ tết tóc hình bông hoa nữa, gỡ ra quá khó khăn.

Thập Viên Dấm Đường: Vẫn là cứ tùy tiện quăn quăn đi, ha ha ha ha ha ha ha.

Thập Viên Dấm Đường: tôi đã chạm vào sù\*, bông hoa trên đầu tôi cũng thế, nam thần em thật xin lỗi anh.

\*chạm vào sù: ban đầu là một phương ngữ Bắc Kinh, đề cập đến một số hành vi của cơ hội và tổng tiền. Ví dụ, cố ý va chạm với một phương tiện cơ giới để lừa gạt bồi thường.

Dung Giản động động ngón tay, vừa nhấn vào trả lời đã nhìn thấy bình luận phía dưới——

Hồ Ly Ẩn Gà: Có cảm giác được cơ bụng của nam thần hay không?

Hồ Ly Ẩn Gà: Có sờ phải thứ gì không nên động vào hay không?

Hồ Ly Ẩn Gà: Có câu nói "Trai đẹp nhiều son môi" là thật sao?

Dung Giản tìm từ khóa son môi, giống như chính là son môi mà thôi. Lúc anh muốn tắt trang web tìm kiếm, lại chú ý tới chiều dài và đường kính son môi, ngón tay của anh dừng lại một chút, đột ngón tay cong lên gõ Enter hai lần.

"Hất xì ——" Đường Viên hất hơi một cái, phát weibo xong cô nhìn lướt qua ảnh đại diện mới phát hiện cô phát sai số rồi!

Cố Ly tên tiểu yêu tinh này còn nhanh chóng bình luận cho cô ba dòng, nhìn phản hồi của Cố Ly xong, son môi cái gì chứ..... Đường Viên thiếu chút nữa từ trên ghế bắn dậy, luống cuống tay chân nhấn nút thủ tiêu, tay vừa trượt một cái lại nhấn thành ghim bình luận này lên đầu.

Sinh không thể yêu!

Đường Viên nhanh chóng di chuyển con chuột thủ tiêu ba dòng bình luận kia, vẫn còn có chút chưa tỉnh hồn.

Chỉ có thể hy vọng bây giờ trời đã tối nên nam (lqđ) thần đã đi ngủ rồi.

\*\*\*

Lần ‘Thách đấu cúp’ này Tây đại bọn họ đảm nhận vai trò chủ nhà.

Trận chung kết ngày ấy, tất cả mọi người đều mặc đồng phục màu đen, nam sinh còn thắt cà vạt.

Lúc đi vào hội trường, Đường Viên khần trương đến ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, cô sợ lúc thuyết trình mình sẽ khần trương đến mức giọng nói cũng phát run. Đây là lần đầu tiên cô tham gia một hạng mục, không phải chỉ là vui đùa một chút trong miệng các học tỷ nữa. Trong thời gian này cũng đã trải qua giai đoạn chuẩn bị khá dài, bọn họ đến từ các khoa khác nhau, nên không cách nào thống nhất được thời gian, rất lâu mới được tụ chung một chỗ cũng chỉ có thể ở phòng tự học suốt đêm chong đèn dạ chiến; cho dù đã phân công rõ ràng, nhưng có lúc liên quan đến các lĩnh vực chuyên ngành khác nhau thì cũng có không ít tranh chấp, lúc chỉnh sửa thuyết trình cũng bởi vì sự phụ dẫn độ tuổi còn rất trẻ không có kinh nghiệm mà đã từng bị chịu phạt, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn kiên trì nổi.

Đi thẳng đến trận chung kết.

Thời điểm đi vào bên trong, tay Đường Viên không cẩn thận đụng phải ngón tay Dung Giản, có lẽ là đã nhận ra cô khần trương, mắt Dung Giản vẫn nhìn thẳng phía trước, nhưng lại dùng sức cầm ngược lại tay của cô, ngón tay của anh thon dài có lực, bàn tay phải của Đường Viên dễ dàng bị anh bọc lại, ngón tay dấn vào lòng bàn tay của anh, cảm nhận được nhịp đập có quy luật trong lòng bàn tay anh.

Lúc tới vòng biện luận cuối cùng, Dung Giản thuyết trình xong toàn bộ quá trình, hoàn thành tương đối tốt đẹp. Vấn đề về phương diện kế toán, lúc Đường Viên bắt đầu trả lời thì âm thanh có chút phát run, sau đó cũng dần ổn định lại, trả lời cặn kẽ đến ngay cả giọt nước không lọt.

Cuối cùng lúc nghe được hạng mục của bọn họ được giám khảo xướng tên, Đường Viên kích động đến lệ nóng doanh tròng, bỏ ra bao nhiêu công sức, tất cả cố gắng của bọn họ đều có được hồi báo tốt nhất.

Sau buổi lễ trao giải, mọi người cùng nhau tham gia lễ chúc mừng.

Nguyễn Tâm không tham gia lễ chúc mừng, cô ấy giống như đã chia tay với Chữ Tự rồi. Năm người bọn họ com nước xong cũng đã hơn chín giờ rồi nhưng vẫn còn cảm thấy chưa tận hứng, Cao Dương lại la hét muốn tiếp tục tới KTV bên cạnh Tây đại kia ca hát.

Đường Viên rất ưa thích nhà KTV này, trong phòng được bố trí giống như Thủy Liên động, rất có cảm giác nghệ thuật.

Ánh đèn trong KTV lúc sáng lúc tối.

Đèn treo hình cầu màu sắc rực rỡ trên trần nhà chậm rãi chuyển động xuyên thấu qua lỗ nhỏ mịn được thiết kế tinh xảo trên mặt đất mà tạo thành những vết lốm đốm nhỏ vun, có chút ánh sáng rơi vào trên mặt Dung Giản, tối nay anh ngoại lệ uống một chút rượu đỏ, hình như từ lượng có chút không tốt.

Phía sau Dung Giản là vài phiến đá ghép vào nhau thành vách tường, anh tựa vào trên ghế sa lon, bởi vì uống rượu mà thoát nhìn đáng vẻ có chút lười biếng, một tay khoác lên thành ghế sa lon, một cái tay khác thì nói lòng cả vạt ra.

Áo sơ mi trắng, cà vạt màu đen, cổ áo tán loạn, cặp chân dài kia thì gác lên trên bàn trà.

Dung Giản như vậy vừa cảm dục lại vô cùng hấp dẫn.

Đường Viên có chút không dám nhìn.

Cô không yên lòng nhìn màn hình lớn. Sau màn hình là khối thủy tinh tạo hiệu ứng cho màn sân khấu, trên vách tường phía sau khối thủy tinh đó là dòng nước theo vách tường chảy xuôi xuống, hơi nước bay lên hòa vào ánh đèn không ngừng biến đổi tạo ra sắc thái thần bí, cả phòng bao được vây trong bầu không khí tốt đẹp.

Trong toàn bộ quá trình micro không lúc nào rảnh rỗi, Cao Dương và Chữ Tự gần như là cầm micro gào khóc thảm thiết, lúc hát đến nốt cao hoàn toàn chính là gào thét, Nam An An bên cạnh luôn cầm các loại đạo cụ có sẵn trong KTV lắc lư cổ vũ cho bọn họ, hoàn toàn chính là cô động vương.

Đường Viên cùng bọn họ cùng nhau điên rồ một lát, sau đó trở lại chỗ ngồi mở một chai bia ra. Cô có chút không lờ, ‘Thách đấu cúp’ đã kết thúc, cuối cùng quan hệ giữa bọn họ cũng sẽ vì vậy mà trở thành đã từng quen biết.

Cô không muốn cô cùng với Dung Giản giống như hai đường thẳng tiếp, chỉ ngắn ngủi tương giao một lần rồi lại dần dần cách xa, không muốn cuối cùng cô đối với Dung Giản cũng chỉ là một học muội đã từng cùng nhau tham gia ‘Thách đấu cúp’, thỉnh thoảng gặp được trong sân trường to như vậy, sẽ lễ phép mà xa cách gật gật đầu.

Cô nghe thấy trong lòng có một âm thanh đang đầu độc cô, cô rục rịch gốc đầu dây, đã áp chế không nổi kích động muốn tỏ tình trong lòng.

Đường Viên lại nâng một chai bia lên, ngược cổ lên ừng ực ừng ực uống (di.en.da.nl.eq.uy.di.n) một chai, "Bộp", chai bia rơi vào trên khay trà phát ra một tiếng tiếng vang lạnh lạnh, Đường Viên nâng mu bàn tay lau đôi môi một cái, hiện ngang lấm liệt từ trên ghế sa lon đứng lên.

Bên tai là tiếng gào thét của Cao Dương, Đường Viên lại cảm thấy tất cả đều cách cô càng ngày càng xa, trong mắt của cô chỉ còn lại Dung Giản đang ngồi trên ghế sa lon, anh khẽ cúi thấp đầu, cô không nhìn rõ ánh mắt của anh.

Từ một đầu ghế sa lon này đến một đầu ghế sa lon khác rõ ràng chỉ có mấy bước, Đường Viên lại cảm thấy dường như cô đã đi rất lâu rất lâu. Cô nhớ lại lần trước ở trong quán bar, cô cũng đi tới trước mặt Dung Giản như thế này, hỏi anh: em có thể, hôn anh một cái sao?

Anh nói, có thể.

"Dung Giản."

Trong âm nhạc ồn ào náo động, Đường Viên vừa mở miệng gọi tên của anh lên, âm thanh đã phát run.

Cô nắm tay thật chặt, tất cả lời nói đã chuẩn bị xong lập tức quên sạch. Cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Dung Giản trong buổi lễ ở Tây đại kia, anh đứng ở nơi đó, giống như một gốc cây bạch dương cao lớn; nhớ lại sau khi cô đập sục bụi giăng, trong tiếng cười âm ỹ của mọi người, sau khi cô cố gắng xem như không có việc gì đứng ở trong bụi đất tung bay tự giới thiệu về mình xong, Dung Giản là người đầu tiên vỗ tay cho cô; nhớ lại lúc Dung Giản muốn trực tiếp tham gia thi tốt nghiệp trung học, ba mươi sáu thành viên lớp mười trên một cùng nhau đi chơi xuân, buổi tối lúc mọi người cùng nhau vây quanh đồng lửa, đã có rất nhiều nữ sinh khóc lóc nói học thần đừng đi, cô cũng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được thành lời.....

Chỉ có tiếc nuối, là giữ lại cho mình.

Cô không muốn lại tiếc nuối nữa.

Đường Viên hít sâu một hơi, trong âm thanh OST ồn ào náo động cùng với tiếng gào thét âm ỹ của Cao Dương mà tìm lại được giọng nói của chính mình

"Họ đều nói, từ nhỏ em đã là một người không có kiên nhẫn....."

"Làm cái gì đều chỉ được ba phút, rất khó kiên trì nổi, cho dù là thi Olympic hay là múa ba-lê, em đều bỏ dở nửa chừng. Nhưng có hai chuyện, em vẫn kiên trì được đến bây giờ, một là mập, còn có một ——"

Cô dừng lại một chút, âm thanh rất nhẹ nhưng rất kiên định:

"Là yêu thích anh."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22

Edit: Thanh Hưng

Cô vừa dứt lời, Cao Dương đứng tần cảm chốt gào thét trước màn ảnh cũng vừa hay hát xong câu hát cuối cùng, phòng KTV ồn ào náo động lập tức yên tĩnh lại.

Sau khi nhất thời kích động nói xong một đoạn tỏ tình dài, Đường Viên lập tức khăn trương đứng ở nơi đó chờ đáp án của Dung Giản, Dung Giản ngồi trên ghế sa lon không lên tiếng, vừa bắt đầu cô còn tưởng rằng là do âm nhạc quá lớn, anh không nghe thấy lời của cô.

Sau đó, cô bỏ ý nghĩ này đi, Dung Giản chắc chắn đã nghe được, nếu không anh sẽ hỏi cô nói cái gì, chứ không phải trầm mặc như vậy.

Thời gian tới khi nhạc dạo của bài hát tiếp theo vang lên chỉ có mấy giây, nhưng đối với Đường Viên mấy giây này cũng vô cùng dài, đến mức..... Cô đứng ở nơi đó cảm thấy trái tim được bản thân cho phép cất cánh kia giống như khí cầu từ trên trời cao té xuống đáy cốc.

Dung Giản không lên tiếng, nhưng Đường Viên biết, có lúc trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất.

Cô bị cự tuyệt.

Một khúc nhạc dạo với tiết tấu nhẹ nhàng vang lên, không biết là người nào chọn bài hát, lần này không có ai đi lên hát, trong KTV truyền đến giọng nữ rất nhẹ rất nhẹ: "Ánh trắng sáng bạc, phản chiếu lên bàn chân....."

"Đường Viên."

Trong âm nhạc nhẹ nhàng, cô nghe được rõ ràng âm thanh trầm thấp của Dung Giản.

"Vâng." Đường Viên rừ tay đứng tại chỗ, đây là lần đầu tiên, cô đứng trước mặt Dung Giản mà thứ nóng lên không phải là gương mặt, mà là hốc mắt.

Cô vẫn cho là Dung Giản vẫn có một chút thích cô, dù là chỉ có một chút.

Đường Viên liều mạng đè nén nước mắt mấy lần muốn rơi ra khỏi hốc mắt, cô tự nói với mình rằng không được khóc, ít nhất là không thể khóc trước mặt Dung Giản. Lần này cô không phải chạm vào sứ, cô không muốn làm khó Dung Giản, cũng không muốn để cho mình quá khó coi.

Cho dù bị cự tuyệt, cô cũng phải có phong độ.

Giọng nữ êm ái vẫn còn tiếp tục hát: "Giữa giữa trong bùn cát, thấm ướt khoe mắt, chớp mắt, với nước mắt, không phân được rõ ràng....."

Ánh đèn mờ mờ trong KTV thành thứ che giấu tốt nhất.

Đường Viên nghe được Dung Giản trầm giọng nói: "Yêu đương cùng với kết hôn, đều không ở trong kế hoạch cuộc (đi da.l.qy.do) sống trước mắt của anh." Anh cho cô một đáp án không liên quan gì tới thích hoặc là không thích, cũng là cự tuyệt rõ ràng cùng minh xác nhất.

Trong phòng yên tĩnh, Đường Viên nghe được bài hát đó vẫn còn tiếp tục: "Tình yêu không chỉ là hoa hồng, mà còn là một hình phạt khó chịu....."

"Em biết rồi." Đường Viên cúi đầu hít vào một hơi thật dài, lại chậm rãi thở ra. Cô để xuống chũa xốt trong lòng, dùng âm thanh như bình thường nói gấp lại với Dung Giản, sau đó xoay người đi về phía cửa phòng.

Đường Viên để tay trên tay nắm cửa, đẩy cửa đi ra ngoài, sau lưng giọng nữ đó vẫn còn đang hát: "Nếu không giữ được anh, thì buông xuống cũng được."

Đường Viên không biết mình đi ra khỏi KTV như thế nào.

Cô đi rất nhanh, cô tuyệt không muốn cho Dung Giản thấy bộ dạng chật vật này của mình. Mãi cho đến sau khi đi được rất xa, Đường Viên mới giờ tay lên bụng kín nặt ngồi xổm trên đất, cô mới phát hiện không biết từ lúc nào trên mặt đã ướt rồi.

Lần đầu tiên cô thăm mền một người, kết thúc như vậy, may mắn không phải không bệnh mà mất.

Đường Viên nâng tay lau sạch nước mắt, lại nghe được sau lưng có người đang gọi mình. Cô xoay người, thấy Nam An An cầm một hộp đồ lớn thờ hồng học chạy tới, chờ An An chạy tới gần, Đường Viên mới phát hiện, trong ngực An An là hai hộp khăn giấy lớn.

"A Bàn, cậu khóc đi, tớ lau nước mắt cho cậu." Nam An An rút khăn giấy ra, lung tung lau nước mắt cho cô.

Cuối cùng Đường Viên và Nam An An cùng nhau ngồi trên bậc thang ở sân thể dục, cô khóc một lát, Nam An An lập tức rút một tờ giấy ra lau nước mắt cho cô, còn cộng thêm một cái ôm cùng vỗ vỗ.

Sau đó Đường Viên dừng khóc, vốn là cô cũng không định khóc nữa, có lẽ là bài hát đó quá hợp với tình hình, quá thúc giục nước mắt rồi.

"Sao cậu lại không khóc nữa?"

Đường Viên thở ra một hơi, nói: "Tớ không muốn khóc nữa rồi."

Nam An An vẫn còn nghiêm túc an ủi cô, vỗ lưng của cô giống như dỗ đứa nhỏ nhẹ giọng nói: "A Bàn, cậu khóc đi!"

Đường Viên: "Tớ thật sự không khóc nổi."

"Tớ biết rồi, thời điểm người ta đau lòng nhất thì lại không khóc nổi, nhưng cậu có khóc lên là tốt rồi." Nam An An ôm lấy cô vụng về mà an ủi. Từ nhỏ cô ấy đã không giỏi an ủi người khác, bình thường chỉ có hai câu kịch ——"Đừng khóc" cùng với "Cậu khóc đi", hiện tại tình huống như thế này, Nam An An cảm thấy Đường Viên vẫn là khóc lên thì tốt hơn, khóc xong cũng không đau lòng nữa.

Cho nên, mới vừa rồi ở trong KTV, ý thức được A Bàn có thể đã bị cự tuyệt, cô ấy lập tức luống cuống tay chân tìm bài “Không giữ được anh” để an ủi cô.

(\*握不住的她 – nguyên gốc tên bài hát cho các bạn nào muốn tìm hiểu thêm nhé.)

"An An." Đường Viên nhìn cô ấy an ủi vô cùng nhập tâm, không nhận được mở miệng gọi tên Nam An An.

"Ừ." Nam An An về mặt thành thật chờ Đường Viên bày tỏ, trong tay còn cầm hai tờ khăn giấy tùy thời chuẩn bị lau nước mắt cho cô.

Đường Viên háng giọng: "Tớ thật sự khóc xong rồi."

Cô đã không để ý tới đau lòng nữa rồi.

Đường Viên hoảng sợ nhìn hai hộp khăn giấy lớn trong ngực Nam An An, không phải là An An chuẩn bị để cho cô khóc hết hai hộp khăn giấy lớn này đây chứ.

"Được rồi, được rồi, vậy chúng ta không khóc nữa." Nam An An ôm khăn giấy, lôi kéo tay của cô đi tới kí túc xá ở đối diện.

Có thể Nam An An nói đúng, sau khi cô khóc xong thật sự cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn rồi.

Sau khi trở lại kí túc xá, Đường Viên mở máy vi tính ra cập nhật chương mới, cô nghĩ, có thể đây cũng là chương cuối cùng của tiểu thuyết này đi.

Cô sao chép văn bản, dán vào trong khung cập nhật chương mới, trực tiếp nhấn nút đăng bài. Lúc bông hoa cúc nhỏ kia xoay tròn, trong lòng Đường

Viên cũng trống rỗng.

Tài lên xong, cô làm mới lại một lần, lần này 123 ngôn tình không có lại, chương mới nhất đang ở phía dưới cùng của trang mục lục.

Lúc viết xuống những dòng kia, trong lòng Đường Viên rất loạn, trước mắt mờ mờ đến độ không thấy rõ là mình đang viết cái gì. Cô nhìn nút màu xanh lá cây kia ngẩn ngơ một hồi lâu, sau đó mới mở một chương cuối cùng ra——

Tôi bị nam thần cự tuyệt, anh ấy không muốn cùng tôi sinh khi con.

Anh ấy nói, yêu đương cùng với kết hôn, trước mắt đều không nằm trong kế hoạch cuộc sống của anh ấy.

Tôi có chút muốn khóc, nhưng cuối cùng tôi vẫn nhẫn nhịn được.

Anh ấy cự tuyệt tôi, nhưng tôi lại không hối hận.

Như vậy tôi có thể nói rằng không phải tôi chưa từng tranh thủ, là anh ấy không quý trọng tôi.

Thật xin lỗi, để cho các bạn theo dõi lâu như vậy.

Cuối cùng, kết cục của tác phẩm này lại là BE.

Hẹn gặp lại.

Lúc cô kéo đến phía dưới cùng, trong khung bình luận phía dưới lập tức bùng nổ ——

Phụ Nhị: Thì ra là cô thật sự viết về mình.

Trên cây hoa hồng: Muốn khóc.

Xoa xoa một chút: Có lẽ đây mới là thâm mến, không phải người cô thâm mến cũng vừa lúc thâm mến cô. Trời ơi, nhưng tôi vẫn là rất đau lòng á! Cuốn cuộn chó đi!

Ta là tiểu thiên sứ: Gặp lại là có ý gì, mẹ nó cô không cần đi á! Tôi chờ cô mở văn mới, chờ cô viết về khi con!

Đường Viên vừa thấy bình luận này đã bị dọa cho phát hoảng, vội vàng phản hồi lại cho tiểu thiên sứ ——

Không phong bút nha, tôi cũng sẽ viết, sau này tôi sẽ không viết về mình, mà sẽ viết một kết cục HE như các bạn muốn.

Quét một cái mới, Tiểu thiên sứ lại phản hồi ——

Nhưng tôi muốn nhất, là HE của cô.

Lầu dưới còn có một loạt 1.

Vốn dĩ đang rất khổ sở, bỗng chốc trong lòng Đường Viên lại ảm áp hẳn lên.

Thật ra thì vừa bắt đầu chính là cô lựa chọn thâm mến, cuối cùng cũng là cô quyết định tỏ tình, cho nên dù là kết thúc bi kịch, cô cũng muốn tiêu sái.

Đường Viên xuống lầu lấy một bình nước nóng, rửa mặt, sau đó bò lên giường ngủ. Cô nhìn gối ôm hình con khi nhò được cô mang tới sau khi khai giảng kia, sau đó nhốt nó vào trong ngăn kéo.

Trước khi ngủ Đường Viên cảm giác bên tay trống rỗng, giống như mất đi đồ vật gì đó.

Không quan hệ, không nghĩ tới nữa, tỉnh dậy lại là một ngày mới.

####

Hơn mười một giờ, rốt cuộc Cao Dương và Chử Tự cũng uống đến không sai biệt lắm, Cao Dương xiêu vẹo nằm trên (lqđ) ghé sa lon, cặp chân buông thõng trên mặt đất ngủ thiếp đi, còn lớn tiếng ngáy. Mà Chử Tự mới vừa thất tỉnh vẫn còn cầm micro gào khóc thảm thiết: "Người em yêu không phải anh mà là anh ta, a a a a ~~~"

Dung Giản vượt qua bình rượu hỗn loạn cùng với chướng ngại vật hình người trên đất, lúc đẩy cửa ra sắp đi lại nghe được âm thanh tin nhắn nhắc nhở. Anh quay đầu lại liếc mắt nhìn, một chiếc điện thoại di động màu trắng nằm ở trên khay trà, màn hình đang sáng.

Là điện thoại của Đường Viên.

Dung Giản đi tới cầm điện thoại di động của cô lên, màn hình đã tắt rồi.

Dung Giản liếc mắt nhìn chai bia trên bàn, một giờ trước, Đường Viên an vị ở chỗ này uống rượu. Cuối cùng, Dung Giản cầm cái điện thoại di động màu trắng đó lên đi ra ngoài.

Lúc trở lại kí túc xá đã hơn mười hai giờ, Dung Giản tắm rửa sạch sẽ, vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm.

Anh tiện tay khởi động laptop, muốn đăng nhập vào trò chơi đánh quái tĩnh tâm một chút, cuối cùng lại theo thói quen mở weibo ở góc trên bên trái lên.

Lần này weibo của Thập Viên Dâm Đường không có cập nhật mới, ngay cả ba dòng bình luận ngày hôm qua cũng bị cô thủ tiêu sạch sẽ.

Dung Giản nắm tay rê con chuột, con trỏ di động đến góc trên bên phải, ngón trỏ anh nhấn một cái tắt ứng dụng weibo đi. Dung Giản xoa xoa ấn đường lại nghĩ tới bộ dạng Đường Viên đứng sau khay trà nhìn anh tỏ tình trong KTV.

Cô nói: "Nhưng có hai chuyện, em vẫn kiên trì tới hiện tại, một là mập, còn có một, là yêu thích anh."

Ánh đèn trong phòng vô cùng mờ ảo, anh không thấy rõ biểu cảm trên mặt Đường Viên.

Dung Giản phiền loạn, lần đầu tiên có loại kích động muốn hút một điếu thuốc, anh nhìn thoáng qua màn hình máy vi tính, trình duyệt ở góc phải phía dưới hiển thị một tin tức nhắc nhở mới.

Một cái, hai cái, ba cái.....

Dung Giản mở hộp thoại tin nhắn riêng ra ——

Thế Cá Bơi: Nam thần, van cậu một chuyện ồ!

Thế Cá Bơi: Là như vậy, mấy ngày trước tôi thấy một bài viết rất mạnh, tôi rất thích, đặc biệt muốn làm thành kịch ngược cầu độc thân khắp thiên hạ, tôi muốn mời cậu đọc giọng nam chủ, tôi biết rõ cậu chưa bao giờ đọc văn phẩm, nhưng là bản văn này quá thật..... Nói như thế nào đây, thời điểm tôi thấy vai nam chủ, lại lập tức nghĩ ngay đến cậu.

Thế Cá Bơi: Chỉ là tác giả không muốn trao quyền, cho nên tôi muốn nhờ cậu nói giúp với cô ấy một chút, hai ngày này tôi đã lật tung weibo của cô ấy rồi, tìm được tài khoản phụ của cô ấy, tôi phát hiện cô ấy là fan hâm mộ của cậu. Trước đó đã nói có thể mời cậu đọc vai nam chủ, chỉ là cô ấy vẫn không đồng ý, có thể là xấu hổ chăng?

Thế Cá Bơi: Dù sao, tóm lại, nam thần, cậu đi tìm cô ấy xin quyền thử một chút xem như thế nào? Ngộ nhờ đâu lại được thì sao?

Thế Cá Bơi: Tôi cho cậu địa chỉ trước ——<https://jin-jiang/>

Thế Cá Bơi là người lập kế hoạch ra bộ kịch cho Dung Giản lúc anh mới bước chân vào vòng, sau khi kết hôn thì đã rất lâu không làm kịch mới rồi.

Không biết vì sao, Dung Giản giật giật ngón tay, ấn vào đường link kia, trình duyệt chuyển sang một ứng dụng màu xanh lá cây, Dung Giản trượt con chuột xuống dưới một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

## Chương 23

Edit: Thanh Hưng

Một trang bìa lớn lập tức bắn ra ngoài, chiếm hơn nửa trang ——

Trên trang bìa, là một con khi lớn mặt tròn màu cà phê đỏ mặt giờ hai tay lên, lòng bàn tay đang cầm một chú khi con. Trên đầu con khi lớn còn chỉ vào một hàng chữ to bắt mắt ——

《 Nam thần em muốn cho sinh khí con cho anh. 》

Phía dưới cùng của trang bìa là một hàng chữ nhỏ ——

Đối phương đặc biệt đặc biệt thích anh, cũng ném một con khi cho anh.

Từ khóa, nhân vật chính: tôi; nam thần của tôi; khi con.

Vừa nhìn thấy ba chữ ‘sinh khí con’, Dung Giản lập tức theo phản xạ có điều kiện nhớ tới Đường Viên.

Dung Giản không yên lòng dùng một tay mở chai nước suối trên bàn ra, ngửa cổ uống một ngụm lớn. Tay phải cầm con chuột kéo xuống dưới đến phần mục lục, nhấn vào ‘Chương 1’ liếc nhìn sơ qua ——

Cuối cùng Dung Giản cũng trở lại, ở thời điểm tôi mập nhất.

Một hàng chữ không hề có điền báo trước tiến vào trong mắt của anh.

Dung Giản không đeo mắt kính, theo thói quen híp mắt, anh chưa từng nghĩ, có một ngày tên của anh sẽ xuất hiện trong một tác phẩm tiểu thuyết.

Ngón trỏ Dung Giản che ở trên con chuột vội vàng di chuyển lại trang mục lục nhìn giới thiệu văn tắt ——

Tôi cúp điện thoại của nam thần, dùng mặt.

Anh ấy nói kiện mỹ tôi nói thao, kiện mỹ, thao!

Lúc anh ấy hỏi tôi: "Em muốn sinh khi con cho anh?" tôi bị giật mình, buổi tối tôi còn mất ngủ.

.....

Buổi tối hôm đó Dung Giản cũng mất ngủ.

####

Một tia sáng mặt trời không chút kiêng kỵ rơi vào trên mí mắt Đường Viên, cô hơi hé mắt, lười biếng dụi mắt. Quả nhiên là khóc (di.da.lqy.do) sưng lên, trong lúc nhất thời cũng có chút không mở mắt ra được. Từ nhỏ Đường Viên đã như vậy, trước lúc ngủ chỉ cần khóc một chút thì ngày hôm sau mắt sẽ sưng lên đến cha ruột của cô cũng không nhận ra cô.

Đường Viên lật người nằm lỳ ở trên giường, đưa tay xuống phía dưới gối đầu sờ điện thoại di động của mình. Sau khi không sờ thấy gì, rốt cuộc Đường Viên cũng nhớ tới tối ngày hôm qua cô cảm thấy thiếu là thiếu thứ gì rồi.

Điện thoại di động của cô không thấy nữa rồi.

Mới vừa tỉnh ngủ, cả người Đường Viên cũng có chút mơ màng, không nghĩ ra rốt cuộc tối hôm qua đã quên di động trong phòng KTV, hay vẫn là để quên trên đường.

Trí nhớ rõ ràng nhất, chính là tối hôm qua cô bị cự tuyệt.

Đường Viên kéo chăn, đắp lên đầu.

Chốc lát sau, chăn trên đỉnh đầu lại bị người vén lên, Đường Viên dụi mắt, nhìn về phía người vén chăn của cô, Cố Cầu Cầu. Tối hôm qua Cố Ly không về, vừa trở về đã hứng thú bưng bưng hỏi tình huống tối hôm qua.

"Cậu nói là, anh ấy nói yêu đương cùng với kết hôn trước mắt đều không ở trong kế hoạch cuộc sống của anh ấy?" Sau khi Đường Viên vất vả kể xong, một giây sau Cố Cầu Cầu đã bắt được trọng điểm.

Đường Viên và Nam An An cùng nhau gật đầu một cái.

Cố Ly đột nhiên hào hứng, kéo một cái ghế từ dưới bàn ra ngồi lên, nghiêm mặt nói: "A Bàn, tớ cảm thấy anh ấy thích cậu."

"....." Đường Viên dựa sát gương mặt mờ mịt lại gần Cố Ly: "Cậu đang đùa tớ sao, tớ bị cự tuyệt đấy."

"Chuyên tâm chút, nghe cô giáo nói!" Cố Cầu Cầu lắc đầu một cái, lý trí phân tích: "Trang web ‘Tôi yêu Tây đại’ cậu biết chưa, trước đây từng có em gái bị Dung Giản cự tuyệt đã từng lên đó đăng bài viết khóc lóc kể lể. Cô ta nói, Dung Giản, em thích anh. Sau đó biết Dung Giản cự tuyệt cô ta như thế nào không?"

Cố Cầu Cầu hắng giọng, hạ giọng có thanh có sắc nói: "Xin lỗi, tôi không thích cô."

Đường Viên nháy nháy mắt: "Có khác gì nhau sao? Anh ấy cự tuyệt người khác cũng không có khuôn mẫu cố định mà."

"Anh ấy có thể nói anh ấy không thích cậu, cũng có thể nói anh ấy không có ý định nói yêu đương." Cố Cầu Cầu nghiêm túc giải thích: "Nhưng anh ấy chỉ nói là yêu đương cùng với kết hôn trước mắt đều không nằm trong kế hoạch cuộc sống của anh ấy."

"Cậu chỉ là tò mò mà thôi, thế nhưng anh ấy lại nghĩ tới kết hôn." Cố Ly nói xong thì nhìn hai gương mặt mơ hồ của Đường Viên và Nam An An.

"So với cậu anh ấy còn nghĩ xa hơn á!" Cố Ly vỗ tay phát ra tiếng, nháy nháy mắt với cô.

"Đúng!" Nam An An hoàn toàn đã bị Cố Cầu Cầu tẩy não.

Đường Viên cảm giác, cô cũng sắp bị nguy hiểm của Cố Cầu Cầu tẩy não rồi.

Không đúng, tỉnh lại ngay!

Cố Cầu Cầu là một tên hồ đồ! Một tên hồ đồ mà tới lúc học năm nhất cao trung nhưng ngay cả bài đọc hiểu cũng làm đến hỗn loạn trong gió! Cô mới là người được điểm tuyệt đối đọc hiểu, nhưng đột nhiên cô lại thất vọng những lời Cố Ly nói là đúng.

Buổi chiều Đường Viên tới học viện đi học, lúc đi qua phòng máy tính của học viện cô theo bản năng liếc mắt nhìn, kết quả là thấy được Dung Giản, mà hình như Dung Giản cũng nhìn thấy cô. Đường Viên nhất thời luống cuống, làm thế nào đây, cô còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với Dung Giản thế nào! Trong nháy mắt Đường Viên thậm chí có loại kích động muốn chạy trốn, cô nghĩ như vậy, cũng thật sự làm như vậy.

Dung Giản đang đi từ cửa chính của phòng máy tính ra, vừa nâng mắt đã thấy Đường Viên cách đó không xa, anh đang muốn đi tới, Đường Viên lại nhanh chân mà bỏ chạy trước mắt rồi.

Cô chạy trốn rất nhanh, cặp sách to ở phía sau lộp bộp đập vào lưng.

Dung Giản đứng ở cửa phòng máy tính, nhìn Đường Viên rẽ vào đường nhỏ vừa nhảy vừa chạy vượt qua một bụi cây thấp, rất nhanh biến mất ở phía sau thư viện mới.

Cao Dương: "A Bàn chạy trốn thật là nhanh mà! Tôi chưa từng thấy ai chạy trốn nhanh như Bàn Tử."

"Ừ." Dung Giản gật đầu một cái.

###

Cuộc sống không có điện thoại di động quá đau khổ, Đường Viên lên mạng tìm mua một cái điện thoại di động mới.

Trước lúc trả tiền cô tìm Nam An An mượn điện thoại di động, không ôm bất cứ hy vọng nào mà nhấn số di động của mình, không ngờ sau ba tiếng tút tút, điện thoại thế nhưng tiếp thông.

"A lô."

Lúc nghe được âm thanh trầm thấp lạnh lùng của Dung Giản truyền tới trong ống nghe, thậm chí Đường Viên có loại cảm giác như đã cách xa một đời, cô nín thở, bàn tay đang cầm điện thoại di động của Nam An An trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao. Đúng, là điện thoại di động của Nam An An, Đường Viên vội vàng ngoắc ngoắc tay với Nam An An đang ở bên cạnh, ý bảo cô ấy lại nói điện thoại.

Nam An An hiểu ý nhanh chóng chạy tới, lớn tiếng nói: "A Bàn, đã thông á!"

Đường Viên: "....."

"Đường Viên?" Hiển nhiên, Dung Giản nghe rất rõ ràng.

Vừa nghe thấy Dung Giản gọi tên mình, Đường Viên khẩn trương theo phản xạ có điều kiện, mỗi lần Dung Giản gọi cả tên cả họ của cô, cô đều rất bị thâm.

Không chạy khỏi, Đường Viên hắng giọng một cái mở miệng nói: "Là em, buổi sáng tốt lành nhé!" Cô nói xong thì đưa điện thoại ra cách tai xa một chút.

"Điện thoại di động của em ở chỗ này của anh."

"Ách, cảm ơn anh, chừng nào thì anh đi học ở phòng máy tính, An An nói cậu ấy sẽ giúp em lấy di động....."

"Anh không có lớp." Dung Giản trực tiếp ngắt lời cô.

"À?" Đường Viên sững sốt một chút, có chút không phản ứng kịp.

"Gần đây anh cũng không có lớp." Dung Giản kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: "Mười phút sau anh đến dưới lầu của em."

Đường Viên đang muốn nói cô không có ở kí túc xá, bên kia đã cúp máy rồi.

Hơn bảy giờ, trước kí túc xá số 20 người đến người đi. Đường Viên đẩy cửa kính ra liếc mắt đã thấy được Dung Giản. Tháng mười một, thành phố C đã có chút đã lạnh, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với áo lông màu đen, đứng ở nơi đó rất dễ dàng trở thành tiêu điểm.

Lần đầu tiên, lúc Đường Viên nhìn thấy Dung Giản mà không vui sướng chạy tới, cô hít sâu một hơi, đi về phía Dung Giản.

Xa xa, Dung Giản đã nhìn thấy Đường Viên đang đi về phía mình, cô mặc một bộ quần áo màu trắng lông (lqđ) nhưng và một chiếc áo khoác ngoài, cộng thêm đôi mắt hồng hồng, càng giống như một con thỏ rồi.



"Cám ơn anh." Nhận lại điện thoại di động từ trong tay Dung Giản, Đường Viên nhỏ giọng nói một câu. Cô có chút bí từ, không biết phải nói gì, cô đã nói cảm ơn Dung Giản rất nhiều lần rồi, nhưng lúc này đây lại có cảm giác xa lạ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24

Edit: Thanh Hưng

Một, hai, ba.....

Đường Viên ở trong lòng yên lặng đếm ba con số, sau đó quay đầu lại.

Dung Giản vẫn đứng yên ở đó.

Trong bóng đêm, trong ánh mắt của cô, anh chỉ cần đứng yên tại chỗ cũng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt đó Đường Viên cảm giác cả bầu trời như cũng sáng bừng lên, cô đứng trên bậc thang phát phát tay với Dung Giản, sau đó lại cười với anh một tiếng, khoảng cách của bọn họ có chút xa, cô không biết Dung Giản có thấy hay không.

Cố Ly nói, lúc cô cười lên là xinh đẹp nhất.

Đường Viên rất muốn nói chút gì đó nhưng cuối cùng vẫn chỉ nhanh chân chạy trở về kí túc xá, lúc lên lầu, Đường Viên gần như có chút không thể chờ đợi, cô vội vàng nhảy một lần 2-3 bậc thang muốn nhanh chóng trở lại kí túc xá, lấy khi con bị khóa ở trong ngăn kéo ra, lần nữa thả vào đầu giường.

Mở khóa màn hình, Đường Viên mới phát hiện tối ngày hôm qua biên tập ở 123 ngôn tình gửi cho cô vài tin nhắn QQ. Đọc tin nhắn xong, Đường Viên cũng đỡ dần cả người.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Thấy cập nhật mới của cô, không tệ á, tôi rất thích.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Đúng rồi, chúng tôi chuẩn bị lập một bảng danh sách truyện hot, tôi có ý định cho tác phẩm sinh khi con này của cô lên, là trụ cột đứng đầu bảng, cô có trang bìa không?

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Tôi thật sự là thiên sứ nhỏ á, tôi đã làm một ảnh bìa giúp cô, đặc biệt tốt, không cần cảm ơn tôi.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Giúp cô treo lên á..., một dây chuyền phục vụ! Phải cố gắng lên, mỗi ngày đều cập nhật nhé!

Tròn vo: 【khóc lớn】【khóc lớn】【khóc lớn】【khóc lớn】

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Cảm động muốn khóc đi! Tôi về cho cô đây, còn để cả tên nam chủ nữ chủ lên! Vừa xem đã hiểu ngay!

Đường Viên là thật sự cảm động muốn khóc.

Danh sách 123 ngôn tình đã đăng lên thì không thể tùy tiện gỡ bỏ, cũng không thể tùy tiện đổi ảnh bìa. Cho dù cô lần lượt thay (đi.da.l.qy.do) thế hết tên Dung Giản cùng với Đường Viên trong nội dung tiểu thuyết đi, thì hai cái tên này cũng vẫn ở trên trang bìa, không thể gỡ xuống được.

Cô lặng lẽ đón nhận sự thật này, không muốn chấp nhận cũng chỉ có thể chấp nhận.

Cũng may Thẻ Cá Boi cũng không liên lạc với cô nữa, cũng làm cho Đường Viên thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra thì đến thời điểm này, cô mới ý thức được Dung Giản xem không hiểu sinh khi con nghĩa là gì cũng rất tốt, nam thần à, xin cứ không dính khói bụi trần gian mà sống như vậy đi!

Tròn vo: Cảm ơn biên tập.

Top-moe biên tập viên giỏi nhất tốt nhất: Trên bảng danh sách là 2 vạn chữ, nhớ cập nhật.

Đường Viên rất muốn hỏi biên tập viên của cô, gỡ thêm vài gương mặt biểu cảm có được coi là số chữ không?

Đêm đã khuya, Đường Viên khoác tay lên bàn phím, gối lên cánh tay mềm mại của mình nghĩ tình tiết. Chim cánh cụt lại kêu hai tiếng, lần này Đường Viên lập tức bỏ dậy, cô không bao giờ muốn bỏ lỡ bất kỳ tin nhắn nào nữa.

Khung đối thoại đang sáng lên là nhóm lớp mười một của bọn họ.

Không biết ai khởi xướng nói ngày 31 tháng 12 này là kỷ niệm tròn bảy mươi năm ngày thành lập trường trung học phụ thuộc Tây đại, tất cả mọi người ở trong đám Đường Viên đều muốn nhân cơ hội này mà tụ tập, Đường Viên cũng rất muốn tụ họp một lần, cô nhận lời, từ trang cá nhân của mọi người mà tìm ra địa chỉ mới của bọn họ để chuẩn bị liên lạc.

Lớp trọng điểm chỉ có ba mươi sáu người, không tới một giờ, Đường Viên đã gọi xong cho mỗi người một lần.

Chỉ còn lại người cuối cùng.

Sau khi cô gửi danh sách những người đồng ý tham gia tụ hội lên, trong đám đột nhiên xuất hiện một tin nhắn ——

Tiểu vĩnh viễn: Lớp trưởng cậu nhớ liên lạc với học thân á! Chúng tớ cũng đã liên lạc rồi nhưng không tìm được anh ấy, hai các cậu không phải đều học ở Tây đại sao, thật vất vả chúng ta mới tụ tập được một lần đấy!

Đường Viên chăm chú đọc câu chữ, trước tiên viết một đoạn dài sau đó chỉnh sửa vô số lần, gõ tên Dung Giản, sau đó gửi đoạn thoại kia đi.

###

Đưa điện thoại di động cho Đường Viên xong, Dung Giản lập tức lái xe về nhà.

Phòng ốc trống rỗng không có một bóng người. Trước lúc Dung Hoa ra nước ngoài còn nói nhà lớn như vậy tốt nhất là anh nên nuôi con gì đó, cũng có thể bầu bạn. Chị ấy còn hào hứng ôm tới một con Alaska cho anh, vậy mà con Alaska kia cũng không hề ở lại.

Mỗi ngày nó đều cần một lượng vận động (lqd) lớn, nhưng Dung Giản không có thời gian chăm sóc nó, sau đó Dung Giản tặng nó cho bé trai sát vách đặc biệt thích nó.

Trong mắt rất nhiều người thì đó là làm bạn, nhưng đối với Dung Giản mà nói, đó chỉ là gánh nặng.

Có lúc, Dung Giản cảm thấy thầy tướng số kia nói mạng anh cứng rắn không phải không có lý, mặc dù thầy tướng số kia nói xong câu đó đã bị anh đánh một quyền. Từ nhỏ anh nuôi con gì thì con đó sẽ chết, tằm, cua, tôm, cá vàng.....

Dung Giản nhớ mỗi một lần cá vàng anh nuôi chết đi, anh đều rất đau lòng.

Sau đó cá vàng nhỏ không chết nữa.

Bởi vì lúc anh đi học, cha của anh sẽ đổi cá vàng đã chết kia thành cá sống.

Sau khi cá vàng trong hồ bị đổi hết một vòng, Dung Giản bèn thả hết chúng đi, anh thở phào nhẹ nhõm, cha của anh cũng thở dài một hơi.

Từ khi ba anh đổi cá lần đầu tiên, anh đã phát hiện ra, bởi vì anh nhớ được hoa văn của chúng.

Sau này khi ba anh dẫn anh tới bờ sông câu cá, lúc câu được một con rùa lên cho anh, còn nói là con rùa ngàn năm, lần này con của ba chắc chắn sẽ không nuôi chết nó nữa rồi.

Con rùa kia sống được đến mùa đông, sau đó bị đông cứng mà chết rồi.

Dung Giản có chút phiền não, gần đây anh rất hay suy nghĩ linh tinh, lập tức từ Đường Viên nhảy đến thầy tướng số nhảy đến cá vàng lại nhảy tới rùa.

Anh đi vào thư phòng, theo thói quen liếc mắt nhìn tủ bảo hiểm, sau đó mở máy vi tính trên bàn ra.

Vừa lên mạng, cửa sổ khung chat với Đường Đôn Nhi đã nhảy ra.

Đường Đôn Nhi: Dung Giản, sắp đến trường ngày kỷ niệm thành lập ( ngày 31 tháng 12) của trường trung học phụ thuộc Tây đại rồi, tất cả mọi người đều muốn tụ tập một lần, anh có thể tới không?

Đường Đôn Nhi: Chính là người lớp mười một trên một của chúng ta.

Dung Giản không muốn trả lời "Muốn", cho nên anh trả lời một chữ "Tốt".

Trước khi ngủ, Dung Giản dựa vào trí nhớ đánh địa chỉ trang web đó ra, mặt bàn lập tức chuyển đến tiểu thuyết ngày đó.

Đường Viên tối nay ra một chương.

Dung Giản động động ngón trỏ, mở chương mới nhất ra ——

.....

Dù sao, tôi vẫn còn thích anh ấy.

Dù sao thì giờ vừa đúng, dù sao cuộc sống vẫn còn dài.

.....

Đường Viên nghĩ như vậy, nhưng cô cũng đã thật lâu không gặp Dung Giản rồi.

Kỹ thuật tài chính thực hành đến ĐH năm 3, khóa trình đặc biệt nhiều. Đường Viên mỗi ngày đi qua đi lại ở học viện, giữa những dãy nhà hình lập phương và tòa nhà cao tầng, loay hoay tới trời đất mù mịt, vì gần đây phải đi học, cô đều tự học ở thư viện.

Hơn nữa, cơ hội để cô và Dung Giản cùng xuất hiện thật sự là quá ít.

Cứ như vậy, Đường Viên càng ngày càng mong đợi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường trung học phụ thuộc Tây đại rồi.

Mấy ngày trước ngày kỷ niệm thành lập trường, thành phố C bắt đầu có tuyết rơi, trong thời gian mấy ngày, toàn bộ vườn trường rộng lớn của Tây đại đều được phủ thêm một tầng áo khoác trắng tuyết. Kí túc xá của Đường Viên là lão túc xá, đối diện còn là dãy phòng có các loại truyền thuyết mà quý kinh khủng.

Sau bão tuyết, quý lâu tựa như một tòa thành trong đồng thoại.

Trước khi ra cửa, Đường Viên căn cứ vào độ dày trên tầng thượng của quý lâu, mà trong ba tầng ngoài ba tầng hoàn toàn bao bọc mình thành một người tuyết, còn đội mũ đeo khăn quàng cô chụp tai và bao tay ấm áp, mặc dù như thế, trong nháy mắt đẩy cửa kính của kí túc xá ra Đường Viên vẫn bị lạnh cóng đến run rẩy.

Tuyết đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng trên đất vẫn đọng một tầng tuyết thật dày.

Hậu quả của việc ăn mặc quá cồng kềnh chính là hành động bất tiện, Đường Viên thất thủ đạp lên dấu chân của người đi trước, mỗi một bước đạp lên một cái hố cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước. Từ nhỏ khả năng thăng bằng của cô đã không quá tốt, đến mùa đông sẽ luôn bị các loại té ngã.

Lúc Lê Họa mới vừa rời đi, mỗi buổi sáng mà giáo sư Đường có lớp đều sẽ đưa cô đi nhà trẻ trước, làm một người chatrè tuổi có rất nhiều việc không chú ý tới, thường là ông sẽ bước đi thật nhanh ở phía trước, Đường Viên tự mình ở phía sau nâng đôi chân ngắn đuôi theo bước chân của ông, rất nhiều lần cô ngã xuống nhưng giáo sư Đường cũng không biết, chỉ có thể tự bò dậy tiếp tục chạy theo ở phía sau.

Đi chưa được mấy bước, lòng bàn chân Đường Viên đã bị trượt làm cả người bỏ nhào về phía trước, mạnh mẽ ngã vào trong tuyết.

Cô nằm trên tuyết muốn bò dậy, sau lưng có hai cái tay vươn ra, xuyên qua eo của cô, thoải mái ôm cô từ trong tuyết ra.

Cái tư thế này.....

"Cám ơn!" Vừa chạm vào đất, Đường Viên đã quay đầu nhìn Dung Giản.

"Đừng động." Một tay Dung Giản đè lại bả vai của cô, một cái tay khác phủi tuyết trên người cô, cô mới vừa ngã vào trong tuyết nên toàn thân đều là tuyết, khăn quàng cổ và chụp tai cũng không thoát khỏi, ngay cả trên lông mi cũng bị dính bông tuyết.

Đường Viên đứng tại chỗ, nhịp tim lại không tự chủ mà tăng lên.

So với cô quần trong ba tầng ngoài ba tầng, Dung Giản ăn mặc cũng có chút mỏng manh, anh chỉ mặc một cái áo khoác lông cừu màu đen. Lúc anh cúi người giúp cô phủi tuyết, cô có thể nhìn thấy càn cỏ trắng nõn của Dung Giản.

"Đi thôi."

Nghe thấy Dung Giản gọi cô, Đường Viên hồi hồn lại, đã thấy cái tay trước mắt kia.

Đường Viên đưa tay nắm lấy tay Dung Giản, lại vội vàng thu tay về.

"Bao tay của em ướt." Cô lấy bao tay lông nhung to kia xuống, giải thích một chút, không phải kéo một chút, là dắt một đường á, sao có thể cách một cái bao tay dày như vậy!

"Ừ."

Đường Viên đưa tay nắm bàn tay Dung Giản.

Ngón tay Dung Giản tuy thon dài nhưng bàn tay lại rất lớn, anh trở tay nắm chặt, tay Đường Viên gần như hoàn toàn bị bao trong lòng bàn tay anh. Mu bàn tay cô dán vào lòng bàn tay anh, có lẽ là cô mới vừa đè tay vào trong đồng tuyết, nên Đường Viên cảm giác lòng bàn tay của Dung Giản rất nóng.

Trong lòng cô có chút không yên, đi theo phía sau anh đạp lên dấu chân của anh từng bước từng bước đi về phía trước. Lần đầu tiên, cô hi vọng tuyết cô không thích nhất này có thể rơi cả ngày, cô không thích đi trên một con đường phủ kín tuyết mênh mông vô tận.

Các tiết mục diễn ra vào ban ngày của lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cũng rất nhàm chán, trường trung học phụ thuộc (di.da.lqy.do) Tây đại quả không hổ là ngục giam thứ hai của thành phố C, một ngày kỷ niệm ngày thành lập trường cũng bị làm thành ngày gặp mặt bạn học cũ xuất sắc, nghi thức quyền tặng cùng với buổi lễ trao giải.

Được nửa chừng Đường Viên đã không nhìn được mà từ trong lễ đường chạy ra ngoài, gặp mặt rất nhiều bạn học cũ, lo lắng tới lúc đó không đặt được khách sạn, cô đặc biệt chạy tới khách sạn bên cạnh đặt phòng.

Buổi tối gặp mặt bạn học, Đường Viên thân là người tổ chức bị mọi người chúc không ít rượu, da mặt cô mỏng, gần như là ai đến cũng không cự tuyệt, uống đến cuối cùng cả người cũng có chút phiêu.

Lúc Dung Giản từ bên ngoài tiến vào, Đường Viên đã bị người chúc say, không biết là nhiệt độ máy điều hòa không khí quá cao, hay là do uống say, gò má cô hồng lên, khóe mắt cũng có chút ửng hồng.

Nhìn thấy anh đi vào, Đường Viên còn gờ cái ly cười trong tay lên cười với anh.

Sau khi tan cuộc, Dung Giản đưa Đường Viên trở về. Bên ngoài rơi một ngày tuyết, tuyết đọng trên đất vừa dày lại nhiều, Đường Viên say đến giống như chỉ nhuyền chân tôm, Dung Giản dứt khoát bế cô lên.

Rạng sáng, trên đường gần như không còn lại mấy người nữa. Đường Viên ngoan ngoãn nằm ở trên lưng anh, hai cái tay mềm nhũn khoác lên lồng ngực anh, đầu tựa vào vai anh, sợi tóc mềm mại thỉnh thoảng lại chạm vào gò má của Dung Giản.

Lúc sắp đến cửa trường học, Đường Viên cựa xát trên lưng anh, nhỏ giọng nói câu gì đó.

"Hả?" Âm thanh của cô quá thấp, Dung Giản không nghe rõ.

Rất nhanh anh đã bởi vì lòng hiếu kỳ của mình mà phải trả giá cao.

Lúc đôi môi mềm mại của Đường Viên lập tức dán vào bên tai Dung Giản thì Dung Giản thiếu chút nữa ném cô ra ngoài: "Đừng động."

Dung Giản cảnh cáo một tiếng, Đường Viên cúi đầu "Ừ" một tiếng, đang hoảng một lát.

Không bao lâu sau cô lại chứng nào tật nấy, dán vào lỗ tai anh nói cái gì đó, lúc cô nói chuyện rất nhẹ, giống như là đang hà hơi vào lỗ tai anh, hơi ngứa một chút.

Trong trời đông tuyết phủ, hơi thở ấm áp của cô phun ở bên tai Dung Giản, giống như là nguồn nhiệt duy nhất.

"Anh có biết không....."

Dung Giản nghe được cô dán vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói, giọng nói của cô nhẹ giống như đang than thở, rồi lại mang theo vui mừng.

"Anh có biết không, em rất thích anh....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25

Edit: Thanh Hưng

"Chụt ~"

Tiếng nói của cô vừa ngừng, đôi môi ấm áp mềm mại cũng rời khỏi lỗ tai của anh. Dung Giản mới vừa âm thầm thở phào một hơi, đã lại nghe được một âm thanh vang dội ghé vào lỗ tai anh nổ tung, trong đêm tuyết yên tĩnh nghe được đặc biệt rõ ràng.

Đường Viên nhẹ nhàng hôn tai anh một cái.

Vội vàng không kịp chuẩn bị!

Dung Giản nhẹ buông tay, Đường Viên nhũn như con chi chi giắt trên người anh, ngay cả cổ anh cũng không biết ôm, cả người lập tức trượt xuống phía dưới, rơi trên nền tuyết thật dày, phát ra một tiếng trầm đục.

Một hồi lâu sau, lỗ tai nóng bừng của Dung Giản mới hơi tiêu tán một chút xiu.

Anh đưa tay về phía đèn đường mờ tối trước mắt, đã muộn rồi. Cho dù anh đánh thức di quản lý kí túc giúp Đường Viên mở cửa, cũng không tiện nửa đêm canh ba ôm Đường Viên đã say thành như vậy vào kí túc xá nữ.

Dung Giản cúi đầu nhìn Đường Viên, cô vẫn đang ngơ ngác ngồi ở trong tuyết, áo lông trắng, khăn quàng cổ trắng cùng với mũ len trắng, gần như hòa làm một thể với tuyết trên mặt đất.

"Đứng lên." Dung Giản vươn tay về phía cô, lạnh lùng nói.

"Cực cung ngã sấp xuống rồi....." Nghe thấy anh nói chuyện, Đường Viên ngẩng mặt lên, có lẽ là do rượu đỏ tác dụng chậm, tròng mắt cô ướt nhẹp, vẻ mặt có chút mờ mịt.

"Đứng lên." Dung Giản không hề có lòng đồng tình.

"Cực cung ngã sấp xuống rồi, Dung Giản phải hôn nhẹ mới đứng lên." Đường Viên nói xong còn nghiêng đầu.

Dung Giản: "....."

"Đường Viên." Anh lạnh giọng gọi cả họ cả tên cô, đưa tay kéo cổ tay của cô, lặp lại một lần nữa: "Đứng lên."

Người uống say tỉnh tỉnh đều rất lớn, Đường Viên ngồi dưới đất bị anh kéo cũng không đứng dậy, mà là ngồi dưới đất (di.da.l.qy.do) bị anh kéo giống như trượt tuyết trượt đi một đoạn ngắn.

Dung Giản có chút nhức đầu, hơn nửa đêm mà cô còn ngồi ở trong tuyết nửa nhất định sẽ cảm.

Quý thần xui khiến, anh nửa ngồi xuống, đưa tay nắm được cằm Đường Viên.

Ánh mắt Dung Giản rơi vào trên đôi môi đỏ mọng của cô, hình dạng đôi môi của Đường Viên rất đẹp, căng tròn hồng nhuận giống như thân thể của cô, thoát nhìn rất mềm mại.

Người say thành như vậy còn biết lặng lẽ nhắm hai mắt lại, hầu kết Dung Giản chuyển động lên xuống, nâng cằm của cô lên, nhanh chóng hôn lên mắt của cô một cái, mí mắt cô rất mỏng, lúc hôn lên Dung Giản cảm thấy con ngươi Đường Viên bên dưới tầng mí mắt thật mỏng kia chuyển động rất nhanh.

Chỉ hôn một cái, Đường Viên đã vui sướng từ dưới đất đứng dậy rồi, sau khi được thỏa mãn yêu cầu, dọc đường cô đi theo anh trở về cũng không mượn rượu làm càn nữa.

.....

Khi tỉnh ngủ, trí nhớ tối hôm qua của Đường Viên cũng quay lại một chút xiu rồi.....

Quá xấu hổ.....

Cô thể mà lại.....

Cô nhất định là uống say đến hồ đồ rồi, ngay cả lời như thế mà cũng có thể nói ra được.....

Trước kia giáo sư Đường nói cô vừa uống rượu thì sẽ làm nũng, cô còn không tin, không ngờ lại là thật. Đường Viên lập tức gờ tay lên bụng kín mật, cảm giác về sau mình đều không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi.....

Nhưng là Dung Giản hôn cô đẩy nha!

Hôn, cô, rồi!

Vừa nghĩ như thế, Đường Viên lại không nhận được mà tươi cười, cô gờ tay lên nhẹ nhàng sờ sờ mí mắt của mình, giống như xúc cảm tối hôm qua còn dừng lại ở phía trên đó vậy, thật tốt!

Đường Viên kích động lăn một vòng ở trên giường, không đụng phải tường? Không phải giường nhỏ ở kí túc xá của cô sao?

Đường Viên "Vèo" từ trên giường lớn mềm mại ngồi dậy, quan sát bốn phía một chút.

Rèm cửa sổ màu đỏ rượu bằng nhung thiên nga vừa dày vừa nặng được kéo cực kỳ chặt chẽ, một chút khe hở cũng không có; đối diện cửa sổ có một tủ treo quần bằng gỗ lim thật cao, dưới giường trải một tấm thảm hình tròn có hoa văn cùng màu với dây buộc, màu sắc ấm áp thanh thoát, trừ những thứ đó ra thì cả căn phòng không có đồ trang trí dư thừa nào, ngay cả vách tường cũng là thuần màu trắng, thoát nhìn giống như phòng cho khách.

Phòng cho khách, cô bị nam thần mang về nhà ư?

Nghĩ đến khả năng này, Đường Viên lập tức kích động không nhận được. Cô từ trên giường ngồi dậy, lấy điện thoại để bên gối nhanh chóng gửi một tin lên weibo ——

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn:  $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$  Tôi bị nam thần mang về nhà!

Tin weibo này của cô vừa đăng lên, đã nhận được một phản hồi ——

Thẻ Cá Bơi: Cộc cộc cộc! Cố gắng lên! Buổi tối thêm một chương cho chúng tôi ăn đồ thềm á!

Đường Viên bị dọa cho phát hoảng, Thẻ Cá Bơi vẫn đang để ý cô.

Cô có chút chột dạ, giật giật ngón tay gửi lại một cái mặt cười.

Thời gian vẫn còn sớm, Đường Viên thỏa mãn ngồi ở trên giường chơi weibo một lát, trên người cô còn đang mặc quần áo ngày hôm qua, vì nhiệt độ của máy điều hòa không khí trong phòng có chút cao nên còn hơi nóng.

Gần bảy giờ, Đường Viên bò dậy gấp hai cái chăn đắp tới hôm qua thành khối đậu hũ vuông vuông thẳng thẳng đặt chồng lên nhau, lại chỉnh chỉnh lại ga giường cho phẳng, không có một nếp gấp nào, sau đó mới rón rén ra khỏi phòng.

Trong phòng khách không có một bóng người.

Không biết Dung Giản còn chưa rời giường, hay là đã đi ra ngoài.

Đường Viên cũng ngại đi tìm anh, đành tự mình đi tới ghế sa lon ngồi xuống.

Phòng khách to như thế nhưng lại yên lặng không một bóng người, Đường Viên quan sát một vòng, phát hiện cô là (lqđ) vật còn sống duy nhất trong căn phòng khách này, trong nhà Dung Giản ngay cả một gốc cây cũng không có.

Nghe được tiếng mở cửa, Đường Viên vội vàng từ trên ghế salon đứng lên: "Chào buổi sáng."

"Toilet ở bên này." Dung Giản chắc là mới từ siêu thị trở lại, trong tay còn có một túi đồ màu trắng. Anh đổi dép, giơ tay lên chỉ hướng nhà vệ sinh cho cô, lúc cô xoay người chạy về phía toilet thì lại gọi cô lại: "Đường Viên."

"Ừ?" Đường Viên quay người lại, nhìn Dung Giản đang đi về phía cô. Anh mặc một cái áo khoác màu tím, trang phục màu lạnh như vậy lại kết hợp với màu da trắng của anh nên có vẻ càng lạnh hơn.

"Cho em." Dung Giản từ trong túi lấy ra cái cốc cùng với bàn chải đánh răng mới mua.

"Cám ơn." Đường Viên đưa tay tiếp nhận đồ trong tay anh, ánh mắt không nhìn được mà rơi vào trên đôi môi mỏng của anh, có chút không dứt ra được. Tối hôm qua chính là anh hôn cô đấy!

Cô xoay người nhanh chóng chạy vào toilet, lúc đánh răng Đường Viên cũng không dám nhìn gương mặt đỏ bừng trong gương của mình. Cô đặt cái cốc súc miệng màu trắng kia vào trước gương, nhìn hai chiếc cốc súc miệng một đen một trắng đặt chung một chỗ, trong lòng vô cùng vui sướng.

Thật tốt mà, may mà cô không buông tha, mới có thể đi tới nơi này.

Tự mình thu thập xong, Đường Viên từ trong phòng rửa tay đi ra, đi thẳng một mạch đến cửa phòng bếp.

Dung Giản đang đưa lưng về phía cô đánh trứng gà, ngón tay thon dài của anh nắm một quả trứng gà màu trắng, dọc theo mép chén nhẹ nhàng gõ, lại quét một lớp trứng gà thật dày lên bánh mì, sau đó cầm một nửa bánh mì khác phủ lên trên rồi bỏ vào trong lò nướng.

Đường Viên xem có chút nhập thần, Dung Giản lại lấy ra hai quả cam từ trong túi, cắt bỏ đầu đuôi tiếp đó lấy dao gọt hoa quả cắt một đường ở giữa quả cam, sau lại bắt đầu từ vết cắt kia, giống như làm ảo thuật, từng hàng tép cam theo đó mà rơi xuống.

"Oa." Đường Viên không nhìn được tán thưởng một tiếng, thì ra là quả cam còn có thể bóc như vậy.

Dung Giản nghe thấy quay đầu lại nhìn cô một cái, vừa cầm quả cam đã bóc xong kia ném vào trong máy ép nước trái cây, vừa nói: "Sau này không nên uống rượu."

Oanh ——

Vừa nghĩ tới chuyện tối hôm qua cô uống say, mặt Đường Viên lại bắt đầu nóng lên rồi, là cô uống say, nhưng Dung Giản không uống rượu mà! Tối hôm qua cô hôn trộm anh, còn đáng về lúc không nhớ đôi hôn của cô nữa khẳng định anh đều nhớ rất rõ ràng.

Đường Viên cúi đầu nhẹ giọng "Ừ" một tiếng.

"Nghe điện thoại đi mau nghe điện thoại đi....." Tiếng chuông điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, phá vỡ lúng túng, Đường Viên liếc mắt nhìn tên hiển thị trên cuộc gọi đến, ra là Hà Khánh Nguyên.

"Bàn Bàn!" Khánh Nguyên Đại Quân ào ào xông tới: "Phụ đạo viên của các em nói với anh là tối hôm qua em không về kí túc xá, em đi đâu vậy!"

Đường Viên có chút chột dạ, cô liếc Dung Giản một cái, sau đó nhỏ giọng nói: "Em về nhà."

"Anh đang ở trước cửa nhà em đây này!" Hà Khánh Nguyên giống như là tức giận: "Em ở đây....."

Đường Viên nhanh chóng cúp điện thoại, Hà Khánh Nguyên hưng phấn thế này làm cho cô có loại cảm giác giống như mình yêu sớm bị trưởng bối bắt được, mặc dù cô không từng yêu sớm, ở độ tuổi mọi người yêu sớm, cô thích Dung Giản.

Bữa ăn sáng chính là bánh mì nướng trứng gà cùng với nước cam mà Dung Giản làm, Dung Giản làm hai thứ này cũng hoàn toàn không khảo nghiệm tài nấu nướng, sẽ không khó ăn cũng không dễ ăn được đến đâu, nhưng Đường Viên lại ăn đặc biệt vui vẻ.

Cô ngồi ở trên bàn ăn cùng anh ăn cơm chung một chỗ, không nhịn được nghĩ nếu như sau này cũng có thể cùng anh sống chung thì tốt biết bao nhiêu!

Hai ngày nay đối với Đường Viên mà nói tuyệt vời như một giấc mộng.

Sau khi ăn sáng xong, Dung Giản và cô cùng nhau quay lại trường học.

"Đường Viên." Lúc chia tay, Dung Giản từ sau lưng gọi cô lại.

Anh gọi cả họ cả tên của cô rồi!

Đường Viên có chút khâm trương, lập tức nghĩ tới bữa tối cuối cùng của Jesu và 12 môn đồ, không đúng, là bữa ăn sáng cuối cùng.....

Cô đang suy nghĩ lung tung, lại nghe Dung Giản nói: "Anh xin hai năm tốt nghiệp, sau này cũng sẽ rất bận."

Tây đại được một điểm này là rất tốt, khoa chính quy cũng có thể xin ba năm tốt nghiệp, một vài thạc sĩ hay nghiên cứu sinh chuyên nghiệp cũng có thể xin hai năm tốt nghiệp.

Đầu óc Đường Viên có chút không kịp xoay chuyển, anh đây là đang dặn dò cô, hay là khúc nhạc dạo trước lúc muốn cùng cô thành xa lạ, cô lung tung gật đầu một cái: "Được, tốt, em cũng vậy, từ năm thứ ba đại học, cũng sẽ rất bận."

Từ sau ngày đó, Đường Viên quả thật rất ít khi gặp lại Dung Giản nữa.

Học kỳ sau của ĐH năm 3, họ có hai môn bảo vệ nghiên cứu phải học, một cửa trong đó là Khánh Nguyên Đại Quân dạy, dưới sự chăm sóc của Khánh Nguyên Đại Quân, cô cũng bận rộn, còn đi theo Hà Khánh Nguyên làm một đề tài.

Đường Viên đột nhiên có chút hiểu Dung Giản nói "Yêu đương cùng với kết hôn đều không ở trong kế hoạch cuộc sống trước mắt của anh" là có ý tứ gì rồi, đối với cuộc sống của mình anh đã có hoạch định rõ ràng lại mình xác, cuộc sống thế này của anh giống như đã định sẵn là để cho người ta hâm mộ rồi, nhưng lại không thể nhìn thấy cố gắng và trả giá sau lưng bọn họ.

Dung Giản như vậy, cũng không muốn khi anh toàn lực chạy nước rút, lại bị một mối tình ngăn trở bước chân.

Ở độ tuổi này của bọn họ, mỗi người đều có mơ ước của mình.

Đường Viên nghĩ, có lẽ Dung Giản cũng có chút thích cô, chỉ là loại thích này còn chưa đủ để cho anh vì cô mà thay đổi kế hoạch cuộc sống của mình.

Lúc cô nói như vậy với Cố Cầu Cầu, Cố Cầu Cầu còn nói cô không có tiền đồ, nếu là cô ấy sẽ nhân lúc trời tối mà ngủ một giấc với Dung Giản, thế thì hiện tại không cần lo được lo mất nữa rồi.

Thời gian trôi thật nhanh.

Lúc bước vào năm thứ hai đại học, Đường Viên lúc nào cũng mong mỗi thời gian có thể trôi nhanh hơn một chút, rồi lại nhanh (di.da.lqy.do) hơn một chút nữa, như vậy Dung Giản sẽ trở lại.

Sau khi lên ĐH năm 3, Đường Viên vừa hy vọng thời gian có thể chậm đi một chút, không chỉ bởi vì Dung Giản, mà cũng bởi vì bất tri bất giác thời đại học tươi đẹp đã trôi qua hơn phân nửa rồi, cô đã bắt đầu không muốn.

Sau một kì nghỉ hè, Đường Viên lên đại học năm tư, cũng thuận lợi lấy được tư cách bảo vệ nghiên cứu.

Tất cả đều phát triển theo phương hướng cô nỗ lực.

Nếu như, trước lúc tốt nghiệp đại học mà cô có thể cùng Dung Giản tiến tới với nhau thì càng tốt hơn nữa!

Đường Viên vẫn không nhịn được mà nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 26

Edit: Thanh Hưng

Cô hoàn toàn không ngờ ngày đó sẽ đến nhanh như vậy.

Sau khi kết thúc cuộc thi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, các bạn nhỏ trong lớp gia công kim loại của họ không kịp chờ đợi ngay trong đêm đó đã lập tức hẹn thêm mấy giáo viên trẻ tuổi cùng nhau ra ngoài phóng túng.

Học bốn năm, tiền quỹ của lớp gia công kim loại còn thừa lại không ít, cộng thêm nhà giàu mới nổi Kinh Viện có lòng tài trợ, mọi người quyết định cùng nhau đi tới một khách sạn có trình độ tiêu phí tương đối cao bên cạnh Tây đại.

Trong thời gian đó Đường Viên một mực yên lặng ngồi trên ghế dùng bữa, không uống rượu.

Cô không uống say, nhưng bạn bè họ đã ngã xuống gần một nửa rồi, còn dư lại hơn phân nửa đang cầm con dấu dính mực có khắc tên các thầy giáo đưa cho mọi người cùng đóng dấu lẫn nhau. Mới bắt đầu chỉ là đóng lên bằng tốt nghiệp không chính thức của bọn họ, sau đó lại không vừa lòng, bắt đầu truy đuổi đóng lên mặt, lên cổ, lên xương quai xanh của nhau.

Vào thời khắc này, nguyên nhân làm say lòng người không phải là rượu.

Đường Viên để đưa xuống gia nhập vào đại quân truy đuổi, rất nhanh trên mặt cô cũng đầy mực đóng dấu rồi. Cô nhìn các bạn học đang vui đùa với các thầy cô giáo vẫn đang ở lại điên cuồng cùng với bọn họ, muốn ghi khắc hết mọi người vào trong đầu.

Chỉ có Khương Minh luôn luôn cao lãnh lại là danh thảo có chủ văn may mắn, mọi người cũng chỉ là rót rượu mà thôi, còn không dám "đi hạ phạm thượng" cầm con dấu đóng lên mặt. Ngay cả Nam An An là nam thần mà các cô ấy yêu thích nhất, còn đổi một ly "Cocktail bia Đài Loan" cho mình, không ngại cực khổ bồn ba ở cái hồ nam thần tuyến đầu.

Đến Khánh Nguyên Đại Quân bình dị gần gũi cũng không giống nữa rồi.

Mặc kệ anh ta trịnh trọng thanh minh liên tục cường điệu mình đi ứng rượu còn không thể uống thế nào, tất cả mọi người đều không tin, nói anh ta tránh thoát khỏi lễ cảm ơn thầy cô cũng tránh không khỏi hôm nay, cầm chai bia hồ nhau mà lên, còn kém không nhét chai bia vào trong miệng anh ta nữa thôi. Cuối cùng Khánh Nguyên Đại Quân không chỉ có bị rót "rót người", còn bị người đóng dấu đỏ thăm khắp mặt.

"Bàn Bàn, xem diễn à!" Hà Khánh Nguyên lau mặt một cái, khó khăn duỗi tay về phía cô cầu cứu: "Anh em sẽ bị rót chết đấy!"

Đường Viên đợi mọi người mời hết một vòng, mới chậm rãi đi tới, đỡ Hà Khánh Nguyên vẫn luôn la hét muốn ra ngoài hóng mát đi ra đại sảnh, rời khỏi chiến trường chính, bảo vệ hình tượng để người khác mơ mộng xa vời cho anh ta.

Cô còn không biết anh ta sao, vốn dĩ không phải Hà Khánh Nguyên đi ứng rượu còn, rõ ràng là anh ta tửu lượng kém lại thích mặt mũi, sợ bản thân uống say sẽ mất hình tượng.

Hà Khánh Nguyên đưa tay gắt gao ôm lấy bả vai cô, cả người gần như treo trên người cô. Đường Viên đỡ thân thể nặng nề của anh ta, cảm giác hơn nửa người mình cũng bị đè đến tê rần. Cô khó khăn nửa đỡ nửa khiêng Hà Khánh Nguyên bước chân loạn xạ chạy đi về đại sảnh.

Quả nhiên cô là người có thể một tay xách hai bình nước một lần, mặc dù bước đi vừa khó khăn vừa cực khổ, cũng vẫn giữ được Hà Khánh Nguyên.

Khánh Nguyên Đại Quân đã quá say, cũng không biết là nhớ tới nữ sinh nào, dọc theo đường đi một mực la hét "Thích" với "Ở chung một chỗ".

"Bàn Bàn à....." Lúc sắp đến khúc quanh, Hà Khánh Nguyên đột nhiên gọi cô một tiếng.

"Ừ." Đường Viên hết sức chuyên chú đi về phía ghế sa lon ở xa kia: "Thế nào?"

"Tình cảm anh dành cho em rất sâu rất sâu đấy!" Hà Khánh Nguyên nói xong còn dùng sức vỗ vỗ bả vai của cô, Đường Viên (lqđ) bị anh ta vỗ thiếu chút nữa thì ngã xuống, cô đưa tay vịn cửa chính phòng bên cạnh, ổn định thân thể, thuận tiện hơi nghỉ ngơi một chút.

Hà Khánh Nguyên lại không tiếp tục nói nữa, mà là hát lên.

Nghe nhạc dạo hình như là "Truyền kỳ", Khánh Nguyên Đại Quân còn kèm theo nhạc đệm.

"Chỉ là bởi vì ở trong đám người nhìn em nhiều hơn một lần....." Hà Khánh Nguyên nghiêng mặt sang một bên, quay về phía cô thâm tình ngâm nga.

"Cũng không thể quên gương mặt to của em nữa."



Đường Viên: "Anh cút đi."

"Mặt to ~"

Đường Viên: "Anh không đi em đi."

Cô không muốn chuyên chở tên quái vật khổng lồ này nữa, còn có loại kích động muốn để cho anh ta ở chỗ này tự sinh tự diệt.

Đường Viên đang suy nghĩ, cửa phòng cô chống tay lên lại bị người đẩy một cái từ bên trong.

Đường Viên thu tay lại, lui về phía sau một bước. Cửa phòng bị người đẩy ra từ bên trong, cô ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn, sau đó thấy được Dung Giản.

Dung Giản!

Anh mặc áo sơ mi trắng, còn đeo cà vạt.

Đúng vậy, hôm nay Dung Giản cũng bảo vệ xong rồi.

Bởi vì chiều cao khác xa nhau, Dung Giản từ trên cao nhìn xuống nhìn cô một cái, gọi tên của cô: "Đường Viên".

"Dạ!" Đường Viên bị Hà Khánh Nguyên ép tới đầu đầy mồ hôi, cô ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản, cười cười với anh: "Tối nay các anh cũng tụ hội à."

Dung Giản không ngờ đẩy cửa ra lại có thể thấy được Đường Viên, trước đó có lẽ cô đã chơi rất vui vẻ, trên gương mặt tròn trịa bị người đóng đầy dấu đỏ. Lúc này còn thờ hồng học tựa vào trên tường đỡ người thầy giáo trẻ tuổi đó, hơn nữa người vị thầy giáo kia cũng đề ở trên vai cô.

Dung Giản khẽ vuốt cằm, anh tựa vào trên cửa, hiếm có khi toát ra ý vị lười biếng: "Uống một chút rượu, anh muốn gọi người lái xe dùm."

Nói xong anh giờ tay bấm bấm ấn đường, cúi đầu lật điện thoại di động.

Ngón tay thon dài của anh di chuyển trên màn hình điện thoại di động, mà ánh sáng huỳnh quang của màn hình điện thoại di động cũng chiếu lên gương mặt đẹp trai của anh làm cho Đường Viên tim đập thành thịch.

Trái tim nhỏ bé của Đường Viên bị "chiu chiu chiu" bắn thành cái sàng, cô háng giọng, xung phong nhận việc nói: "Em...em nghi đông đã thi bằng lái rồi, điểm của em rất cao....."

"Em có thể chở anh về nhà á!"

Dung Giản nghe vậy cắt điện thoại di động đi, hất cằm chỉ về phía Hà Khánh Nguyên trên vai Đường Viên: "Vậy thầy giáo của em thì sao đây?"

"Anh ấy là ra ngoài hóng mát, một lát nữa anh ấy còn phải quay lại tiếp tục uống." Đường Viên vội vàng biến kích động mới vừa rồi thành hành động, hận không thể vớt Hà Khánh Nguyên lên trên mặt đất, lập tức theo Dung Giản rời đi.

Cô đang vô lương tâm nhìn vào mặt đất, bả vai chột nhẹ, Hà Khánh Nguyên đã bị Dung Giản đỡ xuống khỏi người cô. Đường Viên đuổi theo sát: "Dung Giản, anh ấy rất nặng."

Dung Giản không nói một lời, sai chân dài thoải mái đỡ Hà Khánh Nguyên đi, nhét vào trên ghế sa lon trong đại sảnh để cho anh ta thoải mái hóng mát.

Hà Khánh Nguyên vừa bị người khê ném lên ghế sa lon đã tỉnh lại, cả người anh ta đều không thoải mái, quả thật vô cùng đau đớn. Anh ta cực khổ lắm mới đợi được Đường Viên tốt nghiệp đại học, Đường Viên nói đi là đi, anh ta thật vất vả mới tranh thủ được một cơ hội tỏ tình, thế mà cơ hội cũng nói không có sẽ không có!

Cái gì mà thanh mai trúc mã, cái gì mà lâu ngày sinh tình, đều là uống rượu say tại sao anh ta lại thảm như vậy!

Thảm nhất là, hiện tại anh ta đang "Say thành bần nhão", không thể bước đi như bay mà đuổi theo được, chỉ có thể nằm nghiêng trên ghế sa lon trơ mắt nhìn người khác dẫn Bàn Bàn nhà anh ta đi!

Lỡ một bước chân thành thiên cổ hận!

\*\*\*

Dung Giản đậu xe ở bãi đậu xe ngầm dưới mặt đất, Đường Viên theo anh ngồi thang máy đi tới tầng -1. Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, cô đứng ở phía sau Dung Giản nhìn bóng lưng cao ngất của anh, người đàn ông này ngay cả uống rượu cũng kiêu căng như vậy, lúc tỉnh táo lại có bộ dáng làm cho người ta không thể dời mắt đi được.

Sau khi đến bãi đậu xe, Dung Giản cầm điều khiển mở khóa xe, còn giúp tay lái xe mới là cô này quay xe xong mới ngồi vào chỗ bên cạnh tài xế.

Dọc theo đường đi tới đây, Đường Viên đều cố gắng nhớ lại nội dung cô đã học ở trường lái xe.

Cô ngồi vào ghế lái, thắt chắc dây an toàn cho mình. Lúc hai tay cầm tay lái cô còn khấn truong hơn lúc thi bằng. Đường Viên hít sâu một hơi tự tỉnh táo lại, sau khi mở bảng chỉ đường, dựa theo những bước tiêu chuẩn vững vàng khởi động xe, xe chậm rãi lái ra khỏi bãi đậu xe.

"Buổi tối em không uống rượu à?" Lúc chờ đèn đỏ, Dung Giản quay cửa xe xuống, một trận gió mát thổi vào.

"Không có á." Đường Viên cẩn thận nhìn về phía trước: "Em không uống rượu." Từ lần trước sau khi Dung Giản nói sau này không nên uống rượu, cô thật sự một chút cũng không uống.

"Ừ."

Không biết có phải do uống rượu hay không, Dung Giản có chút không giống trước đây.

Trong buồng xe an tĩnh, Đường Viên nghe được anh cúi đầu cười một tiếng, tiếng cười của anh trầm thấp hấp dẫn, đặc biệt đặc biệt..... cô, đôi tai cô đều muốn phát run rồi.

"Ngoan."

Oanh ——

Nếu như không phải là hai tay còn đang cầm tay lái, Đường Viên đã sớm đưa tay che gương mặt đã nóng đến mức có thể nướng chín trứng gà của mình rồi.

Dọc theo đường đi Đường Viên đều rất cẩn thận, mặc dù là tay mới, nhưng khả năng lái xe của cô vẫn rất ổn. Cuối cùng lúc lái xe vào bãi đậu xe thì lòng bàn tay của cô cũng ướt đầm mồ hôi rồi.

Dừng xe xong, Đường Viên mới nhìn về phía Dung Giản đang tựa vào chỗ cạnh tài xế, hình như anh thật sự say. Dưới ánh đèn mờ trong buồng xe, mặt anh còn có chút hồng.

Đường Viên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Dung Giản uống rượu.

"Dung Giản." Cô nhẹ nhàng gọi anh một câu, Dung Giản "Ừ" một tiếng, mở mắt, có lẽ là bởi vì say, có lẽ là bởi (di.da.lqy.do) vì ánh đèn, anh hơi hơi hí nháy, ánh mắt thâm thúy lại xinh đẹp của anh ở trong bóng đêm có vẻ hẹp dài mà sắc bén, thoát nhìn đồng tử cũng như nước son màu đen như mực.

Trái tim Đường Viên đập lỡ một nhịp, cô tiến tới đưa tay giúp Dung Giản cài dây an toàn.

Khoảng cách rất gần, cô có thể ngửi được mùi vị rượu đỏ trên người Dung Giản, cô ấn xuống nút thắt, dây nịt an toàn lập tức mở ra.

Đường Viên mở cửa xe đi sang bên kia, Dung Giản hạ thấp người đi từ trong xe ra. "Phanh", anh dùng lực đóng sầm cửa, cúi đầu nhìn về phía Đường Viên.

\*\*\*

"Hô ——"

Một đêm, Đường Viên đỡ hai người đàn ông uống say.

Cho dù Dung Giản không hề sức nặng lên trên người cô, nhưng cô cũng bị mệt mỏi không ít. Cô đỡ Dung Giản đến cửa chính, Dung Giản giơ tay lên ấn xuống nơi mở mã khóa vân tay.

Cửa mở ra, Đường Viên theo Dung Giản đi vào, Dung Giản không mở đèn, trực tiếp sải chân dài đi vào bên trong.

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, rơi đầy đất.

Dung Giản tựa vào trên ghế sa lon, giống như là có chút nhức đầu, giơ tay lên xoa huyệt Thái Dương.

Đường Viên cầm đèn pin điện thoại soi đường, dựa vào trí nhớ mà đi về phía phòng bếp. Cô lấy một chai nước đá từ trong tủ lạnh ra, lại theo đường cũ trở về phòng khách, Dung Giản vẫn đang dựa vào trên ghế sa lon, một tay khoác lên trên tay vịn ghế sa lon, khẽ nhắm mắt giống như là đã ngủ thiếp đi.

Cô đặt nước đá sang một bên, dựa theo ánh trăng lạnh lẽo nhìn gương mặt của Dung Giản, ở trong lòng phác họa hình dáng của anh, miêu tả hàng mi nét mày bén nhọn cùng sống mũi cao thẳng của anh, đôi môi mỏng của anh khẽ mỉm, hình dáng tuyệt đẹp.

Dựa sát lại hôn một chút, lại một chút nữa, coi như là cho mình quả tốt nghiệp thôi.

Đường Viên nghĩ như vậy, rồi từng chút từng chút nhích lại gần Dung Giản.

Cô nín thở, ngay cả nháy mắt một cái cũng không, cẩn thận từng li từng tí lại gần ghế sofa, sợ rằng chỉ cần một chút động tĩnh thôi cũng sẽ đánh thức Dung Giản.

Gần một chút, gần thêm chút nữa.....

Đoàng đoàng đoàng đoàng.....

Trong nháy mắt khi đôi môi Đường Viên dán lên đôi môi mỏng của Dung Giản, nhịp tim lập tức không khống chế được, môi mỏng của anh có chút lạnh hơn môi cô, so với tưởng tượng của cô còn mềm hơn, trên môi còn có mùi vị say lòng người của rượu đỏ.

Chỉ chạm một chút, Đường Viên cảm giác rằng hình như cô cũng say.

Nhàn nhạt một cái hôn rơi xuống, Đường Viên đang muốn rời đi, lại có một cái tay chặn lại cái ót của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 27

Edit: Thanh Hưng

Sức lực của Dung Giản rất lớn, đôi môi Đường Viên gần như là bị ép dính chặt vào môi của anh.

Trong nháy mắt đó, trái tim Đường Viên chợt ngừng lại.

Trong bóng tối, hơi thở ấm áp của Dung Giản phun ở trên chóp mũi của cô, quần quít chung một chỗ với hô hấp của cô.

Trước kia Đường Viên chưa từng hôn môi với người khác, cũng chưa từng bị người khác hôn như vậy.

Nụ hôn này, vội vàng không kịp chuẩn bị, hoặc như là đã chờ đợi thật lâu, mới rốt cuộc tới trễ. Cả người cô cũng cứng ngắc, giống như là lấy đôi môi làm trung tâm, một dòng điện chạy theo mạch máu của cô truyền tới tứ chi bách hải.....

Vừa bắt đầu, Đường Viên bị Dung Giản hôn rất đau, anh hôn không có kỹ xảo gì, răng nhọn nhiều lần đụng vào đôi môi Đường Viên, sau đó anh giống như là dựa vào bản năng, cạy ra hàm răng của cô.....

Đường Viên có chút thất kinh, cô chống vào ghế sa lon muốn bật dậy, nhưng ngón tay thon dài của Dung Giản lại ấn chặt cái ót của cô, sau đó lại từng tấc từng tấc dời xuống, lòng bàn tay ấm áp ấn chặt vào sống lưng của cô, giống như là vuốt ve một con mèo.

Cô lập tức nhớ lại lời Cố Cầu Cầu đã nói;

Nhớ tới lần đầu tiên lúc nhìn thấy anh, anh mặc đồng phục học sinh của trường trung học phụ thuộc Tây đại đứng trên đài chủ tịch lên tiếng;

Nhớ tới cái ngày ánh mặt trời rực rỡ mà cô thích kia;

Nhớ tới lúc còn ở trường cấp 3 mỗi lần cô đều ngồi chéo phía sau nhìn bóng lưng của anh.....

Anh uống say rồi.

Nhưng bọn họ sẽ phải tốt nghiệp.

Tốt nghiệp có nghĩa là mỗi người đều có tương lai riêng, cô cũng sẽ không thể vô tình gặp được anh ở bất kỳ một góc nào của Tây đại nữa.

"Dung Giản." Cô nghe thấy mình gọi tên của anh, bởi vì khẩn trương, cô cảm giác được âm thanh của mình cũng đang (Di.Da.L.Qy.Do) run rẩy. Đường Viên muốn làm chút gì đó, nhưng lại không biết phải làm sao, cuối cùng cô nằm trong ngực Dung Giản, cọ xát vào cằm của Dung Giản.

Trong bóng tối, hô hấp của anh có chút nặng nề, trầm thấp mà hấp dẫn.....

.....

Ngủ một giấc tỉnh dậy, Đường Viên chỉ cảm thấy đau, quá đau rồi, chỗ nào cũng rất đau.

Cô giờ tay lên, mới duỗi cánh tay một cái đã cảm thấy mình sắp tan ra. Ngang hông cũng rất đau, giống như là bị đụng vào trên ghế sa lon, Đường Viên sờ soạng đôi môi mình một chút, lập tức hít vào một hơi, hình như bị trầy da.

Hình ảnh đêm qua giống như chuyện xưa chiếu lại trong đầu cô một lần, mấy đoạn ngắn rải rác ghép lại với nhau, tất cả đều rõ ràng.

Tiểu thuyết ngôn tình đều là thứ gạt người, thì ra là lần đầu tiên lại đau như vậy!

Đường Viên giờ tay lên kéo chăn đắp kín mặt, sau khi mạnh mẽ xóa bỏ những hình ảnh xấu hổ kia, trong đầu cô đều trống rỗng.

Tối hôm qua cô.....

Hồi lâu sau, Đường Viên nghe được âm thanh đẩy cửa, còn có tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Lúc Dung Giản đẩy cửa vào, lập tức nhìn thấy một cục chặn lớn ở trên giường.

Lần này Dung Giản không đưa tay vén chăn trên đầu cô lên nữa, Đường Viên thờ phào nhẹ nhõm, cô thật sự không biết phải đối mặt với Dung Giản thế nào. Tối hôm qua Dung Giản uống say, nhưng cô thì không. Cả người Đường Viên trốn ở trong chăn không nhúc nhích, một lát sau cô cũng cảm giác đường khí có chút không đủ dùng rồi.

Trong phòng rất an tĩnh, giống như tiếng bước chân mới vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Đường Viên nín thở, cẩn thận từng li từng tí chui từ trong chăn ra, cô mới vừa thò đầu ra dò xét, lập tức đã thấy Dung Giản đứng ở mép giường cô.

Một giây kế tiếp, tựa như một con rùa nhận thấy nguy hiểm Đường Viên vèo rút đầu về, chỉ là lần này cô không thể như ý nguyện được nữa, vì Dung Giản giờ tay vén vỏ rùa của cô lên.

Cô sụp mắt xuống, ánh mắt rơi vào ngón tay thon dài đang nắm góc chăn của Dung Giản, đầu óc cô xoay chuyển rất nhanh, ngộ nhờ anh nói “Anh uống say, thật xin lỗi”, cô phải nói “Không sao” sao?

"Đường Viên." Dung Giản gọi tên của cô, giọng nói mát lạnh trầm thấp.

Đường Viên cúi đầu "Ừ" một tiếng, cô mở miệng muốn nói chút gì đó, lại nghe được Dung Giản tỉnh táo nói ——

"Chúng ta đi kết hôn đi."

"Oa." Đường Viên nhất thời cắn phải đầu lưỡi của mình, đau, đau muốn chết.

Kết hôn?

Kết hôn!!

Đi kết hôn!!

"Kết, kết hôn?" Đường Viên vội ngồi bật dậy từ trên giường, cảm giác đau đớn chua xót toàn thân lại dâng lên. Cô nói năng có chút mơ hồ, lắp ba lắp bắp lặp lại một lần nữa.

Dung Giản đưa tay nắm cằm của cô, buộc cô quay mặt lại, đưa về phía mặt trời nhìn đầu lưỡi của cô.

"Đúng."

Âm thanh của anh quá mức kiên định, nhất thời Đường Viên còn có chút không kịp phản ứng.

Ánh mắt cô chỉ cần dịch xuống phía dưới một chút là có thể nhìn được bàn tay với khớp xương rõ ràng đang nắm cằm của cô, ngón tay anh vừa động, mặt của cô đã bị buộc phải ngẩng lên.

Đường Viên lấy tư thế này nhìn về phía Dung Giản, trong nắng sớm, gần như cô có thể nhìn thấy lông tơ mềm mại trên gương mặt trắng nõn, đôi mắt hơi cạm một chút so với người thường của anh dưới tia sáng nhìn càng có vẻ trong suốt, những gì còn lại trong ánh mắt của anh, chỉ là gương mặt to tròn của cô.

Đường Viên còn tinh mắt phát hiện, tai Dung Giản có chút hồng.

Vọt, bắt tri bắt giác mặt Đường Viên cũng nóng lên, cô có chút luống cuống tay chân.

Một giây kế tiếp, Đường Viên đột nhiên bật thốt lên: "Anh nói, yêu đương cùng với kết hôn đều không ở trong kế hoạch cuộc sống trước mắt của anh."

Tiếng nói của cô vừa ngừng, cả căn phòng đều yên lặng mất mấy giây.

Trái tim Đường Viên bùm bùm nhảy loạn, thật ra không phải cô muốn làm Dung Giản mất mặt.

"Em là ngòi ý muốn." Trầm mặc mấy giây, Dung Giản nói.

"À ừ." Thật ra Đường Viên rất muốn hỏi anh là bởi vì tối hôm qua hay là bởi vì..... Thích, nhưng cuối cùng cô cũng không hỏi.

"Có đau hay không?" Dung Giản đột nhiên đổi đề tài.

"Đau!" Đường Viên gật đầu, vốn dĩ môi cô bị trầy da (lqd) đã rất đau, mới vừa rồi lại cắn phải đầu lưỡi, cảm giác càng đau rồi, dĩ nhiên còn có địa phương không thể nói khác càng đau hơn, nhưng mà..... Không đúng, Dung Giản hỏi chính là.....

"Xin lỗi."

"Không có, không sao." Đường Viên tiếp tục lấp ba lấp bấp.

"Có cần bôi thuốc hay không?" Dung Giản khề cau mày. Nửa đêm lúc anh tỉnh rượu ôm Đường Viên lên trên giường, gương mặt tròn trịa của cô cũng vo thành một nắm rồi, ngang lưng cũng bị đụng vào trên ghế sa lon bằng gỗ thật hồng thành một khối, cộng thêm da cô lại trắng, vết đỏ trên người lại càng có vẻ đặc biệt rõ ràng.

"Không, không cần đâu....." Vừa nghe nói đến muốn bôi thuốc, thân thể Đường Viên đã vô ý thức lui về phía sau một chút: "Em lại ngủ đây."

"Em còn chưa tắm đâu đấy." Lúc cô muốn nằm xuống, Dung Giản đột nhiên háng giọng nói.

"À?" Mới sớm tỉnh mơ Đường Viên đã bị xung kích nhiều lần, thiếu chút nữa đã quên mất điểm này rồi. Cô nhìn Dung Giản, đứng dậy vừa định xuống giường, cả người đã bay lên trời rồi.

Oanh ——

Khuôn mặt Đường Viên đỏ lên, bị dọa cho phát hoảng, đưa tay ôm cổ của Dung Giản, lại thấy được dấu răng trên hầu kết của anh.

Cô găm.....

Đường Viên vùi mặt vào hõm vai Dung Giản, sau khi ý thức được rằng mình làm vậy giống như đang làm nũng lại ngẩng đầu lên, roi vào trong tầm mắt vừa lúc là lỗ tai hồng như có thể rỉ ra máu của Dung Giản.

Cứ như vậy, Dung Giản ôm cô lên lầu hai, sau khi mở cửa phòng ngủ chính ra thì một đường bế thẳng cô vào phòng tắm.

Đường Viên thoải mái tắm nước nóng, khoác áo choàng tắm vào sau đó đẩy cửa ra một khe nhỏ, Dung Giản đang ngồi trên sofa trong phòng ngủ chính đọc sách.

Nghe được âm thanh mở cửa, Dung Giản buông sách trong tay, đứng dậy đi tới phía cô: "Em ngủ thêm một chút nữa đi."

"Ừ." Đường Viên gật đầu.

Cô đắp một lớp chăn mỏng nằm trên giường lớn màu xanh đen của Dung Giản, cả người cũng bị hơi thở của anh bao quanh. Đường Viên cảm giác mọi chuyện từ tối hôm qua đến bây giờ đều giống như là một giấc mộng, quan hệ của cô và Dung Giản lập tức nhảy vọt qua bước yêu đương, không có một chút quá độ nào đã nhảy tới kết hôn.

Đường Viên cho rằng cô sẽ suy nghĩ lung tung đến không ngủ được, không ngờ trong chốc lát mí mắt cô đã có cảm giác nặng nề, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Dung Giản giờ tay lên hung hăng bấm bấm ấn đường, lúc trước anh chưa từng uống rượu, chỉ có tối hôm qua lúc nghe người kia được thả ra mới không nhịn được uống mấy chén, không ngờ.....

Vừa mới đến tuổi tác pháp định đã lập tức kết hôn, đây là chuyện từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến.

Dung Giản nhìn về phía Đường Viên đang say giấc trên giường lớn kia, cô mới vừa tắm xong, trên gương mặt tròn trịa nõn có một vết đỏ rõ ràng, tóc dài đen nhánh tăn ra ở trên gối.

Dung Giản đứng dậy đi tới thư phòng, lấy sổ hộ khẩu màu đỏ thẫm từ trong ngăn kéo ra, trên hộ khẩu của anh đã chỉ còn lại một mình anh thôi, nhưng rất nhanh thôi nó sẽ tăng thêm một người nữa.

Anh ở trong thư phòng ngây ngẩn một hồi, lại đi vào phòng ngủ chính, Đường Viên vẫn còn đang ngủ, Dung Giản cúi người giúp cô kéo chăn đến cằm, ngón tay gãi gãi cằm của cô, Đường Viên cọ xát vào lòng bàn tay của anh.

.....

"A Bàn à, cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng!" Cổ Cầu Cầu có chút háng hải nhìn cô, còn búng tay một cái: "Một chiều say rượu làm loạn này của cậu sao tớ nghe được lại cảm thấy thoải mái như vậy, vô cùng thoải mái!"

Trong miệng Đường Viên vẫn đang rất đau, nên chỉ có thể mở to mắt nhìn Cổ Cầu Cầu uống nước chanh, vừa nhìn thấy tép chanh kia, cô đã cảm thấy đau.

"Chỉ ngủ một lần đã kết hôn, đây đúng là tác phong của Dung Giản." Cổ Ly gạt đầu một cái, tiếp tục truy vấn: "Vậy cậu dự định làm thế nào bây giờ, lấy trộm hộ khẩu đi kết hôn với anh ta sao? Thật ra tớ cảm thấy như vậy cũng rất được, trường học của chúng ta có rất nhiều người đang học nghiên cứu sinh cũng kết hôn, hôm kia với hôm qua cả hai ngày đều có người bày tiệc ở Hương Viên đấy!" Cổ Cầu Cầu có thể tiếp nhận chuyện này rất nhanh.

Đường Viên lung tung gạt đầu một cái, cô rất khó có thể hình dung được tâm tình của mình vào giờ khắc này.

Giống như là một người nông dân thâm niên, từ trước tới giờ anh ta vẫn luôn nằm mơ có thể trúng được năm trăm vạn tiền thưởng, thì bỗng có một ngày rớt cuộc anh ta cũng trúng được năm trăm vạn đó, nhưng tám về số đó lại là do anh ta nhặt được ở trên đất.

Cho dù như thế nào, sáng sớm thứ hai, Dung Giản vẫn lái xe tới đón cô.

Giáo sư Đường đang ở nước ngoài, Đường Viên không hỏi qua giáo sư Đường đã lấy hộ (di.da.lqy.do) khẩu đi kết hôn. Hay là tiền trăm hậu tấu đi, chỉ mong cha ruột của cô sẽ không chặt đứt chân cô.

Giờ phút này, Đường Viên cầm hộ khẩu, khấn trương ngồi ở ghế cạnh tài xế, trong lòng mơ hồ sinh ra vẻ mong đợi. Cô liếc nhìn gò má Dung Giản một cái, Dung Giản đang chuyển tâm lái xe, không nhìn cô.

Quá nhanh!

Nam thần của cô vào một cái biến thành của cô..... Ông xã.

Nghĩ tới hai chữ này Đường Viên không nhịn được giơ tay lên vuốt vuốt mặt, cô vẫn có loại cảm giác không chân thật đặc biệt mãnh liệt.

Cô và Dung Giản tới quá sớm, cục dân chính còn chưa mở cửa.

Tám giờ rưỡi, cửa kính của cục dân chính mở ra.

"Khấn trương sao?" Lúc cùng nhau đi vào, Dung Giản đột nhiên cúi đầu hỏi cô một câu, Đường Viên lắc đầu một cái: "Không, không khấn trương."

Dung Giản cười nhẹ một tiếng, nhắc nhở cô: "Em cùng tay cùng chân."

Đường Viên: "....."

Cô điều chỉnh lại bước chân, vẫn cảm thấy mỗi bước đi của mình đều giống như giẫm ở trên bông.

Bọn họ là hai người đầu tiên, quá trình rất nhanh đã xong. Lúc nhân viên làm việc đóng dấu đỏ phía dưới tờ giấy đăng ký kết hôn, Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản, cũng vừa lúc Dung Giản cúi đầu nhìn về phía cô.

Đường Viên háng giọng, Dung Giản đưa một tay ra, ngẩng mặt lên nói thật nhanh: "Xin chỉ giáo nhiều hơn."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 28

Edit: Thanh Hưng

Cô nhìn tên hiển thị trên cuộc gọi đến, là Hà Khánh Nguyên.

Đường Viên không nhịn được nghĩ, Khánh Nguyên Đại Quân thật đúng là vật may mắn của cô, mỗi lần Khánh Nguyên Đại Quân gọi điện thoại cho cô, đều là lúc cô và Dung Giản có tiến triển mới. Cả lúc trời tối gặp phải Dung Giản kia, cũng là bởi vì đỡ Khánh Nguyên Đại Quân ra ngoài nghỉ ngơi.

"A lô?" Đường Viên nhận điện thoại, âm cuối vì vui mừng mà cao lên.

Cô đi theo Dung Giản ra ngoài, ánh mắt còn lưu luyến ở trên đôi tay khớp xương rõ ràng đang đặt xuôi bên người của Dung Giản, là của cô!

"Bàn Bàn."

Nghe được âm thanh vui sướng của Bàn Bàn nhà mình thì mặt già của Hà Khánh Nguyên khó có được đỏ lên.

Đêm hôm đó sau khi trở mắt nhìn Đường Viên bị bắt cóc anh ta quá đau lòng, dứt khoát trở lại phòng uống sáng khoái, ai mời cũng không từ chối, hoàn toàn tự chuốc say mình.

Ngày hôm sau lại vội vàng tham gia chấm điểm cho cuộc thi biện hộ của học sinh học viện, hoàn toàn không có thời gian gọi điện thoại cho Đường Viên.

Anh ta lớn hơn Đường Viên tám tuổi, lúc cô sinh ra anh ta đã có trí nhớ rõ ràng. Cho tới nay, gần như là anh ta (đi.đạ.l.qy.do) nhìn cô từ một tiểu bảo bảo lớn lên, lần đầu tiên cô nói chuyện, lần đầu tiên lao đảo đi bộ, lần đầu tiên đi học.....

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh ta càng ngày càng để ý tới cô.

Ở tuổi mới biết yêu, cô cũng thích một nam sinh, nhưng không phải anh ta.

Lúc anh ta dành được một suất du học nước ngoài, trong lòng phân vân không thôi, thậm chí anh ta còn cảm thấy chỉ cần Đường Viên nói một câu đừng đi, là anh ta sẽ ở lại.

Nhưng Đường Viên lại vô cùng vui mừng đưa anh ta đi.

Lúc ở nước ngoài, anh ta không từng quen bạn gái, cũng không từng động lòng với người nào.

Sau khi tốt nghiệp, anh ta nhận lời mời quay trở về Tây đại là nơi cách cô gần nhất này.

Đường Viên rất ưu tú.

Cho nên lời tỏ tình của anh ta đã đến bên miệng, lại rờn rã bốn năm cũng không nói ra lời.

Anh ta không muốn Đường Viên bởi vì anh ta mà bị người khác chỉ trích hoặc chất vấn, dù là hiện tại trình độ tiếp nhận của mọi người đối với việc thầy trò yêu nhau cũng đã rất cao rồi.

Cho đến khi anh ta phát hiện ra cô đối với Dung Giản cũng không phải chỉ là yêu thích nhất thời, tình cảm mà cô dành cho cậu ta (DG) còn hơn anh ta (HKN) tưởng tượng gấp nhiều lần.

Rốt cuộc anh ta cũng cảm nhận được cảm giác nguy cơ cường liệt, mới quyết định bỏ qua tất cả những băn khoăn trong quá khứ, vào ngày cô tốt nghiệp thì tỏ tình.

Bàn tay Hà Khánh Nguyên gắt gao siết chặt điện thoại di động, mở miệng nói: "Đêm hôm đó anh uống say, lời anh nói kia em còn nhớ không? Chính là, anh hát cho em nghe một ca khúc....."

Đường Viên cầm điện thoại di động, vừa đi về phía bãi đậu xe vừa cố gắng nghĩ lại tình hình đêm hôm đó: "Em nhớ ra rồi....."

Lúc Hà Khánh Nguyên bảo vệ luận văn tiến sĩ, cũng không khẩn trương như thế này.

Anh ta từ tòa nhà Kinh Viện đi ra, có hai nữ sinh chào hỏi anh ta nhưng anh ta cũng chỉ gật đầu một cái. Hiện tại chính là thời gian học sinh tan lớp, bên ngoài có chút ồn, Hà Khánh Nguyên trực tiếp đi tới chỗ sâu nhất trong rừng cây nhỏ phía sau Kinh Viện, chỉ sợ bỏ qua một câu nói nào của Đường Viên, trong rừng cây nhỏ yên tĩnh, âm thanh Đường Viên có vẻ đặc biệt rõ ràng ——

"Anh nói em mặt to, em nhớ kỹ đấy."

Hà Khánh Nguyên sừng sốt một chút, có không?

Mặc dù anh ta thường cười nhạo Bàn Bàn mập, mặt lớn, nhưng đêm hôm đó thật không có mà.

Đợi chút.....

Chỉ là ở trong đám đông nhìn em nhiều hơn một lần, cũng không thể quên gương mặt của em nữa..... Sau đó anh ta quên từ, quay ngược lại suy nghĩ trong chốc lát.

Hát nhầm rồi ư?

"Mặt của" hay là..." Dung nhan", hình như là dung nhan.

Thật sự hát sai rồi.

Cũng không thể quên gương mặt to của em nữa.....

Bàn Bàn nhà anh ta thật đáng yêu mà.

Thật ra thì anh ta muốn hát đến một câu cuối cùng: "Tình nguyện dùng cả đời này chờ em phát hiện, anh vẫn luôn bên cạnh em, chưa bao giờ rời đi", đáng tiếc nửa đường lại bị người cắt ngang.

Hà Khánh Nguyên nghĩ tới đây đã cảm thấy biết vậy chẳng làm! Trời mới biết anh ta thật vất vả mới đánh cuộc một lần, dùng bao nhiêu dũng khí!

Anh ta hắng giọng, nhắm lại lời ca chính xác từ đầu tới đuôi một lần, chuẩn bị hát lại một lần nữa trước mặt Đường Viên, anh ta vừa mới lấy dừng khí, đã nghe được một âm thanh——

"Đường Viên."

Lúc Đường Viên nhận điện thoại, Dung Giản đi tới chỗ đậu xe mở cửa xe ra. Có thể là thấy cô còn chưa theo kịp, anh ta gọi tên của cô một tiếng. Bãi đỗ xe ngẫm trông trải lại an tĩnh, âm thanh trầm thấp mát lạnh của Dung Giản mang theo tiếng vang, Đường Viên cầm điện thoại di động vui sướng chạy về phía anh.

Cô cầm điện thoại di động chờ Hà Khánh Nguyên nói chuyện, Hà Khánh Nguyên bên kia lại dừng lại một chút, đột nhiên cực kỳ tức giận: "Đúng, mặt của em chính là lớn! Anh chưa từng thấy mặt của ai lại lớn giống như mặt em thế cả!"

Đường Viên: "....."

Có kiểu giáo viên thế này, cô đột nhiên thật lo lắng cho bài nghiên cứu tương lai của mình.

"Là vị thầy giáo kia?" Dung Giản một tay đặt lên trên tay lái, sau khi đưa cho cô một lon sữa tươi, giống như là lơ đãng mở miệng.

"Đúng, em thi nghiên cứu sinh do Khánh Nguyên Đại Quân hướng dẫn." Đường Viên nịt chặt dây an toàn, uống một hớp sữa tươi: "Ai, về sau em còn phải ở dưới tay anh ấy chịu đựng hai năm."

Dung Giản mở bảng điều khiển ra, không chút để ý nói: "Anh ta thích em à?"

"Khụ khụ khụ." Đường Viên bị sặc, ho đến kinh thiên động địa, cô thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, vừa ho khan vừa dùng lực khoát tay: "Thế nào, khụ khụ, làm sao có thể!"

Cô nhận lấy khăn giấy trong tay Dung Giản lau miệng, giải thích: "Mới vừa rồi anh ta còn cố ý gọi điện thoại tới, nói cho em biết anh ta chưa từng thấy ai mặt to như em thế này."

"Ủ." Dung Giản không nói chuyện nữa, hết sức chuyên chú lái xe.

"Anh cũng chưa từng thấy?" Đường Viên quay mặt nhìn về phía Dung Giản, thật sự lớn như vậy ư!

Dung Giản: "....."

Dung Giản thấy trên gương tròn trắng nõn của cô viết rõ hai chữ hoảng sợ, rốt cuộc cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Đường Viên bị anh cười đến mức ngượng ngùng, đưa tay bưng lấy mặt to, trịnh trọng nói: "Em sẽ giảm cân."

\*\*\*

Dung Giản không trực tiếp về nhà, mà lái xe dẫn cô đi mua sắm..... Khu đồ dùng trên giường. Vừa nhìn thấy đồ dùng trên giường, Đường Viên cũng có chút tâm trí mơ màng, không, tâm loạn như ma, cũng không đúng, tâm hoảng ý loạn, đúng, chính là như vậy. Đợi cô loạn xong, Dung Giản đã chọn xong, sau đó lại dẫn cô đi mua áo choàng tắm, áo ngủ và dép.

Lúc Đường Viên chọn áo choàng tắm cũng không nhìn, tùy tiện lấy một món màu xanh đen ném vào, trong đầu cô đều là mấy chữ sẽ phải ở chung.

Lúc tỉnh tiền, Đường Viên thấy trên quầy bên cạnh quầy thu tiền thả một hàng ong mật nhỏ cùng gấu bông được đựng trong những chiếc hộp màu vàng đặc biệt dễ thương, cô còn tưởng rằng là đường, còn tiến tới nhìn xem, cô còn chưa nhìn rõ rốt cuộc chúng là cái gì, một bàn tay thon dài đã từ phía sau cô vươn ra cầm lên ba hộp, vút xuống quầy thu tiền cùng nhau tính tiền.

Đường Viên ngược cổ lên nhìn Dung Giản một cái, phát hiện bên tai anh lại có một tầng hồng thật nhạt.

Cô tiến lại gần nghiêm túc nhìn chữ phía trên ong mật và gấu bông một chút, 20 thay mặt phái nữ..... Hình như là tiếng Nhật, tiền khẩu đường? Mặt trên còn có.....

Đường Viên đọc đi đọc lại hai lần, hình như không được học qua từ đơn này, hài âm, hài âm cũng không có, nhưng là cũng rất quen thuộc.....

Cương bán!

Mặt Đường Viên lập tức nóng bừng lên, thuốc kích dục!

Cô lại có thể.....

Cô nói cho nam thần rằng cô tưởng đây là đường, nam thần sẽ tin chứ?

Trở lại trong xe, nhiệt độ trên mặt Đường Viên vẫn chưa giảm, mỗi lần ở chung một chỗ với Dung Giản, cô đều sẽ tự động nóng lên. Thừa dịp Dung Giản bỏ đồ vật vào cốp sau, Đường Viên vội vàng bật máy điều hòa không khí, còn đưa tay phẩy phẩy gió.



Kế tiếp Dung Giản lại dẫn cô đi mua không ít thứ, bàn đọc sách, bộ ghế sofa lớn cùng với một chiếc máy chạy bộ.

"Em có đồ gì cần thu dọn không?" Đóng cửa xe, Dung Giản hỏi.

"Có!" Đường Viên gật đầu, về nhà đầu tiên là bỏ con khi nhò Dung Giản đưa cho cô vào rương hành lý, lại thu thập một vài bộ quần áo cần thiết. Cuối cùng còn thuận tay ôm đi một chậu cây có dáng đẹp mắt nhất trong một đồng cỏ cây lớn của (lqđ) giáo sư Đường.

Tất cả đều thuận lợi, lúc giáo sư Đường đi công tác trở về thì mọi chuyện đã qua!

Lúc bọn họ về đến nhà, ghế sa lon cùng với máy chạy bộ cũng rất nhanh đã được đưa tới.

Buổi chiều Đường Viên và Dung Giản cùng nhau bố trí lại phòng khách và thư phòng lần nữa, còn thêm một dấu tay nữa vào cửa khóa vân tay.

Cô rất thích cảm giác này, loại cảm giác từng chút từng chút xâm nhập vào trong cuộc sống của Dung Giản, từ em và anh biến thành cảm giác của chúng ta.

Cuối cùng, mỗi một đồ vật bọn họ mua đều được sắp xếp vào đúng vị trí, trừ..... Ong mật và gấu bông.

Đường Viên thích không?

Anh vẫn cảm thấy đêm hôm đó anh rất kém cỏi.

Dung Giản liếc mắt nhìn ong mật và gấu bông trong túi, thả tài liệu về trò chơi trong tay xuống, giờ tay lên nhập một hàng chữ trong khung tìm kiếm.

Vấn đề này trước kia cũng đã có người hỏi rồi, bác sĩ trả lời là sau lần đầu tiên thì tốt nhất nên để cách một thời gian mới làm tiếp.

Một thời gian, là hai ngày hay là ba ngày, hay còn là một tuần? Dung Giản gõ gõ bàn phím, có chút phiền não, anh rất không thích câu trả lời lập lờ nước đôi thế này.

Anh đang muốn tìm kiếm lại lần nữa, điện thoại di động để ở trên bàn lại đột nhiên vang lên.

Dung Giản nhận điện thoại.

Kể từ lễ mừng năm mới sau khi lại một lần nữa tan rã trong không vui với lão đầu, anh gần như không có liên lạc gì với người nhà bên kia.

Gọi tới vẫn là bà ngoại anh.

Dung Giản ôn hoà hàn huyên với bà một lát, trò chuyện được một lát thì bà đột nhiên như thử dò xét nói: "Mấy ngày trước cậu con dẫn một cô gái về."

"Vâng." Dung Giản vẫn không lạnh không nóng.

Một lát sau bà ngoại anh lại trở lại đề tài kia: "Một mình con như thế, bà cũng không yên tâm, tốt nhất là nên tìm một cô bé chăm sóc con....."

Bà dừng lại một chút, lại hỏi: "Dung Giản, con có đối tượng rồi à?"

Dung Giản liếc nhìn ong mật và gấu bông ở ngón giữa: "Có."

Bên kia hình như là mở loa ngoài, Dung Giản nghe được rất nhiều tạp âm. Bà ngoại anh lại dừng lại rất lâu, mới tiếp tục hỏi: "Vậy lúc nào thì mang về cho bà ngoại nhìn một chút đây?"

"Không cần." Dung Giản cự tuyệt rất dứt khoát.

"Là còn chưa đến bước gặp gia trưởng kia sao?" Một lát sau, anh lại nghe thấy bên kia hỏi.

"Không cần bước này." Nếu như bà chỉ vì lương tâm mình mà thỉnh thoảng phải liên lạc với anh, anh có thể tiếp nhận, coi như là đang giúp mẹ của anh tận hiếu, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là anh sẽ cho phép bọn họ nhúng tay vào cuộc sống của anh.

\*\*\*

Lúc trời sắp tối, Dung Giản thu hồi tài liệu trên bàn xuống lầu tìm Đường Viên.

Cô đang ngồi ở trên ghế sa lon ôm một chiếc gối ôm to xem ti vi, vừa nghe thấy tiếng bước chân của anh thì lập tức vội vàng đứng lên: "Chúng ta ăn cơm sao?"

Mặc dù Đường Viên mở ti vi cả buổi chiều nhưng lại không xem chút nào, cô đang cầm điện thoại di động phát weibo kể chuyện "Tôi kết hôn với nam thần", hơn nữa Thẻ Cá Boi cô cho là đã sớm mai danh ẩn tích còn bình luận trên bài viết của cô.

Đường Viên đang phản hồi lại từng lời chúc phúc của mọi người, Dung Giản vừa đi tới cô lại có chút ngượng ngùng, vội vàng tùy tiện tìm một đề tài.

"Ừ." Dung Giản mở tủ lạnh ra tìm tìm, trừ bánh mì nướng thì chính là trứng gà.

"Đi ra ngoài ăn." Dung Giản đóng cửa tủ lạnh.

"Được!" Đường Viên gật đầu.

Dung Giản dẫn cô đi ăn xuong, Đường Viên được ăn rất thỏa mãn.

Lúc cơm nước xong vẫn còn sớm, bọn họ lại cùng đi rạp chiếu phim.

Phim điện ảnh còn chưa bắt đầu chiếu, Đường Viên đi mua hai chén cola cùng một hộp bắp rang bơ to trước, lúc cùng mấy đôi tình nhân cùng nhau vào rạp, cô có loại ảo giác mình cũng đang nói chuyện yêu đương, không đúng, cô đã kết hôn rồi.

Hậu quả của việc nhảy qua cái bước yêu đương này mà trực tiếp kết hôn đúng là, Đường Viên vẫn không thể hoàn toàn thích ứng với quan hệ của cô và Dung Giản, cũng gần như không có tự giác của một người đã kết hôn.

Sau khi quảng cáo kết thúc, cả rạp chiếu phim cũng rơi vào trong bóng tối.

Phim điện ảnh nước ngoài còn rất ít người xem, bộ này cũng không nhiều người, tất cả mọi người rất yên tĩnh.

Thừa dịp màn ảnh còn chưa sáng lên, Đường Viên len lén nhìn Dung Giản một cái, trong bóng tối, cô còn chưa kịp thấy rõ ràng gò má của anh, màn ảnh đã sáng lên.

Nhìn tên, là một phim tình cảm.

Theo tình tiết đầy mạnh mẽ của nam nữ chủ cũng dần ấm lên, đôi tình nhân trước mặt đã bắt đầu hôn môi, đôi tình nhân bên phải cũng không cam chịu yếu thế mà ôm nhau.

Đường Viên ngồi bên cạnh người chồng nam thần trần đầy cảm giác cảm dục của mình, tuyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ, cô cũng rất muốn ôm một cái hôn một cái á!

Đường Viên thật sự không ngờ bộ phim này lại như thế..... Dâm.

Xuong quai xanh, cổ, ngực, eo, mông của nữ chủ..... Cũng như ẩn như hiện, không tới trình độ lỏa lồ, nhưng cố tình lại có loại miêu tả sinh động, nửa (đi.da.l.qy.do) che nửa đầy hấp dẫn, Đường Viên quả thật đứng ngồi không yên.

Kích dục, tại sao cô lại chọn một bộ phim điện ảnh như thế chứ. Dung Giản có thể cảm thấy cô quá dơ bẩn hay không, ban ngày mua gấu bông cương bản, buổi tối lại chọn phim kích dục.....

Rõ ràng chỉ là tiện tay một chút thôi, thế mà lại có thể như vậy.

Nữ chủ vẫn chưa đùa giỡn xong, cô ta đã muốn cởi quần áo rồi, áo sơ mi, áo ngực..... Nữ chủ cởi xong rồi, nam chủ anh ta cũng muốn cởi quần áo, thoát nhìn vóc người nam chủ rất được, gương mặt cũng dễ nhìn, đánh bắt đầu hành động rồi, cởi áo, tháo khóa dây lưng.....

Trước mặt bỗng tối sầm.....

Một bàn tay lạnh lạnh, từ phía sau vòng qua cổ của cô, che ánh mắt của cô lại.

Bùm bùm bùm.....

Trái tim nhỏ của Đường Viên lại cuồn cuộn loạn lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 29

Edit: Thanh Hưng

Ngón tay Dung Giản lạnh lạnh, bao trùm ở trên mắt của cô, che kín tầm mắt của cô.

Quanh quẩn trong rạp chiếu phim là âm thanh thờ gấp nặng nề lại kêu gọi của nam chủ, xen lẫn với tiếng thân ngâm mềm mại của nữ chủ, còn có âm thanh (lqđ) da thịt va chạm dần dần vang lên, Đường Viên nghe được mà trên mặt càng nóng hơn.

Đáng tiếc là đêm hôm đó bọn họ lại không bật đèn, sau đó cô còn chưa có trí nhớ gì ngoại trừ đau cùng khổ đau.

Cô bỏ lỡ quá nhiều, trong lòng Đường Viên có một chút tiếc nuối.

Xương quai xanh, cơ bụng, đường nhân ngư, vai rộngq hẹp chân dài to..... của Dung Giản khẳng định còn đẹp mắt hơn nam chủ, thật muốn tìm một cơ hội liếc mắt nhìn trộm mà! Nhưng nam thần cấm dục chính trực như vậy, thấy hình ảnh cấm trẻ nhỏ còn phải che mắt của cô, thì có thể cho cô nhìn hay không còn là một vấn đề.

Không sao, còn nhiều thời gian.....

Sau một tiếng thờ gấp thô to cùng một tiếng hét lên, cảm xúc cao trào tràn đầy mạnh mẽ dần dần biến mất, nhưng ở chỗ ngồi của đôi tình nhân nhỏ phía sau lại có tiếng tiếng hôn hít chặc chặc nổi lên.

Đường Viên đưa hai tay gạt ngón tay Dung Giản che ở trên mắt của cô xuống một chút xíu, tiếp tục kéo đến dưới mũi, sau đó cô nhẹ nhàng hôn đầu ngón tay của anh một cái. Cô cảm thấy ngón tay che mặt cô của Dung Giản bỗng nhúc nhích, dùng lực bóp gương mặt của cô một cái, khiến thịt trên mặt cô cũng bị dòn xuống cổ.

Thần kinh vẫn luôn căng thẳng của Đường Viên cũng buông lỏng, cô lặng lẽ lùi về phía sau một chút, đầu cô vừa lúc tựa vào trên cánh tay Dung Giản.

Cô quay đầu nhìn về phía Dung Giản, ánh sáng trong rạp chiếu phim lúc sáng lúc tối, một tay anh khoác lên trên chỗ tựa lưng sau chỗ ngồi bị cô tựa vào, chuyên chú nhìn màn ảnh, gò má với đường nét sắc sảo bị câu lạc đặc giống như một bức tranh đen trắng, rõ nét mà lập thể.....

Dung Giản không rút cánh tay ra, cũng không buông tay bóp mặt cô ra. Mặt của cô vừa mềm vừa đàn hồi, còn có chút nhiệt độ, giống như một viên bánh trôi lớn vừa nấu chín vớt từ trong nước ra, bóp một cái giống như ngón tay cũng có thể bị hút vào.

Phim điện ảnh vẫn còn đang chiếu, ở chỗ ngồi của đôi tình nhân nhỏ phía sau vẫn còn có tiếng hôn chặc chặc, Đường Viên lại cảm thấy tất cả đều như cách cô càng ngày càng xa, cảm giác rõ ràng nhất chính là trên gương mặt cô, ngón tay thon dài của Dung Giản.

Rõ ràng vừa bắt đầu là cô đùa giỡn Dung Giản trước, hiện tại bị trêu chọc tới mặt đỏ tím đập cũng là cô.

"Dung Giản." Đường Viên ngồi thẳng tắp, hạ thấp giọng gọi Dung Giản một tiếng: "Người phụ nữ kia không phải đã chết rồi sao?"

Một âm thanh cao vút lập tức lấn át giọng nói mới vừa rồi của Đường Viên. Dung Giản không nghe rõ cô nói cái gì, nghiêng mặt sang bên nhìn về phía cô.

"....." Đường Viên cố ý hạ thấp giọng nói lại một lần, Dung Giản dĩ nhiên không nghe rõ, lại lại gần tai cô một chút.

Đường Viên lợi dụng đúng cơ hội, ngồi thẳng lên tiến tới nhanh chóng hôn anh một ngụm.

Miệng đối miệng, giống như hai chú cá hôn nhau!

Hôn xong cô lập tức quay mặt đi chuyên chú nhìn về phía màn ảnh lớn, trong lòng lại hồi hộp.

Lúc phim chiếu hết, Đường Viên còn có chút vẫn chưa thỏa mãn, ngay cả một viên bắp rang bơ cô cũng không ăn, nhưng lại cảm thấy cả người mình đều ngọt ngào.

###

Buổi tối Dung Giản sang thư phòng, Đường Viên ở phòng ngủ chính lướt weibo.

Tin tức buổi chiều cô gửi lên weibo kia nhận được không ít lời chúc mừng và bình luận, tiểu thiên sứ vẫn theo cô từ đầu còn tới chúc phúc cho cô, còn nói nhớ viết ngoại truyện sau khi cưới, lái xe cái loại đó.

Lái xe cái gì, vẫn là thôi đi, loại này quá xấu hổ.

Phản hồi hết các bình luận, Đường Viên lại nhận được tin nhắn của Cố Cầu Cầu ——

Hồ Ly Ân Gà: Cuối cùng《Dựa vào lan can》cũng được lên sàn rồi! Rốt cuộc, vừa nghĩ tới hai chúng ta trong năm nay lại có thể làm ra được một trăm vạn chữ, tớ lập tức cảm thấy..... Thoải mái!

Hồ Ly Ân Gà: Cậu, nhanh phát đi!

Đường Viên đăng nhập vào tài khoản Thập Viên Dấm Đường, vừa mở ra đã nhận được các loại thông báo, cô thoát khỏi trang tin nhắn weibo với Cố Cầu Cầu, một giây kế tiếp cô lại chạy sang weibo của Dung Giản.

Đường Viên hào hứng chạy đi xem weibo của Dung Giản, trên trang cá nhân của anh vẫn có rất nhiều em gái đang cày “sinh khí con”.

Trước đó Đường Viên đã nghe Cố Ly nhắc qua, một em gái mới vừa vào vòng hâm mộ vừa nhìn thấy hình một bên mặt của Dung Giản, đã lập tức như đinh chém sắt nói đây chính là Địch Ân Cả Ngã Về Không, từ đó về sau, dưới weibo của Địch Ân Cả Ngã Về Không càng náo nhiệt hơn, trừ thanh khổng đàng, còn có đội nhan khổng liêm bình.

Đường Viên nhìn những bình luận kia mà hơi xúc động, hai năm trước lúc cô gõ những lời này, hoàn toàn không ngờ có một ngày sẽ được thỏa mãn mong muốn, không đúng, khi con còn chưa tới, chỉ là chồng cũng đã có, khi con còn có thể xa sao?

Hơn mười một giờ, Đường Viên liếc mắt nhìn cửa thư phòng đang khép hờ, Dung Giản còn chưa trở về phòng ngủ chính.

Tối nay cô phải ngủ chung với Dung Giản không? Chắc chắn là phải rồi.

Đường Viên tự mình đi phòng tắm rửa sạch sẽ trước, sau đó tùy tiện lấy một cái áo choàng tắm trên giá mặc vào rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên, ban ngày cô không nên tùy tiện lấy một cái áo choàng tắm, cũng không nên không nhìn kích cỡ thật kỹ, cái áo choàng tắm này cô mặc lên hoàn toàn là váy đuôi dài, vừa rộng vừa to lại dài. Lúc Đường Viên đi đến bên giường thiếu chút nữa thì bị áo choàng tắm mắc vào trên đất làm ngã, cô vội vàng chui vào trong chăn, thoải mái nằm xuống.

Sợ một lát nữa lúc Dung Giản đi vào bốn mắt nhìn nhau quá lúng túng, Đường Viên còn nhắm hai mắt lại, cô thật là, kỹ năng giả ngủ càng ngày càng thuần thục.

Đường Viên dựng lỗ tai, nghe được tiếng bước chân Dung Giản đi tới, rất nhanh, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy. Nghe thấy tiếng nước chảy, Đường Viên không nhịn được mà mơ tưởng viễn vông.

Dòng nước ấm áp chảy từ.....

Dừng lại, phải dè dặt, không thể.

Đường Viên lăn một vòng ở trên giường, thật vất vả mới buông được xuống chấp niệm với cơ bụng, trong đầu lại hiện ra bốn chữ lớn —— đêm tân hôn.

Chăn cùng với gối trên giường lớn vẫn còn lưu lại hơi thở của Dung Giản, Đường Viên vui mặt vào trong gối cọ xát, đột nhiên nhớ tới, ga giường và vỏ chăn hôm nay bọn họ mua đã ném vào trong máy giặt rồi, buổi chiều còn mang lên ban công trên lầu ba phơi, ga giường, vỏ chăn, vỏ gối cái gì đều treo đây cả ban công, còn có..... Áo choàng tắm cô mới mua hôm nay!

Áo choàng tắm cô mới mua hôm nay đã giặt, vẫn đang phơi trên ban công!

Vậy cô mặc đây.....

Là áo choàng tắm của Dung Giản.

Đều là màu xanh dương đậm, cô cũng chưa có nhìn đã trực tiếp mặc vào, khó trách vừa lớn vừa dài lại vừa rộng.....

Cô mặc áo choàng tắm của Dung Giản, vậy Dung Giản tắm xong sẽ mặc cái gì.....

Đường Viên không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn cửa phòng tắm, Dung Giản có tính sạch sẽ nên chắc chắn sẽ không mặc lại quần áo đã thay trước khi tắm.

Không thì, cô cởi áo choàng tắm ra, một lát gỡ cửa đưa vào cho Dung Giản, như vậy, cô có thể nhân cơ hội đó mà vô cùng chính trực quét mắt một vòng trên xương quai xanh, cơ bụng, đường nhân ngư, vai rộng eo hẹp chân dài của Dung Giản.....

Nghĩ tới đây, Đường Viên lập tức chui từ trong chăn ra.....

Lúc Dung Giản tắm xong định đi ra ngoài, mới phát hiện không thấy áo choàng tắm mình treo trên giá.

Bị Đường Viên mặc đi? Dung Giản nhớ tới buổi chiều đã phơi hết quần áo, hình như áo choàng tắm của cô không treo vào trong phòng tắm.

Nghĩ đến lúc anh trở về phòng ngủ chính, Đường Viên đã ngủ rồi, Dung Giản dứt khoát chỉ vẫy một cái khăn tắm rồi đi ra ngoài. Anh vừa mở cửa phòng tắm ra, đập vào mắt chính là hơn nửa tấm lưng trắng nõn của Đường Viên.

Đường Viên non nớt mập mạp, nhưng là sống lưng xinh đẹp cùng với vòng eo đều không tệ, cho dù đã nhân lúc giúp Đường Viên tắm rửa mà nhìn được toàn thân cô, Dung Giản vừa mở cửa ra vẫn cảm nhận được cảm giác mãnh liệt đánh vào thị giác.

Nghe được tiếng đẩy cửa, Đường Viên theo phản xạ có điều kiện mà xoay người, sau đó lập tức đối mặt với ánh (đi.da.lqy.do) mắt của Dung Giản. Cô mới vừa cởi áo choàng tắm ra được một nửa, quay người lại.....

Đường Viên lúng túng tới mức muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, cô còn chưa kịp nhìn trộm cơ bụng của Dung Giản, thì đã dâng chính mình đến trước mắt Dung Giản trước rồi. Một mặt không đủ, cô còn lật hai mặt.....

Phản ứng kịp, Đường Viên cái gì cũng không để ý nữa, gần như là vừa chạy vừa nhảy lăn một vòng vọt đến trên giường.

Càng sợ cô càng luống cuống tay chân, hậu quả là áo choàng tắm bị mắc một cái cả người lập tức bổ nhào về phía trước, làm cô cho là đầu mình sẽ đập vào góc giường.....

Đầu cô thật sự bị đập vào góc giường.

Có lẽ Dung Giản cũng bị hành động đại dột của cô làm cho không kịp ứng phó, nên chỉ kịp bắt được dây áo choàng tắm của cô. Sau đó dây áo choàng tắm bị Dung Giản rút ra, cả người cô lăn xuống dưới đất, cái trán nặng nề đập vào góc giường lớn làm bằng gỗ thật.

"Đông."

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, Đường Viên tức thì hồng vành mắt.

Một giây kế tiếp, cô bị Dung Giản ôm lên thả vào trên giường, Dung Giản giống như xuống lầu lấy hòm thuốc rồi.

Quá ngốc, Đường Viên cũng không thể nhìn thẳng vào chính mình nữa.

Khi Dung Giản đưa bông băng thấm còn i-ốt về phía trán cô thì Đường Viên theo bản năng né tránh, cô đã biết sức lực Dung Giản có bao nhiêu hơn người.

"Đừng động." Dung Giản cau mày, âm thanh có chút lạnh.

Đường Viên bị ý lạnh trong giọng nói của anh dọa sợ hết hồn, không dám cử động nữa, ngoan ngoãn mặc cho Dung Giản cầm còn i-ốt giúp cô trừ độc.

Sắc mặt Dung Giản thật sự không tốt.

Không khí lập tức đông lại.

Không biết có phải nhiệt độ của máy điều hòa không khí quá thấp hay không, Đường Viên cảm giác có chút lạnh.

Sau khi Dung Giản giúp cô tiêu độc cho vết thương, tâm tình Đường Viên cũng có chút xuống thấp.

Từ nhỏ cô đã có năng lực nhận biết cảm giác của người khác, khi còn bé đã biết nhìn sắc mặt của người khác. Hiện tại, cho dù về mặt Dung Giản vẫn không chút thay đổi, nhưng Đường Viên vẫn có thể cảm thấy tâm trạng của anh thật sự không tốt, hơn nữa, lần này tâm tình của anh so với bất kỳ lần nói "Đừng động" nào trước đây đều kém hơn.

Lúc Dung Giản đi cất hòm thuốc, Đường Viên ngồi một mình ở trên giường lớn ngẩn người. Thật ra sau khi được khử trùng, vết thương trên trán cô đã không còn đau như vậy nữa rồi, nhưng cô lại có chút khó chịu.

Cô vẫn dùng sự vui sướng của "Tôi kết hôn với nam thần" để ngăn chặn lo lắng thỉnh thoảng dâng lên trong lòng, nhưng hôn nhân không có tình cảm làm trụ cột cũng giống như nhà cao tầng không có nền móng, có thể đi bao xa đây?

Ngày ấy, lời nói cô bật thốt lên kia cũng là bởi vì cô vẫn luôn nhớ anh nói "Yêu đương cùng với kết hôn đều không có trong kế hoạch cuộc sống trước mắt của anh", đối với Dung Giản mà nói, cô không phải là người làm rối loạn tiết tấu cuộc đời anh đó.

Hôm nay cô rất vui vẻ, nhưng cô không biết, có phải chỉ có một mình cô vui vẻ hay không, có phải thật ra thì cả ngày nay Dung Giản đều rất tức giận, cho nên mới vừa rồi mới có thể..... hay không.

Đường Viên nháy nháy mắt, cúi đầu nhìn về phía hoa văn phức tạp trên thảm trải nhà dưới chân, dần dần, những hoa văn kia đều mờ hồ, có chút chòng chéo lên nhau, cô nhìn có chút không rõ lắm.

Dung Giản bình phục tâm tình, vừa trở lại phòng ngủ đã lập tức nhìn thấy bóng dáng Đường Viên ngồi ở mép giường bên cạnh cửa sổ kia, cô đưa lưng về phía anh, khẽ cúi thấp đầu. Rõ ràng không thấy nét mặt của cô, Dung Giản lại cảm giác được cô đang bị tổn thương.

Anh đi về phía Đường Viên.

Trong tầm mắt xuất hiện đôi dép của Dung Giản, Đường Viên lặng yên không một tiếng động hít hít mũi, lúc muốn ngẩng mặt lên, lại có một bàn tay vuốt vuốt tóc của cô. Đệm giường mềm mại bên cạnh cô theo đó mà lún xuống, Dung Giản ngồi xuống bên cạnh cô.

"Xin lỗi."

Đường Viên nghe thấy âm thanh của Dung Giản vang lên bên tai: "Anh vừa nhìn thấy có người ngã bệnh hoặc là bị thương ở trước mặt anh thì tâm tình của anh sẽ không tốt."

Từ nhỏ anh đã như vậy, một khi có người thân ngã bệnh ở trước mặt anh, anh sẽ hờn dỗi hoặc là không nhận được mà nổi giận, trước kia Mục Từ Lâm còn đùa rằng về sau anh làm cái gì thì làm chứ không thể làm bác sĩ được.

Thật ra thì không chỉ có như vậy.

Lúc anh không thể giữ Đường Viên lại, mà chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu cô đập vào chân giường, tâm tình lại giống như lần đó nhìn thấy cô lăn từ trên cầu thang xuống, trừ kinh hoàng và thất bại, còn có tự trách.

Thậm chí, biết rõ đập đầu vào góc giường sẽ không tạo thành hậu quả đáng sợ hơn so với lăn từ trên cầu thang xuống, nhưng lần này anh lại cảm thấy tệ hơn so với trước kia rất nhiều.....

Trong nháy mắt nhìn thấy cô té xuống kia, tràn đầy trong đầu anh đều là đáng về mặt đầy máu của cô.

Trong nháy mắt đó anh thậm chí không nhìn được mà đếm thử số lần Đường Viên bị thương từ khi biết anh đến bây giờ, ngón chân bị kẹp vào bánh xe, lăn từ trên cầu thang xuống, cảm lạnh lúc điều nghiên, đêm hôm đó tắm thiếu chút nữa bị rơi vào bồn tắm sau đó cái ót lại bị đập xuống, hiện tại lại bị đụng vào góc giường.....

Rốt cuộc anh, lại có thể khác người khác.

“Không sao.” Đường Viên khoát tay, nhớ tới lần đó cô bị cảm lạnh: “Em, mẹ em trước kia cũng là như vậy.” Lê Họa trong ký ức của cô vẫn luôn là người tính tình ôn hòa, nhưng mỗi lần cô bị bệnh, Lê Họa cũng sẽ phát giận, lúc bà nổi giận cũng không phải la to nói lớn hoặc là dùng dưng nổi giận, mà là lạnh mặt không nói lời nào, giống như là hờn dỗi. Khi đó Đường Viên sẽ tự ngoan ngoãn uống thuốc, hi vọng mình khỏe nhanh lên một chút, như vậy mẹ cũng sẽ không tức giận nữa.

Dừng lại một chút, Đường Viên trịnh trọng nói: “Về sau em sẽ tự chăm sóc cho bản thân thật tốt.”

Cô ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản, lắc lắc cánh tay anh.

“Hà?” Dung Giản không rõ chân tướng.

“Ôm em đi.” Đường Viên nháy nháy mắt: “Anh ôm em một cái em lập tức sẽ vui vẻ.”

Cô vừa dứt lời, lập tức đã bị Dung Giản ôm lấy, Dung Giản ôm thật chặt lấy cô, còn giống như dỗ dành đứa bé vỗ vỗ lưng của cô.

Đường Viên vui mặt vào trước ngực anh, cọ vào áo ngủ của anh. Thật ra thì cô cũng không biết rốt cuộc tối nay là bởi vì sao, cứ thương cảm như vậy. Đường Viên thở ra một hơi, không cần nghĩ nhiều như vậy, cuộc đời khổ đoán, cứ tận hưởng lạc thú trước mắt đã.

Cuối cùng, nằm chung với Dung Giản trên một cái giường một lúc lâu, Đường Viên vẫn không ngủ được.

Cô nhìn Dung Giản bên cạnh một cái, chắc là anh đã ngủ thiếp đi.

Đường Viên cẩn thận từng li từng tí lấy điện thoại di động bên (lqđ) cạnh gối đầu ra, không nhìn được lại lên weibo.

Cô vừa đăng nhập vào tài khoản Thịt Viên Dấm Đường, đã bị 999 tin tức mới màu đỏ dọa sợ ngây người.

Mặc dù kịch truyền thanh xã của họ bởi vì 《Dựa vào lan can》 một pháo mà hòa, kết quả là thu được không ít fan hâm mộ, cô làm biên kịch cũng theo đó mà dính chút hào quang, nhưng mà..... Cũng chưa bao giờ khoa trương như hôm nay thế này nha.

Đường Viên vào đọc bình luận, lập tức nhìn thấy một hàng nguy nga “Giọt —— ngấm cánh tạt”, “Tôi không tin, tôi không nghe, tôi không nghe” còn có “Tôi chính là tới xem một chút xem người đoạt chồng của tôi là ai”, trình độ thế này, Đường Viên hoàn toàn sưng sờ.

Chồng?

Đường Viên đột nhiên sáng tỏ, không thể nào?

Cô ấn vào trang cá nhân của mình, tìm được Được Ăn Cả Ngã Về Không ở mục đặc biệt quan tâm, lại vào weibo của anh thì lập tức phát hiện anh vừa có cập nhật mới ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Sinh. “Thịt Viên Dấm Đường: Đại thần, em muốn sinh “khi con” cho anh.”

#Thanh Hưng: sẽ không drop nhé m.n, chỉ là tớ đăng bài hơi chậm xí thôi. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ ạ \*tim tim\*

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 30

Edit: Thanh Hưng

Trong một đêm, tâm tình Đường Viên đã từ bay lên, lại mạnh mẽ rơi xuống, hiện (di.da.lqy.do) tại lại tiếp tục bay lên!

Sinh!

Dung Giản nói sinh!

Dung Giản nói sinh khi con!

Đường Viên cầm điện thoại di động lập tức mở cở trong bụng, cô chui vào trong chăn, khép tay nhìn màn hình, lật qua lật lại cái weibo kia rất nhiều lần.

Dung Giản đăng bài này lên weibo lúc hơn mười một giờ, hẳn là anh đăng lúc ở trong thư phòng, khi đó anh còn chưa tức giận.

Đường Viên cẩn thận suy nghĩ lại một chút, đây hình như là Dung Giản phản hồi dưới bình luận hai năm trước của cô, vừa nghĩ tới Dung Giản đặc biệt đạo qua một đồng căn bản không khác biệt gì tìm được cái bài viết kia, lại từ trong đó tìm ra được bình luận năm đó của cô, Đường Viên đã thỏa mãn đến không thể ngủ yên.

Cô mở bình luận ra ——

Ta không muốn một thân một mình: Vạn vạn không ngờ, sẽ có một ngày tôi lại bị chính nam thần của mình qua mặt.

Ta không muốn cô đơn tới già: Vợ vàng không kịp chuẩn bị, đã phải ăn thức ăn cho chó rồi.

Thức ăn cho chó ta ăn ta ăn còn không được sao: Chỉ có tôi thấy chênh lệch thời gian giữa hai cái weibo thôi sao?

Không khóc đứng lên cười: Cho nên, nam thần à, không phải anh để cho chúng em gõ sinh khi con vô ích rồi sao? Tôi đi khóc một chút đây.

.....

Đường Viên vui vẻ lướt lướt lại thấy một bình luận rất vi diệu ——

Nguyễn được lòng một người: Tôi biết rõ nên chúc phúc, nhưng lại không nhìn được mà nói, thật là không xứng với nam thần của chúng ta á!

Rất nhanh mọi người lập tức bắt đầu phản hồi lại Nguyễn được lòng một người, hỏi có phải cô ta biết chuyện gì về bạn gái của Được Ăn Cả Ngã Về Không hay không.

Nguyễn được lòng một người trả lời lập lòe nước đôi, sau khi bị người nói cô ta ghen tỵ, cô ta trực tiếp đăng một bức ảnh lên phần bình luận. Đường Viên mở ra nhìn một cái, là bóng lưng của cô và Dung Giản ở dưới ký túc xá, đó là vào năm thứ hai đại học khi cô mập nhất, so với Dung Giản cao lớn như một cây bạch dương, cô tựa như một cây gỗ lùn.

Rất nhanh, Nguyễn được lòng một người đã xóa bỏ cây gỗ lùn kia.

Nhưng hình tượng cây gỗ lùn Đường Viên cứ như vậy xâm nhập vào lòng người, mọi người nhao nhao bày tỏ đau lòng, sớm biết nam thần đặc biệt thích người mập mập, thì cũng đã không tự uất ức chính mình rồi.

Thấy những bình luận cuối cùng, Đường Viên hoàn toàn không nói lên lời.

Rất uất ức, nhưng cũng không thể phản bác được, bởi vì cô thật sự mập.

Nhưng, cô có Dung Giản nha, mà họ thì không có.

Cô trở về trang chính, còn nhận được mấy tin nhắn riêng của mấy người không ở trong vòng bạn bè, Đường Viên không sao cả mở ra xem, lúc kéo đến phía dưới cùng, lại thấy được một tin nhắn kỳ lạ ——

Thơ ca tụng: Em và Dung Giản ở chung một chỗ?

Em gái lúc trước đăng hình Được Ăn Cả Ngã Về Không cũng không nói rõ ràng tên tuổi của Dung Giản ra, bình luận và tin nhắn riêng của mọi người đều là bốn chữ Được Ăn Cả Ngã Về Không, nhưng là Thơ ca tụng lại biết là Dung Giản.

Đường Viên không trả lời lại, vút đi động xuống giường.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn, Dung Giản nằm ngang người mà ngủ, mặt thoáng nghiêng về bên ngoài giường.

Đường Viên từ trên giường bò dậy, muốn lướt qua Dung Giản đi ra bên ngoài, một cánh tay cô đặt ở bên người Dung Giản, mới vừa di chuyển đầu gối, cả người đã bị một cái tay đè xuống, Dung Giản giờ tay ôm bả vai của cô lật người để cho cô thuận lợi lăn đến mép giường.

"Còn chưa ngủ à?" Do bị đánh thức, âm thanh (lqđ) của anh trầm trầm, giống như là đè nén cái gì.

"Lập tức ngủ đây ạ." Đường Viên bị dọa cho phát hoảng, vội vàng đang hoàng lại.

Cách hai tầng áo ngủ thật mỏng, ngực của anh dán sát vào người cô, Đường Viên có thể cảm nhận được nhịp tim có lực của anh một cách rõ ràng, quá, quá gần!

"Ngủ đi." Dung Giản nói xong, Đường Viên ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Cô gối lên cánh tay Dung Giản, con buồn ngủ rất nhanh đã kéo đến.

\*\*\*

Ngủ quá muộn, buổi sáng lúc Đường Viên bị tiếng chuông điện thoại của chính mình đánh thức còn không phải rất thanh tỉnh, cô vuốt mắt, duỗi cánh tay cầm điện thoại di động lên, nhìn cũng không nhìn đã trượt sang nút trả lời màu xanh lá cây——

"Bàn Bàn!"

Âm thanh giáo sư Đường từ trong tai nghe truyền tới, Đường Viên bị sợ đến thiếu chút nữa ném điện thoại ra ngoài.

Xong rồi xong rồi, cô sẽ bị đánh chết mất.

Nhanh như vậy!

"Ba....." Đường Viên cũng hạ thấp âm thanh xuống, trong lòng không ngừng cầu nguyện ngàn vạn lần đừng nói là ba đã quay trở về, ngàn vạn lần không được!

"Ba đã trở về." Một giây kế tiếp, giáo sư Đường nói thế.

"....." Đường Viên cười khan mấy tiếng: "Ha ha ha ha ha, thật tốt....."

"Vui đến thế cơ à, xuống mở cửa cho ba đi, chìa khóa của ba để ở trong hòm mắt rồi." Giáo sư Đường còn hoàn toàn chưa hiểu tình trạng hiện giờ, nghe âm thanh vẫn còn rất vui vẻ, Đường Viên cũng có thể tưởng tượng dáng vẻ mặt mày hớn hờ lúc ông nói chuyện.

Giáo sư Đường quả thật rất vui vẻ, ông mở loa ngoài, lúc nghe điện thoại còn cười cười với người bên cạnh.

"Ba, tối ngày hôm qua con đi chơi với An An," Đường Viên khẩn trương nắm chặt điện thoại di động, lắp ba lắp bắp nói dối: "Quá muộn, nên đã ngủ lại nhà cậu ấy rồi....."

"Vậy con trở về sớm một chút, ba mang quà tốt nghiệp cho con, tuyệt đối là một kinh hi đặc biệt lớn!" Giáo sư Đường không để ý, ngược lại lại thần bí nói đến quà tốt nghiệp.

"Vâng." Đường Viên háng giọng: "Con, con cũng có một tin vui muốn nói cho ba....." Tuyệt đối lớn hơn ba, kinh hãi là khẳng định rồi, nhưng cũng không biết ba có thích hay không.

Rất nhanh, Đường Viên có thể biết rồi.

Cúp điện thoại cô lập tức chạy xuống lầu tìm Dung Giản, Dung Giản nghe vậy không biết đi gọi điện thoại cho ai, tiếp đó lại dẫn cô đi mua mấy món quà, cùng cô cùng nhau về nhà gặp giáo sư Đường.

Xe đi trên đường lớn bằng phẳng, sau mấy khúc quanh, cách nhà cô càng ngày càng gần, Đường Viên cũng càng ngày càng khẩn trương.

Không biết cô tiền trăm hậu tấu, có thể biến thành trước chém sau đánh hay không.

"Rất hồi hộp à?" Lúc đậu xe, Dung Giản cũng phát hiện ra Đường Viên đang khẩn trương, trừu khẩn trương, xem ra cô còn rất sợ hãi.

Đường Viên bẻ ngón tay: "Em sợ ba đánh em."

"Giáo sư Đường từng đánh em rồi ư?" Dung Giản lấy lá trà cùng rượu đỏ trong cốc sau ra, cùng Đường viên đi vào trong. Anh đã tới nhà Đường Viên rất nhiều lần, đã quen đường rồi.

"Đúng." Đường Viên đau buồn gật đầu một cái: "Lúc em còn nhỏ ba thường đánh em á. Lúc mẹ em mới vừa rồi đi kia tính khí ba không được tốt, mỗi lần em không nghe lời ba đều đánh em đến phát khóc, em khóc thì ba lại hỏi tại sao em khóc, sau đó lại đánh em một trận nữa, em không khóc thì ba lại hỏi tại sao em không khóc, có phải không biết đau hay không....." Hôn nữa giáo sư Đường là một người đặc biệt đặc biệt bảo thủ, mặc dù bình thường tính khí rất tốt, nhưng một khi liên quan đến ranh giới cuối cùng thì cũng không giống nhau.

"Ừ." Dung Giản không nói chuyện nữa, anh nhớ tới lần trước thấy bức ảnh hồi còn bé kia của Đường Viên, Đường Viên khi còn bé như vậy..... Đáng



yêu, thế mà giáo sư Đường cũng có thể xuống tay được.

\*\*\*

Giáo sư Đường không yên lòng tu bổ dây nho ở trong vườn hoa nhỏ, dây nho rất đẹp lại bị ông cắt tan tác, ông cầm cây kéo lớn, nhìn về phía Lê Họa đang ngồi ở ghế mây: "Bà hãy chờ một chút, rất nhanh Bàn Bàn sẽ trở lại."

Lê Họa gật đầu một cái, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh một chút.

Hơn mười năm, tòa nhà nhà họ Đường vẫn như trước kia không thay đổi gì.

Cảnh còn người mất.

Bây giờ bà lại trở lại chỗ này, nhưng đã không phải là nữ chủ nhân nữa, mà chỉ là một người khách mà thôi.

Qua nhiều năm như vậy bà chưa từng hối hận về quyết định ban đầu của mình, nhưng cũng không dám quay đầu nhìn lại chặng đường đã qua, khi đó, bà vứt Đường Viên lại sau lưng.

"Bàn Bàn đã lớn." giáo sư Đường vừa nói tới con gái ruột thì đã mặt mày hớn hờ, cộng thêm đôi phương là Lê Họa, ông thậm chí còn kích động đến nỗi lời nói còn có chút không mạch lạc: "Con bé rất thông minh, dung mạo rất giống bà, lúc trước tôi cũng đã hỏi con bé, nó nói nó cũng rất nhớ bà."

"Bà có thể tới tham gia buổi lễ tốt nghiệp, nhất định nó sẽ đặc biệt vui vẻ."

Dù sao Đường Viên cũng là liên hệ duy nhất của ông và Lê Họa, cũng là chủ đề duy nhất mà bà bằng lòng nghe ông nhắc tới, giáo sư Đường tiếp tục nhắc tới khuê nữ, Lê Họa cũng nghiêm túc nghe ông nói chuyện Đường Viên lúc còn bé.

Lúc đi tới vườn hoa nhỏ, Đường Viên mơ hồ nghe được giọng nói của giáo sư Đường, còn có một giọng nữ khác.

Giọng nữ.....

Đường Viên đứng ở đó, vừa lúc có thể thấy bóng dáng yếu điệu bên cạnh dây nho xanh của người phụ nữ kia. Lê Họa mặc một cái quần dài màu đen, ngồi đối diện với giáo sư Đường, thỉnh thoảng sau khi giáo sư Đường nói xong cũng sẽ đáp lại một câu.

Thời gian hình như cực kỳ ưu đãi Lê Họa, dáng vẻ bây giờ của bà so với trong trí nhớ của cô thậm chí không có chênh lệch quá lớn, ngay cả chỉ nhìn nghiêng một bên mặt cũng đều rất ưu nhã.

Đây chính là kinh hi mà giáo sư Đường nói.

Có lẽ là trời quá nóng, Đường Viên đứng dưới mặt trời mà cả người cũng có chút choáng váng. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, Lê Họa sẽ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, lại còn đứng lúc cô đang muốn thừa nhận với giáo sư Đường.

Giáo sư Đường vẫn rất vui vẻ nói: "Bà không biết đâu, Bàn Bàn được tôi dạy dỗ đã tốt hơn nhiều rồi!"

Dạy, rất, tốt.....

Đừng nói ahhh... Con sợ một lát nữa mặt ngài sẽ đau đó, ba!

Nghe được lời nói của giáo sư Đường, Đường Viên đứng ở cửa vườn hoa nhỏ ngập ngừng, mặt hận không thể quay đi.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Dung Giản, Dung Giản bình tĩnh hơn cô rất nhiều.

Thấy Dung Giản, rốt cuộc Đường Viên cũng hạ quyết tâm, Lê Họa đang ở đây, ngộ nhờ giáo sư Đường nổi đóá, nói không chừng bà còn có thể giúp đỡ ngăn lại đây.

"Vây em đi vào trước, anh chờ ám hiệu của em nha!" Đường Viên nhón chân lên kê tai nói nhỏ với Dung Giản, Dung Giản gật đầu một cái.

Nên tới sẽ tới, Đường Viên hít sâu một hơi, hiên ngang lẫm liệt đi vào vườn hoa nhỏ.

"Ba." Đường Viên gọi giáo sư Đường xong, lập tức cũng không biết phải nói gì nữa, cô vừa tiến đến, Lê Họa đã đứng lên.

"Bàn Bàn." Giáo sư Đường không phát hiện ra sự khác lạ của cô, còn tưởng là cô thấy Lê Họa thì quá kinh ngạc, vỗ vỗ bả vai của cô nói: "Mẹ con đã trở lại, bà ấy rất nhớ con."

"Vâng." Đường Viên lễ phép gật đầu với Lê Họa một cái, vất hết óc sắp xếp ngôn ngữ.

Cô phải nói thế nào đây, ba, con đã kết hôn với (di.da.lqy.do) học trò đặc ý của ngài, ngay ngày hôm qua.

Đường Viên vừa nghĩ tới đây, lại nhớ lại lời nói ngày đó của Cố Cầu Cầu.

Cô há hốc mồm, rồi cuộc cũng nói ra: "Ba, cái đó, ngày hôm qua con....."

"Thế nào?" Giáo sư Đường nhìn về phía cô.

Đường Viên nói tiếp: "..... Thật ra thì không phải là đi chơi với An An."

"Thầy Đường, Đường Viên kết hôn với con."

Đường Viên vẫn còn đang vòng vo, Dung Giản đã đi vào, trực tiếp thẳng thắn nói với giáo sư Đường.

"Các người đang nói đùa sao?" Giáo sư Đường sùng sốt một chút, chợt cười ha ha, song khi nhìn lại thì trong bốn người chỉ có một mình ông đang cười. Về mặt giáo sư Đường lập tức ngưng lại, theo bản năng liếc mắt nhìn Lê Họa.

Lê Họa không biến sắc nhìn lại ông một cái.

"Là thật, ba." Đường Viên thành khẩn nói.

Cô đứng ở đó, nhìn sắc mặt giáo sư Đường hết xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh.....

"Đường Viên, con tới đây."

Hồi lâu sau, giáo sư Đường ném cây kéo trong tay xuống dưới đất, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31

Edit: Thanh Hưng

"Dung Giản, cậu cũng tới đây!"

Giáo sư Đường tức giận đứng đùng đi được hai bước, cũng không quay đầu lại mà bỏ sung thêm một câu.

Trong thư phòng,

Giáo sư Đường cảm thấy ông bị Đường Viên làm tức giận đến nỗi huyết áp cũng tăng lên rồi, ông đưa lưng về phía Đường Viên và Dung Giản, một mình đứng ở trước cửa sổ sát đất.

Ông thật sự tức giận đến ngửa ngáy tay chân, cuối cùng ông cũng chỉ phiền não hút một điếu thuốc, còn mở cửa sổ ra trước, khói thuốc lá có hại cho sức khỏe, ông sợ khuê nữ nhà ông bị sặc.

Đường Thanh chưa bao giờ nghĩ tới, Đường Viên sẽ cho ông một kinh hi lớn như vậy!

Trong kế hoạch của ông, Đường Viên ít nhất cũng phải hai mươi tám tuổi mới kết hôn.

Con gái lúc tuổi còn trẻ thì nên vui vẻ hưởng thụ thêm mấy năm thanh xuân độc thân là tốt nhất! Quãng thời gian không cần nghĩ quá nhiều, chỉ cần phụ trách với chính mình vốn dĩ rất ngắn.

Huống chi, hiện tại Đường Viên còn chưa qua sinh nhật hai mươi mốt tuổi đâu!

Huống chi, đoạt khuê nữ nhà ông đi lại còn là môn sinh đắc ý mà ông giành được!

Giáo sư Đường cố gắng bình phục tâm tình kích động của mình lại một chút, xoay người, chỉ thấy Dung Giản đứng ở bàn đọc sách, còn Đường Viên lại đứng ở cửa thư phòng phía xa.

Thấy cô đứng xa, giáo sư Đường lập tức giận dữ sợ: "Đường Viên, con đứng xa như vậy làm gì!"

Nghe vậy, Đường Viên cẩn thận từng li từng tí giờ chân lên chuẩn bị đi vào trong một bước, sau đó lại nghe thấy giáo sư Đường nói: "Ta còn có thể đánh chết con à?"

Quá hung tàn, cô bị dọa sợ đến mức vội vàng thu chân về, lui lại.

"Vào đi!" Giáo sư Đường tăng thêm giọng nói, Đường Viên lập tức làm theo.

"Ta rất tức giận!"

Đường Viên vừa đi vào, giáo sư Đường đã mở màn, ông nhìn về phía Đường Viên trước: "Con có gì muốn nói không?"

Đường Viên hết sức chân chó cảm bình trà trên bàn lên giúp giáo sư Đường rót một ly trà, dùng hai tay dâng lên, thành khẩn nói: "Thật xin lỗi, ba đừng tức giận."

Giáo sư Đường nghịch tách trà trong tay, nhìn về phía Dung Giản. Ông theo Dung Giản hai năm, cũng xem như biết rõ anh, trong một đám sinh viên thì anh cũng là người mà ông tán thưởng nhất. Đứa nhỏ này thiên phú cực cao, nhưng tính tình vừa lạnh lùng, lại cao ngạo, hoàn toàn ngược lại với khuê nữ ngọc nhà ông. Ông uống một ngụm trà: "Còn cậu, có cái gì muốn nói không?"

Dung Giản: "Ba."

Giáo sư Đường lập tức bị nước trà khuê nữ rót cùng với lời nói của con rể làm cho nghẹn ở cổ họng, trong lúc nhất thời ho đến tê tâm liệt phế.

Cũng nghẹn lời còn có Đường Viên đang đứng một bên, mặc dù..... Nhưng mà..... Cái này quá nhanh!

Dung Giản háng giọng, nghiêm túc nói: "Con rất thích Đường Viên, về sau cũng sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt."

Anh đã đồng ý với Đường Viên là sẽ không nhắc tới chuyện đêm hôm đó.

Con rất thích Đường Viên.....

Con rất thích Đường Viên.....

Con rất thích Đường Viên.....

Đường Viên hoàn toàn bị những lời này làm cho ngại ngùng, màu hồng đã che mất cô, cô thật sự vui vẻ, vui vẻ đến mức muốn ca hát, muốn khiêu vũ, muốn bay lên.

Mặc dù cô biết, Dung Giản nói như vậy là bởi vì trước đó cô đã nói không muốn để cho giáo sư Đường biết chuyện đêm hôm đó.

Nhưng mà! Đây là lần đầu tiên Dung Giản nói thích cô, anh nói thích cô đấy! Cô theo bản năng liếc nhìn lỗ tai Dung Giản, là đỏ!

Rốt cuộc Đường Thanh cũng ho xong, vỗ ngực một cái nhìn về phía hai người bọn họ thể hiện rõ lập trường của mình: "Nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, ta cũng chỉ có thể nhìn thẳng vào sự thật là các người đã len lén lĩnh chứng sau lưng ta thôi....."

Đường Viên cho rằng giáo sư Đường sẽ nói ông rất thất vọng với cô, nhưng ông lại không nói. Thật ra cô có thể nhìn ra giáo sư Đường đang cố gắng đè nén tức giận, thế nhưng lời nói của ông lại xoay chuyển, bắt đầu kiên nhẫn tỉ mỉ hỏi Dung Giản từng vấn đề.

"Sinh nhật Đường Viên?"

"Ngày 27 tháng 12."

"Sinh nhật âm lịch?"

"Ba mươi tháng mười một."

"Bộ phim yêu thích nhất?"

"《where》"

.....

"Món ăn yêu thích nhất?"

"Khoai tây thịt bò hầm cách thủy."

.....

Giáo sư Đường quá giáo hoạt rồi!

Đường Viên cũng không nghĩ rằng ông sẽ dùng chiêu này, vấn đề của ông bắt đầu từ sinh nhật, phim ảnh, thức ăn càng về sau lại càng ngày càng xảo trá, giống như là cố ý làm khó, hoặc như là một loại khoe khoang dương dương đắc ý, giống như ta là cha con bé, trên thế giới này ta mới chính là người hiểu rõ con bé nhất! Có vấn đề ngay cả chính bản thân cô cũng không lập tức nói ra đáp án được, nhưng mà Dung Giản lại đáp như nước chảy, nắm rõ sở

thích của cô như lòng bàn tay.

Đường Viên sợ ngáy người, cô ngơ ngác nhìn về phía gò má đắm chìm trong ánh mặt trời của Dung Giản.

Trong nháy mắt đó, thậm chí Đường Viên còn có loại ảo giác ——

Dung Giản cũng thích cô rất lâu rồi.

Rất nhanh cô đã xóa bỏ ý nghĩ này đi, làm sao có thể chứ!

"Người con bé yêu thích nhất."

"Con."

"Sai rồi." Lần này, giáo sư Đường rốt cuộc cũng đắc ý, ông tăng hắng một cái, kiêu ngạo mà nói: "Là ta."

Giáo sư Đường nói xong thì nhìn về phía Đường Viên nháy mắt, Đường Viên yên lặng gật đầu: "Là ba!" Là ba, là ba, chính là ba!

Lần này, rốt cuộc giáo sư Đường cũng hài lòng.

Giáo sư Đường vừa dứt lời, khoát tay chặn lại, Đường Viên lập tức vội vàng kéo tay Dung Giản chạy ra ngoài.

Quá đáng sợ!

Lúc giải quyết giáo sư Đường xong đã hơn mười một giờ rồi, buổi trưa bọn họ cùng nhau ăn một bữa cơm trưa đơn giản.

Lê Họa cũng không ở lại dùng cơm.

Hôm nay bà tới đây giống như chỉ là muốn chờ ở vườn hoa nhỏ để gặp mặt Đường Viên một cái mà thôi. Mới vừa rồi lúc Đường Viên và giáo sư Đường nói chuyện ở thư phòng, Lê Họa đã tự mình về khách sạn trước rồi.

Cũng tốt, Lê Họa trở lại quá đột ngột.

Trong lúc nhất thời, Đường Viên cũng không biết phải đối mặt với bà ra sao.

Lê Họa trong ký ức của cô vừa xinh đẹp lại dịu dàng, sẽ ôm cô, hôn cô, cùng nhau chơi đùa với cô, nhưng trí nhớ rõ ràng nhất của cô với Lê Họa lại dừng lại ở cái ngày mà bà rời đi không quay về nữa kia, cô nhớ rõ ràng nhất, là bóng lưng của bà.

Không phải Lê Họa.

\*\*\*

Giải quyết xong giáo sư Đường, Đường Viên lập tức thở phào một hơi, giống như là hoàn toàn thả lỏng, cả người cũng sáng khoái hơn rất nhiều.

Lúc trên đường cùng Dung Giản cùng nhau trở về, cô vui vẻ đến mức hát lên: "Anh giống như một tòa thành cao ngạo, là tòa thành tự nhiên..... Người của toàn thế giới cũng biết..... Em nghĩ đây chính là khắc họa hạnh phúc....."

"Đừng rồi," Hát hát, Đường Viên nhất thời lại nhớ lại vấn đề mới vừa rồi muốn hỏi, cô ho khan một tiếng, nhỏ giọng hỏi: "Dung Giản, sao anh biết nhiều về em thế?"

"Nhìn không gian của em." Dung Giản chuyên chú lái xe, đơn giản trả lời cô.

Thực ra thì buổi tối ngày đó anh không chỉ nhìn các khoản mục ghi chép xã giao của Đường Viên, còn so sánh văn viết của Đường Viên. Yêu thích loại vật này, chỉ cần thống kê tần số cô nói tới chúng cao hay thấp là biết ngay.

"À....." Đường Viên gật đầu, hoá ra là như vậy, dọa cô giật mình.

Cô còn tưởng rằng.....

Đường Viên có chút ngượng ngùng, có vẻ cô đã nghĩ tốt đẹp quá rồi.

\*\*\*

Ba ngày sau, lễ tốt nghiệp của sinh viên Tây đại, Cố Ly và Đường Viên chia ra làm học sinh đại biểu cùng người đoạt được học bổng lên đài đọc diễn văn.

Đường Viên mặc áo tốt nghiệp, cầm trong tay bài giảng thật mỏng đứng ở trên đài lên tiếng, micro và loa truyền âm thanh của cô tới từng góc trên sân thể dục, mang theo tiếng vang nhỏ nhẹ.

Đường Viên cúi đầu nhìn về phía các bạn học dưới đài cũng đang mặc lễ phục tốt nghiệp giống cô, họ cùng nhau đi vào Tây đại, cùng nhau học tập bốn năm, cuối cùng lại cùng nhau tốt nghiệp. Cô ngược mắt lên nhìn thỉnh phòng đối diện, liếc mắt đã thấy được giáo sư Đường một thân âu phục cùng với Lê Họa bên cạnh giáo sư Đường, bà đang cầm máy ảnh chụp hình cô.

Đứng ở nơi đó còn có Dung Giản, anh mặc áo sơ mi trắng và quần đen đơn giản, nhưng lại chói mắt giống như có thể phát sáng.

Dung Giản đứng chung một chỗ với Lâm Mặc, mỗi người cầm một con gấu bông có mác của Tây đại.

Lúc cô nhìn về phía Dung Giản, Dung Giản cũng nhìn thấy cô.

Đường Viên cười cười với anh, cô mặc áo tốt nghiệp màu đen, đội mũ tốt nghiệp cũng màu đen, mũ và áo đều màu đen làm tôn lên gương mặt tròn trắng nõn của cô, lúc cô cười lên trên má còn có lúm đồng tiền, đôi mắt sáng cũng trong suốt.

Dung Giản tùy ý giơ tay lên, quơ quơ con gấu bông trong tay về phía cô.

Đường Viên chưa bao giờ nghĩ tới, kiếp sống sinh viên chưa tốt nghiệp của cô sẽ được đặt một dấu chấm tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến tựa như một giấc mộng.

Trong lễ khai giảng năm đó ở trường trung học phụ thuộc Tây đại, cô ngồi dưới đài nhìn Dung Giản làm đại biểu học sinh đứng trên đài đọc diễn văn, khi đó cô đã nghĩ, một ngày nào đó cô cũng có thể trở thành người giống như anh, đứng ở trên đài phát biểu thật là tốt.

Bốn năm nay, tất cả cố gắng của cô đều có được hồi báo tốt nhất, cho dù là việc học, hay là tình yêu.

Buổi lễ tốt nghiệp kết thúc sớm hơn dự kiến, Đường Viên còn ôm gấu bông Dung Giản đưa cho cô chụp hình lưu niệm cùng với giáo sư Đường và Lê Họa. Sau khi chụp ảnh lưu niệm xong cô lại phải đi phòng thay quần áo thay bộ quần áo tốt nghiệp to đùng kia ra.

Từ phòng thay quần áo đi ra, Đường Viên tìm khắp chung quanh nhưng vẫn không thấy Dung Giản.

Điện thoại di động rung lên, Đường Viên mở khóa màn hình thì thấy được tin nhắn của Dung Giản——

"Anh chờ em ở trong xe, chúng ta cùng nhau đi sân bay đón người."

Đón người?

Ngày hôm qua giáo sư Đường đã chọn xong khách sạn nói muốn ăn mừng cô tốt nghiệp, sau khi thấy tin nhắn, Đường Viên nói với giáo sư Đường một tiếng rồi ôm gấu đi trước tìm Dung Giản.

Sau khi lên xe, cô ôm gấu nhỏ trong ngực nhìn về phía Dung Giản đang chuyên tâm lái xe, có chút không kiềm chế được tò mò trong lòng.

Lúc chờ đèn đỏ, Đường Viên rút cuộc cũng không nhịn được mà hỏi: "Dung Giản, chúng ta đi sân bay đón ai thế?"

"Cô của anh." Dung Giản chuyên chú cầm tay lái, trả lời vấn đề của Đường Viên.

Mấy ngày trước lúc Đường Viên nói muốn gặp trưởng bối trong nhà, anh cũng gọi điện thoại cho Dung Hoa ở nước Mỹ xa xôi. Nếu Đường Viên đã báo cho trưởng bối trong nhà, anh cũng nên thông báo cho người nhà cuối cùng của mình.

Bên kia điện thoại Dung Hoa vừa nghe nói cháu bà sẽ không cô đơn tới già, nhà bọn họ cũng sẽ không tuyệt hậu đã vô cùng kích động, lập tức mua vé máy bay trở về.

Vừa nghe được người muốn đón là cô của Dung Giản, Đường Viên lập tức khản trương.

Cô nhìn chính mình trong kính chiếu hậu, giơ tay lên xoa xoa mặt tròn của mình, thật sự quá tròn rồi. Không biết cô của Dung Giản có thích dáng dấp tròn vo giống như con nít này của cô hay không.

"Em khản trương à?" Dung Giản lại lần nữa nhận ra (di.da.lqy.do) cô đang khản trương, lần này cô còn lo lắng hơn lần gặp giáo sư Đường lúc trước.

"Có chút." Đường Viên thành thực gật đầu một cái, đầu chỉ là có chút, cô đã sắp khản trương đến chết rồi, lần này là gặp trưởng bối trong nhà Dung Giản á!

"Sợ cái gì?" Dung Giản nhìn bộ dạng vội vã cuống cuống của cô lại không nhịn được mà trêu chọc cô: "Cô của anh sẽ không đánh em đâu."

"Không không không." Đường Viên khoát tay, nói ra cô còn có chút ngượng ngùng: "Em sợ bà ấy sẽ không thích em á!"

Trong buồng xe an tĩnh mất mấy giây.

Vào lúc Đường Viên cho rằng Dung Giản sẽ không nói nữa, cô lại nghe được Dung Giản hắng giọng một cái, giống như lúc anh khản trương sẽ có thói quen này.

Trong buồng xe an tĩnh vang lên âm thanh trầm thấp từ tính của Dung Giản.

Anh nói: "Ai lại không thích em chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 32

Edit: Thanh Hưng

Âm thanh Dung Giản mang theo dòng điện, xông vào trong tai cô, làm tai Đường Viên cũng mềm, trái tim cũng trong nháy mắt đỏ mà hóa thành một vũng bùn.

Ai lại không thích em chứ!

Cô không có hiểu sai ý đi, lần này!

"Vậy....." Đường Viên nghiêng đầu một cái, nhìn về phía gò má Dung Giản, nhỏ giọng hỏi: "Anh thì sao?"

"Hả?" Vừa lúc đèn xanh sáng lên, Dung Giản cho xe chạy. Hai tay anh cầm tay lái, mắt nhìn thẳng về phía trước chuyên chú lái xe, dư quang khoe mắt vẫn bắt được hình ảnh Đường Viên nghiêng đầu.

"Anh..... Có thích em hay không ạ?" Đường Viên dừng lại một chút, rốt cuộc cũng dừng cảm hỏi ra.

Cô nắm gấu bông trong tay, ngừng thở, chỉ sợ bỏ qua đáp án của Dung Giản.

"Ừ." Ngón tay thon dài của Dung Giản khoác lên trên tay lái, đến đầu đường kế tiếp, anh đánh tay lái về phía bên trái một cái.

Đường Viên cảm giác nếu như cô là một cây cỏ, thì hiện tại đã đang nở hoa rồi.

Ừ, Đường Viên thề đây là âm tiết tuyệt vời nhất mà cô từng nghe, cô đang nở hoa lại nghe được Dung Giản nói tiếp ——

"Thích."

Thích thích thích!

Ừm, cô sẽ phải lập tức kết quả rồi!

Đường Viên không nhận được nở nụ cười, cô giơ tay lên che gương mặt nóng bỏng của mình, nhìn ngoài cửa sổ một chút lại (di.da.lqy.do) quay đầu nhìn Dung Giản: "Em cũng vậy rất thích anh, đặc biệt thích." Nếu như không phải Dung Giản đang lái xe, cô nhất định sẽ tiến tới hôn anh.

Bắt đầu từ buổi tối ngày đó, trong lòng cô vẫn luôn có một lỗ hổng nho nhỏ, hiện tại cái lỗ hổng đó lập tức được lấp đầy rồi, thỏa mãn đến gần như muốn bay lên.

Không khí trong buồng xe lập tức nóng lên.

Dung Giản hắng giọng, chuyển lời, nói một vài chuyện về gia đình anh cho Đường Viên nghe.

Đường Viên đang vui vẻ đến tìm không thấy nam bắc, sau khi nghe được chuyện quá khứ kia cô cũng có chút không yên lòng: "Tên của mọi người trong nhà anh đều rất dễ nghe nhỉ, đều là từ ngữ."

Cha của Dung Giản tên là Dung Ngự, cô của anh là Dung Hoa, chỉ có tên của anh không phải từ ngữ.

"Ừ." Dung Giản liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Lúc mẹ đặt tên cho anh, bà hi vọng cả đời này của anh đều trôi chảy, cái tên vừa dễ dàng lại có ý nghĩa đơn giản như thế."

\*\*\*

Cô Dung Giản ngồi chuyển máy bay tối nay, Đường Viên và Dung Giản cùng nhau ngồi chờ ở phòng cà phê trong sân bay.

Cho dù đã có câu "Ai lại không thích em chứ" của Dung Giản nhưng Đường Viên vẫn rất khản trương, dù sao cũng là gặp trưởng bối đấy, cô uống một

hóp cà phê, hỏi: "Vậy cô anh yêu thích cái gì ạ?"

"Không có gì yêu thích." Dung Giản chuyển cái ly trong tay giải thích: "Bà ấy giống anh, không thú vị."

"....." Đường Viên lắc đầu một cái: "Không sao, em rất thú vị á!"

"Ừ." Điểm này Dung Giản rất đồng ý, anh gạt đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt tròn của Đường Viên, đưa tay bấm một cái.

Da thịt mềm mại dưới tay lập tức đỏ lên, anh dùng sức lớn như vậy à? Dung Giản buông tay ra, mới phát hiện cả khuôn mặt Đường Viên đều đỏ lên.

Đường Viên giờ tay lên sờ lên mặt, chỗ mà mới vừa rồi bị Dung Giản bấm một cái, sức lực Dung Giản là thật sự lớn, hiện tại trên mặt cô còn có xúc cảm mới vừa. Cô nhìn bốn phía xung quanh một chút, trong quán cà phê không có nhiều người, tất cả mọi người đều đang cúi đầu chơi điện thoại di động hoặc là laptop. Cộng thêm chỗ dựa lưng thật cao trên ghế sa lon cùng với chậu cây xanh xum xuê kia, đã tạo cho vị trí trong xô xinh này của bọn họ thành một không gian khép kín, còn là một điểm mù của thị giác.

Đường Viên từ trên chỗ ngồi đứng lên, động tác của cô lớn tới mức thiếu chút nữa lật đổ cả tách cà phê trước mặt, Dung Giản nghe tiếng cũng ngược mắt lên nhìn cô.

Cô lấy dừng khí, nghiêng thân thể, cách bàn trà nhỏ trong suốt, thật nhanh hôn gò má của Dung Giản một cái, mới vừa rồi ở trên xe cô đã muốn hôn anh rồi.

Cô chỉ định hôn một cái, lúc muốn rời đi lại bị Dung Giản bắt được cằm.

Đường Viên bị động tác của anh dọa sợ hết hồn, lông mi cũng run rẩy.

Ngón trỏ thon dài cùng ngón tay cái của Dung Giản nắm cằm của cô, ngón trỏ còn ma sát đôi môi của cô một chút, sau đó anh nắm chặt lấy cằm của cô, kéo mặt cô lại gần.....

Đường Viên y như người máy, ngờ ngạc bị Dung Giản nắm chặt cằm kéo gương mặt đỏ bừng của mình lại gần gương mặt của anh, nhịp tim của cô cũng càng lúc càng nhanh, sau đó Dung Giản còn giúp cô đổi một góc độ, hơi nghiêng đầu.

Dung Giản thích nghiêng đầu đánh?

Đường Viên đang suy nghĩ.....

Dung Giản đã hôn lên đôi môi của cô.

Hôn, hôn lên đôi môi của cô!

Lấy này chính xác giống như là đã tính toán kỹ càng, không đúng, chính là đã tính toán kỹ càng, chọn được góc độ thích hợp nhất để hôn.

"Ừm." Trong nháy mắt khi hai cánh môi chạm vào nhau, Đường Viên kinh ngạc khẽ há miệng ra, cô nháy nháy mắt, lông mi quét qua khóe mắt Dung Giản, cũng cảm thấy môi của mình bị cạy mở, đầu lưỡi Dung Giản xẹt qua hàm răng của cô, mang theo một trận tê dại.

Môi của cô dán lên đôi môi thật mỏng của Dung Giản, cô cẩn thận học theo phim truyền hình nhẹ nhàng mút xuống.....

"Chuyến bay số 666 từ thành phố H, đã hạ cánh, xin mời mọi người đến đón người thân hãy chuẩn bị sẵn sàng." Loa truyền thanh trên sân bay vang lên, Dung Giản buông lỏng cằm của cô ra.

Hô ——

Kết thúc một cái hôn, các cơ trên mặt Đường Viên thỉnh thoảng nháy, từng ngum từng ngum thở hổn hển, cô cũng không dám nhìn Dung Giản nữa rồi.

Trước khi đi Đường Viên còn mua thêm một ly nước uống lạnh. Trên đường đi theo phía sau Dung Giản tới đại sảnh sân bay, cô áp ly nước uống lạnh kia lên mặt nhằm giảm nhiệt độ xuống.

Lúc chờ Dung Hoa ở đại sảnh sân bay, Đường Viên hết nhìn đông lại nhìn tây nhằm che giấu khăn trang của mình, bây giờ cô không sợ gặp Dung Hoa nữa, mà cô lại tương đối sợ đối diện với ánh mắt của Dung Giản.

Nụ hôn kia tới quá đột ngột, lại rất đúng lúc!

Mười một giờ rưỡi, Đường Viên và Dung Giản đón được Dung Hoa.

Cho dù trước đây chưa từng gặp người, nhưng Đường Viên vẫn có thể chỉ nhìn một cái là đã nhận ra bà trong biển người.

Vóc dáng Dung Hoa rất cao, mái tóc cắt ngắn lưu loát, mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản hào phóng kết hợp với một chiếc quần màu đen rộng rãi, bước đi như mang theo gió. Bà và Dung Giản giống nhau, đều là người có loại khí thế cường đại kia, rất dễ dàng có thể trở thành tiêu điểm ở trong một đám người, có loại cảm giác hạc giừabầy gà.

"Đường Viên, xin chào, Dung Giản đã nói với cô về cháu rồi, quả nhiên là vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu!" Dung Hoa chào hỏi với cô trước, sau đó gật đầu một cái với Dung Giản: "Chúng ta lên xe trước đi, đừng để cho thân gia chờ lâu."

Sau khi lên xe, Đường Viên rất nhanh đã buông lỏng, Dung Hoa rất hay nói, cũng rất nhiệt tình với cô.

Buổi trưa mọi người cùng nhau ăn cơm ở khách sạn mà giáo sư Đường đã đặt kia.

Lê Họa vẫn rất ít nói, bà ngồi ở chỗ đó, giống như một người ngoài cuộc.

Trên bàn cơm ngược lại Dung Hoa nói tương đối nhiều.

Dung Hoa tán dương Đường Viên ngay trước mặt giáo sư Đường: "Nói thật, ngay cả bản thân tôi cũng còn chưa kết hôn, tính tình Dung Giản cũng lạnh lùng, tôi còn lo lắng nó sẽ giống như tôi đây, không ngờ Dung Giản nhà chúng ta nhanh như vậy đã kết hôn, ánh mắt lại còn tốt như thế."

"Viên Viên rất tốt, đặc biệt hợp mắt của tôi, tôi vừa nhìn thấy con bé đã thích rồi."

Chỉ đơn giản như vậy, giáo sư Đường đã vô cùng hả hê rồi, người lớn hai bên lại thương lượng một chút, Đường Viên còn phải học nghiên cứu sinh, cho nên vẫn là đợi cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong thì hai người mới lại cử hành hôn lễ sau.

Đến đây, một khối đá lớn cuối cùng trong lòng Đường Viên cũng rơi xuống đất, không đúng, còn có một khối đá lớn nữa.

Cô không biết lần này Lê Họa trở về còn đi nữa hay không, nhưng cô biết giữa cô và Lê Họa không thể cứ giằng co như vậy được nữa, nhưng Lê Họa không chủ động tìm cô, thì Đường Viên cũng không tùy tiện chạy tới khách sạn tìm bà.

Dù sao năm đó là bà không cần cô.

Đường Viên không biết lần này Lê Họa trở về là bởi vì triển lãm tranh mà thuận đường tới thăm cô, hay là đã nhiều năm như vậy, Lê Họa đã thành danh cuối cùng cũng nhớ ra đứa bé ban đầu bị bà bỏ lại, cảm thấy đây là tiếc nuối duy nhất trong đời của bà, nên muốn quay lại đền bù cho cô.

Cuối cùng, vẫn là giáo sư Đường thiếu kiên nhẫn trước.

Lúc nhận được một cuộc điện thoại của giáo sư Đường gọi về, Đường Viên đã đoán được là giáo sư Đường muốn nói với cô về chuyện của Lê Họa. Khi cô về nhà, Dung Giản còn chưa quay lại, Đường Viên tự mình ngồi tàu điện ngầm về.

Quả nhiên.....

"Mẹ con lần này trở về rồi, có một vài lời ba muốn nói với con." Giáo sư Đường khoanh hai tay ngồi đối diện cô, nói ngay vào điểm chính: "Nói thật, ba vẫn luôn lo lắng rằng cuộc hôn nhân thất bại của ba sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho con....."

"Không có, không có." Đường Viên khoát tay lia lịa: "Con rất tốt."

Cô là rất tốt, nhưng giáo sư Đường hình như rất hồi hộp, lúc ông khấn trương sẽ khoanh hai tay, ngón tay vuốt ve lẫn nhau, Đường Viên nhìn ông như vậy cũng theo đó mà khấn trương.

"Lê Họa vẫn không cho ba nói cho con biết nguyên nhân chúng ta ly dị....." Đường Thanh dừng lại một chút, liếc mắt nhìn cửa sổ sát đất.

Hiện tại Đường Viên đã lớn, thậm chí cũng đã kết hôn, Lê Họa cũng trở lại rồi, rốt cuộc ông cũng không còn băn khoăn gì nữa, cũng đã hạ quyết tâm: "Thật ra thì không phải như bà ấy nói là bà ấy chán ghét cuộc sống phiền muộn của hôn nhân và gia đình, muốn theo đuổi nghệ thuật....."

Nghe đến đó, Đường Viên sững sờ một chút.

Cô nhớ lúc cô chín tuổi, cô có viết cho Lê Họa một phong thư, Lê Họa đã viết thư hồi âm cho cô.

Khi đó cô cũng không thể hoàn toàn hiểu hết được nội dung lá thư hồi âm của Lê Họa, bà nói cuộc sống bà muốn không phải như vậy, bà tuyệt không thích cuộc sống gia đình liên miên bất tận, cuộc sống như thế tiêu diệt kích tình cùng với linh cảm của bà, làm cho bà không đặt nổi bút vẽ, cả mấy tháng cũng không vẽ được bức tranh nào hài lòng.....

Sau đó lại hiểu chuyện hơn, Đường Viên trực tiếp xem mình thành một vật hy sinh cho "Nghệ thuật". Có lúc, thậm chí cô còn không tìm không phải nghĩ rằng, nguyên nhân ly dị của cha mẹ cô còn rất lãng mạn, ít nhất không phải do tình cảm tan vỡ hay (lqđ) ngoại tình.

"Năm đó ba và mẹ của con ly hôn là lỗi của ba, ba có người khác."

Đầu Đường Viên "Ồng" một tiếng nổ tung, cô há hốc mồm, không biết phải nói gì. Thậm chí cô không thể tin vào tai của mình, giống như là trong lòng có đồ vật gì đó ầm ầm sụp đổ, tất cả những gì cô vẫn luôn tin tưởng lập tức bị đẩy ngã, biến thành một loại đáng sợ khác.

Trong đầu Đường Viên trống rỗng, sau đó giáo sư Đường nói gì một chữ cô cũng không nghe rõ.



Chuyện năm đó Đường Thanh cũng hoàn toàn không nói rõ được, khi đó ông mới vừa trở về nhậm chức ở Tây đại, dạy môn tin tức công trình.

Nửa học kỳ sau, trong nhà bạn lớp trưởng nữ của bọn họ xảy ra chuyện. Khi đó đối với nghề nghiệp giáo viên này, Đường Thanh tràn đầy kích thích cùng nhiệt huyết, ông giúp nữ sinh kia chạy trước chạy sau sắp xếp bệnh viện, thậm chí còn thanh toán tiền thuốc thang của ba cô ta giúp cô ta.....

Trong một đêm, quan hệ của ông và bạn lớp trưởng nữ đó đã bị truyền ra thành vô số phiên bản, mỗi một phiên bản đều truyền khắp Tây đại một lần. Vào thời gian đó, chuyện thầy trò yêu nhau không thể được mọi người tiếp nhận, huống chi ông đã kết hôn rồi.

Lúc ấy tất cả đều bị làm cho rối loạn, chức vụ của ông bị mất, danh dự cũng không còn, thậm chí bởi vì vấn đề tác phong mà bị viện trưởng bắt buộc ngừng dạy.

Khi đó ông còn lo lắng những lời đồn đại hư hư thật thật này sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và tiền đồ của bạn lớp trưởng nữ kia, vẫn luôn muốn tra ra ngọn nguồn của lời đồn, mau sớm giải thích, thậm chí lúc cô ta bị người công kích còn dùng mọi cách che chở cho cô ta. Vì thế lại cãi nhau một trận với Lê Họa, ông chỉ trích Lê Họa không tin tưởng ông, chừng mấy ngày không về nhà.

Cuối cùng, khi Lê Họa tinh táo vọt thỏa thuận li hôn cùng một đoạn ghi âm xuống trước mặt ông, ông mới biết bạn lớp trưởng nữ kia đã tới tận nhà tìm Lê Họa, cô ta khóc lóc nói bọn họ yêu nhau như thế nào, chỉ hận là không gặp nhau sớm hơn, còn cầu xin Lê Họa thành toàn.

Lê Họa tâm cao khí ngạo, trực tiếp ném thỏa thuận li hôn cho ông, không để lại cho hôn nhân của bọn họ bất kỳ đường sống nào, cũng không cho ông bất kỳ cơ hội nào để làm lại.

Khi đó Đường Viên còn nhỏ, cô vẫn chưa tới ba tuổi, đối với chuyện của bọn họ vẫn không biết gì cả.

Lúc ấy Lê Họa muốn ở cùng cô tới qua sinh nhật ba tuổi.

Có lần gia đình tụ hội, mấy thân thích lấy chuyện ông và Lê Họa ly hôn ra trêu chọc Đường Viên, ông nhìn thấy Đường Viên khóc lóc chạy đi tìm Lê Họa, Lê Họa dịu dàng ngồi xổm xuống giúp cô lau nước mắt, còn nói sẽ vẽ cho cô một bức vẽ lớn nhất, thế mới dụ dỗ được cô.

Đêm đó Lê Họa đi thư phòng tìm ông, nói cho ông biết một quyết định.

Lê Họa nói bà sẽ không nói nguyên nhân bọn họ ly dị cho Đường Viên biết, cũng hi vọng ông cũng có thể giữ kín bí mật này. Bà nói bà không muốn con của mình lớn lên trong tình cảnh cha mẹ phản bội lẫn nhau, bà hi vọng cô vui vẻ mà lớn lên. Thay vì khiến Đường Viên biết mình có một người mẹ không chịu trách nhiệm cùng một người ba ngoại tình, còn không bằng để Đường Viên nghĩ rằng, cô chỉ bị mẹ của cô bỏ rơi mà thôi.

Lúc bức họa kia được vẽ xong, Lê Họa cũng không quay đầu lại dỗi đi.

"Đường Viên, vẫn luôn là ba thực có lỗi với mẹ con, cũng có lỗi với con, hi vọng con có thể đón nhận bà ấy."

###

"Sao thế?" Sau khi ngồi vào trong xe, Dung Giản cũng không lập tức cho xe chạy. Buổi tối anh ở lại công ty làm thêm giờ, về nhà phát hiện Đường Viên không có ở đó lại trở về nhà họ Đường đón cô. Rõ ràng buổi sáng lúc anh đi làm, Đường Viên còn rất vui vẻ, hiện tại ánh mắt lại hồng hồng, giống như là muốn khóc.

"Không đâu ạ." Đường Viên lắc đầu một cái, cô vừa dứt lời, đôi mắt đã bị người dùng lực xoa một cái, ngón tay Dung Giản che ở trên mí mắt cô, mang theo nhiệt độ.

Nước mắt Đường Viên cũng bị anh xoa nhẹ ra ngoài, cô nắm tay Dung Giản phủ lên mắt mình, vui mặt vào trong lòng bàn tay anh mà khóc lên.

"Đường Viên."

"Ừ." Đường Viên hít hít mũi, âm thanh buồn buồn.

Lời nói của giáo sư Đường, tựa như sấm sét giữa trời quang.

Cô lục lại trí nhớ không quá rõ ràng kia, nhớ tới Lê Họa dịu dàng nở nụ cười, nhớ tới lúc Lê Họa dẫn cô đi xem triển lãm tranh thì sẽ nắm hai bàn tay mập mập của cô vung vung lên, kiêu ngạo mà nói với đồng học: "——, cho cậu xem tác phẩm tốt nhất của tôi."

Lê Họa nói, cô là tác phẩm tốt nhất của bà.

Qua nhiều năm như vậy, mặc dù Đường Viên vẫn luôn biết mình là đứa bé của gia đình (đi.da.lqy.do) đơn thân, nhưng chưa bao giờ có chút oán trời trách đất, hoặc là mất đi ảo tưởng với tình yêu và hôn nhân gia đình.

Bởi vì Lê Họa soạn cho cô lời nói dối này.

Đường Viên chưa bao giờ biết rằng cha mẹ của mình ly hôn là bởi vì có người thứ ba, cô chưa từng một lần nào chứng kiến cha mẹ mình cãi vã cùng chỉ trích lẫn nhau trước ly hôn, cũng không bị một ai trong đó đơn phương xúi giục đi hận một người khác.

Lê Họa có kiều ngạo của bà, có ước mơ của bà, cũng có cuộc đời của bà, bà không dẫn cô đi, nhưng bà lại vì cô làm một chuyện cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33

Edit: Thanh Hưng

Lòng bàn tay Dung Giản cũng bị Đường Viên khóc ướt rồi, đầy tay đều là nước mắt của Đường Viên.

Đường Viên không nói lời nào mà chỉ khóc, cho dù luôn bình tĩnh như Dung Giản cũng phải hoảng hốt.

Anh duỗi cánh tay dài rút ra một tập khăn giấy từ trong hộp giấy ở ghế sau, muốn giúp Đường Viên lau nước mắt, Đường Viên lại chôn mặt ở trong lòng bàn tay anh thế nào cũng không chịu ngẩng lên.

"Em làm sao vậy?" Dung Giản không phải người giỏi an ủi người khác, nhất là khi hiện tại ngay cả tình huống thế nào anh cũng không hiểu, Đường Viên lại khóc nữa chắc anh sẽ phải lên tìm giáo sư Đường hỏi cho rõ.

"Em khóc." Đường Viên cầm tay Dung Giản quệt nước mắt cho mình một cái.

Dung Giản: "....."

"Tại sao em lại khóc?" Dung Giản rút tay bị Đường Viên nắm đặt ở trên mặt cô ra, trong (di.da.lqy.do) buồng xe mờ tối, cô cúi đầu, khóc đến nhất thời không dừng lại được, anh nhìn thấy một giọt nước mắt lớn rơi từ trên quai hàm Đường Viên xuống.

Trước kia Dung Giản rất ghét nữ sinh khóc, cũng chưa bao giờ thử đi an ủi nữ sinh, nhưng bây giờ anh lại không muốn Đường Viên khóc, cũng không phải là bởi vì không thích.....

Anh vẫn thích đáng về mặt mày hơn hờ của cô hơn.

Dung Giản vừa kéo tay đi, Đường Viên bỗng có chút kinh hoàng, cô giờ tay lên muốn che mặt lại, mặt lại bị Dung Giản nâng lên.

Anh cau mày, đưa đôi tay nâng gương mặt to của cô lên.

Ngón tay nâng má cô của Dung Giản cong lên, đưa hai ngón tay cái ra, ngón tay áp áp lau nước mắt ở khóe mắt cho cô. Trong lúc nhất thời, Đường Viên ngẩng mặt đến quên cả khóc.

Động tác này, quá dịu dàng, dịu dàng đến độ không giống Dung Giản.

Nhất định là bởi vì mặt cô quá lớn.....

Đường Viên không chớp mắt nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Dung Giản, trong buồng xe không mở đèn, nguồn sáng duy nhất chính là đèn đường mờ mờ bên ngoài.

Dưới ánh sáng như vậy, trong buồng xe như vậy, bên cạnh một Dung Giản như vậy.....

Trái tim Đường Viên hưng hăng nhảy lên một cái.

Giống như là sợ Dung Giản sẽ buông tay ra, cô giờ tay phủ lên bàn tay đang ôm mặt cô của Dung Giản.

"Tại sao em lại khóc?" Dung Giản cúi đầu nhìn đôi mắt cô, lại hỏi một lần nữa.

.....

"..... Chính là như vậy."

Đường Viên nói rất chậm, thỉnh thoảng nhớ lại chuyện lúc còn bé còn phải dừng lại một lát để bình phục tâm tình của mình, Dung Giản rất kiên nhẫn nghe cô kể xong cả câu chuyện xưa.

"Em muốn đi tìm bà ấy." Sau khi nói xong, Đường Viên cũng hạ được quyết tâm: "Em muốn đi tìm bà ấy ngay bây giờ."

"Vậy thì đi thôi." Dung Giản gạt đầu một cái, sau khi gọi điện thoại cho giáo sư Đường hỏi khách sạn của Lê Họa thì lập tức chạy xe đi.

Lúc bọn họ đến khách sạn mới hơn chín giờ, Đường Viên đi tới quầy lễ tân báo tên, lúc cô đi vào thang máy còn quay đầu lại nhìn Dung Giản một cái.

Dung Giản gật đầu với cô: "Anh chờ em ở đại sảnh."

\*\*\*

Đình ——

Thang máy dừng ở tầng bảy, Đường Viên hít sâu một hơi rồi bước ra khỏi thang máy.

Sau khi tìm được phòng số 709, cô đứng ở trước cửa một lát, sau đó mới giơ tay lên gõ cửa. Gần như là tay cô chỉ vừa gõ lên cửa, thì cánh cửa vốn dĩ cũng không khóa lại đã bị người mở ra từ bên trong.

Lê Họa đứng ở cửa, cười với cô.

"....." Thấy Lê Họa, Đường Viên nhất thời không thể nói ra những lời mới vừa rồi đã chuẩn bị xong.

Khoảng cách giữa cô và Lê Họa quá xa, thời gian cũng quá lâu.

Cho dù cô mới vừa biết được chuyện năm đó, cho dù cô từ thật xa xôi chạy tới rất muốn nói gì đó với Lê Họa, nhưng sự thật chính là vẫn có gì đó ngăn cách giữa hai người, cái loại xa cách nhân nhạ đó làm cho cô ngay cả mở miệng cũng có chút khó khăn.

Trong những năm Lê Họa không có ở đây này, cô đã trưởng thành.

Mà Lê Họa cũng không giống trước kia nữa, cho dù bà cực kỳ được thời gian ưu đãi, thoát nhìn vẫn là vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, còn có loại phong cách ưu nhã được năm tháng làm lắng đọng xuống.....

Cuối cùng, Lê Họa nhẹ nhàng ôm cô một chút trước, bà nói: "Viên Viên, con có thể tới tìm mẹ, mẹ rất vui vẻ."

"Mẹ mang cho con một ít quà tặng, vốn là chuẩn bị gửi cho con, hiện tại vừa lúc đưa cho con." Sau khi nhẹ nhàng ôm một lát, Lê Họa lại dẫn cô vào phòng.

Sau khi tiến vào, Lê Họa vào phòng ngủ lấy quà tặng cho cô. Đường Viên ngồi co quắp trên ghế sa lon, cô nhìn vòng quanh một vòng lại phát hiện ra hai rương hành lý lớn, gian phòng này đã được thu dọn sạch sẽ chỉnh tề, trên bàn không có đồ gì, cánh cửa của tủ treo quần áo đang mở ra, trong ngăn kéo đã trống không, nhìn có vẻ như Lê Họa đã thu thập hành lý xong, có thể ngày mai bà sẽ trở về Mỹ.

Quả nhiên Lê Họa cũng không định ở chỗ này (lqđ) quá lâu, bà chỉ là trở lại thăm cô mà thôi.

Đường Viên đột nhiên có chút cảm thấy may mắn vì tối nay cô đã đến tìm Lê Họa.

Quà tặng Lê Họa đưa cho cô được đặt ở trong một cái rương lớn, bà kéo theo rương hành lý kia đi về phía cô.

"Cám ơn." Đường Viên đưa tay nhận lấy rương hành lý từ trong tay Lê Họa, lúc rời đi, cô quay đầu lại gọi một tiếng "Mẹ", sau đó lập tức nhìn thấy Lê Họa hồng vành mắt.

Khuya về nhà, Đường Viên đi thư phòng mở rương lớn kia ra, trong rương là rất nhiều bức vẽ, đều là vẽ cô. Từ bốn tuổi đến hai mươi tuổi, tổng cộng mười bảy tấm, vừa đúng là những năm tháng Lê Họa rời cô đi kia, ngày tháng đề trên mỗi bức họa đều là sinh nhật của cô.

Cô lại có một loại cảm giác chỗ trống trong trí nhớ được lấp đầy thêm một chút xú.

Hơn mười một giờ, Đường Viên thả bức họa vào lại trong rương, trở lại phòng ngủ chính bò lên giường, cô đưa tay kéo cánh tay Dung Giản qua đặt ở trên gối đầu của mình, sau đó gối lên cánh tay của anh mà ngủ.

Không sao, hiện tại cô cũng đã có nhà riêng của mình, nhà của cô và Dung Giản.

Ngày hôm sau Lê Họa rời đi, bà không muốn Đường Viên đi tiễn bà.

Đường Viên không biết về sau cô còn được gặp lại Lê Họa nữa không.

####

Tháng chín mới bắt đầu năm học mới, Đường Viên còn đến tận hai tháng nghỉ hè.

Cô gần như mỗi ngày đều ở nhà, nhưng Dung Giản lại không giống, anh đã bắt đầu đi làm. Lúc Dung Giản độc nghiên đã cùng Chủ Tự, Cao Dương bọn họ cùng nhau thành lập một công ty, trò chơi bọn họ phát triển sau khi ra mắt nhận được phản hồi rất tốt, vẫn đang tiếp tục ưu hóa.

Nhàn rồi không có chuyện gì làm, Đường Viên lập tức lên chương trình giảm cân, lần này cô không dám lại dùng sữa chua giảm cân nữa, cô chọn

phương pháp nhịn ăn đêm trong truyền thuyết.

Buổi tối sau khi tan việc Dung Giản dẫn cô đi ăn cơm, Đường Viên một món cũng không ăn, cô ngồi trên ghế sa lon uống hai chén nước lọc.

"Em có thể ăn cơm tối." Dung Giản đẩy đĩa thịt bò bít tết đã cắt xong qua: "Tối về chạy bộ trên máy chạy một giờ."

Ngày đó cô nói muốn giảm cân, Dung Giản đã mua cho cô một máy chạy bộ, đang đặt ở gian phòng cách vách phòng ngủ chính. Đường Viên nhìn thịt bò bít tết tươi ngon, có chút động lòng với đề nghị của Dung Giản, sau đó cô kiên định lắc đầu một cái: "Không không không, buổi chiều em đã ăn rồi, cơm tối em thật sự không thể ăn nữa, em nhất định phải giảm cân!"

Về nhà, Đường Viên lại hối hận.

Cô nhìn thời gian, mới hơn tám giờ cô đã bắt đầu đói bụng.

Đêm dài đằng đẵng, cô phải vượt qua thế nào đây!

Hay là đi ngủ sớm một chút đi, ngủ thiếp đi cũng sẽ không đói bụng nữa, nghĩ như vậy, không tới chín giờ Đường Viên đã nằm trên giường, khi đói không chịu được cô sẽ nhìn ảnh chụp màn cộc gỗ lùn mà cô đã lưu lại, còn có những em gái nói Được Ăn Cả Ngã Về Không mà các loại, lập tức lại tràn đầy động lực giảm cân.

Cuối cùng Đường Viên cũng không biết cô là lúc nào thì ngủ, cô mơ một giấc mơ đặc biệt xấu hổ, trong mơ cô cầu xin Dung Giản..... Vui vẻ? Dung Giản mặc một chiếc áo khoác màu trắng, đeo khẩu trang che miệng mũi, đặc biệt cầm dục, anh nói: "Chờ đi, anh đi lấy áo mưa an toàn đã."

Sau đó Đường Viên bị giật mình mà tỉnh lại, cô muốn từ trên giường bò dậy mới phát hiện đèn đã tắt, Dung Giản đang nằm ngủ ở bên người cô.

Đường Viên lật người, vui mặt vào trong cánh tay Dung Giản cọ cọ, một cái tay đè cái đầu không đứng đắn của cô xuống.

"Ngủ." Bị đánh thức, âm thanh Dung Giản có chút khàn khàn.

Bàn tay sau ót nhẹ buông, Đường Viên một đường lặn vào trong ngực Dung Giản, cô còn thêm dầu vào lửa lung tung hôn anh một cái, giống như hôn được hàu kết của anh.

Cô cảm giác hàu kết của Dung Giản bỗng khê nhúc nhích một cái.

Đêm quá đen, Đường Viên cũng có chút không biết xấu hổ, cộng thêm lần thứ nhất hôn không bị cự tuyệt, cô dứt (di.da.lqy.do) khoát lấy can đảm thông dong từ trong ngực Dung Giản ngẩng đầu lên tiếp tục lung tung hôn đầy mặt anh.

Cô lại hôn đến mấy cái nữa, rốt cuộc Dung Giản bị cô hôn đến không buồn ngủ nữa rồi, anh đứng dậy dùng một tay đè hai cái tay của cô xuống, tiếp đó lại rút cánh tay bị cô đặt ở dưới đầu ra, Đường Viên nằm thẳng người ở trên giường, cảm giác Dung Giản đưa tay lướt qua cô kéo từ đầu giường ra.

Sau khi ngăn kéo bị kéo ra, anh lại ở bên trong tìm kiếm thứ gì đó.

Đường Viên dựng lỗ tai lên.

Chỉ chớp lát sau, Đường Viên đã nghe được âm thanh giống như là hộp giấy bị xé mở, sau đó là âm thanh xột xột xoạt xoạt của túi ny lon bị xé mở, trong màn đêm yên tĩnh rất là rõ ràng.

Hộp giấy? Túi ny lon?

Bông, gấu bông?

Oanh ——

Vừa liên tưởng đến đây, gương mặt Đường Viên lại hùng hực bốc cháy.

Lần này Dung Giản không uống rượu, một giọt cũng không Uống....uồ...ng!

Thật mong hạ chặn bị vén lên vút xuống vừa, Dung Giản vẫn là không có mở đèn.

Trong bóng tối, thính giác cùng xúc giác của cô bị phóng đại đến mức vô cùng, cô có thể cảm giác được một cách rõ ràng hơi thở Dung Giản cách cô càng ngày càng gần, sau đó cả người cô cũng bị anh đè lên.

Một tay Dung Giản đặt bên tai cô, một cái tay khác tách hai chân của cô ra.....

Kịch liệt lại hung ác đụng tới quá nhanh, Đường Viên cảm giác cô giống như là một chiếc thuyền lá nhỏ, ở trong biển rộng bị sóng gió thổi trúng lung la lung lay phá thành mảnh nhỏ, cô bị động tác mạnh của Dung Giản làm cho thiếu chút nữa đụng đầu vào đầu giường, Dung Giản rút một cái tay ra che ở trên đầu cô để tránh cho cô không bị đụng đau, nhưng mà động tác một chút cũng không chậm lại.

Gấu bông không biết được bỏ thêm thứ gì vào, vô cùng nóng bỏng.

Đến cuối cùng, cô cũng không cảm nhận được nhiệt độ của gấu bông nữa rồi.

Người đàn ông độc thân hai mươi năm mới vừa khai trai có bao nhiêu đáng sợ cô có thể cảm nhận được.

.....

Đường Viên lại không có tiền đồ bị..... Ngủ thiếp đi.

Khi Đường Viên tỉnh ngủ, Dung Giản đã đi làm.

Cô thử cử động, nhưng chỉ hơi nhúc nhích đã cảm thấy bắp đùi đau rất.

Vừa mệt lại đau lại đói, cuối cùng vẫn là mệt mỏi cùng đau chiếm thế thượng phong. Đường Viên bây giờ ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn giờ lên, cô quyết định vẫn là tiếp tục ngủ đi, hơn nữa ngủ thêm một giấc cũng không đói bụng.

Cô đang suy nghĩ, bên gối lại truyền đến chuông điện thoại di động vui vẻ.

Đường Viên quay đầu đi, dùng gương mặt chạm vào màn hình một cái rồi nhận điện thoại.

“Đường Viên.” Dung Giản ở đầu kia háng giọng, nhỏ giọng nói: "Nhớ ăn điểm tâm "

"Ừ." Đường Viên đỏ mặt ừ hai tiếng.

Sau khi cúp điện thoại cô mới phát hiện, Dung Giản đã chuyển lò vi sóng vào phòng ngủ chính rồi, đang đặt ở tủ đầu giường, đã cắm điện, cô vừa mở ra đã thấy bánh bao và cháo cá ở bên trong.

Thật vui vẻ mà!

Đường Viên vận nút, đun nóng thêm vài phút đồng hồ, cô đã có được bữa ăn sáng mỹ vị.

Sau khi ăn no, Đường Viên kéo chăn định ngủ tiếp một giấc, nhưng lại nghe được tiếng chuông cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* *Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 34

Edit: Thanh Hưng

Cô không muốn rời giường, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn nâng lên, vừa nghĩ tới phải đi xuống lầu Đường Viên đã cảm thấy chân cũng mềm nhũn, nhưng tiếng chuông cửa vẫn leng keng leng keng một tiếng tiếp một tiếng, không có bất kỳ ý định dừng lại nào.

Có cảm giác dường như người gõ cửa không cần biết có người mở hay không nhưng vẫn tiếp tục đập xuống như thế.

Đường Viên thay quần áo xong thì từ trên giường bò dậy, chân mới vừa đặt xuống đất đã mềm nhũn thiếu chút nữa té lăn trên đất. Cô chậm rãi đi tới cầu thang, đi vài bước đường bắp đùi bị ma sát càng đau, đây chính là điểm không tốt của mập, vốn dĩ giữa hai đùi đã tròn vo không có khe hở, một khi bên đùi sưng lên sẽ đặc biệt đau.

Đường Viên chậm rãi đỡ tay vịn cầu thang nhích từng chút xíu xuống lầu.

Dọc theo đường đi chuông cửa vẫn không ngừng kêu lên, Đường Viên ngo ngoáy tới cửa liếc nhìn màn ảnh, đứng ở phía ngoài là một cô gái cao gầy, cô ta cúi đầu xem điện thoại di động, thỉnh thoảng lại ấn chuông cửa.

Đường Viên đặt ngón tay vào khóa vân tay mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô gái ngoài cửa còn sững sốt một chút.

Tổng Dư Ca quả thật rất kinh ngạc, mấy năm này cô ta ở nước ngoài vẫn luôn chủ động liên lạc với Dung Giản, nhưng tất cả điện thư đều như đá chìm xuống đáy biển, Dung Giản vẫn luôn không để ý tới cô ta.

Cho đến hai năm trước, cô ta ôm một chút tâm trạng may mắn gọi điện thoại cho (di.da.lqy.do) Dung Giản, mới biết anh vẫn luôn dùng số cũ.

Nhưng Dung Giản chỉ nhận một lần, sau đó lập tức kéo tên cô ta vào danh sách đen.

Sau đó, cô ta càng không ngừng đổi số điện thoại khác gọi qua, nhưng có thể Dung Giản đã đoán được là cô ta rồi, mỗi lần cũng đều trực tiếp cúp máy.

Thật vất vả sau khi hoàn thành việc học về nước, cô ta cũng không dám tùy tiện đến tìm Dung Giản, mà là đi nhà bà ngoại Dung Giản trước, nói xa nói gần hỏi bà ngoại Dung Giản một vài chuyện. Lão thái thái vẫn rất thích anh, ngay tại đó đã giúp cô ta gọi điện thoại hỏi Dung Giản, kết quả Dung Giản nói anh đã có bạn gái rồi.

Cô ta hoàn toàn không tin, nhưng sau đó Dung Giản lại đăng cái tin kia lên weibo.

Lần này, cô ta thật vất vả mới thoát khỏi tay cha cô ta mà chạy đến tìm Dung Giản, không ngờ người mở cửa không phải Dung Giản, mà lại là một cô gái.

Thị Viên Dấm Đường?

Tổng Dư Ca nhìn đối phương đánh giá từ trên xuống dưới một lần, trong lòng sinh ra chút địch ý cùng cảm giác nguy cơ.

Trước đó ở trên mạng thấy bóng lưng của Thị Viên Dấm Đường cô ta còn rất khinh thường, cũng giống như vô số nữ sinh trong chuỗi bình luận kia cảm thấy Dung Giản mù rồi, khi đó cô ta hoàn toàn không để Thị Viên Dấm Đường ở trong mắt, dù sao trong nhận thức của cô ta, người béo đều không có bao nhiêu đẹp mắt. Nhưng người trước mắt cùng trong hình cũng không giống nhau, cô (ĐV) rất đẹp, lại rất trắng, gương mặt tròn trắng nõn cộng thêm cặp mắt vừa lớn vừa tròn kia rất dễ dàng làm cho lòng người sinh ra hảo cảm. Dĩ nhiên, trừ cô ta (TDC).

"Xin chào, tôi là Tổng Dư Ca." Sau khi không biến sắc phân tích sơ qua toàn bộ tình huống ở trong lòng một lần, Tổng Dư Ca cười một tiếng, mở miệng nói: "Tôi tới tìm Dung Giản, anh ấy không ở nhà sao?"

"Ừ, anh ấy đi làm rồi." Đường Viên cũng cười với cô ta, Tổng Dư Ca, cái tên này cô cảm thấy có chút quen tai, nhưng lại không nhớ nổi là đã nghe qua ở nơi nào.

"Tôi có thể đi vào chờ anh ấy sao?" Tổng Dư Ca nhìn vào bên trong một cái, lễ phép hỏi, cô ta vừa hỏi vừa trực tiếp đi vào bên trong.

Đường Viên nhường đường một chút, Tổng Dư Ca trước cô một bước đi vào, ngồi vào trên ghế sa lon, mở miệng hỏi: "Làm sao cô lại ở nơi này, cô và Dung Giản là quan hệ như thế nào?"

"Chúng tôi đã kết hôn." Đường Viên thành thực trả lời.

Tổng Dư Ca lập tức từ trên ghế salon đứng lên, cô ta khó có thể tin giọng cao giọng điệu: "Kết hôn?"

"Ừ." Đường Viên gật đầu, hể hời thì đáp, cực kỳ lễ phép.

Cô có thể cảm thấy cả người Tổng Dư Ca cũng bén nhọn lên.

Tổng Dư Ca gắng hết sức giữ tinh táo, cô ta nhếch miệng, lễ phép mở miệng: "Thứ cho tôi mạo muội, tôi muốn hỏi là, cô mang thai sao?"

Mang thai.....

Sau khi nghe ra ngụ ý trong câu hỏi của Tổng Dư Ca, Đường Viên lắc đầu một cái: "Tôi không có."

"Ha." Tổng Dư Ca lại cười một tiếng, tiếp tục nói: "Xin lỗi, tôi không có ý mạo phạm cô, tôi là thật sự rất kinh ngạc thôi, không ngờ Dung Giản sẽ kết hôn với cô. Tôi với anh ấy gần như là cùng nhau lớn lên, đối với sở thích của anh ấy cũng hiểu rất rõ ràng."

"Ax, cô đừng tức giận." Tổng Dư Ca khoát khoát tay: "Tôi không phải nói các người không cùng một thế giới, cho nên anh ấy không thể nào thích cô, tôi là nói ở trong ấn tượng của tôi, anh ấy không phải loại người sẽ tùy tiện kết hôn....."

Đường Viên lấy hai chai nước trái cây từ trong tủ lạnh ra, đưa cho Tổng Dư Ca một chai.

"Ai nha, tôi nói quá nhiều, xin lỗi." Tổng Dư Ca nhận lấy nước trái cây, khẽ khom người, giống như là cảm thấy mình lỡ lời, đổi một đề tài khác.

Cô ta nhìn quanh phòng khách một vòng cảm khái nói: "Đã nhiều năm như vậy, nơi này vẫn không thay đổi chút nào, vẫn giống như trong trí nhớ của tôi."

"Có." Đường Viên nghiêm túc chỉ chỉ vào ghế sa lon cô ta đang ngồi: "Chúng tôi mới vừa đổi sofa bằng vải bố."

Tổng Dư Ca: "....."

Đường Viên hoàn toàn không xuất bài theo lẽ thường, trong lúc nhất thời cô ta (lqđ) không phân rõ rốt cuộc là Đường Viên có nghe hiểu lời nói thị uy của mình hay không, hay là cô (ĐV) đang thị uy ngược lại cô ta (TDC).

"Tôi còn trồng cây." Đường Viên đưa ngón tay chỉ cho Tổng Dư Ca mới nhìn quanh bốn góc phòng khách.

Sắc mặt Tống Dư Ca càng thay đổi, tươi cười trên mặt có chút không duy trì được.

Biểu hiện của Đường Viên so với việc cô (ĐV) nói ngược lại cô ta (TDC) càng làm cho cô ta (TDC) cảm thấy khó chịu hơn, giống như cô ta là một người thất bại mà lại giương nanh múa vuốt trước mặt người thắng là cạnh tranh không công bằng, hoàn toàn không xứng là người thắng cuộc, nhưng căn bản là người ta không thèm chấp cô ta.

Tống Dư Ca cúi đầu nhìn qua đồng hồ đeo tay: "Vẫn còn sớm như vậy à, thôi tôi sẽ đến thẳng công ty tìm anh ấy vậy, đã quấy rầy cô rồi."

Tiền Tống Dư Ca đi, Đường Viên lại lên lầu ngủ thêm một giấc.

\*\*\*

Buổi trưa Dung Giản lái xe về nhà một chuyến, trước đây buổi trưa anh đều ăn cơm ở nhà ăn, nhưng nghĩ đến "thăm trạng" của Đường Viên sáng nay, anh là đầu sỏ gây nên nên còn đặc biệt lái xe tới nhà hàng gói thịt bò khoai tây hầm cách thủy Đường Viên thích ăn cùng với mấy món ăn khác.

Vừa mở cửa, Dung Giản đã cảm thấy trong nhà có chút khác lạ.

Anh là người có ý thức lãnh địa rất mạnh, lại có chút xíu thích sạch sẽ, cho nên gần như đối với vị trí bày biện của mỗi một đồ vật trong nhà cũng đều rõ như lòng bàn tay, lúc Dung Giản đi qua trước cửa còn mơ hồ nghĩ thấy mùi nước hoa.

Quả nhiên, anh vừa đi vào phòng khách đã nhìn thấy trên khay trà để hai chai nước trái cây.

Dung Giản khẽ cau mày, anh bỏ khoai tây thịt bò vào phòng bếp sau đó đi lên lầu, trực tiếp vào phòng ngủ chính.

Giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất rắc vào trên giường lớn trong phòng ngủ, chăn trên giường nhô lên như một cái túi lớn, lúc ngủ Đường Viên rất thích chui vào trong chăn, vừa bắt đầu Dung Giản còn lo lắng cô sẽ khó thở, sau lại phát hiện mỗi lần cô chui vào trong chăn cũng sẽ hé chăn ra một chút.

Dung Giản đi tới giữa giường, thuận tay kéo rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ra, sau đó vén chăn của Đường Viên lên.

Đường Viên mặc đồ ngủ nằm ở trên giường, tư thế ngủ của cô không thể nào đáng hoàng được, 1 góc quần ngủ đã bị kéo đến ngang hông, lộ ra bắp đùi trắng nõn thẳng tắp cùng một chút xíu vòng eo tròn vo, vết đỏ trên người còn chưa tan hết.

Trên mặt Dung Giản có chút nóng, cho tới nay anh đối với tình & chuyện đều không mưu cầu danh lợi thế nào, trước khi kết hôn với Đường Viên anh cũng chưa từng có bạn gái, cũng không tính toán kết giao, thậm chí buổi tối các nam sinh trong ký túc xá cùng nhau xem phim kia, anh cũng không cảm thấy hứng thú thế nào.

Nhưng tối hôm qua anh lại bị Đường Viên hôn đến mất kiểm soát, thậm chí khi làm đến một lần cuối cùng kia, ngay cả gấu bông anh cũng không đeo.

Tính cả đêm hôm đó đã hai lần rồi, không biết có mang thai không.

Làm sao lại nghĩ tới đây chứ.

Dung Giản cúi người giúp cô xoa thêm một lần thuốc, được cao mát mẽ chạm vào đầu ngón tay anh, cũng gần như là bị nhiệt độ nóng bỏng của đầu ngón tay anh hòa tan, sau khi anh bôi được cao vào, lông mày đang nhíu chặt của Đường Viên cũng hơi giãn ra.

Ánh mặt trời thẳng tắp chiếu vào trên mí mắt, cộng thêm trong thân thể cảm giác có dị vật rõ ràng, rất nhanh sau đó Đường Viên đã tỉnh lại. Cô xoa xoa đôi mắt bị ánh sáng chiếu vào có chút khó chịu, nhìn về phía Dung Giản cách cô rất gần: "Anh trở lại rồi?"

"Ừ." Dung Giản háng giọng, tỉnh táo rút tay ra.

Sau khi phản ứng được, Đường Viên giống như trứng tôm được đặt lên lòng hấp lập tức đỏ bừng lên, ánh mắt cô mơ hồ, nhìn cửa sổ một chút lại nhìn cửa phòng một chút, cho đến khi Dung Giản đứng dậy cô mới chậm rãi trở lại bình thường.

Quá xấu hổ, sớm biết vậy cô đã giả ngủ!

Đường Viên còn có chút khốn ý, cô duỗi cái lưng (di.da.lqy.do) moi, moi vừa đưa cánh tay ra, đã lại bị Dung Giản bế từ trên giường lên.

Đường Viên: "....."

Cô chậm rãi mở tròng hai mắt, đừng nói là Tống Dư Ca, cô cũng cảm thấy Dung Giản bây giờ không phải Dung Giản cô biết rồi.

"Còn đâu à?" Dung Giản nhướn chân mày lên, cúi đầu nhìn Đường Viên nháy mắt: "Muốn ôm ư?"

Đường Viên ho nhẹ một tiếng, tư thế giống như ôm đứa trẻ thế này, lúc Dung Giản vừa nói vừa nhìn về phía lỗ tai của cô, làm cho tai của cô cũng run lên.

Đường Viên có chút ngượng ngùng giải thích: "Em chỉ là mới vừa tỉnh ngủ nên mới đuổi người một cái thôi."

Lần này đến phiên tai Dung Giản đỏ lên: "....." Anh còn tưởng rằng Đường Viên nằm ở trên giường đưa hai cánh tay về phía mình là đang làm nũng, dù sao Đường Viên có quá nhiều tiền án.

"Không không không, cũng muốn anh ôm!" Đường Viên vội vàng ôm sát cổ của Dung Giản, còn hôn một cái vào lỗ tai anh, chỉ sợ anh tức giận mà ném mình xuống cầu thang.

Dung Giản không biết cô có suy nghĩ kinh khủng như vậy, anh vẫn bế cô đi xuống lầu. Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng theo động tác xuống lầu của Dung Giản mà Đường Viên sẽ tuột xuống một chút, vì là mùa hè nên cả cô và Dung Giản đều mặc ít, thiếu chút nữa lau sũng cướp cò.

Com trưa là khoai tây thịt bò hầm cách thủy mà cô thích nhất, vì ngại thân thể cô (đi.đạ.l.qy.do) không thoải mái, cho nên Dung Giản còn bế cô đến tận ghế sofa để cô ngồi đó, còn mình thì tự đi rửa tay, sau đó bày món ăn vẫn còn nóng lên trên khay trà.

Đường Viên đang ăn com, lại thấy Dung Giản cầm chai nước trái cây còn chưa mở nắp trên bàn kia ném vào trong thùng rác, sau đó hỏi cô: "Buổi sáng trong nhà có người tới à?"

“À.” Đường Viên nuốt com xuống, gạt đầu một cái: "Có một cô gái tên là Tống Dư Ca tới tìm anh."

Cô nói xong lại ngẩng đầu nhìn về phía Dung Giản, ngón trỏ Dung Giản nhẹ nhàng gõ lên khay trà một cái, âm thanh đột nhiên nghiêm túc: "Lần sau đừng để cô ta đi vào."

"Ách....." Thật ra thì Đường Viên còn muốn hỏi một chút quan hệ giữa Tống Dư Ca và Dung Giản là như thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt đã lạnh xuống của Dung Giản, Đường Viên chỉ có thể yên lặng cúi đầu mức một muỗng khoai tây, xem ra Tống Dư Ca cũng không tới công ty Dung Giản tìm anh giống như lời cô ta nói.

Đợi chút, cô đột nhiên nhớ ra Tống Dư Ca là ai rồi.

Lúc Đường Viên học năm nhất cao trung đã từng nghe qua cái tên Tống Dư Ca này, khi đó Tống Dư Ca đã lên lớp mười hai, không còn ở hội học sinh nữa, nhưng thân là hội trưởng hội học sinh khóa trước của trường trung học phụ thuộc Tây đại, tên của cô ta vẫn thường xuyên được người nhắc tới, ảnh chụp cũng luôn được treo trên bảng vàng danh dự của trường.

Đường Viên nhớ tới, lần đó cô đeo một bao tiền đi bệnh viện thăm mẹ của Dung Giản, cuối cùng lại tự mình đi ra khỏi bệnh viện, lúc đi ra, cô lại gặp được Tống Dư Ca ở cửa ra vào.

Lúc ấy đôi mắt Tống Dư Ca đỏ ngầu, giống như là mới vừa khóc qua, cho nên cô nhìn cô ta nhiều hơn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 35

Edit: Thanh Hưng

Rất nhanh, Đường Viên đã quên người tên là Tống Dư Ca này đi.

Sắp khai giảng rồi, cô vội vàng giảm cân.

Đường Viên cũng không biết cô làm sao, giảm cân giống như tiến vào trong thời kỳ truyền thuyết, rõ ràng buổi tối mỗi ngày đều chạy bộ trên máy chạy bộ nửa giờ, nhưng thể trọng lại không giảm xuống chút nào.

Buổi sáng cô đi siêu thị mua nước hoa quả và sữa chua, trên đường về vừa lúc đi ngang qua một phòng Gym mới mở. Đường Viên không nhận được đi vào làm thẻ năm, tiểu ca Gym còn đưa cho cô thẻ vip với thầy dạy riêng.

Buổi tối Đường Viên nhao nhao muốn thử, thay áo cộc tay và quần cộc tới phòng Gym.

Đối với máy tập thể dục, hiểu biết của cô chỉ giới hạn ở những thứ đã được giảng giải trên lớp kia, nghe thầy dạy cho cô nhất nhất giới thiệu cách dùng của những dụng cụ kỳ kỳ quái quái này cùng với chức năng của chúng còn cảm thấy rất mới lạ.

Thầy dạy dẫn đường mang cô đi làm quen lại lần nữa tất cả các khu vực trong phòng Gym, đang đi thì điện thoại di động của Đường Viên reo lên, cô quơ quơ điện thoại di động về phía thầy dạy, đi tới trước cửa sổ sát đất nhận điện thoại: "A lô?"

"Em ở đâu thế?" Dung Giản bật đèn phòng khách lên, liếc mắt nhìn ghế sa lon trống rỗng, trước đây mỗi lần anh tan việc về cũng đều thấy Đường Viên



vùi ở trên ghế sa lon xem ti vi, vừa (di.da.lqy.do) nghe thấy tiếng bước chân của anh Đường Viên sẽ quay đầu lại cười với anh một cái.

Tiếng nhạc trong phòng tập rất lớn, Đường Viên đi về phía trước mấy bước, đưa tay áp chặt điện thoại di động vui vẻ nói: "Em tới Gym á! Em đã làm thẻ năm, còn được một thầy dạy riêng."

"Ừ, chờ anh." Dung Giản không hiểu sao lại có chút phiền não, anh cúp điện thoại, trực tiếp đi tới phòng Gym gần đây.

Thấy Đường Viên cúp điện thoại, thầy dạy kia rất nhanh đã đi tới, nhiệt tình nói: "Dụng cụ cơ bản cũng đã giới thiệu xong, chúng ta bắt đầu đi." Anh ta nói xong lại chỉ chỉ mấy tập thể dục trước mặt, bảo Đường Viên đứng lên trên, sau đó đưa tay giúp cô điều chỉnh tư thế.

Đường Viên mặc chính là áo cộc tay, lông tay thầy dạy trực tiếp dừng lại trên cánh tay cô, cô không dẫu vết tránh đi.

Thầy dạy nở nụ cười, không biết là cô ý hay là vô ý, tiến lên một bước lại gần cô, lúc anh ta nói chuyện cũng cách Đường Viên rất gần, nếu như không phải là Đường Viên né đi, thiếu chút nữa thì anh ta đã dính vào trên người cô: "Xấu hổ à?"

Một màn này rơi vào trong mắt Dung Giản thì không phải đơn giản là bất chuyện nữa rồi, cái tên đàn ông cả người đều là lông giống như con khi đó gần như là đang kể tai nói nhỏ với Đường Viên, một cái tay còn không thành thật muốn sờ ngang hông Đường Viên.

Dung Giản bước qua, đứng ở sau lưng khi lông vỗ bờ vai của anh ta một cái, trong nháy mắt khi lông quay đầu lại kia lập tức nện một đấm lên mặt anh ta. Anh ra tay vừa chuẩn vừa ngoan, nện một đấm làm cho khi lông một thân bắp thịt hoa lá lại không chút phòng bị nào lùi về phía sau mấy bước.

Thầy dạy vô cớ bị người nện cho một đấm vào trên mặt dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, anh ta rất nhanh hùng hăng hồ hồ xông lại phía Dung Giản, sau đó, lại bị Dung Giản một lần nữa quật ngã, ôm bụng bị đập một cước từng ngum từng ngum thờ hồn hèn.

Đường Viên sững sốt một chút, cô chưa từng thấy Dung Giản như vậy, có công phu cao như vậy, còn mang theo tính công kích mãnh liệt như vậy.

Trên đường cùng nhau về nhà, Dung Giản không lên tiếng.

Đường Viên đá chân chậm rãi đi theo anh trở về, thỉnh thoảng còn liếc nhìn về phía gò má Dung Giản.

Trong chốc lát, Dung Giản lại đưa một cái tay ra phía sau, Đường Viên chạy mấy bước lại gần kéo tay của anh, vui sướng đi vào trong nhà.

"Trong nhà có máy chạy bộ." Lúc mở cửa thì Dung Giản đột nhiên mở miệng: "Vậy hay là em thích những thứ máy tập thể hình khác?"

"Không có không có." Đường Viên khoát tay giải thích: "Chỉ là, không ai trông chừng em, một mình em không kiên trì được."

"Ừ."

Cô không ngờ, sau khi lên lầu Dung Giản lại chuyển máy chạy bộ vào thư phòng.

Đường Viên nhìn máy chạy bộ trước cửa sổ sát đất trong thư phòng một cái, lại nhìn Dung Giản một cái. Dung Giản ngồi ở đằng sau bàn sách, xem đồng hồ, quảng xuống một câu: "Bây giờ bắt đầu, đi một giờ, anh trông chừng em."

Đường Viên: "....."

Cô trưng ra gương mặt đau khổ mà đi đến máy chạy bộ, lại nhìn Dung Giản một cái.

Trước đây lúc Dung Giản ở thư phòng đọc sách hoặc là làm việc, cô đều không từng tới quấy rầy, dù sao rất nhiều công việc yêu cầu hoàn cảnh cần phải tuyệt đối an tĩnh mới có thể tĩnh tâm mà làm, nhưng.....

"Em chạy âm thanh rất lớn á!" Đường Viên vùng vẫy gãy chết, nam thần cầu xin bỏ qua đi, anh cái này là đã thương định thủ 800 tệ hủy 1000 đấy!

"Không sao." Dung Giản không thèm để ý chút nào, anh gõ bàn phím một lát, tìm vài phần kế hoạch tập thể dục sau đó sàng lọc chọn lựa một cách thật tốt, nghiêm túc nói: "Đi nhanh là được rồi, chạy bộ để làm đau đầu gối."

Ở trong mắt Dung Giản, Đường Viên tròn vành vạnh cũng rất dễ nhìn, hướng chỉ bây giờ cô tuyệt không mập, chỉ là một chút cũng không gầy mà thôi, căn bản không cần vận động cường độ cao.

Trong thư phòng vốn dĩ an tĩnh lại vang lên tạp âm của máy chạy bộ cùng với tiếng thở dốc của Đường Viên, còn có âm thanh gõ bàn phím của Dung Giản.

Cực kỳ ồn ào, lại cực kỳ ám áp.

Rất nhanh Đường Viên đã thích ứng được, thậm chí còn thích mỗi tối đi bộ trong thư phòng một giờ, dù sao Dung Giản cũng không chê cô âm thanh lớn, cô vừa có người giám sát lại có nam thần có thể ngắm, thật tốt!

Chỉ là cô vẫn không giảm cân được, một cân cũng không, thật đau lòng.

Nhiều năm như vậy, Đường Viên mất thấy chính cô từ một mập bảo bảo, lớn lên thành cô gái mập nhỏ, rồi đến mập cô nương, về sau nữa, cô bắt đầu nỗ lực, biến thành Bàn Tử biết bơi, Bàn Tử biết múa bụng, Bàn Tử biết leo núi, cuối cùng, cô biến thành một Bàn Tử đa nghệ.

Đối với chuyện này, ngay cả Dung Giản cũng trăm mối vẫn không có cách giải.

####

Hơn bảy giờ, Dung Giản đi ra khỏi phòng làm việc lại đụng phải Cao Dương, Cao Dương nháy mắt với anh: "Lão đại, buổi tối (lqđ) chúng tớ đi ca hát, cậu đi cùng đi! Hạng mục này thật vất vả mới xong xuôi được!"

Dung Giản biết Cao Dương chỉ là muốn tìm anh mời khách, anh vốn chỉ cần đi qua liếc mắt một cái, sau đó kí kết sổ sách là được.

Trên đường đi tới bãi đỗ xe ngầm, Dung Giản lại nhớ tới Đường Viên, anh nhớ Đường Viên thích náo nhiệt, thích ca hát.

Khoảng thời gian này, Dung Giản hoàn toàn phát huy hai chữ "Không thú vị" đến cực hạn, anh bận chuyện hạng mục mới, cũng không có thời gian bồi Đường Viên đi chơi. Dung Giản mở cửa xe ngồi vào, sau đó gọi điện thoại cho Đường Viên.

Cho đến lúc đi vào phòng, Dung Giản mới phát hiện trong phòng không chỉ có dân kỹ thuật trong công ty bọn anh, mà còn có mấy nữ sinh rất lạ mắt. Cao Dương ở một bên khuấy động không khí: "Đến đây, đây là lão đại của chúng ta, cậu ta là đến trả tiền cho chúng ta. Lão đại, đây là các em gái thời gian trước chúng ta mới tuyển, còn đều là đàn em của chúng ta ở Tây đại đấy!"

Dung Giản lễ phép gật đầu với mọi người một cái.

Cao Dương bị thương phát hiện, sau khi Dung Giản xuất hiện, các mỹ nữ hiển nhiên không tỏ vẻ không hào hứng giống buổi chiều mới vừa nghe tin được đi ca hát như vậy nữa, mà hai mắt đều sáng lên.

Một em gái trong đó còn lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, quay về phía màn hình thủy tinh trong KTV thoá lại son môi.

Cao Dương giờ chén, hô một tiếng đứng lên: "Tối nay chính là lúc bọn cậu độc thân chúng ta cuồng hoan, cạn chén!"

"Các người mới là cậu độc thân." Dung Giản nhận lấy cái ly, lại không uống rượu.

Miệng Cao Dương hơi mở, thiếu chút nữa thì không khép được.

Mẹ nó, anh ta cũng không biết!

Thức ăn cho chó này, anh ta một miếng cũng không muốn ăn!

Học thần cao lãnh tưởng như không nhiễm khói lửa nhân gian của anh ta, thế mà đã học người ta yêu đương rồi!

Cao Dương liếc mắt nhìn các mỹ nữ, tất cả mọi người đều khó nén được thất vọng. Chỉ là, đây chính là cơ hội của anh ta đấy! Cao Dương vội vàng chạy tới, gọi một đồng đồ ăn vặt lớn dụ dỗ chúng mỹ nhân.

Một nữ sinh trong đó đột nhiên giơ tay lên, cười híp mắt mở miệng nói: "Thật là muốn gặp mặt bạn gái của lão đại một chút, học thần ưu tú như vậy, bạn gái khẳng định đặc biệt đẹp."

Cô ấy vừa mở đầu, những người khác cũng bắt đầu ồ ào lên.

"Một lát nữa cô ấy sẽ tới đây." Dung Giản cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, sau đó ra khỏi gian phòng ồn ào gọi điện thoại cho Đường Viên.

"Em lập tức đến đây, có chút tắc đường." Âm thanh Đường Viên rất nhẹ nhàng, gần đây cô nham chán đến mức lông cũng sắp dài ra rồi. Nam An An nhà cô đang nói chuyện yêu đương, Cố Cầu Cầu nhà cô cũng đang nói chuyện yêu đương, thậm chí ngay cả An Ngưng bảo bảo cũng đi tìm chú nhỏ của cô bé.

Vừa lên lầu, Đường Viên đã thấy Dung Giản đứng ở cửa phòng.

Ánh đèn trong KTV mang theo một loại mỹ cảm mông lung, ánh đèn màu vàng nhạt làm cho thân hình Dung Giản càng thêm thon dài cao lớn hơn.

Đường Viên vui sướng chạy tới ôm ngón tay Dung Giản, cùng Dung Giản đi vào phòng.

Sau khi cửa phòng mở ra, mọi người sững sốt mất một giây, mấy nữ sinh trong đó còn xì xào bàn tán. Trước đó lúc nghe nói Dung Giản đã có bạn gái, họ chỉ cảm thấy mất mát cũng không cam lòng. Nếu như bạn gái của anh vừa xinh đẹp lại vừa ưu tú thì họ ngược lại không cảm thấy cái gì, nhưng là..... Thấy cô gái mập mập ngoài cửa, trong lòng các nữ sinh lập tức cũng có chút không thoải mái.

Đường Viên nhìn hai sofa dài phân biệt rõ ràng, ba nữ sinh ngồi trên một chiếc sofa dài, các nam sinh ngồi trên một chiếc khác.

Cô nghĩ nghĩ, sau đó ngồi vào chỗ mấy nữ sinh. Bản thân cô cũng không biết những nữ sinh này, ít nhiều cũng có chút ngượng ngùng.

Sau khi Đường Viên ngồi xong, một người nữ sinh trong đó cũng không thật vui về dịch sang bên cạnh, một người nữ sinh khác cũng nhỏ giọng oán trách nói: "Thật chật chội mà....."

Âm thanh oán trách của cô ấy rất thấp, nhưng lại vừa đúng lúc kết thúc một ca khúc, khúc nhạc đệm của bài hát tiếp theo còn chưa vang lên, cho nên mọi người nên đều nghe được.

Khuôn mặt Đường Viên lập tức đỏ lên, cô có chút không ngồi yên, đang muốn đứng lên lại nghe được âm thanh Dung Giản——

"Đường Viên, tới đây."

Dung Giản ngoắc ngoắc tay về phía cô, Đường Viên đứng lên đi tới bên cạnh anh.

Cô mới vừa đi tới trước mặt Dung Giản, Dung Giản đã đưa tay nắm ở hông của cô, ấn cô ngồi lên đùi anh: "Ngồi trên đùi anh."

Khuôn mặt Đường Viên càng đỏ hơn, hồng đến còn kém chưa từ trên cây rớt xuống mà thôi.

Dung Giản thật sự, ở trước mặt mọi người bế cô đến trên đùi.

Cho dù chuyện thân mật hơn bọn họ cũng đã làm rồi, nhưng cô..... Cô còn chưa ngồi lên chân nam thần bao giờ đâu!

Không biết có phải là do có quá nhiều người trong phòng kín hay không, Đường Viên cảm giác không khí cũng có chút mỏng manh. Khóe mắt cô quét qua nữ sinh mới vừa rồi ôn ào lộ về tức giận kia.

Tay Dung Giản ôm hông của cô, Đường Viên âm thầm hít một hơi, cúi đầu nhìn ngón tay khớp xương rõ ràng đang bắt chéo trên eo cô của Dung Giản. Cô căng thân thể ngồi ở trên đùi Dung Giản, không nhìn được bắt đầu mơ tưởng viễn vông.

Dừng lại, ưu nhã, không thể!

Chờ tới lúc Dung Giản đi nhận điện thoại thì hơn nửa người Đường Viên cũng đã tê rần.

Cô cũng đẩy cửa phòng đi ra ngoài, muốn ra bên ngoài hoạt động tay chân tê dại của mình một chút.

Hành lang của KTV này bảy uồn ẻo tám lượn quanh, trên hành lang còn đều là gương lớn màu rượu sâm banh, Đường Viên rất nhanh đã bị những cái gương lớn kia làm cho choáng váng rồi. Thật vất vả cô mới đi tới (đi.đá.lqy.do) được đại sảnh, lại nhìn thấy Dung Giản đứng ở trước cửa sổ sát đất, còn có sau lưng Dung Giản, Tổng Dư Ca đang kích động nói gì đó.

Đường Viên dựng lỗ tai, vừa lúc nghe được Tổng Dư Ca nói——

"Nếu như lúc ấy em không đi, có phải cũng sẽ không có chuyện của cô ấy hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36

Edit: Thanh Hưng

"Cô nghĩ nhiều rồi."

Đường Viên nghe thấy Dung Giản tỉnh táo ngắt lời Tổng Dư Ca.

"Em không có! Em không nghĩ nhiều! Trước đây chúng ta rất tốt." Âm thanh Tổng Dư Ca mang theo giọng mũi nặng nề, giống như là một giấy kẻ tiếp sẽ lập tức khóc lên: "Anh đừng giận em có được hay không, khi đó ba em có ý muốn dẫn em ra nước ngoài, em không có cách nào."

"Nhưng tại sao anh không đợi em." Tổng Dư Ca giống như là sắp khóc, cô ta mang theo nước nỡ rõ ràng tự thuyết tự thoại nói: "Tại sao anh lại kết hôn với cô ấy?"

"Các người là tình một đêm, hay là do cô ấy mang thai nên anh phải phụ trách?"

Nghe đến đó, trái tim Đường Viên chìm xuống, nắm chặt tay giữ 1 góc màn thủy tinh.

Lần trước Tổng Dư Ca cũng nói như vậy rồi, nhưng thật ra cô cũng không để trong lòng.

Dù sao tự cô cũng biết rõ đáp án.

Nhưng, bây giờ cô giống như một thí sinh trong một cuộc thi tại chỗ biết rõ trong lòng rằng mình phát huy không tốt nhất nhất định sẽ thi rớt. Người khác thuận miệng hỏi thăm một tiếng "Câu thi thế nào?" cùng với người khác ở trước mặt cô, đăng nhập vào hệ thống cuộc thi giúp cô tra thành tích chắc chắn không giống nhau. Trước lúc thành tích hiện ra trước mặt cô, cô đều sẽ ôm một tia hy vọng xa vời.

Dung Giản không lên tiếng.

Rõ ràng chỉ là mấy giây trầm mặc, Đường Viên lại cảm thấy một giây như một năm.

Bàn tay nắm góc tường của cô trượt một cái, mới phát hiện ra lòng bàn tay mình đều là mồ hôi.

"Thật xin lỗi, ban đầu lúc anh thống khổ nhất em lại không thể ở bên cạnh anh. Dung Giản, anh có thể cho em thêm một cơ hội nữa hay không....."

Đường Viên cẩn thận từng li từng tí tựa vào vách tường thò đầu ra, lại thấy Tống Dư Ca đứng sau lưng Dung Giản đột nhiên đi về phía trước mấy bước, đưa tay muốn ôm Dung Giản.

"Không được nhúc nhích!" Đường Viên lập tức từ sau bức tường nhảy ra, hô to một tiếng về phía Tống Dư Ca. Tống Dư Ca bị cô dọa sợ hết hồn sững sờ tại chỗ, tro mắt nhìn Đường Viên giống như một con gió lốc quét qua, trước cô ta một bước ôm lấy Dung Giản từ phía sau.

Tống Dư Ca: "....."

Đường Viên ôm còn đặc biệt chặt, Dung Giản cúi đầu nhìn về phía ngón tay giao nhau của cô, cô dùng sức tới mức ngón tay cũng trắng bệch. Đường Viên vui mặt ở trên lưng của Dung Giản, bởi vì dán chặt lên âm thanh của cô có chút buồn buồn: "Em không muốn ca hát nữa, Dung Giản, chúng ta về nhà đi."

Tống Dư Ca đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Dung Giản không quay đầu lại dõng dạc mà thất thanh khóc lên.

Đường Viên và Dung Giản đều tự lái xe tới, cuối cùng cô lên xe Dung Giản, để xe mình lại bãi đậu xe.

Trên đường về nhà, Đường Viên suy nghĩ thật lâu.

Trong lòng cô ngứa ngáy giống như có rất nhiều con sâu nhỏ bò qua bò lại.

Lời nói mấy ngày trước của Tống Dư Ca, Đường Viên chỉ cho là thị uy nửa thật nửa giả, nhưng lời nói tối nay của Tống Dư Ca và Dung Giản đã khơi lên lòng hiếu kỳ cực đại của cô.

Trừ thăm mền vẫn không nói ra miệng mấy năm này, Đường Viên luôn luôn là một người trong lòng không giấu được chuyện.

Cô thật sự rất muốn biết rõ chuyện của Dung Giản và Tống Dư Ca, không muốn tự mình suy nghĩ lung tung.

Nhưng xem ra tâm trạng Dung Giản đặc biệt kém.

Đường Viên suy nghĩ một chút, sau đó gửi tin nhắn lên nhóm wechat của phòng ký túc xá bọn họ.

Đường Đôn Nhi: gọi Cố Cầu Cầu, gọi Cố Cầu Cầu!

Cố Cầu Cầu: Há?

Đường Đôn Nhi: Tớ hỏi cậu một vấn đề nha, nếu như bạn gái tin đồn của Lâm Mặc, nói với cậu vài lời.... Khiêu khích, liệu cậu có để ý tới không.....

Cố Cầu Cầu: Khiêu khích tớ? Tớ làm sao có thể không để ý!

Cố Cầu Cầu: Cậu đúng là bánh da mỏng nhân lớn!

Đường Đôn Nhi: Cậu là đang nói tớ mập sao?

Thức thức ta là An Ngưng: Cậu ấy đang nói cậu là cái bánh bao, bánh bao!

Cố Cầu Cầu: Đúng thế, thôi, cậu nói tiếp đi!

Đường Viên ngượng ngùng đánh lại ví dụ, sau đó cô trực tiếp khái quát lại nội dung câu nói mới vừa rồi của Tống Dư Ca gửi cho Cố Ly, rất nhanh Cố Cầu Cầu đã trả lời cô——

Cố Cầu Cầu: Cậu hỏi Dung Giản á, trực tiếp hỏi rõ ràng quan hệ giữa anh ta và Tống Dư Ca!

Đến đầu đường, rốt cuộc Đường Viên lấy dũng khí, nhẹ giọng hỏi Dung Giản: "Tống Dư Ca và anh, các người quen biết rất sớm à?"

Khoảng thời gian chờ đèn đỏ, Dung Giản có chút phiền não ấn xuống trán một cái, lạnh giọng nói:

"Anh không muốn nhắc tới cái tên này."

"Ách....." Đường Viên mắt mát mát kéo dài âm thanh, cố gắng đè xuống câu "Tại sao" thiếu chút nữa bật thốt lên.

Cô chuyên tâm nhìn đèn đường một lát, qua thật lâu lại tự an ủi mình: "Chính là, giống như em và Khánh Nguyên Đại Quân sao?" Cô còn cố ý không đề cập tới tên tuổi Tống Dư Ca.

"Em và Hà Khánh Nguyên là quan hệ gì?" Dung Giản lạnh lùng hỏi ngược lại, anh vốn là vừa thấy Tống Dư Ca đã (di.da.lqy.do) không thể đè ép được tức giận trong lòng, thế mà Đường Viên lại còn nhắc tới Hà Khánh Nguyên, có lẽ ngay cả Đường Viên cũng không tự biết là Hà Khánh Nguyên thích cô rồi.

"Chính là, từ nhỏ cùng nhau....." Đường Viên bẻ bẻ ngón tay, ở trong đầu suy nghĩ tìm từ ngữ chuẩn xác nhất để có thể miêu tả quan hệ của cô và Hà Khánh Nguyên, cô mới nói đến một nửa đã bị Dung Giản không nhìn được cắt đứt.

"Không giống."

Buồng xe lọt vào yên lặng giống như chết.

Đường Viên không nói chuyện nữa.

Dung Giản thấy cô bấm hai tay vào cửa sổ xe, xoa mắt một cái.

Anh làm một việc xưa nay chưa từng làm: lúc đang lái xe lại rút một tay ra, vuốt vuốt đầu Đường Viên.

Một đường không lời.

Sau khi đến nhà, Dung Giản trực tiếp tới thư phòng.

Đường Viên tắm rửa sạch sẽ, nằm ở trên giường giúp Nam An An bọn họ thu hoạch hoa màu, cho dê bò ăn một lần, đến cuối cùng mí mắt cô cũng bắt đầu đánh nhau, vậy mà cho đến lúc cô ngủ, Dung Giản cũng không trở về phòng ngủ chính.

Sáng ngày hôm sau lúc cô tỉnh ngủ, Dung Giản cũng đã đi làm.

.....

Trước khi vào học nghiên cứu sinh một ngày, Đường Viên nhận được điện thoại của Nam An An.

Âm thanh Nam An An nghe đặc biệt vui vẻ: "A Bàn, tớ và Khương Minh hòa hảo rồi!"

"Thật tốt á!" Nam An An vừa nói xong, Đường Viên cũng cảm thấy vui vẻ: "Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu học rồi, cậu trở về chưa?"

"Đã về rồi!" Nam An An ở bên kia vui sướng nói: "A Bàn sau khi tựu trường cậu còn ở trường không? Chúng ta có phòng đôi á..., cậu có tiếp tục ở chung với tớ không?"

"Tớ suy nghĩ đã....." Vấn đề này, Đường Viên muốn hỏi Dung Giản một chút, nghiên cứu sinh Tây đại đều ở lại trường, nhưng những môn cần học của nghiên cứu sinh không coi là nhiều, nhà Dung Giản lại rất gần Tây đại.

Nhưng mà, mấy ngày nay Dung Giản rất bận.

Cô đặt chuông báo thức năm giờ sáng muốn dậy bộp (lqđ) lộ tài năng làm điểm tâm cho Dung Giản, Dung Giản lại kéo cô về trên giường để cho cô ngủ tiếp.

Dưới tình huống này, cô và Dung Giản luôn không gặp mặt nhau, cũng không thể nói chuyện.

Đường Viên có cảm giác bắt đầu từ đêm đó sau khi Tống Dư Ca xuất hiện trước mặt Dung Giản, rõ ràng có vài thứ giữa cô và Dung Giản đã thay đổi.

Buổi tối Đường Viên ôm gối ôm lớn vui ở trên ghế sa lon chờ Dung Giản, cô xem xong hai tập phim truyền hình, cũng có chút không mở mắt ra được nữa. Nghe được tiếng chuông điện thoại di động, Đường Viên mở khóa màn hình, là tin nhắn riêng trên weibo.

Cô mở ra lập tức nhìn thấy một tấm hình cũ rở rã trong album ảnh.

Trong hình, một cô gái xinh đẹp cùng một thiếu niên gầy gò đứng chung một chỗ, tiểu thiếu nữ cười đến mặt mày cong cong.

Người nữ nhất định là Tống Dư Ca, mà tiểu thiếu niên trong hình trên mặt cũng loáng thoáng có bóng dáng Dung Giản, thời điểm đó phải là trước khi Dung Giản lên cấp 3, rõ ràng gầy hơn một chút, vẻ mặt kiêu căng.

Tin nhắn riêng trên weibo sẽ biểu hiện trạng thái đã xem, có lẽ là ý thức được cô đã xem hình, bên kia lại gửi tới nhiều hình hơn.

Rất nhanh, khung chat của Đường Viên đã bị đầy.

Tất cả đều là các loại ảnh chụp chung.

Thơ ca tụng: Cô xem đi, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên.

Thơ ca tụng: Dung Giản không thể nào thích cô, cô đừng mặt dày bám dính lấy anh ấy nữa.

Đường Viên đếm số lượng ảnh mà Thơ ca tụng gửi cho cô, cô bò dậy đi tới phòng ngủ chụp vài tấm hình, sau đó gửi cho Thơ ca tụng.

Tổng Dư Ca đang chờ Đường Viên trả lời, sau khi mấy tấm ảnh nhỏ từ trong khung chat bắn ra, cô ta tức giận đến tay nắm con chuột cũng run rẩy. Đường Viên gửi cho cô ta (TDC) giấy chứng nhận kết hôn của cô (ĐV) và Dung Giản, chính diện phản diện các góc độ.

Đúng bằng số lượng những bức hình mà cô ta đã gửi đi.

Sau khi cô đáp lại Tổng Dư Ca, Tổng Dư Ca không tiếp tục gửi hình tới nữa. Đường Viên uống một ngụm nước ép hoa quả, gần đây không biết cô bị làm sao nữa, rất dễ ngủ, lại còn rất dễ đói.

Dung Giản còn chưa trở lại.

Thân thể Đường Viên trượt xuống một chút, không ngờ lại cứ như thế nằm ở trên ghế sofa ngủ một lát. Lúc đột nhiên bị tỉnh lại, Đường Viên đứng dậy chạy lên lầu tới thư phòng cùng phòng ngủ chính tìm một lần, Dung Giản không trở lại. Cô lại chậm rãi trở lại phòng khách, đổi một bộ phim truyền hình khác tiếp tục xem.

Cuối cùng khi ca khúc hết phim vang lên, Đường Viên nghe được tiếng mở cửa.

Cô từ trên ghế salon đứng lên.

Sau khi Dung Giản đi vào thấy cô thì nhú nhú mày, anh không ngờ đã trễ thế này mà Đường Viên vẫn còn ở lầu dưới, Dung Giản nói lòng cà vạt: "Làm sao còn chưa ngủ?"

"Em đang chờ anh mà." Đường Viên dụi mắt, ngập một cái thật to, nước mắt cũng thiếu chút nữa rơi xuống.

"Không cần." Dung Giản nói xong, không khí cũng có chút ngưng trệ.

"Về sau đừng ngủ trễ như thế." Dung Giản đi tới, đưa tay lau đi nước mắt sinh lý ở khóe mắt cô, trong mắt cô còn có tia máu màu đỏ. Bình thường Đường Viên rất trắng, thức một đêm mất lại đặc biệt hồng, cả người giống như một con thỏ nhỏ.

Lòng ngón tay anh đặt tại khóe mắt Đường Viên, Đường Viên nháy nháy mắt, ngẩng mặt lên nhìn Dung Giản. Về mặt Dung Giản hơi mệt mỏi, Đường Viên ngoan ngoãn gật đầu một cái, nắm tay Dung Giản cùng anh lên lầu.

"Mệt à?" Nhìn dáng vẻ híp mắt của cô, thậm chí Dung Giản còn sợ cô nhìn không rõ đường. Đến cầu thang anh dứt khoát bế Đường Viên lên, dù sao Đường Viên cũng có tiền án ngã lặn trên bậc thang đấy.

Trong khoảnh khắc bay lên trời, Đường Viên vội vàng ôm chặt cổ của Dung Giản.

Cô vui mặt ở hõm vai Dung Giản, hít sâu một hơi, trên người Dung Giản có mùi nước giặt quần áo nhàn nhạt, nhẹ nhàng dễ ngủ, Đường Viên dùng sức cọ xát ở vị trí xương quai xanh của anh.

"Đàng hoàng một chút." Dung Giản hắng giọng.

"Dạ."

Đường Viên không nghe lời, còn dùng gò má tròn phúng phính của mình cọ vào hấu kết Dung Giản một cái.

"Không phải em buồn ngủ rồi à?" Dung Giản trầm giọng nói.

"Ừm!" Đường Viên là thật sự muốn ngủ, cô dùng sức gạt đầu một cái, cảm từng cái từng cái chạm vào xương quai xanh của anh.

"Ngủ." Dung Giản cúi đầu hôn lên trán Đường Viên một cái.

Đường Viên đưa tay sờ sờ cái trán, cũng nhẹ nhàng hôn môi Dung Giản một cái.

Sau khi thả Đường Viên lên giường đắp kín mền xong, Dung Giản đang muốn đi (di.da.lq.y.do) thư phòng lại cảm giác một góc áo sơ mi của mình bị người kéo lại, anh quay đầu lại, thấy Đường Viên một tay nắm vạt áo của anh, một tay còn lại thì vuốt vuốt mắt.

"Dung Giản, ngày mai em phải đi học rồi!" Đường Viên còn nhớ rõ rằng cô có chuyện muốn nói với Dung Giản.

"Hà?" Dung Giản đứng ở bên giường nhìn cô.

"Ký túc xá của chúng em là phòng đôi, An An cậu ấy ở trường, em muốn....." Đường Viên đang muốn nói cô muốn ở trong nhà, lại nghe được Dung Giản dứt khoát nói ——

"Có thể."

"Hà?" Lần này là Đường Viên.

"Em có thể ở lại trường." Dung Giản nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 37

Edit: Thanh Hưng

Dung Giản trả lời quá nhanh.

Nhanh đến..... Đường Viên cũng không phản ứng kịp, cô có cảm tưởng..... Dung Giản muốn cô dọn đi lâu lắm rồi, cảm giác không kịp chờ đợi.

"Dạ." Đường Viên buông lỏng ngón tay nắm vạt áo Dung Giản ra.

Cô dụi dụi con mắt, còn ngập một cái rất lớn, nói: "Buồn ngủ quá đi, em ngủ trước đây....."

Đường Viên nói xong thì kéo chăn bụng kín mặt.

"Đi ngủ sớm một chút." Dung Giản đứng tại chỗ, ngón tay anh giật giật, cuối cùng (đi.da.lqy.do) cúi người muốn giúp Đường Viên kéo góc mền lên một tý, nhưng Đường Viên lại nằm góc chăn đặc biệt chặt, cô chui vào trong chăn thế nào cũng không ra ngoài.

"Đường Viên?" Dung Giản gọi cô một tiếng.

Đường Viên không buông tay.

Cách một tầng chăn, âm thanh Đường Viên cũng buồn buồn: "Em muốn ngủ, em sợ chói."

Cô nghe được Dung Giản "Tách" giúp cô tắt đèn phòng ngủ.

Thật ra Đường Viên có chút khó chịu.

Cái loại cảm giác giống như một mình đi trong sa mạc, đi rất lâu rất lâu mới phát hiện ốc đảo mình một mực tin rằng sẽ đến rất nhanh, cũng chỉ là ảo giác, thật là làm cho người ta khó mà chấp nhận được.

Đường Viên đã cho là, cô và Dung Giản đã đi cùng nhau rất lâu rồi, giờ mới lại phát hiện thật ra thì bọn họ vẫn còn ở tại chỗ. Chỉ cần có một khả năng, Dung Giản vẫn hy vọng cô sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Cô nghĩ tới bài hát ngày đó cô vui vẻ hát——"Anh là một tòa thành cao ngạo, là mấy tòa thành tự nhiên" đoạn sau, là "Em không lên bờ được nữa".....

Cô chui vào trong chăn, bên ngoài chăn không có động tĩnh gì nữa rồi.

Đường Viên có loại cảm giác. "vạn lại câu tịch" (không có một âm thanh).

Một lát sau cả người cô và chăn đều bị người ôm lấy, Đường Viên cảm giác được một cách rõ ràng Dung Giản giống như đỡ đứa bé vỗ vỗ lưng của cô. Cô có thể tưởng tượng được, đáng vẻ hiện tại khi Dung Giản ôm cái chăn này của cô, tưởng tượng được bàn tay thon dài của anh như có như không vỗ xuống một cái.

Đường Viên thiếu chút nữa lại dao động, cô nghe được Dung Giản nói: "Em không muốn ở trường ư?"

"Không đâu ạ." Lần đầu tiên, lúc Đường Viên đối mặt với Dung Giản lại sinh ra một loại miễn dịch với sự ngược đãi, tay chân cô cùng hoạt động muốn thoát khỏi ngực Dung Giản, nhưng hiển nhiên, chăn của cô cũng hạn chế cử chỉ của cô, Đường Viên lớn tiếng nói: "Em đặc biệt nhớ á!"

Ý tức giận của cô đã lộ rõ ràng rồi, ngay cả Dung Giản cũng nghe ra.

Đường Viên vùi vẩy một lát nhưng không có kết quả, ngược lại còn bị Dung Giản ôm càng chặt hơn. Cô trốn ở trong chăn một lát, cuối cùng tâm tình khổ sở cùng với cảm xúc phức tạp cũng bại bởi khôn ý không ngừng xông tới.

.....

Đường Viên chưa từng có cốt khí như vậy.

Có lẽ là trong vô thức mà nhớ lại đáng về lúc cô nói câu "Đặc biệt nhớ á", hơn năm giờ cô đã tỉnh.

Đường Viên mở mắt mới phát hiện, không biết từ lúc nào mình lại tựa vào trên cánh tay Dung Giản.

Cô nghiêm túc nhìn Dung Giản một cái, gương mặt lúc ngủ của anh cũng không biểu hiện vẻ gì, cho dù cô tựa vào trên cánh tay anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở cự người ngoài ngàn dặm trên người anh.

Đường Viên rón rén bò từ trên giường dậy, xỏ dép đi tìm hành lý của mình.

Va ly hành lý của cô vẫn đặt ở trong tủ treo quần áo, Đường Viên lấy va ly hành lý ra, bắt đầu thả từng bộ từng bộ quần áo đã xếp gọn gàng vào trong va ly hành lý. Quần áo của cô không nhiều lắm, rất nhanh, cô đã thu thập xong hành lý của mình.

Rất nhanh, Dung Giản cũng tỉnh lại.

Giấc ngủ của anh luôn không sâu, hơi có chút động tĩnh là sẽ tỉnh.

"Em đi học mà mang theo nhiều hành lý như vậy à?"

Nghe được âm thanh trầm thấp của Dung Giản, Đường Viên sợ hết hồn.

Cô quay đầu lại mới phát hiện không biết từ lúc nào Dung Giản đã tỉnh lại, trong phòng vẫn còn rất tối, cô chỉ mơ hồ nhìn thấy hình dáng của anh.

Dung Giản đứng dậy đi tới phía cô.

"Đúng vậy, em muốn ở trường mà, cho nên phải mang nhiều một chút....."

Dung Giản không nói chuyện nữa, anh giơ tay bật đèn trên tường lên, nhìn lướt qua tủ treo quần áo đã trống rỗng một nửa.

Anh háng giọng, tiếng chuông điện thoại của Đường Viên lại đột nhiên vang lên.

"Bàn Bàn."

Lần trước sau khi Hà Khánh Nguyên nói chưa từng thấy ai mặt lớn giống như cô xong lập tức cúp máy, cũng không liên lạc với cô nữa. Thời gian bằng đi hai tháng, Đường Viên nhận được điện thoại của Hà Khánh Nguyên thế nhưng lại sinh ra một tia vui mừng: "Vâng, Khánh Nguyên Đại Quân!"

"Chờ em tới đây, anh có chút chuyện tìm em." Hà Khánh Nguyên không nói chuyện với cô quá lâu, rất nhanh đã cúp điện thoại.

.....

Dung Giản đưa Đường Viên đến cửa lớn học viện, lại nhìn Đường Viên từ trong xe chui ra, sau đó nhanh chân bỏ chạy. Dung Giản phiến não vỗ tay lái một cái, nhìn cô cũng không quay đầu lại chạy thẳng vào trong.

Hành lý của cô vẫn còn ở trong cốp sau.

Cuối cùng, Dung Giản lái xe chở va ly hành lý của Đường Viên đi, anh về nhà lần nữa treo quần áo trong va ly hành lý của Đường Viên về lại trong tủ treo quần áo, thật chỉnh tề, nhìn tủ treo quần áo bị lấp đầy tâm tình anh mới tốt hơn một chút.

\*\*\*

Đường Viên đứng ở cửa phòng làm việc của Hà Khánh Nguyên, gõ cửa.

"Vào đi." Rất nhanh, âm thanh của Khánh Nguyên Đại Quân đã vang lên từ trong cửa: "Cửa không khóa."

Đường Viên đi vào thiếu chút nữa không tìm được Hà Khánh Nguyên, anh ta gần như bị các loại đồ án và tài liệu trên bàn che mắt, thấy cô đi vào, Hà Khánh Nguyên từ trong đồng tư liệu ngẩng đầu lên: "Ngồi đi, đã ăn điểm tâm chưa?"

Anh ta nói xong lại dọn hết những tài liệu vương vãi trên bàn đi, bàn thì được làm sạch, nhưng trên đất lại thê thảm không nở nhìn.



"Cho em ăn này." Hà Khánh Nguyên chỉ vào một hộp bánh pho mát cùng một ly sữa nóng màu đậm còn sót lại trên bàn làm việc.

Đường Viên nhanh chóng cầm lên, cắn một miếng lớn, vốn dĩ cô còn muốn chờ Khánh Nguyên Đại Quân trở lại, vui vẻ nói cho Khánh Nguyên Đại Quân biết chuyện cô đã kết hôn, hiện tại..... Cô không nói ra miếng được.

Sau khi ăn bánh pho mát xong, Đường Viên đột nhiên cảm thấy có chút ngọt ngào, cô cầm sữa tươi lên uống một hớp lớn, nuốt bánh ngọt trong miệng xuống.

"Bàn Bàn, là như vậy, trước đây có một nữ sinh đăng kí học thạc sĩ, hạng mục nữ sinh đó (lqđ) đăng kí cần dẫn dắt một học sinh của học viện, chính là làm phụ đạo viên cho học sinh mới. Ngày hôm qua người nữ sinh đó lại đột nhiên nói cho anh biết trường bố nhà cô ta phản đối cô ta học lên thạc sĩ."

"Tình huống bây giờ chính là, không ai dẫn dắt học sinh mới của học viện kia." Hà Khánh Nguyên vừa nghĩ tới đây đã nhúc nhích, chạy tới nói muốn học thạc sĩ là học, điều kiện gì cũng tiếp nhận chính là người nữ sinh đó, bây giờ đột nhiên quyết định không làm nữa mà chuẩn bị để một năm sau trực tiếp ra nước ngoài cũng chính là người đó.

"Anh muốn em làm thế nào?"

"Nhờ em làm phụ đạo viên cho học sinh mới kia nhé?"

Quả nhiên, vô sự mà ân cần, thì không phải lưu manh cũng là đạo chích, Đường Viên nuốt một khối bánh pho mát cuối cùng xuống, phì phì tay nói: "Được!"

Cứ như vậy, Đường Viên thăng lên chức giáo viên phụ đạo.

Phụ đạo viên cho học sinh mới.....

Đường Viên có cảm giác hết sức mới mẻ.

Là phụ đạo viên cho học sinh mới, cô phải sắp xếp đón người mới đến, phải ở học viện nơi đó phân phát sổ tay và trang phục quân huấn cho mọi người, bận rộn như vậy tới lúc mặt trời lặn, Đường Viên mới nhớ tới, tất cả chăn gối trang phục đều ở trên xe Dung Gian.

Nhà Dung Gian cách Tây đại không xa, Đường Viên quyết định trở về lấy hành lý của cô, dù sao buổi tối mỗi ngày Dung Gian đều trở về rất trễ, bây giờ cô trở về cũng không gặp phải anh.

"A Bàn, cậu phải có cốt khí một chút!"

Trên đường, Cố Cầu Cầu lại gọi điện thoại cho cô, thực chất là quan tâm đến tiến triển tình cảm của cô: "A Bàn, cậu bỏ nhà ra đi đi!"

"Ừ." Đường Viên theo bản năng gật đầu một cái.

"Sau đó cậu đừng trở về nữa, trường bố nhà cậu tới tìm cậu, dù nói thế nào đi nữa thì cậu cũng đừng trở về!" Tốc độ nói chuyện của Cố Cầu Cầu rất nhanh, so với cô còn kích động hơn: "Cậu suy nghĩ một chút, những đứa trẻ bỏ nhà ra đi kia sau đó lại chạy về nhà có bao nhiêu thâm trầm, trường bố sẽ nói là không phải con muốn bỏ nhà ra đi sao, cuối cùng vẫn là ảo não chạy trở lại đây thôi."

"Nhưng đây là chạy trốn gần, đứa bé chạy trốn xa sau khi tìm được trường bố sẽ ôm nó khóc lóc, cảm thấy là bản thân không đúng rồi." Cố Ly hưng phấn nói xong, giống như bị cảm động lây: "Cho nên cậu phải kiên định! Không thể dao động! Không thể bị anh ta dỗ một cái là lại chạy trở về!"

Lâm Mặc đi qua thư phòng, vừa hay nghe được Cố Cầu Cầu nhà anh ta đang ôm một bụng đầy ý xấu đi dụ dỗ người khác, anh quả thật nên vì Dung Gian rơi một phen lệ chua cay. Ông chủ bệnh thần kinh của Cố Cầu Cầu kia đúng là sai rồi, cô ấy nơi nào thích hợp làm tạp chí chứ, cô ấy thích hợp làm truyền # tiêu.

"Ừm!" Đường Viên thấy Cố Cầu Cầu nói rất có đạo lý, cô thật có lỗi với quân sư của mình: "Nhưng mà, tớ đang trên đường trở về rồi, tớ đi lấy hành lý."

"Không được!" Cố Cầu Cầu bị cô làm cho tức giận không nhịn được, như đinh chém sắt nói: "Gửi định vị cho tớ, tớ đi đón cậu."

"Tối nay cậu ngủ ở chỗ tớ, tớ sẽ giúp cậu tìm Dung Gian lấy hành lý!"

"Được."

\*\*\*

Đường Viên ngồi ở ven đường chờ Cố Ly tới đón mình.

Rất nhanh cô đã bị muỗi giữa hè chích cho một thân mụn ngứa.

Buổi tối Dung Gian lái xe trở lại, mới vừa tới khúc quanh đã thấy Đường Viên. Cô ngồi ở trong bụi cỏ dưới đèn đường, có lẽ là quá xa, nhìn qua chỉ thấy một khối nho nhỏ.

Bị đèn xe sáng ngời đến nhức mắt chiếu vào, Đường Viên ngẩng đầu lên, cô theo bản năng giơ tay lên che trước mắt.

Vừa bắt đầu Đường Viên còn tưởng rằng là Cổ Cầu Cầu, âm thầm cảm thán một cái Cổ Cầu Cầu thật là hùng hùng hổ hổ, nói đến là đến..... Cô ngược mắt lên nhìn chiếc xe càng ngày càng gần kia.

Trong đèn xe sáng ngời, Đường Viên thấy rõ chỗ người ngồi ở chỗ tài xế, trái tim của cô lỡ một nhịp.

Trong đèn xe sáng ngời, Dung Giản cũng thấy trên gương mặt tròn của Đường Viên vốn là vui mừng hớn hở lập tức sầm lại.

"Lên xe." Dung Giản hạ cửa sổ xe xuống.

Đường Viên ngồi về trong bụi cỏ của cô.

Dung Giản có chút nhức đầu, anh mở cửa xe đi xuống: "Đường Viên."

Đường Viên không nói lời nào, dứt khoát đứng lên. Cô cũng không biết cô muốn đi đâu, chính là không muốn cùng nhau về nhà, không muốn cứ thỏa hiệp như vậy.

Cô vừa đi hai bước, quai đeo cặp sách đã bị người kéo lại.

Dung Giản ôm cô nhét vào ghế lái phụ, còn "Rắc rắc" một tiếng khóa cửa lại.

Lần đầu tiên Dung Giản phát hiện ra, mặc dù Đường Viên rất ít khi tức giận, nhưng lúc nóng giận lại như một đứa bé, cô sẽ đứng đó dùng ánh mắt quật cường nhìn vào người ta, lại còn im lặng không nói tiếng nào.

Một đường không nói gì.

Đường Viên ngồi ở trong xe gửi tin nhắn cho Cổ Cầu Cầu, nói cô đụng phải Dung Giản, Cổ Cầu Cầu bị cô làm cho tức giận nổ tung, còn an ủi nếu không tối nay cô đừng đi, sáng mai đi.

Buổi tối về đến nhà, Dung Giản mới phát hiện trên cánh tay và trên đùi trắng nõn lộ ra ngoài của Đường Viên bị đốt thành rất nhiều vết hồng lớn, ngay cả cổ cũng không may mắn thoát nạn, gương mặt cũng bị chích một miếng, giống như vết hôn.

Mấy cái mụn lớn vừa đỏ vừa sưng, nhìn thấy mà ghê.

"Em tắm trước đi." Dung Giản mở cửa phòng tắm ra, tự mình đi xuống dưới lầu tìm dầu bôi, nhưng tìm hồi lâu cũng (đi.đi.l.qy.do) không tìm được, anh dứt khoát lái xe tới nhà thuốc gần đó mua một chai.

Nhưng khi anh mang theo một bao lớn thuốc uống tiêu sưng và thuốc bôi ngoài da quay lại, Đường Viên đã kéo va ly hành lý của mình bỏ chạy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38

Edit: Thanh Hưng

Hơn mười giờ, Đường Viên một người kéo theo rương hành lý đi lại trên đường lớn, khuỷu tay của cô lại bị muối chích sưng thành một cái bọc lớn. Đường Viên đưa tat sờ, thì ra là cô vẫn có thể sờ thấy đầu khớp xương..... Nơi ít thịt bị đốt đúng thật là vừa đau vừa ngứa, lúc này Đường Viên mới nhớ ra cô có thể lấy áo khoác ra ngăn cản.

Cô ngồi xổm xuống mở rương hành lý của mình (lqđ) ra, sau đó lập tức bị dọa sợ ngấy người, rương hành lý trống rỗng.

Đường Viên ngại tiếp tục làm phiền Cổ Cầu Cầu, hôm nay Nam An An cũng chưa chuyển đến trong kí túc xá, vì thế cô cũng không thể ngủ trên giường của An An.

Cô lại càng không thể trở về tìm Dung Giản.

Như vậy tam cổ mao lư không phải là Dung Giản, mà là cô.....

Vừa một lại đói, Đường Viên quyết định thỏa mãn ham mê ăn uống trước, cô kéo theo rương hành lý đi tới một siêu thị trên đường Tây Môn mua hai phần cơm nắm, một phần Kantō lớn và một chai sữa chua.

Hà Khánh Nguyên trả tiền xong, cầm một hộp thuốc lá cùng hai lon Red Bull trên quầy thu tiền lên đi ra ngoài, còn chưa tới cửa anh ta đã hút một điếu thuốc, tiện tay hít một hơi thật dài.

Trước khi vào học mấy ngày anh ta đột nhiên bị điều đến học viện thương mại, cả người Hà Khánh Nguyên cũng không thoải mái, mấy ngày nay loay hoay đến sứt đầu bết trán.

Hà Khánh Nguyên ngậm lấy điếu thuốc, đưa tay đẩy cửa kính, mới vừa đẩy được một nửa anh ta chợt buông tay ra, trên cửa kính có bóng dáng của Đường Viên. Hà Khánh Nguyên dập tắt thuốc lá trong tay, ném vào thùng rác.

"Bàn Bàn." Hà Khánh Nguyên sai bước đi quay lại quầy thu ngân, nhìn về phía Đường Viên cùng với rương hành lý trong tay cô. Có lẽ là cảm thấy trời quá nóng, Đường Viên không xoa tóc giống như buổi sáng, cô búi tóc thành một cái vòng tròn trên đầu lộ ra cả gương mặt tròn trắng nõn, trên người mặc một chiếc váy hồng xinh đẹp, còn có vẻ rất gầy. Không biết có phải là rương hành lý quá lớn hay không, Đường Viên đứng ở bên cạnh rương hành lý có vẻ đặc biệt nhỏ: "Em ngu ngốc à, hơn nửa đêm không ngủ lôi kéo rương hành lý làm gì?"

"Bỏ nhà ra đi á." Trả tiền xong, Đường Viên cắn một miếng lớn com nắm, com nắm nhập khẩu thơm thơm mềm mềm, cô cảm giác cả người vui vẻ tới muốn bay lên, quả nhiên, chỉ có thức ăn ngon không thể cô phụ á!

"Ách ——" Hà Khánh Nguyên kéo dài âm thanh, nói rõ ràng: "Em và ba em cãi nhau à?"

Ba em!

"Khụ khụ." Đường Viên đang vui vẻ ăn, nghe được từ "ba em" kém chút nữa bị mắc nghẹn.

"Bàn Bàn, em nhìn em này!" Hà Khánh Nguyên tay mát lạnh nhẹ cầm điện thoại vỗ vỗ gò má Đường Viên: "Mặt như khí cầu."

"Kì túc xá còn chưa thu dọn xong đâu, đi, anh trai chưa chấp em một đêm." Hà Khánh Nguyên cắt điện thoại di động, hết sức phấn khởi cướp đi rương hành lý trong tay cô, lôi kéo cô đi ra bên ngoài.

Dọc theo đường đi, Hà Khánh Nguyên ý vị sâu xa an ủi Đường Viên: "Bàn Bàn không khóc, ba em và em tranh cãi cũng không có vấn đề gì, em còn có anh trai mà!"

Hà Khánh Nguyên được nước lấn tới: "Trên đời này vẫn chỉ có anh trai là tốt, có đúng hay không?"

Anh ta nói xong còn quay đầu lại tìm Đường Viên cầu xin tán thành, đoạn đường Tây Môn kia mới vừa thay mới đèn đường, ánh đèn sáng ngời rắc lên trên người Đường Viên. Cô đang cầm com nắm ăn đến ngon lành, Hà Khánh Nguyên định thần nhìn lại, đột nhiên phát hiện buổi sáng khuôn mặt Đường Viên vẫn còn trắng nõn nhưng nay lại nhiều hơn một vòng tròn chàm đỏ, anh ta không nhịn được duỗi ngón tay ra đụng một cái.....

Một ánh đèn chói mắt lập tức chiếu thẳng vào mặt anh ta, mắt Hà Khánh Nguyên kém chút nữa bị chiếu mù rồi.

"Bệnh thần kinh à!" Anh ta bị dọa cho phát hoảng, thu tay lại chỉ, nhìn về phía chiếc xe cách đó không xa đột nhiên chiếu đèn kia.

Thân xe màu đen gần như hòa làm một thể với bóng đêm.

Thật vất vả mới tìm được cơ hội đụng chạm Đường Viên nhà anh ta thế mà lại còn bị quấy rầy, Hà Khánh Nguyên có chút tức giận bất bình, anh ta kéo rương hành lý sai bước đi tới chiếc xe kia, còn chưa đi đến bên cạnh, chiếc xe màu đen kia đã quay đầu, để lại cho anh ta một thân hơi khói xe, trực tiếp lái ra khỏi Tây đại.

Hà Khánh Nguyên hung hăng giơ ngón giữa về phương hướng chiếc xe kia: "Tao nhớ kỹ biển số xe của mày rồi đấy!"

Anh ta trút giận xong quay về, lại nghe được Đường Viên tò mò hỏi: "Cái gì?"

"Cái gì là cái gì?" Hà Khánh Nguyên không rõ chân tướng.

"Anh nhớ biển số xe á!" Đường Viên ngẩng mặt nhìn về phía Hà Khánh Nguyên, xe Dung Giản cũng là màu đen. Cô đang suy nghĩ có phải Dung Giản hay không, lại nghe được Hà Khánh Nguyên nói nhớ biển số xe, ánh mắt Đường Viên sáng lên.

Hà Khánh Nguyên: "....."

Cái này rất lúng túng!

Hà Khánh Nguyên gãi gãi đầu: "Anh không nhớ đâu."

"Bàn Bàn." Hà Khánh Nguyên lúng túng ngoắc ngoắc tay về phía Đường Viên, nói sang chuyện khác: "Đi thôi, anh dẫn em đi tới nhà trọ độc thân của anh."

Năm đầu tiên trở về Tây đại dạy, Hà Khánh Nguyên đã mua một căn nhà dành cho người nghèo trong khu nhà dành cho giáo sư ở phụ cận Tây đại, thỉnh thoảng lúc làm thêm giờ lười phải lái xe trở về sẽ tới đây uống phở một đêm.

Gian nhà nhỏ của đàn ông độc thân cũng không sửa sang thế nào, chỉ là dù gì điều kiện cũng tốt hơn kí túc xá sinh viên nhiều.

Đường Viên nhìn Hà Khánh Nguyên đi tới cửa đột nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay sờ soạng nửa ngày dưới tấm thảm màu đỏ trước cửa nhà lấy ra một cái chìa khóa. Anh ta mở cửa, lại tiện tay bật đèn phòng khách lên: "Vào đi, nhưng mà còn bữa bãi hơn phòng làm việc của anh nữa."

Đâu chỉ là bữa bãi, hoàn toàn là không có chỗ nào để đặt chân.

Đường Viên cẩn thận từng li từng tí tìm một khe hở giữa một đồng sách chồng chất để đặt chân, Hà Khánh Nguyên quay đầu lại nhìn cô một cái, vội vàng đi tới đá văng đồng sách trên đất ra, mở cho cô một con "Đường máu".

"Em ngồi trong này đi, anh đi tìm chân cho em." Hà Khánh Nguyên chỉ chỉ ghế sa lon, ý bảo Đường Viên ngồi xuống, sau đó vén tay áo lên đi tới phòng chứa đồ kiểm tra toàn bộ.

"Cám ơn anh." Đường Viên ngồi trên ghế sa lon ăn từng miếng từng miếng Kantō, nhìn Hà Khánh Nguyên từ trong tủ quần áo tìm ra một cái chăn cùng một cái gối, còn đặc biệt hiền huệ giúp cô trải giường.

"Cám ơn cái gì." Hà Khánh Nguyên dọn dẹp ra chỗ ngủ cho cô xong lập tức đi ra cửa: "Em ngủ đi, anh trở về phòng làm việc lấy tài liệu."

Khu nhà trọ dành cho giáo sư Tây đại này cũng có học sinh thuê trọ, Đường Viên còn nhỏ, anh ta lại là thầy giáo của Đường Viên. Vì loại quan hệ này, nên Hà Khánh Nguyên không muốn người khác thấy Đường Viên ở chung với anh ta, cho dù là một đêm, ngộ nhờ bị thấy, đến lúc đó bị (di.da.lqy.do) nói bóng nói gió thì tổn thương vẫn là Bàn Bàn nhà anh ta.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, gian phòng yên tĩnh lại.

Chạy cả ngày, Đường Viên đã sớm mệt mỏi.

Chỉ là, sau khi ăn uống no đủ, cô cũng chẳng phải không chịu nổi.

Đường Viên đi phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, trở lại phòng ngủ nằm ở trên giường đơn trong chốc lát đã ngủ mất rồi.

####

Trong thư phòng tối đen như mực, chỉ có ánh sáng huỳnh quang trên màn hình laptop chiếu lên đường nét sắc sảo trên gương mặt của Dung Giản.

Dung Giản nhàu lông mày, ngón tay thon dài lách cách gõ bàn phím, tốc độ tay nhanh đến mức gần như không nhìn thấy ngón tay, số liệu gõ được một nửa, anh "Pằng" một tiếng khép máy vi tính lại.

Cảnh tượng tối nay anh nhìn thấy khi ngồi trong xe không ngừng chui vào trong đầu, Đường Viên đứng ở dưới ánh đèn đường sáng ngời, Hà Khánh Nguyên một tay nắm rương hành lý của cô, một tay nheo mắt của cô.

Đường Viên đưa lưng về phía anh, nên Dung Giản không thấy được vẻ mặt của cô.

Nhưng hình ảnh đó lại vì vậy mà định dạng, giống như là khắc rõ ràng ở trong mắt anh.

"Chỉ có hai chuyện, em vẫn kiên trì đến bây giờ....."

"Một là mập, còn có một, là yêu thích anh."

Dung Giản làm việc luôn luôn chuyên chú, đây là lần đầu tiên, anh hoàn toàn không tinh tâm được để hoàn thành công việc anh dự tính đã lâu. Anh thừa nhận, lúc Đường Viên nói muốn ở trường, anh đã thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí không chút nghĩ ngợi đã đồng ý.

Tổng Thường đã trở lại, anh cũng đang có kế hoạch muốn thực hiện.

Trước kia anh còn có thể chần chừ, nhưng hiện tại anh không muốn tiếp tục kéo dài nữa.

Bây giờ Đường Viên đã đi, thế nhưng anh lại.....

Anh có chút nhớ cô.

Lúc cô cười ngọt ngào.

Cô len lén hôn anh.

Về mặt ngưỡng ngưỡng của cô.

Lúc cô chui vào trong chăn không ra được.

.....

Thật ra thì mỗi một lần anh mở cửa, khi ở trước cửa đã nghe được âm thanh huyền ảo trên TV, thấy ánh đèn sáng choang trong phòng khách thì cả người cũng sẽ buông lỏng. Anh biết, Đường Viên đang vui ở trên sofa chờ anh.

Buổi tối lúc anh từ thư phòng trở về phòng ngủ thì phòng ngủ cũng vẫn có một chiếc đèn trên tường được bật sáng.

Mà bây giờ, cả căn phòng cũng đen như mực, không có một tia sáng nào.

Dung Giản kéo ngăn kéo ra, từ bên trong tìm ra một hộp thuốc lá và một cái bật lửa.

"Tách."

Ngon lửa bập bùng đốt cháy đầu thuốc lá trên đầu ngón tay anh, Dung Giản ném cái bật lửa vào trên bàn.

Anh luôn luôn cực ít khi hút thuốc lá.

Trong căn phòng tối đen chỉ có điểm đỏ lúc sáng lúc tối giữa ngón tay của anh, Dung Giản cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Đường Viên, âm thanh "Đồ đồ" bị thư phòng an tĩnh phóng đại đến mức tận cùng.....

Không người nào nghe.

Sắc trời mờ sáng, trong thư phòng tàn thuốc đầy đất, mùi thuốc lá nồng đậm khó chịu.

.....

Quân huấn dành cho học sinh mới của Tây đại đúng hạn mà tới.

Làm phụ đạo viên, Đường Viên cũng phải mặc quân trang màu xanh dương theo học sinh mới của học viện thương mại cùng nhau quân huấn.

Cường độ quân huấn của Tây đại cũng không cao, chỉ là mấy ngày này thật sự quá nóng, Đường Viên thật sự cảm nhận được cái từ mặt trời ban trưa này, cô sắp bị phơi khô rồi.

Học viện thương mại và học viện kinh tế đã đấu đá nhau rất nhiều năm, lần này Đường Viên tiếp nhận học sinh mới của học viện thương mại, Nam An An lại dẫn dắt học sinh mới của học viện kinh tế, vậy nên hai người bọn họ cũng bị cuốn theo hình thức đấu đá.

Quá khứ là như vậy, chỉ cần học viện thương mại không có học sinh xin nghỉ, học viện kinh tế cũng sẽ không có một ai xin nghỉ.

Bây giờ là như vậy, chỉ cần học viện kinh tế có một người xin nghỉ, học viện thương mại cũng có hai học sinh theo sát bên kia.

Nam An An nói ký giấy nghỉ phép cũng giống như ký tên, hoàn toàn tùy tiện, ai đến cũng không cự tuyệt. Quân huấn rạng sáng ngày hôm sau, Nam An An và Đường Viên cũng bởi vì làm việc bất lực bị Phó Viện Trưởng của từng người gọi tới phòng làm việc dạy dỗ.

Hai giờ chiều, ánh sáng mặt trời trên sân thể dục vừa đúng lúc rực rỡ, nướng chín mỗi người trên mảnh đất này.

Tất cả mọi người đều chịu khổ, Đường Viên cũng cùng Nam An An cùng nhau đứng phơi bên dưới ánh mặt trời, cô đã sắp bị phơi tới bốc khói luôn rồi.

Tập một hồi, huấn luyện viên vừa hô giải tán, mọi người lập tức giống như người điên lao về phía mấy gốc cây còn sống. Đường Viên vẫn đứng ở dưới ánh mặt trời sống động nghe Nam An An nói Phó Viện Trưởng học viện kinh tế mắng cô ấy thế nào, cô ấy đang nói đến □□, lại nghe được sau lưng tăng hắng một tiếng.

Đường Viên xoay người lại, thấy được vị huấn luyện viên trẻ tuổi của học viện thương mại: "Xin chào hai vị huấn luyện viên!"

Đường Viên cười híp mắt lên tiếng chào anh ta.

Vị huấn luyện viên này bị phơi tối đen như mực, nhưng là khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt kiên nghị, cộng thêm ngũ quan ngày thường rất được, vì thế vẫn bắt được không ít trái tim của nữ sinh học viện thương mại.

Anh ta đứng ở sau lưng Đường Viên đã lâu rồi, Đường Viên đang vui vẻ mặt mày hớn hờ nói chuyện, mấy lần anh ta há mồm nhưng cũng không chen được một câu.

Lần này Đường Viên rút cuộc nhìn anh ta rồi, còn nghiêm túc chờ anh ta mở miệng, vị huấn luyện viên này lại bị cặp mắt đen nhánh kia nhìn đến ngượng ngùng, càng không nói ra lời.

Một hồi lâu, anh ta mới nói ra được một câu: "Một lát nữa cô có thể đi tới dưới tàng cây nghỉ ngơi."

Anh ta nói xong lại bổ sung: "Tôi thấy cô không quá thoải mái, mặt của cô đều trắng bệch rồi."

"Không có, không có." Đường Viên cười hi hi khoát khoát tay: "Tôi trời sinh."

Vị huấn luyện viên: "....."

"Cám ơn anh nhé!" Đường Viên nói cảm ơn với anh ta, cùng Nam An An đi tới (lqđ) ngồi dưới tàng cây, mới vừa hưng phấn nói không cảm thấy không thoải mái, nhưng lúc bước đi Đường Viên mới phát giác đầu vầng mắt hoa.

Cô ngồi dưới tàng cây thật lâu, cho đến khi đám học sinh đều đi ăn cơm tối, Nam An An cũng đi tìm nam thần của cô ấy rồi, Đường Viên cũng còn chưa đứng lên.

Sân thể dục to như vậy chỉ còn lại một mình cô thôi, Đường Viên liếc nhìn điện thoại di động, hai ngày nay Dung Giản cũng không gọi điện thoại cho cô. Hoàn toàn không muốn tìm cô, đừng nói gì mà tam cố mao lư chứ.

Đường Viên cất điện thoại di động, từ dưới đất đứng lên, vừa mới đứng dậy cô đã cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, một hồi trời đất quay cuồng, cô thiếu chút nữa thì ngã cắm đầu xuống đất.

Trên eo cô nhiều hơn một đôi tay, vững vàng đỡ lấy cô.

"Đường Viên."

#Thanh Hưng: ú òa, tớ đã quay lại rồi đây:D Đoán xem ai đỡ Đường Viên kia nhì, đúng tớ đăng chương mới luôn ạ ^ \_ ^

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* *Khí Con#39* *Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 39

Edit: Thanh Hưng

Nghe được âm thanh hoang mang sợ hãi của Dung Giản trên đỉnh đầu, Đường Viên sững sốt một chút. Cô chưa bao giờ thấy đáng về khản trương luống cuống của Dung Giản, cho dù trước kia lúc đầu cô đập vào chân giường, Dung Giản cũng chỉ là tức giận mà thôi.

Đường Viên cong đầu ngón tay không biết nói gì, lại bị Dung Giản ấn bả vai từ trên xuống dưới kiểm tra một lần, anh còn giơ tay lên sờ sờ cái trán của cô.

"Không có việc gì, chính là quá nóng, có thể trúng gió rồi." Đường Viên vừa dứt lời, (di.da.lqy.do) một giây kế tiếp lập tức rơi vào trong lồng ngực xa cách đã lâu.

Cô một chút cũng không hiểu Dung Giản rồi.

Có lúc, anh giống như tuyệt không thích cô, có lúc, lại giống như rất yêu thích cô.

Cô bỏ nhà ra đi đã hai ngày rồi, anh đều bỏ mặc cô, cũng không tới tìm cô, thế nhưng trong một khắc Đường Viên vẫn cảm thấy lồng ngực của anh ấm áp lại kiên định, cô thật quá không có tiền đồ.

Rõ ràng..... Trong lòng cô lúc nào cũng có một tia ảo giác.

Một chút ảo giác đó để cho cô cảm thấy, chính mình là một người thực sự được yêu.

Đường Viên bị Dung Giản ấn cái ót vào trong ngực, cả người cô cũng bị hơi thở của anh bao phủ. Ở trong lòng anh Đường Viên dùng sức hít mũi một cái, cảm giác đột nhiên không đúng lắm, cô giống như ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt. Cô chưa kịp suy nghĩ nhiều, cả người đã bay lên trời, bị Dung Giản ôm ngang xông về phòng y tế của trường học.

Nhân viên y tế đưa cho cô hai chai hoắc hương chính khí thủy xong lập tức rời đi, hai chai hoắc hương chính khí thủy này còn thành công giúp Đường Viên trốn tránh đi nhận điện thoại ở bên ngoài cửa sổ.

Từ nhỏ cô đã không thể ngửi được mùi vị của hoắc hương chính khí thủy, giáo sư Đường nói khi còn bé cô rất tham ăn, thấy bình bình lon lon gì đều muốn nhét vào miệng. Có một lần giáo sư Đường không để ý, cô lập tức cầm hoắc hương chính khí thủy giáo sư Đường cầm ống hút còn để trên tủ chưa kịp uống uống một hộp lớn, sau đó lập tức phun ra.

Cứ như vậy để lại bóng ma trong lòng.

Chốc lát sau Dung Giản đã từ bên ngoài trở lại, anh thấy Đường Viên nhắm mắt uống một hộp nước lớn, giống như là cô thật sự bị thuốc làm cay, cuối cùng anh cũng không lỡ mắng cô.

Buổi tối anh dẫn Đường Viên tới nhà ăn ăn lẩu gà.

Đường Viên gọi một phần hơi cay, cô luôn luôn không thể nào ăn quá cay được.

Cô và Dung Giản cách nhau một cái nồi sôi ừng ực, khói màu trắng bốc lên, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập vị cay.

Đường Viên ăn rất chậm, vừa ăn đồ ăn phủ đầy tương ớt, vừa đưa tay quạt gió trên bờ môi: "Anh không ăn à?"

Vẫn luôn chỉ có cô ăn, chiếc đũa của Dung Giản vốn không nhúc nhích.

"Không ăn." Dung Giản một miếng cũng không ăn, chỉ là ngồi đối diện Đường Viên thảnh thơi đưa cho cô một ly nước ấm, hoặc là khăn giấy sạch sẽ. Lúc cô ăn cơm còn đặc biệt chuyên chú cúi đầu, quai hàm bạnh ra.

Cảm giác giống như đột nhiên có ánh đèn chợt lóe, Đường Viên ngẩng đầu lên.

Cô nhìn chung quanh nửa ngày, lại nhìn quanh một vòng mới phát hiện là cô tự mình nghĩ nhiều, cô còn tưởng rằng bị để ý.

Đường Viên cầm cái muỗng múc một viên thịt lớn bỏ vào trong miệng, cô khẽ cắn viên thịt đã vỡ, nước canh nóng bỏng lập tức làm bỏng đầu lưỡi của cô, cổ họng cũng không thể may mắn thoát nạn.

"Phun ra đi." Đường Viên nhìn khắp nơi tìm khăn giấy, lại phát hiện hộp khăn giấy ở chỗ bọn họ ngồi đã trống không, cô vừa cúi đầu đã thấy trước mắt mình nhiều hơn một cái tay, lòng bàn tay Dung Giản trắng nõn sạch sẽ, còn có thể thấy rõ mạch máu màu xanh.

Đường Viên lắc đầu một cái, sau khi nước canh chảy xuống cũng chẳng phải quá nóng, cô trực tiếp nuốt viên thịt xuống.

Sau một giờ, rốt cuộc Đường Viên cũng một mình giải quyết toàn bộ nồi lẩu.

Lúc tính tiền có rất nhiều người, Dung Giản đi xếp hàng, Đường Viên cầm hộp sữa tươi chưa xé vỏ đợi ở bên cạnh.

Tối nay Dung Giản mặc một chiếc áo sơ mi hiru nhân màu đen tuyền, thoát nhìn chất liệu có chút dày. Thời tiết rất nóng, Dung Giản mở hai nút áo sơ mi trên cùng, xương quai xanh xinh đẹp nửa ẩn nửa hiện, đặc biệt hấp dẫn.

Ánh mắt của cô giống như là bị dính trên người Dung Giản, hoàn toàn không có cách nào dời mắt khỏi người anh.

Rốt cuộc Đường Viên cũng phát hiện Dung Giản không đứng chỗ nào rồi. Anh cũng không phải thuận tay trái, nhưng tối nay mỗi lần đưa đồ cho cô anh vẫn luôn dùng tay trái, cho nên mỗi lần nhận khăn giấy hay gì đó trong tay anh đều không cần lướt qua nồi lẩu nóng hổi, không trở ngại chút nào.

Ngay cả lúc anh thanh toán cũng đều dùng tay trái.

Đường Viên cúi đầu nhìn Dung Giản rũ tay phải vài lần, khi đi tới cửa nhà hàng, Dung Giản đưa tay đẩy cửa, cô đi ở phía sau Dung Giản đột nhiên đưa tay nắm lấy đầu ngón tay của anh, Dung Giản như phản xạ có điều kiện cầm ngược lại ngón tay của cô.

"Tay phải của anh làm sao thế?" Đường Viên cố chấp chạy đến bên kia, dùng một bàn tay tự do khác tách tay trái Dung Giản ra.

"Không có việc gì." Dung Giản dùng một tay đã có thể bắt được hai cái tay của cô, anh xòe tay phải ra cho cô liếc mắt nhìn, hơi hột nói: "Lúc đi gửi chuyển phát bị dao rọc giấy quẹt một cái."

Anh nắm không chặt, Đường Viên lại không tránh ra, dọc theo đường đi Dung Giản cũng không buông tay cô ra.

Ánh đèn đường ngoài cửa nhà hàng mờ mờ ảo ảo, Đường Viên không thấy quá rõ lòng bàn tay của anh, thật ra thì cô có chút bận tâm: "Anh không đau à?"

"Đau." Dung Giản nhỏ giọng nói.

"Vây....." Đường Viên há miệng mới vừa nói được một chữ, Dung Giản đột nhiên đưa tay che miệng của cô.

Động tác của Dung Giản quá nhanh, Đường Viên nhất thời không kịp phản ứng, đôi môi mềm mại ảm áp lập tức bị lòng bàn tay của anh đè lên.

"Hiện tại không đau nữa." Dung Giản háng giọng, nghiêm túc nói.

Rầm rầm rầm ——

Trái tim Đường Viên lại bắt đầu đánh trống.

Cô rõ ràng còn đang tức giận, Đường Viên nhân cơ hội rút tay ra dùng sức lau đôi môi một cái, lại thừa dịp Dung Giản không chú ý quay đầu đi lên lên liếm.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới cửa khu kí túc xá mới.

Chiều hôm qua Đường Viên và Nam An An cùng nhau đi siêu thị mua drap giường và vỏ chăn mới, tự trải giường xong cho mình, buổi tối cô đã không cần ở lại nơi ở của Khánh Nguyên Đại Quân nữa.

Chính là quần áo cô thích vẫn còn ở nhà Dung Giản.....

"Đường Viên." Đi tới dưới đèn đường, Dung Giản đột nhiên gọi tên của cô.

"Dạ?" Đường Viên nuốt một miếng lớn sữa tươi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Dung Giản.

"Cùng....." Dưới ánh đèn, trong ánh mắt cô giống như là có muôn ngàn vì (lqđ) sao, Dung Giản dừng lại một chút, trầm giọng nói: "Buổi tối anh còn có chút chuyện."

Ánh mắt của anh có chút áy náy.

"Dạ." Đường Viên chậm rãi thở ra một hơi, có lẽ những lời này đã ở trong dự liệu của cô, nên cô không cảm thấy thất vọng hay khổ sở. Đường Viên cúi đầu, nghiêm túc nhìn mũi giày của mình: "Ngày mai em cũng phải quân huấn, phải ngủ sớm dậy sớm."

"Em nghỉ ngơi cho tốt đi."

Cô không ngẩng đầu, nghe được Dung Giản nói như vậy trên đỉnh đầu cô, anh nói xong còn giống như sờ sờ tóc của cô. Đường Viên ngẩng đầu lên, Dung Giản đã không quay đầu lại mà đi vào trong bóng đêm.

Quần áo của cô.....

Cô còn chưa có quần áo mặc nữa mà!

Đường Viên đẩy cửa kí túc xá ra, trong kí túc xá trống rỗng.

Cô đẩy cửa ban công một cái, thấy được Nam An An, cô ấy đang đứng tán gẫu với Cố Cầu Cầu qua wechat, có thể là quá chuyên chú nên không nghe được âm thanh cô đẩy cửa, vẫn còn đang trò chuyện đến khi thể ngắt trời.

Trong giọng nói của Nam An An là hưng phấn không che giấu được: "Tớ vừa nhìn thấy vị huấn luyện viên kia á, mặt đen như vậy mà lúc nhìn A Bàn của chúng ta lại còn ủng hộ, tớ biết ngay là anh ta có ý đồ xấu với mặt mạp của chúng ta."

Âm thanh Cố Ly lý trí hơn nhiều: "Sau đó thì sao? Cậu đùa giỡn người ta?"

"Không có không có" Nam An An giống như tranh công nhẹ nhàng nói: "Tớ chỉ “tách tách” chụp một tấm hình, gửi cho sư huynh của tớ, tớ muốn cho anh ta biết mặt mạp của chúng ta cũng là best-seller đấy! Nhất định phải đối với cậu ấy thật tốt!"

"Cậu có thù oán với tớ á!" Cố Cầu Cầu hoàn toàn không khen ngợi cô ấy: "Tớ mới vừa xui Đường Viên bỏ nhà ra đi đấy!"

"Ài, tin tức không lưu thông chứ sao." Nam An An nói xong còn buông tay một cái: "Nhưng mà tớ lại có cảm giác trăm sông đổ về một biển á, cũng đều làm cho anh ta sinh ra cảm giác nguy cơ!"

Nam An An nói xong xoay người đi vào bên trong, cô ấy vừa đẩy cửa ban công ra lập tức bị Đường Viên đang ở trong nhà dọa cho sợ hết hồn.

Đường Viên nhìn Nam An An với vẻ mặt thật xin lỗi, đi tới đưa tay ôm lấy Nam An An.

Nam thần của cô không phải là nam thần của cô nữa rồi, nhưng tiểu thiên sứ của cô vẫn là tiểu thiên sứ của cô!

Tiểu thiên sứ ngượng ngùng ôm lại cô một cái.

Trước khi ngủ Đường Viên nhận được một cú điện thoại, đối phương nói anh ta là phụ đạo viên lần trước của học viện thương mại, năm đó hai lần bỏ lỡ quân huấn vô cùng hối hận, cảm thấy cuộc sống đại học không có quân huấn thì không hoàn chỉnh, kiếp sống không có phụ đạo viên quân huấn cũng không đầy đủ.

Đối phương nói bấy gần nửa canh giờ, sau đó áp úng nói: "Nhưng thật ra là Phó Viện Trưởng cảm thấy cô không quản được đám nhóc gấu kia, sợ chúng ta thua học viện kinh tế....."

Anh ta như là sợ nói thật sẽ tổn thương đến cô, lại còn an ủi cô nói: "Vừa lúc cô lại là con gái á, cứ phớt nháng cũng không tiện, cho nên cô cũng rất vui về đề cho tôi thay cô đứng không?"

Đường Viên dĩ nhiên vui lòng á!

Trời giáng bánh bao lớn còn vừa lúc đập trúng cô cô còn có thể có cái gì không vui!



Cứ như vậy, rốt cuộc buổi tối Đường Viên cũng có thể được nghỉ ngơi đầy đủ.

Không cần lo lắng tiếng keng năm giờ sáng, cô có thể an tâm ngủ thẳng tới giữa trưa.

Giữa trưa, Đường Viên bị điện thoại của giáo sư Đường đánh thức, cô lười biếng nhận điện thoại, giáo sư Đường nói có chuyện muốn thương lượng với cô, muốn cô về nhà một chuyến.

Đường Viên từ trên giường bò dậy, đánh răng rửa mặt.

Cô soi gương nhìn thấy bản thân mặt mày tái nhợt, xem ra khí sắc không tốt, còn cổ tình tô son môi màu đậm.

Dọc theo đường đi Đường Viên còn nghĩ giáo sư Đường có thể nhìn ra cô không vui hay không, sau đó lo lắng cho cô.

Vậy mà sau khi nhìn thấy giáo sư Đường, Đường Viên mới phát hiện cô nghĩ quá nhiều.

Giáo sư Đường hoàn toàn không băn khoăn vấn đề đó, ông hết sức phấn khởi kéo Đường Viên vào trên ghế, mình cũng bắt chéo hai chân ngồi ở chiếc ghế đằng sau bàn sách, dương dương tự đắc nói: "Bàn Bàn, ba nói cho con biết một tin tức tốt!"

Đường Viên: "....."

"Con biết kế hoạch trăm người của Tây đại đi!" Giáo sư Đường giao tài liệu cho cô: "Chính là đưa nghiên cứu sinh ra nước ngoài trao đổi hai năm, tới khi trở về nước là có thể trực tiếp ở lại trường giảng dạy đó."

Dĩ nhiên Đường Viên đã nghe nói qua, lúc học đại học năm nhất cái này còn từng là mục tiêu của cô.

Cô nhận tư liệu từ tay giáo sư Đường. Bình thường để được dạy học ở Tây đại cần phải có học vị thạc sĩ, nhưng nếu tham gia trao đổi thì chỉ cần lấy được học vị nghiên cứu sinh là có thể ở lại trường, chỉ là lúc chọn người cũng đặc biệt nghiêm khắc.

Hơn nữa, ban đầu Đường Viên cũng không báo danh á.

"Ba đã sớm báo giúp con rồi, khi đó con còn chưa kết hôn, ba biết con học tập rất tốt, về sau trở về Tây đại dạy." Giáo sư Đường gõ gõ cái bàn: "Sau đó con lại len lén chạy đi lính chủng, gần đây ba lại đi công tác nước ngoài, nên đã quên mất chuyện này, mấy ngày trước nhận được thông báo của trường học mới biết con đã được thông qua."

Giáo sư Đường kiêu ngạo mà đưa cho cô một phong thư: "Chính là hơi chậm mấy ngày, những bạn học khác đã đi rồi."

Đường Viên nội tâm kích động, cô nhận lấy phong thư đó mở ra nghiêm túc xem nhiều lần.

"Vui mừng đi!" Giáo sư Đường vỗ vỗ đầu cô: "Bàn Bàn của chúng ta thật không hổ là khuê nữ của ba!"

Đường Viên há hốc mồm muốn nói chuyện, giáo sư Đường lại ngắt lời cô: "Con suy nghĩ thêm mấy ngày đi, dù sao cũng (đi.đi.lqy.do) đã muộn rồi, thêm mấy ngày nữa cũng không sao. Đây cũng là trường học cũ của ba và mẹ con, bây giờ mẹ con thi thoảng còn dạy ở đó."

"Vâng." Đường Viên gật đầu, cầm phong thư trở lại kí túc xá.

Cô nằm ở trên giường trong kí túc xá, vùi mặt vào trong cái gối mềm mại.

Đây là nơi cô muốn đi nhất, là mục tiêu cô đặt ra lúc mới vừa vào Tây đại, mẹ của cô cũng ở đó.

Họ đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian, nếu như cô đi qua, những quá khứ này có thể được bù đắp, bị lấp đầy.

Nhưng.....

Đường Viên vẫn không hạ quyết tâm được.

Cô nghĩ nghĩ, bò dậy gọi điện thoại cho Dung Giản.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thân, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40

Edit: Thanh Hưng

"A lô, Đường Viên?"

Sau hai tiếng tút tút, Dung Giản nhận điện thoại rất nhanh.

Nghe được âm thanh trầm thấp của anh, ngón tay Đường Viên vô ý thức vẽ một vòng ở trên gối, cô hắng giọng: "Này, Dung Giản, mới vừa rồi ba em tìm em đây....."

Bởi vì khản trương, Đường Viên nói rất cận kề, cô gần như hắng giọng đọc toàn bộ tài liệu một lần, trong lúc đó Dung Giản vẫn rất kiên nhẫn nghe cô đọc, không ngắt lời cô cũng không nói chen vào.

"..... Chính là như vậy." Sau khi cô đọc xong, đối diện trầm mặc mấy giây.

"Dung Giản, anh còn nghe sao?" Đường Viên siết chặt điện thoại di động, có một nháy mắt cô còn tưởng rằng Dung Giản không nghe điện thoại.

"Ừ." Dung Giản cúi đầu đáp một tiếng, anh không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Đường Viên không tự chủ ngồi thẳng người. Cô đoan (di.da.l.qy.do) đoan chính chính cầm điện thoại di động ngồi ở trên giường, lỗ tai áp sát vào ống nghe. Thật ra thì cô cũng không biết cô đang chờ mong cái gì, Dung Giản khuyến khích hay là giữ lại, giống như đều phải, lại giống như đều không phải.

"Em muốn đi không?" Rất nhanh, Dung Giản đã tỉnh táo hỏi lại cô.

Có lẽ là khoảng cách quá xa, âm thanh của anh trong ống nghe còn có một chút khác biệt, Đường Viên nghe không ra cảm xúc lúc anh nói những lời này. Cô cầm điện thoại di động, thành thực nói: "Em có chút muốn đi..... Ừ, có một chút muốn đi."

Dung Giản cầm điện thoại di động đi tới cửa sổ sát đất, trong văn phòng rộng lớn vô cùng an tĩnh, chỉ có âm thanh Đường Viên. Âm thanh của cô rất nhỏ, Dung Giản nhìn cửa sổ sát đất, cũng không tự giác hạ thấp thanh âm: "Chỉ có một chút?"

"Dạ."

Đường Viên vui mặt vào trong gối.

Một hồi lâu, cô từ trong gối ngẩng đầu lên.

"Bởi vì....." Đường Viên có chút ngưng ngừng, cô nhỏ giọng nói: "Em không bỏ được anh á!"

Em không bỏ được anh á!

Âm thanh cô đề rất thấp, gần như là dùng giọng mũi.

Lỗ tai Dung Giản dính vào ống nghe, hình như có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp lúc cô nói chuyện.

Anh có thể tưởng tượng ra nét mặt Đường Viên khi nói câu nói này, tưởng tượng dáng vẻ xấu hổ của cô, đôi mắt sáng trong suốt của cô.....

Dung Giản cực kỳ gắng sức kiềm chế mình, không để cho hai chữ "Đừng đi" bật thốt lên.

"Chỉ là, em vẫn nên nghĩ lại đã!" Đường Viên phát hiện cô vẫn rất sợ nghe được đáp án của Dung Giản, sợ anh giống như lúc tối dứt khoát nói cô có thể đi. Cô vừa dứt lời lại vội vàng nói: "Chờ em nghĩ xong, sẽ nói cho anh biết đầu tiên."

"Được."

Cúp điện thoại, Đường Viên bỏ phong thư kia vào ngăn dưới cùng của tủ sách.

.....

Nhờ phúc "Trời giáng bánh bao lớn", Đường Viên lấy được toàn bộ mười ba ngày nghỉ, hạnh phúc đến không cần nghĩ.

Buổi sáng cô đi bài tập xem mọi người quân huấn một chút, đưa mắt nhìn đàn anh Hạ đáng đáp lưng hùm vai gấu, chạy bộ sáng sớm hai vòng với mọi người xong thì sau lưng đã ướt đầm rất rõ ràng rồi, cũng là thấm.

"Hô —— hô ——, học thần, tôi đã nói với cậu rồi, cậu phải mời tôi ăn cơm, mời tám phần!" Đàn anh Hạ đang một tay đỡ đầu gối, vừa chạy vừa thở mạnh về phía điện thoại di động: "Một chết tôi, Oh my God, sao tôi lại thấm như vậy chứ, lúc cậu tán gái không dẫn theo tôi, lúc này lại nghĩ đến tôi! Được rồi, tôi sai lầm rồi, đáp án năm đó của tôi chính là một sai lầm!"

Đàn anh Hạ nói xong lập tức cúp điện thoại, chạy đến cửa sân thể dục thấy Đường Viên thì sợ hết hồn: "Ai, làm tôi sợ muốn chết."

Nhìn đàn em chắc là không nghe được nội dung cuộc điện thoại mới vừa rồi.

Anh ta đưa tay gấu vồ vồ tìm, sau khi lấy hơi thì nói: "Đứng rồi, đàn em này, anh nghe trong viện nói chúng ta không được nghỉ Trung thu rồi, còn phải quân huấn!"

"À?" Đường Viên còn chưa nghe được tin tức này.

"Anh đang muốn tìm em, em có thời gian thì đi mua cho đám nhóc gấu kia chút bánh Trung thu đi, nếu không bọn họ sẽ tạo phản mất."

"Được!" Đường Viên một lời đồng ý.

Tết Trung thu.....

Đường Viên đột nhiên nghĩ đến bóng lưng lạnh lạnh lại cô đơn của Dung Giản trong tết Trung thu năm ấy.

Không sao, bây giờ Dung Giản đã không phải là một mình nữa rồi.

Cô muốn đưa cho Dung Giản một món quà nhân lễ Trung thu, sau đó cùng anh cùng nhau trải qua Trung thu.

\*\*\*

Gần tới Trung thu, khắp nơi trong trung tâm thương mại đều là đèn lồng cổ cùng với bong bóng rực rỡ màu sắc, tràn đầy hơi thở ngày lễ.

Bởi vì là ý muốn nhất thời, nên Đường Viên đi dạo ở trong trung tâm thương mại nửa ngày cũng không biết nên mua cái gì.

Cô chậm rãi đi mấy vòng trong trung tâm thương mại, lúc đi ngang qua một quầy trang sức lập tức bị ánh sáng lung linh của chúng hấp dẫn.

Đường Viên nhớ tới ngón tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản, ngón tay anh thon dài trắng nõn, nếu đeo nhẫn nhất định đặc biệt đặc biệt dễ nhìn.

Vậy thì mua nhẫn là được.

Đường Viên vui sướng đi tới quầy nghiêm túc chọn một lát, cuối cùng chọn một cái kiểu dáng đơn giản hào phóng. Thời gian quá gấp không còn kịp chế tác nữa, nếu không Đường Viên còn muốn khắc hai chữ đầu trong tên của Dung Giản và của cô lên chiếc nhẫn này.

Chính cô đeo một chiếc, một chiếc dành cho nam khác thì nhờ chị gái thu ngân giúp cô bọc lại.

Đường Viên thả cái hộp nhỏ vào trong balo lệch vai đang đeo trên người, chuẩn bị đi (lqđ) mua bánh Trung thu. Không biết vì sao, mí mắt phải của cô tự động lại giật giật như lò xo, cô luôn luôn không phải một người mê tín, nhưng bỗng nhiên lại có chút tâm thần không yên.

Đường Viên cố dè lo lắng trong lòng xuống, tự an ủi mình rằng có lẽ do thời tiết nóng bức, trong trung tâm thương mại lại quá nhiều người, làm cho người ta có một loại cảm giác khó thở. Cô đánh nhanh rút gọn, rất nhanh đã mua xong mấy hộp bánh Trung thu lớn. Khi đi ngang qua một quầy bán đồ chơi, Đường Viên lại mua một vài món đồ chơi bằng lông nhung làm phần thưởng vui lễ Trung thu.

Lần này không tới nửa giờ, Đường Viên đã giải quyết xong tất cả. Cô thở phào nhẹ nhõm, xách theo bao lớn bao nhỏ hài lòng đi về phía thang máy.

Kết quả mới vừa đi tới khúc quanh, một đứa bé trai đột nhiên từ mặt khác vọt ra, lập tức đụng vào trên người Đường Viên, que kem mà bé trai đó cầm trong tay cũng mạnh mẽ trút toàn bộ lên trên váy của cô.

"Kem của em! Chị bồi thường cho em, bồi thường cho em!" Bé trai cúi đầu nhìn qua cây kem đã lũng lầy hy sinh một cái, "Oa" một tiếng khóc lớn lên, ngồi ở trên đất vừa gào thét vừa đập chân: "Bồi thường cho em, bồi thường cho em!"

"Em đừng khóc nữa." Đường Viên luống cuống tay chân đứng ở nơi đó, cẩn thận từng li từng tí dụ dỗ cậu bé: "Vậy chị sẽ mua lại cho em một que."

"Em muốn hai! Em muốn lớn nhất!" Bé trai nghe vậy lập tức từ dưới đất đứng lên, chỉ vào tiệm kem cách đó không xa kêu to.

"Được." Đường Viên đi tới mua cho bé trai hai cây kem, bé trai mỗi tay một kem lại kêu rên nửa ngày, muốn chơi trò chơi kim cương biến hình, mãi tới khi thỏa mãn rốt cuộc cậu bé mới hài lòng chạy đi.

Đây mới thật sự là người giả bị đụng, Đường Viên cũng muốn đánh cậu nhóc mà.

Sau khi bé trai đi, Đường Viên cầm bao lớn bao nhỏ lên đi tới toilet.

Cô cầm mấy xấp khăn giấy dính nước, núp ở trong phòng vệ sinh xử lý chiếc váy lem nhem của mình, hôm nay vừa lúc cô mặc váy màu trắng, phía trên bị kem dính lên hoàn toàn không thể nhìn được không nói, còn đặc sánh dính vào trên đùi của cô.

Đường Viên cầm khăn giấy lau nhiều lần nhưng váy vẫn là thê thảm không nở nhìn, lại còn càng ngày càng bẩn.

Trong không khí giống như tràn ngập một luồng khí nóng,

Máy điều hòa không khí không mở nữa à?

Đường Viên lau mồ hôi trên chóp mũi một cái.

Một lát sau, bên ngoài giống như đột nhiên rối loạn lên.

Vừa bắt đầu Đường Viên ở trong phòng kín nên không nghe được quá chân thật, còn tưởng rằng trailer phim trong trung tâm thương mại. Cô lau vấy thêm mấy cái lại phát giác không đúng lắm, càng ngày càng nóng rồi, hơn nữa còn có người bên ngoài đang lớn tiếng gào thét, còn kèm theo tiếng khóc trẻ con. Tầng lầu này thật giống như có rất nhiều người đang chạy như điên, tiếng bước chân rung trời, sàn nhà dưới chân cô cũng như bị rung lên.

Đường Viên thật nhanh mở cửa phòng ra chạy đi, cô vừa đi ra ngoài đã bị một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá nồng đậm gay mũi, bên ngoài khói cuộn cuộn dày đặc, mọi người hoang mang sợ hãi hết to lao ra, liều mạng chạy về phía cầu thang bộ bên kia.

Quá nhiều người, Đường Viên liếc mắt nhìn cầu thang bộ, trên cầu thang cũng đều là người đang hoang mang sợ hãi, bọn họ chạy trốn rất nhanh, trong đám người thỉnh thoảng bộc phát ra một tiếng hét thảm, có người ngã xuống, người trên đất kêu rên một tiếng, rất nhanh đã bị người phía sau đạp xông xuống dưới.

Trong lúc nhất thời, Đường Viên cũng bị hù dọa bối rối.

Tất cả giống như là một cơn ác mộng, khi còn bé cô từng xem giáo dục về hỏa hoạn còn thành cơn ác mộng mấy ngày vậy mà bây giờ nó lại cứ như vậy diễn ra ở trước mặt cô. Trong nháy mắt Đường Viên đầu óc trống rỗng, cô vội vàng chạy về toilet, dùng lực tạt nước vào trên người mình, thấm ướt vấy của mình, lại lấy hai cái khăn lau thấm đầy nước bên cạnh lên bịt miệng xông ra ngoài.

Trong đầu cô trống rỗng, rất nhanh lại tràn vào rất nhiều rất nhiều người, giáo sư Đường, Lê Hòa, Nam An An, Cố Ly, Hà Khánh Nguyên..... Còn có Dung Gian. Cô muốn được gặp anh.

Cô mới hai mươi tuổi, cô không muốn chết.

Bản năng sinh tồn khiến Đường Viên quên mất sợ hãi, chỉ lo theo dòng người chạy về phía trước. Nhưng trên hành lang quá nhiều người, người chạy trốn về phía cầu thang bên kia cũng quá nhiều.

Đường Viên còn cách cầu thang một đoạn, nhưng cái khoảng cách này thế nào cũng không qua được. Tất cả mọi người chen chúc tại cửa cầu thang, càng không ngừng kêu gào mắng chửi, dùng sức đẩy người phía trước.

Trong không khí là khói mù cuộn cuộn dày đặc, hỏa hoạn cũng không biết lúc nào sẽ nhào tới cắn nuốt mọi người khiến mọi người rối loạn trận cước, trong đám người bộc phát xung đột lớn hơn, có người lớn tiếng mắng chửi xô đẩy, có người lớn tiếng kêu khóc, có người lớn tiếng kêu "Cứu đứa bé".

Rất nhanh, Đường Viên mới nhận ra cô không thể tiếp tục cùng chạy tới cầu thang với mọi người. Quá nhiều người, cô lại cách nơi đó quá xa, đối với cô mà nói lối thoát duy nhất này vẫn chỉ là một con đường chết.

Đường Viên liếc mắt nhìn lối đi an toàn màu xanh lá cây, quyết đoán xoay người đi ngược dòng người chạy như điên về phương hướng ngược lại.

Sau lưng cô không có nhiều người, rất nhanh cô đã vọt ra khỏi đám người.

Thế lửa rất lớn, hỏa hoạn cách đó không xa bằng tốc độ kinh người lan tới bên này. Đường Viên vội vàng chạy về phía trước, từng trận sóng nhiệt sau lưng gần như nuốt sống cô.

Khi Đường Viên chạy đến gần cửa sổ, quay đầu nhìn lại thì sau lưng đã thành một biển lửa. Cô giắt khăn lau đã thấm ướt vào lỗ tai, đứng ở trên bệ cửa sổ hai cái tay dùng sức đẩy cánh cửa sổ này ra, ngọn lửa sau lưng càng lúc càng gần, Đường Viên cảm giác sau lưng mình cũng bị nướng chín rồi, trong nháy mắt cửa sổ bị đẩy ra, cô cái gì cũng không kịp nghĩ đã phi người nhảy xuống.

May mắn chính là, trung tâm thương mại này đã xây dựng từ lâu nên vẫn còn duy trì kiểu cách trang trí trước kia, giữa lầu một và lầu hai có một ban công, lúc Đường Viên nhảy xuống cũng có một nơi để hạ chân, hai cái tay và đầu gối chạm đất, quỳ rạp trên mặt đất.

Cô một giây cũng không dám chậm trễ, vừa rơi xuống đất lập tức bò dọc theo ban công. Đường Viên bò đến bên cạnh ôm (di.da.lqy.do) chặt cột đá ở trung tâm thương mại, nhiệt độ nóng đến kinh người, Đường Viên không dám buông tay, cầm khăn lau ướt đẫm lên ôm cây cột leo xuống dưới từng chút xíu một.

Lúc hai chân chạm được vào mặt đất, chân Đường Viên lập tức mềm nhũn, nếu như không phải là đầu gối và lòng bàn tay đau nhói nhắc nhở cô, cô còn tưởng rằng mình đang trải qua một cơn ác mộng. Cô còn không có chút cảm giác thập thút sinh chân thật nào, tất cả chuyện này đều quá đột ngột.

Hơi sức toàn thân cũng bị rút đi, Đường Viên sức cùng lực kiệt vịn vào đầu gối từng ngum từng ngum thở hổn hển. Cô không dám ngồi ở chỗ này, hơi có chút sức lập tức kéo hai cái chân như nhũn ra liều mạng chạy về phía đất bằng nơi xa.

Phía xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, trước mắt Đường Viên hoàn toàn mờ hồ, từng trận Địa Phát hắc. Cô cố gắng chạy cách đám cháy, ngồi dưới đất, tựa vào bên tường thở một lát.

Cô một chút cũng không chạy nổi nữa rồi.

Bao lớn bao nhỏ lúc trước cũng bị nhét vào trong phòng vệ sinh rồi, Đường Viên chỉ còn lại balo lệch vai trên người, cô cúi đầu tìm kiếm ở bên trong nửa ngày mới sờ được điện thoại di động của mình.

Ngón tay của cô ướt nhẹp, sau khi da bị chà sát rịn ra không ít máu, đặt tại trên nút home hoàn toàn không mở được khóa vân tay.

Trước mắt một mảnh sương mù, Đường Viên gần như không thấy rõ màn hình điện thoại di động, cô cầm điện thoại di động dựa vào trí nhớ ấn một con số lại một con số điền mật mã vào. Tay cô run rẩy lợi hại, bốn con số, cô lại thử rất nhiều lần mới mở được khóa màn hình.

Đường Viên hít sâu một hơi, tay run run lật tới danh bạ ẩn số của Dung Giản.

Ở trong đám cháy lúc cô cho là mình sẽ chết, cô đã muốn gọi điện thoại cho anh. Thật vất vả mới trốn ra được, Đường Viên một phút cũng không chờ được nữa rồi, giờ khắc này cô đột nhiên đặc biệt nhớ anh, đặc biệt đặc biệt nhớ.

Muốn nghe âm thanh của anh, muốn gặp anh.

Đường Viên áp thật chặt di động vào bên tai.

"Đô —— đô ——" Âm thanh máy móc không hề phập phồng, một mực vang.

Một giây kế tiếp, là cô có thể nghe được âm thanh của Dung Giản rồi, Đường Viên ôm điện thoại di động hít hít mũi.

"Đô —— đô ——" Trường âm còn chưa kết thúc, giống như là vĩnh viễn không kết thúc.

Một giây kế tiếp, âm thanh dừng lại một chút: "Dung Giản....." Đường Viên mới vừa mở miệng đã nghe được giọng nữ dễ nghe trong điện thoại di động —— số điện thoại quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin gọi lại sau.....

Cô không biết cô gọi bao nhiêu lần, cũng không biết nghe bao nhiêu lần tiếng vang đô đô, vẫn không có người nào nghe, Đường Viên lặp lại một lần lại một lần, từ đầu đến cuối không có bất kỳ đáp lại nào.

Cuối cùng không biết là người nào xông lại ôm lấy cô, vỗ mặt của cô lớn tiếng gọi cô A Bàn.

.....

Đường Viên mở mắt thấy trần nhà trên đỉnh đầu thì còn tưởng rằng thật ra cô chỉ là mơ một con ác mộng rất dài rất dài mà thôi, giống như khi còn bé những buổi tối sau khi xem giáo dục về hỏa hoạn.

Rất nhanh cô đã phát hiện là không phải, nơi này hình như là một gian phòng bệnh.

Đập vào mắt chính là một màu trắng xóa.

Cô vung tay lên, phát hiện tay giống như đang bị băng bó.

Đường Viên giơ tay lên, nhìn thấy hai cái tay của bản thân cũng bị băng gạc thật dày bao bọc cực kỳ chặt chẽ, cô giật giật, muốn từ trên giường ngồi dậy, tay đặt bên giường lập tức bị đau.

"A Bàn, cậu đã tỉnh!" Cố Cầu Cầu lập tức xông tới ôm thật chặt lấy cô: "Như thế nào, cậu đau ở đâu, khó chịu chỗ nào?"

"A Bàn cậu làm tớ sợ muốn chết!" Lúc Cố Ly nhận được tin tức người khác nói trung tâm thương mại phụ cận Tây đại kia bốc cháy đã bị hù dọa một lần. Dọc theo đường đi cô ấy vừa lái xe vừa luôn gọi điện thoại cho Nam An An và Đường Viên, Nam An An vẫn còn quân huấn ở trường học, nhưng Đường Viên lại tới trung tâm thương mại kia mua bánh Trung thu: "Cậu làm tớ sợ muốn chết A Bàn....."

Cũng may, Đường Viên không xảy ra chuyện gì, cô ấy (ĐV) đã chạy được ra ngoài.

Cũng không biết có còn chỗ nào khác bị thương hay không.

Đây là bệnh viện gần trung tâm thương mại nhất, cho nên người bị thương do hỏa hoạn gần như đều bị đưa đến nơi này, người trong bệnh viện bây giờ đã không đủ dùng.

Đường Viên lại không bị thương ở đâu, nên căn bản không có người nào lo lắng cho cô. Ngay cả băng gạc trên tay và trên đầu gối của cô đều là Cố Cầu Cầu băng cho.

Bị Cố Ly ôm thật chặt, trong lòng Đường Viên mới sinh ra một chút cảm giác chân thật.

Cố Cầu Cầu lung tung lau nước mắt trên mặt cô, nhưng càng lau lại càng nhiều, cô ấy có chút luống cuống: "A Bàn, không khóc không khóc, cậu không sao, cậu đã chạy ra ngoài A Bàn."

Âm thanh Cố Cầu Cầu ở ngay bên tai cô, nhưng lại thật giống như đặc biệt xa xôi.

"A Bàn, mới vừa rồi tớ đã gọi điện thoại cho Dung Giản, anh ấy rất nhanh sẽ tới, cậu không phải khóc nhé, tớ lại gọi thêm một lần nữa nha....."

Đường Viên giơ tay lên bưng kín mặt, nước mắt thấm ướt băng gạc, băng gạc ướt đầm lập tức dính vào trên mặt cô. Băng gạc thật dày ngăn cách ánh sáng bên ngoài, trước mắt cô là một vùng tăm tối, lại hiện ra từng cảnh tượng lúc trước ——

Cô ngồi ở chỗ đó gọi điện thoại cho Dung Giản, một lần lại một lần.

Cô một lần lại một lần nghe âm thanh tút tút mênh mông vô tận đó, sau âm thanh tút tút đó là giọng nữ dịu dàng một lần lại một lần nói "Xin gọi lại sau", cô cứ như vậy một người nhếch nhác ngồi ở chỗ đó, từ cõi lòng ngập tràn hi vọng, gọi tới khi sinh lòng tuyệt vọng.

Cô luôn cho rằng, thế giới của Dung Giản thật sự rất lớn, trong lòng của anh có rất (lqđ) nhiều chuyện rất quan trọng, quan trọng hơn cả cô.

Không phải bất cứ lúc nào anh cũng sẽ bồi ở bên người cô, cũng không phải là bất cứ lúc nào cũng sẽ nhận điện thoại của cô.

Nhưng, cô thật sự.....

Dung Giản xuống xe một đường chạy như điên, lúc vọt tới cửa phòng bệnh vịn tay nắm cửa lại nghe được bên trong truyền đến âm thanh Đường Viên.

Anh nghe thấy Đường Viên nói: "Cậu không cần gọi điện thoại cho Dung Giản....."

"A Bàn tớ đã gọi."

"Cậu không cần gọi điện thoại cho anh ấy." Đường Viên cố chấp nói lại một lần, cô giống như là đang khóc. Nghe được tiếng nước nở rộ ràng của cô, trái tim Dung Giản cũng thất lại.

Ngón tay anh dừng lại một chút, nghe được Đường Viên nói ——

"Cố Cầu Cầu, tớ không muốn thích anh ấy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41

Edit: Thanh Hưng

Giọng nói của cô rất nhẹ, lại đặc biệt kiên định.

Ngón tay nắm chốt cửa của Dung Giản cũng trắng bệch.

Nhận được điện thoại của Cố Ly, anh một đường lao xuống lầu mở cửa xe, trái tim lập tức nhảy lên tới cổ họng.

Cho dù trong điện thoại Cố Ly đã nói Đường Viên không có chuyện gì, nói cô từ lâu hai nhảy xuống trốn thoát khỏi đám cháy, chỉ có đầu gối và lòng bàn tay có chút thương nhẹ, nhưng bàn tay nắm chìa khóa xe của anh vẫn là run rẩy rất nhiều lần mới có thể cắm chìa khóa vào trong ổ khóa.

Ngay cả lúc lái xe thì trong đầu Dung Giản cũng trống rỗng, trung tâm thương mại bị cháy nằm ở trung tâm thành phố, lúc anh lái xe còn có thể thấy bầu trời phía trung tâm thương mại cuộn cuộn khói đặc.....

Dọc theo đường đi Dung Giản không có cách nào khống chế tay lái của mình.....

Anh đạp chân ga đẩy tốc độ tới mức cao nhất, gần như là bay tới bệnh viện.

Dung Giản hoàn toàn không thể tưởng tượng rằng loại chuyện như vậy sẽ xảy ra ở trên người Đường Viên, vừa bắt đầu trong đầu anh trống rỗng, sau đó anh bắt đầu suy nghĩ lung tung, nếu như anh không tìm phụ đạo viên ở học viện thương mại lần trước giúp Đường Viên quân huấn, Đường Viên cũng sẽ không đi trung tâm thương mại, cũng sẽ không gặp phải những chuyện này, hơn nữa kể từ khi Đường Viên gặp anh thì tình trạng này vẫn luôn không ngừng xảy ra, nếu như anh không ở chung một chỗ với Đường Viên, Đường Viên hoàn toàn sẽ không bị thương, cô sẽ thật tốt, thật vui vẻ.....

Lòng của Dung Giản lập tức rối loạn.....

Xuống xe trong khi trên đường chạy như điên tới phía phòng bệnh kia, cuối cùng anh cũng sắp xếp rõ ràng lại được những (di.da.lqy.do) suy nghĩ rối loạn như mớ bòng bong.

Giờ khắc này Dung Giản đã nhận rõ được tình cảm của mình đối với Đường Viên.

Anh đối với cô, cho tới bây giờ đều không phải là bởi vì hôn nhân mà sinh ra trách nhiệm, cũng không phải là có cũng được không có cũng không sao.

Anh rút cuộc cũng ý thức được anh yêu Đường Viên.

Nhưng Đường Viên lại khóc nói, Cổ Cầu Cầu, tớ không muốn thích anh ấy nữa.

Trên tay Dung Giản dùng lực, sau một tiếng "Rắc rắc" rõ nét, cửa phòng bệnh được mở ra.

Mãi cho đến khi tận mắt thấy Đường Viên bình yên vô sự ngồi ở trên giường bệnh, tự tay ôm cô vào lòng cảm nhận được cô bởi vì khóc mà tiếp tục hô hấp, rốt cuộc trái tim Dung Giản mới nặng nề hạ xuống.

Đường Viên bị Dung Giản ôm thật chặt, anh giống như là muốn khảm cô vào trong xương của anh vậy, đầu của cô bị đặt ở trong ngực anh, còn có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập lại có lực của Dung Giản.

Một đường chạy như điên nhưng vẫn bị bỏ lại phía sau Lâm Mặc từng ngum từng ngum thở hổn hển xông tới, lo lắng đứng ở nơi đó nháy mắt với Cổ Cầu Cầu nhà anh ta, đáng tiếc Cổ Cầu Cầu nhà anh ta sau khi bị cướp đi gối ôm còn vội vàng tiếp tục an ủi: "A Bàn không khóc, vậy chúng tớ cũng không thích anh ta nữa....."

Lâm Mặc gờ tay lên nâng trán, rốt cuộc Cổ Cầu Cầu nhà anh ta có thù oán gì với Dung Giản đây!

"Cổ Cầu Cầu, em muốn ăn....." Lâm Mặc ở một bên gấp đến độ không nhịn được, anh ta hạ thấp giọng nghĩ trước tiên dẫn đại kỳ đã cắn mũi Cổ Ly này đi đã, đại kỳ đã cắn mũi cắn bản không có tự giác của kỳ đã cắn mũi, vừa nghe anh ta nói ăn lập tức phản ứng, quay đầu lại kêu lên: "Ăn thịt!"

Lâm Mặc đưa tay thoải mái mà ôm eo cô ấy lên, đặt lên bả vai dứt khoát vác đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Đường Viên và Dung Giản.

Sau khi Cổ Cầu Cầu rời đi, Đường Viên cảm bực vãi trên bàn tay hung hăng lau mặt một cái, buông tay bụm mặt xuống. Cô lập tức bị Dung Giản ôm lấy, anh ôm đặc biệt chặt, chặt đến mức Đường Viên cảm giác xương của cô cũng bị đau.

Lúc Dung Giản đi tới, cô không cần nhìn cũng biết là anh.

Thích một người quá lâu là như thế nào, anh ta không cần xoay người thì bạn cũng nhận ra được bóng lưng của anh ta, anh ta đi tới phía bạn bạn cũng nghe ra được tiếng bước chân của anh ta, anh ta đứng ở phía sau bạn bạn cũng có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta.

Cô tự nói với mình, không được khóc, phải dũng cảm, phải kiên cường.....

Cô đã quyết định muốn đi.

Vào thời khắc sống chết, cô nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Sống sót sau tai nạn, trong giây phút rút cuộc cũng bị Dung Giản ôm lấy kia cô cũng nghĩ rất nhiều.

Một mình cô đã đợi bên trong bóng tối và trong sự sợ hãi quá lâu, cho tới khi có được cái ôm đã lâu không còn nữa này cô lại không cảm thấy ấm áp như vậy nữa.

Cô nghĩ thế giới của cô thật sự quá nhỏ quá nhỏ, Dung Giản chiếm cứ tất cả yêu thích của cô. Mà cô lại coi "thích" là chuyện quan trọng nhất trên thế giới này.

Nhưng thế giới của Dung Giản quá lớn, anh vẫn luôn có mục tiêu, có phương hướng nỗ lực, có bầu trời rộng lớn của mình.

Đây đã từng là điểm cô yêu thích nhất, cô đã từng vô cùng muốn cùng Dung Giản cùng nhau bước đi.

Nhưng con đường này Dung Giản lại kiên định muốn đi một mình, từ khi vừa mới bắt đầu rõ ràng anh đã cự tuyệt đồng hành với cô rồi.

Cô đã dùng hết tất cả dũng khí để đi cùng anh tới đây, hiện tại rút cuộc cô cũng có con đường riêng mà mình muốn đi.

"Dung Giản, em đã nghĩ xong rồi, em muốn xuất ngoại." Đường Viên cứ giữ nguyên tư thế bị Dung Giản ôm vào trong ngực mà nói chuyện.

Hồi lâu, Dung Giản ôm cô, cúi đầu "Ừ" một tiếng.

"Được." Anh lại nói một lần, giống như là nói cho Đường Viên, hoặc như là nói cho chính mình nghe.

Âm thanh của anh trầm thấp khàn khàn, nhưng cũng vô cùng kiên định.

Sau khi song thân qua đời, cuộc sống của Dung Giản giống như là một canh bạc, những lần đánh cuộc trước đây của anh đều trong trạng thái được ăn cả ngã về không, chưa từng lưu lại đường lui cho mình, duy chỉ có Đường Viên là anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ đánh cuộc.

Anh muốn cô ra nước ngoài, muốn cô bình an vui vẻ, cả đời trời chảy.

Cho dù quá trình tự tay đẩy Đường Viên từ trong sinh mệnh của mình ra giống như tróc từng miếng thịt trên người, anh cũng muốn hạ ngoan tâm đưa cô đi.

Trong vòng một ngày xảy ra quá nhiều chuyện, sau khi Đường Viên bị Dung Giản đặt lên giường đắp kín mền thì đã rất nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Sau khi cô ngủ, Dung Giản mới cẩn thận kiểm tra ngoại thương trên người cô từ trên xuống dưới một lần, cô còn chưa thay sang quần áo bệnh nhân, trên người vẫn mặc T-Shirt màu trắng nhẵn nhúm, trên T-Shirt đều là dấu vết màu sắc chói mắt.

Dung Giản căn bản không thể tưởng tượng nổi một mình cô như thế nào trốn ra được.

Anh thả nhẹ động tác, tháo bỏ băng gạc trên đầu gối Đường Viên, đầu gối của cô đã sưng đỏ trầy da, sưng lên rất to. Thấy băng gạc quấn trên tay Đường Viên cũng bị máu nhuộm đỏ rồi, Dung Giản lại cẩn thận từng li từng tí mở băng gạc của cô ra, Đường Viên vẫn có cảm giác đau nên giãy dụa theo bản năng.

Hai lòng bàn tay của cô cũng bị mài hồng rồi, đất cát ghim vào trong thịt cũng đã được Cố Ly rửa sạch rồi, nhưng nhìn qua vẫn là máu thịt be bét, có tia máu đỏ tươi lộ ra dưới tầng da mỏng mỏng.

Lúc anh giúp cô bôi thuốc động tác đã hết sức dịu dàng, nhưng đầu ngón tay Đường Viên vẫn vì đau mà run lên.

Đến đêm khuya, vẫn có bác sĩ tới đây thăm phòng.

Nam bác sĩ trẻ tuổi thấy Dung Giản thì sững sốt một chút, ý thức được bệnh nhân (lqđ) trên giường bệnh đã ngủ rồi, anh ta lại nhìn Dung Giản nhiều hơn một cái, cũng không nói chuyện nữa mà đẩy cửa đi ra ngoài.

Bởi vì Dung Giản mà anh ta còn bị giáo sư hung ác mắng đến thông suốt, thế nên cực kỳ khắc sâu ấn tượng với anh (DG).

.....

Rất nhanh, ngày Đường Viên ra nước ngoài đã được quyết định.

Trời xanh mây trắng, Đường Viên ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời tháng chín, cũng không quay đầu lại kéo theo rương hành lý đi vào đại sảnh sân bay.

Mười mấy tiếng bay nghe dài đằng đằng, Đường Viên ngồi chỗ ngồi cạnh cửa sổ thỉnh thoảng nhìn ra ngoài một cái, trừ cảm giác mất trọng lượng lúc máy bay vừa bắt đầu cất cánh, cô không còn cảm giác gì khác.

Lại nói, Đường Viên vẫn là lần đầu tiên ngồi máy bay lâu như vậy, cô còn có chút mới lạ.

Ăn hai phần cơm khoai tây thịt bò, bụng Đường Viên cũng phồng lên rồi, cô ngượng ngùng kéo thảm đắp lên cái bụng tròn vo của mình, sau khi xuống máy bay lúc Đường Viên chờ Lê Họa còn thuận tay chụp ảnh đêm đăng weibo——

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Vừa Nhỏ Vừa Tròn: Ăn hai suất cơm trên máy bay, sức ăn sao lại càng lúc càng lớn thế chứ...!

Cô đã quá lâu không đăng weibo, vì vậy vừa đăng lên thì phía dưới weibo đã có không ít tiểu thiên sứ nhấn lại ——

Ố Ồ Ố: Mang thai!

Một con thỏ trắng rất trắng: Lâu trên cộng một!

Một cây rau cải xanh lá lại xanh lá: Ai yêu, cô du lịch tân hôn đấy à! Cầu xin hơn văn! Cầu xin to và dài!

Một củ cải một cái hồ: Cô thật sự có khí con của nam thần rồi!

Ngay cả Thẻ Cá Bơi rất lâu chưa xuất hiện cũng nổi bọt: Con khỉ nhỏ đập!

Đường Viên bị trí tưởng tượng phong phú của bọn họ dọa sợ ngây người.

Cô lần lượt phản hồi tất cả mọi người, như đinh chém sắt nói không có, tuyệt đối không có!

Vậy mà mọi người lại càng kiên định hơn so với cô, đợi chút, Đường Viên có chút không nhớ rõ kỳ sinh lý của mình rồi, cô giống như vốn dĩ mỗi lần đều là cuối tháng, nhưng....

Cô có nên đi mua que thử thai để thử một chút hay không đây.

Vào học mấy ngày, Đường Viên vốn là tới muộn hơn người khác, mấy ngày nay cô đều bổ sung các loại thủ tục, còn cố gắng làm quen với ngôn ngữ mới, bận rộn đến nỗi Đường Viên đã quên luôn chuyện này đi.



Vốn dĩ cô cũng cảm thấy không thể nào.

Nếu gặp phải áp lực quá lớn, chu kỳ sinh lý của Đường Viên cũng rất dễ dàng xảy ra vấn đề, lúc thi cấp ba, cô cũng ba tháng không bị thân thích ghé thăm, lúc thi tốt nghiệp trung học cũng thế.

Vừa nghĩ như thế, ngẫm lại lại thấy nhẹ nhõm, Đường Viên hoàn toàn yên tâm.

Nào có chuyện trùng hợp như thế chứ.

Mỗi ngày Đường Viên đều rất vui vẻ, cô ở trong nhà Lê Họa, Lê Họa còn đặc biệt sửa sang lại cho cô một gian phòng ngủ cùng một thư phòng, cô đi tới bên cạnh Lê Họa mới phát hiện Lê Họa vẽ vẽ cô còn nhiều hơn những gì bà gửi cho cô lúc trước.

Cô gần như chiếm cứ một nửa phòng tranh của Lê Họa.

Lúc bị cô nhìn thấy những bức vẽ kia, Lê Họa còn có chút tiếc nuối: "Luôn luôn giữ lại mấy bức để bớt nhớ con."

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trước kia Đường Viên từng đọc được ở đâu đó rằng, thất tình cũng sẽ giảm cân, nhưng là Đường Viên căn bản không ốm đi.

Cô ngược lại còn mập hơn, cô đã sắp mập bằng thời điểm lúc cô nặng nhất là 130 cân rồi.

Đường Viên quy công này cho Lê Họa vì bà làm cơm quá ngon, cô ở trong nhà Lê Họa ngày người bảy ngày, Lê Họa dùng khoai tây thịt bò hầm cách thủy và sữa tươi cô thích làm mỗi như cho cô trở thành tròn tròn mập mập.

Trừ mập và thỉnh thoảng sẽ nhớ tới Dung Giản, Đường Viên vẫn rất vui vẻ.

Mập sẽ chậm chậm giảm.

Thỉnh thoảng nhớ tới Dung Giản vậy thì cứ nhớ đi.

Mãi cho đến khi.....

Có một lần giáo sư Đường không cẩn thận lỡ miệng, nói ra chuyện cô thoát ra từ đám cháy, Lê Họa bị dọa phát sợ, cô ý muốn dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra thân thể, nói lúc ấy cô không kiểm tra cẩn thận, ngộ nhờ để lại hậu di chứng gì thì chính là chuyện cả đời rồi.

Đường Viên vẫn tự cho rằng không có chuyện gì, cô cảm thấy cô và trước đây không có thay đổi gì.

Không bị chướng ngại tâm lý, cũng không gặp ác mộng, chỉ có..... Mập.

\*\*\*

Sáng sớm, Đường Viên đã bị Lê Họa dẫn đi bệnh viện.

Kiểm tra không mấy hạng mục, bác sĩ kia lập tức nói huyền thuyên một tràng (di.da.lqy.do) với Lê Họa, Đường Viên căn bản nghe không hiểu, nhìn vẻ mặt nặng nề của Lê Họa còn tưởng rằng cô đã sinh bệnh nặng gì.

"Bàn Bàn."

Lê Họa đi tới phía cô, nghiêm túc nhìn cô, nói: "Con mang thai."

Đường Viên ngây ngẩn cả người, lập tức bị tin tức này đánh cho choáng váng.

#Thanh Hưng: có ngược ở chương sau nhé. Truyện sủng kiểu gì không biết - \_ -

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 42

Edit: Thanh Hưng

Một hồi lâu sau, Đường Viên cúi đầu nghiêm túc liếc mắt nhìn cái bụng không bao giờ nhỏ của chính mình, lại ngẩng đầu nhìn về phía Lê Họa. Bởi vì kinh ngạc và khấn trương, cô nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Sao, sao có thể chứ?"

"Là thật." Lê Họa nói giọng khẳng định, đưa sổ khám bệnh cho cô: "Bác sĩ nói con mang thai mười tuần rồi."

Đường Viên nghiêm túc xem sổ khám bệnh, nghe được Lê Họa nhẹ giọng hỏi ngược lại cô: "Con và Dung Giản đều không biết?"

"Không biết ạ." Đường Viên lắc đầu một cái. Cô là thật sự không ngờ, cô và Dung Giản chỉ từng làm . . . . . Hai lần, lần đầu tiên bọn họ quả thật không dùng biện pháp gì, lần thứ hai bọn họ còn dùng gấu bông. . . . .

Không đúng!

Đường Viên có chút mù mịt, theo thời gian đoán chừng không phải khi con đến vào lần đầu tiên của bọn họ, chẳng lẽ gấu bông kia trông khá mà không dùng được, thủng một lỗ?

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Đường Viên, Lê Họa không truy hỏi nữa.

Đường Viên tự mình nghĩ nửa ngày cũng không rõ ràng, ngược lại hồi tưởng một lần những hình ảnh kia lại làm cho trên mặt nóng lên.

Cô không tiếp tục nghĩ nữa, cúi đầu nghiêm túc nhìn sổ khám bệnh mới vừa rồi Lê Họa đưa cho cô. Cô cũng xem không hiểu nội dung phía trên, chỉ có thể một tay cầm sổ khám bệnh một tay cầm điện thoại di động, tra từng mục từng mục.

"Bác sĩ nói phôi thai. . . . . Tiêu bảo bảo rất tốt." Lê Họa nhìn thấy cô phải lao lực, không nhịn được đưa tay chỉ vào kết quả các hạng mục kiểm tra, nói lại nội dung trước đó bác sĩ đã nói cho Đường Viên nghe.

Đường Viên nghiêm túc nghe Lê Họa nói, tới khi nghe được Lê Họa nói rằng các chỉ tiêu của cô và khi con đều rất khỏe mạnh, rốt cuộc cô cũng thở phào một hơi.

Sau khi nói xong, Lê Họa dẫn theo Đường Viên tới bãi đậu xe lấy xe. Bãi đỗ xe ngầm rất trống trải, dọc theo đường đi Đường Viên và Lê Họa cũng không nói chuyện.

Vào trong xe, trước khi cho xe chạy Lê Họa đột nhiên mở miệng hỏi Đường Viên: "Con muốn nó không?"

Bà hỏi quá đột ngột, trong lúc nhất thời Đường Viên còn không kịp phản ứng.

Lê Họa thả nhẹ giọng, tiếp tục nói: "Nếu như con không muốn để người khác biết, mẹ sẽ giúp con giữ bí mật. Con không cần suy nghĩ cho người khác, chỉ cần suy nghĩ cho chính con thôi. . . . ."

"Có muốn đưa bé này hay không, chính con tự quyết định, được không?"

Thật ra thì cho dù Đường Viên không nói, Lê Họa (di.da.lqy.do) cũng biết giữa cô và Dung Giản xuất hiện vấn đề không nhỏ.

Thậm chí từ khi vừa mới bắt đầu, bà đã cảm thấy Dung Giản không thích hợp với Đường Viên, còn lo lắng rằng bọn họ sẽ đi đến bước ly hôn.

Hiện tại vào lúc này Đường Viên lại kiểm tra phát hiện ra mang thai, cũng không phải một chuyện tốt.

Nhưng bà không thể vào lúc sau khi rời Đường Viên đi lâu như vậy còn cứng rắn hoạch định cuộc đời của cô cho cô, sẽ không vì danh nghĩa muốn tốt cho cô mà thay cô quyết định, cũng sẽ không cố gắng thay đổi suy nghĩ của Đường Viên.

Bà đã bỏ lỡ cơ hội cùng Đường Viên lớn lên, cho nên hiện tại chỉ hy vọng cuộc sống của Đường Viên vui vẻ một chút. Ít nhất, Lê Họa hi vọng đứa bé của bà không cần một ngày nào đó trong tương lai quay đầu nhìn lại, sẽ sinh lòng tiếc nuối với một chuyện gì đó.

"Bàn Bàn, cho dù con lựa chọn giữ đứa bé này, hay là không muốn nó, mẹ đều sẽ tôn trọng hơn nữa ủng hộ quyết định của con."

Giọng nói của Lê Họa rất dứt khoát, Đường Viên gật mạnh đầu, vành mắt hơi ươn ướt.

Thật tốt quá, vào lúc này, cô không phải một mình.

Dọc theo con đường từ bệnh viện về nhà, Đường Viên đều không lên tiếng, cô nằm ở trên cửa sổ xe nhìn phong cảnh nhanh chóng chạy ngược lại bên ngoài cửa sổ.

Tháng chín ánh mặt trời vừa đẹp, ấm áp lại không nóng bỏng. Cách đó không xa là biển rộng mênh mông bát ngát, mặt biển sóng gợn lăn tăn, cát mịn trên bờ biển dưới ánh mặt trời chợt lóe sáng, giống như một khối vàng lớn di động, trên bờ cát còn có một đám trẻ vui vẻ chạy tới chạy lui.

Trên thế giới này còn có rất nhiều cảnh đẹp, cô muốn về sau khi con của cô có thể nhìn thấy.

Đường Viên đã nghĩ xong, cô muốn sinh đứa bé này ra.

Khi con của cô trong lúc cô không biết, cùng với cô mang theo cõi lòng ngập tràn mong đợi đi qua ba tháng hôn nhân ngắn ngủi, cùng với cô chạy bộ, cùng với cô quân huấn dưới ánh mặt trời gay gắt, thậm chí cùng với cô trốn thoát từ trong hiện trường hoá loạn hung hiểm, thế mà nó vẫn không hề rời bỏ cô.

Cô cũng không muốn bởi vì mình và Dung Giản không đi tới cùng mà buông tha nó.

Buổi tối Đường Viên nói quyết định của mình cho Lê Họa, Lê Họa gật đầu một cái, đưa tay nhẹ nhàng ôm cô một chút.

Đường Viên không ngờ chuyện cô mang thai Lê Họa thật sự không nói cho người khác, thậm chí ngay cả giáo sư Đường cũng giấu diếm. May mà giáo sư Đường vô tâm, không giỏi quan sát.

Chỉ là mỗi lần nghe được giáo sư Đường bị lừa mà chẳng hay biết gì nói "Bàn Bàn, tại sao mặt của con lại tròn hơn rồi", Đường Viên đều đặc biệt chột dạ.

Mập cũng có chỗ tốt, Đường Viên không bị lộ bụng bầu, cộng thêm thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc quần áo cũng càng ngày càng dày, bụng Đường Viên lại càng không rõ ràng rồi, mỗi ngày cô còn có thể tới trường học đi học, không cần lo lắng bị đồng học phát hiện.

Mãi cho đến khi mang thai khi con tháng thứ năm, Đường Viên soi gương mới thấy bụng mình đội lên tương đối rõ ràng.

Khi đó đã tiến vào tháng mười hai rồi.

Trung tuần tháng mười hai vừa lúc là đợt thi cuối kỳ, Đường Viên thuận lợi thi xong, Lê Họa giúp cô xin một thời gian nghỉ dài hạn. Khoa cô đang học bây giờ hàng năm vẫn có trao đổi sinh viên với Tây đại, hàng năm có rất nhiều sinh viên trao đổi của Tây đại tới đây học.

Về sau Đường Viên hoàn thành việc học còn trở về Tây đại, Lê Họa không muốn chuyện cô mang thai bị truyền ra quá sớm ở Tây đại, dứt khoát lái xe dẫn cô tới một thành phố ấm áp khác sinh khi con.

\*\*\*\*\*

Lúc Dung Giản tỉnh lại, trời còn chưa sáng.

Anh theo thói quen thu lại cánh tay, mới phát hiện phần giường bên cạnh đã sớm trống rỗng.

Trước kia khi ngủ chung với Đường Viên, ngủ đến nửa đêm Đường Viên luôn gối lên trên cánh tay anh, mỗi lần anh tỉnh ngủ sẽ hơi thu cánh tay lại, Đường Viên cứ như vậy mơ mơ màng màng chui vào trong lòng anh.

Cả người cô mềm nhũn, gương mặt ấm áp dính vào trong ngực anh, hô hấp cũng phả lên người anh, giống như một lò lửa ấm áp. Đường Viên ngủ rất sâu, buổi sáng Dung Giản hay tỉnh sớm, đưa tay bóp mặt của cô cô đều không có phản ứng gì.

Trong bóng tối, ngón tay Dung Giản giật giật.

Rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ngăn lại tất cả (lqđ) ánh sáng, trong phòng tối đen như mực, nặng nề lại đè nén.

Dung Giản giơ tay bật đèn trên tường lên, đứng dậy đi xuống tủ lạnh dưới lầu cầm một chai nước, ngửa cổ từng ngụm từng ngụm uống hết. Dòng nước lạnh như băng dọc theo cổ họng rót vào trong dạ dày, thần kinh căng thẳng của Dung Giản mới rốt cuộc được thả lỏng.

Mới vừa rồi anh lại gặp ác mộng.

Từ sau khi Đường Viên rời đi, anh thường gặp các loại ác mộng phong phú.

Trong biển lửa mê mông, Đường Viên đang chạy về phía trước, thỉnh thoảng gọi tên của anh. Có lúc cô chạy được ra ngoài, có lúc lại không. Trong mộng anh vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một bên.

Mỗi lần thức dậy, Dung Giản đều có cảm giác sức cùng lực kiệt, giống như là chỉ một con ác mộng cũng làm tiêu hao hết hơi sức của anh, anh đột nhiên rất muốn ôm cô vào trong ngực thật chặt, xác định cô vẫn tốt.

Sau khi buông chai nước trong tay, Dung Giản tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, anh tiện tay lau tóc mấy cái sau đó đi tới thư phòng mở laptop ra.

Trong 10 mấy giây chờ đợi, anh mở khóa điện thoại di động, trên màn hình nhảy ra ảnh của Đường Viên, tấm hình này là anh chụp khi Đường Viên ăn lẩu gà, cô cúi đầu phồng má ăn đến thỏa mãn.

Dung Giản cong cong ngón tay, bấm một dãy số.

Sau thời gian chờ đợi khá dài, không người nào nghe.

Từ sau khi Đường Viên ra nước ngoài, cô luôn không nhận điện thoại của anh.

Vừa bắt đầu Dung Giản cho rằng cô chỉ đang giận lẫy, nhưng gần đây ngay cả weibo Đường Viên thích nhất cũng không có cập nhật mới.

Dung Giản không ép được con khốn thú trong lòng kia nữa rồi, anh phiền não đưa tay lên hung hăng bấm bấm ấn đường, "Pằng" khép laptop mới vừa mở ra lại, nặng nề dựa vào trên ghế dựa.

Quý thần xui khiến, anh lại lần nữa mở laptop ra, lên trang web bán vé, mua vé máy bay chuyến gần nhất.

Sau mười mấy giờ bay, cuối cùng Dung Giản đã tới thành phố nơi Đường Viên ở.

Thành phố này mặc dù ở gần bờ biển, nhưng mùa đông nhiệt độ lại cực thấp, tuyết rơi rất lớn, trên mặt đất trước cửa hàng đã dày một tầng tuyết. Đèn đường màu vàng ấm áp trải dài trên mặt tuyết trắng xóa, tăng thêm một chút không khí ấm áp cho đêm khuya của thành phố.

Dung Giản chỉ mặc một cái áo khoác ngoài bằng len lông cừu màu đen, trong gió lạnh thế này có vẻ cực kỳ mỏng manh.

Cuối tháng mười hai, trường học đã nghỉ.

Dung Giản không tới trường học, anh gọi một chiếc xe chạy thẳng tới nhà Lê Họa.

Dọc theo đường đi anh lại gọi cho Đường Viên mấy cuộc điện thoại, vẫn là không người nào nghe. Huyết thái dương Dung Giản giật thỉnh thoảng, anh giơ tay hung hăng đè lên trán, bắt buộc mình tỉnh táo lại.

Từ trong kính chiếu hậu bác tài nhìn thấy động tác của anh còn tưởng rằng anh lạnh, có lòng tốt nâng cao nhiệt độ trong buồng xe.

Dung Giản trầm giọng nói cảm ơn, tiếp tục gọi điện thoại.

Vẫn không người nào nghe.

Tuyết rất lớn, đường có chút khó đi, mãi cho đến gần mười giờ tài xế mới đưa Dung Giản đến đích. Xa xa Dung Giản đã thấy hai căn nhà.

Đèn đường màu vàng ấm áp, hai nóc nhà này bị tuyết che lấp, chỉ lộ ra bức tường màu hồng giống như trong đồng thoại.

Dung Giản vừa đẩy cửa xe một cái đã lập tức cảm nhận được hơi thở của gió tuyết, anh đi về phía căn nhà bên phải không có ánh sáng kia, giơ tay lên gõ cửa, đáp lại anh là một mảnh yên lặng, không có ai.

Dung Giản đứng trong băng thiên tuyết địa, đứng ở nơi vốn là chỗ Đường Viên nên ở, lần đầu tiên ý thức được lần này anh thật sự bị Đường Viên vứt bỏ.

Tuyết càng rơi càng nhiều, đêm khuya, nhiệt độ ngoài trời càng ngày càng thấp, Dung Giản hô hấp, hơi thở đều biến thành sương trắng. Cực độ rét lạnh và thời gian chờ đợi rất lâu làm cho tỉnh táo và tự chủ mà anh luôn luôn lấy làm kiêu ngạo cũng sụp đổ, chỉ còn lại phiền não vô biên, đè nén và khủng hoảng.

Anh hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận loại cảm giác bất lực không biết làm sao này.

Dung Giản cực ít khi hối hận về quyết định của mình, nhưng vào giờ khắc này anh thật sự hoài nghi ban đầu mình chủ động tìm giáo sư Đường, cùng nhau nghĩ biện pháp đưa Đường Viên đi hoàn toàn là sai lầm cực lớn.

Nếu anh không bỏ được người thì hoàn toàn không nên đưa cô đi thật xa, chỉ cần biết cô vẫn an toàn là tốt rồi, mà lẽ ra anh nên đặt cô trong tầm mắt của chính mình.

Dung Giản hung hăng đập cửa một cái, đè ép lửa giận trong lòng gọi một cuộc điện thoại cho giáo sư Đường.

"A lô?" Giáo sư Đường mới vừa vạch nội dung trọng tâm khi thi cho học sinh xong, tâm tình đang tốt, khi nhận được điện thoại của con rể ông còn mơ hồ cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Tĩnh tĩnh Dung Giản cực lạnh lùng, cho dù đã từng là học trò cưng, hiện tại trừ việc ngoài ý muốn có liên quan tới Đường Viên ra, anh cũng rất ít khi chủ động liên lạc với ông.

Giáo sư Đường nói: "Sao thế, Dung Giản?"

"Cha." Âm thanh Dung Giản trầm thấp khàn khàn, tốc độ nói chuyện cực nhanh, hoàn toàn khác biệt với giọng nói tỉnh táo trước đây: "Đường Viên ở nơi nào?"

"Bàn Bàn ở nhà mẹ con bé mà." Tháng trước giáo sư Đường vừa mới qua đó một chuyến, lại nói giáo sư Đường đã cảm thấy ông nhận được một tiện nghi lớn, hiện tại khuê nữ của ông đi theo Lê Họa, rốt cuộc ông cũng có cơ để danh chính ngôn thuận đi gặp Lê Họa rồi.

"Không có." Dung Giản giương mắt nhìn cửa sổ tối đen như mực: "Cô ấy không có ở đây."

"À?" Giáo sư Đường sững sốt một chút, bưng bình hiểu ra nói: "Con đi tìm Bàn Bàn? Bàn Bàn mới vừa thi xong, có lẽ Lê Họa dẫn con bé đi ra ngoài chơi. Con chờ chút để ta gọi điện thoại cho Lê Họa nhé."

"Dạ." Dung Giản cúp điện thoại tiếp tục đứng đợi ở cửa.

Người ở nhà cách vách nghe được tiếng gõ cửa thì ngó qua xem một cái, lão thái thái từ mi thiện mục nhìn thấy anh (di.da.l.qy.do) đứng ở trong băng thiên tuyết địa gõ cửa, còn nhiệt tình mời anh tới gia đình ông ngồi đợi.

Anh lễ phép nói cảm ơn sau đó cự tuyệt.

Trong chốc lát giáo sư Đường lại gọi điện thoại tới, trong điện thoại ông áy náy nói ông cũng không gọi được cho số điện thoại di động của Lê Họa.

Dung Giản hít vào một hơi thật sâu, khí lạnh trực tiếp chui vào cổ họng, anh ho khan mấy tiếng.

Trời sắp sáng, cuối cùng Dung Giản cũng lấy được số Lê Họa từ giáo sư Đường, anh gọi rất nhiều lần, mãi cho đến khi lượng pin trên điện thoại di động chỉ còn lại một chút thì bên kia mới nhận máy.

"A lô?" Một giọng nữ dịu dàng vang lên: "Dung Giản sao?"

"Đường Viên ở đâu ạ?" Dung Giản đè nén tâm tình của mình, lễ phép gọi một tiếng đi, anh đã không có tâm tình vòng vo với bà nữa rồi: "Con rất lo lắng cho cô ấy."

"Ách. . . . ." Lê Họa giống như bưng tỉnh hiểu ra: "Ta dẫn con bé ra ngoài chơi, bây giờ con bé đang ở bên cạnh ta đây rồi, con hãy yên tâm đi."

"Con muốn nghe giọng cô ấy." Tất cả kiên nhẫn của Dung Giản gần như đều đã tiêu hao hết trong một đêm, anh nói thẳng: "Đường Viên có ở đó không ạ?"

"Được rồi, con chờ chút. . . . . Bàn Bàn!"

Hồ hập của Dung Giản cứng lại, ngón tay cầm điện thoại di động đã bị cồng đến không có cảm giác gì nữa, lúc nghe Lê Họa gọi Bàn Bàn, lại đột nhiên có loại cảm giác băng tuyết tan rã.

Dung Giản háng giọng một cái, bấu chặt ngón tay: "Đường Viên."

Sau đó anh nghe thấy trong ống nghe truyền đến Đường Viên xa xa "Dạ?" một tiếng.

Còn có âm thanh Lê Họa cách ống nghe tương đối xa, giống như là nói với Đường Viên, bà nói: "Không có việc gì, con ngủ tiếp đi."

Kế tiếp lại không có âm thanh Đường Viên nữa rồi, Lê Họa nói về phía điện thoại di động: "Con nghe chưa, con bé rất tốt nhé, yên tâm đi."

Lê Họa nói xong trực tiếp cúp điện thoại, bà nhìn Đường Viên trong phòng khách một cái.

Ngay từ ngày lúc bà nấu thức ăn phát hiện Đường Viên sợ lửa kia, bà đã cảm thấy không được bình thường. Lê Họa tìm kiếm tin tức về thành phố C trên web, rất nhanh đã liên tưởng đến trận hỏa hoạn kia. Bà lại gọi điện thoại cho bạn bè của Đường Viên xác nhận chuyện lúc ban đầu, rất nhanh đã xâu chuỗi những chuyện này lại với nhau.

Đường Viên quá mềm yếu rồi, tuyệt không giống như bà.

Lê Họa không nghĩ Bàn Bàn nhà bà lại dễ dàng bị Dung Giản bỏ rơi như vậy, lại còn vào thời điểm cô mang bầu.

Hôn nhân của con gái bà bắt đầu cũng bởi tình một đêm, nếu như đến bây giờ lại bởi vì mang thai mà hòa hợp. . . . . Thì thật quá đáng thương, quá đáng buồn.

Trước khi Bàn Bàn nhà bà trở thành người quan trọng nhất trong lòng Dung Giản, bà tuyệt đối sẽ không giao Bàn Bàn cho anh.

Sau khi cúp điện thoại, Dung Giản liếc nhìn điện thoại di động, điện thoại di động của anh hoàn toàn hết pin. Anh gơ tay đập di động đi, điện thoại di động nặng nề bay ra ngoài, đập vào trên mặt tuyết, văng lên trên mặt đất đầy tuyết.

Sau khi trời sáng, anh mua vé máy bay về nước, vội vàng bắt đầu công việc với Cao Dương.

\*\*\*\*\*

Ba tháng sau, Đường Viên nghênh đón khi con của mình.

"Oa ——"

Đường Viên bị tiếng khóc non nớt đánh thức, cô dụi mắt, sau khi hết thuốc tê, vết mổ trên bụng lập tức truyền đến từng cơn đau nhức, đau đến cô cảm thấy trước mắt mình cũng có chút tối đen, giống như là bị dao cùn cắt từng miếng thịt, cực kỳ đau.

"Bàn Bàn, con xem, nó dài hơn con nhiều á!"

Lê Họa gơ lên một cái bọc màu lam nhạt cho cô nhìn.

Tiểu bảo bảo tiếng khóc non nớt, nghe mà trái tim Đường Viên cũng mềm nhũn.

Bé quá nhỏ, Đường Viên cũng không dám tự ôm bé.

Cô ngẩng đầu, cõi lòng ngập tràn mong đợi nhìn khi con (lqđ) đang khóc một cái, khi con thấy cô lại bất ngờ ngừng khóc, tròn mắt nhìn.

Đường Viên, Đường Viên muốn khóc rồi.

Không biết có phải là bởi vì cô luôn miệng gọi bé khi con khi con hay không mà đáng đáp của bé. . . . . Một lời khó nói hết.

Đường Viên nhìn nửa ngày, cảm thấy vẫn phải nói gì đó với bé, cô hắng giọng, chân thành nói: "Mặt con thật. . . . ."

Thật. . . . .

Cô thật nửa ngày, rốt cuộc cũng không nhịn được nói: "Mặt con cũng thật giống con khi nhỏ á!"

Khi con "Oa" khóc ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 43

Edit: Thanh Hưng

Bé khi nhỏ bật khóc thét lên kia rất nhanh đã bị y tá ôm trở về phòng trẻ mới sinh, bóng lưng y tá đã biến mất ở cửa ra vào rồi mà Đường Viên vẫn còn có thể nghe được tiếng khóc non nớt lại vang dội của bé. Vì sinh non, khi con nhăn (đi.đá.lqy.do) nhúm còn nhỏ hơn những đứa trẻ khác một vòng, vì vậy bé còn phải ngậy ngốc mấy ngày trong lồng kính cho trẻ mới sinh.

Buổi tối Đường Viên từng chút từng chút uống hết một bát cháo, nơi vết mổ vẫn còn rất đau, cô chau mày, Lê Họa lập tức khẩn trương rung chuông gọi bác sĩ vào.

Bác sĩ nói sau khi hết thuốc tê thì vết mổ bị đau là chuyện bình thường, bảo cô không cần quá khẩn trương.

Nửa đêm Đường Viên lại vì đau mà tỉnh lại một lần, đêm khuya yên tĩnh, cô nằm ở trên giường nghiêng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, ánh trăng mềm mại trên ngọn cây núp sau một tầng mây thật mỏng, cả sân bệnh viện trống trải cũng tối đen như mực.

Bỗng dưng, cô lại nhớ đến Dung Giản.

Cô rời khỏi Dung Giản đã hơn nửa năm, trong hơn nửa năm này, thật ra thì cô rất ít khi nhớ tới Dung Giản, cũng không nhận điện thoại của Dung Giản.

Trước kia Đường Viên luôn cho là cô sẽ luôn luôn thích Dung Giản, cho dù không nhận được bất kỳ đáp lại nào.

Sau này cô mới ý thức được, cứ mãi nhón chân lên thật quá đau quá mệt mỏi.

Cô vẫn không nói cho Dung Giản chuyện mình mang thai, giống như đã quyết định không liên lạc nữa, cô không muốn lại bởi vì tiểu bảo bảo mà ở chung một chỗ với Dung Giản.

Đường Viên đưa tay kéo chăn, nằm trên giường thật lâu mới trầm trầm ngủ mất.

Sáng ngày hôm sau Đường Viên còn len lén đi tới phòng trẻ mới sinh nhìn khi con của mình, cô vừa liếc nhìn đã nhận ra khi con trong đám tiểu bảo bảo kia, bởi vì bé xấu xí.

Đường Viên cách cửa sổ thủy tinh nhìn bé thật lâu, cuối cùng cô quyết định đổi lại tên cho khi con của mình —— bịch đường.

Hi vọng khi con có thể giống như bịch đường trắng trắng mềm mềm.

\*\*\*

Như Đường Viên mong muốn, tiểu bịch đường từng chút từng chút một lớn lên

Bây giờ sau, lúc Đường Viên xuất viện thì tiểu bịch đường của cô đã biến thành một tiểu bảo bảo trắng nõn.

Bịch đường quá nhỏ, tạm thời Đường Viên và Lê Họa không dẫn bé trở về thành phố lúc trước mà vẫn còn ở lại bên này.

Vẫn luôn là Lê Họa chăm sóc cho tiểu bịch đường.

Bịch đường là một tiểu bảo bảo đặc biệt ngoan ngoãn, sau này Đường Viên vẫn còn phải đi học, Lê Họa vẫn luôn cho bé uống sữa bột, bé cũng ngoan ngoãn uống..., hoàn toàn không kháng cự.

Mỗi lần Đường Viên chạy tới phòng trẻ nhìn bé, bé đều nhắm mắt nằm ở trong giường trẻ con thờ to ngủ, giống như tiểu thiên sứ, chỉ có đói bụng hoặc là không thoải mái mới có thể khóc hai tiếng, tiếng khóc non nớt vang lên làm cho trái tim Đường Viên cũng mềm nhũn.

"Oa ——"

Nghe được tiếng khóc, Đường Viên từ trên ghế bật (lqd) dậy, đưa tay cầm lên bình sữa luống cuống tay chân cho sữa bột vào, rót nước ấm, dùng sức lắc mấy cái rồi chạy vào phòng trẻ.

Tối ngày hôm qua Lê Họa ra nước ngoài, trong nhà chỉ còn lại cô và tiểu bịch đường.

Bịch đường mặc quần áo liền thân màu lam nhạt nằm ở giữa giường trẻ con.

Bé nhắm mắt lại, vung cánh tay nhỏ trắng nõn khóc lên, lông mi thật dài bị nước mắt làm ướt, ướt nhẹp đến nỗi dính cả vào nhau.

Đường Viên cẩn thận từng li từng tí ôm bé từ trong giường trẻ con ra, vụng về mà vỗ vỗ lưng của bé.

Thân thể tiểu bảo bảo rất mềm mại, cô ôm giống như là không có sức nặng gì.

Cô vừa đụng đến bịch đường, bịch đường cũng ngừng khóc, ngậm núm vú cao su nháy mắt nhìn cô, vì mới vừa khóc, ánh mắt của bé đen nhánh, vương nước mắt, trong suốt mà sáng ngời.

Đường Viên bị bé nhìn làm cho cả trái tim cũng dịu dàng, cô nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay mềm mại của tiểu bảo bảo, cúi đầu hôn lên lông mi ướt nhẹp của bé: "Ngủ ngon, tiểu bịch đường."

Uống xong sữa bột khi con ngoan ngoãn bị cô thả vào trong giường trẻ con, vậy mà ngón tay Đường Viên vừa rời khỏi người, bé lập tức há mồm, "Oa" một tiếng lại khóc nữa.

Đường Viên dụi mắt, đứng ở bên giường trẻ con, đưa ngón út ra chạm nhẹ vào lòng bàn tay béo mập của bịch đường một cái, tiểu bịch đường lập tức cuộn ngón lên tay, nắm thật chặt ngón út của cô.

Đường Viên đứng ở bên giường trẻ con, kiên nhẫn chờ sau khi bé ngủ mới cẩn thận từng li từng tí rút ngón tay của mình ra, trong nháy mắt đầu ngón tay vừa được rút ra, bịch đường lại khóc nữa.

Lặp lại nhiều lần.

Cuối cùng, Đường Viên ngồi ở bên giường trẻ con vừa ngáp vừa viết luận văn, một cái tay còn bị bịch đường siết, cô chỉ có thể gõ chữ bằng một tay.

Cô giống như kẻ trộm, chỉ có thể đợi bịch đường ngủ thật say mới tranh thủ thời gian dùng hai tay gõ mấy chữ.

Cố tình là tiểu bịch đường ban ngày đã ngủ nhiều, nên buổi tối còn rất có tinh thần, ngủ một lát tỉnh một lát, vừa mở mắt đã khóc muốn nhìn thấy cô, cuối cùng Đường Viên cũng không biết cô viết cái quý gì nữa.

Lúc trời sắp sáng, rốt cuộc bịch đường cũng ngủ thiếp đi, Đường Viên cũng mệt mỏi trực tiếp nhào vào trên giường.

Sau khi tỉnh ngủ, cô kiểm tra lại luận văn tối hôm qua viết một lần, nói thật nếu như không phải là đến hạn, cô cũng ngại phải đưa cho giáo sư.

Đường Viên cảm giác, cô thật sự nhìn lầm tiểu bịch đường rồi.

Bé không ngoan chút nào, thật quá dính người, quá đáng sợ!

Không biết có phải là đã quen với việc nhìn thấy cô hay không, hiện tại chỉ cần một lát mà bịch đường không thấy cô là bé sẽ khóc ầm lên. Trong khoảng thời gian này Đường Viên gần như ôm bé không rời tay, học xong các loại phương pháp ôm trẻ nhỏ.

Chỗ tốt duy nhất chính là, cô cố gắng giảm lâu như vậy đều không hết thịt, rốt cuộc cũng bị tiểu bịch đường gầy vò mà giảm được rồi.

Cô gầy, lấy tốc độ mà mất thường cũng có thể thấy được.

Nửa tháng sau, Đường Viên nhận được phản hồi của thầy hướng dẫn.

Lão giáo sư nghiêm cần rất không hài lòng với luận văn của cô, đối với việc cô trốn học lâu như vậy lại càng không hài lòng. Cuối điện thư, lão giáo sư

còn nói thẳng, nếu cô mà tiếp tục như vậy nữa thì cuối kỳ sẽ bị đánh trượt.

Đường Viên nghiêm túc trả lời lại điện thư của giáo sư, biểu đạt cô vô cùng áy náy.

"Khóc bao!" Đường Viên quay đầu lại liếc mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên đang nằm khò khò ngủ say ở trong giường trẻ con, đưa tay chọc vào cái bụng béo mập của bé một cái, khóc bao nháy nháy mắt giống như là muốn tỉnh, Đường Viên vội vàng thu hồi ngón tay của mình, vẫn còn sợ hãi mà vỗ vỗ trái tim.

Thật ra thì giáo sư nói không sai, sắp tới cô thật sự phải trở về trường học một chuyến rồi.

Đường Viên gọi điện thoại cho Lê Hòa, hỏi bà đại khái khi nào trở lại, cô định mấy ngày tới sẽ trở về.

Từ bên này lái xe đến trường học Đường Viên mất tận mấy giờ, Đường Viên sợ tiểu bịch đường ngồi xe không thoải mái, cố ý ôm bé đi mua không ít đồ chơi, định trên đường đi sẽ dụ dỗ bé chơi đùa.

Lên đường ngày ấy, Đường Viên che phủ tiểu bịch đường cực kỳ chặt chẽ, ôm bé ngồi vào trên ghế sau.

\*\*\*\*\*

Sau khi kết thúc hội nghị video dài đến 3h, Dung Giản khép máy vi tính lại, theo thói quen liếc mắt nhìn căn nhà đối diện.

Căn nhà kia vẫn trống rỗng, không có hơi người.

Lúc trước chỉ hỏi thăm đơn giản một chút đã trở về rồi, anh vốn cho là chuyện giống như giáo sư Đường nói, Đường Viên thi cuối kỳ xong, Lê Hòa dẫn cô đi chơi mấy ngày.

Không ngờ, tới tận lúc trường học đi học mà Đường Viên vẫn còn không trở lại.

Anh thường tới đây, qua mấy lần, vị lão thái thái từ mi thiện mục đối diện nhà Lê Hòa cũng quen anh, thỉnh thoảng sẽ tới đây tán gẫu với anh một lát.

Vừa lúc gần đây lão thái thái muốn chuyển nhà, Dung Giản dứt khoát mua luôn căn nhà này dùng để ôm cây đợi thỏ.

Trong khoảng thời gian này gần như mỗi tuần anh đều bay tới bay lui giữa hai thành phố, công việc bên kia nhất thời (di.da.lqy.do) không dừng lại ngay được, bên này anh lại lo lắng ngày nào đó Đường Viên đột nhiên trở lại.

Mấy tháng, con thỏ đối diện vẫn chưa có dấu hiệu trở lại.

Trong thời gian này Dung Giản cũng gọi điện thoại cho Lê Hòa mấy lần, Lê Hòa đều không nhận.

Dung Giản nặng nề dựa vào ghế dựa, cảm ly cà phê trên bàn lên uống một hớp.

Anh lơ tay lên xem đồng hồ, buổi chiều anh phải trở về thành phố C.

Trong lúc lơ đãng, anh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dung Giản vội vàng đặt cái ly lên trên bàn rồi đứng lên, ngay cả cà phê nóng bỏng sóng sánh một cái vẩy vào trên tay anh anh cũng không có cảm giác gì.

Ngoài cửa sổ, một chiếc xe màu trắng đang lái tới phía này, càng ngày càng gần, cuối cùng dừng ở trước cửa căn nhà đối diện kia.

Sau khi cửa xe phía ghế lái mở ra, một người phụ nữ tóc dài cao gầy xuống xe, trực tiếp đi về phía chỗ ngồi phía sau.

Cho dù rời đi rất lâu, Dung Giản vẫn nhận ra là Lê Hòa.

Người ở chỗ ngồi phía sau hẳn là Đường Viên?

Dung Giản cả kinh, cô ngã bệnh ư?

Sau khi cửa xe mở ra, Dung Giản thấy Lê Hòa đưa tay ôm một bọc màu lam nhạt từ trong xe ra, bà đưa lưng về phía anh, đôi tay ôm vật kia, còn ôm chặt, Dung Giản không thấy được rõ ràng lắm.

Ngay sau đó, Đường Viên xuống xe.

Mấy tháng không gặp, cô đã gầy đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



# Chương 44

Edit: Thanh Hưng

Bịch đường ngủ suốt dọc đường, bị Lê Họa đón từ trong tay Đường Viên đi cũng không tỉnh, ngoan ngoãn mặc cho Lê Họa ôm.

Lúc xuống xe, Đường Viên giống như cảm thấy cái gì, cô theo bản năng nhìn xung quanh một chút. Rõ ràng xung quanh không có bất kỳ ai, cô lại cảm giác có một ánh mắt rơi vào trên người mình.

Đường Viên ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn ngôi nhà sát vách này.

Sau cửa sổ lầu ba thật giống như có một bóng người cao lớn thon dài, Đường Viên nhớ sát vách là một vị lão thái thái tóc bạch kim sống một mình, chẳng lẽ là khách của bà ấy ư? Cô lại nhìn lại một lần, bóng người kia đã biến mất.

Quả nhiên là tối hôm qua ngủ không ngon lại quá mệt mỏi, Đường Viên duỗi lưng một cái chậm rãi đi vào trong. Lúc gần đi đến cửa lớn thì Đường Viên nghe được tiếng bước chân dồn dập ở sát vách.

Quý thần xui khiến cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn bên kia, vừa lúc thấy cửa lớn cách vách bị người dùng lực mạnh đẩy từ bên trong ra, một bóng người thon dài từ trong phòng lao ra, cửa sau lưng anh bị đập lên trên tường, phát ra một tiếng vang "Bịch" thật lớn.

Thấy rõ người tới, trái tim Đường Viên cũng chợt (đi.da.lqy.do) run lên một cái ——

Dung Giản!

Thật sự là anh!

Đầu óc cô trống rỗng, hô hấp chợt ngừng, đứng tại chỗ nhìn Dung Giản sai chân dài đi tới phía cô.

Dung Giản mím thật chặt môi mỏng, hầu kết khẽ nhúc nhích, thấy cô đứng ở nơi đó, tâm tình lo lắng mấy tháng gần đây của anh rốt cuộc cũng được thả lỏng.

"Làm sao anh. . . . ." Cô còn chưa kịp nói ra khỏi miệng được một câu nổi nào, đã bị Dung Giản vững vàng giữ tay lại, một phen kéo cô vào sau cánh cửa đang mở rộng, sau đó "Loảng xoảng" đóng cửa lại, ngăn cách phía ngoài là Lê Họa, cùng với tiểu bịch đường trong tay Lê Họa.

"Làm sao anh lại ở đây. . . . ." Lần này, Đường Viên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp nói tiếp câu nói dang dở vừa rồi đã bị Dung Giản ấn vào trong ngực. Sức lực trên tay anh cực lớn, gần như mang theo vài phần hung ác, lỗ mũi Đường Viên lập tức đụng vào ngực của anh, cô giẫy giụa một cái, Dung Giản lại càng ôm cô chặt hơn. Lỗ mũi cô còn đau, bên tai là nhịp tim dồn dập lại có lực của anh.

"Anh ở đây chờ em." Dung Giản một tay đặt lên hông của cô, một cái tay khác vuốt ve từ cổ của cô một đường xuống phía dưới, giống như là trấn an, hoặc như là đang xác định xem cô có sao không, cô là thật sự gây đi rất nhiều, Dung Giản còn mò được xương bướm nhô ra của cô, cuối cùng hai tay anh kết hợp lại hung hăng ghì chặt hông của cô.

Đụng vào miệng vết mổ của cô!

Đường Viên hít sâu một hơi, dùng sức đẩy Dung Giản vẫn không nhúc nhích một cái: "Buông em ra."

Dung Giản nghe thấy giọng nói của cô cũng thay đổi, mới buông lỏng cánh tay ra, đổi thành hai tay đè lại bả vai của cô.

"Em làm sao vậy?" Dung Giản cúi đầu xem xét mới phát hiện mặt Đường Viên trắng bệch, nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán cô cũng túa ra, mới ý thức tới mình có thể đụng phải vết thương của cô rồi.

Đường Viên lui về phía sau một bước, lắc đầu một cái.

Một giây kế tiếp, Dung Giản đưa tay phải ra muốn vén áo của cô, giống như là muốn nhìn xem cô bị thương ở đâu. Tay anh cực nhanh, Đường Viên căn bản không còn kịp ngăn cản nữa, áo sơ mi đã bị Dung Giản kéo lên.

Trong nháy mắt đó, hô hấp của Đường Viên chợt ngừng lại, cô sinh mổ mà vết mổ còn chưa tốt lên nhiều, khi tắm cô soi gương, có một vết sẹo thịt màu hồng vắt ngang trên bụng, cực kỳ dễ thấy.

Đường Viên cả kinh, đầu ngón tay có chút run rẩy.

Cô nhanh chóng cúi đầu nhìn một cái, phát hiện vết sẹo kia bị ẩn dưới quần cạp cao của mình mới rốt cuộc tìm về được hô hấp, Đường Viên hung hăng kéo vạt áo sơ mi xuống, ngực kịch liệt đập phòng mấy lần.

Quả thật Dung Giản cái gì cũng không thấy, anh chỉ thấy dưới áo sơ mi của Đường Viên là vòng eo trắng nõn, Đường Viên lại như rất tức giận, cô đỏ mặt đứng ở nơi đó nhìn anh, bình phục hồ hấp sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

"Em còn muốn đi chỗ nào?"

Đường Viên không đi được mấy bước đã bị Dung Giản lần nữa giữ chặt tay kéo trở về, lần này anh chỉ ấn bả vai của cô, mà không chạm vào hông của cô nữa.

Đường Viên không lên tiếng.

"Em đi đâu vậy?" Dung Giản dè ép lửa giận, trầm giọng hỏi. Anh tựa như một gia trưởng thật vất vả mới tìm được đứa bé bỏ nhà ra đi hơn mấy tháng, trong quá trình tìm đứa bé anh vẫn nghĩ nếu như tìm được nhất định phải đối xử thật tốt, nhưng khi đứa bé thật sự xuất hiện trước mặt anh thì sau khi tất cả bất an sợ hãi kinh hoàng tan đi, xồng lên đầu chính là mãnh liệt sợ hãi cùng tức giận.

"Nghỉ phép!" Vết thương trên bụng Đường Viên ần ần đau, cô cũng cực kỳ tức giận: "Em đi nghỉ phép!"

"Tại sao không nhận điện thoại, em có biết hay không. . . . ." Anh rất lo lắng cho em!

"Em không muốn nhận." Đường Viên nhanh chóng ngắt lời anh, ngẩng mặt quật cường nhìn thẳng vào đôi mắt của Dung Giản, bật thốt lên: "Lúc em muốn tìm anh, anh cũng không nhận của em đấy."

Trước kia mỗi khi buổi tối ngồi trên ghế sa lon chờ Dung Giản, cô cũng gọi điện thoại cho anh, nhưng mỗi lần cũng đều bị nhấn tắt, sau đó nhận được một cái tin nhắn trả lời tự động lạnh lẽo —— Anh đi họp, lát nữa sẽ trở về.

Sau đó cô lại học được không quấy rầy anh, tự mình xem ti vi giết thời gian.

Phòng khách lập tức rơi vào tĩnh mịch hoàn toàn.

"Thật xin lỗi." Âm thanh Dung Giản khàn khàn, anh giơ tay nhẹ nhàng chạm (lqđ) vào khoeo mắt ứng hồng của Đường Viên một cái.

"Không sao, là em quá kích động." Đường Viên hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình kích động của mình, hôm nay cô phản ứng quá độ rồi: "Em muốn về nhà."

Cô nói xong lập tức xoay người đi ra bên ngoài, cô không muốn khóc trước mặt Dung Giản, không muốn yếu thế, không muốn bởi vì thích một người mà trở nên chật vật không chịu nổi. Trong đoạn tình cảm này của cô và Dung Giản, đúng là cô là người theo đuổi anh, nhưng cô sẽ không cầu xin tình cảm.

Đường Viên mới vừa bước ra một bước đã nghe được âm thanh trầm thấp của Dung Giản ở sau lưng ——

"Đường Viên."

"Trong khoảng thời gian này, anh rất nhớ em, rất lo lắng cho em. . . . ." Trong khoảng thời gian chờ đợi khá dài kia, anh từng chút từng chút một nhận rõ tình cảm của mình: "Anh rất thích em."

"Ừ." Đường Viên nghe được mình cúi đầu ừ một tiếng, ngón tay Đường Viên đặt ở trên tay nắm cửa, cô không quay đầu lại: "Có chuyện. . . . ."

Cô đi tới cửa mới nhớ tới một chuyện, lúc trước cô rời đi quá vội vàng, vừa tới bên này lại tra ra chuyện mang thai, sau lại sinh tiểu bảo bảo, cô vẫn chưa kịp gửi thỏa thuận li hôn cho Dung Giản.

"Chuyện gì?" Dung Giản đi tới nhìn cô.

"Em còn không đưa ly. . . . ." Cô mới nói được nửa câu đã bị Dung Giản bịt miệng, lòng bàn tay anh lạnh lạnh dính vào trên bờ môi của cô, khoảng cách quá gần, Đường Viên rõ ràng nhìn thấy cổ họng anh nhúc nhích một cái, giống như là kích động, hoặc như là đè nén cái gì: "Đường Viên!"

Dung Giản giống như là có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

Dung Giản buông lỏng tay ra, thay vào đó, là một nụ hôn, lúc nụ hôn kia rơi xuống Đường Viên nghiêng đầu né tránh, nhưng vẫn bị Dung Giản nâng cằm lên hôn.

Đôi môi mỏng của anh dán vào môi cô, nhẹ nhàng đặt xuống, nụ hôn kia vừa nhẹ vừa nồng, rồi lại chứa đựng thâm tình.

\*\*\*

Đường Viên không biết cuối cùng cô về nhà thế nào.

Trên môi của cô vẫn còn lưu lại xúc cảm lúc trước, Đường Viên nâng mu bàn tay hung hăng lau đôi môi một cái.

Sau khi trở về cô an vị trước máy vi tính viết một phần giấy thỏa thuận li hôn gửi cho Dung Giản. Ngày hôm sau Đường Viên mở hộp thư ra, phát hiện

trong hộp thư đã gửi của cô lại không có bức thư này.

Đường Viên sững sốt một chút, làm mới lại một lần, sau đó phát hiện ngay cả thỏa thuận ly hôn tối hôm qua cô viết để trên bàn cũng biến mất.

\*\*\*

Đường Viên cho rằng rất nhanh Dung Giản sẽ trở về nước, nhưng anh lại không đi.

Sáng ngày hôm sau Đường Viên đi ra ban công của thư phòng còn nhìn thấy bóng dáng của Dung Giản ở đối diện.

Đường Viên có chút sợ.

Cô ôm tiểu bạch đường đến một gian phòng ở vị trí cách xa ngôi nhà kia của Dung Giản nhất, tiếng khóc của bạch đường rất kinh thiên động địa, cho dù giữa hai căn nhà có chút khoảng cách, cô cũng luôn lo lắng Dung Giản sẽ nghe được.

Thật ra thì Đường Viên biết, chỉ cần Dung Giản không đi, thì chuyện bạch đường bị phát hiện chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Lúc ăn cơm trưa, Lê Họa nhận được một cuộc điện thoại, vẻ mặt đột nhiên nặng nề: "Đường Viên, ông ngoại con đột phát chảy máu não, bây giờ đang ở phòng ICU, mẹ muốn qua đó một chuyến."

"Được." Đường Viên gật đầu: "Có muốn con. . . . ."

"Con không cần đi, con ở nhà cùng với tiểu bạch đường, mẹ đã gọi điện thoại cho bảo mẫu, buổi chiều là người ta có thể tới rồi."

Xế chiều hôm đó Lê Họa lập tức vội vã rời đi, bảo mẫu bà tìm là một cô gái tóc đỏ, người bảo mẫu trẻ tuổi rất quan tâm bạch đường, tay chân cũng rất nhanh nhẹn, bạch đường cũng không kháng cự cô ấy.

Cuối cùng Đường Viên cũng có thể thở phào một cái.

Buổi tối Đường Viên dỗ bạch đường ngủ sau đó đi tới thư phòng làm lại bài luận văn kia của mình, cô kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần, cảm giác không có vấn đề gì mới về trên giường ngủ.

Một đêm, cô thỉnh thoảng lại nhớ tới nụ hôn (di.da.l.qy.do) kia và ánh mắt nhìn chăm chăm cô của Dung Giản.

Hơn sáu giờ Đường Viên đã tỉnh, cô đi tới phòng trẻ nhìn tiểu bạch đường một chút, bạch đường còn đang ngủ, cô lại theo bản năng chạy ra hành lang liếc mắt nhìn gian phòng cách vách, phòng sát vách tối đen như mực, là cơ hội tốt để chạy trốn!

Đường Viên chào tạm biệt bảo mẫu, đeo balo đựng sách rón rén xuống lầu.

Mãi cho đến đi ra khỏi cửa chính, cô mới thật sự yên tâm.

Trời còn chưa sáng rõ, Đường Viên thấy nhà xe trống rỗng mới nhớ tới ngày hôm qua Lê Họa đã lái xe đi, không còn xe cho cô lái nữa rồi.

Cô cúi đầu lật danh bạ điện thoại, muốn gọi taxi tới trường học, cửa chính căn nhà sát vách lại đột ngột mở ra.

"Em muốn đi chỗ nào?" Dung Giản đi xuống bậc thang.

Đường Viên bị anh dọa sợ hết hồn, không nói gì, cô không biết là vừa lúc Dung Giản muốn đi ra ngoài, hay là ở đối diện thấy cô đèn sáng rồi. . . . .

"Em lại muốn chạy?" Anh tiến tới gần cô, trầm giọng hỏi.

"Em đi học." Anh rất cao làm cho cô thật sự rất có cảm giác bị áp bức, cả người Đường Viên gần như bị bao phủ trong bóng dáng của anh, cô không nhận được lên tiếng phản bác, cô mới sẽ không chạy, cô sẽ không bao giờ chạy.

Dung Giản mở cửa xe: "Anh đưa em đi học."

\*\*\*

"Em ăn điểm tâm chưa?"

Một hồi lâu, lúc đèn đỏ sáng lên Dung Giản phá vỡ không khí yên lặng trong buồng xe.

Anh đưa chai sữa tươi cho Đường Viên.

"Cảm ơn." Đường Viên lễ phép nói cảm ơn sau đó nhận lấy sữa tươi.

Dung Giản thấy cô vẫn cầm bình sữa tươi kia, cuối cùng cũng không uống.

Trường học không nhiều việc lắm, Đường Viên tìm lão giáo sư chân thành nói xin lỗi, ông cụ cũng không mãi nắm chặt không thả, chỉ nói sẽ theo dõi luận văn của cô, hi vọng về sau cô học tập thật tốt.

Lúc cô đi từ trong sân trường ra, xe Dung Giản vẫn còn chờ ở nơi đó.

Đường Viên vòng qua xe của anh, cuối cùng vẫn bị Dung Giản ôm eo, lấy một loại thái độ không cho phép cự tuyệt ấn vào chỗ ngồi cạnh tài xế, dứt khoát thắt dây an toàn vào.

Dọc theo đường đi trở về, Đường Viên cũng không yên lòng, cô lo lắng bạch đường sẽ khóc, cũng lo lắng Dung Giản đưa cô tới cửa sẽ nghe được tiếng bạch đường khóc, sau đó đoán được cái gì.

Cuối cùng, cô lo lắng vô ích một trận. . . . .

Bởi vì, tất cả lo lắng của cô cuối cùng cũng đã xảy ra.

Bạch đường đang khóc, khóc đến kinh thiên động địa, Đường Viên vừa xuống xe đã nghe thấy tiếng khóc vang dội của bé, bảo mẫu tóc đỏ không đỡ được bé, vừa nghe thấy tiếng xe đã vội ôm bé ra rồi.

Bảo mẫu tóc đỏ ôm đứa bé đang khóc ầm lên đứng ở cửa chính đợi cô.

Hình ảnh này. . . . . Đường Viên thấy trong nháy mắt cũng bối rối.

Dung Giản vừa không điếc, lại cũng không mù.

Nghe rất rõ ràng, thấy cũng rất rõ ràng.

Anh nhìn Đường Viên mở cửa xe, vội vã chạy tới ôm lấy vật nhỏ đang khóc kia. Đầu ngón tay Dung Giản có chút run rẩy, anh xuống xe, đi về phía Đường Viên.

Dung Giản mới ý thức được, bọc đồ màu lam nhạt nhìn thấy ngày ấy, là một đứa bé.

Đứa bé đang khóc kia mặc một bộ quần liền áo màu trắng, nhìn qua nhỏ nhỏ trắng trắng, Dung Giản nhìn thấy gương mặt trắng nõn của bé cũng vì khóc mà đỏ bừng lên, đôi mắt tròn đen lấy ướt nhẹp.

Không biết vì sao, anh cố ý thả nhẹ hô hấp.

Sau khi bị Đường Viên ôm lấy, rất nhanh vật nhỏ kia đã ngừng khóc, giọt nước mắt lớn còn vương trên lông mi, không rơi hết.

Bé lớn lên cực kỳ giống Đường Viên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 45

Edit: Thanh Hưng

Ánh mắt Dung Giản rơi vào trên người cô và Bạch đường, Đường Viên đứng nơi đó cũng cảm giác như có gai ở sau lưng.

"Dung Giản, cảm ơn anh đã đưa em... Em đi về trước." Cô không nhìn Dung Giản, cố tự trấn định nói xong cũng xoay người, ôm tiểu Bạch đường không thể chờ đợi đi vào bên trong.

Tận lúc đi vào sau cửa lớn, rốt cuộc Đường Viên mới thở dài một hơi, cô vừa muốn đóng cửa lại, một cánh tay thon dài đột nhiên chen vào. Đường Viên nhìn cánh cửa kim loại nặng nề đập trúng vào bàn tay Dung Giản, phát ra một tiếng trầm đục, phóng đại ở bên tai Đường Viên.

Đường Viên sửng sốt, đột ngột tay Dung Giản bị cửa đập phải chọt trắng bệch sau đó nhanh chóng bầm máu.

"Nó là ai?" Dung Giản giống như là hoàn toàn không cảm thấy vết thương trên tay, nhìn chằm chằm Đường Viên, anh luôn luôn trấn định, nhưng giờ phút này âm thanh lại khẽ run.

"Ngón tay của anh. . . . ." Đường Viên xoay người muốn đi lấy hòm thuốc lại bị Dung Giản kéo cổ tay khe khẽ (di.da.lqy.do) đẩy đến trên tường, hai tay anh đặt bên tai cô, vây cả cô và đứa nhỏ ở trong ngực anh.

Tiểu Bạch đường bị Đường Viên ẵm ngửa ở trong ngực. Dung Giản vừa sắp lại đây, tầm mắt tiểu Bạch đường lập tức bị chặn lại, bé "A a" kêu hai tiếng, còn dùng sức phất tay trên không một cái, quả đảm nhỏ béo mập đập trúng xương sườn Dung Giản.

Bé quá nhỏ, một quyền kia gần như không có sức lực gì, người bị bé đánh một cái ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn bé.

"A!" Tiểu Bạch đường ghen gần như muốn nổ phổi, lại hô một tiếng.

Đường Viên bị anh bức lui về phía sau một bước: "Dung Giản!"

"Đường Viên, nó là ai?" Dung Giản đã mơ hồ có đáp án trong lòng, lúc vừa mới nhìn thấy tiểu bảo bảo anh lập tức không tự chủ được mà suy đoán. . . .

Anh đột nhiên nhớ đến ngày ấy, lúc anh cho là Đường Viên bị thương nhấc vạt áo sơ mi của cô lên kia, rõ ràng về mặt Đường Viên là hoang mang sợ hãi, cô giống như là đang cực lực che giấu cái gì; còn có Đường Viên một lòng cố gắng học tập nỗ lực thật vất vả mới có cơ hội ra nước ngoài học tập, nhưng thái độ lại đột nhiên thay đổi khác thường mà biến mất khỏi trường học hơn mấy tháng; thậm chí xa hơn, đoạn thời gian đó Đường Viên mỗi đêm đều chạy bộ trên máy chạy bộ một giờ nhưng là thế nào cũng không gây xuống. . . . .

Còn có sau khi cưới một đêm kia, đến cuối cùng anh lười phải xé thêm một hộp gấu bông khác. . . . .

Cổ họng Dung Giản căng thẳng, chỉ là nghĩ đến loại khả năng này, trong lòng anh lập tức nhắc lên sóng to gió lớn.

Đường Viên không lên tiếng, vốn là mấy ngày trước cô đã vắt hết óc suy nghĩ rất nhiều biện pháp, thậm chí nghĩ tới ngộ nhờ Bạch đường bị Dung Giản phát hiện, cô sẽ nói Bạch đường là của em trai của mình.

Nhưng khi thật sự đến lúc này cô căn bản là không nói ra miệng được, Dung Giản thông minh như vậy, loại lời nói dối kém chất lượng này ở trước mặt anh chỉ giống như một chuyện cười.

Dung Giản cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, lại lặp lại một lần: "Đường Viên, nó là ai?"

"Chính là như anh nghĩ." Tầm mắt Dung Giản rơi vào bụng của cô, gần như muốn khoét áo cô ra một cái lỗ, lộ ra vết sẹo thịt màu hồng trên bụng cô kia.

Anh nhất định là đã đoán được, Đường Viên dứt khoát tự giận mình, ngẩng mặt lên nhìn về phía ánh mắt của Dung Giản: "Nó là đứa bé của em."

Trong nháy mắt đó, con người Dung Giản kịch liệt co rút lại một chút, hô hấp cũng trầm trọng hơn.

Cho dù đoán được loại khả năng này, nhưng khi Đường Viên chính miệng nói ra thì Dung Giản vẫn bị bối rối.

Đường Viên vẫn là lần đầu tiên thấy loại ánh mắt khiếp sợ như vậy ở trên mặt Dung Giản, lông mày bén nhọn của anh khẽ nhíu, môi mím chặt, hầu kết lặn lên lặn xuống, cả người giống như là bị đông cứng, nửa ngày không nói ra được một câu nào.

Thừa dịp Dung Giản còn bị vây ở trong cực độ khiếp sợ, Đường Viên ôm tiểu Bạch đường chui ra từ giữa anh và vách tường, thả tiểu Bạch đường vừa khẽ ngáp một cái, khóe mắt còn rơi ra hai giọt nước mắt vào nôi nhỏ trong phòng khách sau đó khẽ lắc lư.

Tiểu Bạch đường khép hờ mắt, khẽ giương cái miệng nhỏ nhắn, giống như là muốn ngủ thiếp đi.

Đường Viên giúp bé đắp kín chăn nhỏ, quay người lại lại bị Dung Giản chạm mặt ôm lấy.

Sau khi khiếp sợ cực độ thì cảm giác xông lên đầu chính là lo lắng cùng sợ hãi, thậm chí Dung Giản còn không để ý tới tiểu bảo bảo trong nôi, một phen vén áo Đường Viên lên, Đường Viên mặc chính là một cái quần jean thấp eo, vết sẹo thịt màu hồng kia lập tức đập vào mắt Dung Giản.

Vết sẹo thịt màu hồng vắt ngang trên cái bụng tròn bóng loáng của Đường Viên, cực kỳ rõ ràng, thậm chí Dung Giản còn (lqđ) có thể nhìn rõ vết chi khâu, trong nháy mắt, ngay cả hô hấp của anh đều không bình thường.

Khi đó Đường Viên đã mang thai, một mình cô mang theo đứa nhỏ trong bụng chạy thoát khỏi đám cháy, sau đó anh còn để cho cô một mình ra nước ngoài, thậm chí còn không đến tiễn cô, ngay cả khi cô một mình sinh đứa bé ở nơi đất khách quê người anh cũng đều không biết gì cả.

Ấn thời gian để tính, tiểu bảo bảo còn là sinh non, thậm chí Dung Giản không dám tưởng tượng lúc ấy có bao nhiêu hung hiểm. . . . .

Anh tự tay vuốt ve vết thương kia, cổ họng khô khốc.

"Đã không sao rồi." Đường Viên lấy lại tinh thần, đưa tay đẩy ngón tay Dung Giản đang đặt trên bụng cô ra, lui về phía sau một bước: "Tiêm thuốc mê, lúc ấy em không có cảm giác gì."

Lúc ấy quả thật là cô không có cảm giác gì, là sau khi sinh Bạch đường xong tỉnh lại mới đau.

"Ô oa ——" Tiểu Bạch đường bị xem nhẹ đột nhiên vung tay nhỏ không hề có điểm báo trước mà khóc lên, Đường Viên xoay người ôm bé từ trong nôi ra, Bạch đường lập tức dùng nước mắt, ngừng khóc.

Đường Viên đổi phương hướng, dựng bé lên ôm ở trước ngực, tầm mắt của tiểu bảo bảo lập tức rộng rãi hơn một chút.

Cô ôm như vậy, tiểu Bạch đường vừa lúc đối mặt với ánh mắt của Dung Giản.

Lúc trước chưa nghe được Đường Viên chính miệng thừa nhận, Dung Giản còn chưa có cảm giác gì. Giờ phút này sau khi biết đây là tiểu bảo bảo Đường Viên sinh cho anh, khi lần nữa đối diện với ánh mắt u mê của bé, anh lập tức kinh hoàng luống cuống.

Đời này Dung Giản cũng chưa từng khấn trương như vậy, anh đứng ở nơi đó không nhúc nhích, mắt to trừng mắt nhỏ với tiểu bảo bảo Đường Viên ôm trong ngực.

Tiểu bảo bảo ngày thường đặc biệt trắng, mập mạp giống như khối thịt, bé không chỉ có đôi mắt tròn cực kỳ giống Đường Viên, mà hàng lông mi dày đậm cũng rất giống Đường Viên, mí mắt bé cũng rất mỏng, lộ ra mạch máu màu xanh nhạt, thoát nhìn giống như là kèm theo bóng mắt.

Đây là đứa bé của anh.

Đường Viên và đứa bé của anh.

"Con tên là gì?" Định thần lại, anh nhỏ giọng hỏi Đường Viên.

"Con tên Bạch đường." Đường Viên nói xong còn giải thích một chút: "Chính là cái bạch đường để ăn kia."

Cô muốn đi lên lầu cầm bình sữa xuống cho Bạch đường, mới vừa rồi rõ ràng Bạch đường đã mệt mỏi, nằm ở trong nôi cũng muốn ngủ thiếp đi rồi, thế nhưng hiện tại lại khóc, chắc hẳn là đói bụng.

Lúc muốn thả Bạch đường lại vào trong nôi thì đột nhiên Đường Viên lại thay đổi chủ ý, dù sao tiểu Bạch đường cũng đã bị phát hiện rồi, cứ để cho Dung Giản ôm bé một cái cũng được.

Dù sao Dung Giản cũng là ba của bé.

Dù sao sau này tiểu Bạch đường cũng sẽ đi theo cô.

"Anh có muốn ôm con không?" Đường Viên nhìn về phía Dung Giản, hỏi.

Dung Giản sững sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng Đường Viên đã đưa tiểu Bạch đường trong ngực tới, Dung Giản cả kinh, vội vàng dùng hai tay tiếp nhận tiểu thịt béo mềm nhũn kia.

Tiểu Bạch đường nhìn thẳng mặt anh.

Vị mới làm cha Dung Giản căng cứng thân thể, khấn trương ôm đứa bé trong tay, không nhúc nhích, trái tim anh gần như muốn vọt lên tận cổ họng.

"Oa ——" Tiểu bảo bảo vừa rơi vào trong ngực anh, tựa như máy báo động vang lên: "Ô oa, ô oa ô ô ô ô. . . . ."

Tiểu Bạch đường khóc đến khắp mặt đều là nước mắt, cánh tay nhỏ dùng sức vung, còn đạp chân giống như là muốn chạy ra khỏi ngực của anh.

"Đường Viên! Con khóc!" Đời này Dung Giản chưa từng chật vật như vậy, anh luống cuống tay chân ôm con trai đứng ở nơi đó, giống như là bung một quả bom đã tiến vào thời gian đếm ngược không dám có một cử động nhỏ nào.

Đường Viên còn chưa chạy lên lầu cũng bị tiểu Bạch đường đột nhiên khóc lên dọa sợ hết hồn, cô chạy mấy bước từ trên bậc thang xuống, cầm ngón trỏ chọc chọc lòng bàn tay béo mập của tiểu Bạch đường, tiểu Bạch đường lập tức nắm ngón tay của cô.

Nửa thân thể nhỏ bé của Bạch đường vẫn còn ở trong ngực Dung Giản, sau khi nắm ngón tay Đường Viên, bé rốt cuộc cũng dừng tiếng khóc kinh thiên động địa lại, nhưng vẫn còn thút tha thút thít, xem ra cực kỳ đáng thương.

Hết cách rồi, Đường Viên không thể làm gì khác hơn là ôm bé lên lầu tìm bình sữa, hai tay cô ôm tiểu Bạch đường còn đang thút thít, ngón út cầm bình sữa của Bạch đường từ trên lầu đi xuống, lúc muốn tìm bảo mẫu giúp một tay hòa sữa bột thì mới nhớ tới, hình như mới vừa rồi bảo mẫu tóc đỏ không theo vào.

Đường Viên thả tiểu Bạch đường không hề thút thít nữa vào lại trong nôi, mình thì ra ngoài tìm bảo mẫu.

Bảo mẫu tóc đỏ vẫn chưa đi, còn đang lo lắng đứng ở cửa.

Thấy Đường Viên đi ra bảo mẫu cũng sắp khóc, nhìn về phía cô luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi thật sự không đỡ được bé, bé khóc suốt. . . . ."

"Không sao, bé chính là thích làm nũng." Đường Viên vội vàng an ủi bảo mẫu tóc đỏ, bảo mẫu trẻ tuổi khoát khoát tay, hình như đã cho rằng mình không chăm (di.da.l.qy.do) sóc tốt cho bảo bảo, cúi đầu với cô một cái, có ý muốn từ chức.

Hết cách rồi, Đường Viên gửi cho cô ấy tiền lương mấy ngày này.

Giờ thì tốt rồi, buổi tối khẳng định tiểu Bạch đường còn phải khóc, Đường Viên cảm giác lần này cô cũng muốn khóc rồi.

Hôm nay cô mang về một đống bài tập lớn, buổi tối Bạch đường vừa khóc khẳng định ngay cả một bài tập cô cũng không làm được, Đường Viên cảm giác cuối cùng thì lần này cuộc sống đại học của cô cũng hoàn chỉnh, cô phải nợ môn rồi.

Trong phòng khách, Dung Giản đang hòa sữa bột cho tiểu Bạch đường, anh một tay cầm sách hướng dẫn một tay cầm bình sữa, có lẽ là quá chuyên chú nên ngay cả âm thanh Đường Viên đi vào cũng không nghe được.

Dung Giản pha sữa bột xong, tiểu Bạch đường đã giương cánh tay ngủ thiếp đi rồi, anh bỏ bình sữa qua một bên lại nhìn thấy vẻ mặt sầu não của Đường Viên.

"Em làm sao vậy?" Đường Viên là một người tiến vào, vị bảo mẫu tóc đỏ đó không theo vào.

"Không có việc gì, bài tập quá nhiều. . . . ." Đường Viên khoát tay, cô đang muốn nói đã muộn rồi anh hãy về đi, Dung Giản đã ngắt lời cô——

"Buổi tối anh chăm sóc các em." Anh nói rất kiên định.

"Không cần." Đường Viên lắc đầu một cái, bật thốt lên: "Bạch đường nhìn thấy anh sẽ khóc."

"Vậy em chăm sóc con." Dung Giản nhìn cô, nghiêm túc nói: "Anh chăm sóc em."

"Em không cần người chăm sóc." Một mình cô rất tốt mà.

"Anh có thể giúp em làm bài tập." Dung Giản xuất đòn sát thủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 46

Edit: Thanh Hưng

Buổi tối Dung Giản ở dưới lầu làm bữa tối, Đường Viên ở phòng trẻ chơi với Bạch đường.

Hôm nay tiểu Bạch đường khóc quá nhiều, có thể là khóc mệt, buổi tối ngược lại một tiếng cũng không khóc, siết ngón út của Đường Viên ngoan ngoãn nằm trong giường trẻ con, đôi mắt to vẫn nhìn chăm chăm Đường Viên.

Bạch đường khóc làm ánh mắt long lanh giống như là ngậm nước, nhìn thấy mà trong lòng Đường Viên cũng vui mừng.

"Mít ướt." Đường Viên đưa ngón tay chỉ, dẫn theo móng vuốt nhỏ của tiểu Bạch đường cũng vì vậy mà lay động.

"A a." Tiểu Bạch đường kêu hai tiếng, đôi chân trắng nõn ra sức đạp.

Vừa nghĩ tới buổi tối không cần làm một đống bài tập nữa, Đường Viên cũng thoải mái hơn nhiều, cô nằm bên cạnh giường trẻ con tiếp tục nói chuyện với Bạch đường: "Con còn nhỏ như vậy, cũng sẽ không nhận thức a, thế nào người khác ôm một cái con sẽ khóc đây?"

Nhất là khi bị Dung Giản. . . . . Ôm.

"Con khóc rất tốt, lần sau hân ôm con con lại tiếp tục khóc nhé." Đường Viên vui vẻ tiến tới siết chặt mặt của bé, tiểu Bạch đường hồ đồ nháy nháy mắt, vung cánh tay nhỏ.

"Khụ."

Ngoài cửa truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Đường Viên quay đầu lại lập tức nhìn thấy Dung Giản không biết đã tới từ lúc nào, anh mặc một chiếc áo sơ mi (đi.da.lqy.do) trắng phẳng phiu, một cái tay còn cầm bình sữa có núm vú cao su nhỏ màu xanh dương nhạt, cho dù mới vừa làm cơm, áo sơ mi trên người của anh vẫn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không có một chút xốc xệch và nếp nhăn nào.

"Com tối đã làm xong rồi." Dung Giản lắc lư bình sữa trong tay, đi tới giường trẻ con: "Đề anh cho con ăn nhé?"

Anh rõ ràng là chỉ Bạch đường, nhưng ánh mắt mong chờ lại thẳng tắp rơi vào trên người Đường Viên. Đường Viên sờ mũi một cái, cô không biết mới rồi

Dung Giản nghe được bao nhiêu, chỉ lung tung gật đầu một cái.

"Bịch đường." Dung Giản cúi người xuống, nín thở đưa bình sữa đưa đến khoe miệng Bịch đường.

Anh cực kỳ khản trương, chỉ sợ vật nhỏ này lại khóc lớn lên.

Lần này Bịch đường há mồm ngậm núm vú cao su, từng ngậm từng ngậm uống đến vui vẻ, lúc bé bú sữa bàn tay nhỏ bé còn siết chặt ngón tay Đường Viên, Đường Viên rút không ra, cùng Dung Giản một trái một phải đứng ở hai bên giường trẻ con, Dung Giản khom người, Đường Viên dễ dàng nhìn thấy hai lỗ tai ửng hồng của anh.

Bịch đường khóc rống suốt một ngày, uống xong sữa thì rất nhanh đã buông lỏng bàn tay nhỏ bé ra mà ngủ thiếp đi.

Đường Viên nhân cơ hội rút ngón tay của mình ra, xuống lầu ăn bữa tối.

Bữa ăn tối rất phong phú, mùi vị cũng rất được, chỉ là lúc Đường Viên ăn cơm thì Dung Giản lại an vị ở đối diện nhìn cô.

Anh cũng không ăn, cứ như vậy chuyên chú nhìn Đường Viên, trong lúc đó tiếng chuông điện thoại của Dung Giản đột nhiên vang lên, anh trực tiếp từ chối không nghe, bên kia rất nhanh lại gọi lại, giống như là Dung Giản không nhận thì thế không bỏ qua, cuối cùng Dung Giản không nhận được chuyển sang chế độ im lặng.

Đường Viên nhìn động tác của anh, không tự chủ nghĩ, lần đó lúc cô gọi điện thoại, Dung Giản có phải cũng giống như bây giờ không nhận được, cuối cùng chuyển sang chế độ im lặng, để mặc cho điện thoại di động vẫn im lặng vang lên hay không.

Cô lắc đầu, không muốn nhớ lại nữa.

Đường Viên lại ăn một khối cá, sau đó buông cái muỗng trong tay: "Anh đừng nhìn em."

"Anh rất nhớ em." Âm thanh Dung Giản trầm thấp, rõ ràng anh cũng cảm nhận được loại tâm tình mất đi lại tìm lại được này, cho tới bây giờ anh còn có loại cảm giác không quá chân thật.

"Dung Giản." Đường Viên hít sâu một hơi, nhìn ánh mắt của Dung Giản, vô cùng nghiêm túc nói: "Những gì em nói ngày đó đều là thật."

"Trước kia là em quá ngây thơ, cảm giác tình yêu là thứ quan trọng nhất trên thế giới này."

"Khi đó em nghĩ rằng em sẽ vĩnh viễn thích một người, hơn nữa có thể bởi vì thích mà buông tha cơ hội ra nước ngoài của mình, cũng có thể bởi vì một chữ thích mà dễ dàng kết hôn. . . . ."

"Nhưng bây giờ em đã không nghĩ như vậy nữa."

Thật ra thì Đường Viên cũng không phải là một người không tim không phổi, vừa bắt đầu mỗi khi nhớ tới Dung Giản thì cô cũng sẽ nổi điên, sẽ khóc, sẽ khó chịu. Chỉ là cô liều mạng đè nén những tâm tình tiêu cực kia, cố gắng để cho mình vui vẻ. Cô không muốn bởi vì một đoạn tình cảm mà bản thân mình trở nên yếu ớt không chịu nổi, cũng không muốn mình khó khăn lấy số điện thoại tổng đài làm chữa thương đơn thuần.

Cô đã từng bởi vì thích Dung Giản mà khiến mình trở nên tốt hơn, hiện tại cũng có thể bởi vì rời khỏi anh mà học được cách lớn lên.

"Ừ." Dung Giản nhìn Đường Viên ở đối diện, trầm giọng nói: "Anh biết rồi."

Anh dừng lại một chút, nói: "Nhưng bây giờ anh lại nghĩ."

Cái muỗng trong tay Đường Viên đột nhiên đập phải bàn sứ trắng, phát ra một tiếng vang lạnh lạnh. Đường Viên cảm giác có thể là Dung Giản bị vật kỳ quái gì nhập vào người, cô suy nghĩ lại một chút lời nói mới vừa rồi của mình, khó có thể tin hỏi Dung Giản: "Bây giờ anh cảm thấy. . . . . Tình yêu là thứ quan trọng nhất trên thế giới?"

"Không." Dung Giản hắng giọng, giơ tay lên cởi bỏ hai nút áo sơ mi: "Là em."

Đường Viên: ". . . . ." Quả nhiên là Dung Giản bị vật kỳ quái gì nhập vào người rồi.

. . . . .

Sau khi ăn xong Dung Giản đi lên lầu giúp Đường Viên làm bài tập, anh và Đường Viên không cùng một chuyên ngành, muốn giúp cô làm bài tập còn cần tra rất nhiều tài liệu chuyên ngành có liên quan.

Điều Đường Viên quan tâm là một đồng lớn bài tập của mình, cô chạy đi ôm một chồng sách dày lên bàn, đứng ở (lqđ) sau lưng Dung Giản nhìn màn hình máy tính của anh.

Ngón trỏ của Dung Giản vì buổi chiều bị cửa đập phải mà rách da, ngón tay anh trắng nõn, bây giờ nơi khớp xương lại có một vết bầm xanh có vẻ cực kỳ rõ ràng.



Vậy mà Dung Giản hoàn toàn không bị ảnh hưởng vì ngón trỏ bị thương, lúc ngón tay thon dài của anh gõ chữ trên bàn phím thì Đường Viên đều không kịp nhìn rõ. Cô nhìn anh nhanh chóng nhập vào các thuật ngữ chuyên ngành, sau đó một trang lại một trang nhanh chóng xuất hiện, chỉ nhìn thôi mà cô cũng hoa cả mắt.

"Anh nói xem, anh không lên lớp, cũng lại chưa từng học cái chuyên ngành này của chúng em." Đường Viên nhìn một hồi, rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói.

Cô cảm thấy buổi chiều cô nhất định là bị ma xui quỷ khiến rồi.

Trong giây phút Dung Giản nói anh sẽ làm bài tập cho cô, đột nhiên cô lại nhớ tới thời gian học trung học đệ nhị, bài tập của lớp trọng điểm lớp mười cực khó, mọi người thường bị ngược làm không xong bài tập, thừa dịp tự học buổi tối sắp lại gần hỏi lẫn nhau, nhưng Dung Giản chưa bao giờ trợ giúp bất kỳ kẻ nào, cũng chưa bao giờ có người nào dám nghĩ tới việc đi hỏi cái người có tỷ lệ làm đúng bài tập cao nhất lớp Dung Giản này.

Sau đó cô cứ không có cốt khí như thế, sự dục hoặc của bài tập hoàn mỹ quá lớn.

"Em cũng không lên lớp à?" Dung Giản nhú lông mày, động tác gõ bàn phím không hề có dấu hiệu dừng lại, bài tập của Đường Viên cũng không khó làm, chỉ là mỗi đề đều cần tương đối nhiều kiến thức chuyên ngành, không chỉ yêu cầu trả lời chính xác, mà còn phải biểu đạt được quan điểm riêng của mình.

Người gần đây vẫn luôn xin nghỉ ngay cả một tiết cũng không đi Đường Viên lắc đầu một cái: "Em cũng vậy không từng lên qua."

Cô nói xong, thư phòng rộng rãi sáng ngời lập tức rơi vào yên lặng.

Người mới làm cha Dung Giản nói xong mới nhớ tới Đường Viên phải đi sinh bảo bảo, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng Dung Giản ngũ vị tạp trần, vừa kích động lại mừng rỡ như điên, cảm giác tất cả điều này đều giống như là một giấc mộng. Anh giờ tay hung hăng nhéo mi tâm của mình một cái, đứng dậy nhìn về phía Đường Viên: "Thật xin lỗi."

Là anh làm hại Đường Viên bỏ lỡ việc học.

Vừa lúc Đường Viên đứng ở trước ngọn đèn vàng trên tường, Dung Giản vẫn có hơi tản quang, tối nay anh không đeo mắt kính, trong tầm mắt Đường Viên giống như là đang phát sáng.

"Em không đi học không liên quan đến anh." Rất nhanh Đường Viên đã hiểu ý của Dung Giản rồi, cô khoát khoát tay: "Là em tự mình muốn sinh Bạch đường ra, nó là con em đấy."

Đường Viên cũng không cảm thấy Dung Giản có lỗi với cô, cô nghĩ là chính cô tự sinh đứa bé.

Giọng nói của cô rất kiên định, còn có ý nhấn mạnh hai chữ "con em", giống như là đang tuyên cáo chủ quyền.

Bất kênh thế nào, cô tuyệt đối sẽ không để Dung Giản mang Bạch đường đi.

Đường Viên không những đang phát sáng, cô còn đang xù lông.

"Em yên tâm, anh sẽ không mang con đi." Dung Giản nghiêm túc an ủi cô, quả thật anh không có ý định này. Bây giờ Bạch đường còn nhỏ, Đường Viên vẫn đang đi học, uy hiếp trong nước còn chưa được giải trừ hoàn toàn, anh sẽ không nóng lòng dẫn bọn họ trở về.

Đường Viên gật đầu, yên tâm hơn không ít.

Dù sao Dung Giản cũng không nán lại chỗ này được mấy ngày.

.....

Đêm đã khuya, Đường Viên có chút khó rồi.

Dung Giản nói được là làm được, vẫn còn ở lại làm bài tập giúp cô, không có ý định đi ngủ.

Đường Viên tới phòng trẻ nhìn Bạch đường sau đó trở về phòng ngủ của mình, vất vả lắm tối nay cô mới (di.da.l.qy.do) có thể ngủ một giấc ngon lành, gần như là vừa chạm vào giường là cô đã lập tức ngủ mất rồi.

Một giờ sau, cửa phòng ngủ bị người đẩy ra.

Dung Giản đi vào phòng, rèm cửa sổ trong phòng không kéo, nhờ ánh trăng, Dung Giản nhìn thấy Đường Viên nằm ở giữa giường lớn, cô giang rộng tay chân ngủ rất ngon, có lẽ là trong khoảng thời gian này quá mệt mỏi, còn khẽ cất lên tiếng ngáy khò khè.

Dưới sự che chở của bóng đêm, Dung Giản cúi người hôn trán Đường Viên một cái, sau đó hôn chóp mũi của cô, cuối cùng, là đôi môi mềm mại.

Anh giống như đột nhiên hiểu tại sao ngay từ đầu các nam sinh ở trung học đệ nhị đã biết rõ hôn môi trong rừng cây nhỏ sẽ bị bắt còn luôn làm không biết mệt.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, Đường Viên cũng cảm giác trên trán cô có chút nhột, sau đó là chóp mũi, còn có đôi môi, giống như bị người nào cắn xuống.

Dung Giản thấy con người dưới mí mắt thật mỏng của cô bỗng nhúc nhích một cái, anh nín thở, thấy Đường Viên mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, Dung Giản hôn trầm bị bắt được giống như bị nhấn nút tạm dừng cứng đờ tại chỗ.

Đường Viên giơ tay lên ngay trước mặt dùng sức quơ quơ, cô giống như là tỉnh, lại như là không tỉnh, chỉ lẩm bẩm nói: "Tránh ra."

\*\*\*

Hơn nửa đêm Đường Viên thức dậy uống nước, lúc đi ngang qua thư phòng thì thấy trong khe cửa vẫn có ánh sáng, Dung Giản vẫn còn đang đưa lưng về phía cô gõ bàn phím.

Quả nhiên, mới vừa rồi là cô nằm mơ.

Đường Viên đi xuống mấy bậc dưới lầu lấy một chén nước, lúc bùng ly nước lên lại nghe được âm thanh cố ý đè thấp của Dung Giản trong thư phòng, hình như anh đang nghe điện thoại.

Bên kia không biết đang nói gì, âm thanh Dung Giản nghe cực kỳ không kiên nhẫn.

Quả thật Dung Giản rất phiền não, anh đang bận làm bài tập cho vợ, nhưng hiện tại lại chỉ có thể đứng ở cửa sổ sát đất nghe đối phương thao thao bất tuyệt.

"Bây giờ tôi không rảnh." Dung Giản hạ thấp giọng: "Có chuyện gì ngày mai lại nói."

"Cậu điên rồi sao Dung Giản!" Đối phương còn kích động hơn anh, tốc độ nói chuyện cực nhanh, gần như là đang gào lên: "Rốt cuộc khi nào thì cậu trở lại! Đừng nói chuyện của công ty, nói Tổng Dư Ca trước!"

"Mới vừa nãy, cái đồ đầu óc ngu ngốc Tổng Dư Ca kia còn chạy đến tìm tôi, cậu nói có phải cô ta có chứng vọng tưởng không, cô ta còn khóc lóc hỏi tôi rằng có phải cậu và cha cô ta có hiểu lầm gì hay không, trời ơi, tôi an ủi cô ta nửa ngày, đến lúc đó nếu cô ta nhất thời kích động chạy đi chất vấn cha cô ta. . . . ."

"Tóm lại, tôi không biết đâu, rõ ràng có đường tắt tại sao cậu lại không đi, dù sao Tổng Dư Ca cũng thích cậu, cậu giả bộ ở chung một chỗ với Tổng Dư Ca, sau đó mượn tay Tổng Dư Ca giết chết Tổng Khen không phải dễ như trở bàn tay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 47

Edit: Thanh Hưng

Nghe không rõ âm thanh điện thoại bên kia, Dung Giản ở chỗ này lại không nói lời nào, Đường Viên cầm chén nước đứng chờ ở cửa một lát, đang muốn đi, lại nghe được âm thanh lạnh như băng của Dung Giản: "Ranh giới cuối cùng của tôi, chính là không có bất kỳ quan hệ gì với cô ta."

Ranh giới cuối cùng? Đường Viên đang suy nghĩ, Dung Giản đột nhiên xoay người tựa vào trên cửa sổ sát đất, ánh mắt anh vừa lúc đối diện với ánh mắt của cô.

Chỉ nghe lén được một chút xiu đã bị bắt, Đường Viên bị anh dọa sợ hết hồn, nhìn Dung Giản cúp điện thoại nhìn mình, cô linh cơ nhất động: "Làm không hết bài tập em không ngủ được, để em xem một chút anh viết đến chỗ nào rồi."

"Ừ." Dung Giản đi tới bàn đọc sách ngồi xuống, trước đây tư thế ngồi của anh luôn đoan chính, sống lưng thẳng tắp, tối nay có thể là thức đêm lâu nên hơi mệt, anh khoác một tay lên tay vịn lưới biếng tựa lưng vào ghế ngồi. Đối với Dung Giản, ghế mây vì tính của Đường Viên vô cùng thấp, đôi chân dài không có chỗ để đạp vào sàn nhà một cái, cái ghế lùi mạnh về sau, rốt cuộc cũng dành ra được một mảnh đất trống.

Đôi chân dài của Dung Giản tùy ý đặt trên đất, nắm con chuột trong tay (di.da.lqy.do) nhanh chóng nhấn mấy cái, âm vang thanh thúy của tiếng kích chuột vang lên bên tai cô: "Em qua đây nhìn."

Đường Viên đoàn chính đi tới, chỗ trống nhỏ bé giữa bàn đọc sách và ghế máy vi tính lại bị đôi chân dài của Dung Giản chiếm cứ, Đường Viên đứng ở trước máy vi tính, gần như là đứng ở. . . . . Trong ngực anh.

Bị hơi thở của anh bao quanh Đường Viên lập tức có chút sợ, cô đang muốn tùy tiện liếc mắt một cái rồi bỏ chạy, ngang hông đột nhiên nhiều hơn một cái tay, bàn tay Dung Giản dùng sức nắm ở eo cô, Đường Viên lập tức ngã ngửa vào đùi anh rồi.

"Em không ngồi!" Đường Viên gần như là nhảy lên: "Em đứng là. . . . ."

"Em cần màn hình rồi." Giọng nói của Dung Giản trầm thấp.

"Vậy em không xem nữa." Đường Viên nói xong lập tức muốn lướt qua đôi chân dài của Dung Giản đi ra ngoài, nhưng lại bị Dung Giản giống như ôm đứa nhỏ ôm chặt eo, trọng tâm cả người cô gần như đều ở trên người Dung Giản, nhất thời không đứng lên nổi.

"Ôm xuống." Ngón tay Dung Giản di chuyển con chuột, trên màn hình PPT tự động chiếu slide, ánh sáng màn hình thay đổi liên tục chiếu vào trên mặt Đường Viên, cô không lên tiếng cũng không giãy giụa nữa.

Thật ra thì giữa cô và Dung Giản hiếm có khi hôn, nhưng Dung Giản giống như rất thích ôm cô, kiểu ôm cũng rất phong phú, ôm ngang, ôm lên chân, đối diện ôm. . . . .

Không biết vì sao, đột nhiên cô lại nhớ đến đêm đầu tiên khi cô và Dung Giản mới vừa lĩnh chứng.

Bởi vì trán cô bị đập vào chân giường mà Dung Giản tức giận, bản thân cô thì ngồi ở bên giường khô sở.

Sau đó Dung Giản lại tới nói xin lỗi cô, cô muốn anh ôm, còn nói chỉ cần anh ôm cô một cái là cô sẽ lập tức vui vẻ.

Lại có một lần cô đuổi lưng một cái, Dung Giản còn bế cô lên.

Lúc cô bỏ nhà ra đi còn Dung Giản đi tìm, khi cô vừa trở về bên này rồi bị Dung Giản tìm được. . . . Anh đều ôm cô.

Đường Viên cúi đầu, tầm mắt rơi vào hai bàn tay đan chéo vào nhau của Dung Giản trước bụng cô, ngón tay của anh càng sưng lên to hơn. Đường Viên giật giật đôi chân đang đặt trên người Dung Giản, nói: "Em đi lấy hòm thuốc."

"Không cần." Dung Giản buộc chặt tay ôm Đường Viên, thật vất vả ôm lấy Đường Viên, con buồn ngủ lại đột nhiên dâng lên, anh có chút không chống cự nổi.

Hai ngày trước anh đều ở trong thư phòng của căn nhà đó, căn nhà kia chỉ có một thư phòng lớn vừa lúc hướng về phía Đường Viên bên này, anh tựa vào trên ghế sa lon vẫn không dám ngủ, chỉ sợ nửa đêm nghe được âm thanh động cơ xe.

Sáng sớm hôm qua thấy đèn bên này sáng lên, anh lập tức vội vã xuống lầu, cũng may vừa kịp ngăn cản Đường Viên ở cửa.

Đường Viên ngồi trên đùi Dung Giản như ngồi trên bàn chông, cảm giác được hô hấp đều đặn của Dung Giản ở sau lưng, anh giống như là đang ngủ.

Một lát sau, cảm giác Dung Giản thật sự ngủ thiếp đi, Đường Viên mới cúi đầu cẩn thận từng li từng tí đẩy ngón tay đan chéo của Dung Giản ra, cô từ trên người anh đi xuống, cầm hòm thuốc trong ngăn kéo trở lại.

Đường Viên không mở đèn, trong phòng chỉ có ánh sáng chiếu ra từ màn hình máy vi tính, cô nắm đầu ngón tay Dung Giản để lên bàn, lấy thuốc bôi giúp anh. Sau khi thoa một tầng thuốc thật dày trên vết thương của Dung Giản, đột nhiên Đường Viên lại nhớ tới buổi tối lúc quân huấn, lúc ấy anh bị thương cũng là tay phải, hình như là lòng bàn tay.

Quý thần xui khiến, Đường Viên nắm đầu ngón tay Dung Giản mở lòng bàn tay của anh ra.

Dưới ánh sáng của màn hình máy vi tính, xem ra vết sẹo trong lòng bàn tay Dung Giản cũng không phải rất sâu, sờ cũng không có cái gì nhô ra, nhưng là. . . . Hai vết thương kia cực kỳ dữ tợn, một vết trên đốt ngón tay kéo dài qua bốn ngón tay, một vết thương khác là dọc theo lòng bàn tay của anh, gần như cắt cả chỉ tay ra.

Tên lười gât, căn bản cũng không phải là cái gì mà dao rọc giấy.

. . . . .

Đường Viên không biết mình ngủ lúc nào, cũng không biết mình trở lại phòng ngủ thế nào. Lúc cô tỉnh lại trời đã sáng rồi, Đường Viên liếc mắt nhìn thời gian, Bạch đường thế nhưng không khóc?

Cô vội vã từ trên giường nhảy xuống chạy (lqđ) đến cửa phòng trẻ lại nhìn thấy Dung Giản.

Trong nắng sớm, sống mũi cao của Dung Giản bị ánh sáng phân chia giống như một bức tranh đen trắng, anh nghiêm túc pha sữa bột, quơ quơ bình sữa trong tay trước mặt Bạch đường.

Bình sữa tăn ra hương vị ngọt ngào lập tức hấp dẫn sự chú ý của Bạch đường, bé đưa cánh tay kêu "A a" hai tiếng.

Dung Giản cúi người ôm Bạch đường từ trong giường trẻ ra, Bạch đường mềm mại, Dung Giản treo bình sữa trên ngón tay, tựa đầu Bạch đường vào trên cánh tay anh, một cái tay khác đỡ bắp chân giống như ngó sen của bé, cứ như vậy cuối cùng cũng ôm bé vào trong ngực.

Tiểu mập mập mềm nhũn lập tức dính vào ngực anh, giống như một lò lửa nhỏ.

Tiểu mập mập há mồm vừa muốn khóc, Dung Giản đã lạnh tay lẹ mắt đưa núm vú cao su trên tay đến bên miệng bé. Bạch đường sừng sốt một chút, há mồm muốn cắn núm vú cao su nhưng lại cắn phải ngón tay Dung Giản, bé mút vào một cái, buông lỏng miệng ra, sau khi tìm được núm vú cao su của mình thì ừng ực ừng ực uống vào, cũng quên khóc.

Dung Giản cong ngón tay bị con trai gặm ướt nhẹ lên, cảm giác được Bạch đường dán vào ngực, nơi trái tim lập tức trở nên vừa nóng bỏng lại mềm mại.

Đã cách nhiều năm, lần đầu tiên anh cảm nhận được loại huyết mạch thân tình này rõ ràng như vậy.

Dung Giản cúi đầu thật nhanh hôn lên gương mặt mềm nộn nộn của Bạch đường một cái.

"Ừm a." Bạch đường bị tập kích, nhìn Dung Giản giống như là không kịp phản ứng. Bé cổ nhỏ không đỡ nổi đầu, dứt khoát nghiêng một cái, tựa vào trong khuỷu tay Dung Giản.

Bạch đường nhe núm vú cao su ra, "A a" kêu hai tiếng, giống như là rất ưa thích.

Dung Giản cúi đầu lại hôn xuống gương mặt bé, anh cảm giác cả người cũng sáng khoái tinh thần. Không uống công anh một đêm không ngủ, viết xong bài tập cho Đường Viên thì lập tức đi tra cách ôm khiến đứa bé thoải mái, còn sáng sớm đã lấy món đồ chơi bằng lông nhung của Bạch đường ra thí nghiệm nửa ngày.

\*\*\*

Tiểu Bạch đường đã. . . . . Làm phản rồi.

Sau khi đứng ở cửa biết rõ ràng được điểm này, trong lòng Đường Viên tự nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ. Lúc ăn sáng rất cuộc cô cũng không nhận được mà hỏi Dung Giản: "Khi nào thì anh trở về nước?"

"Em rất muốn anh đi?" Dung Giản ngược mắt lên nhìn cô.

"Ừ." Đường Viên gạt đầu, nhìn về phía một chuỗi dài cuộc gọi nhớ trên màn hình điện thoại di động của anh: "Bọn họ không phải đang thúc giục anh sao?"

Dung Giản nheo lông mày, kéo số kia vào danh sách đen. Những số xa lạ này gần như đều là Tổng Dư Ca, sau khi anh kéo số của Tổng Dư Ca vào danh sách đen, Tổng Dư Ca lại ba ngày hai bữa đổi một số khác gọi sang, không dứt.

Dung Giản có chút nhức đầu, anh không có quan hệ gì với nhà họ Tống, năm đó cũng chỉ là mẹ của anh vừa lúc là chủ quản tài vụ trong công ty Tống Khen, sau khi hai nhà biết nhau thì cũng chỉ từng ăn cơm chung mấy lần mà thôi, chỉ là từ bé anh đã rất lạnh lùng, rất ít chơi với nữ sinh, trong mắt người khác, Tống Dư Ca lập tức có vẻ có chút không giống nhau.

Sau lại xảy ra sự kiện kia, đối với Tống Dư Ca anh chỉ còn sót lại cảm giác giận chó đánh mèo thôi, anh sẽ không lợi dụng cô ta, cũng không muốn thấy người như vậy xuất hiện trước mắt anh, càng không muốn Tống Dư Ca phá hỏng kế hoạch của anh.

Dung Giản cong ngón trỏ gõ gõ cái bàn, nghiêm túc nói: "Anh phải trông em."

Đường Viên nhất thời không nhận được, kịch liệt ho, cô uống vài ngụm sữa tươi trong tay vẫn không thể nào ngừng ho khan: "Khụ khụ, em đi học ở chỗ này, em nhất định phải học tới tháng 6 sang năm á!"

"Ừ." Dung Giản cảm thấy cô nói rất có đạo lý, nhưng anh vẫn là không chút dao động: "Anh có thể giúp em chăm sóc Bạch đường."

"Không. . . . ."

Dung Giản không đợi cô mở miệng, vội vàng bổ sung: "Bây giờ con được anh ôm cũng không khóc nữa rồi."

Anh dừng lại một chút, nói: "Không phải em đã thấy rồi sao?"

Mỗi một lần nhìn coi cũng bị phát hiện, Đường Viên có chút hụt hơi: "Vậy anh chăm sóc Bạch đường đi, em muốn lên lớp!"

Cơm nước xong, Đường Viên đeo ba lô lái xe Dung Giản đi.

Trên lớp, bài tập của "cô" còn được lão giáo sư biểu dương, Đường Viên ngồi ở chỗ đó nghe lão giáo sư ca ngợi, có loại cảm giác vinh dự.

Mới vừa hết một tiết, tiếng chuông điện thoại của Đường Viên và chuông tan học cũng cùng nhau vang lên rồi.

Cô liếc nhìn tên của người gọi tới, chạy đi nghe điện thoại: "A lô, Khánh Nguyên Đại Quân?"

Chuyện sinh bảo bảo cô không nói cho một ai, bao gồm cả Hà Khánh Nguyên, nghĩ tới đây Đường Viên còn có một chút áy náy.

"Bàn Bàn, em đoán xem bây giờ anh đang ở đâu?" Bên kia giọng nói của Hà Khánh Nguyên vô cùng hưng phấn, cách điện thoại Đường Viên cũng nghe ra được anh ta đang đắc chí.

"Anh chờ chút nha." Đường Viên che một lỗ tai, dựng lỗ tai kia lên nghiêm túc nghe, bên kia rất ồn ào, có người nói chuyện, còn giống như có tiếng Anh truyền đến: "Anh đang ở sân bay sao?"

"Bingo! Bàn Bàn của anh thật thông minh!" Hà Khánh Nguyên vỗ tay phát ra tiếng, âm thanh nghe càng vui vẻ hơn: "Ừ, vậy em đoán một chút nữa, anh ở sân bay nào đây?"

Ở sân bay, đoán sân bay nào. . . . .

Trong lòng Đường Viên đột nhiên sinh ra một loại dự cảm chẳng lành.

Một giây kế tiếp, loại dự cảm chẳng lành này của cô đã thành sự thật.

Điện thoại bên kia, Hà Khánh Nguyên dùng loại giọng nói kiểu như chúc mừng em em đã trúng năm trăm vạn mau tới lĩnh thưởng đi nói với cô: "Bàn Bàn, anh đang ở sân bay chỗ em, em mau tới đón anh đi!"

"Như thế nào như thế nào, vui mừng đi!"

Đường Viên nói không ra lời.

Mỗi một lần, khi có người cố gắng (di.da.l.qy.do) cho cô một vui mừng, cô đều sẽ đáp trả lại người đó một vui mừng lớn hơn.

\*\*\*

Sau khi dỗ tiểu Bạch đường ngủ, Dung Giản đi phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, anh ôm bé một ngày, trên người đều là mùi vị của đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48

Edit: Thanh Hưng

Cúp điện thoại, Đường Viên liếc nhìn lịch học của mình, buổi chiều không có lớp.

Thật ra thì cô có loại kích động lái xe trở về trước, giấu Dung Giản và Bạch đường đi. Nhưng ở bên kia Hà Khánh Nguyên lại thúc đặc biệt gấp, cô cảm thấy nếu cô nói buổi chiều mình còn có lớp, tối nay sẽ đi đón anh ta, Hà Khánh Nguyên lập tức sẽ nói vậy tự anh ta sẽ đón xe tới trường học tìm cô.

Cuối cùng Đường Viên dứt khoát trực tiếp lái xe đi sân bay.

Xa xa, Đường Viên đã thấy Hà Khánh Nguyên đang kéo rương hành lý, gần một năm Hà Khánh Nguyên gần như không có thay đổi gì, cô liếc một cái đã nhận ra anh ta trong đám người. Ngược lại Hà Khánh Nguyên thì sau khi cô lớn tiếng gọi tên anh ta lại dùng sức phất tay về phía anh ta thì anh ta mới nhìn về phía cô, còn trưng ra gương mặt khó có thể tin: "Bàn Bàn?"

Hà Khánh Nguyên là thật sự sợ ngây người, anh ta nhìn Đường Viên lớn lên, dáng vẻ gì của cô anh đều đã thấy, chỉ là chưa từng thấy qua dáng vẻ cô lúc gầy. Đường Viên thật sự gầy đi rất nhiều, cô vốn là môi hồng răng trắng, mặt mày lại vô cùng xinh đẹp, trước kia lúc mập mập cũng rất dễ nhìn, hiện tại gầy xuống thậm chí là. . . . . Kinh ngạc.

"Ừ!" Đường Viên chạy tới, đưa tay kéo rương trong tay Hà Khánh Nguyên, đi cùng anh ta ra bên ngoài.

Xe của cô dừng ở bên kia quảng trường, trong lòng Đường Viên có ma, lôi kéo cái rương đi về phía trước thật nhanh. Cô bước vừa lớn lại vội, lúc đi ngang qua bức tượng chỗ quảng trường, còn làm kinh hãi một đám bồ câu trắng.

Chim bồ câu trắng rào rào bay lên, có một con còn xẹt qua bả vai Đường Viên.

Tất cả tốt đẹp giống như một bức tranh.

Hà Khánh Nguyên đi ở phía sau cô, nhìn bóng lưng sức sống bắn ra bốn phía của cô, trong lòng có một nơi lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Đường Viên hoàn toàn không cảm nhận được nội tâm gió nổi mây phun của anh ta, cô ngồi vào trong xe thắt dây an toàn cho mình, chạy xe.

Bắt đầu từ khi nhận được điện thoại của Hà Khánh Nguyên, Đường Viên cũng cảm nhận được ánh mắt dò xét thình thoảng đưa tới của Hà Khánh Nguyên, Hà Khánh Nguyên giống như là có lời muốn nói, lại luôn là muốn nói lại thôi.

Lúc sắp đến giao lộ, Đường Viên rốt cuộc không nhịn được lên tiếng hỏi phá vỡ không gian an tĩnh trong buồng xe: "Khánh Nguyên Đại Quân, sao tự nhiên anh lại đến thăm em thế?"

"Ha ha." Hà Khánh Nguyên cười khan hai tiếng: "Lâu rồi không gặp, nhớ em."

"Em ở bên này như thế nào?" Ngồi máy bay mười mấy tiếng, Hà Khánh Nguyên thấy hơi mệt, anh ta tựa vào chỗ cạnh tài xế quan sát buồng xe rộng rãi, cảm giác loại xe này không phải là một cô gái nhỏ như Đường Viên nên đi.

"Ừ, em rất khỏe." Đường Viên chuyển tâm lái xe, mắt nhìn thẳng.

"Vây thì tốt." Hà Khánh Nguyên lên tinh (di.da.l.qy.do) thần tiếp tục nói chuyện phiếm với cô: "Đúng rồi, di ở nhà không, anh có nên đi mua cái gì làm quà gặp mặt không?"

"Bà ấy không ở nhà." Đường Viên khoác hai tay lên tay lái, lắc đầu một cái nói: "Ông ngoại em ngã bệnh, em . . . . Mẹ em đi chăm sóc ông." Cô vẫn không có thói quen gọi Lê Họa là mẹ.

"Vây mấy ngày nay em ở một mình à?" Hà Khánh Nguyên ngồi thẳng người dậy, hỏi càng hăng say hơn.

"Ha ha." Lần này người cười gượng biến thành Đường Viên, cô tăng hắng một cái: "Anh muốn đi đâu? Chúng ta tới trường học xem một chút trước đi, trước kia không phải là anh cũng học trường này sao?"

Chết đã đến nơi, Đường Viên vẫn có suy nghĩ muốn làm một lần giấy giụa cuối cùng.

Cũng may tâm tình Hà Khánh Nguyên rất tốt, cũng đặc biệt dễ nói chuyện: "Được, vậy trước tiên đi trường học đi, lại nói giáo viên của em có thể anh cũng biết đấy! Thật hoài niệm!"

"Dạ!" Đường Viên thở phào nhẹ nhõm.

Vì kéo dài thời gian, Đường Viên dẫn Hà Khánh Nguyên đi một vòng lớn trong sân trường, thừa dịp Hà Khánh Nguyên ôn chuyện với giáo viên vô tình gặp được, cô lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Dung Giản ——

Anh em tới, anh có thể dẫn Bích đường đi đến nhà của anh tránh một chút hay không?

Rất nhanh Dung Giản đã gửi tin nhắn lại——

Anh em?

Đường Viên hồ đồ, đây là trọng điểm sao? Cô cúi đầu gõ chữ thật nhanh ——

Chính là Hà Khánh Nguyên!

"Bàn Bàn!" Hà Khánh Nguyên nói tạm biệt với vị giáo viên kia, đi tới phía Đường Viên.

Đường Viên cắt điện thoại di động nhìn về phía Hà Khánh Nguyên: "Chúng ta đi đâu ăn cơm đây?"

Hà Khánh Nguyên nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Bên này không có gì muốn ăn, về nhà ăn đi, em xem em rất gầy, anh trai bộc lộ tài năng cho em như thế nào?" Anh ta nói xong lời cuối cùng đã nhao nhao muốn thử.

"Tốt." Đường Viên có chút vô lực đi về phía xe.

.....

"Anh chờ em xuống." Cầm chìa khóa mở cửa chính ra, Đường Viên dẫn Hà Khánh Nguyên tới ghế sa lon, đưa cho anh ta cốc nước, mình thì chạy lên tầng.

Cô mới vừa chạy đến khúc quanh trên cầu thang, lập tức bị một cái tay nắm tay kéo vào phòng trẻ.

Quả nhiên Dung Giản không nghe cô.

"Vì sao Hà Khánh Nguyên lại tới?" Dĩ nhiên Dung Giản sẽ không nghe Đường Viên, dẫn theo Bích đường trốn. Chuyện cười, tình địch của anh cũng đã tìm tới cửa rồi, làm sao anh có thể dẫn theo con trai rồi đi chứ.

Cho dù cực kỳ tức giận, nhưng lại sợ đánh thức Bạch đường ở cách vách, Dung Giản vẫn cố ý nhỏ giọng.

"Khánh Nguyên Đại Quân đến thăm em mà." Đường Viên nhìn anh hơi nhíu lông mày, vẻ mặt có chút không vui, cố gắng rút tay ra nhưng không được: "Bạch đường ngủ chưa?"

"Ừ." Dung Giản mím chặt môi mỏng, chẳng những không buông tay cô ra, ngược lại còn cầm thật chặt.

"Vậy em đi xuống đây, anh dụ dỗ Bạch đường cho tốt đấy." Đường Viên nói xong vẫn không rút tay của mình ra được. Nghe được Hà Khánh Nguyên gọi cô, cô đáp lại một tiếng, dùng cái tay tự do kia đẩy Dung Giản một cái: "Anh em đang ở dưới lâu chờ em đấy!"

Bị cô đẩy một cái, Dung Giản vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lại trầm xuống: "Em để ý anh ta như vậy?"

"Đúng." Đường Viên ngẩng đầu lên nhìn Dung Giản: "Cho nên, anh có thể không cần quản hay không?"

Dung Giản không lên tiếng, mặt không thay đổi nhìn Đường Viên.

Đường Viên bị ánh mắt mang theo cảm giác bị áp bức của anh nhìn đến căng thẳng trong lòng, cô ngẩng mặt nhìn Dung Giản: "Em không biết giải thích quan hệ của chúng ta với anh ấy thế nào." Bây giờ quan hệ giữa cô và Dung Giản rất rối rắm, vừa không ở cùng nhau, cũng không ly hôn, ở giữa còn nhiều thêm một Bạch đường, cô căn bản không biết nói thế nào với Hà Khánh Nguyên.

Dung Giản bị cô chọc cho cực kỳ tức giận, nhưng ngược lại lại càng bình tĩnh, siết cổ tay của cô ung dung nói: "Anh không phải là chồng của em sao?"

Từ khi kết hôn tới nay, Dung Giản còn chưa tự nhận mình là chồng bao giờ, lúc này anh vừa nói như vậy, Đường Viên lại nhớ tới số mệnh giấy thỏa thuận li hôn của mình, mặt cô cũng bị đỏ lên vì tức, còn phải hạ thấp giọng cãi lại Dung Giản: "Chúng ta đã ly hôn, umh. . . . ."

Dung Giản đột nhiên ấn cô lên tường, hôn lên môi cô.

. . . . .

Hà Khánh Nguyên ngồi trên ghế sa lon dưới lầu chờ Đường Viên, thật ra thì anh ta có chút không hiểu nổi rốt cuộc giáo sư Đường nghĩ như thế nào.

Rõ ràng trước đó Đường Viên đã thuận lợi bảo vệ nghiên cứu, sau khi học lên thạc sĩ vài năm cũng sẽ danh chính ngôn thuận ở lại trường, giáo sư Đường lại đột nhiên hết sức thúc đẩy Đường Viên phá cách gia nhập "Kế hoạch trăm người", ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi, làm hại anh ta thật vất vả mới tranh thủ được cơ hội sống chung lâu ngày với Đường Viên cứ như vậy biến mất, vốn dĩ anh ta còn đang trông cậy gần quan được ban lộc đấy!

Aiz, Hà Khánh Nguyên thở dài, cảm giác người của toàn thế giới đều ngăn cản ông già là anh ta nói yêu thương.

Anh ta uống một ngụm nước, tựa vào trên ghế sa lon đợi trong chốc lát nhưng lại chậm chạp không thấy Đường Viên xuống.

"Bàn Bàn?"

Hà Khánh Nguyên gọi Đường Viên một tiếng.

Đường Viên đáp lại một tiếng, Hà Khánh Nguyên kiên nhẫn tiếp tục đợi thêm một lát.

"Bàn Bàn?"

Hà Khánh Nguyên lại gọi một tiếng, lần này anh ta có chút nóng nảy, trực tiếp (lqđ) từ trên ghế salon đứng dậy, đi về phía cầu thang.

Trên bậc thang nhà Đường Viên còn phủ một lớp thảm thật dày, đi lên gần như là yên lặng không một tiếng động.

Bước lên bậc thang cuối cùng, Hà Khánh Nguyên toàn thân chấn động, trong đầu giống như là trong nháy mắt nổ vang như pháo hoa, anh ta bị những đóm lửa liên tiếp nổ cho bối rối! Cả người anh ta cũng cứng đờ tại chỗ.

Nơi góc cua đó, Bàn Bàn của anh ta đang cùng Dung Giản hôn môi.

Đường Viên thấy Hà Khánh Nguyên đỏ ngầu cả mặt, cô dùng sức đẩy Dung Giản ra, vừa định nói chuyện, trong phòng trẻ sát vách, Bạch đường đột nhiên khóc lên. Đường Viên nhanh chóng vọt vào phòng trẻ, bế Bạch đường lên.

Cuối cùng vẫn không gạt được, Đường Viên ôm Bạch đường ra, nói với Hà Khánh Nguyên ——

"Khánh Nguyên Đại Quân, anh làm cậu rồi!"

Hà Khánh Nguyên nhìn Đường Viên một chút, nhìn Dung Giản một chút, lại nhìn tiểu bảo bảo bị Đường Viên ôm vào trong ngực tò mò giương tròn mắt nhìn anh ta một chút.

Tầm mắt anh ta đảo qua đảo lại giữa ba người mấy cái, cả người cũng có chút hoảng hốt, bỗng cái trắng anh ta nuôi lâu như vậy, không chỉ bị heo hôn

một cái, còn bị heo hoàn toàn ăn vào miệng. . . . . Rõ ràng bông cái trắng này là anh ta giữ cho mình mà!

Anh ta từ từ nghĩ lại, có phải năm đó anh ta luôn dụ dỗ Bàn Bàn gọi anh ta là anh trai, thế nên Bàn Bàn thật sự coi anh ta là anh trai ruột rồi hay không!

. . . . .

Hà Khánh Nguyên không ở lại nơi này bao lâu, anh ta biểu diễn tài nấu nướng cho Đường Viên, làm một bàn ăn ngon xong, buổi chiều lập tức lấy có đi hộp nói rồi đi trước.

Đường Viên lái xe đưa anh ta tới sân bay, cô nhạy cảm nhận thấy tâm tình của Hà Khánh Nguyên giờ khắc này cùng lúc tới hoàn toàn khác biệt, anh ta gần như là trầm mặc suốt dọc đường.

Chuyến này anh ta tới rất gấp, đi cũng rất vội vàng.

Sau khi đưa Hà Khánh Nguyên đến sân bay, Đường Viên tự mình lái xe về nhà, trên đường đi qua trung tâm cô lại lần nữa đi vào ghi danh, lúc về đến nhà trời đã tối rồi.

Đường Viên liếc mắt nhìn trong phòng sáng đèn.

Sau khi lên lầu, cô đi phòng trẻ liếc mắt nhìn Bạch đường đang ngủ say trước, Dung Giản không có ở phòng trẻ. Đường Viên đẩy cửa thư phòng ra, đi tìm mấy quyển sách ngày mai đi học phải mang theo.

Cô đặt sách vào trong túi, lại nghe được tiếng bước chân sau lưng, Đường Viên vừa quay đầu lại đã thấy Dung Giản đi ra từ phòng tắm đối diện.

Dung Giản ôm trẻ con một ngày, cảm giác trên người tất cả đều là mùi vị của bé, thế nên thừa dịp Đường Viên đi ra ngoài thì tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ. Anh không thường ở bên này, tắm xong chỉ vậy một cái khăn tắm màu trắng đã đi ra.

Không ngờ Đường Viên đã quay trở về.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đường Viên theo bản năng nhìn anh một cái, ánh mắt lập tức rơi vào vị trí phía dưới xương sườn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* *Khí Con#39* *Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 49

Edit: Thanh Hưng

Phía dưới xương sườn của Dung Giản có một vết sẹo màu đỏ thẫm rất rõ ràng, không phải rất dài, nhưng nhìn rất sâu, ở trên đường cong cơ bụng lưu loát lại bằng phẳng của anh có vẻ cực kỳ rõ ràng, lập tức va vào trong đôi mắt của Đường Viên.

Cô sững sốt một chút, rũ tay đứng ở nơi đó, cảm giác hô hấp của mình đột nhiên dồn dập.

"Cuối cùng cũng đưa anh em đi rồi?" Dung Giản đã buông khăn lông lau khô tóc trong tay, đưa tay cầm T-shirt trên ghế lên, hai ba cái cái đã mặc lên người, anh thay quần áo xong thì đi ra bên ngoài: "Anh làm cơm tối, xuống lầu ăn một chút chứ?"

Đường Viên không lên tiếng, trong lòng cô có chút sợ.

Cô nhớ trước kia trên người Dung Giản rõ ràng không có vết sẹo rõ ràng này.

Rốt cuộc là anh bị thương lúc nào?

Đường Viên đứng dưới đèn treo lớn trong thư phòng, cảm giác cả người cũng bị ánh đèn cực nóng nướng chín.

Trong lòng cô loạn thành một mảnh, nhưng lại vừa như có rất nhiều mảnh vụn ghép vào.



Đầu óc Đường Viên xoay chuyển thật nhanh ——

Cô nhớ rõ rằng đêm hôm đó cô bỏ nhà ra đi Dung Giản còn cố ý muốn đón cô về, nhưng trong hai ngày cô chạy (đi.da.lqy.do) về trường học quân huấn kia, Dung Giản lại không liên lạc với cô một lần nào;

Nhớ tới trong thời gian quân huấn có một lần cô đứng từ trên mặt đất lên thiếu chút nữa bị ngã xuống, nhưng lại rơi vào trong ngực Dung Giản, khi đó cô ở trong lòng anh hít hít mũi ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt;

Còn có thời tiết rõ ràng nóng như vậy, thế mà ngày đó anh lại mặc một cái áo sơ mi rất dày màu đen tuyền. . . . .

"Là lúc em rời nhà đi kia sao?" Vành mắt Đường Viên hơi nóng, cô ngẩng mặt nhìn về phía Dung Giản đang đi tới trước mặt mình, nhỏ giọng hỏi.

"Ừ." Dung Giản không phủ nhận.

Thì ra là khi đó anh đang bị thương, hơn nữa bị thương. . . . .

Đường Viên trầm mặc một hồi nhớ tới vết sẹo mới vừa rồi trên bụng Dung Giản kia, vết sẹo bằng phẳng rất giống vết dao, còn có hai vết sẹo chạy ngang lòng bàn tay và đốt ngón tay Dung Giản tối hôm qua cô thấy nữa, hai vết sẹo kia gần như song song, giống như là anh tự tay siết thật chặt một thanh dao găm sắc bén mà để lại vết thương.

"Lúc đó anh bị người kia đâm cho một nhát?" Đường Viên nói ra suy đoán trong lòng, trong lòng cô rất loạn, cho dù bây giờ Dung Giản hoàn hảo đứng trước mặt cô, nhưng trong đầu cô vẫn là hình ảnh dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, nửa người Dung Giản lập tức đều là máu.

"Một chút vết thương da thịt, không thương tổn đến nội tạng, anh không sao." Dung Giản giơ tay lên ôm bả vai Đường Viên, nhìn vào mắt cô nói, khỏe mắt Đường Viên ửng hồng, hai mắt ướt nhẹ, anh nhìn thấy mà đau lòng.

Dung Giản không ngờ cô lập tức liên tưởng vết thương trong lòng bàn tay và vết sẹo trên bụng anh lại với nhau.

Buổi sáng hôm đó anh đỡ xe xong, lúc đi ra khỏi bãi đỗ xe ngầm lại chạm mặt một người đàn ông ăn mặc kín mít.

Người đàn ông nhìn thấy anh, lúc người đó đi tới phía anh thì dư quang khỏe mắt Dung Giản bỗng thấy trong tay hắn ta giống như lóe lên ánh bạc, anh muốn tránh nhưng đã quá chậm, người đàn ông kia giơ tay lên lập tức đâm dao găm vào bụng anh, trong nháy mắt mũi dao chưa chạm vào da thịt, Dung Giản còn chưa có cảm giác đau, chỉ cảm thấy bụng chột lạnh, anh nhanh chóng đưa tay nắm lưỡi dao, tránh cho người đàn ông kia đâm dao găm vào càng sâu hơn.

May mắn là hơi sức của anh rất lớn, vượt qua sức lực trong tay người đàn ông kia, chỉ là bàn tay siết dao của anh bị lưỡi dao sắc bén cắt tới máu tươi chảy ròng ròng.

Lúc đi bệnh viện, một học trưởng của anh còn nói may nhờ anh tay mắt lạnh lẽo bắt được dao găm, mũi dao chỉ cách tì tạng của anh có mấy millimet.

Dung Giản tránh nặng tìm nhẹ giải thích cho Đường Viên một chút.

"Hắn ta là kẻ thù của anh ư?" Đường Viên trầm mặc một hồi đột nhiên hỏi, khi đó Dung Giản rất nguy hiểm sao?

"Không có, hắn ta chỉ là tên côn đồ." Dung Giản không muốn tiếp tục đề tài này nữa, anh túm tay Đường Viên đi xuống dưới lầu: "Ăn cơm trước, sáng mai em còn có lớp, đi ngủ sớm một chút."

Dung Giản nói như gió nhẹ nước chảy, nhưng Đường Viên nghe cũng có thể tưởng tượng được hung hiểm ngay lúc đó.

Rõ ràng anh bị thương, nhưng cái gì cũng không nói với cô, còn như không có việc (lqđ) gì tới trường học thăm cô, ôm cô tới phòng y tế của trường học, theo cô ăn cơm, còn nữa, còn cố ý tìm người học trưởng kia quân huấn thay cô. . . . .

\*\*\*

Buổi tối Đường Viên nằm ở trên giường hoàn toàn không ngủ được, cô vừa nhắm mắt lại thì trong đầu lại tự động hiện ra các loại hình ảnh.

Đường Viên ở trên giường lật người, kéo chăn lên trùm kín đầu. Cả người cô đều chìm vào trong bóng tối rồi, vẫn là không sinh ra một chút buồn ngủ nào. Đường Viên dứt khoát chạy đi các diễn đàn lớn dạo một vòng, đi dạo đến cuối cùng đều xem tất cả các tin tức nóng hổi xong cũng đã hơn ba giờ sáng rồi, cô vẫn còn không ngủ được, lại không có chuyện gì có thể giết thời gian, Đường Viên nằm một lát đột nhiên nhớ tới trang diễn đàn của Tây đại.

Cô đăng nhập bằng tên của mình, vừa truy cập vào thì trực tiếp chọn chuyên mục "Du học sinh", cái này cơ bản đều là lưu học sinh và sinh viên trao đổi, Đường Viên tìm danh sách chuyên mục xem một chút, xem xong lại thuận tay chọn một đề cử.

Lúc mở ra Đường Viên mới phát hiện, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt lại là bức ảnh cô và Khánh Nguyên Đại Quân chụp chung, Đường Viên phóng to hình nhìn kỹ một lần, hình được chụp vào buổi sáng hôm nay khi cô và Khánh Nguyên Đại Quân cùng nhau đi trong sân trường.

Chủ topic viết rất đơn giản ——

Buổi sáng nhàn rỗi không chuyện gì đi dạo sân trường, thế mà lại gặp được Khánh Nguyên Đại Quân. Đáng tiếc là Đại Quân lại đi dạo cùng một cô em xinh đẹp, lâu chủ đứng bên cạnh nhìn nửa ngày, cuối cùng không nhịn được ôm tâm tình bị thương lại kích động chụp một tấm hình.

Hơn nửa đêm, bình luận phía dưới vẫn còn rất sống động ——

1L: Bị thương ta có thể hiểu, dù sao cũng là nam thần của cô có bạn gái. Nhưng cô nói cho tôi nghe một chút, kích động là ở đâu ra?

Lâu chủ trả lời 1L: Ừ, chính là —— thức ăn cho chó này, không thể chỉ có một mình tôi ăn.

Đường Viên xem mà có chút mù mịt, mặt dấu chấm hỏi cùng dấu chấm than, cô em này nói nhìn thấy cô đi cùng với Khánh Nguyên Đại Quân chính là bị ăn thức ăn cho chó!

Cô như rơi vào trong sương mù tiếp tục kéo xuống dưới, lâu dưới có người nói Khánh Nguyên Đại Quân là người cho điểm cuối kỳ cao nhất, còn có người hỏi cô là ai, khá quen.

Rất nhanh đã có người nhận ra cô ——

11L: Đây không phải là Đường Viên lớp gia công kim loại ư, Khánh Nguyên Đại Quân dạy nghiên cứu sinh, đây không phải là cặp đôi thầy trò yêu nhau của học viện kinh tế chúng ta sao!

Thầy trò yêu nhau. . . . .

Đường Viên đen mặt tiếp tục nhìn xuống, đột nhiên nhảy ra lâu14 ——

Cô ấy à, lại nói tôi còn biết không ít chuyện của cô ấy, tính tình thôi không nói, sợ bị phong hào. . . . .

Lầu 14 giống như muốn nói lại thời rất nhanh đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người, rồi rít phản hồi cầu mong bất quá gì khác, ngay cả Đường Viên là người trong cuộc xem mà lòng hiếu kỳ cũng bị kích thích.

Lầu 14 trái lại rất sáng khoái yêu sách ——

Từng bước từng bước.

Mọi người cũng đã biết đi, Đường Viên là người mà thành tích luôn thứ nhất đứng không, điểm tích lũy cao ngất ngưỡng, nhưng khẳng định mọi người không biết, ba cô ấy là ai.

Ba người ta là viện trưởng học viện công nghệ của Tây đại chúng ta đây.

Đường Viên có hơi thất vọng, cô còn tưởng rằng lầu 14 có tin tức to lớn gì đây.

Quản chúng vây xem trong lầu cũng không cảm thấy quá hứng thú, lầu 14 có lẽ là đã nhìn ra, vội vàng đưa ra một dự đoán mãnh liệt ——

Trước đây Đường Viên không phải dựa vào bảo vệ thành công nghiên cứu mà được đến học viện thương mại sao, nhưng không được mấy ngày thì cô ấy lại vội vàng ra nước ngoài. Lúc ấy tôi còn nghĩ cơ hội bảo vệ nghiên cứu chúng ta dốc sức cố gắng sao cô ấy lại đành lòng buông tha.

Sau đó tôi mới biết cô ấy ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi.

Các người có thể cảm thấy ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi không khó gì, nhưng mà cô ấy ra nước ngoài lại là đi theo kế hoạch trăm người của Tây đại chúng ta!

Hơn nữa người ta là ý muốn nhất thời.

Nghe giáo viên của tôi nói, trước đó căn bản cô ấy không ghi danh.

Lầu 14 vừa tung tin tức này ra, trong lầu mới thật sự sôi động.

Không chỉ có trong lầu sôi động, Đường Viên cũng bị cái tin tức này làm cho kinh hãi. Giáo sư Đường nói ông đã sớm giúp cô báo danh mà, cô suy nghĩ lại lời nói lúc ấy của giáo sư Đường, liếc nhìn thời gian trong nước, bây giờ vẫn là ban ngày. Đường Viên không nhịn được từ trong chăn bò dậy, gọi điện thoại cho giáo sư Đường.

"A lô, Bàn Bàn, rốt cuộc con cũng nhớ tới ba rồi à?" Giáo sư Đường rõ ràng mừng rỡ không thôi, nhưng nhận điện thoại vẫn còn cố tình muốn trêu cô.

Đường Viên cũng đã quen rồi, cô và giáo sư Đường chọc vui mấy câu thì đã không dừng lại được, gần nửa canh giờ Đường Viên mới hỏi ra vấn đề cô muốn hỏi nhất: "Ba, ban đầu cái kế hoạch trăm người đó, ba thật sự giúp con báo danh từ trước sao?"

"Ha ha, ha. . . . ." Giáo sư Đường cười khan mấy tiếng, giống như là chột dạ: "Dĩ nhiên."

"Nhưng, con nghe nói không phải thế." Trái tim Đường Viên nhất thời chìm xuống.

"Bàn Bàn, là như vậy, ba biết người phụ trách hạng mục này của Tây đại, hẳn nói người phù hợp với yêu cầu của hạng mục này nhất thời rút lui, cho nên ba bèn giúp con ghi danh." Giáo sư Đường nghiêm túc giải thích: "Con phù hợp yêu cầu á, cho nên cuối cùng vẫn là được tuyển thời."

"Nếu không phải là dự định từ trước. . . . ." Trong đầu Đường Viên chợt lóe lên ý tưởng, cô giống như bắt được điều gì đó, hỏi cực nhanh: "Ba, tại sao lúc ấy đột nhiên ba lại muốn con ra nước ngoài?"

Thời gian trôi qua một năm, giáo sư Đường đột nhiên bị cô hỏi như thế, nhất thời không nghĩ ra lý do ban đầu, trầm mặc một hồi.

Đường Viên tỉnh táo lại, bắt đầu sắp xếp lại thời gian——

Đầu tiên là Dung Giản bị đâm cho một nhát, sau đó giáo sư Đường tìm cô nói chuyện ra nước ngoài.

Hai chuyện này quá gần nhau, hơn nữa bây giờ cô suy nghĩ kỹ một chút, ban đầu lúc cô gọi điện thoại cho Dung Giản hỏi ý kiến anh, đối với việc cô đột nhiên muốn xuất ngoại này Dung Giản tuyệt không ngoài ý muốn, từ đầu tới cuối cũng đều đặc biệt tỉnh táo, cũng không từng thể hiện ra vẻ không đồng ý hoặc là cố gắng giữ lại.

Đường Viên tựa vào đầu giường, nắm chặt tay cầm điện thoại di động: "Ba, Dung Giản đã sớm biết sao?"

"Bàn Bàn." Giáo sư Đường thở một hơi thật dài: "Lúc đó là Dung Giản đi tìm ba, nói muốn đưa con ra nước ngoài. . . . . Bây giờ không phải Dung Giản đã tới tìm con rồi ư, con có thể tự mình đi hỏi cậu ta. . . . ."

Cúp điện thoại, Đường Viên giơ tay lên lau mặt một cái mới phát hiện ra trên mặt mình ướt nhoe nhoe. Cô hít sâu một hơi, đập dếp chạy tới thư phòng tìm Dung Giản.

Đường Viên đẩy cửa thư phòng ra, ánh đèn (đi.đạ.lqy.do) màu vàng ảm áp rải khắp căn phòng, cô ngược mắt lên nhìn Dung Giản dưới ánh đèn, trong tầm mắt đột nhiên hình dáng anh có chút mờ hồ.

"Em làm sao vậy?" Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, Đường Viên nghe được âm thanh của anh lại càng muốn khóc.

Dung Giản từ phía sau bàn sách đứng lên, đi tới phía cô, vươn tay giúp cô lau nước mắt.

Cô vừa khóc, mặt đã bị nước mắt cọ rửa đến lạnh lạnh, đầu ngón tay ảm áp của Dung Giản xoa lên mắt của cô, giống như mang theo nhiệt độ có thể thiêu cháy cô.

Đường Viên có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh, cô muốn hỏi anh tại sao cái gì cũng không nói cho cô biết, muốn hỏi anh là có phải anh sợ cô ở bên cạnh anh sẽ gặp nguy hiểm nên mới đi tìm giáo sư Đường, cùng giáo sư Đường cùng nhau nghĩ biện pháp đưa cô ra nước ngoài không, nhưng tuy cô há miệng mà lại một chữ cũng không nói ra được.

"Đường Viên?"

Dung Giản ôm mặt của cô, có chút nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 50

Edit: Thanh Hưng

"Nói chuyện."

Dung Giản vừa nhìn thấy Đường Viên khóc thì hoàn toàn luống cuống, lời vừa ra khỏi miệng anh mới ý thức được giọng nói của mình quá lạnh lùng quá cứng rắn rồi, anh cúi đầu nhìn vào trong đôi mắt đen nhánh của cô, tận lực thả nhẹ âm thanh: "Em làm sao vậy?"

"Tại sao anh lại muốn đưa em ra nước ngoài?" Đường Viên muốn lau sạch những giọt nước mắt không có tiền đồ kia đi, nhưng tay cô còn chưa nâng lên, dòng nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt đã bị ngón tay cái của Dung Giản lau sạch.

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Dung Giản, nói: "Mới vừa rồi em đã gọi điện thoại hỏi ba em, ông ấy nói lúc đó là anh đi tìm ba. . . . ."

"Dung Giản, tại sao anh lại bị người đâm một dao? Tại sao phải gặp nguy hiểm?"

Dung Giản biến sắc.

Đường Viên kiên định nhìn anh, nói: "Em xin anh nói cho em biết."

Sau khi cô nói xong Dung Giản thật lâu (di.da.lqy.do) cũng không nói chuyện, thư phòng lại rơi vào yên lặng, không khí đông lạnh đến mức Đường Viên thật vất vả mới lấy được dũng khí để đi tới hỏi một đáp án đứng ở nơi đó cũng cảm thấy quanh thân rét run.

Cho dù cô đã kết hôn với anh, nhưng trừ một lần ăn cơm với Dung Hoa kia, cô cũng chưa từng thấy những người thân khác của Dung Giản, trừ khoảng thời gian lớp mười năm ấy vì học chung với Dung Giản mà biết được sự thực là cha mẹ anh đều đã mất ra, cô đối với anh gần như không biết gì cả.

Cô vẫn không dám hỏi, anh cũng chưa từng nói với cô.

Dung Giản buông lỏng bàn tay đang ôm mặt cô ra, đi tới trước cửa sổ sát đất mở một cánh cửa sổ nhỏ, đưa lưng về phía Đường Viên châm một điếu thuốc.

Đã bảy năm rồi, anh vẫn không muốn hồi tưởng lại những hình ảnh kia.

Chủ nhiệm lớp về mặt nặng nề nói cho anh biết cha mẹ anh xảy ra chuyện, người tài xế quỹ xuống trước mặt anh khẩn cầu tha thứ, chiếc xe vớt từ trong nước ra đã hoàn toàn biến dạng, cha bị nhân viên y tế đắp một tấm vải trắng lên người, mẹ bị đưa đi bệnh viện cấp cứu, bà ngoại gào khóc, ông ngoại lớn tiếng mắng Mục Từ Kỳ là tên tiểu súc sinh. . . . .

Tất cả đều tới quá đột ngột, trước khi Dung Hoa chạy từ nước ngoài về anh chỉ có thể dè dặt tất cả cảm xúc, hết sức tỉnh táo liên lạc với nhà tang lễ làm hậu sự cho cha, về nhà tìm tất cả tiền mặt, biên lai tiền gửi, chi phiếu... mà anh có thể tìm được để trả tiền chữa bệnh cho mẹ đang nằm trong phòng ICU, anh dốc hết toàn lực để cứu Mục Từ Lâm, vậy mà những thân thích kia lại nói bên tai anh rằng anh làm như thế là không đúng, nói anh cứ khư khư cố chấp như thế sẽ để cho mẹ anh cả người cảm đầy ống nằm ở trên giường bệnh kia càng khổ sở hơn, nói anh phải vì mình tính toán về sau thì mẹ anh mới có thể an tâm ra đi, thậm chí ngay cả ông ngoại anh cũng nhảy ra nói những lời có vẻ đường đường chính chính kia, nhưng anh lại không để cho bà an tâm, anh hoàn toàn không muốn cho bà đi!

Cuối cùng anh vẫn là không thể ra sức, mấy ngày sau khi đưa cha đi, anh cũng lại đưa mẹ mình đi ở cùng một nhà tang lễ đó.

Sau đó anh không muốn lại trở lại lớp học đối mặt với những ánh mắt hoặc là đồng tình hoặc là tiếc hận kia, dứt khoát theo lời mời của Tây đại trực tiếp tham gia thi tốt nghiệp trung học năm đó.

Đây là cách anh giải quyết triệt để tất cả mọi chuyện, hoàn toàn không nghĩ tới quá khứ.

. . . . .

Sau khi yên lặng hồi lâu, Dung Giản nghe được âm thanh của mình vang lên trong thư phòng: "Được."

"Học kỳ hai năm lớp mười, cha mẹ anh xảy ra tai nạn xe cộ." Dung Giản nắm chặt bàn tay, hít sâu một hơi, tỉnh táo mở miệng nói: "Anh hoài nghi thủ phạm hại chết cha mẹ anh là ông chủ công ty mẹ anh, chính là cha của Tổng Dư Ca."

Anh vẫn luôn cảm thấy tai nạn xe cộ năm đó của cha mẹ không đơn giản như vậy, đoạn đường lân cận nơi xảy ra chuyện có hai camera, địa điểm xảy ra chuyện lại vừa đúng là góc chết của một camera trong đó, không thể thấy rõ màn hình giám sát, một cái còn lại trong quá trình thu thập chứng cứ lại vô cơ biến mất. Đêm đó lại đổ mưa to, dấu vết trên mặt đường cũng bị mưa to cọ rửa sạch rồi. Tài xế gây tai nạn không chạy trốn, báo cảnh sát cũng nhận tội tại chỗ, sau khi sự cố được kết án, tài xế bị phán sáu năm tù.

Cho đến mãi sau này vào một lần tình cờ, lúc anh sửa sang lại giá sách tìm được chìa khóa mở được tủ sắt trong thư phòng, sau khi mở tủ sắt đó ra anh lại tìm được chứng cứ phạm tội kinh tởm năm đó của Tổng Khen mà Mục Từ Lâm đã thu thập được, số tiền khổng lồ.

Anh bắt đầu hoài nghi Tổng Khen.

Sau khi cha mẹ anh gặp chuyện không may, Tổng Khen đã đưa Tổng Dư Ca ra nước ngoài du học, hàng năm bản thân ông ta cũng ra nước ngoài với Tổng Dư Ca, rất ít khi trở về nước.

Ngược lại Tổng Dư Ca vẫn không hề cắt (lqđ) đứt liên lạc với anh, thỉnh thoảng lại đổi số gọi tới đây.

"Anh hoài nghi ông ta hại chết cha mẹ anh, ông ta cũng hoài nghi trong tay anh có chứng cứ phạm tội của ông ta."

Một năm trước, thời hạn thi hành án của tài xế gây tai nạn kết thúc và đã được thả ra, Tổng Khen cũng đột nhiên dẫn Tổng Dư Ca trở về nước.

Khi biết được Tổng Khen đã trở lại, anh gần như không ép được cảm xúc sôi trào trong nội tâm. Trừ những chứng cứ có thể chứng minh Tổng Khen có động cơ giết người ra, anh không có bất kỳ chứng cứ nào để có thể định tội Tổng Khen.

Khoảng thời gian xúc động nhất, thậm chí ngay cả lúc lái xe thỉnh thoảng anh cũng nghĩ muốn liều lĩnh hung ác đập chân ga nghiền qua người Tổng Khen.

Cuối cùng vẫn là lý trí chiếm thế thượng phong, thứ anh hoàn toàn nghiền nát không phải là Tổng Khen, mà là kích động của mình.

Sau khi Tổng Dư Ca trở về thì bắt đầu liên tiếp tới công ty tìm anh, có lẽ là anh đối với Tổng Dư Ca không còn che giấu sự chán ghét cùng lạnh nhạt

khiến Tổng Dư Ca ý thức được vấn đề nên đã đi hỏi Tổng Khen, Tổng Khen bắt đầu hoài nghi anh biết cái gì.

Đoạn thời gian đó, Tổng Khen chủ động hợp tác khai phá một hạng mục với công ty bọn họ, trong lúc đó vẫn vô tình hay cố ý thử dò xét anh, thậm chí tìm người đâm anh một dao, cảnh cáo hoặc là. . . . . Uy hiếp.

Đêm đó anh phải đi tìm giáo sư Đường, kế hoạch là lập tức đưa Đường Viên vẫn luôn buồn phiền ở nhà này đi.

Chỉ là không phải tất cả mọi chuyện đều ở trong kế hoạch của anh, tựa như anh cố ý xin học trưởng của Đường Viên quân huấn thay cô, không ngờ cũng là bởi vì cái này, làm hại cô gặp phải trận hỏa hoạn kia.

"Chính là như vậy."

Cho dù chỉ là nói chuyện, Dung Giản cũng thủy chung đè nén cảm xúc sôi trào, gắng hết sức giữ tinh tảo, chỉ có bàn tay anh là siết thật chặt, dùng sức đến khớp xương trắng bệch.

Giữa ngón tay của anh là một đoạn tàn thuốc lá thật dài cuối cùng cũng không chống đỡ được sức nặng của bản thân nữa, rơi xuống.

Dung Giản dập tắt tàn thuốc trong tay, ngược mắt lên nhìn cửa sổ sát đất, trong bóng đêm yên tĩnh, cửa sổ sát đất giống như một chiếc gương phản chiếu rõ ràng bóng dáng Đường Viên phía sau anh.

Cô rũ tay đứng ở nơi đó, xem ra là tay chân luống cuống.

Dung Giản vứt tàn thuốc trong tay, đi tới phía cô, đưa tay ấn cô vào trong ngực mình.

Rất nhanh, anh cũng cảm thấy chỗ xương quai xanh của mình bị thấm ướt.

"Ô a —— oa. . . . ." Tiểu Bạch đường ở phòng trẻ sát vách đột nhiên lại khóc.

Dung Giản mới vừa dụ dỗ lớn xong, lại dẫn lớn đi dụ dỗ nhỏ.

Tối nay Bạch đường không biết làm sao, cứ khóc suốt. Dung Giản đổi tã giấy sạch sẽ cho bé, dứt sữa bột, còn đặt lên trán bé một nụ hôn, đều vô dụng, Bạch đường vùng cánh tay nhỏ mập mập đập chân, khóc đến bi thống.

"Bạch đường." Dung Giản đưa tay gãi gãi cằm đôi của con trai anh, trên cằm mềm nhũn của Bạch đường cũng bị nước mắt làm ướt.

Lần này ngay cả đầu ngón tay của Đường Viên cũng đều vô ích.

Hết cách rồi, Dung Giản không thể làm gì khác hơn là đưa Bạch đường cho Đường Viên, còn mình thì đứng ở bên cạnh xem Đường Viên dỗ bé. Anh vẫn luôn cảm thấy Đường Viên còn nhỏ, lúc nhìn cô đỏ mắt đưa hai tay ôm lấy Bạch đường cũng đang khóc đến đỏ mắt, có loại cảm giác không dễ chịu.

Sau khi được Đường Viên ôm như ý nguyện, hốc mắt Bạch đường vẫn là hồng hồng, phồng má uất ức vô cùng.

"Có phải con cố ý hay không hả, tiểu mập mập?" Đường Viên nắm gương mặt mập mập của Bạch đường, Bạch đường a a kêu hai tiếng, mở to cái miệng nhỏ nhắn ra cắn đầu ngón tay của cô, Đường Viên cố ý đưa ngón tay dài ra trước mặt bé vẽ một vòng lại một vòng, tiểu Bạch đường giương tròn mắt, nhìn chăm chăm theo ngón tay của cô kém chút nữa bị hôn mê.

Lung lay một lát, Đường Viên bỏ Bạch đường mơ mơ màng màng vào trong giường trẻ con đắp kín chăn nhỏ, Bạch đường rớt cuộc cũng khóc đủ mà ngủ thiếp đi.

Vậy mà Đường Viên hoàn toàn mất ngủ, cô gồi lên cánh tay Dung Giản nằm trên giường lớn nhìn trần nhà, một cái tay đột nhiên đặt lên đôi mắt của cô, âm thanh Dung Giản trầm trầm: "Ngủ đi, sáng mai em còn có lớp đấy."

"Làm sao anh biết sáng mai em có lớp?" Đường Viên bị gọi lên lòng hiếu kỳ, không nhịn được hỏi.

Dung Giản che mắt của cô, nói: "Đăng nhập vào hệ thống của em."

"Ax, làm sao anh. . . . ." Đường Viên không nói nữa, cô lập tức nghĩ tới lá đơn xin ly hôn biến mất lúc trước.

"Em không ngủ được." Đường Viên nháy nháy mắt, lông mi chạm vào lòng bàn tay Dung Giản.

Ngón tay Dung Giản che mắt Đường Viên, mới vừa rồi cô đã khóc, lông mi vẫn còn ướt nhẹp, lòng bàn tay anh bị cọ qua cọ lại có chút nhột.

Dung Giản thu cánh tay, ôm Đường Viên vào trong lồng ngực mình, có loại cảm giác đã lâu. Duy nhất bất đồng chính là hiện tại ôm Đường Viên vào lòng không còn cảm giác mập mập như trước nữa rồi, nhưng vẫn là mềm nhũn.

Anh tự tay dò vào trong áo ngủ của cô, sờ sờ vết thương trên cái bụng bằng phẳng kia của cô, âm thanh trầm thấp: "Lúc em sinh Bạch đường có đau hay không?"

"Em không lừa anh, lúc sinh thật sự không đau." Đường Viên hơi ngửa, cô bắt lấy ngón tay Dung Giản nhớ lại chuyện xảy ra trong mấy ngày đó: "Chính là trước lúc sinh thì đặc biệt đặc biệt đau, em quá khản trương, hơn nữa em là người mập, nhưng mà huyết áp của em lại đặc biệt thấp, bác sĩ nói đầu bào bào còn lớn hơn, cho nên đã nói trước là sẽ mổ rồi."

"Ừ." Dung Giản siết chặt vòng tay ôm cô, mang theo cô lật người, bế cô lên trên người.

Tư thế như vậy, cả người Đường Viên cũng nằm trên người Dung Giản, cô có chút may mắn, bây giờ cô gầy, cũng đã nhỏ hơn rất nhiều, nếu là lúc trước, ngộ nhờ cô nằm ở trên người Dung Giản còn to hơn Dung Giản. . . . .

Hình ảnh kia thật đẹp.

"Sau khi hết thuốc tê cũng rất đau." Cảm thấy ngón tay Dung Giản vẫn di chuyển trên vết mổ của mình, Đường Viên lấy lại tinh thần nằm trên (di.da.l.qy.do) ngực Dung Giản, hạ thấp giọng xuống, cô nói: "Về sau em không bao giờ muốn sinh con nữa đâu."

"Được." Dung Giản trịnh trọng nói: "Vậy thì không sinh nữa."

Bị ngón tay Dung Giản làm cho có chút nhột, Đường Viên né tránh, muốn từ trên người anh đi xuống, cô vừa động một chút đã bị Dung Giản ấn về.

"Quá nóng, Dung Giản." Đường Viên không nhịn được mở miệng, cô cũng rất muốn được Dung Giản ôm đầy. Nhưng mà, hô hấp ẩm áp của Dung Giản phun vào trên đỉnh đầu cô, cánh tay thì dùng sức ôm hông của cô, bàn tay khớp xương rõ ràng đè lên hông của cô, quan trọng nhất là. . . . .

Áo ngủ của cô đã vì cô gầy gù mà bị vén lên, hiện tại cả người cô gần như đều dính vào trên người anh, còn bị địa phương nóng bỏng đứng dậy của anh. . . . . Chống đỡ bắp đùi, một tay Đường Viên cố gắng ấn giường không để cho mình hoàn toàn đè lên trên người Dung Giản, đôi chân cũng không biết nên đặt thế nào.

"Thật, quá nóng." Hô hấp của Đường Viên có chút gấp gáp, cảm giác mình sắp bị đốt cháy rồi.

Nghe vậy Dung Giản nhấc tay đặt trên eo cô lên, còn vén chăn đắp trên người bọn họ ra, thừa dịp anh giờ tay Đường Viên vội vàng thuận thế bò dậy, nhưng chưa bò dậy được đã lại bị đè xuống.

"23 độ, không nóng." Dung Giản vứt bỏ điều khiển điều hòa trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51

Edit: Thanh Hưng

Trong phòng tối đen như mực, Đường Viên nằm ở trên người Dung Giản. Cô quá khản trương, ngay cả lòng bàn tay đè lên giường cũng nổi lên một tảng mồ hôi mỏng.

Dung Giản vứt bỏ điều khiển điều hòa trong tay, sau khi ôm cô xoay người lại thì cũng không có động tác khác nữa, nhưng vẫn ôm thật chặt cô vào trong ngực, không có ý buông tay.

Dù sao cũng không tránh được cánh tay của anh, Đường Viên dứt khoát nhận mệnh, cô dịch người xuống một biên độ nhỏ, vùi mặt vào cổ Dung Giản.

Dung Giản giờ tay lên vuốt vuốt tóc của cô, không nói gì.

Trong căn phòng yên tĩnh, không khí cực kỳ ẩm áp.

Chỉ là đường Viên cảm giác giống như mình bị đặt trên vỉ nướng, cô (di.da.l.qy.do) thấp thỏm trong lòng, nhưng lại vừa mơ hồ sinh ra vẻ mong đợi, cổ tình Dung Giản vừa không ‘nướng’ cô, lại cũng không buông cô xuống.

Chờ cả ngày, cuối cùng Đường Viên cũng không nhịn được mà mở miệng trước.

"Muốn. . . ." Ngón tay Đường Viên không tự chủ mà co lại một chút, nắm chặt ga giường, cô hít sâu một hơi, lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi: "Phải là tư thế này sao?"

Lúc cô nhỏ giọng nói chuyện, tất cả hơi thở ẩm áp đều phun trên hầu kết Dung Giản, hầu kết Dung Giản bỗng nhúc nhích một cái, hô hấp nặng nề. Vốn chỉ là anh đã không ôm cô như thế này quá lâu, nghĩ muốn ôm cô ngủ một giấc, hiện tại vì một câu của Đường Viên mà anh lập tức lên tinh thần, cảm giác huyết dịch cả người đều chạy thẳng về phía bụng dưới, trong nháy mắt tất cả lý trí và khắc chế đều tan thành mây khói.

Dung Giản cúi đầu "Ừ" một tiếng, siết chặt cánh tay.

"Nhưng em không quá biết đâu." Đường Viên cực kỳ thành thật, loại tư thế cùng động tác với độ khó cao này cô hiển nhiên không làm được, cô chỉ có hai lần kinh nghiệm, cũng chính là nằm ngửa mặc cho. . . . .

Dung Giản: ". . . . ." Sẽ không gì trêu chọc!

"Dung Giản, anh vẫn là buông em xuống đi." Đường Viên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Chờ hôm nào em học một cái lại nói, hơn nữa chúng ta đã nói không sinh báo bảo nữa, nơi này lại không có áo mưa, không thể hành động thiếu suy nghĩ!"

Từ bồi thường trong lòng, Đường Viên còn ngửa đầu hôn cằm Dung Giản một cái: "Ngủ ngon."

Vừa dứt lời, trên eo cô lập tức có thêm hai cái tay, Dung Giản đột nhiên siết hông của cô bế cô lên: "Sẽ không mang thai."

Anh nói rất chắc chắn.

. . . . .

"Dung Giản. . . . . Hô. . . . ." Đường Viên ngồi trên người Dung Giản, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển: "Em không muốn động."

"Hả?" Giọng nói Dung Giản trầm thấp lại khàn khàn, vô cùng hấp dẫn.

Đường Viên bị mê hoặc, cô tiến tới bên tai anh, hắng giọng giả hoạt nói: "Như vậy, anh nói anh yêu em đi, anh nói một câu em sẽ động một cái."

Dung Giản cao ngạo lại dễ dàng xấu hổ như thế, cô đoán chắc anh sẽ không nói.

Vậy mà cô nhầm rồi.

Cô vừa nói xong lập tức bị Dung Giản lật ngược lại, động tác của Dung Giản rất mạnh làm cho cô căn bản không nói ra lời.

Cả một đêm, tay mới Đường Viên dưới sự chỉ đạo của Dung Giản mà vận động cả đêm. Cuối cùng lúc bị Dung Giản ôm tới phòng tắm, cô đã mệt mỏi ngay cả đầu ngón tay cũng không nhắc lên được.

Mơ mơ màng màng được Dung Giản tắm rửa sạch sẽ, Đường Viên mắt cũng không mở ra được.

Dung Giản lấy khăn lông bọc cả người cô lại, đưa tay chính diện ôm cô lên, hai tay Đường Viên ôm cổ anh, cặp chân dài vòng qua ngang hông anh, cả người cũng dính vào trên người anh.

Sống mũi cao của Dung Giản chạm vào chóp mũi cô.

Đường Viên lao lực nháy nháy mắt, ngược mắt lên nhìn Dung Giản ngay trước mắt, gương mặt rất có tính sát thương của Dung Giản cách cô quá gần, người nhan khổng Đường Viên này lập tức tỉnh táo, cô còn nhìn thấy trên mặt anh có một tầng màu hồng mỏng rõ ràng.

"Anh yêu em."

Lần đầu tiên, anh nói yêu.

Anh còn nói anh yêu cô!

Đường Viên cảm giác cô đâu chỉ là thiếu dưỡng khí, mà trái tim cô cũng lập tức bị lấp đầy rồi, cô tiến tới nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng của anh, rất nhanh đã bị Dung Giản đảo khách thành chủ, cướp đoạt tất cả hô hấp, lần này cô thật sự thiếu dưỡng khí rồi.

Trải qua sự việc lần này, phát hiện lớn nhất của Đường Viên chính là mình động cái gì mặc dù nghe rất lợi hại, nhưng thật sự quá tiêu hao thể lực, cô cảm thấy, cô vẫn thích hợp nằm ngửa hơn.

Còn có một phát hiện khác, chính là Dung Giản không chỉ nói cho xong mà chắc chắn anh còn nói được làm được, hơn nữa anh cũng không phải là khó chịu mà là anh thật sự cấm dục, nói không cần bảo bảo, nên đến lúc quan trọng nhất thì anh thật sự có thể tỉnh táo đẩy lui dòng chảy.

\*\*\*

Sáng sớm, khi Đường Viên tỉnh giấc thì trên giường đã chỉ còn dư lại một (lqd) mình cô thôi, Dung Giản chắc là đi đón tiểu Bạch đường rồi.

Đường Viên xem đồng hồ, đã trễ rồi, dứt khoát bỏ một buổi học cho xong. Cô lười biếng nằm trên giường phơi nắng, điện thoại bên gối lại đột nhiên vang lên.

Đường Viên tay cũng không nhắc lên được, dứt khoát dùng chóp mũi trượt nút trả lời ——

Là Lê Họa gọi điện thoại video tới.

"Bàn Bàn, tình huống của ông ngoại con không tốt lắm, mẹ còn phải ở bên này một thời gian nữa mới có thể trở về được." Sắc mặt Lê Họa tái nhợt, mắt còn có chút hồng, xem ra vừa mệt mỏi lại khổ sở.

Đường Viên biết Lê Họa là con gái một, bà ngoại cô lại đã qua đời từ rất sớm, ông ngoại vừa lâm bệnh thì Lê Họa quả thật rất vất vả, nhưng lúc nói chuyện với cô Lê Họa vẫn dịu dàng như trước: "Các con mấy ngày này thế nào rồi, bảo mẫu có chăm sóc được cho Bạch đường không?"

"Dạ. . . . . Rất rất tốt ạ." Đường Viên nhất thời khần trương, cô có chút chột dạ: "Hiện giờ bạch đường đã biết gác đầu rồi."

"Nó đang bên cạnh con không? Cho ta nhìn một chút." Hình như Lê Họa rất chờ mong.

"Vâng, chờ một chút ạ." Đường Viên vội vàng từ trên giường ngồi dậy, Dung Giản vừa lúc ôm Bạch đường đi tới cửa phòng ngủ. Đường Viên vội vàng để điện thoại di động xuống, nhìn về phía anh ra hiệu.

Dung Giản không rõ chân tướng, nhìn Đường Viên từ trên giường nhảy xuống, một phen đoạt tiểu Bạch đường chạy mất.

Bạch đường còn chưa từng chơi điện thoại di động, thấy mặt Lê Họa xuất hiện trong màn hình bé còn hưng phấn "A" một tiếng, tròn tròn cặp mắt, tò mò đánh mắt lại gần màn hình, nãi thanh nãi khí: "A!"

"Ngoan quá." Lê Họa nhìn thấy bé thì rất vui vẻ, đùa tiểu ngoại tôn nửa ngày, cuối cùng cũng nhớ ra chính sự: "Bàn Bàn, Dung Giản còn ở cách vách nhà ta sao?"

Ánh mắt Đường Viên có chút hoảng hốt bất định, cô chột dạ nhìn về phía Dung Giản đang đứng ở cửa.

Dung Giản cũng nhìn về phía cô, vì mới vừa tắm xong, mái tóc ngắn đen nhánh còn ướt nhep, sáng sớm vừa nhìn thấy anh Đường Viên lại nhớ tới tình cảnh tối hôm qua thân thiết, mặt cô không tự chủ được mà đỏ lên.

"Anh ấy không ở sát vách nữa rồi." Đường Viên suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời Lê Họa.

Bên kia rõ ràng là Lê Họa thở phào nhẹ nhõm, lại cùng cô hàn huyên một lát mới cúp điện thoại.

\*\*\*

Sau khi hòa hợp với Dung Giản, Đường Viên hạnh phúc giống như hoa.

Kể từ khi Bạch đường quen với ba ruột bé, ba ruột bé lập tức vui vẻ tiếp nhận tất cả những chuyện vụn vặt của bé.

Dù sao Đường Viên cũng còn ít tuổi, tính (di.da.l.qy.do) mãi chơi cũng vẫn tương đối lớn, cô mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi sáng sớm sau khi rời giường, Đường Viên ăn sạch bữa ăn sáng Dung Giản chuẩn bị, hôn con trai ngốc nghếch, sau đó tiêu sái lái xe đi học, buổi tối khi cô trở về thì Bạch đường cũng đã bị Dung Giản dỗ ngủ rồi, tiểu bảo bảo đúng lúc đang lớn, mỗi ngày gần như đều chỉ ngủ.

Bạch đường bị Dung Giản nuôi trắng trẻo mập mập, như đại oa oa, chỉ có một điều, Đường Viên đặc biệt lên mạng điều tra, rất nhiều tiểu bảo bảo lúc này cũng đã cười ra tiếng rồi, nhưng Bạch đường vẫn cứ không cười.

Đường Viên cho rằng điểm này có thể là được di truyền từ ba của bé.

Cuộc sống như thế này, Đường Viên vừa vui vẻ nhưng vẫn có chút lo lắng. Sau đêm đó Dung Giản không hề nhắc lại chuyện của Tống Khen nữa, nhưng mỗi ngày anh vẫn luôn không ngừng gọi điện thoại, Đường Viên biết Dung Giản nhất định phải trở về giải quyết triệt để chuyện này.

Còn lần này, cô sẽ không bởi vì anh mà buông tha việc học nữa.

Chia xa đối với bọn họ mà nói, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Rất nhanh, đã đến cuối kỳ.

Gần tới kỳ thi hết kỳ, buổi tối Đường Viên đều phải học tập đến rất khuya, thời gian bên cạnh Bạch đường càng ngày càng ít, cũng may hiện tại tiểu Bạch đường đã đánh ba bé hơn rồi. Đường Viên xem sách một lát, lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nơi Dung Giản và Bạch đường đang ngồi.

Bàn tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản khoác lên trên xích đu của trẻ con, cúi đầu nghiêm túc nhìn màn hình laptop, trên mặt do bị ánh sáng huỳnh quang chiếu vào mà có vẻ lạnh lẽo.

Đường Viên để sách trong tay xuống chạy tới, ngồi xổm ở đó nở nụ cười với Bạch đường, Bạch đường ngoẹo đầu nhìn cô.

Đường Viên đưa tay siết chặt gương mặt mập mập của bé: "Nhóc con, con cười một tiếng đi, cho mẹ xem con có má lúm đồng tiền hay không."

"A." Bạch đường quay đầu đi ngậm ngón tay của cô gặm một cái, bé vẫn không cười, Đường Viên hoàn toàn bỏ qua, cô tiến tới hôn gò má non mềm của Bạch đường một cái.



Lúc cô phải đứng dậy trở về lại bị Dung Giản dắt tay ấn xuống trên đùi, Đường Viên lại gần hôn một cái lên gương mặt của anh, Dung Giản ấn gáy cô hôn xuống.

Đường Viên cuống quýt giơ tay lên che mặt của tiểu Bạch đường, cảm trẻ nhỏ.

Ngày thứ nhất của kỳ thi cuối kỳ vừa lúc là ngày Bạch đường tròn 100 ngày tuổi.

Đường Viên ngồi trong phòng học nhanh chóng làm bài thi, sau khi làm xong, đây trong đầu cô đã đều là gương mặt mập mạp là chỗ chực khóc của tiểu Bạch đường. Cô nộp bài thi, đeo túi xách ra cổng, lúc nhìn về phía đối diện còn tưởng rằng mình hoa mắt.

"Đường Viên." Dung Giản đứng ở dưới một thân cây, bộ dạng người cao chân dài dáng dấp anh tuấn, vẻ mặt không chút thay đổi ôm tiểu bảo bảo rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của những người khác.

Bây giờ mỗi khi nhìn thấy anh, trái tim Đường Viên vẫn sẽ bang bang nhảy loạn, cô cười với anh một cái, nhanh chóng chạy tới.

Bạch đường còn nhỏ, bọn họ dẫn theo bé thì không thể đi chơi, bèn quyết định đi công viên trên núi bên cạnh chơi một chút, chụp cho bé bức ảnh nhân dịp 100 ngày.

Nhìn ảnh Bạch đường mặc quần liền áo màu xanh dương trong điện thoại di động Đường Viên gần như không thể kiềm chế được tâm tình kích động của mình, khi con của cô thật đáng yêu, cô thật muốn đăng lên mà.

Đường Viên ngồi xổm trên mặt đất suy (lqđ) nghĩ một chút, gửi hình của Bạch đường lên weibo của mình ——

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn:  $(\geq \nabla \leq)$ 【hình ảnh】

"Em đang làm gì đấy?"

Nghe được âm thanh Dung Giản trên đỉnh đầu, Đường Viên cắt điện thoại di động ngẩng đầu nhìn về phía Dung Giản. Đây là bí mật cuối cùng còn sót lại của cô rồi, nhất định phải giữ thật kỹ.

Cũng may Dung Giản không hỏi nhiều.

Tối về Đường Viên ăn cơm tối xong lại ở trên giường đạp xe đạp, bây giờ mặc dù cô đã gầy đi nhưng vẫn không thể phớt lờ, mỗi tối Dung Giản đều làm những bữa cơm rất phong phú cho cô, còn không cho phép cô không ăn, cô không chịu khó vận động thì sớm muộn gì cũng xong đời.

Đường Viên cầm điện thoại di động, đang đạp hăng say thì điện thoại di động đột nhiên rung một cái, cô nhìn về phía màn hình, phát hiện là Cố Cầu Cầu nhà cô gửi tin nhắn riêng ——

Hồ ly không vui: A Bàn A Bàn A Bàn!

Đường Đôn Nhi: Oi?

Hồ ly không vui: Nghe nói cậu sinh khi con rồi. . . . .

Đường Đôn Nhi: Cậu thấy weibo của tớ rồi à?

Hồ ly không vui: Đám ngu ngốc kia!

Hồ ly không vui: Mẹ nó, là thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51-2

Edit: Thanh Hưng

Trong phòng tối đen như mực, Đường Viên nằm ở trên người Dung Giản. Cô quá khản trương, ngay cả lòng bàn tay đè lên giường cũng nổi lên một tảng mồ hôi mỏng.

Dung Giản vút điều khiển điều hòa trong tay, sau khi ôm cô xoay người lại thì cũng không có động tác khác nữa, nhưng vẫn ôm thật chặt cô vào trong ngực, không có ý buông tay.

Dù sao cũng không tránh được cánh tay của anh, Đường Viên dứt khoát nhận mệnh, cô dịch người xuống một biên độ nhỏ, vùi mặt vào cổ Dung Giản.

Dung Giản giờ tay lên vuốt vuốt tóc của cô, không nói gì.

Trong căn phòng yên tĩnh, không khí cực kỳ ấm áp.

Chỉ là đường Viên cảm giác giống như mình bị đặt trên vỉ nướng, cô (đi.da.lqy.do) thấp thỏm trong lòng, nhưng lại vừa mơ hồ sinh ra vẻ mong đợi, cổ tình Dung Giản vừa không ‘nướng’ cô, lại cũng không buông cô xuống.

Chờ cả ngày, cuối cùng Đường Viên cũng không nhịn được mà mở miệng trước.

"Muốn....." Ngón tay Đường Viên không tự chủ mà co lại một chút, nắm chặt ga giường, cô hít sâu một hơi, lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi: "Phải là tư thế này sao?"

Lúc cô nhỏ giọng nói chuyện, tất cả hơi thở ấm áp đều phun trên hầu kết Dung Giản, hầu kết Dung Giản bỗng nhúc nhích một cái, hô hấp nặng nề. Vốn chỉ là anh đã không ôm cô như thế này quá lâu, nghĩ muốn ôm cô ngủ một giấc, hiện tại vì một câu của Đường Viên mà anh lập tức lên tinh thần, cảm giác huyết dịch cả người đều chạy thẳng về phía bụng dưới, trong nháy mắt tất cả lý trí và khắc chế đều tan thành mây khói.

Dung Giản cúi đầu "Ừ" một tiếng, siết chặt cánh tay.

"Nhưng em không quá biết đâu." Đường Viên cực kỳ thành thật, loại tư thế cùng động tác với độ khó cao này cô hiển nhiên không làm được, cô chỉ có hai lần kinh nghiệm, cũng chính là nằm giữa mặc cho.....

Dung Giản: "....." Sẽ không gì trên chọc!

"Dung Giản, anh vẫn là buông em xuống đi." Đường Viên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Chờ hôm nào em học một cái lại nói, hơn nữa chúng ta đã nói không sinh bảo bảo nữa, nơi này lại không có áo mưa, không thể hành động thiếu suy nghĩ!"

Từ bồi thường trong lòng, Đường Viên còn ngửa đầu hôn cằm Dung Giản một cái: "Ngủ ngon."

Vừa dứt lời, trên eo cô lập tức có thêm hai cái tay, Dung Giản đột nhiên siết hông của cô bế cô lên: "Sẽ không mang thai."

Anh nói rất chắc chắn.

.....

"Dung Giản..... Hô....." Đường Viên ngồi trên người Dung Giản, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển: "Em không muốn động."

"Hả?" Giọng nói Dung Giản trầm thấp lại khàn khàn, vô cùng hấp dẫn.

Đường Viên bị mê hoặc, cô tiến tới bên tai anh, hắng giọng giả hoạt nói: "Như vậy, anh nói anh yêu em đi, anh nói một câu em sẽ động một cái."

Dung Giản cao ngạo lại dễ dàng xấu hổ như thế, cô đoán chắc anh sẽ không nói.

Vậy mà cô nhầm rồi.

Cô vừa nói xong lập tức bị Dung Giản lật ngược lại, động tác của Dung Giản rất mạnh làm cho cô căn bản không nói ra lời.

Cả một đêm, tay mới Đường Viên dưới sự chỉ đạo của Dung Giản mà vận động cả đêm. Cuối cùng lúc bị Dung Giản ôm tới phòng tắm, cô đã mệt mỏi ngay cả đầu ngón tay cũng không nhắc lên được.

Mơ mơ màng màng được Dung Giản tắm rửa sạch sẽ, Đường Viên mắt cũng không mở ra được.

Dung Giản lấy khăn lông bọc cả người cô lại, đưa tay chính diện ôm cô lên, hai tay Đường Viên ôm cổ anh, cặp chân dài vòng qua ngang hông anh, cả người cũng dính vào trên người anh.

Sống mũi cao của Dung Giản chạm vào chóp mũi cô.

Đường Viên lao lực nháy nháy mắt, ngược mắt lên nhìn Dung Giản ngay trước mắt, gương mặt rất có tính sát thương của Dung Giản cách cô quá gần, người nhan khổng Đường Viên này lập tức tỉnh táo, cô còn nhìn thấy trên mặt anh có một tầng màu hồng mỏng rõ ràng.

"Anh yêu em."

Lần đầu tiên, anh nói yêu.

Anh còn nói anh yêu cô!

Đường Viên cảm giác cô đâu chỉ là thiếu đường khí, mà trái tim cô cũng lập tức bị lấp đầy rồi, cô tiến tới nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng của anh, rất nhanh đã bị Dung Giản đảo khách thành chủ, cướp đoạt tất cả hô hấp, lần này cô thật sự thiếu đường khí rồi.

Trải qua sự việc lần này, phát hiện lớn nhất của Đường Viên chính là mình động cái gì mặc dù nghe rất lợi hại, nhưng thật sự quá tiêu hao thể lực, cô cảm thấy, cô vẫn thích hợp nằm ngửa hơn.

Còn có một phát hiện khác, chính là Dung Giản không chỉ nói cho xong mà chắc chắn anh còn nói được làm được, hơn nữa anh cũng không phải là khó chịu mà là anh thật sự cảm phục, nói không cần bảo bảo, nên đến lúc quan trọng nhất thì anh thật sự có thể tỉnh táo đẩy lui dòng chảy.

\*\*\*

Sáng sớm, khi Đường Viên tỉnh giấc thì trên giường đã chỉ còn dư lại một (lqd) mình cô thôi, Dung Giản chắc là đi đón tiểu Bạch đường rồi.

Đường Viên xem đồng hồ, đã trễ rồi, dứt khoát bỏ một buổi học cho xong. Cô lười biếng nằm trên giường phơi nắng, điện thoại bên gối lại đột nhiên vang lên.

Đường Viên tay cũng không nhấc lên được, dứt khoát dùng chóp mũi trượt nút trả lời ——

Là Lê Họa gọi điện thoại video tới.

"Bàn Bàn, tình huống của ông ngoại con không tốt lắm, mẹ còn phải ở bên này một thời gian nữa mới có thể trở về được." Sắc mặt Lê Họa tái nhợt, mắt còn có chút hồng, xem ra vừa mệt mỏi lại khổ sở.

Đường Viên biết Lê Họa là con gái một, bà ngoại cô lại đã qua đời từ rất sớm, ông ngoại vừa lâm bệnh thì Lê Họa quả thật rất vất vả, nhưng lúc nói chuyện với cô Lê Họa vẫn dịu dàng như trước: "Các con mấy ngày này thế nào rồi, bảo mẫu có chăm sóc được cho Bạch đường không?"

"Dạ. . . . . Rất rất tốt ạ." Đường Viên nhất thời khản trương, cô có chút chột dạ: "Hiện giờ bạch đường đã biết ngóc đầu rồi."

"Nó đang bên cạnh con không? Cho ta nhìn một chút." Hình như Lê Họa rất chờ mong.

"Vâng, chờ một chút ạ." Đường Viên vội vàng từ trên giường ngồi dậy, Dung Giản vừa lúc ôm Bạch đường đi tới cửa phòng ngủ. Đường Viên vội vàng để điện thoại di động xuống, nhìn về phía anh ra hiệu.

Dung Giản không rõ chân tướng, nhìn Đường Viên từ trên giường nhảy xuống, một phen đoạt tiểu Bạch đường chạy mất.

Bạch đường còn chưa từng chơi điện thoại di động, thấy mặt Lê Họa xuất hiện trong màn hình bé còn hưng phấn "A" một tiếng, tròn tròn cặp mắt, tò mò đánh mắt lại gần màn hình, nài thanh nãi khí: "A!"

"Ngoan quá." Lê Họa nhìn thấy bé thì rất vui vẻ, đùa tiểu ngoại tôn nửa ngày, cuối cùng cũng nhớ ra chính sự: "Bàn Bàn, Dung Giản còn ở cách vách nhà ta sao?"

Ánh mắt Đường Viên có chút hoảng hốt bất định, cô chột dạ nhìn về phía Dung Giản đang đứng ở cửa.

Dung Giản cũng nhìn về phía cô, vì mới vừa tắm xong, mái tóc ngắn đen nhánh còn ướt nhep, sáng sớm vừa nhìn thấy anh Đường Viên lại nhớ tới tình cảnh tối hôm qua thân thiết, mặt cô không tự chủ được mà đỏ lên.

"Anh ấy không ở sát vách nữa rồi." Đường Viên suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời Lê Họa.

Bên kia rõ ràng là Lê Họa thở phào nhẹ nhõm, lại cùng cô hàn huyên một lát mới cúp điện thoại.

\*\*\*

Sau khi hòa hợp với Dung Giản, Đường Viên hạnh phúc giống như hoa.

Kể từ khi Bạch đường quen với ba ruột bé, ba ruột bé lập tức vui vẻ tiếp nhận tất cả những chuyện vụn vặt của bé.

Dù sao Đường Viên cũng còn ít tuổi, tính (di.da.lqy.do) mãi chơi cũng vẫn tương đối lớn, cô mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi sáng sớm sau khi rời giường, Đường Viên ăn sạch bữa ăn sáng Dung Giản chuẩn bị, hôn con trai ngọc ngà, sau đó tiêu sái lái xe đi học, buổi tối khi cô trở về thì Bạch đường cũng đã bị Dung Giản dỗ ngủ rồi, tiểu bảo bảo đúng lúc đang lớn, mỗi ngày gần như đều chỉ ngủ.

Bạch đường bị Dung Giản nuôi trắng trẻo mập mạp, như đại oa oa, chỉ có một điều, Đường Viên đặc biệt lên mạng điều tra, rất nhiều tiểu bảo bảo lúc này cũng đã cười ra tiếng rồi, nhưng Bạch đường vẫn cứ không cười.

Đường Viên cho rằng điểm này có thể là được di truyền từ ba của bé.

Cuộc sống như thế này, Đường Viên vừa vui vẻ nhưng vẫn có chút lo lắng. Sau đêm đó Dung Giản không hề nhắc lại chuyện của Tống Khen nữa, nhưng mỗi ngày anh vẫn luôn không ngừng gọi điện thoại, Đường Viên biết Dung Giản nhất định phải trở về giải quyết triệt để chuyện này.

Còn lần này, cô sẽ không bởi vì anh mà buông tha việc học nữa.

Chia xa đối với bọn họ mà nói, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Rất nhanh, đã đến cuối kỳ.

Gần tới kỳ thi hết kỳ, buổi tối Đường Viên đều phải học tập đến rất khuya, thời gian bên cạnh Bạch đường càng ngày càng ít, cũng may hiện tại tiểu Bạch đường đã dính ba bé hơn rồi. Đường Viên xem sách một lát, lại ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nơi Dung Giản và Bạch đường đang ngồi.

Bàn tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản khoác lên trên xích đu của trẻ con, cúi đầu nghiêm túc nhìn màn hình laptop, trên mặt do bị ánh sáng huỳnh quang chiếu vào mà có vẻ lạnh lẽo.

Đường Viên để sách trong tay xuống chạy tới, ngồi xổm ở đó nở nụ cười với Bạch đường, Bạch đường ngoẹo đầu nhìn cô.

Đường Viên đưa tay siết chặt gương mặt mập mạp của bé: "Nhóc con, con cười một tiếng đi, cho mẹ xem con có má lúm đồng tiền hay không."

"A." Bạch đường quay đầu đi ngậm ngón tay của cô gặm một cái, bé vẫn không cười, Đường Viên hoàn toàn bỏ qua, cô tiến tới hôn gò má non mềm của Bạch đường một cái.

Lúc cô phải đứng dậy trở về lại bị Dung Giản dắt tay ấn xuống trên đùi, Đường Viên lại gần hôn một cái lên gương mặt của anh, Dung Giản ấn gáy cô hôn xuống.

Đường Viên cuống quýt giơ tay lên che mặt của tiểu Bạch đường, cảm trẻ nhỏ.

Ngày thứ nhất của kỳ thi cuối kỳ vừa lúc là ngày Bạch đường tròn 100 ngày tuổi.

Đường Viên ngồi trong phòng học nhanh chóng làm bài thi, sau khi làm xong, đầy trong đầu cô đã đều là gương mặt mập mạp là chỗ chực khóc của tiểu Bạch đường. Cô nộp bài thi, đeo túi xách ra cổng, lúc nhìn về phía đối diện còn tưởng rằng mình hoa mắt.

"Đường Viên." Dung Giản đứng ở dưới một thân cây, bộ dạng người cao chân dài dáng dấp anh tuấn, vẻ mặt không chút thay đổi ôm tiểu bảo bảo rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của những người khác.

Bây giờ mỗi khi nhìn thấy anh, trái tim Đường Viên vẫn sẽ bang bang nhảy loạn, cô cười với anh một cái, nhanh chóng chạy tới.

Bạch đường còn nhỏ, bọn họ dẫn theo bé thì không thể đi chơi, bèn quyết định đi công viên trên núi bên cạnh chơi một chút, chụp cho bé bức ảnh nhân dịp 100 ngày.

Nhìn ảnh Bạch đường mặc quần liền áo màu xanh dương trong điện thoại di động Đường Viên gần như không thể kiềm chế được tâm tình kích động của mình, khi con của cô thật đáng yêu, cô thật muốn đăng lên mà.

Đường Viên ngồi xổm trên mặt đất suy (lqđ) nghĩ một chút, gửi hình của Bạch đường lên weibo của mình ——

Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn:  $(\geq \nabla \leq)$  /【hình ảnh】

"Em đang làm gì đấy?"

Nghe được âm thanh Dung Giản trên đỉnh đầu, Đường Viên cất điện thoại di động ngẩng đầu nhìn về phía Dung Giản. Đây là bí mật cuối cùng còn sót lại của cô rồi, nhất định phải giữ thật kỹ.

Cũng may Dung Giản không hỏi nhiều.

Tối về Đường Viên ăn cơm tối xong lại ở trên giường đập xe đập, bây giờ mặc dù cô đã gầy đi nhưng vẫn không thể phớt lờ, mỗi tối Dung Giản đều làm những bữa cơm rất phong phú cho cô, còn không cho phép cô không ăn, cô không chịu khó vận động thì sớm muộn gì cũng xong đời.

Đường Viên cầm điện thoại di động, đang đập hăng say thì điện thoại di động đột nhiên rung một cái, cô nhìn về phía màn hình, phát hiện là Cố Cầu Cầu nhà cô gửi tin nhắn riêng ——

Hồ ly không vui: A Bàn A Bàn A Bàn!

Đường Đôn Nhi: Oí?

Hồ ly không vui: Nghe nói cậu sinh khi con rồi. . . . .

Đường Đôn Nhi: Cậu thấy weibo của tớ rồi à?

Hồ ly không vui: Đám ngu ngốc kia!

Hồ ly không vui: Mẹ nó, là thật!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 52

Edit: Thanh Hưng

Cố Cầu Cầu phản ứng quá kịch liệt, Đường Viên bị cô ấy dọa sợ hết hồn, ngay cả đôi chân đang cố gắng đạp một vòng tròn lớn cũng phải buông xuống. Cô vội vàng cử động ngón tay trả lời Cố Ly ——

Đường Đôn Nhi: Đúng vậy.

Đường Đôn Nhi: Sao thế?

Sau đó cô lập tức bị Cố Cầu Cầu điên cuồng tra hỏi ——

Hồ ly không vui: Cậu chừng nào thì có đứa bé hả!

Hồ ly không vui: Cậu muốn chết à A Bàn!

Hồ ly không vui: Cậu muốn chết như thế nào!

Hồ ly không vui: Hôm nay lão tử chỉ vì cậu mà hoàn toàn trở thành người đóng nhiều vai rồi, một mình đóng ba mươi bảy nhân vật, nhảy lên nhảy xuống đi tới đi lui trong hai bài đăng hot nhất BB, đăng hơn một trăm bình luận cãi nhau với đám ngu xuẩn kia, "Ba ba" mau chuẩn ngoan đánh vào mặt của bọn họ.

Hồ ly không vui: Cậu lại cứ như vậy đánh vào mặt của tớ!

Nhìn đến đây trong lòng Đường Viên đột nhiên sinh ra một tia dự cảm chẳng lành, cô từ trên giường bò dậy, cầm điện thoại di động lên nhanh chóng gõ chữ ——

Đường Đôn Nhi: Cố Cầu Cầu, thế nào?

Hồ ly không vui: Địa chỉ url, xem bài đăng thứ ba trong top.

Đường Viên ôm laptop trên tủ đầu giường tới, mở đường link Cố Cầu Cầu cho cô ra ——

Đề tài nóng nhất trên trang BB Tôi yêu Tây đại lại là tám hình bắt mắt của cô và Khánh Nguyên Đại Quân lần trước, trước đó bức ảnh này là ở mục của du học sinh với lượng người theo dõi thấp, cũng không tạo ra bao nhiêu sóng gió, bây giờ đã qua gần một tháng lại đột nhiên bị người lòi ra ngoài, lập tức lên top đề tài hot nhất.

Đường Viên không kìm nén được lòng hiếu kỳ, nhấn vào mục kia, ngón trỏ cô trượt con chuột nhanh chóng nhìn xuống.

Quần tình hùng dũng đã theo chủ topic một đường đào xuống, vẫn từ quan hệ thân mật của cô và Khánh Nguyên Đại Quân đào đến bí mật đằng sau việc cô nhẹ nhàng bảo vệ thành công đề tài nghiên cứu, phía dưới có người phát biểu ——

Tráng tai ta Đại Kim công: Các người suy nghĩ nhiều rồi, điểm tích lũy học phần của Đường Viên vẫn luôn đứng nhất lớp chúng tôi, vì tham gia khiêu chiến ly mà thành tích của cậu ấy lại càng tăng thêm, lúc ấy vẫn đáp bảo vệ nghiên cứu cậu ấy không chỉ đứng thứ nhất mà còn quảng người thứ hai ra phía sau rất xa.

Đường Viên kéo xuống dưới một chút, lại nhìn thấy mấy người nhảy ra phản bác ——

Người qua đường Giáp: Khiêu chiến ly, ha ha, Đường Viên không phải là bị cứng rắn nhét vào trong nhóm của học thần ư, năm thứ hai đại học làm khiêu chiến ly cậu ta có thể làm ra cái quỷ gì, còn không phải là ăn theo học thần sao...!

Quần chúng ăn một quả dưa: Nghe nói khi đó cậu ta còn theo đuổi học thần thật lâu.

Như Ảnh vô hình: Đau lòng cho bạn học ngu ngốc lớp gia công kim loại lâu trên, tôi dám khẳng định, người ta là con gái của viện trưởng, kế hoạch trăm người cũng có thể tùy thời nhét vào, thế thì thành tích bốn năm này, ha ha. . . . .

Còn chưa lật giấy, tay nắm con chuột của Đường Viên cũng sắp bóp vỡ con chuột rồi.

Đêm hôm đó lúc cô đọc được tin tức này còn nóng lòng tìm giáo sư Đường (di.da.lqy.do) chứng thực, cộng thêm tất cả mọi người không có phản ứng gì nên cô cũng không để ý tới thâm ý sau lưng chủ nhân bình luận lâu 14, bây giờ nhìn thấy mọi người trực tiếp chất vấn mình, cô mới bắt đầu tức giận.

Đường Viên cũng không phải một người không quan tâm thành tích. Có lẽ là vì những chuyện khác cũng không làm được tốt lắm, cộng thêm dấn dập mập mạp mà luôn bị đồng học cười nhạo khi còn bé, cho nên cô vẫn có loại nhiệt tình gần như thành kính đối với học tập, với cô mà nói lĩnh vực này dễ dàng trở nên ưu tú nhất, làm cho người ta lau mắt mà nhìn.

\*\*\*

Lúc Dung Giản tắm rửa sạch sẽ sáng khoái tinh thần đi vào phòng ngủ thì lại ngoài ý muốn phát hiện Đường Viên thế nhưng không có nằm trên giường đập xe đập của cô.

Cô đang ôm laptop lạch cạch gõ bàn phím, ánh sáng huỳnh quang từ trên màn hình chiếu lên mặt của cô, Dung Giản khó được khi thấy được vẻ tức giận trên khuôn mặt cô.

"Sao thế?" Dung Giản đứng ở bên giường, đưa tay ôm mặt của Đường Viên. Cô gầy đi rất nhiều, ngay cả cằm cũng nhọn đi rồi, gương mặt và thân thể mập mạp lúc trước, xúc cảm thật tốt.

"Bọn họ chất vấn thành tích của em" Đường Viên bị ngón tay thon dài có lực của anh bóp đến mặt cũng đau, cô lắc đầu muốn tránh khỏi ngón tay Dung Giản, nhưng ngón tay mang theo hơi nước còn lạnh lạnh giống như gọng kiềm của Dung Giản căn bản không cho cô tránh thoát, cô mặc cho Dung Giản ôm mặt, động tác trên tay một cái không ngừng, tiếp tục gõ chữ thật nhanh, rất nhanh đã viết được một chuỗi dài trong khung trống rỗng.

Trước khi nhấn nút enter, Đường Viên xóa sạch tất cả nội dung.

Hoi tình tảo lại, cô lập tức nhận thấy sau lưng rõ ràng có người đưa đẩy những thông tin này. Phần lớn những bình luận mới tăng thêm hôm nay đều là người vây xem, hơn nữa đêm hôm đó lúc chủ topic chỉ ra quan hệ giữa cô và giáo sư Đường thì rõ ràng không ai nói gì, hiện tại mọi người lại đột nhiên bắt đầu chất vấn thành tích bốn năm đại học của cô, chất vấn khiêu chiến ly, bảo vệ nghiên cứu, thậm chí đến cuối cùng còn đưa tới giáo dục công bằng hay không công bằng.

Với những suy đoán ác ý thế này, cô biết giải thích bằng ngôn ngữ là không được, huống chi, thật sự chính là cô tạm thời nhảy vào kế hoạch trăm người, mọi người sẽ không vì cuối cùng cô cũng thông qua sàng lọc mà nghĩ khác.

Đường Viên đang suy nghĩ đối sách, laptop trong tay cô lại bị Dung Giản rút ra.

Ngón tay Dung Giản điều khiển con chuột nhanh chóng kéo xuống dưới, anh nhìn lướt qua nội dung đại khái, nhều lông mày.

Hiện tại nội dung trong bài đăng đã thật sự theo suy đoán của bọn họ rồi, anh trực tiếp chọn ra vài cái tên bình luận nhiệt tình nhất để điều tra địa chỉ IP, đối phương dùng IP giả, Dung Giản trực tiếp bỏ qua.

Lúc vội vàng gõ bàn phím đồng thời anh cũng đưa một cái tay ra sờ mặt (lqđ) của Đường Viên một cái, không phải ướm nhẹp như trong tưởng tượng của anh, động tác trên tay anh dừng lại một chút: "Em không khóc à?"

Anh giống như có chút kinh ngạc, hoặc như là đang kích lệ cô?

"Ừm!" Đường Viên kiêu ngạo mà gật đầu một cái, nói: "Thật ra thì sau khi lớn lên, ngoại trừ ba em và anh, có rất ít người có thể làm cho em khóc."

"Hả?" Dung Giản nghiêm túc nhìn về phía cô.

Đường Viên bị Dung Giản nhìn có chút ngượng ngùng, cô giải thích: "Ba em sẽ đánh em."

Dừng lại một chút, cô còn nói: "Anh sẽ làm em đau khổ."

Anh sẽ làm em đau khổ.

Cô lơ đãng nói xong, ngón tay đang gõ bàn phím của Dung Giản lại đột nhiên nhảy lên một cái, đầu ngón tay giống như bị một cây kim châm vào.

Thật ra thì hồi tưởng lại một chút, anh đã nhìn thấy cô khóc nhiều lần.

Nhưng anh không thấy . . . . .

Lúc cô không gọi được điện thoại cho anh, lúc một mình rời khỏi thành phố, lúc sinh bảo bảo. . . . .

Dung Giản ngừng động tác trong tay lại, đưa tay ôm hông của Đường Viên, ấn cô đến trên đùi.

Một lời không hợp thì bị bắt ngồi lên đùi!

Lúc Đường Viên bị đặt trên người Dung Giản còn không nhận được mà nghĩ như vậy.

Dung Giản một tay ôm cô, một tay gõ bàn phím, Đường Viên cách anh quá gần, nghe thấy anh hắng giọng bên tai cô, trầm giọng nói: "Sau này sẽ không nữa."

Tiếng nói mới vừa dừng, anh lại tiếp tục nói: "Địa chỉ IP là cùng một người, nhưng không phải địa chỉ IP của Tây đại."

Đường Viên còn không kịp tiêu hóa câu kia lại bị cái địa chỉ IP này hấp dẫn sự chú ý, cô ngồi ở trên người Dung Giản liếc nhìn màn hình laptop.

Dung Giản không biến sắc đưa laptop lại gần Đường Viên. Thật ra thì muốn giải thích những lời đồn này cũng rất dễ dàng. Tây đại có thể thẩm tra đối chiếu bài thi, chỉ cần tới phòng giáo vụ tìm lão sư nói rõ tình huống, lại đăng bài thi của Đường Viên lên là có thể làm cho bọn họ cảm miệng.

Nhưng yêu cầu thẩm tra đối chiếu bài thi phải tự mình ký tên, mà vào lúc này Đường Viên lại không tiện quay về. So sánh ra, Dung Giản lại càng muốn tìm hiểu xem người sau lưng nhắm vào Đường Viên là ai.

Đường Viên ghé vào nơi đó nhìn hồi lâu, còn chưa xem rõ ràng thì điện thoại cô đang đặt trên giường lại rung lên.

Cô mở tin nhắn ra ——

Hồ ly không vui: Cậu còn muốn ở lại trường à!

Đường Đôn Nhi: Tổ đang nghĩ cách.

Hồ ly không vui: Cậu xem mục thứ ba rồi chứ?

Đường Đôn Nhi: Còn không có.

Hồ ly không vui: Mau đi nhìn!

Đường Viên cầm con chuột mở ra thì ra là một bức ảnh, tựa đề của chủ đề thứ ba rất dài —— Quả thật không thể tin được vào đôi mắt của tôi, một em gái mập của Tây đại chúng ta ra nước ngoài trao đổi sinh em bé!

【 hình ảnh 】

Buổi sáng thi xong một môn, lâu chủ đi lên công viên trên núi thả lỏng, gặp phải em gái mập của Tây đại chúng ta, chính là em gái mập duy nhất được gọi là nữ thần kí túc xá kia của chúng ta, hiện tại em ý gầy xuống trở nên cực xinh đẹp, lúc lâu chủ thấy cô ấy thì cô ấy đang ôm một đứa nhỏ trắng trắng mập mập.

Trước kia nghe nói có một học tỷ của chúng ta ra nước ngoài học một năm, rồi dẫn theo đứa bé trở về tôi còn cảm thấy là chuyện cười, vạn vạn không ngờ. . . . .

Đường Viên liếc mắt đã nhận ra trong hình là cô và Bạch đường, trong lòng cô cả kinh, tiếp tục di động con chuột nhìn xuống.

Phía dưới có người chắt vắn tại sao lâu chủ lại một mực chắc chắn đó là đứa bé cô sinh, lâu chủ trả lời rất nhanh ——

Lúc trước vừa tới bên này, em gái này còn đi chơi cùng chúng tôi mấy lần, sau đó cô ấy lại đột nhiên xin nghỉ biến mất mấy tháng, lúc ấy tôi còn nghĩ cô ấy bị làm sao, không ngờ là cô ấy đi sinh con.

Vừa nghĩ tới một năm sau, chúng tôi hoàn thành việc học cũng đều trở về Tây đại dạy, người ta đã có đứa bé trên tay, tôi thì vẫn còn là cẩu độc thân, tôi lập tức sinh lòng tuyệt vọng.

Kéo xuống chút nữa bình luận càng hỗn loạn ——

Đây không phải là Đường Viên ư, tháng trước tôi thấy một tin tức, có người nói không nghĩ ra tại sao rõ ràng năm ngoái cô ấy mới bảo vệ xong nghiên cứu rồi lại đột nhiên xuất ngoại, thì ra là chưa kết hôn mà có con á!

Đến đây, rốt cuộc Đường Viên cũng hiểu rõ tại sao đột nhiên nẫu tin lúc trước lại bị đào lên.

Bắt đầu từ lâu một này, phía dưới có rất nhiều người lên tiếng phê phán cô chưa kết hôn mà đã có con.

Đường Viên tiếp tục nhìn xuống, rốt cuộc cũng biết tại sao Cố Cầu Cầu lại tức giận như vậy, người tham gia náo nhiệt phía sau còn không ngại lớn chuyện ——

Đến đây, mua lớn cách nhỏ, Đường Viên đuổi ngược học thần, lại quyến rũ giáo viên hướng dẫn, chúng ta cùng nhau đánh cuộc một lần, đứa bé này của cô ta rốt cuộc là của Hà Khánh Nguyên, hay là Dung Giản.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 53

Edit: Thanh Hưng

Nhìn đến đây Đường Viên quả thật bị tức đến nổ tung, lúc trước những người này là đang chất vấn thành tích của cô, mà hiện tại những lời này hoàn toàn chính là công kích cô! Dao của nàng, không, bằng chứng của cô!

Bằng chứng của cô không có ở đây. . . .

Đường Viên nhớ tới ban đầu trước lúc ra nước ngoài cô đã nhét giấy chứng nhận kết hôn vào ngăn kéo trong thư phòng rồi, cô xoa xoa mặt có chút tức nuối.

Cô đã nhìn đến tầng này rồi, không biết Dung Giản đã xem đến đây chưa.

Đường Viên ngược mắt lên nhìn Dung Giản, anh không đeo mắt kính, lúc nhìn về phía màn ảnh hơi hơi nheo mắt, ánh sáng lạnh màu xanh dương của trang BBS chiếu lên gương mặt không có biểu hiện gì của anh. Anh không biến sắc nhìn màn hình, nhưng Đường Viên phát hiện anh hoàn toàn không lạnh nhạt giống như mặt ngoài thể kia, cô nhìn thấy lúc con trỏ trượt đến phía dưới (di.da.lqy.do) cùng thì bàn tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản rõ ràng đã nổi lên gân xanh. Bỗng nhiên anh gờ tay đặt laptop sang một bên, đứng dậy.

Dung Giản vừa đi xuống lầu dưới đã lập tức nhận được điện thoại của Cao Dương.

"Lão đại, Đường Viên nhà cậu bị bôi đen kia!" Cao Dương ở đầu bên kia cực kỳ tức giận: "Quả thật không biết xấu hổ, Đường Viên Viên nhà chúng ta đáng yêu như vậy, thế mà lại có kẻ dám bôi xấu em ấy!"

"Tôi cảm thấy nhất định là Nguyễn Tâm!"

"Chính là cô bạn gái trước đây của Chử Tự, người mà lúc trước theo đuổi cậu không thành sau đó lại ở chung một chỗ với Chử Tự đấy." Cũng biết Dung Giản không có ấn tượng với người như vậy, Cao Dương kiên nhẫn giải thích một chút.

"Ừ." Quả thật Dung Giản không có ấn tượng gì với cái tên này, anh vừa nghe điện thoại vừa đẩy cửa thư phòng, mở rương hành lý ra.

"Một thời gian trước cô ta lại tìm Chử Tự xin quay lại, Chử Tự vẫn luôn không để ý tới cô ta, tối hôm qua chịu không nổi cô ta cứ tiếp tục tới quấy rầy nên cậu ta (CT) đã trực tiếp nói rõ ràng với cô ta rồi. Bệnh thần kinh, đoán chừng trong lòng không thẳng băng nên đã gây chuyện. . . ."

\*\*\*\*\*

Liên tiếp thay nhiều tài khoản làm náo loạn trong lầu xong, Nguyễn Tâm hài lòng dựa vào trong ghế sa lon, xoa ngón tay đau nhức vì gõ bàn phím quá lâu.

Cô ta vừa uống đồ lạnh vừa thỉnh thoảng ấn F5, nhìn hai topic trên màn hình kia càng lên càng cao, hướng gió cũng hoàn toàn bị cô ta điều khiển, trong lòng lập tức cực kỳ thoải mái.

Đêm hôm đó cô ta tình cờ vào xem mẫu tin đó, thấy bây giờ Đường Viên ở chung một chỗ với Hà Khánh Nguyên thì cô ta biết cơ hội của mình đã đến.

Lúc trước vẫn còn khoe ân ái trên weibo, không được mấy ngày đã bị Dung Giản quăng, sau đó còn không phải là ảo não xuất ngoại à, còn cái gì mà lùi lại để cầu việc khác, giả bộ thâm tình cái gì!

Cô ta xem qua loa mấy lần, thấy có người trực tiếp khen Đường Viên thì cô ta bèn không nhịn được mà thuận tay bình luận mấy dòng, đáng tiếc mẫu tin đó ở chỗ quá ít người quan tâm, lâu không ai trả lời lại, cô ta cũng không xen vào nữa.

Tối hôm qua sau khi bị Chử Tự trực tiếp cự tuyệt, cô ta tức giận bắt bình lên trang web Tôi yêu Tây đại xem tin tức, vừa lúc thấy có người gửi bài viết nói Đường Viên sinh một đứa bé, cô ta vốn còn khinh thường, xem đến phần sau lại phát hiện tất cả mọi người đều chỉ đơn giản mắng Đường Viên, trong lòng cô ta đột nhiên sinh ra cảm giác cực kì không cam lòng ——

Rõ ràng đều là theo đuổi Dung Giản, vậy mà với cô ta thì Dung Giản hoàn toàn không liếc nhìn lấy một cái, ngược lại còn khoe ân ái với Đường Viên trên weibo; rõ ràng đều muốn ở lại trường, cô ta thì phải tự mình thi nghiên cứu thi thạc sĩ thật nhiều năm còn chưa nhất định có thể thuận lợi ở lại trường, Đường Viên lại trực tiếp chen chân vào trong kế hoạch trăm người, đi trao đổi hai năm là được giữ lại trường giảng dạy; rõ ràng đều là lùi lại để



cầu việc khác, vậy mà bây giờ Chủ Tự hoàn toàn không để ý tới cô ta, trong khi đó Đường Viên còn có thể yêu đương sinh con với giáo viên hướng dẫn, không lâu sau lại sẽ được giữ lại trường giảng dạy, sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn.

Thật ra thì ngay từ sau khi mẹ của cô ta dẫn theo cô ta đi xem mắt với cha Đường Viên nhưng thất bại, Đường Viên đã để lại một bóng ma trong lòng cô ta. Cô ta luôn nhớ tới cảm giác tự ti mặc cảm ban đầu lúc mình ở trước mặt Đường Viên, cái loại tự ti mơ hồ đó dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng vẫn theo cô ta như hình với bóng.

Cô ta hâm mộ cuộc sống thuận buồm xuôi gió của Đường Viên, cũng chán ghét cô (ĐV) thuận buồm xuôi gió.

Khi đó mẹ của cô ta nói, người đàn ông kia không muốn cùng bà ta gây (lqđ) dựng lại gia đình, bởi vì con gái ông còn nhỏ, ông muốn tự nuôi con, không muốn con mình chịu uất ức.

Lúc cô ta đi theo mẹ của mình ra phòng ăn còn quay đầu lại nhìn thật lâu, cô ta hâm mộ Đường Viên, Đường Viên có một người ba tốt như vậy, vốn dĩ ba của cô (ĐV) cũng có khả năng trở thành ba của cô ta (NT).

Sau này lớn lên cô ta cũng biết giận chó đánh mèo với Đường Viên có bao nhiêu buồn cười, chỉ là ý tưởng đó đã cắm rễ trong đầu cô ta, thành một loại căn bệnh.

Cho nên cô ta vẫn hứng thú với việc tạo cảm giác ngọt ngào cho Đường Viên, mặc kệ là ban đầu lúc đăng tấm hình Đường Viên và Dung Giản đi chung với nhau, hay là lúc Dung Giản đăng weibo gắn tên Đường Viên kia, cô ta đều dồn hết sức để làm cho mọi người giễu cợt Đường Viên.

Đại khái đã xem xong tất cả bình luận rồi, Nguyễn Tâm cố ý đi khuấy đảo internet. Cô ta tự mình ra trận, mình bình luận mình phản hồi mình dè ép, sau mười mấy lần liên hệ cái tin này và cái tin lúc trước kia với nhau, rất nhanh đã đẩy cả hai bài đăng này lên hot search, lúc cô ta thấy càng ngày càng nhiều người quan tâm, càng ngày càng nhiều người theo phong trào bôi đen Đường Viên thì cảm giác vô cùng sáng khoái, rốt cuộc cô ta cũng xả được cơn giận này rồi.

Chính là như vậy, quậy lớn chuyện đến mức Đường Viên thân bại danh liệt, đến lúc đó không có cách nào được giữ lại trường giảng dạy mới phải.

Uống xong đồ uống lạnh trong tay, Nguyễn Tâm tâm tình cực tốt đeo túi sách trở về kí túc xá.

Sau khi mở máy vi tính của mình ra đi lên BBS, cô ta mở bài đăng kia ra xem động thái mới nhất, trong thời gian mười mấy phút, trong bài đăng lại có thêm mấy trăm bình luận mới, Nguyễn Tâm di chuyển con chuột kiên nhẫn kéo xuống.

Hiện tại là khoảng thời gian có nhiều người lên mạng nhất, tốc độ internet của website trường bị chậm không ít, hình ảnh mới nhất tải nửa ngày không xong.

Lúc Nguyễn Tâm gần như mất hết kiên nhẫn, tấm hình kia lại đột nhiên bắn ra ngoài, gần như chiếm cứ cả màn hình máy tính của cô ta.

Cô ta quơ quơ con chuột, thu nhỏ hình ảnh lại để xem rõ nội dung trong bức ảnh.

Trong nháy mắt nhìn thấy rõ tấm hình kia, con người Nguyễn Tâm co rút lại một chút, vừa giận vừa sợ, trực tiếp vứt con chuột trong tay đi.

Là giấy chứng nhận kết hôn!

Giấy chứng nhận kết hôn của Dung Giản và Đường Viên!

\*\*\*

Lúc giấy chứng nhận kết hôn bị phóng đại lập tức bắn ra thì Đường Viên cũng sửng sốt một chút, rõ ràng là giấy chứng nhận kết hôn của cô ở nhà, vậy giấy chứng nhận kết hôn kia. . . . .

Nghe được tiếng động ở cửa, cô quay đầu lại nhìn về phía cửa, Dung Giản đang đi về phía cô.

Đường Viên ôm laptop, quay giấy chứng (di.da.lqy.do) nhận kết hôn trên màn hình về phía Dung Giản: "Anh đăng sao?"

Dung Giản lắc lư đồ trong tay, ngón tay trắng nõn đặt trên quyển sổ nhỏ màu đỏ cực kỳ dễ thấy: "Anh đây."

Đường Viên: "!!!"

Đường Viên ho khan một tiếng, kinh ngạc hỏi anh: "Anh luôn mang giấy chứng nhận kết hôn bên mình?"

"Ừ." Dung Giản nói giọng trầm thấp.

"Tại sao ạ?" Đường Viên cảm giác không thể tin được, cô còn chưa từng thấy ai ra nước ngoài còn mang giấy chứng nhận kết hôn bên người đâu: "Ra nước ngoài không phải nên mang hộ chiếu sao? Giấy chứng nhận kết hôn có thể dùng làm. . . . ."

"Nhắc nhở em." Dung Giản ngắt lời cô. Ban đầu là anh một tay thiết kế đưa Đường Viên ra nước ngoài du học, vốn dĩ anh nắm rõ địa chỉ trường học của cô như lòng bàn tay, nhưng đột nhiên Đường Viên lại không nhận điện thoại của anh, cũng không trả lời tin nhắn của anh, cả người giống như là biến mất

khỏi thể gian, lúc anh đi tìm cô thì cũng trực tiếp mang theo giấy chứng nhận kết hôn.

Đường Viên vẫn còn đang đắm chìm trong kinh ngạc không kịp phản ứng —— nhắc nhở cô cái gì?

"Nhắc nhở em là ai." Dung Giản thấy cô ngơ ngác, đưa tay ôm chặt cô, cúi đầu giải thích với cô một chút.

"Là ai?" Đường Viên ngồi ở đầu giường, cả người bị Dung Giản ôm vào trong ngực. Cô ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt của Dung Giản, anh đưa lưng về phía ngọn đèn trong phòng ngủ, chặn tất cả ánh sáng lại sau lưng, gương mặt với những đường nét sắc sảo của anh cũng chìm trong bóng tối, con ngươi màu cà phê dưới ánh mặt trời thoát nhìn có vẻ như được sơn màu đen nhin thẳng vào mặt cô. Mặt của anh, ánh mắt của anh, giọng nói trầm thấp từ tính của anh, trong nháy mắt đó, Đường Viên giống như là bị mê hoặc, không tự chủ được mà lặp lại lời của anh.

"Là vợ của anh."

Là vợ của anh. . . . .

Là vợ của anh. . . . .

Là vợ của anh. . . . .

Oanh ——

Mặt của Đường Viên lại không tự chủ được mà nóng lên, nhiệt độ phòng thích hợp của máy điều hòa không khí cũng giống như đột nhiên không nhảy rồi, lập tức nóng lên, ngay cả trong không khí cũng đều là hơi nóng, nóng đến nỗi trong lúc nhất thời cô giống như là bị nấu chín vậy.

Đường Viên không tự chủ mà nhích lại phía sau, mới vừa áp vào đầu giường cô lại ngồi thẳng lên, để laptop trong tay xuống, đưa tay ôm cổ của Dung Giản, dưới người hôn lên môi mỏng của anh một cái.

Hôn xong cô lại nhanh chóng từ trong cánh tay anh chui ra, ôm laptop mới vừa rồi bị cô vứt qua một bên lên: "Em xem một chút xem tin tức hiện tại thế nào rồi!"

Ảnh giấy chứng nhận kết hôn của cô và Dung Giản vừa mới đăng lên, hướng gió lầu dưới lập tức thay đổi ——

Uy vũ ta đại Tây đại: Mẹ nó tôi nhìn thấy cái gì đây, là học thần! Là đứa bé của học thần! Tôi đoán đúng rồi, tâng chủ đưa tiền!

Quần chúng ăn dưa trong tay dưa rút: Bị sợ đến nỗi tôi vội vàng nhặt dưa của tôi lên cắn một miếng lớn, thế mà lại có thể kết hôn với nam thần! Đường Viên quả thật là cuộc sống doanh gia mà!

Thì ra là tôi mò mẫm: Bị mất mặt, ba ba lạnh lùng chụp thức ăn cho chó lên mặt tôi, đau quá.

Đây là bình luận đáng yêu của quần chúng vây xem trong Tây đại.

Hồ ly không vui: Kết hôn! Lĩnh chứng rồi! Sinh khi con rồi! Khi con còn là hợp pháp! Về mặt pàng! Pàng! Pàng!

Chú của tôi là con của cậu: Thần dân lưu danh.

An An An An An tỉnh: Mập nhà ta là tuyệt nhất!

Đây là tiểu thiên sứ của cô.

Tráng tai ta Đại Kim công: Lầu trên là người đẹp Cố và An Ngưng nữ vương Nam Mạnh Mạnh ư? Mẹ của tôi ơi! Tôi thật sự rất vui về thật kích động, thật muốn khóc, thật kiêu ngạo dường như là của chính mình! Sau Nam Mạnh Mạnh và người đẹp (lqđ) Cố, em gái Đại Kim công của chúng ta lại một lần nữa hoàn toàn chinh phục nam thần của Tây đại! An Ngưng bảo bảo, tôi xem trọng cô!

Đây là lớp trưởng lớp Đại Kim công của bọn họ.

Rất nhanh, phía dưới lại nhảy ra những bình luận theo hướng khác.

Tôi nói với cậu: Loại ảnh giấy chứng nhận kết hôn thế này tôi có thể cho các người một xấp!

Ha ha lộc cộc: Đã kết hôn còn đi quyến rũ giáo viên hướng dẫn của chính mình, thế mà cô cũng có thể làm cơ đấy! Có con mới cưới đi... Thế mà lại còn tỏ ra rất kiêu ngạo?

Thật sự có thể cười: Cô cảm thấy cô dựa vào ba cô đoạt tên trong danh sách ra nước ngoài của người khác, chiếm dụng tài nguyên giáo dục để ra nước ngoài sinh con thật đúng nha!

Đây là. . . . .

Đôi tay Dung Giản lướt qua cô, dùng loại tư thế giống như ôm cô vào lòng nhanh chóng gõ bàn phím, cho dù có cô là chứng ngại vật ở đằng trước,

nhưng tay của anh vẫn di động cực nhanh, hình ảnh trên màn hình thay đổi nhanh tới mức làm cho Đường Viên hoa cả mắt, Dung Giản lạnh lùng nói: "Nguyễn Tâm."

Anh trực tiếp truy cập vào trong mạng internet nội bộ của Tây đại, địa chỉ IP lần này là ở Tây đại, anh dễ dàng tra được địa chỉ IP này là ở kí túc xá của Nguyễn Tâm, cũng là địa chỉ IP của mấy bình luận ác ý ở lầu trên.

Bây giờ Dung Giản đã không học ở Tây đại nữa, anh trực tiếp nhập mật khẩu của Chữ Tự lấy được quyền hạn quản lý của trang Tòì Tây đại, trực tiếp giờ chân đạp tất cả các ID của Nguyễn Tâm ra ngoài.

Cuối cùng lại đánh một câu lệnh——14, 21, 27, 32, 65, 77, 143. . . . . Địa chỉ IP giống như của cô ta.

Tiếp đó, Đường Viên hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, cô tận mắt xem Dung Giản hack máy vi tính của Nguyễn Tâm, không chế máy tính của cô ta từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 54

Edit: Thanh Hưng

"Anh định dùng IP của cô ta để đăng bài à?"

Đường Viên hoàn toàn không nghĩ ra Dung Giản hack máy vi tính của Nguyễn Tâm để làm gì. Cô ngồi ở trong ngực Dung Giản tò mò quay đầu lại nhìn về phía anh, Dung Giản đang chuyên chú nhìn màn hình máy vi tính, nghe được câu hỏi của cô..., ngón trở thon dài của anh click chuột trái một cái: "Không phải."

Nói xin lỗi trước mặt mọi người là chuyện Nguyễn Tâm cần làm, điểm này anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Vậy anh muốn làm gì?" Đường Viên lần nữa nhìn về phía màn hình trước mắt, khi thấy những tài liệu xa lạ nhanh chóng biến mất thì cô sững sốt một chút, lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía Dung Giản: "Anh xóa hết tài liệu trong máy vi tính của cô ta!"

Một lời không hợp lập tức xóa sạch máy vi tính của người khác!

"Ừ." Dung Giản tìm được một tài liệu được mã hóa ở ổ E, anh nhìn màn hình, ngón tay lướt thật nhanh trên bàn phím. Đường Viên ở trước mắt anh lúc ấy lúc hiện luôn làm ngăn trở màn hình, Dung Giản dứt khoát dùng một tay kéo cô gần vào người mình, để cho cô tựa vào trong ngực anh.

"Anh xóa sạch máy vi tính của cô ta thì cô ta (di.da l.qy.do) có thể nổi điên hay không?" Đường Viên gần như dính chặt vào trên người Dung Giản, cô đã không để ý tới có xấu hổ hay không nữa rồi. Đường Viên không biết Nguyễn Tâm nghĩ như thế nào, dù sao nếu như có một ngày có ai dám xóa sạch laptop của cô thì cô tuyệt đối sẽ tức điên.

Đây chính là máy vi tính đấy, trong máy vi tính có nhiều tài liệu quan trọng như vậy. . . . .

"Anh không cần biết cô ta có nổi điên hay không." Âm thanh Dung Giản trầm thấp nghe vào không có bất kỳ phập phồng gì, anh chỉ muốn xả giận mà thôi.

\*\*\*\*\*

Bây giờ Nguyễn Tâm thật sự muốn điên rồi.

Sau khi có người gửi ảnh giấy chứng nhận kết hôn của Đường Viên và Dung Giản, hướng gió phía dưới lập tức thay đổi.

Dưới cơn tức giận, cô ta lập tức luống cuống, thậm chí quên rằng bây giờ mình đã trở lại kí túc xá, lập tức đổi các loại tài khoản bôi đen Đường Viên.

Nguyễn Tâm vừa chất vấn tấm hình kia vừa tự mình động thủ tài hình về, cô ta phóng tấm hình đến mức lớn nhất, cố gắng tìm được một chút kẻ hở từ bên trong, vậy mà tấm hình kia không có bất kỳ dấu vết PS nào, là thật.

Trái tim Nguyễn Tâm lập tức lạnh xuống.

Dù thế nào cô ta cũng không thể ngờ, Dung Giản sẽ thật sự kết hôn với Đường Viên!

Cô ta càng không nghĩ tới chính là, vào lúc cô ta vắt hết óc nghĩ cách xem làm thế nào để đáp trả lại bức ảnh giấy chứng nhận kết hôn kia, làm thế nào để chèn ép Đường Viên thì địa chỉ IP của cô ta cùng các loại tài khoản giáp ất cũng bị nhân viên quản lý lôi ra ánh sáng.

Nguyễn Tâm thậm chí không còn kịp nhìn hướng gió trong bài viết kia nữa, không còn kịp nghĩ nhân viên quản lý kia là ai nữa, lập tức bỏ máy vi tính của mình lại, chạy sang máy vi tính của bạn cùng phòng còn chưa quay về kí túc xá thử mấy mật mã để mở laptop của cô ấy (bạn cùng phòng của NT), cố gắng dò lại địa chỉ IP để mong ngóc đầu lại.

Tới lúc cô ta trở lại thì mới phát hiện, có người đang trực tiếp hack máy vi tính của cô ta.

Động tác của đối phương quá nhanh, cô ta trở lại chỗ ngồi luống cuống tay chân cố gắng phản kích, nhưng hoàn toàn vô ích, máy vi tính của cô ta đã bị đối phương xóa sạch các dữ liệu rồi!

Cuối cùng Nguyễn Tâm cũng ý thức được, ngay từ đầu đối phương đã hoàn toàn không tính toán tranh cãi với cô ta trong bài đăng kia.

Ngón tay nắm con chuột của Nguyễn Tâm run rẩy, tài liệu mã hóa của cô ta. . . . .

Tất cả tài liệu trong thư mục mã hóa của cô ta đều là những tài liệu quan trọng nhất, bài tập của cô ta, đề tài luận văn tâm huyết của cô ta. . . . .

Cô ta tìm tới ổ E, tài liệu mã hóa của cô ta vẫn còn đó!

Trong nháy mắt đó Nguyễn Tâm gần như nghĩ may mà ban đầu cô ta cẩn thận, nhưng ngay khi cô ta cố gắng mở tài liệu đó ra thì mới phát hiện, mật khẩu sai rồi! Người kia hoàn toàn (lqđ) không phải không xóa hết tất cả những tài liệu mã hóa của cô ta, hẳn không chỉ phá giải được mật khẩu của những tài liệu kia mà còn lần nữa cài lại cho cô ta một mật khẩu an toàn hơn!

Nguyễn Tâm xông tới dùng máy vi tính của bạn cùng phòng lên trang web Tôi yêu Tây đại, lúc mở bài đăng trên đầu trang ra tay cô ta run run lần con trỏ nhiều lần để trượt qua tất cả bình luận trước, rốt cuộc cũng kéo đến phía dưới cùng của bài đăng, tay cô ta dùng sức đập vào trên bàn phím, cả kí túc xá đều là âm thanh bộp bộp của bàn phím——

Admin: Rốt cuộc cô muốn làm gì!

"Cái này là Nguyễn Tâm sao?" Đường Viên lạnh mắt thấy được tầng này, chỉ vào đó hỏi Dung Giản.

Câu bình luận mờ nhạt kia của Nguyễn Tâm rất nhanh đã bị những bình luận khác che mất.

Sau sự xuất hiện của người quản lý Hắc Đại Y của BBS Tôi yêu Tây đại, bài đăng này lại càng được chú ý, lượt xem cũng tăng lên rất nhanh.

Tây đại mới vừa thi cuối kỳ xong, các thiếu niên thiếu nữ còn chưa về nhà nhân rồi nhàm chán lướt diễn đàn lướt đến bay lên, sau khi bài đăng đạt mấy trăm bình luận đột nhiên xoay ngược lại càng làm cho người ta cực kỳ kích động, trong lúc nhất thời quần chúng vây xem càng náo nhiệt——

Về nhà về nhà: Trời ạ, lại là có người bày trò!

Cường thế vậy xem! Lại xoay ngược lại rồi! Càng ngày càng đặc sắc!

Tôi yêu Tây đại: Có người bày trò! Cần phải hiểu sinh viên Tây đại chúng ta sẽ không phải là nhàn rỗi không có chuyện gì mà tập trung bôi đen một cô gái đâu, quả nhiên là có người quạu gió.

Cũng có người cảm thấy hứng thú với người bày trò này——

Ngũ Hành Bát Quái Trận: Có đại thần nào tra một chút xem cái địa chỉ IP này là của người nào hay không!

Tây Đại Hoa cái vồ: Đúng vậy, là ai mà độc ác như thế!

Dương Thụ thật cao: Nguyễn Tâm, không cần cảm ơn.

Kính ngạc đến ngây người: Nguyễn Tâm?! Nữ thần khoa y! Mẹ nó! Tôi thật nghi ngờ cuộc sống này!

Phốc: Không biết nữ thần này, chỉ biết khoa y thôi. Cô ta lại là người của khoa y á! Cô ta bôi đen con gái ruột của trưởng khoa bọn họ, không muốn tốt nghiệp nữa sao?

Còn có người nhân cơ hội tiến hành cúng bái Hắc Đại Y xuất quỷ nhập thần——

Là Hắc Đại Y: Rốt cuộc cũng nhìn thấy Hắc Đại Y chỉ tồn tại trong truyền thuyết của web chúng ta rồi, ha ha!

Lầu trên cộng một: Hắc Đại Y là ai, là học trưởng Chử Tự của chúng ta đấy!

Rất nhanh Hắc Đại Y đã phản hồi ——

101110101: Không phải, tôi là Dung Giản.

Vây xem: Lại là học thần của chúng tôi! Cảm giác thật tốt!

Tránh ra tôi tới trước: A a học thần! Gửi ảnh giấy chứng nhận kết hôn cũng là học thần đi, được ông xã học thần giúp đỡ a!

\*\*\*\*\*

Xem hết những bình luận kia, mặt mũi Nguyễn Tâm cũng trắng bệch.

Cô ta công kích Đường Viên trên diễn đàn chỉ vì một phút kích động, cũng có lúc nhất thời đắc ý, nhưng ngay cả như vậy cô ta cũng vẫn rất cẩn thận, còn cố ý ra quán net, chính là vì muốn che giấu thân phận thật của chính mình.

Nhưng cô ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ nháo đến bước này, thậm chí ngay cả tên của cô ta cũng bị lộ ra ra ánh sáng trên diễn đàn trường học rồi.

Chuyện bây giờ đã đến bước này, cô ta hoàn toàn không thể nào thu tay được nữa. Đến phía sau, thậm chí còn có người xem nào nhiệt còn không ngại lớn chuyện, trực tiếp đăng bài đăng này lên weibo, còn thuận tay gửi liên tiếp.

Nguyễn Tâm vội vàng chạy sang BBS xóa bình luận, những thứ khác Hắc Đại Y chậm chạp không phản hồi, tin tức dừng ở chỗ này, lượng đọc cùng lượng phản hồi đều không ngừng tăng lên.

Trong lòng cô ta vô cùng loạn, hiện tại mọi người đều biết là cô ta rồi.

Người trong lầu nói đúng, coi như Tây đại mặc kệ cô ta tung tin trong diễn đàn, nhưng giáo sư Đường thì không!

Hơn nữa tất cả tài liệu trong máy vi tính của cô ta đều đã bị mất sạch, lúc cô ta và giáo viên hướng dẫn của cô ta làm đề tài vốn chủ yếu là phụ trách chỉnh sửa phiên dịch tư liệu, hiện tại cô ta. . . . .

Nguyễn Tâm giờ tay lên che kín mặt, chán nản dựa vào ghế.

Cô ta sững sờ thật lâu, có loại cảm giác không chân thật giống như gặp ác (di.da.l.qy.do) mộng, Đường Viên thật đúng là bất cứ lúc nào cũng may mắn như vậy.

Nguyễn Tâm lại dựa vào ghế dựa một lát, sau đó thì nhận được điện thoại của giáo viên hướng dẫn của cô ta.

Giáo viên hướng dẫn của cô ta không lên BBS, vì thế cũng không biết chuyện bài đăng, gọi điện thoại tới đây chỉ là thông báo cô ta chiều mai tới phòng làm việc của cô ấy (GVHD), còn hỏi cô ta chuẩn bị đến đâu rồi.

Cúp điện thoại của giáo viên hướng dẫn, Nguyễn Tâm miễn cưỡng lên tinh thần đi xem máy vi tính của mình, kế tiếp cô ta thử không ít cách bẻ khóa phần mềm, nhưng thử rất nhiều phương pháp cũng không thể phá giải mật khẩu mã hóa tài liệu của Dung Giản.

Nguyễn Tâm loay hoay bẻ đầu sút trán, vừa vội vàng phá mật khẩu tài liệu, còn vừa tiếp tục chú ý động hướng của bài đăng kia, trong lúc đó cô ta cũng gọi cho Dung Giản mấy cuộc điện thoại, nhưng Dung Giản vẫn luôn thủy chung không nhận.

Rốt cuộc Nguyễn Tâm không nhịn được, hung hăng ném con chuột trong tay ra ngoài.

Dung Giản cố ý giữ lại tài liệu mã hóa này là muốn buộc cô ta nói xin lỗi trước mặt mọi người sao!

Cố tình tất cả những tài khoản giả mà cô ta dùng để bôi đen kia cũng bị làm nổi bật lên, những phản hồi sáng loáng kia còn ở đó, ngay cả một lý do để tẩy trắng cho mình cô ta cũng không tìm được.

Nguyễn Tâm hít sâu một hơi, đứng dậy nhặt con chuột mình đáp xuống đất lên, cắn răng đánh chữ trong khung bình luận.

\*\*\*\*\*

Hơn mười giờ, Đường Viên đã tựa vào trên người Dung Giản xem bài đăng kia gần hai tiếng rồi, sau khi hướng gió bị lật ngược lại thì ngồi xem thật sự sáng khoái mà! Quả thực là quá hợp ý cô!

Đường Viên dụi mắt, có thể thấy bây giờ con buồn ngủ trong cô đang không ngừng dâng lên, mí mắt cũng bắt đầu đánh nhau, nhưng cô vẫn còn kích động không thôi: "Dung Giản, anh phản kích quá đẹp! Em cảm thấy tối nay anh phá lệ đẹp trai!"

Đường Viên khen ngợi nhiệt liệt như vậy, tai Dung Giản cũng có chút nóng, anh cúi đầu ừ một tiếng.

"Em phát hiện lúc anh thích em và lúc không thích em. . . ." Con mắt Đường Viên lóe sáng, đột nhiên lại trầm tư: "Thật không giống nhau!"

"Hả?" Dung Giản không rõ chân tướng.

"Chính là trước kia á, không biết anh có nhớ hay không nữa." Đường Viên cố gắng nghĩ lại một chút thời gian cụ thể.

"Đúng rồi, lúc em học năm thứ hai đại học! Có một lần tất cả mọi người trên web Tôi yêu Tây đại đều nói về em với anh, anh bèn trực tiếp xóa bài đăng

đó đi." Đường Viên từ trên người anh ngồi dậy, nghiêm túc nhìn về phía anh: "Khi đó có phải có cảm giác là sự yêu thích của em dành cho anh đã tạo thành phiền phức hay không."

"Không phải." Dung Giản suy nghĩ một chút, nói: "Không muốn nhìn thấy có người nói em không tốt." Những bình luận phía sau của bài đăng đó đều đang công kích Đường Viên mập, nói cô không bằng Nguyễn Tâm.

Không muốn nhìn thấy có người nói em không tốt!

Trong lòng Đường Viên phút chốc giống như bị nhét đầy đường, cảm giác rất ngọt ngào.

Khi đó trong lòng cô thật sự rất khó xử, thậm chí thiếu chút nữa đã từ bỏ, nhưng cô lại chưa bao giờ nghĩ rằng Dung Giản xóa bài đăng đó là vì nguyên nhân này.

"Dung Giản."

"Hà?"

Đường Viên hít sâu một hơi, cảm thán một tiếng: "Em thật sự rất thích anh!"

Cô nhanh chóng nói xong, sau đó lập tức từ trên người Dung Giản bò dậy chạy ra ngoài: "Em đi xem Bạch đường một chút rồi lập tức trở lại ngủ."

Cả một đêm cô đều xem bài đăng, nhập tâm tới nỗi không cả đi xem khi con của mình, thế nhưng Bạch đường tối nay cũng không khóc.

Lúc Đường Viên đi vào phòng trẻ thì tiểu Bạch đường đang nằm trong giường trẻ con siết quả đấm nhỏ trắng noãn thờ to ngủ, cô cúi người xuống hôn lên gương mặt mềm nộn nộn của bé một cái, lông mi thật dài của Bạch đường khẽ run rẩy, mở mắt, đưa cánh tay về phía cô: "A a".

Xong rồi, bị cô hôn tỉnh.

Đường Viên ngồi xổm nửa ngày ở đó để dỗ Bạch đường, Bạch đường giường con người đen nhánh không khóc cũng không ngủ, cực kỳ có tinh thần. Tự mình làm vậy thì không thể sống, Đường Viên không thể làm gì khác hơn là ôm bé từ trong giường trẻ con ra, ôm tới phòng ngủ của bọn họ.

"A." Tiểu Bạch đường vừa nhìn thấy Dung Giản thì lập tức kích động, nãi thanh nãi khí kêu một tiếng, đập bập chân muốn bỏ nhào vào trong ngực Dung Giản, Dung Giản đưa tay ôm lấy bé trực tiếp thả bé vào giữa giường lớn.

Bạch đường giang rộng tay chân nằm trên giường lớn, nhìn đèn treo trên trần phòng ngủ đến nhập thần.

"Con trai ngốc này!" Đường Viên tiến tới, đưa tay sờ sờ lông mi của bé.

Trước khi ngủ Đường Viên cầm điện thoại làm mới bài đăng một lần cuối cùng, khi thấy bình luận mới nhất kia thì cô còn tưởng rằng mình hoa mắt, cô lại có thể nhìn thấy Nguyễn Tâm nói xin lỗi ——

Đường Viên, thật xin lỗi, tôi sai rồi.

Tôi thật sự quá nhiều chuyện, lẽ ra ngay từ đầu tôi không nên mang những tin đồn không căn cứ bên ngoài vào truyền bá trên diễn đàn công cộng.

Lúc ấy tôi thật sự không ngờ tôi nhất thời cao (lqđ) hứng lại tạo thành tổn thương lớn như vậy cho cô, tôi rất áy náy. Ngay tại đây, tôi thật sự thành thật nói xin lỗi cô, xin cô tha thứ cho tôi.

Nếu như cô muốn nghe tôi chính miệng nói xin lỗi, tôi có thể gọi điện thoại cho cô, xin hãy nghe điện thoại.

Dung Giản, tài liệu mã hóa của tôi thật sự rất quan trọng, đây là tâm huyết bấy lâu nay của tôi, luận văn và tài liệu quan trọng của tôi đều ở bên trong. Anh đã xóa sạch máy vi tính của tôi, vậy có thể trả lại tài liệu mã hóa cho tôi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 55

Edit: Thanh Hưng

Vậy mà dù Nguyễn Tâm đã nói xin lỗi nhưng vẫn không nhận được đáp án giống như cô ta mong đợi, tài liệu mã hóa còn sót lại trong máy vi tính của cô ta vẫn không được phá giải.

Ngón tay Nguyễn Tâm từ đầu đến cuối đều không rời khỏi phím F5, không ngừng làm mới trang, vội vàng muốn thấy được tin nhắn trả lời của Dung Giản.

Không có.

Sau khi cô ta nói xin lỗi, có mấy người đứng ra ủng hộ cô ta như cô ta mong muốn ——

Vậy xem: Chỉ có tôi cảm thấy là, Nguyễn Tâm chỉ đang tung bắt quái thôi, học thần phản ứng như vậy (di.da.lqy.do) có phải quá khích rồi không? Phải biết, sau khi văt và viết xong luận văn lại bị người ta xóa sạch thật sự là hủy cả đời đấy!

Có mấy người bị làm cảm động lây cũng ở dưới thêm một cộng đồng cảm.

Thần kinh căng thẳng của Nguyễn Tâm hơi được buông lỏng một chút, may mắn tự viết xin lỗi còn có chỗ tốt, giữ lại đường sống cho mình. Cô ta quá thật rất nóng lòng muốn lấy lại phần tài liệu đó, nhưng về sau cũng lại muốn ở lại trường, tên của cô ta đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, cô ta không thể giữ lại vết đen trên BBS được.

Nguyễn Tâm kéo xuống dưới một chút, thấy được một bình luận ——

Dương Thụ thật cao: Nguyễn Tâm cô thôi đi, đừng có mà giả vờ vô tội nữa. Chẳng lẽ không phải cô muốn làm hại Đường Viên mất sạch danh tiếng sau đó không có cách nào ở lại trường, hủy hoại cả đời em ấy ư, cũng may là cô ngu xuẩn nên cuối vẫn không làm được, Dung Giản hoàn toàn có thể giải quyết chuyện này. Không công khai hết những việc xấu của cô ra thì cô đã nên vụng trộm mà vui mừng đi, ít giả bộ thôi.

Tài khoản này vừa nhìn đã biết là Cao Dương.

Nguyễn Tâm không để ý đến anh ta, tiếp tục làm mới trang, đáng tiếc vẫn không thấy được câu trả lời của Dung Giản.

Nguyễn Tâm hung hăng cắn môi, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

Sau khi lý trí trở về, cô ta cẩn thận phân tích tình cảnh của mình. Bây giờ cô ta đã đắc tội với giáo sư Đường rồi, vậy thì không thể để cho giáo viên hướng dẫn của cô ta thất vọng được. Phần tài liệu kia thật sự quá quan trọng với cô ta, cô ta không thể không thỏa hiệp với Dung Giản.

Hắc Đại Y không trả lời yêu cầu xóa topic của cô ta, vậy thì cô ta cũng hoàn toàn có thể chờ sau khi Dung Giản mở mật khẩu tài liệu mã hóa, lại đi tìm giáo viên quản lý web. Cô ta có thể lấy cớ có người ở trong lầu giả danh mình cầu xin giáo viên xóa bỏ bài đăng này, tận lực giảm tác dụng phụ của bài đăng này đến cô ta xuống mức thấp nhất.

Nguyễn Tâm lại lần nữa nghiêm túc viết một phần giải thích lời đồn cùng công khai nói xin lỗi đăng lên.

Cô ta gõ enter một cái, dòng bình luận nói xin lỗi mới nhất của cô ta vừa ra, trừu hoạch được vài ba quần chúng vội xem giễu cợt cùng xem thường ra, không có gì cả.

Tất cả thời gian một buổi chiều của Nguyễn Tâm đều uống phí trên diễn đàn, cô ta viết rất nhiều bình luận công khai nói xin lỗi dưới bài viết kia, một câu so với một câu càng thành khẩn, một câu so với một câu càng tình chân ý thiết. . . . .

Vậy mà Dung Giản đã sớm khép lại laptop, lên giường trêu chọc con trai anh.

Tiểu Bạch đường rất yêu thích cảm giác mềm nhũn cùng không gian rộng rãi trên giường lớn, bé ngoan ngoãn nằm trong giường đơn, một đoàn nho nhỏ thoát nhìn trắng nõn như một viên thịt nhỏ.

Đưa bé lúc ngủ mất không phải nhắm rất chặt, Dung Giản đứng ở bên cạnh cúi người nhìn một hồi, xác định bé thật sự ngủ thiếp đi mới ôm bé từ trên giường lên.

"Oa ——" Mới vừa bị ôm khỏi giường lớn, Bạch đường lại khóc, giống như là bé ý thức được mình lại bị đưa về trong giường trẻ con, dùng sức đạp chân ngăn, ra sức giãy giụa ở trong tay Dung Giản.

"Con không thể ngủ ở chỗ này được." Cô nhỏ của Bạch đường đã có thể đỡ được đầu của mình, không cần người đỡ nữa, Dung Giản nói một không hai, hai tay giữ bộ ngực mềm nhũn của con trai đi ra ngoài, mặc cho Bạch đường làm loạn trong tay anh.

Trên lông mi Bạch đường treo giọt nước mắt lớn, thương tâm nằm trên bả vai Dung Giản, đưa móng vuốt nhỏ trắng nõn về phía Đường Viên cầu cứu: "A a a, ô. . . . ."

Thật đáng yêu! Đường Viên ngồi thẳng người.

"Con quá nhỏ, ngủ ở giữa sẽ bị thiếu dưỡng khí." Thái độ của Dung Giản vô cùng kiên quyết, tính nguyên tắc cực mạnh, anh đưa một cái tay ra xoa xoa

đầu con trai mình, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài phòng ngủ.

"Ừm." Bạch đường phòng má, nhú lông mi nhỏ màu nhạt, xem ra vô cùng uất ức.

Đường Viên bị vẻ đáng yêu của bé làm cho run rẩy, cô phát tay với Bạch đường một cái, cầm điện thoại lên "Tách tách" chụp ảnh con trai của mình, định cài làm màn hình khóa.

Bạch đường nằm trên bả vai Dung Giản, đưa mu bàn tay dụi dụi con mắt, nhìn mẹ ruột bé cách bé càng ngày càng xa.

Bị bỏ vào trong giường trẻ con quen thuộc, Bạch đường còn không phải thật vui vẻ, hai cánh tay nhỏ bé béo ụt ịt của bé ôm thật chặt đầu ngón tay của ba mình (lqđ) định nhét vào trong miệng, Dung Giản cúi đầu nhìn bộ dáng của bé, rút ngón tay ra chọc chọc gương mặt của bé: ". . . . . Con trai."

Bạch đường thật sự rất giống Đường Viên, còn nhỏ như vậy đã biết làm nũng.

Dung Giản ho nhẹ một tiếng, biết rõ Bạch đường còn nhỏ nên sẽ không thể nói chuyện, vậy mà mới vừa rồi một câu "Gọi ba" vẫn thiếu chút nữa bị anh bật thốt lên.

Bạch đường làm ầm ĩ một lát, rất nhanh đã ngáp một cái, nghiêng đầu ngủ thiếp đi. Dung Giản đưa tay đặt ngay ngắn đầu cho bé xong mới tắt đèn đi ra khỏi phòng trẻ.

Trong phòng ngủ, Đường Viên mệt mỏi nên đã sớm đi ngủ rồi.

"Nhột. . . . ." Cảm thấy bàn tay lạnh lạnh của Dung Giản đặt lên bụng mình, Đường Viên bắt lấy ngón tay của anh, ngón tay thon dài của anh dính thuốc mỡ mát mẻ.

Bác sĩ nói sinh mổ thì ba tháng sau mới có thể bôi thuốc trừ sẹo, mấy ngày trước Dung Giản đã mua rồi, trước khi ngủ thì giúp cô bôi thuốc, sau khi thuốc mỡ mát mẻ được xoa đều lên bụng cô thì tản ra hơi nóng, có chút nhột.

Từ nhỏ Đường Viên đã đặc biệt sợ nhột, động tác trên tay Dung Giản lại nhẹ. Mỗi lần anh bôi thuốc cho cô, cô đều ngửa đến buồn cười.

"Đừng động." Một cái tay khác của Dung Giản vững vàng bắt được hai cổ tay của cô, cái tay dính thuốc mỡ kia lại tiếp tục di động qua lại trên vết mổ trên bụng cô, giống như là muốn nhét luôn cả thuốc mỡ vào trong.

"Ha ha ha" Hai tay Đường Viên đều bị Dung Giản nắm, cô hoàn toàn không nhịn được: "Tốt lắm, tốt lắm, được rồi."

Dung Giản vẫn thờ ơ.

Cuối cùng Đường Viên thỏa hiệp, cô cố gắng tìm một đề tài khác để dời đi sự chú ý của mình: "Đúng rồi, Nguyễn Tâm viết nhiều câu xin lỗi trong topic như thế rồi, anh sẽ thật sự trả lại tài liệu mã hóa kia cho cô ta sao?"

Nguyễn Tâm đã nóng nảy, bắt đầu không ngừng thúc giục Dung Giản trong bài viết kia rồi.

"Tại sao phải trả lại cho cô ta chứ?" Dung Giản lạnh giọng hỏi ngược lại.

Trừ giữ lại một tài liệu mã hóa ra, anh hoàn toàn không tỏ thái độ gì, cũng không nói những lời như nếu cô ta công khai xin lỗi thì sẽ mở mặt khẩu tài liệu cho cô ta.

Viết xong câu xin lỗi vô cùng thành khẩn cuối cùng, Nguyễn Tâm vẫn đang ngồi trước máy vi tính rớt cuộc cũng ý thức được điểm này, cuối cùng cô ta vẫn không thể lấy được tài liệu mã hóa trong thư mục kia. Ngày hôm sau cô ta không lấy ra nổi tài liệu, vì thế bị buộc phải rút lui ra khỏi hạng mục kia của giáo viên hướng dẫn.

Về phần bài đăng trên BBS Tôi yêu Tây đại, giáo viên quản lý đã giúp cô ta xóa đi rồi, nhưng bạn trai cũ Chử Tự lại chụp lại bài đăng đó sau đó công khai tất cả những tài khoản phụ của cô ta cùng lời giải thích và xin lỗi mà cô ta viết lần nữa ghim lên đầu trang.

Trong lúc nhất thời, Nguyễn Tâm vô cùng "nổi tiếng" trên BBS, quần chúng vây xem hợp lại tàn sát cô ta ước chừng mấy ngày.

Ngay cả bạn cùng phòng và chị cùng khóa thân thiết nhất với cô ta sau khi thấy bài đăng kia đều không tin tưởng cô ta nữa, sợ cô ta đâm chọc sau lưng rõ ràng xa cách cô ta.

Giống như cấn trả, đến cuối cùng tất cả hậu quả xấu của cuộc nháo kịch kia ngược lại là cô ta tự mình nếm.

\*\*\*\*\*

Tây đại đã được nghỉ hè.

Sáng sớm, giáo sư Đường đi tới viện Y khoa lấy tài liệu, năm nay thời gian nghỉ hè rất dài, ông định đi thăm Lê Họa một chút.

Giáo sư Đường đẩy cửa kính xoay tròn ra, sau khi đi vào đại sảnh lại thấy có rất nhiều giảng viên trẻ (di.da.lqy.do) tuổi đều đang nhìn ông, sau khi bị



ông phát hiện thì bọn họ lại ngượng ngùng cười cười đi mất.

Không giải thích được.

Giáo sư Đường đi vào thang máy đưa mắt về phía gương lớn trước cửa thang máy cẩn thận quan sát bản thân từ đầu đến chân một lần, trên mặt sạch bóng, không mặc sai quần áo, không đi giày sai. . . . .

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, dừng ở tầng mười sáu.

Giáo sư Đường đi ra khỏi thang máy lại đụng phải đối thủ của ông —— lão Triệu, lão Triệu và ông là đồng môn, cả nửa đời đều cùng nhau ở Tây đại giáo dục học sinh, vốn dĩ quan hệ rất tốt. Lão Triệu có một người con trai, giáo sư Đường có một cô con gái, hai người bọn họ bất hòa cũng là bởi vì con trai lão Triệu coi trọng con gái của ông.

Lão Triệu đã sớm muốn ôm cháu, khổ nỗi nàng dâu của con trai của ông ta lại sớm chạy theo người khác, con trai ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi còn chưa tìm được đối tượng thích hợp, vì thế lập tức đánh chủ ý lên người khuê nữ nhà ông.

Lúc ấy giáo sư Đường tức tới nổi tung, nhưng lại ngại mặt mũi, chỉ có thể uyển chuyển nói khuê nữ nhà ông hai mươi tám tuổi mới suy tính đến chuyện kết hôn.

"Đường lão đệ, chào buổi sáng nhé!" Lão Triệu nhìn thấy ông thì theo thường lệ vui tươi hơn hờ lên tiếng chào hỏi: "Tôi thật sự rất hâm mộ ông đấy!"

"Ông năm nay bốn mươi mấy, 44 đi, thế mà đã làm ông ngoại rồi! Mặc dù chuyện này ông làm không phúc hậu lắm, nhưng vẫn là chúc mừng ông!" Lão Triệu về mặt hâm mộ.

Hôm nay lão Triệu đối với ông cực kỳ nhiệt tình, nhiệt tình đến mức có chút giả dối, ông ta nói tiếp: "Học sinh kia của tôi không hiểu chuyện, ông đừng so đo với con bé."

Ông ngoại?! Những lời nói sau đó của lão Triệu đã hoàn toàn vô ích, giáo sư Đường không còn tâm trí nghe tiếp, đầy trong đầu ông đều là hai chữ ông ngoại.

Vừa nghĩ tới hai chữ ông ngoại này trong lòng ông đã lộp bộp, sau khi lên tiếng hỏi lão Triệu thấy tin tức ở nơi nào, giáo sư Đường vội vàng mở cửa phòng làm việc ra, lên BBS, ấn vào bài đăng hot nhất.

Liếc nhìn tựa đề, sau đó lại nhìn thấy bức ảnh Đường Viên mà chủ topic đăng lên. . . . .

Sắc mặt giáo sư Đường đã tái xanh.

Ông dè dặt lừa gạt trong lòng, kiên nhẫn xem hết tất cả nội dung bài viết. Ông cứ như vậy không biết gì cả mà làm ông ngoại, còn làm ông ngoại lâu như vậy!

Thậm chí giáo sư Đường còn không thêm để ý tới cô nữ sinh công kích khuê nữ của ông, lập tức lên mạng đặt mua vé máy bay chuyển sớm nhất.

Được lắm, lần này ông đã không biết nên đi chất vấn Lê Họa trước, hay là đi xử lý khuê nữ của ông trước nữa rồi!

Trước khi đi ông có gọi điện thoại cho Đường Viên.

Lúc nhận được điện thoại của giáo sư Đường thì Đường Viên đang ở trong phòng trẻ trâu của Bạch đường, cô nhìn tên nguoi gọi đến hiển thị trên màn hình điện thoại, giờ ngón trỏ dè lên đôi môi Bạch đường, Bạch đường há miệng là sẽ cắn vào ngón tay của cô.

Xong đời rồi.

Ban đầu lúc thấy bài viết kia, cô thế nhưng hoàn toàn không ngờ nó lại nóng như vậy, ngay cả giáo sư Đường chắc cũng đã thấy rồi!

Thật ra thì ban đầu là cô sợ giáo sư Đường sẽ ngăn cản không cho cô sinh Bạch đường, sau khi Bạch đường được sinh ra, cô đã muốn nói cho giáo sư Đường rồi, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp.

Càng kéo dài càng sợ, càng sợ lại càng kéo dài.

Đường Viên cảm giác cuối cùng cô vẫn không thể chạy khỏi, vậy thì không bằng dừng lại để bị đánh còn tốt hơn.

"A lô, ba." Lần này, chột dạ là Đường Viên.

Cô hối hận, sớm biết thì đêm hôm đó lúc gọi điện thoại cho giáo sư Đường cô đã nói rồi, như vậy còn có thể hòa nhau. . . . .

"Ba xem bài đăng rồi." Giáo sư Đường một câu nói nhảm cũng không có, nói thẳng vào điểm chính: "Là thật sao?"

"A ô." Bạch đường vỗ hai tay vào tiểu Trác tử biết ca hát trước mặt, theo âm nhạc nãi thanh nãi khí kêu lên.

". . . . ."

"Dạ, là thật." Giọng nói của Đường Viên càng lúc càng nhỏ.

"Tốt!" Âm thanh của giáo sư Đường càng ngày càng cao: "Con chờ đấy, trước tiên ba sẽ đi tìm mẹ con, sau đó sẽ xử lý con, còn có Dung Giản!"

Xưa nay chưa bao giờ bị giáo sư Đường cúp điện thoại, Đường Viên có chút sợ hãi, lần này là giáo sư Đường giận thật, cô đưa tay nắm gương mặt mập mạp của con trai ngốc: "Bạch đường, con nhất định phải làm nũng cho tốt, cứu lấy mẹ."

"Ừm." Bạch đường ngoẹo đầu, nháy mắt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 56

Edit: Thanh Hưng

Bạch đường nhà cô lại còn học được nghiêng đầu và nháy mắt cơ đấy!

Đường Viên quả thật mở cò trong bụng, hai tay cô cùng tiến lên, dùng sức xoa bóp gương mặt béo mập của Bạch đường một cái, thịt mềm trên mặt Bạch đường cũng có thể từ khe hở ngón tay cô tràn ra.

Đường Viên cố gắng dạy bé cười, cô vỗ vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của Bạch đường: "Bạch đường, cười với mẹ một cái nào."

"A ngao." Bạch đường kêu một tiếng, hươ tay múa chân ở trong ghê trẻ em.

"Là cười, không phải gọi." Đường Viên cố gắng dạy bé nở nụ cười: "Con xem mẹ này, nhìn mẹ!"

Bạch đường nhìn chăm (di.da.l.qy.do) chăm cô không chớp mắt, Đường Viên thấy được hi vọng, lại cười một cái: "Nhìn mẹ, cười!"

Mắt Bạch đường đột nhiên sáng lên, vội vàng nghiêng đầu nhìn ra sau lưng cô. Đường Viên theo tầm mắt của bé nhìn sang, lại nhìn thấy Dung Giản cầm bình sữa đi vào phòng trẻ.

Nụ cười xán lạn trên mặt cô còn chưa kịp thu lại.

Dung Giản vừa vào cửa thì Bạch đường và Đường Viên lập tức đồng loạt nhìn về phía anh, một lớn một nhỏ làm nũng x2. Nhiệt độ trong phòng trẻ tương đối cao, mặt Đường Viên còn ửng hồng, mắt cười thành hình trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền trên gương mặt cũng cực đẹp.

"Em cũng đói bụng à?" Dung Giản tâm tình cực tốt quơ quơ bình sữa trong tay, cúi đầu nhìn về phía Đường Viên nháy mắt, ranh mãnh nở nụ cười.

"Con đã sớm đói. . . ." Đối diện với ánh mắt của Dung Giản, Đường Viên mới ý thức được anh nói "Em" là có ý gì, cô khoát khoát tay: "Là Bạch đường đói bụng em không đói bụng!"

"Ừ, vậy cho con ăn trước." Dung Giản biết nghe lời phải.

‘Trước’ là cái quỷ gì á! Đường Viên không nhịn được lẩm bầm trong lòng.

Bạch đường bị lơ là càng sốt ruột hơn, giương mắt nhìn ba bé.

"Cho con." Dung Giản nhét núm vú cao su vào trong miệng Bạch đường cho bé ăn, một tay đỡ bình sữa của bé. Bạch đường cũng đưa tay nhỏ bé muốn cầm lấy bình sữa của mình, tay nhỏ bé mềm mại của bé đặt trên bàn tay đang đỡ bình sữa của Dung Giản, ừng ực ừng ực uống đến vui sướng.

Dung Giản cúi đầu nhìn con trai anh, không nhịn được mà gãi gãi cằm của bé giống như trêu chọc mèo con, lại không nhịn được mà xoa cằm Đường Viên một cái.

"Dung Giản." Đường Viên ngửa ra sau một chút muốn tránh khỏi ngón tay Dung Giản, anh thật sự đùa giỡn cô ngay trước mặt Bạch đường như vậy sao!

"Ba em thấy bài viết kia rồi." Đường Viên nghiêm mặt nói: "Ông ấy sẽ giết tới cửa trừng trị em đấy!"

"Ừ." Dung Giản buông cằm cô ra, thuận tay ôm gương mặt của cô, anh biết rất rõ ràng lực chiến đấu của giáo sư Đường có bao nhiêu —— không đủ

làm sợ hãi.

Mặt của Đường Viên vẫn tròn trịa, bị anh néo một cái, thịt trên mặt cô lập tức làm cho đôi môi mềm mại của cô khẽ cong lên.

Cạn kim sắc đích dương quang hạ, cô môi hồng răng trắng.

Tầm mắt Dung Giản rơi vào trên đôi môi mềm mại của cô, có loại kích động muốn hôn cô một chút.

Anh nghĩ như vậy, và cũng làm như vậy.

Lúc bị hôn, Đường Viên hoàn toàn không kịp phản ứng, một tay Dung Giản vẫn còn cầm bình sữa, một tay khác lại nắm cằm của cô, môi mỏng lập tức đặt ở trên bờ môi của cô, lướt qua rồi dừng lại.

Đường Viên theo bản năng nín thở.

Hôn được một nửa, cô đột nhiên nghĩ đến Bạch đường bị bỏ quên một bên nên mới lập tức vội vàng nhìn sang.

Bạch đường trong ghế trẻ em mở to miệng nhỏ, vẻ mặt tò mò nhìn bọn họ.

Bạch đường mở miệng, núm vú cao su lập tức bị rơi ra ngoài. Bé vội vàng khép mắt tìm núm vú cao su, nhưng không tìm được, mà ngược lại còn bị núm vú cao su cọ vào lỗ mũi một cái, chất lỏng với mùi hương ngọt ngào trên núm vú cao su chạm vào chóp mũi của bé.

Bạch đường giống như còn không ăn no, đột nhiên không có hương vị sữa bột ngọt ngào, bé ã chã chực khóc nhìn Đường Viên.

"Ừm, Dung Giản! Anh nhét bình sữa vào mặt con trai anh rồi!"

Dung Giản ho nhẹ một tiếng, lần nữa nhét núm vú cao su vào trong miệng Bạch đường, nhưng Bạch đường lại không ngoan ngoãn bú sữa, mà bé né tránh, hươ tay múa chân muốn lại gần Đường Viên.

"Con muốn mẹ ôm à?" Đường Viên hỏi bé, nói xong lập tức đưa tay ôm bé từ trong ghế trẻ em ra.

Bạch đường nằm ở cổ cô, xoay đầu qua, không nháy mắt nhìn chăm chăm cô, trong con ngươi trong suốt tất cả đều là bóng dáng của cô. Bé vội vàng dán lại gần mặt cô, có vẻ như sắp khóc.

Không phải muốn ôm sao? Đường Viên sùng sốt một chút, đột nhiên trong đầu lóe lên ý tưởng.

Cô cảm thấy khó có thể tin: "Con cũng muốn hôn sao?"

Thật thần kỳ! Cô tiến tới hôn gò má của Bạch đường một cái, Bạch đường bảo bảo vẫn luôn không cười lập tức mặt mày hớn hở rồi.

"Con cười rồi!"

Đường Viên kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cô nắm ngón tay của Bạch đường quơ quơ, chuyên chú nhìn mặt của bé, vui vẻ nói: "Con thật sự có má lúm đồng tiền đây! Mẹ thật thích con!"

"Đó là mậ." Dung Giản đứng ở nơi đó, xem thường nói.

Đường Viên: ". . . . ."

"Em cũng có má lúm đồng tiền." Cảm giác đầu gối trúng một mũi tên Đường Viên cười cho Dung Giản nhìn.

"Của em rất đẹp." Dung Giản đưa tay chọc má lúm đồng tiền của cô một chút.

"Ánh mắt và má lúm đồng tiền của con đều giống như em." Bạch đường giống như lớn hơn một chút, bình thường vẫn nhìn nhưng không có cảm giác gì, hiện tại nhìn kỹ, Đường Viên lập tức phát hiện biến hóa, lòng tràn đầy vui vẻ nói.

"Lông mi cũng giống như em." Lần đầu tiên Dung Giản nhìn thấy con trai của mình thì anh đã phát hiện, lông mi của Bạch đường cực kỳ giống Đường Viên, lông mi không chỉ vừa dài vừa cong lại vểnh lên, mà cũng rất đen, thoát nhìn rất dày rậm.

"Giống như em... Ba em nhất định sẽ thích con!" Vừa nghĩ như thế, trong lòng Đường Viên đã nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Ăn cơm xong thời gian vẫn còn sớm, Đường Viên và Dung Giản dẫn Bạch đường tới trung tâm thương mại gần đây mua đồ.

Bạch đường lớn quá nhanh, quần áo mà lúc (lqđ) trước Đường Viên chuẩn bị cho bé bây giờ đã nhỏ, cần phải mua cái mới rồi.

Dung Giản một tay ôm Bạch đường, một tay đẩy xe mua sắm, anh vẫn duy trì thói quen mua đồ lúc trước, mỗi lần Đường Viên chọn một bộ quần áo hoặc là một món đồ chơi, anh sẽ nhặt lấy ba món kiểu dáng tương tự trở lên.

Cứ như vậy, rất nhanh bọn họ đã mua đầy một xe đồ dùng trẻ em, Bạch đường rất ít khi được ra ngoài, thế nên lúc đi dạo siêu thị bé vô cùng vui vẻ, ngồi ở trên cánh tay ba bé hết nhìn đông lại nhìn tây.

Nhìn một hồi, bé lại đưa ngón tay mập của mình vào trong miệng, nhưng lại bị Dung Giản lạnh tay lẹ mắt bỏ ngón tay xuống, thay bằng một núm vú cao su để an ủi.

Dung Giản có chút phiền não, trong khoảng thời gian này điện thoại di động của anh vẫn luôn kêu không ngừng nghỉ. Hạng mục hợp tác giữa công ty bọn họ và Tổng Khen không ngừng xảy ra vấn đề, bên kia vẫn luôn hối thúc anh quay về.

Nhưng anh cũng không có tính toán đó.

Quá khứ anh luôn có mục tiêu rõ rệt, cũng vẫn luôn kiên định cố gắng theo hướng kia, cho dù là cái gì cũng không ngăn cản được bước chân của anh, mà bây giờ anh lại thích mỗi một ngày Đường Viên đều tỉnh giấc ở trong ngực anh, lại càng không muốn bỏ qua cơ hội cùng Bạch đường lớn lên.

Điện thoại di động lại rung mấy cái, Dung Giản cúi đầu nhìn về phía màn hình, nhúu chân mày.

Xem ra ảnh hưởng của bài đăng trên web Tôi yêu Tây đại kia đã lớn hơn dự đoán của anh, sau khi bài viết bị đăng lên weibo, Tống Dư Ca cũng nhìn thấy.

Cô ta liên tục gửi vài tin nhắn tới đây ——

Dung Giản, em biết mà, em biết ngay mà.

Cuối tháng bảy các người mới lĩnh chứng, hiện tại mới vừa tròn một năm, đứa bé đã lớn như vậy, anh quả nhiên là bởi vì cô ta mang thai nên mới kết hôn.

Dung Giản luôn luôn lý trí lại khác chế, giờ phút này ngay cả cảm giác muốn nổ tung cũng đã có.

"Cái đèn này thật là đẹp á!" Đường Viên quay đầu lại, quơ quơ đèn ngủ trong tay.

"Ừ." Dung Giản tắt điện thoại di động, đi lên phía trước cầm đèn ngủ bỏ vào trong xe đẩy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 57

Edit: Thanh Hưng

Buổi tối về đến nhà, Đường Viên và Dung Giản cùng nhau ngồi chung trên mặt thảm trong phòng trẻ, dựa theo sách hướng dẫn mà làm đồ chơi mới trên giường trẻ cho Bạch đường.

Đồ chơi hình khi con cô mua để treo trên giường cho Bạch đường thoạt nhìn rất đáng yêu, nhưng làm lại tương đối phiền toái.

Nhìn Dung Giản cau mày nghiêm túc xem sách hướng dẫn, trong lòng Đường Viên sinh ra một tia vui vẻ, trong lĩnh vực đồ thủ công này nữ sinh vẫn luôn là rất có thiên phú.

Lần này, rốt cuộc cô cũng có thể hãnh diện trước mặt Dung Giản rồi!

"Dung Giản, anh nhìn em đây... Em dạy anh!" Đường Viên nói xong thì cứ theo hình dáng trong sách viết, "Roẹt roẹt" một cây kéo cắt dọc theo miếng vải ka-ki, cắt ra một đường cong không có chút hình dáng nào.

Đường Viên: ". . . . ."

Cô cắt rất nghiêm túc, Dung Giản xem cũng cực kỳ nghiêm túc.

Vừa ra tay lập tức cắt hỏng, cộng thêm cảm nhận được ánh mắt của Dung Giản, Đường Viên nhất thời khản trương, càng khản trương tay càng run, trên tay cô vừa dùng lực, cây kéo đã cắt ra một lỗ hổng lớn trên tấm vải.

Đường Viên muốn vùi mặt vào trong đồng vải bông: "Anh vẫn là đừng nhìn em thì hơn."

"Ừ." Dung Giản tiếp tục chuyên chú xem sách hướng dẫn.

Sau khi phá hủy không ít vải, rốt cuộc Đường Viên cũng cắt được hình dáng tương đối giống khi con, chỉ cần (di.da.lqy.do) dán những mảnh vụn của

tắm vải lên, làm thêm mặt và nơ của khi con, quần áo các loại, sau đó đính thêm trên châu bông vải là tốt rồi.

Đường Viên chân tay vụng về cắt một chiếc nơ mini dán vào trên người khi con, cô âm thầm cảm thấy may mà Bạch đường là một bé trai, nếu không cô còn phải làm váy cho con khi nhỏ rậm rạp rồi bù này, suy nghĩ một chút đã cảm thấy muốn chết.

Cô và Dung Giản làm một đêm, trên mặt thấm chất đầy bán thành phẩm khi con, cùng rất nhiều miếng vải màu sắc khác nhau.

Bạch đường từ từ tỉnh giấc ngồi ở trên người Dung Giản, như hoa hướng dương quay đầu lại nhìn Đường Viên, không chớp mắt nhìn khi con trong tay cô.

Đường Viên cầm chuỗi tiêu Dung Giản làm lật qua lật lại nghiên cứu, "A a", ở đối diện ánh mắt Bạch đường sáng lên, muốn.

"Cho con chơi." Đường Viên lấy con khi nhỏ đeo chiếc nơ màu xanh lá cô mới vừa làm xong trên thân trái nhà lên thả vào trong tay Bạch đường cho bé chơi, tay nhỏ bé của Bạch đường siết thật chặt thân thể khi con đưa tới trong miệng mình.

"Không thể ăn!" Khi con cô thật vất vả mới làm được đấy!

Đường Viên quý thẳng người muốn ngăn cản bé, nhưng vừa đứng lên cả người cô đã bổ nhào về phía trước thiếu chút nữa là ngã quỵ, may mà Dung Giản tay mát lạnh lệ ôm cô vào lòng.

Cô một tay ấn lên thâm khó khăn lắm mới ổn định lại thân thể, Dung Giản cũng không buông tay, ngược lại chau mày: "Em tới ngồi trên người anh nhé?"

". . . ." Đường Viên đỏ mặt: "Không cần." Đó là vị trí của Bạch đường á!

Ngón trỏ thon dài của Dung Giản chỉ chỉ chỗ trống trên đùi anh, trầm giọng nói: "Em lại đây ngồi, anh dạy em." Anh nói xong lại liếc nhìn khi con trong tay cô.

Đường Viên siết con khi kia xấu hổ cực kỳ. Cô bận rộn làm cả một đêm, vậy mà chỉ làm ra hai con khi con miệng méo mắt lác.

Một con hơi đẹp mắt một chút trong đó đã bị Bạch đường cầm đi làm đồ chơi.

Trong tay cô chỉ còn dư lại một con đáng đáp thê thảm không nở nhìn.

Nhìn khi con của mình, lại nhìn con khi nhỏ ngũ quan đoan chính mà Dung Giản làm ra, Đường Viên nhất thời động lòng

"Vậy Bạch đường ngồi đâu?" Đường Viên nhìn về phía Bạch đường, Bạch đường bị kẹp ở giữa cô và Dung Giản dụi dụi mắt, ngẩng mặt nhìn bọn họ.

Bạch đường há mồm ra cắn lỗ tai khi con, rất nhanh lại không vui nhủ mày nhè khi con ra, còn nhè cả nước bọt, tay nhỏ bé của Bạch đường buông lỏng, khi con lập tức rơi xuống.

"Bạch đường nên đi ngủ rồi."

Dung Giản đưa tay nâng cánh tay nhỏ của Bạch đường nhắc bé từ trên người Đường Viên ra, Bạch đường được bay lên giữa không trung mới mè kêu một tiếng, rồi lại bị thả vào trong giường trẻ con rộng rãi.

Dung Giản giúp bé kéo nóc giường hình mái vòm lên, lại bật đèn ngủ lên. Bạch đường nằm ở trong giường trẻ con mềm mại, ngoan ngoãn nhìn nóc giường trẻ, trong chốc lát đã ngủ mất rồi.

"Em qua đây." Đỗ Bạch đường ngủ, Dung Giản ngoắc ngoắc tay về phía Đường Viên, rất nhanh Đường Viên đã đỏ mặt chạy tới.

Đường Viên ngồi giữa đôi chân dài của Dung Giản, một tay cầm cây kéo một tay cầm vải, tay Dung Giản nhanh chóng đặt lên ngón tay của cô, ngón tay anh dùng sức, tay cầm tay mang theo cô cắt một đường cong xinh đẹp.

Ngón tay anh thon dài, gần như có thể che kín tay của cô, tay Đường Viên bị ủ trong lòng bàn tay anh, run rẩy càng lợi hại hơn.

Cô tựa vào trên người Dung Giản, nín thở nghiêm túc cùng anh cắt vải, không tự chủ lại bắt đầu mơ tưởng viễn vông. Cô cố gắng đặt suy nghĩ của mình lên khi con trong tay, có thể là quá mệt mỏi, khi con trước mắt cô dần trở nên mơ hồ.

"Hô. . . ." Đường Viên cảm giác hơi thở của mình cũng nặng nề hơn, cô buông tay trái nắm góc vải ra, phẩy phẩy gió trên mặt. Trước kia cô đều ngồi trên đùi Dung Giản, hiện tại lại ngồi giữa hai chân anh, cô có thể cảm nhận được lực độ cùng hình dáng của vật đang chia vào sau lưng mình, Đường Viên cố gắng ngồi thẳng người, nhắc nhở mình ưu nhã, chính trực, cấm dục. . . . .

Nhưng tiểu Dung Giản rõ ràng đã thức dậy!

Đường Viên điều chỉnh tư thế ngồi, nghiêm túc cắt vải.

Đêm khuya, trong phòng trẻ ấm áp cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của Bạch đường, lúc bé ngủ thảnh thơi còn có thể thút tha thút thít mấy tiếng, hoặc là tự mình cười.

Giống như là bị Bạch đường lây, thân thể Đường Viên vừa trượt xuống phía dưới, phía sau cũng nhích lại gần, con buồn ngủ cũng xông tới.

Ngủ được một giấc, cảm giác mình bị người bế lên, Đường Viên cố gắng mở mắt, trong tầm mắt là gò má với đường nét sắc sảo của Dung Giản.

Cô không tự chủ dùng gương mặt mình cọ vào gò má Dung Giản.

Một giây kế tiếp cô gần như là bị ném lên giường lớn, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Dung Giản đè lại. Hai tay anh đặt bên tai cô, cúi người nhìn cô.

Đối diện với ánh mắt của anh, con người Đường Viên lập tức tỉnh táo: "Dung Giản em vẫn còn rất mệt mỏi. . . . ." Cô nghĩ nhất thời mặc kệ anh, hiện tại cô mệt mỏi.

Đường Viên nói xong lại lật người, úp mặt xuống nằm lý ở trên giường, đưa lưng về phía Dung Giản.

"Lần này không cần em động." Giọng nói của Dung Giản trầm xuống, anh vốn định đi tắm nước lạnh, nhưng Đường Viên lại làm nũng với anh.

"Anh cũng mệt mỏi. . . . ." Âm thanh Đường Viên từ trong gối truyền tới, cô cố gắng thuyết phục Dung Giản.

Dung Giản không biến sắc, thuận theo tư thế của cô, rất nhanh đã dùng động tác mau chuẩn ngoan của mình để chứng minh anh tuyệt đối không buồn ngủ cũng tuyệt không mệt mỏi.

Sau khi sắc trời sáng choang, Đường Viên nằm ở trên giường, cảm chán che mặt đếm một cái, hoàn thuốc, lại còn là tư thế mới.

\*\*\*\*\*

Liên tiếp chừng mấy ngày, chỉ cần vừa nghe được tiếng gõ cửa dưới lầu, Đường Viên lại cực kỳ khẩn trương.

"Anh đừng cử động, em tới!" Đường Viên chạy như bay xuống lầu, cung kính mở cửa, cúi thấp đầu chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Trong vòng vài ngày, cô đều dùng tư thái này đối mặt với nhân viên chuyển phát, người làm thêm giờ, người làm vườn và đồng học đến chơi.

Cứ như vậy, thái độ của Đường Viên đối với chuyện giáo sư Đường muốn giết tới đây này đã từ chậm lại một chút nữa trước đây, biến thành đến đây đi đến đây đi đến đây đi chết sớm siêu sinh sớm.

Sau khi cả kinh sợ hãi tròn một tuần lễ, rốt cuộc Đường Viên cũng thở dài một hơi. Giáo sư Đường muốn tới đã sớm tới, hiện tại không tới chắc là có việc gấp không qua được rồi.

Đúng giữa trưa, Đường Viên cùng Dung Giản cùng nhau treo đồ trang trí lên giường cho Bạch đường, chuông cửa dưới lầu lại đột nhiên vang lên.

Xuống lầu mở cửa thì Đường Viên còn tưởng là em trai đưa sữa bò, chờ mở cửa thấy giáo sư Đường, cô lập tức sợ ngây người: "Ba."

"Con còn xem ba là ba con à?" Giáo sư Đường nhìn cô một cái, sắc mặt cực kém.

"Đương nhiên ạ." Cho dù giáo sư Đường tính khí tốt, nhưng cũng đã xây dựng tâm ảnh hưởng trong lòng Đường Viên rất lâu, cô ngoan ngoãn đi theo sau lưng giáo sư Đường lên lầu.

Từ lúc vào cửa, giáo sư Đường vẫn không cho cô sắc mặt tốt, ngay cả Dung Giản gọi ông là ba ông cũng chỉ qua loa "Ừ" một tiếng coi như đáp lại, cho đến khi nhìn thấy tiểu Bạch đường trên giường trẻ con, sắc mặt giáo sư Đường mới thoáng hòa hoãn lại.

Tiểu bảo bảo trắng hồng mập mạp đang ngẩng mặt, không nháy mắt nhìn chằm chằm khi con treo trên đầu giường của mình.

Dung Giản nhấn nút một cái, sau khi khi con giống như ngựa gỗ xoay tròn bay lên, tiểu bảo bảo còn nãi thanh nãi khí kêu lên vài tiếng, đầu cũng theo khi con mà đưa qua đưa lại, đôi mắt sáng ngời.

Tiểu bảo bảo của Bàn Bàn nhà ông và Bàn Bàn nhà ông khi còn bé giống nhau như đúc.

Đối diện với ánh mắt vừa lớn vừa tròn của tiểu bảo bảo, trái tim giáo sư Đường cũng sắp tan chảy, còn phải cố gắng banh mặt làm ra vẻ không vui.

Thật ra thì từ khi vào cửa thấy Đường Viên gây đi nhiều như vậy, ông đã đau lòng rồi.

Bảo bối ông nâng niu trong lòng bàn tay đã vội vàng lập gia đình, lại đảo mất một cái đã sinh đứa bé. Cố tình cái 'lập tức' này so với chớp mắt còn không phải là khoa trương, hai thời khắc quan trọng nhất trong đời cô, ông đều bỏ lỡ.

Khiếp sợ, thất vọng, khổ sở. . . . . Tất cả cảm xúc cùng lúc xông lên đầu, cuối cùng còn dư lại cũng chỉ có đau lòng.

"Nó được bao tháng rồi?" Giáo sư Đường (di.da.lqy.do) tăng hắng một cái, che giấu nội tâm kích động của chính mình.

"Sắp bốn tháng rồi." Đường Viên ôm Bạch đường từ giường trẻ con lên kín đáo đưa cho giáo sư Đường: "Bạch đường, ngoan, cười với ông ngoại một cái đi."

Bạch đường "Ôa" khóc ra tiếng.

Bé nằm trên bả vai Đường Viên, gò má mập mập chôn ở trong hõm vai của cô, dù thế nào cũng không quay đầu nhìn giáo sư Đường, đừng nói chỉ là cho giáo sư Đường ôm.

Đường Viên: ". . . . ." Con trai ngốc, đã nói là phải làm nũng cứu mẹ cơ mà!

Cái này rất lúng túng, giáo sư Đường mặt đen cũng không kiềm được, muốn đi dụ dỗ Bạch đường, lại sợ Bạch đường bị ông dọa khóc, ông đứng tại chỗ trong lòng rục rịch ngóc đầu dậy, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đường Viên háng giọng, thử thăm dò nói với Bạch đường: "Bạch đường, vậy con khóc đi?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* *Khí Con#39* *Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 58

Edit: Thanh Hưng

"Ôa ô ô. . . . ." Bạch đường khóc càng lớn tiếng. Bé nằm ở đầu vai Đường Viên, khóc đến trên mặt tất cả đều là nước mắt, còn tự đưa tay nhỏ bé dụi mắt, thân thể nhỏ bé trắng nõn mềm nheo nằm trên người Đường Viên.

Đường Viên luống cuống: "Bạch đường con thật sự khóc à!"

Cho nên cô thật sự đánh giá con trai ngốc của mình quá cao rồi.

Bạch đường: "Ô ô ô. . . . ."

Giáo sư Đường: ". . . . ."

Lần này, trên mặt giáo sư Đường hoàn toàn không nén được giận: "Đường Viên!"

"Bạch đường bắt đầu sợ người lạ rồi." Nhìn giáo sư Đường đốt lửa giận lên trên người Đường Viên, Dung Giản mới mở miệng giải vây cho giáo sư Đường. Anh đi tới sau lưng Đường Viên, cúi người xuống trước mặt Bạch đường đang khóc nhập tâm búng tay phát ra tiếng.

"Tách" một tiếng, thanh thúy vang dội. Bạch đường lập tức dừng nước mắt lại, tròn mắt tò mò đưa tay nhỏ bé bắt lấy tay của ba bé, đôi móng vuốt mềm nhũn cầm lấy ngón tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản lật qua lật lại nhìn, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh: "Ah umh!"

"Bạch đường!" Dung Giản dễ dàng rút tay ra, thừa dịp Bạch đường không chú ý anh lại búng tay một cái thanh (di.da l.qy.do) thúy ngay trước mắt. Ngón tay anh cách mặt Bạch đường quá gần, gần như là chạm vào chóp mũi bé, Bạch đường bị anh dọa sợ hết hồn, thậm chí ngay cả thịt trên mặt cũng rung lên một cái rõ ràng, không nháy mắt nhìn chăm chăm anh, hoàn toàn quên khóc.

Dung Giản buồn cười, tay phải nắm được tay nhỏ bé trắng nõn của Bạch đường, đặt ngón tay cái mập mập và ngón giữa của bé cùng một chỗ, tự tay dạy ngón tay bé búng xuống, đồng thời dùng tay trái vỗ tay phát ra tiếng bên tai Bạch đường.

Nghe được âm thanh, Bạch đường sợ ngây người. Mãi cho đến khi Dung Giản buông tay của bé ra, bé vẫn còn ngơ ngác nhìn tay nhỏ bé của mình mà không kịp phản ứng, tay nhỏ bé nắm chặt vào rồi lại buông ra, buông ra lại nắm chặt lại nhiều lần, không có âm thanh nữa rồi.

Bạch đường sốt ruột, nằm trên bả vai Đường Viên kêu "A a" với tay muốn Dung Giản bế.

"!" Dung Giản đưa tay nâng hai cánh tay nhỏ của bé ôm bé từ chỗ Đường Viên tới.

Vóc dáng Dung Giản quá cao, lúc ôm Bạch đường còn thuận tay tung bé lên một chút, vừa mới rồi tay anh lại vững vàng đón được Bạch đường, Bạch đường cũng không sợ chút nào, ngược lại còn vô cùng vui vẻ, trên mặt tuy vẫn còn vết nước mắt chưa khô nhưng đã mặt mày hớn hờ rồi.

Lại đùa Bạch đường một lát, nhìn Bạch đường vui vẻ, Dung Giản đưa bé cho giáo sư Đường vẫn đang đứng nhìn cháu ngoại.

Rốt cuộc giáo sư Đường cũng được như ý nguyện, lúc ông ôm cháu ngoại thì kích động đến nỗi mặt già cũng đỏ lên, học bộ dạng của con rể mình, nắm

ngón tay Bạch đường cùng bé chơi đùa.

Lần này Bạch đường không còn kháng cự như lúc vừa bắt đầu nữa. Bé tự chơi với ngón tay út của mình, ngoan ngoãn mặc cho giáo sư Đường ôm, lông mi ướt nhẹp còn thi thoảng rung lên, mắt đen trong suốt di động qua lại trên ngón tay của chính mình, lại đảo quanh Dung Giản và Đường Viên, giống như là chỉ cần bọn họ rời đi là bé sẽ lập tức khóc lên.

Bắt người tay ngắn, giáo sư Đường ôm con trai bảo bối của người ta yêu thích không buông tay, vậy nên cũng tạm thời không làm khó dễ Dung Giản.

Tránh được một kiếp!

Vừa đi ra khỏi phòng trẻ, Đường Viên đã không nhịn được mà vui vẻ thở dài nói: "Thật là một phen hú vía! Bạch đường của chúng ta quả nhiên là một vũ khí đáng yêu!"

"Ừ, Bạch đường giống như em." Dung Giản gật đầu một cái.

"Anh nói là. . . . ." Đường Viên ngọt ngào trong lòng, lại có điểm không biết xấu hổ: "Anh cảm thấy em cũng rất đáng yêu như thế sao?"

Dung Giản cúi đầu nhìn đôi mắt sáng trong suốt của cô, lúc cô cười lên, cực đẹp.

"Ừ, em rất đáng yêu."

Trước kia đối với từ đáng yêu trong miệng Cao Dương Dung Giản không có khái niệm gì, sau khi biết Đường Viên lại cảm thấy cô thật sự rất thích hợp với cái từ đáng yêu này.

Trước kia lúc anh nhìn thấy lá thư Đường Viên viết thì trừ kinh ngạc ra cũng không có cảm giác đặc biệt gì, sau này khi ý thức được mình thích cô, thậm chí anh lại có chút tiếc nuối vì đã bỏ lỡ mất đoạn thời gian kia. Khi đó anh đi quá vội, chưa từng nghiêm túc để ý tới cô gái luôn cố gắng đuổi theo bước chân anh này.

Hoàn hảo anh không để lỡ cô.

"Ha ha, em cũng cảm thấy mình thật đáng yêu." Đường Viên cười cong mắt, âm thanh nhẹ nhàng, âm cuối cao lên.

Vốn dĩ Đường Viên cho rằng cửa này của giáo sư Đường coi như đã qua, không ngờ sau bữa cơm chiều, vũ khí đáng yêu Bạch đường lại ngủ mất, giáo sư Đường lập tức gọi Dung Giản tới thư phòng.

. . . . .

Nửa giờ, Dung Giản vẫn chưa về.

Đường Viên nhàm chán nằm lý ở trên giường lướt weibo, cô trả lời lại hết tất cả các bình luận khen Bạch đường (lqđ) đáng yêu trên nick Viên Bán Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn, nhân rồi không có chuyện gì lại đăng nhập vào tài khoản Thịt Viên Dấm Đường. Kể từ sau khi Dung Giản trích dẫn bình luận của cô rồi nói sinh, rất nhiều em gái đều chạy tới cười nhạo cô mập, cô đã không vào tài khoản này nữa. Buổi tối hôm nay đột nhiên đi lên lại phát hiện mình vẫn còn nhận được không ít bình luận.

Vẫn là do bài đăng kia của Nguyễn Tâm ban tặng, sau khi bài đăng bị chuyển tới weibo, những em gái ban đầu cười nhạo nói cô mập kia lại chạy tới khen cô ——

Được Ăn Cà Ngã Về Không môn đẩy tạ: A a, em gái à em gầy xuống thật là xinh đẹp á, khi con nhà em cũng rất đáng yêu, thì ra là không phải nam thần mất mù, mà là tôi mất mù.

Được Ăn Cà Ngã Về Không đĩa sắt: Thật xinh đẹp, cầu xin phương pháp giảm cân.

Cô chú ném vô tuyến đi: A a a, em gái em quả thực là cuộc sống Doanh Gia!

. . . . .

Đường Viên lướt hết các bình luận, trong lòng vô cùng ngọt ngào, cô nghiêm túc trả lời lại các em gái, lại nhấp vào mục tin nhắn riêng, 99 tin nhắn mới gần như tất cả đều đến từ Tổng Dư Ca.

Tất cả tin nhắn của Tổng Dư Ca còn đều tập trung ở mấy ngày này ——

Thơ ca tụng: Có ở đó không?

Thơ ca tụng: Cô có ở đây hay không có ở đây?

Không ai đáp lại, Tổng Dư Ca chỉ có một mình tự hỏi tự trả lời.

Đường Viên ôm máy vi tính nhìn hồi lâu nhận thấy tất cả những gì cô ta nói đều là cô ta và Dung Giản là thanh mai trúc mã nhưng bởi vì hiểu lầm mà tách



ra nhiều năm, không khỏi cảm thán Tống Dư Ca. . . . . Quả nhiên là học Văn học, văn bút tuyệt đẹp, chuyện xưa viết rất lôi cuốn, trí tưởng tượng cũng rất phong phú.

Cuối cùng Tống Dư Ca còn cho cô một lời khuyên ——

Thơ ca tụng: Đường Viên, Dung Giản anh ấy hoàn toàn không thích cô. Bây giờ là cô dùng đứa bé để trói buộc anh ấy, nhưng rồi có một ngày cô sẽ hối hận.

Đường Viên không muốn để ý tới cô ta, cô tắt cửa sổ tin nhắn riêng, hơn nữa còn lời tên Tống Dư Ca vào danh sách đen trên weibo.

Sau khi vút đi động xuống một bên, Đường Viên ngáp một cái, lại liếc mắt nhìn đồng hồ treo ở đối diện, đã hơn mười giờ, Dung Giản còn chưa quay lại. Cô tò mò rút cuộc giáo sư Đường tìm Dung Giản nói chuyện gì.

Rất nhanh, cô đã biết rồi.

Mười rưỡi, lúc Đường Viên nằm ở trên giường cũng sắp ngủ thì rút cuộc nghe được tiếng bước chân Dung Giản trên hành lang càng ngày càng gần, sau khi tiếng đóng cửa vang lên, Dung Giản đi vào.

Rất nhanh Đường Viên đã cảm thấy nệm bên người cô bị lún xuống phía dưới.

Dung Giản tựa vào đầu giường mở laptop ra, Đường Viên len lén từ trong chăn thò đầu ra liếc mắt nhìn màn hình máy vi tính của anh —— Dung Giản đang đặt vé máy bay.

Anh mua vé máy bay về nước.

Cho dù đã sớm làm xong công tác chuẩn bị tạm thời tách ra, Đường Viên vẫn cảm thấy rất đột ngột.

Dung Giản không muốn dẫn cô trở về, cô cũng không muốn đi cùng Dung Giản, tất cả đều phát triển dựa theo ý nguyện của bọn họ, Đường Viên cũng không cảm thấy mất mát gì, cô chỉ là . . . . . Không nữa.

Đặc biệt đặc biệt không nữa.

. . . . .

Trời còn chưa sáng, Đường Viên đã tỉnh, cô không biết tối hôm qua mình ngủ thế nào.

Đường Viên vừa mở mắt đã đối diện với sống mũi của Dung Giản, cô và Dung Giản nằm quá gần nhau. Rõ ràng trên giường có hai chiếc gối đầu, vậy mà mỗi lần khi cô tỉnh ngủ, không phải gối lên cánh tay Dung Giản, thì chính là cùng Dung Giản gối lên cùng một cái gối đầu.

Khó được khi tỉnh sớm hơn Dung Giản, Đường Viên không nhìn được mà nhẹ nhàng sờ chân mày xinh đẹp cùng sống mũi cao thẳng của Dung Giản, nhưng tay cô chỉ mới vừa trượt đến chóp mũi Dung Giản thì đã bị anh tóm lấy rồi.

"Đã tỉnh rồi hả?" Mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói của Dung Giản còn có chút khàn khàn.

Dù sao cũng bị bắt được rồi, Đường Viên dứt khoát tiến tới nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng của Dung Giản một cái. Thích sạch sẽ như Dung Giản, nhưng vẫn đón nhận nụ hôn chào buổi sáng này của cô, chỉ là không đối khách làm chủ hôn ngược lại giống như Đường Viên tưởng tượng thôi.

Sau khi Dung Giản đứng dậy đi phòng tắm rửa mặt, mới quay lại ép cô lên tường hung hăng hôn lại. Anh cúi đầu, đầu lưỡi mang theo hương bạc hà mát mẻ quét qua cô, mang theo cảm giác tê dại và lạnh lẽo.

Những điều tốt đẹp bắt đầu từ một nụ hôn sâu mang theo hương bạc hà vào sáng sớm.

Điểm tâm vẫn là Dung Giản làm, Đường Viên được nghỉ nên không có chuyện gì làm, bèn theo anh vào trong phòng bếp lẩn lút khắp nơi.

Vừa nghĩ tới việc chẳng bao lâu sau Dung Giản sẽ về nước, Đường Viên lại muốn cố gắng tận dụng khoảng thời gian cô và Dung Giản còn ở cùng nhau. Thậm chí ngay cả thời gian nửa tiếng mà Dung Giản nấu cơm cô cũng không muốn bỏ qua.

Thật ra thì theo thời gian trôi qua, tâm lý kháng cự của Đường Viên với lửa cũng từ từ tiêu tán, nhưng Dung Giản vẫn luôn dùng lò vi sóng, cũng không cho cô vào phòng bếp một lần nào.

Rất nhiều chuyện, cho dù anh không nói ra, nhưng vẫn luôn làm rất nghiêm túc.

Đường Viên lấy lại tinh thần, thấy Dung Giản đi lấy nồi, cô cũng vui vẻ đi theo.

Bởi vì Lê Họa rất ít khi nấu cơm, cho nên không gian phòng bếp đã bị thu hẹp, không còn nhiều đất đặt chân nữa. Chỉ cần Dung Giản quay người lại là sẽ đụng vào Đường Viên đi theo sau lưng anh. Qua mấy lần, Dung Giản liếc nhìn chỗ trống trên tủ quầy trước mặt.

"Anh muốn làm khoai tây xào ớt xanh à?" Đường Viên đang đứng ở sau lưng Dung Giản hỏi anh làm món ăn gì, lập tức lại bị Dung Giản ôm eo đặt lên

trên tủ quầy.

Cô ngồi ở trên tủ quầy mới ý thức được rằng mình ở nơi này giống như vương chân vương tay, Đường Viên có chút phiền não. Sáng sớm hôm nay hình như cô quá dính người, quả nhiên là Bạch đường giống cô.

Đường Viên háng giọng: "Em vẫn là ra. . . . ."

"Em muốn ăn gì?" Dung Giản một tay ôm hông của cô, ngắt lời cô, rút một quyển thực đơn thật dày từ trong ngăn tủ ra đưa cho cô. Đường Viên ở chỗ này đúng là vương chân vương tay, nhưng anh lại thích có cô ở chỗ này.

"Anh đều biết làm hết ư?" Đường Viên lật thực đơn, phát hiện tất cả các món ăn ở những trang đầu Dung Giản đều đã làm cho cô.

"Không phải." Dung Giản đáp rất dứt khoát, anh nhìn về phía cô: "Em đọc cho anh, anh làm cho em."

"Ừ. . . . ." Đường Viên ngồi ở trên tủ quầy có thể cao ngang bằng Dung Giản, cô đưa hai tay ôm cổ Dung Giản, tiến mặt lại gần trước mặt Dung Giản: "Vậy anh lại hôn em một chút?"

Dung Giản nhìn đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, hầu kết bỗng nhúc nhích một cái, âm thanh cũng trầm xuống, mang theo cảm giác khiêu gợi: "Vậy em sẽ không có cơm ăn đâu."

Vừa dứt lời, anh vẫn ấn gáy cô hôn cô một cái: "Không cho phép làm nũng nữa."

"Được!" Đường Viên sáng khoái gật đầu một cái, háng giọng đọc thực đơn cho Dung Giản.

Đường Viên cảm giác có lẽ là buổi sáng cô thật sự quá dính người, Dung Giản cũng phát hiện ra sự khác thường của cô.

Đình —— Sau khi bánh mì nướng trứng gà làm xong, Đường Viên (di.da.lqy.do) đang muốn bê lên bàn, lại nghe được Dung Giản hỏi cô: "Em làm sao vậy?"

"Em. . . . ." Đường Viên muốn lắc đầu một cái nói không có việc gì, nhưng đối diện với ánh mắt của Dung Giản, cô lại không nhịn được: "Vâng, em không nhớ để anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 59

Edit: Thanh Hưng

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh nắng sáng sớm xuyên qua khung cửa sổ dừng lại trên hàng mi cong vút của cô, làm đôi mắt của cô sáng lên, cặp lông mi dày đậm kia càng làm nổi bật lên đôi mắt của cô, trong đó tất cả đều là yêu thích và không nỡ.

Cô nói em không nỡ để anh đi.

Dung Giản cúi đầu nhìn cô, hô hấp rối loạn, nhịp tim đột nhiên gia tốc, anh háng giọng: "Em thấy anh đặt vé máy bay rồi à?"

"Dạ." Đường Viên nói xong câu không nỡ để anh đi thì lập tức cảm thấy không nên, cô hít sâu một hơi, giọng nói nhẹ nhàng: "Anh mua vé máy bay ngày nào ạ, em không nhìn rõ."

Tối hôm qua Đường Viên chỉ liếc nhìn một cái, màn hình laptop phản quang, cô chỉ thấy rõ nơi cất cánh và hạ cánh, không thấy rõ ngày tháng.

"Ngay tối nay."

Đêm hôm đó lúc nhận được tin nhắn của Tống Dư Ca thì Dung Giản đã quyết định về nước, chỉ là Lê Họa không về được, nên bên này không ai chăm sóc Đường Viên và Bạch (di.da.lqy.do) đường, anh không yên tâm, muốn đợi giáo sư Đường tới đây, mới vẫn kéo dài tới hiện tại.

Tích tích tích ——

Một thời gian dài không ai để ý tới tiếng còi báo chói tai của bếp nướng bánh mì, Dung Giản lướt qua cô, trực tiếp rút nguồn điện của bếp nướng bánh mì.

Phòng bếp chật hẹp lập tức yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh lúc có lúc không của máy hút khói.

Nhanh như vậy! Đường Viên sững sốt một chút, cô dùng lực mạnh gạt đầu: "Được ạ, vậy em và Bạch đường sẽ đi tiễn anh."

"Ừ." Hai tay Dung Giản đặt lên tủ quần áo lại gần Đường Viên, cúi đầu. . . . .

"Khụ khụ." Không biết giáo sư Đường xuống lầu từ lúc nào ho khan mấy tiếng, giống như sợ không đủ thu hút sự chú ý của bọn họ, ông còn giơ tay lên gõ cửa kính mờ của phòng bếp một cái: "Dung Giản, con trai của con đối bụng."

"Ba." Dung Giản đẩy cửa kính ra lên tiếng chào hỏi giáo sư Đường đang đứng ở cửa, Bạch đường bị giáo sư Đường ôm vào trong ngực nhìn thấy anh thì mắt lập tức sáng lên, hươ tay múa chân ở trong ngực giáo sư Đường, Dung Giản đưa tay ôm bé qua, đi lên lầu hòa sữa bột cho bé.

Sau khi 'đuối' Dung Giản đi như ý nguyện, giáo sư Đường nhìn về phía khuê nữ nhà mình, nghiêm mặt nói: "Con không có ý định cùng cậu ta trở về nước đây chứ?"

"Không có, không có." Đường Viên lắc đầu liên tục, Bạch đường nhỏ như vậy, cô và Dung Giản đều đi hết, Bạch đường phải khóc thành chó mắt, không đúng, không thể nói con trai ngốc của mình như vậy được, phải khóc ngất.

Rất nhanh đã đến buổi tối, giáo sư Đường ở đây, cả ngày Đường Viên đều không dám dính vào Dung Giản.

Dung Giản đặt vé máy bay lúc hơn chín giờ, sợ khi Đường Viên trở về trời tối không an toàn, giáo sư Đường còn vui vẻ lái xe chở Đường Viên và Bạch đường tới sân bay tiễn Dung Giản.

\*\*\*\*\*

Đại sảnh sân bay sáng ngời.

Khi con mặc quần liền áo bằng vải ka-ki ngồi trên cánh tay thon dài có lực của Dung Giản ngã trái ngã phải, bé buồn ngủ đến mắt cũng không mở ra được, như gà con mổ thóc không ngừng gật gù.

Dung Giản buông rương hành lý ra, đưa tay về sau đỡ đầu của bé, còn búng tay phát ra tiếng bên tai bé: "Bạch đường!"

"Ừm." Bạch đường sắp ngủ lại bị làm tỉnh lại nải thanh nải khí đáp một tiếng, buổi tối bé đang ngủ ngon lại bị mẹ ruột không tìm không phổi ôm từ trong giường trẻ con ra, một đường ngủ thẳng tới sân bay lại bị cha ruột bé đánh thức, hiện tại muốn khóc lại không khóc bị Dung Giản ôm, vô cùng uất ức.

"Con trai ngốc." Dung Giản hắng giọng, nhỏ giọng nói: "Ba phải đi rồi."

Đây là lần đầu tiên anh tự xưng là ba ở trước mặt Bạch đường.

Mí mắt thật mỏng của Bạch đường nhấc lên, nghiêng đầu nhìn anh. Lông mi của bé run rẩy, cổ nhỏ giống như là không đỡ được đầu, lắc lư một chút, lập tức rơi vào hõm vai của anh.

Hai tay Dung Giản nâng cánh tay Bạch đường lên, giơ bé lên, hôn trán bé một cái.

"Ngao." Bạch đường trong tay anh đập đập chân, hươ tay múa chân, mặt mày hớn hờ, vô cùng vui vẻ.

"Mới thế đã vui vẻ rồi?" Dung Giản chọc cái bụng mềm nhũn của bé một cái, Bạch đường lại cười một tiếng.

"Bạch đường, ba con phải đi rồi, nhanh, khóc cho ba con xem!" Đường Viên ôm gương mặt béo mập của Bạch đường xoa một cái.

Bạch đường khẽ ngáp một cái, đập chân muốn cô ôm

Lúc Đường Viên nhón chân lên đón bé thì thuận thế hôn gò má của Dung Giản một cái, Dung Giản đột nhiên nghiêng mặt sang một bên, hung hăng hôn lên môi của cô một cái, môi mỏng của anh đè lên đôi môi buổi sáng đã bị anh hôn sưng lên, có một chút đau. Nụ hôn này của Dung Giản vừa vội vàng vừa hung ác, Đường Viên cảm thấy Dung Giản luôn luôn có kỹ xảo hôn môi đặc biệt, nếu không có kỹ xảo...

Chỉ là một khi thừa nhận điều này, Đường Viên lại vẫn cảm thấy mất mát. . . . . Cuối cùng không có đối lập, cũng chưa có tổn thương, cô hôn Dung Giản cũng chỉ là hôn bậy bạ một mạch, chính là vốn chỉ là vết thương nhỏ trên cánh môi lại bị môi mỏng và hàm răng của Dung Giản ép tới biến hình.

Hô hấp của Đường Viên cũng có chút không thoải mái, trước kia cô xem trên tivi thấy nam nữ chủ hôn hôn say mê trong đại sảnh sân bay người tới người đi, chưa từng nghĩ có một ngày sẽ đến lượt mình.

Bạch đường bị kẹp ở giữa đột nhiên trước mắt tối sầm lại, bé bị dọa cho phát hoảng, gào lên hai tiếng, rồi cuộc lại thấy ánh mặt trời.

Bạch đường vẫn không khóc, lúc nên cười không cười, lúc nên khóc bé cũng không khóc.

Kết thúc một nụ hôn, Dung Giản cũng không quay đầu lại kéo rương hành lý đi vào cửa an ninh.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi!"

Mãi cho đến sau khi bóng lưng cao lớn thon dài của Dung Giản biến mất ở cửa an ninh, Bạch đường mới "Oa" khóc thành tiếng, bé khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, trên gương mặt đều là nước mắt, gào khóc đưa tay nhỏ bé về phía Dung Giản biến mất.

Vừa vào phòng chờ, điện thoại Dung Giản đã rung đến mấy lần ——

Đường Đôn Nhi: Đại Bạch đường của chúng ta biến thành sùi cảo.

Sùi cảo? Dung Giản khêu khêu ngón tay nhanh chóng trả lời lại ——

Dung Giản: Sùi cảo?

Đường Đôn Nhi: Đúng!

Đường Đôn Nhi: 【video】

Tốc độ internet trong phòng chờ rất nhanh, Dung Giản vừa mở video đã thấy Bạch (lqđ) đường đang khóc, Bạch đường khóc đến đau lòng, từng giọt nước mắt lớn ào ào rơi xuống, vành mắt ửng đỏ, lông mi đen nhánh cũng bị nước mắt làm ướt dính vào nhau, thoạt nhìn càng dài hơn.

Bạch đường khóc lại còn có thể tự mình dụi mắt, nước mắt bồi khắp gương mặt, khuôn mặt mập mạp ướt nhẹp, giống như là mới vừa tắm xong.

Đường Đôn Nhi: Đúng không đúng không! Tiểu Bao Từ xuống nước chính là sùi cảo á!

Đường Đôn Nhi: Quần áo của em cũng bị con khóc ướt rồi.

Đường Đôn Nhi: Em cũng không chọc con khóc.

Đường Đôn Nhi: Em không dụ dỗ được con, em búng tay không tạo ra âm thanh.

Đường Đôn Nhi: Em cũng khóc.

Làm nũng xN.

Dung Giản đang muốn viết chữ, suy nghĩ một chút lại chọn tin nhắn âm thanh.

Đường Viên không mang khăn giấy, cô gơ Bạch đường nhà mình lên, lấy tay áo xoa xoa nước mắt.

Điện thoại di động của cô lại rung một cái, Đường Viên mở ra mới phát hiện lần này Dung Giản gửi tin nhắn âm thanh. Cô mở ra, giọng nói trầm thấp của Dung Giản từ trong ống nghe truyền tới, Bạch đường lập tức tròn to mắt, ngơ ngác nhìn điện thoại di động trong tay cô, với tay muốn lấy.

Đường Viên áp di động vào bên tai Bạch đường, nghe được âm thanh Dung Giản, Bạch đường a a kêu hai tiếng, rốt cuộc cũng dừng nước mắt lại.

\*\*\*

Con buồn ngủ của Bạch đường lại dâng lên, trên đường trở về đã ngủ mất rồi.

Buổi tối Đường Viên một người nằm ở trên giường làm thế nào cũng không ngủ nổi, cô kéo chăn đắp kín đầu, lăn qua lộn lại ở trên giường, cảm thấy giường quá lớn, cô lại từ trong chăn chui ra, đeo tai nghe lên nghe nhạc, lại cảm thấy âm nhạc đều rất buồn.

Đường Viên lấy tai nghe xuống, hạ thấp nhiệt độ phòng.

Rõ ràng Dung Giản vừa mới đi, cô đã bắt đầu nhớ anh rồi.

Cả một đêm Đường Viên đều không ngủ được an ổn, lúc trời sắp sáng cô mới có chút buồn ngủ, còn chưa ngủ say, đã bị một cuộc điện thoại đánh thức. Người bên kia điện thoại nói cô có một món đồ chuyển phát được người ta gửi đến trường học.

Đường Viên nghĩ lại, Cố Cầu Cầu và Nam An An đều biết địa chỉ nhà cô, cũng sẽ không gửi tới trường học đi, vậy người nào lại gửi chuyển phát cho cô đây?

Bên kia nhân viên bưu kiện thúc giục rất gấp, lại không muốn lái xe đưa tới đây, Đường Viên chỉ có thể bảo anh ta tạm thời để ở chỗ bảo vệ trước, mình sẽ lái xe qua lấy sau.

Gần trưa, Đường Viên mới tới cửa trường học, lấy được món đồ chuyển phát kia, là một chiếc hộp màu đen. Địa chỉ người gửi viết không rõ lắm, cô xem nửa ngày cũng không nhận ra là ai. Đường Viên có chút không dám mở hộp chuyển phát này.

Cô lắc lắc cái hộp trong tay, không nghe thấy âm thanh kỳ quái gì mới cầm dao rạch hộp giấy nhỏ ra.

Trong hộp là một cái hộp khác, cả hộp chuyển phát giống như matryoshka, sau khi Đường Viên phá hủy bảy tám cái hộp, cuối cùng cũng tới cái hộp cuối cùng, là trống không.

Không giải thích được.

Sáng sớm bị người đánh thức tới nhận mấy cái hộp không, tâm tình Đường Viên cũng không qua tốt rồi, cô ném cái hộp vào thùng rác tái chế, lái xe về nhà.

\*\*\*\*\*

Sau 16h bay, cuối cùng Dung Giản đã về tới thành phố C.

"Lão đại! Cuối cùng cậu cũng quay lại rồi!" Giọng nói của Cao Dương rất khoa trương, vừa nhìn thấy đã liều mạng vẫy tay về phía anh: "Tôi sắp điên rồi, ngày ngày đều cầu mong cậu mau quay lại, một mình tôi không thể chịu đựng được."

Dọc theo đường đi từ đại sảnh sân bay đến bãi đậu xe ngầm dưới lòng đất, Cao Dương luôn miệng không ngừng, sau khi báo lại tình hình của công ty một lần, lập tức không nén được ngọn lửa bất quá đang cháy hừng hực: "Lại nói học thân à, lần này cậu quay lại không dẫn theo Bàn Bàn và tiểu Bàn Bàn nhà cậu sao? Đáng yêu như vậy mà ôm vào. . . . ."

"Cậu tò mò à?" Dung Giản mở cửa xe ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

Cao Dương: ". . . . ."

Xem ra học thân vì phải một mình quay lại mà tâm tình thật không tốt á, Cao Dương yên lặng lái xe không nói chuyện nữa.

Quả thật tâm trạng của Dung Giản cực kém, gần như là anh mới vừa trở lại thành phố C, mở máy một cái đã không giải thích được mà bị điện thoại và tin nhắn oanh tạc, vừa nhìn thì ra là Tống Dư Ca.

Không để ý tới việc lệch múi giờ, Dung Giản vừa quay lại đã lập tức tới cao ốc xử lý công việc chất chồng.

Mới vừa lên đèn, Dung Giản dựa vào ghế xoa xuống huyết Thái Dương, điện thoại di động để ở trên bàn đột nhiên rung một cái.

Dung Giản liếc mắt nhìn màn hình, lại là lão hồ ly Tống Khen kia ——

Tống Khen cười ha ha, ôn hòa như trường bối quan tâm con của bạn: "Dung Giản, nghe nói cậu đã quay lại rồi, buổi tối có thời gian không, chú đây mời cậu một bữa cơm, coi như là đón gió tẩy trần?"

Anh chân trước trở lại, Tống Khen đã chân sau gọi điện thoại tới đây.

Cúp điện thoại, Dung Giản cười lạnh một tiếng.

Giữa anh và Tống Khen vẫn còn duy trì quan hệ thăng bằng một cách vi diệu, Tống Khen (di.da.lqy.do) thử dò xét cũng có, cảnh cáo cũng có, nhưng vẫn luôn chưa từng hoàn toàn tiếp vạch mặt anh, mà anh cũng không định bút dây động rừng.

Trận tai nạn xe cộ kia đã qua sáu năm rồi, không có người chứng kiến, không có camera giám sát, ngay cả tài xế gây tai nạn cũng đã hết hạn tù mà được thả tự do, hoàn toàn là một kết cục chết.

Dung Giản không từ chối, đang ở thời điểm anh gần như cạn kiệt kiên nhẫn, chuyện rút cuộc cũng đành đón cơ hội xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 60

Edit: Thanh Hưng

Buổi tối Dung Giản không đi tiệc đón gió tẩy trần mà Tống Khen sắp xếp kia, anh lái xe tới nghĩa trang tưởng niệm ở ngoại ô một chuyến.

Đã rất lâu Dung Giản chưa tới nơi này.

Cho dù là giữa mùa hè nóng bức, dưới chân núi của nghĩa trang tưởng niệm vẫn âm u như cũ, dưới bóng đêm xem ra càng thêm lạnh lẽo tiêu điều. Dung Giản còn chưa đi đến chỗ cuối cùng trong nghĩa trang tưởng niệm, đã nghĩ thấy trong không khí có một mùi rất gay mũi.

Xa xa, Dung Giản đã nhìn thấy một bóng đen trước mộ bia của cha mẹ anh, trong bóng đêm yên tĩnh, ánh (di.da.lqy.do) sáng màu hồng trên đất chiếu lên bức ảnh trên mộ bia của cha mẹ anh, trong không trung còn có vài đốm lửa nhỏ lẻ tẻ ——

Có người đang quỳ trên mặt đất đốt vàng mã.

Dung Gian về mặt lạnh lẽo đi về phía trước mấy bước, ngón tay siết chặt, hầu kết bỗng hung hăng nhúc nhích một cái.

Cái bóng lưng này có hóa thành tro anh cũng nhận ra, là người tài xế gây tai nạn năm đó quỳ xuống trước mặt anh xin tha thứ.

Tài xế quỳ trên mặt đất, bỏ tiền vàng mã vào đốt trong đồng lửa, lầm bầm trong miệng: "Đều là tôi có lỗi với hai người, đều là tôi sai, đều là tôi sai. . . ."

"Nếu như thực sự có báo ứng, xin hãy báo ứng đến trên người tôi, đều là tôi sai. . . ."

Âm thanh của hắn ta cực kỳ bi thương, đốt xong tiền vàng, tài xế lão đảo từ dưới đất đứng lên. Hắn ta vừa quay người lại đã đối mặt với người đứng sau lưng hắn ta, thấy rõ mặt của người tới thì cả người hắn ta sửng sốt, kinh hoàng lui về phía sau một bước, một cước đạp lên đồng tiền vàng còn chưa cháy hết, sứt nửa té ngã trên đất.

Là người thiếu niên năm đó.

Dung Gian mặt không chút thay đổi, dựa vào ưu thế chiều cao mà từ trên cao nhìn xuống người đàn ông rụt rè sợ hãi này. Anh mặc một thân âu phục màu đen, cả người gần như hòa vào trong bóng đêm nồng đậm, tựa như một. . . . Từ Thần, trên người anh tản phát ra ý lạnh cùng cảm giác áp bức cực mạnh khiến hô hấp của người tài xế cứng lại.

"Ông có lỗi gì?" Âm thanh lạnh lẽo của Dung Gian phá vỡ bóng đêm yên tĩnh.

Tài xế chột rùng mình một cái, hắn ta cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, âm thanh run rẩy ngập ngừng nói: "Thật xin lỗi. . . ."

Âm thanh của cơn trùng mùa hè đánh trống reo hò bên tai, lần át âm thanh nói xin lỗi của hắn ta.

Trong lúc nhất thời trong mộ viên trù âm thanh cơn trùng ra thì không còn âm thanh gì khác.

"Say rượu, hay là giết người?" Âm thanh Dung Gian cực lạnh, đôi mắt sắc bén giống như một thanh đao mới vừa mở lưỡi, lóe lên ánh sáng lạnh thấu xương.

Anh vừa dứt lời, toàn thân người tài xế chấn động, lắc đầu nguầy nguậy, nói liên tục nhiều lần câu thật xin lỗi, hai chân run lên như sắp quỵ xuống.

Tài xế mềm nhũn hai chân bị Dung Gian một tay nắm cổ, ngón tay khớp xương rõ ràng của anh bóp chặt cổ họng của hắn ta. Tài xế từng ngum từng ngum thở hổn hển, khi hắn ta cho là mình sẽ bị bóp chết, thân thể đột nhiên chột nhẹ, lập tức bị ném ra ngoài, nặng nề ngã ở trên nền đá lạnh như băng trước mộ bia, phía dưới là tiền vàng mới vừa cháy hết, vẫn còn ấm, nóng đến nỗi hắn ta sợ hãi kêu lên.

"Cút."

Trương Thành gần như là lăn một vòng tròn ra khỏi nghĩa trang tưởng niệm, trên đường lái xe trở về bệnh viện tinh thần hắn ta còn có chút hoảng hốt, tay cầm tay lái còn không ngừng run rẩy.

Đây tất cả đều là báo ứng. Bảy năm trước, con trai hắn ta bị chẩn đoán chính xác là ung thư phổi. Hắn ta chạy khắp nơi vay tiền, nhưng hoàn toàn không chạy đủ khoản viện phí kèch xù đó, hắn ta vô kế khả thi, cuối cùng quyết định xin công ty hỗ trợ cùng quyên tiền.

Ngày hôm sau, ông chủ của hắn ta tìm tới hắn ta.

Vừa bắt đầu hắn ta còn tưởng rằng Tống Khen tới quyên tiền cho hắn ta, hắn ta cảm động đến rơi nước mắt, nhưng Tống Khen lại muốn hắn ta lái xe đâm người, sau khi chuyện thành công ông ta sẽ lo toàn bộ viện phí cho con trai hắn ta, hơn nữa cũng sẽ mời luật sư, giảm tội danh của hắn ta xuống mức thấp nhất.

Hắn ta không đồng ý, nhưng hắn ta không ngờ cuộc đối thoại giữa Tống Khen và hắn ta lại bị con trai hắn ta nghe được, Tống Khen vừa rời đi, con trai hắn ta lập tức tê tâm liệt phế kêu gào, cầu xin "Ba con không muốn chết", "Ba làm ơn cứu con xin ba cứu con" . . . . .

Con trai hắn ta còn trẻ tuổi như thế, nó mới mười sáu tuổi.

Hắn ta dao động.

Lương tâm, đạo đức, luật pháp. . . . . Tất cả những thứ này đều bại bởi thân tình, những thứ này không cứu được con trai hắn ta, chỉ có tiền. . . . .

Cuối cùng hắn ta theo lời Tống Khen nói, lái xe tông chết một cặp vợ chồng trong một đêm mưa gió.

Đã nhiều năm như vậy, hắn ta không (lqđ) có một đêm nào không gặp ác mộng, cũng chưa từng thoát được sự áy náy của lương tâm.

Chiếc ô tô bị hắn ta đụng phải lao xuống hồ, thi thể đập vãi trắng, vết máu trên mặt đường bị nước mưa cọ rửa sạch sẽ, về mặt không có biểu cảm gì của thiếu niên mà hắn ta quỳ xuống nói xin lỗi, tất cả tất cả đều dừng trong đầu hắn ta, trở thành ác mộng theo hắn ta mỗi đêm.

Mỗi lần lúc từ trong con ác mộng tỉnh lại hẳn ta còn có thể an ủi mình hẳn ta đang chuộc tội rồi, nhưng sau khi hết hạn tù được thả tự do lúc nào hẳn ta cũng sống trong khủng hoảng và áy náy, thậm chí không dám đi vào nghĩa trang tưởng niệm này một bước.

Nguyên nhân chính làm cho hẳn ta quyết định tới nghĩa trang tưởng niệm đốt vàng mã cho cha mẹ Dung Giản hôm nay, là vì con của hẳn ta nói thân thể không thoải mái, trước ngực và sau lưng đều đặc biệt đau, gần như không xuống giường được, hẳn ta dẫn con trai đi bệnh viện làm kiểm tra CT ——

Con trai hẳn ta tái phát ung thư phổi, sinh mạng đang mất dần đi.

Khi thấy kết quả kiểm tra thì trước mắt hẳn ta tối sầm lại, trong đầu trống rỗng, trong lỗ tai đều là âm thanh ông ông, ngay cả bác sĩ nói gì hẳn ta cũng nghe không rõ lắm. Hẳn ta biết do chính hẳn ta làm ác mà cuối cùng rồi cũng báo ứng lên người con trai hẳn ta.

Trương Thành nắm chặt tay cầm tay lái, trước mắt hoàn toàn mờ hồ.

"Trương tiên sinh, con trai của ông lại ốm ào." Trương Thành vừa đi vào bệnh viện đã bị y tá ngăn lại: "Ông mau tới xem cậu ta một chút đi."

Trương Thành gạt đầu một cái, chạy theo y tá tới phòng bệnh.

Trương Thành đẩy cửa phòng bệnh ra, một ly thủy tinh lập tức rơi trúng xuống chân hẳn ta, Trương Đình Lập trên giường bệnh gần như là mất chứng cuồng loạn: "Tôi trước ngực đau, sau lưng cũng đau, có phải là tôi lại bị tái phát hay không, có phải là tôi sẽ chết đúng không?"

Sau khi bị bác sĩ gọi đi đơn độc nói chuyện, cậu ta gần như tuyệt vọng.

Cũng may sau khi cậu ta bán nhà bán xe đi thì tạm thời còn đủ tiền chữa bệnh trong giai đoạn đầu tiên, nhưng mà, tiền chữa bệnh sẽ ngày một tăng thêm thậm chí còn không có điểm dừng, bác sĩ nói rất uyển chuyển, nhưng cậu ta biết hy vọng chữa khỏi gần như bằng không, thậm chí còn không sống nổi một năm nữa.

\*\*\*\*\*

Sau khi tài xế gây tai nạn lẩn một vòng rồi khỏi nghĩa trang tưởng niệm, ý lạnh trong đáy mắt Dung Giản lại đột ngột tăng lên, thời gian đã trôi qua bảy năm, lương tâm và sự áy náy của người tài xế này xuất hiện hơi bị quá mức đột nhiên.

Sau khi rời khỏi nghĩa trang tưởng niệm thì anh gọi điện thoại cho Phương Kiếm.

Gần như là một giây sau, điện thoại đã có người nhận, Phương đại luật sư cực kỳ nóng nảy, anh ta hít sâu một hơi dùng tốc độ cực nhanh gần như là liên tục nói ——

"Dung Giản, cuối cùng cậu cũng trở lại rồi, cậu còn biết trở lại cơ đấy, cậu mà còn không về thì tôi sẽ bay đi tìm cậu! Tôi sắp điên rồi, Tống Dư Ca này thật ngu ngốc, sau khi biết chuyện cậu có con thì điên rồi, hẳn không thể ngày ngày tới cửa! Ngày ngày tôi đều muốn nhét cô ta vào bao đập cho một trận, cậu mà không về, suýt chút nữa là tôi đã đưa địa chỉ cho cô ta rồi!"

"Cũng may Tống Dư Ca này ngu ngốc, hai ngày nay không hề tới chỗ chúng tôi, tôi không tìm được bạn gái đều là do Tống Dư Ca ám!"

"Vậy anh thu nhận cô ta đi?" Âm thanh Dung Giản rất lạnh lùng.

"Tôi ới vào mặt cô ta cậu tin không!"

Sau một chuỗi dài chỉ trích, rốt cuộc Phương Kiếm cũng phát tiết xong lửa giận trong lòng, quay lại chủ đề chính: "Đúng rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Dung Giản bình tĩnh nói: "Anh điều tra thêm về Trương Thành đi."

Sau khi cúp điện thoại, Dung Giản lái xe về nhà.

Mấy tháng không quay lại, phòng ốc trống rỗng đã khôi phục lại dáng vẻ không hề có hơi người như lúc trước, cho dù có mời người làm thêm giờ đúng hạn tới quét dọn, cả căn phòng cũng đều vô cùng sạch sẽ, nhưng lại vẫn không giống trước kia.

Dung Giản bật đèn, quét mắt nhìn phòng khách, cảm giác cực kỳ trống trải, thậm chí còn có một chút. . . . . Xa lạ.

Anh lên lầu tắm rửa sạch sẽ, vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm, cầm chai nước khoáng trên bàn lên dùng một tay mở nắp, ngửa cổ uống vài hớp, điện thoại di động để ở trên bàn lại đột nhiên rung lên một cái.

\*\*\*\*\*

Sau khi đến nhà, Đường Viên đói bụng đến hoa mắt, từ sáng sớm đến giờ cô đều bận rộn đến mức không cả có thời (di.da.lqy.do) gian ăn cơm, cảm giác trong bụng trống rỗng, cô không bao giờ có thể quay trở về lúc giảm cân một ngày chỉ uống mấy chén sữa chua nhỏ cũng có thể chống đỡ nửa ngày được nữa rồi.

Đường Viên chạy vào phòng bếp liếc mắt nhìn, trong phòng bếp trống rỗng, thức ăn gì cũng không có.





khều khều ngón tay, từ trong album ảnh tìm ra bức ảnh Bạch đường nghiêng đầu.

.....

Nằm lỳ ở trên giường ăn sandwich chờ cả ngày, Đường Viên cho là cô sẽ không nhận được tin nhắn trả lời của Dung Giản nữa. Cô ngáp một cái, mắt cũng sắp không mở ra được nữa, âm báo tin nhắn mới lại đột ngột vang lên.

Đường Viên cúi đầu nhìn liếc qua màn hình điện thoại di động một cái, sùng sốt ——

Dung Giản: 【 hình ảnh 】

Thế nhưng cũng là ảnh Bạch đường, còn là bức ảnh động Bạch đường nghiêng đầu vẽ mặt mờ mịt.

Dung Giản thế nhưng cũng dùng nét mặt Bạch đường để ứng chiến!

Hình tượng này. . . . .

Đường Viên quả thật không cách nào tưởng tượng bộ dáng Dung Giản mặt không thay đổi chỉnh sửa ảnh làm icon, quả thật. . . . . Quá đáng yêu rồi!

Cô kích động một lúc lâu mới chú ý tới chữ trên đầu Bạch đường —— Bảo bối sao rồi!

Tìm Đường Viên chọt lờ một nhịp, ngay cả sandwich không có hương (di.da.lqy.do) vị lạnh như băng cũng ngọt tan ra trong miệng, cô vội vàng ăn xong sandwich trong tay. Cái này, là cô suy nghĩ quá nhiều đi!

Cô ngẩng đầu nhìn Bạch đường bảo bối một cái, Bạch đường nằm giữa đồng hồ chơi, gương mặt mập mập tựa vào trên người gấu Teddy, còn nhìn về phía cô, thoát nhìn cực kỳ vô tội.

Đường Viên làm mặt quỷ với bé, nằm lỳ ở trên giường nghiêm túc gõ chữ, cô nói năng có chút không mạch lạc ——

Đường Đôn Nhi: Bạch đường bảo bối không có việc gì, là em, là thế này. . . . . Bảo bối là một từ mà tất cả mọi người thích dùng để tự xưng, ừ, chính là như vậy.

Rất nhanh Dung Giản đã trả lời cô ——

Dung Giản: Ừ, anh biết rõ, em từng nói rồi.

Đường Viên suy nghĩ lại một chút, đúng là hình như cô từng nói rồi. Trước kia lúc cô theo đuổi Dung Giản cũng từng tự xưng như vậy, lúc ấy Dung Giản còn hỏi ngược lại cô bảo bối là ai. . . . .

Nghe được âm thanh nhắc nhở, cô nhìn nhìn màn hình ——

Dung Giản: Anh là đang hỏi em.

Bảo bối sao rồi. . . . . Anh là đang hỏi em!

Đường Viên tựa vào trên cánh tay, sau khi nhìn thấy rõ ràng hàng chữ kia, trên cánh tay cô truyền đến nhiệt độ chọt tăng vọt rõ rệt của gương mặt, cô vỗ gò má của mình một cái, khó có thể tin trả lời Dung Giản ——

Đường Đôn Nhi: Anh mới vừa. . . . . Gọi em là bảo bối sao?

Dung Giản: Ừ.

Đường Viên vui mặt vào gối, tự mình cười ngây ngô nửa ngày, không biết xấu hổ trả lời anh ——

Đường Đôn Nhi: Vậy anh gọi nữa đi, em muốn nghe.

Dung Giản nhìn chữ trên màn hình trầm mặc một chút.

Anh từng xem bài viết sinh khi con của Đường Viên trên 123 ngôn tình, những lời này, tần số xuất hiện rất cao. . . . . Lần này anh cũng không phải là không biết gì cả.

Lúc Đường Viên trả lời cũng không cảm thấy gì, sau khi gửi đi mới phát giác những lời này quái lạ ở chỗ nào, cô gõ tin nhắn, chịu đựng xấu hổ lần nữa gửi tin ——

Đường Đôn Nhi: Em muốn nghe anh gọi em là bảo bối.

Thấy tin nhắn mới trên màn hình, Dung Giản cầm điều khiển điều hòa hạ thấp nhiệt độ máy điều hòa không khí, anh hắng giọng một cái, ấn vào biểu tượng micro. . . . .

Ting ——

Dung Giản: 【3" 】

Thật sự!

Đường Viên tăng âm lượng di động đến mức lớn nhất, nín thở, cẩn thận từng li từng tí đưa tay ấn một cái vào tin nhắn âm thanh màu xanh lá cây mà Dung Giản gửi tới, cô dính lỗ tai vào loa, rõ ràng nghe được âm thanh trầm thấp từ tính của Dung Giản, anh nói ——

Ừ, bảo bối sao rồi?

Lỗ tai Đường Viên dính vào loa điện thoại di động, gần như có thể cảm thấy có hơi thở thổi vào nàng nhĩ.

Thật tốt!

Thời gian trôi qua. . . . . Một, hai, ba, ba năm! Rốt cuộc cô cũng đã như ý nguyện được nghe Dung Giản gọi cô là bảo bối, lần này là thật! Đường Viên vô cùng vui vẻ, so với trước kia lúc nghe được Dung Giản nói "Em là vợ của anh" còn kích động hơn.

Cô nghĩ tới năm đó lần qua lần lại ở trên giường, có loại kích động không thể chờ đợi muốn nghe Dung Giản thật sự gọi cô là bảo bối.

Mà bây giờ, cô nghe đi nghe lại tin nhắn âm thanh dài ba giây mà anh gửi tới, loại cảm giác đó, giống như là. . . . .

Một loại đáp lại của Dung Giản đối với tuổi trẻ của cô.

. . . . .

Nằm ngửa ở trên giường lớn, Bạch đường nghe thấy giọng nói của ba bé thì còn kích động hơn Đường Viên, bé ra sức lật người, đưa tay nhỏ bé về phía điện thoại của Đường Viên, trong miệng còn phát ra âm thanh gào khóc non nớt.

Đường Viên từ trên giường bò dậy, để điện thoại đến bên tai Bạch đường, cho bé nghe lại một lần.

Dung Giản: Trong lòng em khổ sở thế nào?

Đường Viên ấn xuống micro, nhanh chóng nói với bên kia —— Ừm, chính là nhớ anh á!

Dung Giản đứng trước cửa sổ sát đất, gió mát giữa hè vi vu thổi qua cánh cửa sổ nửa mở, anh nghe trong di động Đường Viên nhẹ nhàng nói "Chính là nhớ anh á", trong một giây tất (lqđ) cả phiên muộn cũng đều tiêu tán, tâm tình lập tức sáng rực lên. Dung Giản đang muốn trả lời, tin nhắn mới của Đường Viên đã tới rồi ——

Đường Đôn Nhi: Cái đó, anh mau điều chỉnh chênh lệch múi giờ đi!

Đường Đôn Nhi: Ngủ ngon!

Đường Đôn Nhi: Em cũng buồn ngủ rồi, tối hôm qua không ngủ được.

Cô đây là làm nũng xong lại tự mình xấu hổ ư?

Dung Giản cúi đầu cười một tiếng, tâm tình vui vẻ trả lời Đường Viên, sau khi lau khô tóc thì quay trở về phòng ngủ chính.

Đường Viên lại ngáp một cái, lao lực đi nhìn màn hình ——

Dung Giản: Được.

Cô để điện thoại di động xuống, duỗi dài cánh tay, ôm lấy Bạch đường.

"Bắt được con rồi nhé!" Hai tay Đường Viên ôm Bạch đường, nằm lại trên giường, nâng Bạch đường lên giữa không trung cho bé chơi, Bạch đường mặt mày hớn hờ bởi vì cô giờ lên hạ xuống, sau mấy lần Đường Viên đặt Bạch đường xuống, dùng cằm cọ vào đầu của bé.

Đến thời gian ngủ trưa của Bạch đường, Đường Viên vui mừng thả bé vào võng trong phòng ngủ chính đưa một cái.

Chờ Bạch đường nhắm mắt lại, Đường Viên cũng tự mình trở lại giường lớn kéo chăn, cô vừa muốn ngủ, đột nhiên cửa phòng ngủ lại bị gõ hai cái.

"Bàn Bàn." Giáo sư Đường đã thay một chiếc áo sơ mi phẳng phiu đứng ở cửa, trên mặt là chờ mong không che giấu được, ông gần như là mặt mày hớn hờ nói với cô: "Tối nay mẹ con sẽ trở về một chuyến, ba đi sân bay đón bà ấy đây."

"Được ạ!" Đường Viên gật đầu, giáo sư Đường vừa đi, cô gần như là ngã đầu lập tức ngủ.

Giáo sư Đường tự mình thu dọn xong, mở cửa. Gần như là ông vừa mới mở cửa, đã đối diện với một nữ sinh vóc dáng khá cao, sau khi nhìn thấy ông, về mặt cô nữ sinh này có chút kinh ngạc, nhưng vẫn lễ phép lên tiếng chào hỏi ông: "Ngài khỏe chứ."

"Cô tìm ai?" Giáo sư Đường vội ra cửa, nên không dừng lại trước cửa lâu.

"Cháu tìm Dung Giản." Nữ sinh cười cười, trên mặt có chút nôn nóng: "Cháu có chuyện rất quan trọng muốn tìm anh ấy. . . . ."

Giáo sư Đường dừng bước, vẫn còn nữ sinh theo đuổi Dung Giản tới tận nước ngoài cơ đấy, Dung Giản thật đúng là giỏi! Ông đề ép lửa giận trong lòng, hết sức duy trì dáng vẻ của trường bồi dành cho tiểu bối: "Nó về nước rồi."

"À? Như vậy ạ." Nữ sinh gật đầu một cái, nói cảm ơn với ông rồi vội vã chạy về xe.

Trở lại xe, Tống Dư Ca vội vã mua vé máy bay quay về nước.

Sau khi thấy bài viết kia trên weibo, cô mới biết trong khoảng thời gian này Dung Giản vẫn luôn dùng lý do đi công tác để ở bên cạnh Đường Viên, rất nhanh cô ta đã tra được địa chỉ trường học mà Đường Viên theo học ở đây, lại thừa dịp trong khoảng thời gian này Tống Khen bận rộn công việc không để ý tới cô ta, cô ta đã len lén mua vé máy bay tới bên này tìm Dung Giản.

Cô ta đã đến thành phố này được hai ngày rồi nhưng vẫn không biết địa chỉ nhà Đường Viên và Dung Giản. Trường học của Đường Viên đã được nghỉ, cô ta cũng không tìm được ai để hỏi. . . . .

Cho nên cô ta mới nghĩ ra cách trực tiếp gửi chuyển phát đến trường học của Đường Viên, dặn dò nhân viên bưu kiện thúc giục cô (ĐV) tới lấy đồ, sau đó đợi ở cửa trường học.

Cuối cùng cô ta nhờ vào hộp chuyển (di.da.lqy.do) phát kia, một đường đi theo Đường Viên, tìm được địa chỉ nhà cô và Dung Giản, cũng không coi là một chuyện tay không.

Tống Dư Ca cầm tay lái, tâm tình tốt hơn nhiều.

Dung Giản rời đi là tốt nhất, cô ta nhất định sẽ cố gắng để cho cha cô ta và Dung Giản có cơ hội nói chuyện rõ ràng với nhau, giải trừ tất cả hiểu lầm giữa bọn họ.

Chỉ là vừa nghĩ tới đứa bé kia, Tống Dư Ca lại có chút phiền não, rõ ràng cô ta mới là người biết Dung Giản sớm hơn, cô ta mới đúng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên với anh, vậy nhưng đến cuối cùng, Dung Giản lại bởi vì một đứa bé mà ở chung một chỗ với Đường Viên. . . . .

Nhưng cô ta vẫn không buông tay được.

Cô ta có thể vì Dung Giản mà để xuống kiêu căng cùng tự ái của nữ sinh, không ngừng gửi tin nhắn và thư điện tử cho anh, không hề có chút phong độ nào mà tới địa chỉ công ty bạn tốt của anh chặn người, thậm chí bất chấp tất cả ngồi 16 giờ máy bay vượt trùng dương tới tìm anh.

Bởi vì cô ta thật sự không muốn bọn họ bởi vì hiểu lầm mà bỏ lỡ nhau cả đời.

#####

Dung Giản ngủ một giấc, cả đêm không mộng mị.

Hơn chín giờ, sau khi tỉnh ngủ, Dung Giản đi xuống phòng bếp dưới lầu tùy tiện làm bữa sáng cho mình, lúc đang muốn ra cửa lại nhận được điện thoại của Phương Kiếm, Dung Giản đóng cửa lại, bấm nút trả lời, vừa nghe vừa đi về phía nhà để xe.

"A lô?"

Bên kia điện thoại, luật sư Phương luôn luôn nói năng rõ ràng mạch lạc lại kích động đến gần như lời nói không còn lưu loát nữa ——

"Dung Giản! Tôi tra được! bệnh ung thư của con trai Trương Thành lại tái phát, trên căn bản là không còn cách cứu nữa! Thật con mẹ nó thoải mái! Thật là ác giả ác báo, đúng là ông trời không buông tha cho kẻ nào mà!" Phương Kiếm có người quen ở bệnh viện, mới vừa nhờ người quen tra được bệnh án của con trai Trương Thành đã không thể chờ đợi mà nói ngay cho Dung Giản tin tức này, anh ta vừa đi vừa nói, dọc đường đi bị y tá chán ghét trừng mắt liếc anh ta một cái anh ta cũng không để ý chút nào.

"Tôi cảm thấy đây là một bước đột phá!" Phương Kiếm đi rất nhanh: "Cho dù con trai hần ta không thể cứu được, hần ta cũng sẽ không để cho con trai hần ta chờ chết, tôi đã hỏi rồi, phí chữa bệnh rất cao. . . . ."

"Sớm muộn gì hần ta cũng sẽ đi tìm Tống Khen." Dung Giản lạnh giọng mở miệng.

"Đúng!" Phương Kiếm đi tới bãi đỗ xe ngầm, vẫn khó nhịn kích động: "Hôm nay cậu đi làm à, bây giờ tôi qua đó tìm cậu."

"Ừ." Dung Giản chạy xe, lái về phía cao ốc.

Phòng làm việc trên tầng cao nhất.

Phuong Kiếm xông tới, ngay cả nước cũng không kịp uống..., vừa đặt mông ngồi vào trên ghế sa lon đã lập tức bắt đầu thương lượng đối sách với Dung Giản.

Dung Giản rất rõ ràng, anh có thể đi tìm Trương Thành trước Tống Khen một bước, cho con trai hắn ta tiền chữa bệnh, thậm chí còn có thể giúp con trai hắn ta liên lạc với bác sĩ tốt hơn để lôi kéo Trương Thành, nhưng không nghi ngờ chút nào, so với anh, nhất định Trương Thành càng muốn dựa vào việc uy hiếp Tống Khen để giải quyết chuyện này hơn.

Trương Thành và Tống Khen là châu chấu bị buộc trên cùng một sợi dây, hắn ta đã vì tai nạn xe cộ năm đó mà ngồi tù sáu năm. Người bình thường tuyệt đối sẽ không vào sau khi tất cả mọi chuyện đã kết thúc lại dễ dàng phản bội Tống Khen, lần nữa đưa mình vào ngục giam.

"Vậy thì ôm cây đợi thỏ, chờ Trương Thành đi tìm Tống Khen. Chỉ là cho dù chúng ta lấy được ghi âm, cũng không thể chỉ dựa vào bản ghi âm vô căn cứ đó mà định tội ông ta được. . . . ." Phuong Kiếm mới chột thấy khát, anh ta cầm ly lên một hơi uống sạch chén nước, nói tiếp: "Hơn nữa Tống Khen cũng không phải kẻ ngu, Trương Thành đi tìm ông ta, khẳng định ông ta sẽ lập tức bỏ tiền giải quyết."

Nói tới đây, Phuong Kiếm vô cùng tức giận: "Trời ơi, sao tôi có cảm giác đây lại là một kết cục chết nữa nhỉ!"

"Dung Giản, rốt cuộc cậu có đang nghe hay không đấy! Cậu còn có tâm tình xem tài liệu cơ à!" Phuong Kiếm nói đến miệng đắng lưỡi khô, vừa ngừng đầu lên lại phát hiện Dung Giản mặt không biểu cảm lật xem một xấp tài liệu trong tay, anh ta giận đến nổi muốn vỗ bàn, lại thấy Dung (lqđ) Giản xua tay, vẻ mặt đột nhiên biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 62

Edit: Thanh Hưng

"Sao thế?" Nhìn Dung Giản biến sắc, Phuong Kiếm hỏi theo bản năng.

Dung Giản không lên tiếng, lúc trước anh dạo chơi ở nước ngoài một thời gian quá dài, công việc còn tồn đọng rất nhiều, tối hôm qua mới chỉ xử lý được một phần. Lúc Phuong Kiếm thao thao bất tuyệt, Dung Giản bèn vừa nghe vừa lật xem tài liệu trong tay.

Gần đây hạng mục hợp tác giữa công ty bọn họ và Tống thị kia thường xuyên xảy ra vấn đề.

Ngay từ khi bắt đầu, vụ hợp tác này đã là do Tống Khen một tay thúc đẩy vì có dụng ý khác, nhưng là sau khi hạng mục này đưa vào khai phá lại thu được lợi nhuận cao hơn mong đợi, ngay cả lão hồ ly Tống Khen kia cũng bắt đầu coi trọng hạng mục này, tăng thêm mấy lần đầu tư.

Gần đây thái độ của Tống Khen lại đột ngột trở nên khác thường. . . . .

Dung Giản "Vèo" vút tài liệu trong tay (đi.da.l.qy.do) qua một bên, nhấn nút mở máy, trong 10 mấy giây chờ đợi máy vi tính khởi động, thậm chí anh còn phiền não hoảng hốt click chuột nhiều lần.

"Cứng đầu, cậu bận rộn đi, tôi đi trước nhé." Trên ghế sa lon, Phuong Kiếm nhìn thấy Dung Giản đang chuyên chú, đứng dậy rời khỏi phòng làm việc.

"Ừ." Dung Giản cũng không ngừng đầu lên, sau khi màn hình sáng lên, anh nhập địa chỉ website của Tống thị vào, nhanh chóng gõ bàn phím, lướt xem tiêu đề cùng nội dung của các bức thư điện tử, rất nhanh anh đã dựa vào Server trong hộp thư tìm được một câu khẩu lệnh.

Kế tiếp gần như là làm liền một mạch, Dung Giản dễ dàng tìm được email chủ quản trong danh sách thư điện tử, thử dùng tên đăng nhập và mật khẩu này đăng nhập vào hệ thống nội bộ của Tống thị.

Đăng nhập thành công.

Tất cả đều cực kỳ thuận lợi, Dung Giản búng tay phát ra tiếng. Thậm chí mạng tài vụ của Tống thị còn không đặt tường lửa, Dung Giản dễ dàng xâm nhập được vào hệ thống, dễ dàng lấy được bảng báo cáo tài vụ mấy tháng gần đây của Tống thị.

. . . . .

Trong mấy ngày ngắn ngủi, Tống Dư Ca bay đường dài hai lần, sau khi máy bay hạ cánh cả người cô ta gần như đã mệt lả, lúc đạp lên nền gạch bóng loáng trên sân bay còn có cảm giác như giẫm trên mây, hoa mắt.

Cô ta đứng tại chỗ, dựa vào một cây cột mở điện thoại lên, vừa khởi động xong đã thấy mười mấy cuộc gọi nhờ đến từ Tống Khen.

Tống Dư Ca đang do dự xem có nên gọi lại cho ông ta hay không, điện thoại của Tống Khen lại gọi tới.

Cô ta nhận điện thoại, không chủ động nói chuyện, cô ta tự mình đột ngột ra nước ngoài, bây giờ khó tránh khỏi có cảm giác chột dạ với Tống Khen, nhưng cô ta lại có một chút oán hận Tống Khen, lúc đầu nếu không phải Tống Khen cố ý đưa cô ta ra nước ngoài, cô ta và Dung Giản cũng sẽ không đi tới bước này.

"Dư Ca." Lần này thế nhưng Tống Khen lại không lời chuyện cũ ra như trước, cũng không khiển trách cô ta vì không nói tiếng nào mà đã đột nhiên ra nước ngoài. Trong ống nghe, âm thanh của ông ta không giống như xưa, có vẻ cực kỳ mệt mỏi: "Bây giờ con lập tức về đây một chuyến, ba có việc gấp."

"Con cũng có việc gấp." Tống Dư Ca quyết định đi tìm Dung Giản: "Hiện tại con không thể về được."

Cô ta nói xong mới nhớ ra cô ta muốn để cho Dung Giản và Tống Khen nói rõ ràng mọi chuyện với nhau, cô ta lại bổ sung: "Chờ con tìm được Dung Giản, con và anh ấy sẽ cùng nhau trở về."

Nói xong cô ta không đợi Tống Khen trả lời đã cúp điện thoại.

Tống Dư Ca đi giày cao gót nhếch nhác theo dòng người tới bãi đỗ xe ngầm bắt xe, đi được nửa đường lại bị lái xe của Tống Khen ngăn lại, cứng rắn mời trở về.

\*\*\*

Nhà lớn nhà họ Tống

"Ba nói cái gì?" Tống Dư Ca bỗng nhiên đứng dậy, chuyện Tống Khen nói làm cho cô ta cảm thấy vô cùng khó tin, cô ta run rẩy kinh hô: "Ba muốn cho con cùng người khác. . . . . Kết hôn?"

"Đúng." Về mặt Tống Khen tuyệt không giống như đùa giỡn.

"Không thể nào!" Tống Dư Ca bực tức hô: "Sao con có thể kết hôn với một người đàn ông con không quen biết chứ, ba biết rõ là con thích Dung Giản mà!"

"Con!" Tống Khen giận đến mức chỉ thẳng ngón tay vào cô ta, vỗ bàn một cái.

"Từ nhỏ con đã thích anh ấy rồi!"

Thấy Tống Khen quyết tâm muốn để cô ta lập gia (lqđ) đình, cảm xúc của Tống Dư Ca có chút không khống chế được, tất cả uất ức vì từ trước đến nay bị Dung Giản thờ ơ đều xông lên đầu, cô ta hô to về phía Tống Khen: "Đều là tại vì ba!"

Tống Khen vẻ mặt chán động, ánh mắt lạnh lùng: "Con thì biết cái gì!"

Tống Dư Ca ngây ngẩn cả người, phản ứng của Tống Khen làm cho cô ta cảm giác toàn thân rét run: "Quả nhiên là giữa ba và anh ấy từng có chuyện gì đó!" Cô ta không dám nghĩ sâu về khúc mắc giữa Tống Khen và Dung Giản.

Tống Khen không nhiều lời với cô ta, đi thẳng vào nhà.

Có thể nào Tống Dư Ca cũng không thể ngờ rằng Tống Khen sẽ vì lợi ích mà gả cô ta cho người mà cô ta không thích, hơn nữa thái độ lại còn kiên quyết như thế. Cô ta tự giam mình trong phòng ngủ, tè đầu tới cuối đầu không ra khỏi cửa phòng, cuối cùng buổi trưa cô ta cũng tìm được cơ hội len lén chạy ra ngoài.

Cô ta một đường chạy như điên, rốt cuộc cũng bắt được một chiếc xe ở ven đường, chạy thẳng tới cao ốc Số hóa.

Dọc theo đường đi Tống Dư Ca vẫn một mực soi gương trang điểm lại, lúc đến cao ốc Số hóa thì cô ta liếc nhìn lại trang dung tính sảo của mình trong gương một lần cuối cùng, hài lòng thu đồ trang điểm lại, lúc đi vào cao ốc Số hóa cô ta lại đưa mắt nhìn thủy tinh sáng ngời như gương, sờ mái tóc xoắn dài màu nâu ánh kim một chút, dùng tư thái tốt nhất đi vào đại sảnh, sau đó thì bị chặn lại.

Mãi cho đến năm giờ rưỡi tan việc, nhân viên trong cao ốc Số hóa đồ sộ tốp năm tốp ba từ bên trong đi ra, cô ta vẫn không thể đi lên, chỉ có thể ngồi chờ Dung Giản.

\*\*\*\*\*

Hơn chín giờ, Dung Giản rút ly cà phê, ngón tay bấm bấm ấn đường, vò tập báo cáo tài vụ mới vừa xem xong của Tống thị thành một đồng mà ném vào trong thùng rác.

Quả nhiên.

Hạng mục hợp tác giữa công ty bọn họ và Tổng thị thường xuyên xảy ra vấn đề không phải vì Tống Khen cố ý nhằm vào, mà là tài vụ của Tổng thị xuất hiện vấn đề. Lấy tài lực của nhà họ Tống, giải quyết vấn đề trước mắt này vẫn còn nằm trong phạm vi năng lực của Tống Khen.

Dung Giản buông tay cầm con chuột ra, nặng nề dựa vào ghế dựa, cười lạnh một tiếng.

Rất nhanh, nó sẽ không còn nằm trong phạm vi năng lực của Tống Khen nữa.

Dung Giản uống cà phê xong, cúi đầu nhìn điện thoại di động, hôm nay Đường Viên không gọi tới một cuộc điện thoại nào.

Thật ra Đường Viên đã không còn tâm trạng gọi điện thoại cho Dung Giản nữa rồi.

Giáo sư Đường và Lê Họa không biết bị làm sao, buổi trưa hôm qua giáo sư Đường còn hết sức phấn khởi đi đón Lê Họa, nhưng sau khi trở về thì cả người ông cũng trầm mặc hơn rất nhiều, mua vé máy bay chuyến sớm nhất, rõ ràng muốn về nước.

Đường Viên lái xe đưa giáo sư Đường tới sân bay, dọc theo đường đi cô luôn không dám lên tiếng.

Thừa dịp đèn đỏ, cô lấy ra một chai nước đá từ trong ngăn lạnh trên xe đưa cho giáo sư Đường: "Ba!"

Cô thử thăm dò nhỏ giọng hỏi ông: "Ba và mẹ cãi nhau sao?"

"Ừ." Giáo sư Đường mở nắp chai uống một ngụm nước lạnh, hóa giải phiền não và buồn bực trong lòng.

Mấy ngày trước ông đi tìm Lê Họa chất vấn bà, con gái mang thai là chuyện lớn như vậy mà sao phải lừa ông, lúc ấy đã thiếu chút nữa cãi nhau rồi, ông không đợi Lê Họa, tự mình đến tìm Đường Viên.

Ngày hôm qua lúc đi đón Lê Họa, ở trên xe bọn họ không tránh khỏi lại nói tới chuyện này, ông chất vấn Lê Họa có để người làm cha đứa bé này ở trong mắt không, Lê Họa bình tĩnh nói: "Không có."

Hai chữ, khiến Giáo sư Đường bị băng thùng khiêu chiến —— một thùng lớn nước đá kèm theo mảnh đá vụn đồ xuống đầu.

Nhiều năm như vậy, ông vẫn luôn cố gắng níu kéo Lê Họa, mỗi một lần đi công tác đều nhân cơ hội tới tìm bà, sống ở thành phố của bà, xem triển lãm tranh của bà, nghe bà toạ đàm, cố gắng hòa vào cuộc sống của bà.

Cho dù Lê Họa vẫn không có lần nữa tiếp nhận ông, nhưng ông vẫn luôn cho là giữa bọn họ chắc chắn sẽ có chuyển cơ, thậm chí vào lúc Đường Viên sang bên này đi học ông còn cho là rốt cuộc ông cũng có cơ hội rồi, Lê Họa thích Đường Viên như vậy, có lẽ bà sẽ tiếp nhận ông. Nhưng ông lại chưa từng nghĩ rằng, từ ngày ly hôn kia, Lê Họa chưa từng muốn quay đầu lại.

Vẫn như thế, thái độ của bà vẫn luôn rất kiên quyết, chỉ cần đưa ra quyết định thì tuyệt đối sẽ không hối hận. Là ông nhất thời yêu thích cảm giác mới mẻ cùng ngưỡng mộ nơi đầy mắt nữ sinh kia, lúc bị Lê Họa chỉ trích vì tình thần lạc lối, ở trong lòng ông vẫn còn vì mình mà tìm lý do, ông cảm thấy đó là bởi vì ông thân là giáo viên, là ý thức trách nhiệm với học sinh của mình.

Khi đó Lê Họa không tranh cãi với ông, chỉ quyết tâm muốn ly hôn, bà đi rất kiên quyết, bất kỳ thứ gì có liên quan tới ông, bà đều không mang đi, cho dù là Đường Viên.

Giáo sư Đường thở dài.

Trong buồng xe rơi vào trầm mặc, Đường Viên không biết an ủi giáo sư Đường thế nào, thật ra thì đã nhiều năm như vậy, giáo sư Đường và Lê Họa cũng đều không ở chung một chỗ với người khác, cô cũng từng nghĩ rằng bọn họ có khả năng hòa hợp.

Nhưng, trong khoảng thời gian sinh sống với Lê Họa này, cô cũng ý thức được, Lê Họa sống một mình rất tốt, bà và giáo sư Đường hoàn toàn không thể gương vỡ lại lành.

"Thôi." Giáo sư Đường đổi đề tài khác: "Bàn Bàn con nhất định phải học thật tốt, sang năm tốt nghiệp thì về nước."

"Dạ!" Đường Viên ngoan ngoãn gật đầu.

Thừa dịp lần này không có người chen ngang, giáo sư Đường hung hăng vỗ đầu Đường Viên một cái như ý nguyện: "Về sau nếu có việc gì thì nhất định phải nói cho ba biết."

"Về sau nhất định con sẽ nói cho ba biết." Đường Viên đồng ý rất nhanh, cực kỳ nghe lời.

Giáo sư Đường lại duỗi dài cánh tay vuốt vuốt đầu của cô, cũng lập tức nói nhiều hơn: "Con còn nhỏ, sau khi đi học thì tìm bảo mẫu cho Bạch đường đi, nếu không thằng bé sẽ khóc đấy, còn nữa, con phải tự ăn thật nhiều cơm. Con xem bây giờ gầy thành cái dạng gì rồi!"

Đánh một cái tát, về xuống. . . . .

"Bọn họ đều không biết chăm sóc con. . . . ."

"Nhìn một chút xem" Giáo sư Đường quan sát cô một cái, vẻ mặt kiêu ngạo, mắt lộ ra vẻ hoài niệm: "Bản Bàn, vẫn là ba nuôi con tốt nhất."

Đường Viên: ". . . . ."

Đừng nói thể chứ, cô cảm giác không nhìn rõ con đường phía trước rồi.

Tiền giáo sư Đường vào cửa an ninh xong thì Đường Viên có chút muốn khóc. Cô và giáo sư Đường đã gần nửa năm không gặp. Trước kia từ nhỏ đến lớn cô đều ở thành phố C, gần như chưa từng rời khỏi giáo sư Đường lâu như vậy, lúc ông tới, tràn đầy trong lòng cô đều là chột dạ thấp thỏm lo âu, giáo sư Đường không nói gì, cô lại vì tránh được một kiếp mà chìm đắm trong vui vẻ và nhẹ nhõm, cho đến khi giáo sư Đường thật sự phải đi, cảm xúc trong lòng cô mới tuôn ra mãnh liệt không thôi.

Sau khi đưa mắt nhìn giáo sư Đường rời đi, tiếng chuông điện thoại di động của cô lại vang lên.

Đường Viên liếc nhìn màn hình, nhận điện thoại: "A lô, Dung Giản?"

"Ừ." Dung Giản cầm điện thoại di động đi vào thang máy, âm thanh Đường Viên trong ống nghe không vui vẻ như trước, mang theo nước nở nhỏ nhẹ, Dung Giản căng thẳng: "Em làm sao vậy?"

"Ba em về nước rồi." Đường Viên dụi mắt.

"Mẹ em về rồi à?"

"Vâng, mẹ đã quay lại, rốt cuộc em cũng có cơm ăn rồi!" Đường Viên gật đầu: "Em vừa mới biết, mẹ đã (đi.da.lqy.do) sớm biết anh ở bên này rồi, chỉ là mẹ nói, tự mẹ muốn cô đơn tới già, sẽ không để em theo cùng."

Sau khi thang máy vang lên một tiếng "Đỉnh" ——, dừng ở tầng một.

Dung Giản đi ra khỏi thang máy, vừa trò chuyện với Đường Viên vừa đi tới khúc quanh.

Bóng người ngồi xổm trên mặt đất đen như mực đột nhiên đứng lên, vội vàng nói: "Dung Giản!"

Âm thanh của cô ta rất có lực xuyên thấu, Đường Viên cách điện thoại cũng nghe được, hơn nữa còn nhận ra là ai —— Tổng Dư Ca!

Đường Viên nghe thấy Tổng Dư Ca nói tiếp: "Dung Giản, em muốn nói chuyện với anh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 63

Edit: Thanh Hưng

Dung Giản còn chưa lên tiếng, trong điện thoại di động đã truyền đến âm thanh tút tút.

Đường Viên cúp điện thoại.

"Dung. . . . ." Tổng Dư Ca nhón chân lên liếc nhìn màn hình, không phải đang trò chuyện, cô ta yên tâm, hít sâu một hơi mới vừa định mở miệng, lại nhìn thấy Dung Giản cau mày cầm điện thoại di động lên tiếp tục gọi lần nữa.

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh trong điện thoại nghe được vô cùng rõ ràng. Tổng Dư Ca nửa bước không dời đi theo sau lưng Dung Giản, sau mấy tiếng tút tút, người bên kia nhận điện thoại: "A lô?"

"Đường Viên?" Cô ta nghe được Dung Giản trầm giọng gọi tên Đường Viên.

Giọng nói của anh vẫn trầm thấp lạnh lùng, giống như trước kia, căn bản không có cái gì là cố ý dịu dàng, nhưng Tống Dư Ca lại nhạy cảm cảm thấy lúc Dung Giản gọi tên Đường Viên rất khác, có lẽ hai chữ trong tên của cô (ĐV) đều là thanh bằng, giọng nói trầm thấp từ tính của Dung Giản khẽ cao lên, đặc biệt dễ nghe.

Tống Dư Ca ngửa đầu nhìn về phía Dung Giản, Dung Giản chuyên chú gọi điện thoại, hoàn toàn không liếc nhìn cô ta lấy một cái.

"Em giận à?" Ngón tay thon dài của Dung Giản nắm điện thoại di động hỏi Đường Viên.

"Không à." Âm thanh Đường Viên rất nhẹ nhàng, cô không tức giận, chỉ là nghe được Tống Dư Ca nói (di.da.lqy.do) muốn nói chuyện với Dung Giản một chút, mà cô lại không muốn nghe Tống Dư Ca nói chuyện, cho nên mới cúp điện thoại chuẩn bị đi ăn cơm.

"Em cười thử một cái xem?" Dung Giản dừng lại một chút, nghiêm túc hỏi.

Em cười thử một cái. . . . .

Nở nụ cười?

"Không đâu." Đường Viên ngây ngẩn cả người.

Nói xong cô mới nhớ tới lần đầu tiên cô cầm điện thoại di động của Nam An An nhận điện thoại của Dung Giản, nở nụ cười đúng phải màn hình. . . . .

". . . . . Em không muốn nói chuyện với anh nữa." Đường Viên hoàn toàn ngược ngược, đã lâu như vậy, chuyện xấu hổ của cô vẫn còn cảm thấy trong đầu anh. . . . .

Cô nói xong lại sợ Dung Giản đau lòng, cô nhỏ giọng nói một chút: "Không phải thật sự không muốn."

Dung Giản: ". . . . ."

Anh cúi đầu cười một tiếng.

"Dung Giản." Đường Viên nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Dung Giản trong điện thoại, tai có chút nóng lên, với người thanh khổng như cô, Dung Giản cười lên như vậy thật. . . . . Quá tuyệt rồi !

Ngay cả như vậy, cô vẫn kiên quyết muốn bảo vệ thành quả giảm cân của chính mình: "Em đã không phải em trước kia nữa, hiện tại em cười một cái thì điện thoại cũng sẽ không bị cúp nữa đâu!"

"Hả?"

Đường Viên cầm điện thoại di động lớn tiếng nói: "Không tin anh nghe xem——"

Vì gia tăng độ tin cậy, cô còn cố ý cười ra tiếng: "Ha ha ha ha. . . . ."

"Tút TUT TUT ——"

Đường Viên khó có thể tin nhìn điện thoại di động báo đã kết thúc cuộc trò chuyện. . . . .

Cúp. . . . .

Thật sự cúp. . . . .

Thật sự cứ như vậy mà cúp. . . . .

Mặt của cô đau quá!

Cô không tin cái này!

Rất nhanh điện thoại của Dung Giản lại tới, Đường Viên nhận điện thoại, cầm điện thoại cách mặt thật xa, vội vàng nói: "Đúng rồi, không phải các anh muốn nói chuyện ư, em đi ăn cơm đây."

Nói xong cô vội vàng ra tay trước chiếm lợi thế, cúp điện thoại.

. . . . .

Tống Dư Ca giống như người gỗ đứng ở nơi đó, gần như tự làm khổ bản thân nghe Đường Viên nói chuyện phiếm với Dung Giản.

Lúc trước cô ta vẫn còn sức lực, đi giày cao gót chờ ở chỗ này một buổi chiều cũng không cảm thấy cái gì, thế nhưng lúc này lại đột nhiên cảm thấy đôi chân đi giày cao gót của mình đau đến gần như đứng không vững.



Đường Viên hoàn toàn không đặt cô ta ở trong mắt, mặc dù đã nghe thấy cô ta nói muốn nói chuyện riêng với Dung Giản một chút, biết rõ là hiện tại cô ta và Dung Giản đơn độc ở chung, Đường Viên cũng hoàn toàn không tức giận, cũng không có bởi vì cô ta mà sinh ra bất kỳ cảm giác nguy cơ nào.

Mà Dung Giản. . . . .

Tổng Dư Ca chưa từng thấy một Dung Giản như vậy, từ nhỏ tính tình anh đã rất lạnh lùng, đối với nữ sinh càng thêm cự ngoai ngàn dặm, cho nên cô ta vẫn cảm thấy mình rất đặc biệt với Dung Giản.

Nhưng Tổng Dư Ca không ngờ, lúc Dung Giản và Đường Viên gọi điện thoại thì anh sẽ thoải mái cười nhẹ, sẽ vì Đường Viên cúp điện thoại mà chủ động gọi lại, thậm chí sẽ nhân lúc Đường Viên cười mà cô ý cúp điện thoại trêu chọc cô.

. . . . .

Tổng Dư Ca cố gắng trấn định lại, Dung Giản thật sự nảy sinh tình cảm với Đường Viên sao?

Chờ mãi rốt cuộc Dung Giản cũng cúp (lqđ) điện thoại, cất điện thoại di động đi. Tổng Dư Ca lại gần một bước, khó có thể tin mà mở miệng hỏi anh: "Anh. . . . . Anh thích Đường Viên à?"

"Đúng." Dung Giản dứt khoát lại kiên định đáp lời.

Tổng Dư Ca ngây ngẩn cả người, trên máy bay cô ta chưa ăn gì, buổi chiều lại sợ bỏ lỡ Dung Giản mà vẫn luôn một mực nửa bước không dời chờ ở đây đến tận bây giờ. Giờ phút này cũng không biết là bởi vì quá đói, hay là bởi vì câu nói kia của Dung Giản.

Lúc cô ta giẫm lên bậc thang thì trước mắt đột nhiên tối sầm.

Tổng Dư Ca cố ổn định thân thể, khẽ cắn răng, hỏi: "Dung Giản, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì hay không, em. . . . ."

"Không có." Dung Giản lạnh lùng ngắt lời cô ta.

"Nhưng, bắt đầu từ khi em ra nước ngoài là anh đã không để ý tới em nữa." Tổng Dư Ca nóng nảy, cô ta lại bước một bước về phía trước, ngăn ở trước mặt Dung Giản: "Đó chính là. . . . . Vì ba em sao? Có phải anh và ba có hiểu lầm gì không, hai người có thể bình tĩnh nói chuyện mà."

"Em thật sự vô cùng thích anh." Tổng Dư Ca ngẩng đầu lên, nhìn Dung Giản.

So sánh với nam sinh cùng tuổi, nữ sinh luôn trưởng thành sớm hơn, lúc biết yêu, cô ta mới nhận ra mình đã thích Dung Giản rồi.

Cô ta vẫn luôn thích anh, thích nhiều năm như vậy.

Cô ta không tin cô ta không sánh bằng một Đường Viên đột nhiên xuất hiện, dựa vào mạng thai mà thăng chức.

Tổng Dư Ca nhất thời kích động đến ngay cả nói năng cũng không còn mạch lạc: "Trước kia rõ ràng quan hệ của chúng ta tốt như vậy, khi còn bé người lớn hai nhà còn cùng đi ra ngoài du lịch. Khi đó em thường đi tới nhà anh, chú di đều rất yêu thích em, em không có mẹ, di còn nói di có thể làm mẹ của em. Khi còn bé anh đều không chơi với bất kỳ bạn học nào khác, chỉ cùng em cùng đi cùng về. . . . ."

"Dung Giản, em không tin, anh dám nói anh đối với em một chút cảm giác cũng không có ư, anh dám khẳng định không?"

Dung Giản lạnh giọng nói: "Tôi dám"

"Anh thật sự, tuyệt không yêu thích em?" Tổng Dư Ca thế nào cũng không chịu tin tưởng lỗ tai của mình, cô ta lại hỏi một lần.

"Không thích." Dung Giản mặt không thay đổi trả lời cô ta.

"Dung Giản." Tổng Dư Ca đứng thẳng tắp, khó khăn nói tiếp: "Có phải anh cảm thấy cái chết của cha mẹ anh. . . . ."

Cô ta vừa nói tới đây, ánh mắt Dung Giản lập tức lạnh xuống, sắc bén giống như một cây đao. Anh không nói một lời, sai chân dài đi vào đại lâu.

"Cái chết của cha mẹ anh thật sự không liên quan gì tới công ty ba em, chỉ là một vụ tai nạn xe. . . . ." Tổng Dư Ca đi giày cao gót đi như chạy theo sau, cửa thang máy bên trái đã đóng lại. Cô ta vẫn hốt hoảng theo vào một thang máy khác, đợi cô ta xuống đến tầng âm 1 thì đã quá chậm, chỉ có thể nhìn xe Dung Giản nghênh ngang rời đi, biến mất ở trong tầm mắt của cô ta.

Tổng Dư Ca nhếch nhác đứng tại chỗ.

Thật vất vả cô ta mới tìm được Dung Giản, từng vấn đề tối nay của cô ta, gần như cũng đều có được đáp án, nhưng đáp án của anh lại chính là thanh đao dao sắc bén, từng đao từng đao đều đâm thẳng vào trái tim cô ta, khiến cho trái tim cô ta đầm đìa máu tươi.

Tổng Dư Ca hung hăng đập một cái vào tường, cô ta không tin, cô ta thích Dung Giản như thế, nhưng thái độ của Dung Giản với cô ta lại xoay chuyển đột nhiên như vậy, nhất định là có. . . . . chuyện gì đó. Dung Giản không chịu nói, cô ta sẽ về hỏi Tổng Khen.

Vậy mà Tổng Dư Ca cũng không thể từ Tổng Khen hỏi ra được cái gì, Tổng thị xảy ra vấn đề, Tổng Khen loay hoay sút đầu bẻ trán, hoàn toàn không có thời gian cho cô ta.

Tổng Dư Ca học đại học và nghiên cứu sinh đều là văn học, cho nên không có khái niệm gì với vấn đề của Tổng thị. Cho đến một ngày, Tổng Khen yêu cầu cô ta kết thân với công tử nhà họ Hà, cô ta mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng cô ta vẫn kiên quyết cự tuyệt.

Tổng Khen chỉ có một cô con gái là cô ta, thế nên cũng không ép buộc cô ta, ông ta vội vã rời khỏi thành phố C.

Sau một thời gian rất dài, Tổng Dư Ca cũng đều không gặp được Tổng Khen, cũng không còn loanh quanh chỗ Dung Giản nữa.

Cô ta không biết giữa Tổng Khen và Dung Giản có vấn đề gì, nhưng mơ hồ, trong lòng cô ta lại có một chút suy đoán, chỉ là mỗi lần thật vất vả mới bắt được vài chút dấu vết, cô ta lại không dám nghĩ sâu hơn.

.....

Trong khoảng thời gian này Dung Giản cực kỳ bận rộn, anh và Đường Viên đã tách ra hơn một tháng.

Thời gian 1 tháng giống như chỉ trong chớp mắt, nhưng cũng lại giống như khá dài. Đường Viên đã đi học, cô phải đi học, cộng thêm lý do chênh lệch múi giờ, bọn họ rất ít khi gọi điện thoại, ngay cả nói chuyện phiếm cũng chỉ le que mấy câu, có lúc thời gian hai người trả lời nhau còn có thể chênh lệch cả một ngày.

Dung Giản cực kỳ gắng sức kiềm chế kích động muốn bay đi nước ngoài (đi.da.lqy.do) gặp Đường Viên, anh không thể không ngừng bay qua bay lại, một lần lại một lần lặp lại cảnh tượng chia ly.

Cái anh muốn, là tự tay hủy diệt "Vương quốc" Tổng Khen để ý nhất, vì nó mà ông ta thậm chí còn không tiếc cố ý hung ác đùng chết ba mẹ anh để bảo toàn, giải quyết triệt để Tổng Khen.

Sau khi Dung Giản xâm nhập vào mạng nội bộ và tra được những vấn đề liên quan đến tiền bạc của Tổng thị, thì cho mời lửa Tổng thị thêm một cây đuốc làm chất dẫn cháy. Anh biết rõ, đồng lửa này không cháy được bao lâu nữa.

Cho dù Tổng thị xuất hiện vấn đề về tiền bạc, thì ở thành phố C nó cũng có căn cơ, cộng thêm thế lực của Tổng Khen, đợi một thời gian nữa, nhất định Tổng thị có thể trở lại bình thường.

Nhưng Dung Giản không thể cho ông ta cơ hội trở lại bình thường.

Nửa tháng sau, dòng chính nhà họ Tổng ngã ngựa.

Dung Giản tìm đúng thời cơ đưa cho Lâm Mục Tử một phần chứng cứ mà lúc trước giữ lại, Tổng Khen phạm tội kinh tế với sổ ngạch khổng lồ, rất nhanh đã bị mời đi hỗ trợ điều tra.

Cần nhắc dựa trên vấn đề an toàn tiền bạc, mấy ngân hàng nhận được tin Tổng Khen bị điều tra cũng lập tức thu hồi số vốn đã cho Tổng thị vay, trực tiếp dẫn đến cô phiếu phát hành năm ngoái của Tổng thị ở ngân hàng thành phố C không cách nào thanh toán vốn và lãi đúng thời hạn.

Hai mươi bảy ngày sau, Tổng Khen đã sớm trở lại Tổng thị dựa vào tài lực vốn có của nhà họ Tổng thuận lợi gom góp được tiền bạc, hoàn thành việc thanh toán tiền lãi kỳ phiếu công trái đợt đầu tiên.

Ngay sau khi kỳ phiếu công trái đợt đầu tiên xuất hiện dấu hiệu vi phạm quy ước, người nắm giữ kỳ thứ hai, 3, 4 rồi rít yêu cầu Tổng thị chuộc về trước, cũng hạn chế đưa tư sản tới đây.

Cộng thêm trước đó Tổng thị lại làm vay vốn qua sự bảo đảm của bên thứ ba, lần này gặp phải chủ nợ khởi tố, cổ phần đưa ra thị trường của công ty hiện bị đóng băng.

Đến đây, vốn lưu động của Tổng thị phát sinh nguy cơ, tiền bạc gần như gãy lìa, cổ phiếu giảm mạnh.

Ngay vào lúc này Dung Giản có động thái chính thức, di sản Dung Ngự để lại cho anh nhiều năm như vậy anh vẫn không động tới, lần này bị anh lấy tất cả ra, dùng danh nghĩa Được Ân Cả Ngã Về Không thu mua cổ phần của Tổng thị.

Rất nhanh, một công ty nhỏ vô danh đã vọt lên, trực tiếp soán ngôi Tổng thị.

Tin tức Tổng thị bị thu mua truyền đi xôn xao, lúc Tổng Dư Ca thấy tin tức thì cả người đều ngẩn ra, lúc trước khi cô ta nghe Tổng Khen nói công ty ra vấn đề, cô ta hoàn toàn không nghĩ tới sẽ đi đến bước này. ....

Tổng Dư Ca nhìn bức ảnh trên màn hình, lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại cho Tổng Khen.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 64

Edit: Thanh Hưng

"Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin vui lòng gọi lại sau. . . . ."

Tổng Dư Ca trực tiếp nhận gọi lại, nhưng cô ta gọi bảy tám cuộc điện thoại mà số máy của Tổng Khen vẫn luôn bận. Không biết vì sao, Tổng Dư Ca có chút tâm thần bất định, cô ta cầm chìa khóa xe trên bàn lên đi ra cửa tìm Tổng Khen.

. . . . .

Trong phòng bệnh.

Tiếng ho khan kịch liệt vang lên hồi lâu không ngừng, một tiếng lại một tiếng nặng nề nện vào trong tim Trương Thành. Hắn ta rũ tay đứng ở (di.da.lqy.do) nơi đó, nhìn con trai hắn ta đắp chăn cuộn lại trên giường bệnh, vẫn chưa tới ba tháng, Trương Đình Lập đã gầy đến mức hoàn toàn không nhận ra.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Trương Thành chỉ không thể làm gì mà nhìn con trai hắn ta nằm trên giường bệnh, cái chăn đơn bạc đội lên càng ngày càng không rõ ràng, lại theo tiếng ho khan của con trai hắn ta mà kịch liệt phập phồng. . . . .

Trương Thành đi tới muốn an ủi con trai hắn ta một chút, lúc vén chăn lên hắn mới phát hiện Trương Đình Lập đã ho khan đến nổi co quắp. Hắn ta cuống quýt rung chuông, trong vài phút chờ đợi bác sĩ tới, Trương Thành nắm chặt đôi tay gần như chỉ còn lại da bọc xương của Trương Đình Lập, nhìn gương mặt và tứ chi của cậu ta đều không ngừng co quắp, đây là con trai hắn ta, hắn ta tình nguyện giết người cũng muốn cứu con trai mình, nhìn bộ dáng bây giờ của Trương Thành hắn ta hận không thể để bản thân mình thay thế cậu ta chịu đựng tất cả khổ sở.

Bác sĩ chạy tới rất nhanh.

Sau khi tiêm một liều Dexamethasone, Trương Đình Lập mới dần dần hồi phục lại.

Phòng bệnh lại yên tĩnh lại, gần đây mỗi sáng sớm Trương Đình Lập đều sẽ co quắp, Trương Thành tro mắt nhìn sinh mệnh còn trẻ của con trai hắn ta vì vù trôi qua, thể nhưng hắn ta lại không thể làm gì được. . . . .

Trương Thành nắm tay, hung hăng đập đầu vào tường, một cái lại một cái.

Hắn ta đã khát nợ bệnh viện không ít tiền chữa bệnh rồi, không thể kéo dài nữa.

Trương Thành bỗng nhiên đứng dậy, lấy điện thoại di động ra nhanh chóng tìm kiếm số điện thoại của Tổng Khen, sau khi ra tù hắn ta đã xóa số điện thoại của Tổng Khen rồi, một thời gian trước bệnh ung thư của Trương Đình Lập lại tái phát, hắn ta mới lại lần nữa lưu lại cái số này, đúng là oan nghiệt.

Hắn ta không muốn tiếp tục dính líu tới Tổng Khen nữa, nhưng đây lại là con đường cuối cùng của hắn ta.

Trên hành lang bệnh viện, Trương Thành nghe âm thanh tút tút đều đặn vang lên trong điện thoại, trong khoảnh khắc rốt cuộc cũng tiếp thông kia, trái tim hắn ta cũng căng lên.

"Ai đấy?" Giọng nói vô cùng tức giận của Tổng Khen.

"Là tôi." Trương Thành khẽ cắn răng: "Trương Thành."

Hắn ta vừa dứt lời, bên kia trầm mặc chốc lát, giống như là hoàn toàn không nhớ nổi hắn ta là người nào, trực tiếp cúp điện thoại.

Trương Thành lại gọi lại, sau khi hắn ta gọi lại năm sáu lần, rốt cuộc Tổng Khen cũng lại nhận máy, lần này điện thoại vừa thông Trương Thành đã tự giới thiệu: "Tổng giám đốc Tổng, tôi là Trương Thành, bảy năm trước tôi lái xe tải đụng chết hai người. . . . ."

"Tìm tôi có chuyện gì?" Trương Thành còn chưa nói dứt lời đã bị Tổng Khen ngắt ngang, Tổng Khen hạ thấp giọng, vội vàng nói: "Bây giờ tôi về nhà đây, ông trực tiếp đến đây tìm tôi đi."

Cúp điện thoại, Trương Thành bắt xe chạy thẳng tới địa chỉ Tổng Khen gửi.

Dọc theo đường đi, lòng hắn ta nóng như lửa đốt, tâm thần lại thấp thỏm không yên. Thời gian đã trôi qua bảy năm, hắn ta cũng không còn chắc chắn là Tổng Khen có thể đưa tiền cho hắn ta nữa hay không. Còn chưa tiến vào khu biệt thự, Trương Thành đã nhìn thấy xe Tổng Khen ở trên đường, hắn ta vội vàng xuống xe chặn Tổng Khen lại.

"Bệnh ung thư của con tôi lại tái phát." Tống Khen vừa mở cửa xe ra, Trương Thành đã trực tiếp ngã bài: "Tôi cần một khoản tiền."

Nếu là lúc trước, Tống Khen nhất định mắt cũng không chớp lập tức lấy tiền cho hắn ta triệt để giải quyết chuyện này, nhưng gần đây ông ta đang vì chuyện tiền bạc mà sút đầu bể trán, Tống thị mới vừa bị thu mua, bản thân ông ta cũng đã đến nước bôn ba để có thể gom đủ tiền bạc để có thể đánh một trận khắc phục khó khăn. . . . .

Tống Khen đi về phía trước một đoạn, cách xa tài xế xe taxi.

"Ông không xem tin tức à?" Ông ta đè ép lửa giận trong lòng mấy tháng nay, hung hăng nắm chặt ngón tay, chán ghét mở miệng: "Tiền tôi đã cho ông bảy năm trước rồi, bây giờ ông lại định lấy chuyện này ra uy hiếp tôi ư?"

"Tôi thật sự không còn cách nào." Trương Thành cúi người xuống, cúi lấy Tống Khen một cái thật sâu, thật lâu sau cũng không đứng dậy: "Tống giám đốc Tống, xin ngài. . . . ."

Tống Khen trầm mặc một lát: "Cần bao nhiêu?"

Trương Thành vẫn khom người, lòng đầy hi vọng nói ra một con số.

"A." Tống Khen cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Ông cảm thấy bây giờ tôi có thể lập tức chi ra được nhiều tiền như vậy à?"

"Ông đừng ép tôi. . . . . Tôi đã gặp Dung Giản rồi." Trương Thành ngẩng đầu lên, hai mắt ửng hồng, một tay nắm thật chặt quần áo của Tống Khen: "Tôi đã tuyệt đường, cái gì cũng có thể làm được!"

"Đừng quên rằng ông và tôi là cháu cháu bị buộc trên cùng một cái dây thừng." Tống Khen giờ tay hung hăng nắm lấy cổ áo của hắn ta, ghé vào lỗ tai hắn ta, hạ thấp giọng cảnh cáo: "Cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, tự ông suy nghĩ cho thật kỹ."

Nói xong Tống Khen buông tay ra, chán ghét nói: "Quay về chờ tin tức của tôi."

"Phải mất bao lâu?" Trương Thành đuổi theo, lại một lần nữa túm được quần áo của Tống Khen.

"Không biết." Tống Khen không nhìn được: "Tôi cũng cần thời gian!"

Ông ta một phát bắt được bàn tay còn đang túm quần áo ông ta của Trương Thành hung hăng bỏ ra, chỉnh sửa quần áo một chút, sau đó đi về phía xe của mình.

Nếu là trước kia, số tiền kia không đáng kể chút nào, nhưng bây giờ. . . . . Ông ta thật sự cần cần thời gian, ông ta có thể chắc chắn rằng trước khi ông ta đưa tiền cho Trương Thành, nhất định Trương Thành sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trương Thành đã ngồi sáu năm tù và đã được thả ra, hắn ta tuyệt đối sẽ không thể vội vàng biến tội danh gây tai nạn giao thông của bản thân thành tội mưu sát, lần nữa đẩy mình trở về cảnh ngục tù.

Nghĩ như vậy, Tống Khen cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ông ta mở cửa xe, đột (lqd) nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa liếc một cái đã lập tức dừng lại, cách đó không xa là xe của Tống Dư Ca.

Tống Khen về mặt chân động, Tống Dư Ca đứng dưới tàng cây, cuộc trò chuyện vừa rồi cũng không biết cô ta đã nghe được bao nhiêu.

. . . . .

Tống Dư Ca sắc mặt tái nhợt, cô ta nhận ra lái xe lúc đầu gây tai nạn đụng chết cha mẹ Dung Giản, bảy năm rồi, lái xe gây tai nạn đột nhiên tìm đến Tống Khen đòi tiền. . . . . Trong lòng cô ta đã mơ hồ có đáp án nhưng dù thế nào cũng không thể tin được!

Tống Khen thật sự có liên quan tới cái chết của cha mẹ Dung Giản! Thậm chí. . . . . Là chủ mưu sau màn.

Sao lại thế này! Làm sao có thể!

Tống Dư Ca giống như bị một cái trọng chùy, cả người gần như hồng mắt, không đợi Tống Khen tới đây, cô ta đã mấy bước vọt tới xe của mình, đóng sầm cửa xe, hung ác đạp chân ga xông ra ngoài.

Dọc theo đường đi, cô ta tinh thần hoảng hốt.

Cô ta đã có suy đoán, nhưng. . . . . Khi sự thật máu chảy đầm đề hiện ra trước mặt cô ta thì cô ta thật sự không chấp nhận nổi.

Hoá ra là như vậy, cho nên thái độ của Dung Giản với cô ta mới lập tức thay đổi, cho nên Dung Giản sẽ tuyệt đối không thích cô ta nữa rồi. . . . .

Trên mặt Tống Dư Ca đều là nước mắt, trước mắt hoàn toàn mơ hồ, cô ta hung hăng đạp chân ga, xe lao như bay trên đường.

Tống Khen vội vàng trở lại trong xe, lái xe đuổi theo.

Sau khi nhìn Tổng Khen ngheh ngang lái xe rời đi, Trương Thành đứng tại chỗ một lát mới quay trở về xe taxi, mở cửa xe chạy về bệnh viện.

Con đường lập tức trống trải.

.....

Dung Giản mắt lạnh nhìn con đường không một bóng người trên màn hình theo dõi, khêu khêu ngón tay nhanh chóng cắt nối biên tập đoạn video mới vừa rồi kia.

"Thật tốt quá!" Phương Kiềm đứng sau lưng Dung Giản, kích động đến nổi tung ra một quả đấm, anh ta lập tức hiểu rõ tại sao lúc trước Dung Giản không vội vàng đi tìm chứng cứ hay lôi kéo Trương Thành, mà lại cứ khư khư cố chấp nhắm vào Tổng thị!

Phương Kiềm tiếp tục kích động: "Không uổng công tôi ngày ngày nhìn chăm chăm màn hình, chờ Trương Thành đi tìm Tổng Khen! Tiếp theo tôi sẽ tiếp tục thu thập chứng cứ, lại nói, trước mắt Tổng Khen có thể lập tức lấy ra được nhiều tiền như vậy sao?"

"Ông ta có thể." Ánh mắt Dung Giản mang theo ý lạnh, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, số tiền kia đối với Tổng Khen không lớn lắm, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Mặc dù biết không thể nào, nhưng. . . . . Thật mẹ nó hi vọng Trương Thành và Tổng Khen chó cắn chó mà! Trương Thành ngã bài, còn chúng ta thì hoàn toàn không mất chi phí gì!" Phương Kiềm không nhịn được mà ảo tưởng, anh ta góp nhặt ghi âm rồi rời khỏi nhà Dung Giản, sau này bọn họ còn có một trận đánh dài ác liệt phải đánh.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, sự tình sau này lại phát triển theo hướng hoàn toàn không ngờ tới.

Có lẽ là đoán chắc rằng Trương Thành không dám làm động tác gì quá lớn, cho nên Tổng Khen không vội vàng cho Trương Thành tiền.

Mà Trương Thành sau khi khổ sở chờ đợi mấy ngày, rốt cuộc cũng tuyệt vọng, bệnh viện đã gửi thông báo bệnh tình nguy kịch cho con trai hắn ta, cho dù hiện tại Tổng Khen có cho hắn ta số tiền kia, thì nó cũng không nhất định có thể dùng đến nữa.

Nhìn con trai lúc tỉnh táo lúc hôn mê, một ngày mấy lần toàn thân đổ mồ hôi ở trên giường bệnh, tứ chi co quắp, chịu đủ ốm đau hành hạ, Trương Thành đã. . . . . Hắn ta đã không trông cậy vào việc con trai hắn ta còn sống, mà chỉ muốn giảm bớt nỗi khổ sở cho cậu ta.

Bệnh viện tốt nhất cũng không thể cứu được con trai hắn ta nữa rồi.

Trong vòng vài ngày Trương Thành đã chạy khắp các chùa miếu lớn nhỏ của thành phố C, thấp hương dập đầu, tìm đại sư khắp thành phố C.

"Đại sư, con tôi. . . . ."

Đại sư nhìn hắn ta, lắc đầu một cái.

Trương Thành cả người vô lực.

Đây tất cả đều là báo ứng.

Hắn ta dựa vào việc giết hại người vô tội để đổi lại mạng cho con trai, mà bây giờ. . . . .

Trương Thành đứng dậy đi ra khỏi chùa, hắn ta ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn trên đỉnh đầu, đưa ra quyết định.

.....

Một tuần sau, Dung Giản dựa vào tội danh cố ý giết người chính thức khởi tố Tổng Khen.

Rất nhanh, anh lại có thể nhìn thấy Đường Viên rồi, Dung Giản mở máy vi tính ra, mua vé máy bay mấy ngày sau bay tới thành phố kia.

Buổi tối Dung Giản đang ngồi trong thư phòng sửa sang lại chứng cứ trong hòm sắt thì nghe được tiếng gõ cửa điên cuồng ở dưới lầu.

Dung Giản liếc nhìn màn hình, là Tổng Dư Ca.

"Dung Giản!" Một cánh tay Tổng Dư Ca còn bị bó thạch cao, cái trán cũng quần băng gạc thật dày, chặt vật không chịu nổi đứng ở trước cửa lớn nhà Dung Giản dùng lực mạnh đập cửa.

Đêm hôm đó cô ta bị kích thích, lúc đạp chân ga xuống dốc, suýt nữa lật xe, may mà cuối cùng xe lại bị hàng rào ngăn lại, cả xe đụng phải hàng rào. Cô ta ở bệnh viện trị thương hơn mười ngày, biết được thu mua Tổng thị là người của Dung Giản.

Thậm chí cô ta còn không kịp khổ sở nữa, thì đã biết được tin tức Dung Giản khởi tố Tổng Khen.

"Dung Giản." Tổng Dư Ca đập cửa đập đến mu bàn tay cũng không còn cảm giác, cô ta nằm ở trên cửa khóc rống thất thanh: "Ba em đã mất tất cả, em cầu xin anh... Anh đừng kiện ông ấy có được không!"

Từ nhỏ cô ta đã cùng Tống Khen lớn lên! Cô ta thật sự không thể mất đi ba mình!

Năm đó Tống Khen là chủ mưu đây!

Nhưng mặc kệ cô ta ở bên ngoài khóc lóc thế nào, Dung Giản cũng không mở cửa cho cô ta.

Cuối cùng Tống Dư Ca bị Tống Khen tìm được mà (di.da.lqy.do) dẫn về bệnh viện, dọc theo đường đi Tống Khen đều an ủi cô ta: "Dư Ca, không sao, Dung Giản không có chứng cứ trực tiếp, con yên tâm."

Vậy mà vào ngày toà án thẩm vấn, Tống Khen nghe xong đoạn ghi âm kia thì lập tức kinh hãi.

Luật sư của Tống Khen cố gắng dựa vào "Chứng cứ có được dựa vào chụp lén và nghe trộm không có hiệu quả" để biện hộ cho ông ta, Tống Khen thoáng thờ phảo nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh ông ta lại một lần nữa bị kinh hãi.

Con người Tống Khen co rút lại một chút, khó có thể tin nhìn về phía cửa.

Đi lên vị trí nhân chứng chính là người kia, Trương Thành.

Hắn ta bị điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 65

Edit: Thanh Hưng

Sau khi ánh mắt của ông ta và ánh mắt của Trương Thành giao nhau, Tống Khen biết ông ta hoàn toàn xong rồi.

Trương Thành là thật sự không muốn sống nữa.

Trương Thành không chỉ chủ động đứng ra chứng minh tính chân thật của phần kia ghi âm, mà hắn ta còn chủ động nhận tội, khai rằng năm đó hắn ta bị Tống Khen sai khiến, lái xe đụng chết Dung Ngự, Mục Tử Lâm . . . . .

Trong nháy mắt bên tai Tống Khen đều là âm thanh ông ông.

Ông ta chẳng thể nào nghĩ tới, bảy năm sau, ông ta cứ như vậy thua ở trong tay Dung Giản, từ Tống thị bị thu mua, ông ta cùng đường, đến Trương Thành tìm ông ta muốn tiền không thành sau đó phản bội sau lưng ông ta, trực tiếp nhận tội. . . . .

Đây là cái kết mà Dung Giản muốn, cũng là ý trời.

Ông ta không còn khả năng xoay người, thậm chí còn gặp phải tai ương lao ngục hoặc là, tử hình.

Bây giờ ông ta mới ý thức được, Dung Giản làm cho Tống thị suy sụp không chỉ khiến ông ta không cách nào kịp thời cho Trương Thành đầy đủ tiền ngăn chặn sóng gió, mà Tống thị ngã, hiện tại ông ta cũng đã mất đi ý trượng, hoàn toàn không có khả năng thay đổi bất kỳ chuyện gì.

. . . . .

Ba ngày sau, Trương Đình Lập chết ngay tại bệnh viện, Trương Thành đưa cậu ta một đoạn đường cuối cùng.

Một tháng sau, toà án nhân dân cao (di.da.lqy.do) cấp thành phố C mở phiên toà tuyên bố phán quyết.

Dung Giản và Phương Kiềm ngồi ghế dự thính, cách một con đường chính là Tống Dư Ca.

Tống Dư Ca cặp mắt sưng đỏ, vô ý thức nhéo lòng bàn tay của mình, giống như là mất đi cảm giác đau đớn. Cô ta nhìn Dung Giản một cái, trong lòng đều là bi thương, người cô ta thích nhất, đã tự tay đẩy cha cô ta đến nơi này.

Phương Kiềm ngồi bên cạnh Dung Giản còn vội vàng hơn Dung Giản, làm luật sư, ngay cả lần đầu tiên ra tòa anh ta cũng không khẩn trương như vậy, ngay cả trái tim cũng đều muốn nhảy ra ngoài. Phương Kiềm hít sâu mấy lần, cố gắng bình phục tâm tình của mình, vì hòa hoãn tâm tình khẩn trương của mình, anh ta còn chạm vào cánh tay Dung Giản một phát: "Sao tôi lại có cảm giác, tôi còn giống con ruột của ba mẹ cậu hơn cậu thế nhỉ!"

Dung Giản ưỡn thẳng sống lưng, không nhúc nhích ngồi ở nơi đó.

Thì ra là anh cũng đang khấn trương, Phuong Kiếm thở ra một hơi. Anh ta không phải con trai ruột của Dung Ngự và Mục Tử Lâm, nhưng đối với anh ta mà nói, bọn họ tựa như cha mẹ ruột của anh ta.

Lúc anh ta chín tuổi thì đã là Dung Ngự và Mục Tử Lâm "một chọi một" giúp đỡ nuôi lớn anh ta. Bọn họ cho anh ta tất cả, sau khi lớn lên anh ta cũng được họ nuôi nấng, lúc thi tốt nghiệp trung học xong anh ta quả quyết báo nguyện vọng tới thành phố C chỗ bọn họ.

Đáng tiếc thậm chí anh ta còn chưa kịp đi thăm bọn họ một chút, thì bọn họ đã xảy ra chuyện. Trong tang lễ anh ta cũng không lên chào hỏi Dung Giản, đứa bé của bọn họ còn nhỏ hơn anh ta mấy tuổi.

Lúc nhận được thư thông báo trúng tuyển, thậm chí Phuong Kiếm còn muốn bỏ qua, nhưng mà vào ngày cuối cùng của tháng mười hai, anh ta đúng hạn nhận được sinh hoạt phí, còn có học phí đại học, mà vẫn là tài khoản đó gửi tiền.

Là Dung Giản.

Sau khi biết được một phần chân tướng, vào năm thứ hai đại học Phuong Kiếm lập tức quả quyết đổi chuyên ngành.

Hiện tại, cuối cùng đã tới ngày này.

". . . . . Dựa trên chứng cứ, lại trải qua thời gian toà án thẩm vấn, đối chứng, bốn tòa đã đưa ra xác nhận, bốn tòa kết luận bị cáo Tống Khen bị tố giác thuê bị cáo Trương Thành, phi pháp tước đoạt sinh mệnh người khác, dồn người khác vào chỗ chết, đã tạo thành tội cố ý giết người, phán quyết như sau:"

Dung Giản nín thở, ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

"Bị cáo Tống Khen phạm tội cố ý giết người, tuyên án tử hình, tước đoạt quyền lợi chính trị cả đời; bị cáo Trương Thành phạm tội cố ý giết người, phản xử tù chung thân, tước đoạt quyền lợi chính trị cả đời. . . . ."

Quan toà vừa dứt lời, cổ họng Dung Giản bỗng nhúc nhích một cái.

Phuong Kiếm trực tiếp lệ nóng doanh tròng.

Trên chỗ ngồi bị cáo Trương Thành như trút được gánh nặng, hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm.

Khi hắn ta đập chân ga, khi hắn ta trở mắt nhìn chiếc xe kia bị hắn ta đụng một cái rơi xuống, khi hắn ta quỳ xuống trước mặt Dung Giản, hắn ta cũng đã hối hận. Nhiều năm như vậy hắn ta vẫn luôn sống trong áy náy. Hiện tại con trai hắn ta đã chết rồi, hắn ta đã mất đi tất cả, so với nửa đời sau tự do sống trong sự khiển trách của lương tâm, hắn ta tình nguyện chuộc tội trong ngục tù.

Mà Tống Khen chấn động toàn thân, cho dù đã chuẩn bị tâm lý xong, nhưng khi nghe được hai chữ tử hình Tống Khen vẫn hoàn toàn không thể nào chấp nhận được. Ông ta ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tống Dư Ca đang ngồi ở ghế dự thính.

Tống Dư Ca giống như là không kịp phản ứng, ngơ ngác ngồi ở ghế dự thính, mấy phút sau cô ta bật khóc thất thanh, hoàn toàn hồng mắt, không ngừng kêu khóc không cần, như muốn bất tỉnh.

Tống Khen nhắm hai mắt lại, lại chuyển hướng nhìn Dung Giản.

Dung Giản mặt không thay đổi nhìn ông ta.

Ánh mắt không có một tia nhiệt độ của anh khiến cho trong lúc nhất thời Tống Khen có loại cảm giác trong mắt của anh ông ta đã chết rồi.

. . . . .

Cuối cùng tất cả cũng đều đã kết thúc rồi.

Dung Giản đi ra khỏi tòa án, bên ngoài vạn dặm tinh không.

Không đợi Tống Khen bị xử tử hình, anh đã lập tức bàn giao công việc, lần nữa mua vé máy bay chuyến gần nhất, bay tới thành phố của Đường Viên.

. . . . .

Buổi chiều sau khi tan học, Đường Viên giống như thường ngày tự mình lái xe về nhà. Sau khi bắt đầu học kỳ mới, cô sợ mình sẽ nhớ Dung Giản, cũng vì muốn hoàn thành việc học sớm một chút, nên một hơi đăng ký rất nhiều môn, gần như mỗi ngày đều phải đi học tới năm giờ rưỡi, cộng thêm bài tập rất nhiều, bây giờ thời gian cô về nhà càng ngày càng muộn.

Gần đây Lê Họa lại ra khỏi nhà, Bạch đường bảo bối cũng chỉ có thể đi theo bảo mẫu.

Vừa nghĩ tới Bạch đường của cô, trái tim Đường Viên cũng đã mềm nhũn.

Rất thần kỳ là, sau khi Dung Giản rời đi, rất nhanh Bạch đường đã ném anh ra sau ót, nhưng có một điều không đổi là bé vẫn rất dính người như trước kia.

Dính người đến nỗi buổi sáng trước khi đi học Đường Viên có đi qua phòng trẻ, cũng không dám len lén vào hôn lên má bé. Mỗi lần Bạch đường đều vì bị hôn mà tỉnh lại, sau đó lập tức đưa tay nhỏ bé ra nắm ngón tay của cô thật chặt, dù thế nào cũng không cho cô đi.

Bạch đường ăn rất nhiều, tính tình vẫn còn lớn, ý (lqđ) vào việc Đường Viên không dám dùng sức hất tay nhỏ bé của bé ra, mỗi lần đều chắc thảng. Sau đó Đường Viên không đi được nữa rồi, chỉ có thể trốn học ở nhà cùng bé.

Sau khi bị bắt được ba lượt, buổi sáng Đường Viên không bao giờ dám đi trêu chọc bé nữa, đành phải đi đường vòng.

Tiểu Bạch đường nhà cô thật sự là một cái bánh bao nhân đường lớn, nhẹ nhàng chọc một cái sẽ chảy ra nước, dính dính, lại ngọt ngào.

Rốt cuộc cũng đến nhà, Đường Viên dừng xe xong, đeo bọc sách lên lưng, mới vừa đi tới lầu dưới đã nghe thấy tiếng khóc của Bạch đường.

"Oa ——"

Đường Viên bỏ bọc sách lại xông lên tầng, tiểu Bạch đường xách theo cái đuôi là khi con, đang ngồi trong ghế trẻ con mới của bé mà khóc nức nở.

Từ lúc năm tháng Bạch đường đã bắt đầu ăn dặm, Lê Họa từ rất ít khi xuống bếp chuyển thành mỗi ngày đều vào bếp thay đổi thực đơn phong phú cho Bạch đường bảo bối, nào sữa, nước ép rau củ và cháo, nuôi tiểu Bạch đường thành một viên thịt nhỏ trắng nõn.

Bây giờ viên thịt nhỏ trắng nõn kia đang khóc đến đau lòng, từng viên nước mắt lớn lộp độp rơi xuống, sau khi thấy Đường Viên đôi mắt bị nước mắt bao phủ của bé sáng lên, gương mặt mập mạp tươi cười làm lộ ra hai lúm đồng tiền tròn trịa, bé đưa tay nhỏ về phía Đường Viên muốn cô ôm.

"Bạch đường, nhớ mẹ không nào?" Đường Viên nhanh chóng chạy tới, đỡ cánh tay của bé ôm bé từ trong ghế ra. Trong mấy tháng này Bạch đường đã cao lên không ít, Đường Viên ôm bé có cảm giác giống như ôm một đứa trẻ lớn rồi.

Đã được cô ôm, nhưng Bạch đường vẫn không quên khi con của mình.

Đường Viên cảm thấy may mắn vì con khi con kia của cô rất bền chắc, con khi con này vẫn là con lần trước Dung Giản đưa cho cô. Ban đầu lúc ra nước ngoài không biết tại sao cô lại cũng mang cả con khi con này tới.

Hiện tại đã bị Bạch đường đoạt, ngày ngày xách theo cái đuôi là khi con này.

Sau khi ôm Bạch đường xuống lầu, Đường Viên định thả bé vào trên xích đu trẻ em trước, sau đó đi làm sữa chuối cho bé. Thế nhưng cậu bé dính người này kiểu gì cũng không chịu xuống, nằm ở trên người cô, ngay cả khi con cũng nhẹ buông tay ra không cần, hai cái tay nhỏ bé cùng nhau dùng sức ôm lấy cô.

Hết cách rồi, Đường Viên một tay ôm bé, một tay vắt và bóc vỏ chuối, pha sữa bột, một cốc sữa chuối tiêu đơn giản nhưng do Bạch đường quá nhiều mà cô phải mất tận nửa giờ mới xong.

Vì vội tay vội chân nên cô cho hơi nhiều chuối tiêu, sữa chuối hoàn toàn thành cháo chuối rồi.

"Ngồi đây nhé!" Đường Viên đặt Bạch đường xuống đối diện cô, bản thân thì ngồi ở trên mặt thảm cầm cái muỗng cho bé ăn.

Cái muỗng múc sữa chuối vừa đưa tới, Bạch đường đã tự mình nghiêng người sang a ô ăn một miếng, sau đó cả bánh bao cũng sáng bừng lên, ngồi trên nệm ở dưới đất gật gù há hê như con lật đật.

Đường Viên vẫn là lần đầu tiên làm đồ ăn dặm cho bé, nhìn bé ăn đến vui vẻ, cô cũng muốn ném thử một chút.

Cô cầm một cái muỗng khác lên đưa đến miệng mình, Bạch đường hoàn toàn không biết giữ đồ ăn, nhìn thấy cô ăn nhưng bé cũng không khóc.

Đường Viên nhìn bé đã cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, cô để cái muỗng xuống tiếp tục đút cho Bạch đường, lúc đút cho bé đồng thời cô cũng không nhìn được mà nghiêm túc quan sát, dáng dấp của Bạch đường bảo bối thật là đẹp mắt mà, mũi của bé thẳng hơn tất cả những đứa trẻ mà Đường Viên đã gặp lúc trước, không thua kém đứa bé mà em gái Tiểu Dương trong lớp cô sinh chút nào, rất giống Dung Giản.

Lại nhớ tới Dung Giản, đây đã là lần thứ ba trong hôm nay.

Không biết vì sao, hôm nay cô đặc biệt đặc biệt nhớ Dung Giản.

Đã lâu như vậy, Dung Giản còn chưa trở lại.

Đường Viên lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Dung Giản, Dung Giản không trả lời lại cô, cô vút di động qua một bên, tiếp tục trêu đùa Bạch đường. Đường Viên đã thành thói quen, mấy tháng nay, buổi tối cô thường gửi tin nhắn cho Dung Giản, sáng ngày hôm sau mới nhận được tin nhắn trả lời.

Lần này, buổi tối Đường Viên vẫn cầm điện thoại di động, còn đặt màn hình ở chế độ luôn sáng, âm lượng cũng điều chỉnh đến mức lớn nhất, muốn đợi



lúc Dung Giản trả lời cô thì cô lập tức trả lời lại.

.....

Đường Viên lật người, cô bị một vật cứng đường nét sắc sảo làm tỉnh. Cô đau đến nỗi hít sâu một hơi nhấc cùi chỏ bị làm đau lên, đưa tay sờ sờ vật kia, lúc cầm nó từ trên giường tới trước mắt mới phát hiện là điện thoại di động của mình, sáng một đêm, điện thoại di động vốn dĩ không còn nhiều pin nay cũng đã hết pin.

Đã sắp trễ, Đường Viên không dám sạc pin, nhưng tìm kiếm nửa ngày cũng không tìm thấy cục sạc điện thoại dự phòng, thế nên cô chỉ có thể cầm điện thoại không có pin lái xe tới trường học đi học.

Khi đi học, cô luôn không thể tập trung tinh thần, cứ lo lắng thấp thòm không yên, thiếu chút nữa đã nhìn lão giáo sư đầu hói thành Dung Giản.

Điện thoại hết pin nên không đọc được tin nhắn trả lời của anh.

Đường Viên úp mặt lên trên mặt bàn, nhìn máy (di.da.lqy.do) bay nhỏ màu trắng mờ ảo xẹt qua sân trường.

Cô nghĩ, nếu như chiếc máy bay này mang theo Dung Giản tới thì tốt biết bao nhiêu!

\*\*\*\*\*

Hơn mười một giờ, trải qua 16 giờ bay, cuối cùng Dung Giản cũng đã tới sân bay.

Anh đã không mở máy trong một thời gian quá dài như vậy, máy bay hạ cánh, Dung Giản vừa mở máy lên đã nhận được tin nhắn ngày hôm qua của Đường Viên ——

Đường Đôn Nhi: Em rất nhớ anh.

Lại làm nũng, tai Dung Giản có chút nóng, anh lập tức gọi điện thoại cho Đường Viên.

Tất máy ư?

Dung Giản đón một chiếc xe về nhà, dọc theo đường đi anh lại tiếp tục gọi cho Đường Viên mấy cuộc điện thoại nữa nhưng đều trong trạng thái tất máy.

Cuối cùng đã tới lầu dưới, Dung Giản giờ tay lên gõ cửa.

Không ai trả lời.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía tầng hai, trên ban công có hoa Đường Viên trồng, còn có quần áo của Bạch đường.

"Cốc cốc cốc." Dung Giản lại gõ cửa.

Lần này rốt cuộc cũng có người đáp lại anh ——

"Ôa ô ô ô ô ô. .

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 66

Edit: Thanh Hưng

Bạch đường đang nằm ngủ ngon giấc trong giường trẻ con ở phòng khách, sau khi bị tiếng gõ cửa đánh thức, bé lập tức khóc một tiếng, lên tiếng với nhân vật đang gõ cửa.

"Ô ô ô ô ô. . . . ."

Tiếng khóc và tiếng gõ cửa của Bạch đường, còn mang theo cảm giác có tiết tấu.

Tiểu bảo mẫu đang làm đồ ăn phụ cho bé trong phòng bếp, vì trước đó Đường Viên đã thông báo là không mở cửa cho người lạ, cho nên cô ấy nghe được tiếng gõ cửa mà như không nghe thấy, hoàn toàn không có ý định đi mở cửa. Vừa nghe thấy Bạch đường khóc, tiểu bảo mẫu đã vội vàng cầm chén nhỏ trên bàn lên, ba chân bốn cẳng chạy tới, múc một muỗng cháo táo đỏ mới vừa làm xong trong chén lên dụ dỗ bé.

Bạch đường vừa nhìn thấy cháo táo đỏ hương vị ngọt ngào trong chén nhỏ thì lập tức an tĩnh lại, đưa tay nhỏ bé muốn vói. Cái muỗng còn chưa đưa tới bên miệng bé, bé đã lại gần há mồm ra cắn cái muỗng, phồng má ăn đến thỏa mãn.

Tiểu bảo mẫu thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng gõ cửa càng lớn hơn.

Sợ Bạch đường lại bị hù dọa bật khóc, bảo mẫu dứt khoát ôm bé lên tầng, cố định ở trong ghế trẻ em, để cho bé ngồi vừa phơi nắng vừa chơi với khi con của bé trên sân thượng.

Bạch đường tự mình lôi kéo khi con lúc ẩn lúc hiện, vô cùng vui vẻ.

.....

"Đường Viên." Gõ rất lâu cũng không ai mở cửa, sau đó ngay cả tiếng khóc của Bạch đường cũng mất, Dung Giản đứng ở ngoài cửa hoàn toàn không nén được tức giận.

Anh nhủ mày, lại gọi điện thoại cho Đường Viên, nhưng điện thoại di động của cô vẫn trong trạng thái tắt máy.

Nếu như không phải là trước đó đã nghe được tiếng khóc của Bạch đường, trong nháy mắt, thậm chí anh có loại cảm giác lại trở về đêm đông mà cho dù như thế nào cũng không liên lạc được với Đường Viên kia, chỉ còn một mình anh đơn độc đứng trong băng thiên tuyết địa.

Dung Giản xoay người sai bước đi tới gian phòng cách vách, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cửa sổ sát đất ở tầng một nhà đối diện (di.da.lqy.do) không thấy ai, nhưng anh lại có thể nhìn thấy con trai mình ở ban công ngoài trời trên tầng hai.

Trên ban công ngoài trời ở đối diện, Bạch đường đang ngồi trong ghế trẻ em hươ tay múa chân chơi một món đồ chơi bằng lông nhung. Dưới ánh mặt trời, vì phản quang nên Dung Giản có chút nhìn không rõ. Anh híp mắt, tầm mắt hơi rõ ràng hơn một chút, Bạch đường mặc áo liền quần màu xanh dương cầm một món đồ chơi màu sáng lông mềm, cả người giống như sáng lên, cực kỳ giống Đường Viên.

Dung Giản liếc nhìn sau lưng Bạch đường, vẫn không thấy Đường Viên. Hôm nay Đường Viên có tiết, bây giờ cô đang đi học hay là đã ngủ thiếp đi rồi?

Dung Giản quyết định đi đối diện tìm Đường Viên trước, nếu không tìm được thì sẽ chạy thẳng tới trường học.

Anh cau mày tính toán khoảng cách giữa hai ban công, không tính là quá xa. Dung Giản hơi lùi ra sau để chạy lấy đà, hai tay chống vào lan can trên ban công, sải chân dài dứt khoát bay qua.

Cho dù là khi còn bé cũng không từng bay qua tường, Dung Giản chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình cũng sẽ nhếch nhác nhảy qua ban công.

Nhảy từ trên lan can xuống, sau khi vững vàng tiếp đất, Dung Giản vỗ bụi trên tay, nhìn về phía Bạch đường cách đó không xa.

"Oa..." Bạch đường mở tròn mắt, ngẩng mặt nhìn anh, trên gương mặt mập mạp viết hai chữ kinh ngạc thật to.

"Bạch đường."

Mấy tháng không gặp, Dung Giản cũng nhớ con trai mình, anh đi tới gần bé, nghiêng người đưa tay gỡ cái cầm mập mạp của Bạch đường một cái.

Bạch đường ngơ ngác há mồm ngửa đầu ra sau một chút.

"A." Dung Giản bị bé chọc cười rồi, anh bắt lấy cánh tay Bạch đường muốn ôm bé từ trong ghế trẻ em ra.

"Oa ——" Bạch đường đột nhiên phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa, bé vừa khóc vừa liều mạng trốn ra sau, muốn tránh khỏi ngón tay của anh.

Dung Giản: ". . . . ."

Ban công cũng nhảy, thế nhưng con trai anh nhìn thấy anh lại khóc.

"Không nhớ ba à?" Dung Giản hắng giọng, búng tay phát ra tiếng ở bên tai Bạch đường, vậy mà anh đã đánh giá cao trí thông minh của Bạch đường rồi, Bạch đường chẳng những không nhớ nổi anh, mà ngược lại bé còn khóc lớn tiếng hơn.

Bỗng nhiên Dung Giản nhớ tới hình dung lúc trước của Đường Viên —— khóc thành sùi cào.

Sau mấy lần thử, rốt cuộc Dung Giản cũng ý thức được con trai ngốc của anh thật sự không nhớ anh.

Anh rời đi không tới bốn tháng, thế mà Bạch đường cũng không nhận ra cha ruột nữa, thật sự là. . . . . Quá ngốc rồi.

"Con không muốn ba ôm ư?" Dung Giản liếc mắt, trực tiếp ôm Bạch đường đang giãy giụa kháng cự từ trong ghế trẻ em ra. Bạch đường dùng sức lắc đầu, lại còn vừa khóc vừa nháo, lấy ra toàn bộ sức mạnh, dùng tay nhỏ bé muốn đẩy anh ra.

"Đường Viên." Dung Giản một tay kẹp Bạch đường, đi tới thư phòng và phòng ngủ chính tìm Đường Viên.

Tiểu bảo mẫu nghe tiếng mà đến mới vừa chạy đến cửa cầu thang, thì đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc quần áo dài màu đen một tay giữ Bạch đường đi về phòng ngủ, cô ấy trực tiếp sững sờ tại chỗ, bị dọa đến mặt mũi trắng bệch.

Gi, gì thế.

Trước đó tiểu nữ chủ nhân cũng đã nói, cho dù là ai gõ cửa cũng không cần để ý, lại càng không cần mở cửa để người ta đi vào.

Tiểu bảo mẫu nhìn cô (ĐV) vẻ mặt nghiêm túc cũng nghiêm túc, khi đó cô ấy còn nghĩ rằng Đường Viên có kẻ thù gì, quả nhiên. . . . .

Tiểu bảo mẫu giờ hai tay lên lấp ba lấp bắp nói với bóng lưng người đàn ông: "Đề, đề, đề bảo bối xuống."

Đợi khi người đàn ông kia mặt không thay đổi nhìn về phía cô ấy, sau khi thấy rõ gương mặt anh tuấn của người đàn ông, mặt tiểu bảo mẫu lập tức đỏ lên, nhưng ngay cả như vậy, cô ấy vẫn không quên chức trách của mình: "Đề, đề bảo bối xuống."

Dĩ nhiên là người đàn ông không để xuống rồi.

Tiểu bảo mẫu càng khẩn trương hơn: "Anh, anh là ai?"

"Tôi là ba của nó." Dung Giản trầm giọng nói.

Tiểu bảo mẫu mặt hồng tím đập quan sát Dung Giản từ trên xuống dưới, từ khuôn mặt đường nét sắc sảo, lại nhìn Bạch đường bị anh kẹp ở trong tay một chút, trên mặt Bạch đường không tìm được một chút bóng dáng nào của anh chàng đẹp trai này, cô ấy quả quyết nói: "Tôi không tin."

"Dáng dấp của bảo bối tuyệt không giống như anh." Tiểu bảo mẫu đánh bạo nói tiếp: "Anh ôm bé, bé cũng vẫn còn khóc đấy."

Bạch đường khóc nức lên, bé khóc mệt, dụi mắt lại tiếp tục thút tha thút thít.

Ngón tay thon dài của Dung Giản lau nước mắt trên mặt Bạch đường một cái, đã thật lâu anh không ôm Bạch đường rồi, nhất thời không khống chế không được sức lực, dùng lực lớn đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch đường cũng bị anh xoa nắn biến hình.

Tiểu bảo mẫu cực kỳ đau lòng: "Anh căn bản không phải là ba bé, anh mau thả bé ra."

Cô ấy gấp đến độ dậm chân, đột nhiên có một món đồ bay tới phía cô ấy.

Tiểu bảo mẫu lạnh tay lẹ mắt chớp được, là một chiếc điện thoại di động.

Cô ấy cúi đầu xem xét, trên màn hình là ảnh người đàn ông ôm Bạch đường, hơn nữa còn là khi Bạch đường nhỏ hơn một chút, thậm chí ngay cả cô ấy đều chưa từng thấy, cô ấy lại trượt màn hình một cái, còn có tiểu nữ chủ nhân, lại có thể thật sự là ba Bạch đường!

Cô ấy im lặng.

"Đường Viên đi đâu rồi?"

"Cô ấy đi học."

Nghe bảo mẫu nói như vậy cuối cùng Dung Giản cũng yên tâm.

Sau khi cho bảo mẫu một khoản phí nhỏ, Dung Giản bảo cô ấy đi về trước, tự mình mang theo Bạch đường chờ Đường Viên.

Bạch đường vẫn chu môi, nhú lông mi vô cùng uất ức, nằm ở trên người anh vừa kéo lại kéo.

Một lát sau, hình như là ý thức được phản kháng cũng không có tác dụng, Bạch đường nằm ở trên người anh không (lqđ) khóc cũng không phản kháng nữa, nhưng vẫn ở trong ngực anh hết nhìn đông lại nhìn tây.

"Nhớ ra ba chưa?" Dung Giản một tay nắm lấy gương mặt mập mạp của bé, để cho bé nhìn thẳng vào mắt mình, Bạch đường bĩu môi, phun một miếng nước bọt về phía anh.

"Phù." Nước miếng bay ra.

Thích sạch sẽ như Dung Giản, lập tức dẫn Bạch đường đi rửa mặt, anh một tay ôm Bạch đường, một tay rửa mặt, sau đó lại lấy khăn ướt của trẻ em lau miệng cho Bạch đường.

"Con đã biết nói chưa?"

Bạch đường nghiêng đầu, đôi mắt đen láy trong suốt, chiếu ra bóng dáng của anh.

"Gọi ba." Dung Giản tiếp tục trêu chọc bé.

Bạch đường cắn đầu ngón tay không nói lời nào.

"Ngốc." Dung Giản vừa dứt lời, Bạch đường lập tức há mồm, lại muốn khóc.

Dung Giản cũng không biết rốt cuộc là bé ngốc, hay không ngốc. . . . .

Nhưng, hiển nhiên mức độ khó tính của Bạch đường đã thăng cấp rồi.

Dung Giản nhìn đồng hồ, vào giờ này Đường Viên còn có lớp, nhất thời không về được.

"Bay một vòng nào." Hai tay Dung Giản ôm lấy cánh tay Bạch đường quay một vòng, Bạch đường bảo bối giống như được bay trong ngựa gỗ xoay tròn.

"A." Vừa bắt đầu Bạch đường sợ hãi thót lên, nhưng lúc được bay lên bé lại vui vẻ nở hoa, nở nụ cười lộ ra má lúm đồng tiền.

Lúc dừng lại, bé lại nằm trên bả vai Dung Giản, gò má non mềm cọ vào bả vai Dung Giản.

"A a." Nằm trên người anh nghỉ ngơi một lát, Bạch đường lại buồn chán, bắt đầu hươ tay múa chân muốn tiếp tục chơi.

. . . . .

Xong tiết học, Đường Viên không cùng mọi người cùng nhau đi ăn cơm trưa.

Cô đã chuẩn bị xong bài tập buổi chiều, hiện tại lập tức vội vàng lái xe về nhà.

Cảm giác điện thoại hết pin thật sự không tốt lắm, nhất là khi đang đợi tin nhắn và điện thoại của một người thì cảm giác không mở máy trong khoảng thời gian dài này càng vô cùng khó chịu.

Đường Viên lái xe rất nhanh, không chỉ là điện thoại không có pin, không biết vì sao, hôm nay cô đặc biệt nôn nóng muốn về nhà. Chính giữa trưa nên trên đường rất ít xe, thông thoáng, rất nhanh cô đã về đến cửa nhà.

Rốt cuộc cũng có thể lên lầu sạc pin rồi, Đường Viên lấy chìa khóa của mình ra mở cửa.

. . . . .

Âm thanh chìa khóa dứt vào, ổ khóa chuyển động vang lên rất lớn, Dung Giản đang dứt cháo cho Bạch đường, hầu kết bỗng nhúc nhích một cái, đột nhiên từ trên ghế salon đứng dậy, sải chân dài đi tới cửa.

"Tách" một tiếng, khóa mở ra, trong nháy mắt đẩy cửa ra, Đường Viên lập tức bị một cái tay lôi vào, đè vào trên cửa.

Động tác của người nọ quá nhanh, một tay đặt sát bên tai Đường Viên, một tay nâng cằm của cô, môi mỏng đè lên, Đường Viên căn bản còn chưa kịp phản ứng, đã bị "bị miệng" rồi.

Cô nháy nháy mắt, khoảng cách quá gần, cô chỉ thấy rõ lông mày dày đậm đen nhánh của người nọ, còn có lông mi, đôi mắt thâm thúy giống như sao trời, là Dung Giản!

Cuối cùng anh cũng trở lại rồi!

Trái tim Đường Viên chợt gia tốc, thỉnh thoảng thỉnh thoảng không ngừng, giống như muốn bay ra ngoài, cô nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Nụ hôn xa cách đã lâu này không giống bất kỳ nụ hôn nào trước kia, tới vừa vội vừa hung ác, cô như bị dính trên ván cửa, đôi môi còn bị hàm răng Dung Giản dập đầu hạ xuống, Dung Giản găm cắn cánh môi của cô, xay nghiền nát vào, dễ dàng cạy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi quét qua thượng ngạc của cô, mang theo từng trận tê dại, từ đôi môi lan đến toàn thân cô, đầu ngón tay Đường Viên cũng nhẹ run lên.

Rõ ràng môi mỏng của anh mang theo cái lạnh, nhưng đè ở trên bờ môi của cô lại như đốt lên một ngọn lửa, một cái liềm nổi lên liêu nguyên chi thể, cô cảm giác tất cả máu trong mạch máu của mình đều cuộn cuộn lao nhanh.

Vóc dáng của Dung Giản quá cao, cộng thêm cô lại không mang giày cao gót, cái tư thế này, lúc Đường Viên bị Dung Giản hôn cho dù là ngẩng mặt cũng cảm thấy có chút phí sức, cô nhón chân lên muốn lại gần, lại bị Dung Giản một tay nắm cả lưng ôm lên đặt trên nóc tủ đồ trước cửa, vật trên kệ

cũng bị quét sạch sẽ.

"Dung Giản." Đường Viên sùng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã vòng hai tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 67

Edit: Thanh Hưng

Cô ôm cổ của Dung Giản, hướng về phía môi mỏng của Dung Giản hôn bập bọ một mạch.

Bịch đường bị lơ là liếm đôi môi có một vòng cháo trắng tinh, bé há mồm, dùng sức cúi đầu muốn với chén nhỏ, không có kết quả, Bịch đường ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Đường Viên ở ngoài cửa.

"Oa." Bịch đường không để ý tới thức ăn của bé nữa rồi, với tay muốn ôm ôm "A a!"

Không ai để ý bé.

Bịch đường còn chưa ăn no nên lập tức không vui, hai cánh tay nhỏ bé dùng sức vỗ tằm che trên ghế ngồi trẻ con kháng nghị ——

"Ba ba. . . . . Âm"

Ngón tay mập mạp của Bịch đường đụng phải chén nhỏ, đổ một chén (di.da.lqy.do) cháo, bé nhìn chén cháo bị đổ của mình, sợ ngây người: "!!"

Cuối cùng thì Bịch đường cũng thu hút được sự chú ý của ba mẹ vô lương tâm của bé, bé ngồi trong ghế trẻ con vội vàng a a gọi, thấy Dung Giản đi tới phía bé giống như là nhìn thấy hi vọng, ánh mắt lập tức sáng lên.

Hôn được một nửa, mới vừa được đáp lại đã bị người cắt đứt nên Dung Giản có chút phiền não, lần đầu tiên anh cảm thấy có đứa bé sớm thật là quá phiền.

Dung Giản sai bước đi tới ôm Bịch đường từ trong ghế ra, cau mày nhấc tấm đệm bị cháo làm bẩn lên ném vào trong thùng rác.

Tơ mắt nhìn chén cháo cách mình càng ngày càng xa, rốt cuộc Bịch đường cũng 'oa' khóc ra tiếng.

Dung Giản đưa tay muốn lau nước mắt cho con trai mình, nhưng lại nhớ tới anh mới vừa cầm tấm đệm, trên tay đều là cháo dính dính. Không đợi anh thu tay lại, Bịch đường đã lập tức ngừng nước mắt mở miệng muốn ăn cháo còn dính trên ngón tay anh.

Dung Giản rút khăn ướt ra, xoa xoa ngón tay, lại rút ngón tay ra, khó có thể tin mà nói: "Cái này con cũng muốn ăn á?"

Không ăn được, Bịch đường há mồm, còn chưa khóc lên, đã bị Đường Viên nhón chân lên dứt cho một miếng cháo lớn. Bé phồng má nghiêm túc ăn một miếng lớn, sau khi nuốt xuống, dính đầu lập tức nở ra một đóa hoa, còn đưa tay nhỏ bé ra muốn sờ mặt của Đường Viên.

Ngón tay út mềm mại mập mạp của Bịch đường đưa về phía đôi môi đỏ mọng của Đường Viên, nhưng còn chưa đụng phải đã bị ngón tay thon dài của ba bé chặn lại.

Đường Viên thở phào nhẹ nhõm, môi của cô. . . . . Hiện tại chính bản thân cô cũng không dám sờ.

Cô đứng ở vị trí mới vừa rời của Bịch đường, theo bản năng liếc nhìn ra trước cửa sau đó mặt lập tức nóng lên.

Chết mất thôi, ở góc độ này, mới vừa rời cô và Dung Giản hôn môi khăng định đã bị Bịch đường thấy được rồi!

. . . . .

Buổi chiều Bịch đường lại ngủ.

Đường Viên làm bài tập trong thư phòng, cô chọn nhiều môn, thế nên bài tập cũng rất nhiều.

Cô ngồi nghiêm chỉnh, răng rắc gõ bàn phím, thoát nhìn về mặt rất thành thật, nhưng thật ra thì nội tâm đã sớm không đặt trên bài tập nữa rồi. Cô dưng lơ tai, còn có thể nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm đối diện, Đường Viên không tránh khỏi mơ tưởng viễn vông.

Một lát sau, tiếng nước chảy ngừng lại.

"Còn chưa làm xong à?" Dung Giản chỉ quần áo một cái khăn tắm màu tím từ trong phòng tắm đi ra, cơ bụng xinh đẹp và dáng người dây câu có chút chói mắt, Đường Viên không dám nhìn lâu đã lập tức thu hồi ánh mắt.

"Vâng." Đường Viên lung tung gật đầu một cái: "Em còn phải làm rất lâu, anh chờ em đi."

"Anh giúp em làm nhé?"

"Không cần không cần, tự em làm được mà." Đường Viên vội vàng khoát khoát tay, thật ra thì cô đang đợi mặt trời xuống núi.

Dung Giản từ chối cho ý kiến, sau khi lau khô tóc, anh bèn thay quần áo tựa vào trên ghế sa lon tiếp tục xử lý âm tần lúc trước đã thu thập được.

Mãi cho đến hơn năm giờ, Đường Viên vẫn còn đang làm PPT, thỉnh thoảng cô dựa vào màn hình che chở, len lén liếc mắt nhìn Dung Giản. Anh an vị ở trên ghế sofa, sau mấy lần, rốt cuộc Đường Viên mới có cảm giác chân thật.

Cô tăng thêm hoạt họa cho mỗi một trang PPT đã sớm làm xong, đang làm, Đường Viên lại cảm thấy một bóng râm bao phủ mình, còn ở ngay trên bàn sách trước mặt cô.

Không hiểu sao, cô có chút khản trương, giống như là khi còn bé học số học (lqđ) trong giờ ngữ văn bị giáo viên ngữ văn chop được.

"Cả một buổi chiều em đều bận rộn cái này?" Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, nghe không ra tâm tình gì.

"Vâng." Đường Viên có chút chột dạ: "Em muốn làm tốt một chút."

Lý do này tự cô cũng đều không tin, Đường Viên nói xong cũng không nhận được: "Thật ra, em cảm thấy. . . . . Ban ngày. . . . ."

Nói được đến một nửa thì cô cũng ngại nói tiếp rồi.

"Ban ngày cái gì?" Dung Giản một tay lướt qua cô, sau khi lưu thành quả một buổi chiều của cô lại thì lập tức tắt máy vì tính.

Đường Viên nín nửa ngày, mặt cũng hồng rực, rốt cuộc linh cơ nhất động: "Bạch nhật y son tận, Hoàng Hà nhập hải lưu."

Dung Giản: ". . . . ."

Đường Viên ho nhẹ một tiếng: "Thì là, em cảm thấy, ban ngày làm chuyện này không tốt. . . . ." Không phải là cô quá nóng nảy đấy chứ?

"Ừ." Dung Giản gật đầu một cái.

Đường Viên thở phào nhẹ nhõm, lại có chút mất mát.

Buổi tối Dung Giản tới phòng trẻ đồ Bạch đường, Đường Viên nằm ở trên giường chơi điện thoại di động, đôi chân trần thật dài dán chặt ở trên tường. Cô chơi đến mê mẩn, nên không biết có người đi tới, chờ Dung Giản đi tới bên giường thì Đường Viên muốn để chân xuống cũng đã muộn rồi. . . . .

Đôi chân cô khép lại rất chặt, thẳng tắp lại thon dài, ở dưới ánh đèn gần như sẽ tạo hiệu quả phản quang.

Dung Giản đưa tay nắm lấy mắt cá chân của cô, tay anh rất lớn, ngón tay rất dài, gần như chỉ một tay đã có thể vững vàng không chế được hai chân của cô, cố định đôi chân đang muốn buông xuống của cô vào trên tường.

Cho dù là động tác như thế, Đường Viên vẫn cảm thấy trên người anh mang theo loại cảm giác cấm dục.

Chỉ là tư thế nằm giữa nửa người trên cùng chân tạo thành một góc vuông 90 độ thế này khiến Đường Viên không dùng sức được, cô kéo chân của mình ra, nhưng không thể rút ra được: "Dung Giản!"

"Bây giờ là buổi tối." Dung Giản đứng ở bên giường nhìn cô, giọng nói trầm thấp, khẽ khản khản, cực kỳ hấp dẫn.

"Anh buông ra trước, em nằm hẳn hoi đã." Nghe được giọng nói của anh, trái tim Đường Viên cũng đột nhiên gia tốc, càng không cần phải nói. . . . .

"Không cần." Dung Giản dựng chân cô lên sau đó đè lên trên người cô.

Quá, quá xấu hổ, cái tư thế này! Đường Viên thiếu chút nữa từ trên giường bắn dậy!

May nhờ lúc trước vì giám cân, cô đã biến mình thành một Bàn Tử mềm mại, nếu không bây giờ cô đã bị Dung Giản ép chết.

Trong lòng Đường Viên dâng lên cảm giác nguy cơ, cô cố gắng tìm đề tài dời đi lực chú ý của Dung Giản.

Rốt cuộc. . . . . Đường Viên nghĩ tới một vấn đề, trước đó giáo sư Đường đã nói cho cô biết có một nữ sinh tới nhà tìm Dung Giản, nghe giáo sư Đường hình dung, cô lập tức đoán được là Tống Dư Ca. Lo lắng ngày nào đó trong lúc mình đi học Tống Dư Ca sẽ tìm đến, Đường Viên cố ý nhắc nhở tiểu bảo mẫu, người nào gõ cửa cũng không mở, vậy Dung Giản. . . . .

Chẳng lẽ là dựa vào mặt mũi?

"Dung Giản, anh vào nhà bằng cách nào thế?" Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản, rất tò mò.

Dung Giản hắng giọng một cái, hời hợt nói: "Bò ban công."

Bò ban công!

Đường Viên: ". . . . ."

Trời ạ, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, có một ngày nam thần của cô sẽ bò ban công!

Vừa nghĩ tới Dung Giản mặt không thay đổi bò ban công tới bên này thăm Bạch đường, Bạch đường còn không biết anh, cô đã không nhận được mà bật cười: "Ha ha ha. . . . ."

. . . . .

Rất nhanh, cô đã không cười nổi nữa.

Vì trước đó cười quá nhiều, Đường Viên hoàn toàn không dùng sức (lqđ) được, chỉ có thể chịu đựng những lần va chạm kịch liệt của Dung Giản. Dung Giản ấy là loại người. . . . . Ở trên giường không bao giờ thích nói chuyện mà chỉ lo vui đầu gian khổ tạo người. . . . .

Đến cuối cùng, Đường Viên cảm giác mỗi một sợi dây thần kinh trên người mình đều đang kêu gào mệt mỏi, cô đã không muốn đi tắm nữa, không muốn động đậy, chỉ muốn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 68

Edit: Thanh Hưng

Dung Giản nói là làm, Đường Viên lại bị anh lật qua, dùng một tư thế khác phá hủy một lần nữa.

"Em thích tư thế này không?" Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, cực kỳ nghiêm túc hỏi cô.

Đường Viên không nói lời nào, cô không dám không thích, bởi vì cô thật sự không chịu nổi lần tiếp theo!

"Hả?" Ngón tay khớp xương rõ ràng của Dung Giản siết chặt eo của cô, ham muốn của anh rất cao, lại rất có tinh thần tìm tòi nghiên cứu, rất có thể nếu cô nói không thích anh sẽ tiếp tục thay đổi một tư thế khác đây.

Đường Viên chôn mặt ở trong cánh tay, mẹ ơi, sao cô nói ra được chứ!

"Vâng." Đường Viên lung tung gật đầu (di.da.lqy.do) một cái, hít sâu một hơi, há miệng, thậm chí chỉ phát ra một âm tiết cũng đều cảm thấy trên mặt nóng lên, cô hắng giọng: "Có, ừ, thích."

Thật ra thì lần này tốt hơn nhiều rồi, ít nhất Đường Viên không cảm giác trên người cô nơi này đau nơi đó cũng đau, rất đau rất đau nữa.

Nhưng bắp đùi của cô vẫn là đau nhất, đau giống như là bị giấy ráp mài xước.

Rõ ràng ban đầu cô vì viết cảnh nóng mà đã cùng Cố Cầu Cầu cùng nhau đi xem phim, các em gái trong đó nhìn đều rất thoải mái mà!

Sao đến lượt cô thì lại đau như vậy!

Đường Viên đột nhiên nghĩ tới một từ —— khí, to, sống, mãnh liệt!

Cô gờ tay lên bụng kín mít, không thể nghĩ nam thần của cô như vậy được.

Nam thần của cô nghiêm túc như vậy, lúc nghiêm túc đều vô cùng hấp dẫn như thế!

.....

Sau khi tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ thoải mái, khuôn mặt tròn mập mạp của Đường Viên bị hơi nước hấp hơi trong trắng nhuộm hồng, giống như một quả mật đào tươi mới xinh đẹp nhúng nước.

Thoạt nhìn cô giống như là ngủ thiếp đi, Dung Giản không nhìn được đưa tay bấm gương mặt của cô một cái, còn cong ngón trở lên búng xuống.

Đường Viên đang nằm ngửa lập tức nghiêng mặt sang bên cười híp mắt nhìn anh, vui vẻ nói: "Đến lượt anh nhìn lên em rồi!"

Dung Giản ừ một tiếng, thật ra thì đã đến lượt anh từ lâu rồi.

Vừa mệt lại đau, Đường Viên rất nhanh đã lật người, chui vào trong ngực Dung Giản, gối lên cánh tay của anh ngủ thiếp đi.

.....

Bịch đường đã hơn bảy tháng rồi.

Gần đây công việc của Dung Giản không tính là rất nhiều, có thể giải quyết bằng họp video, trong khoảng thời gian nhàn rỗi, anh bắt đầu dạy Bịch đường nói chuyện.

Dung Giản một tay ôm Bịch đường, một tay cầm sữa chuối mà Bịch đường thích nhất, còn đọc ác quơ quơ trước mắt bé.

Bịch đường lập tức ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, gương mặt nhìn bình sữa của bé chuyển động.

"Bịch đường."

Dung Giản háng giọng: "Gọi ba."

Bịch đường trưng ra vẻ mặt mờ mịt.

Quá nhanh à? Dung Giản nhớ trước kia Dung Ngự nói anh khi còn bé tám tháng đã biết gọi ba-ba, là bảo bối của anh và Đường Viên, Bịch đường phải trò giỏi hơn thầy mới đúng chứ.

Dung Giản cực kỳ kiên nhẫn: "Gọi ba, b-a-b-a"

Bịch đường vung cánh tay mập mạp như ngó sen: "A a!"

Dung Giản nâng trán: "Con gọi mẹ cũng được, m-a-m-a."

Bịch đường lắc lư đầu: "A a!"

Dung Giản đưa bình sữa chuối đến bên miệng bé, Bịch đường mới vừa mở to miệng nhỏ anh lập tức nhắc bình sữa lên: "Nói."

Bịch đường nghiêng đầu, lần này dứt khoát (lqđ) ngẫu cả một âm tiết cũng không phát ra.

Dung Giản chưa từng cảm nhận được cảm giác thất bại mãnh liệt như vậy, anh cất sách giáo dục trẻ em, thu hồi bình sữa thơm ngát, dù bỏ đi cũng không muốn cho con trai ngốc uống.

Bịch đường lập tức ỉa chã chực khóc rồi.

"Có phải con bị ngốc không?" Dung Giản chọc gò má mập mạp của Bịch đường một cái.

"Ô ô ô. . . . ." Bịch đường uất ức khóc.

Dung Giản dạy Bịch đường bảy ngày, hiện tại Bịch đường chỉ có thể nghe hiểu và có phản ứng với ba từ ——"Bịch đường", "Ăn" và "Bàn Bàn".

Dung Giản nói "Bịch đường", Bịch đường sẽ ngẩng đầu nhìn anh; nói "Ăn", Bịch đường sẽ vỗ tay dậm chân, mở miệng nhỏ a a gọi; nói "Bàn Bàn", Bịch đường lập tức nhìn đồng nhìn tây tìm mẹ, thấy Đường Viên thì lúc lắc đầu.

Trừ những thứ đó ra, cái gì Bịch đường cũng không biết nói.

Buổi tối Đường Viên làm bài tập xong lập tức nhìn thấy Dung Giản đang ngồi trên ghế sa lon xem một quyển sách hoa hoa lá lá.

Cô chạy đến sau lưng anh thò đầu ra nhìn trộm —— khi cảm xúc của trẻ em dâng cao thì phải dịu dàng, dùng hình dáng khoa trương của miệng khi phát âm để dạy trẻ nhỏ phát âm, lúc trao đổi với con nít phải tràn ngập tình yêu.



Dịu dàng, khoa trương, tràn ngập tình yêu. . . . .

Ba từ này!

Đường Viên không nhịn được cười ra tiếng, cô không thể nào tưởng tượng được Dung Giản lại có cái bộ dáng này.

"Em dạy con nhé?" Dung Giản khép sách lại, từ trên ghế salon đứng dậy.

"Được!" Đường Viên đồng ý rất sáng khoái, cô nhận lấy sách giáo dục trẻ em trong tay Dung Giản và một quyển chuyện cổ tích kể trước lúc ngủ bằng bìa cứng khác, đợi chút, chuyện cổ tích kể trước lúc ngủ? Bạch đường có thể nghe hiểu ư?

Cho dù cảm thấy con trai ngốc nhà cô sẽ không nghe hiểu, nhưng trước khi ngủ Đường Viên vẫn cầm cuốn truyện đọc cho Bạch đường nghe.

Lúc cô đọc chuyện cổ tích cho Bạch đường nghe, Dung Giản an vị trên sofa lớn trong phòng trẻ, một tay khoác lên trên thành ghế, một tay cầm điện thoại đi động không biết đang bận rộn cái gì.

Đường Viên háng giọng, vừa nghĩ tới Dung Giản cũng đang nghe, cô lập tức vừa khản trương lại xấu hổ: "Đại bạch thỏ nói với sói xám lớn, 'Tôi thật sự thích cậu!'"

Cô khép cuốn truyện lại, có loại cảm giác xấu hổ nhàn nhạt.

Cho dù rất xấu hổ, nhưng hằng đêm Đường Viên vẫn sẽ tới đọc truyện cho Bạch đường nghe, vậy mà cũng không có tác dụng gì, Bạch đường vẫn không nói chuyện, cũng không có bất kỳ dấu hiệu muốn nói chuyện nào.

Gần đây Bạch đường càng ngày càng bỏ gười rồi, còn tự mình tìm được người bạn chơi mới, mỗi ngày thừa dịp Dung Giản không chú ý bé lập tức cồng khi con của mình, dùng cả tay chân bỏ theo sát người máy dọn nhà của Dung Giản.

Bạch đường còn chưa học nói, Đường Viên đã học đủ học phần và có thể trở về nước trước.

Cô từ phía Khánh Nguyên Đại Quân nơi đó biết được giáo sư Đường ngã bệnh, mấy ngày trước mới vừa làm một cuộc tiểu phẫu, giờ đã không sao rồi. Đường Viên muốn trở về nước ở bên cạnh giáo sư Đường qua mùa xuân, nhưng Bạch đường lại quá nhỏ, bé mới được chín tháng, ngồi 16 giờ bay sẽ rất khó chịu.

Cuối cùng Dung Giản quyết định không dẫn theo Bạch đường.

Chờ bọn họ qua hết mùa xuân trở lại, ở chỗ này với Bạch đường một thời gian, khi Bạch đường hơn một tuổi mới dẫn bé cùng nhau trở về nước.

Rất nhanh, ngày rời đi đã đến.

Cửa an ninh.

Lê Họa ôm Bạch đường, giữ lấy cánh tay (di.da.l.qy.do) nhỏ dạy bé phát tay với Đường Viên một cái.

Bạch đường yên lặng tựa vào trong ngực Lê Họa, dịu ngoan như con cún nhỏ.

Cho đến khi Đường Viên và Dung Giản xoay người đi vào trong cửa an ninh, Bạch đường mới khóc ra tiếng, bé bật khóc thét lên, từng giọt nước mắt lớn tí tách rơi xuống, thân thể nhỏ bé còn nhoài về trước.

Bị Lê Họa ôm, Bạch đường còn liều mạng vuron tay về phía Đường Viên: "A ô. . . . . Gào khóc!"

Dung Giản một tay kéo rương hành lý, một tay kéo Đường Viên đi thẳng tới cửa an ninh.

"Ô ô ô ô. . . . ." Bạch đường liều mạng hướng thân thể ra phía ngoài, khóc đến kinh thiên động địa.

Hai cái tay của bé lung tung xoa nước mắt, tiếng khóc vang dội, hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh, Bạch đường vuron tay ra, nghẹn ngào: "Mama!"

Nghe được âm thanh ma—ma non nớt kia, Đường Viên lập tức ngây ngẩn cả người.

Bạch đường? Cô rút tay ra, nhanh chóng chạy về ôm Bạch đường đã khóc đến trên gương mặt gần như đều là nước mắt ướt ướt.

Bạch đường khóc đến khản giọng, hai cánh tay nhỏ bé siết thật chặt ngón tay của cô, nằm ở trên vai của cô run rẩy, im lặng khóc, cực kỳ đáng thương.

"Bạch đường, con gọi một tiếng nữa đi." Đường Viên đưa tay lau gương mặt ướt nhẹp của bé, lại hôn gò má của Bạch đường một cái.

Bạch đường chu môi, lần này thế nào cũng không chịu gọi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thân, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 69

Edit: Thanh Hưng

"Con không thể cùng ngồi máy bay với chúng ta được." Dung Giản sai chân dài đi tới, nắm gương mặt của Bạch đường dùng sức lau nước mắt.

"Ừm." Bạch đường nhủ mảy, nằm ở trên bả vai Đường Viên thế nào cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Dung Giản cúi đầu nhìn đồng hồ, còn nửa giờ.

Mười phút sau, Bạch đường nằm trên bả vai Đường Viên giống như là khóc mệt, rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi, nhưng ngón tay bé vẫn siết thật chặt ngón tay của cô không chịu buông ra.

Đường Viên hơi động ngón tay một cái, Bạch đường giống như lâm đại địch ngẩng đầu, đôi mắt đen bị nước mắt thấm ướt không nháy mắt nhìn cô, rất nhanh đã lại bị nước mắt lấp đầy, "Xoạch" một giọt nước mắt lớn lăn dài trên khuôn mặt mập mạp của bé, nhỏ lên mu bàn tay Đường Viên.

Đường Viên hạ thấp giọng trêu chọc (di.da.l.qy.do) Bạch đường: "Nếu không con kêu một tiếng pa-pa nữa xem?"

"Con không biết đâu." Dung Giản quả quyết nói.

Quả nhiên, Bạch đường hồng khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng chỉ kêu hai tiếng "A a".

"Dung Giản, con sắp khóc rồi." Đường Viên ngẩng mặt lên nhìn về phía Dung Giản không nói một lời, Bạch đường cũng ngẩng mặt lên nhìn về phía ba bé.

Bị hai đôi mắt đen vừa lớn vừa tròn nhìn, nhưng Dung Giản vẫn không chút lay động, lý trí nói: "Không được, lên máy bay con sẽ còn khóc lợi hại hơn."

Còn mười lăm phút, Dung Giản thật sự gỡ Bạch đường đã khóc đến hết hơi từ trên người Đường Viên xuống, trả lại cho Lê Họa.

"Bàn Bàn, mẹ sẽ chăm sóc thật tốt cho Bạch đường." Lê Họa dịu dàng mở miệng: "Con mau đi đi, dù sao cũng sẽ quay lại rất nhanh thôi."

Đường Viên cúi đầu nhìn mũi chân, mắt có chút chua, cô gọi một tiếng "Mẹ" rồi nói không ra lời nữa, cô hít hít mũi, dang rộng cánh tay, dùng sức ôm Lê Họa và Bạch đường một cái.

"Đi thôi, Đường Viên."

Dung Giản một tay lôi kéo va ly hành lý lớn, một tay bắt lấy cổ tay Đường Viên, dẫn theo cô đi vào bên trong.

Đường Viên đi vào cửa an ninh trong tiếng khóc của Bạch đường, cô vội vã chạy trốn, cũng không dám quay đầu lại.

.....

Nghĩ đến bộ dạng Bạch đường khóc gọi cô ma-ma, Đường Viên dùng sức mờ lớn hai mắt. Cô đeo bịt mắt lên, chuẩn bị tựa trở về chỗ ngồi, đột nhiên lại có một cánh tay đưa tới, vòng qua gáy cô, ngón tay còn xoa xoa mặt của cô.

Đường Viên kéo bịt mắt xuống, nắm ngón tay thon dài của Dung Giản lên lau nước mắt cho mình.

Dung Giản vuốt vuốt đầu của cô: "Ngủ một giấc là đến thôi."

"Dạ." Đường Viên gật đầu, vậy mà cô cũng không thể ngủ, máy bay vừa mới cất cánh, một đứa trẻ không lớn hơn Bạch đường bao nhiêu ngồi cạnh cô đã bị nôn, lớn tiếng khóc, cô bé con khóc đến gần như là khản cả giọng, mặt cũng nghẹn đến đỏ bừng, mẹ cô bé gấp đến độ ôm cô bé liên tục dụ dỗ nhưng không thấy hiệu quả, tiêu bảo bảo gần như là khóc rống một đường.

Gương mặt Đường Viên trắng bệch, cô cảm thấy may mắn vì cô không dẫn Bạch đường đi cùng.

Máy bay hạ cánh, Đường Viên còn cảm thấy cô có chút ù tai, bên tai tất cả đều là tiếng khóc.

Cô vốn định vừa xuống máy bay là chạy thẳng tới bệnh viện, nhưng lại bị Dung Giản cứng rắn mang về nhà ngủ một giấc, sáng ngày hôm sau mới tới bệnh viện thăm giáo sư Đường.

.....

Tới bệnh viện Đường Viên mới biết, cuộc phẫu thuật lúc trước của giáo sư Đường hoàn toàn không phải tiểu phẫu, lúc kiểm tra sức khỏe ở Tây đại thì ông bị kiểm tra ra một khối u ở phổi, cũng may là lành tính, bây giờ đã cắt bỏ rồi.

Giáo sư Đường mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, xem ra gầy đi rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ không kiềm chế được mà ho khan hai tiếng.

Đường Viên chưa bao giờ thấy bộ dáng ông yếu ớt như vậy.

Đêm đó cô ở lại chăm sóc giáo sư Đường.

Buổi tối Đường Viên ôm laptop gọi video với Lê Họa, cô muốn cho giáo sư Đường nhìn Bạch đường một chút, nhưng gương mặt mập mập của Bạch (lqđ) đường lại hoàn toàn dính vào camera, Đường Viên cũng chỉ có thể nhìn thấy một màu đen thui lù.

"Bạch đường!" Đường Viên phát tay với bé một cái.

"Ma ma." Đôi mắt Bạch đường phát sáng, liều mạng muốn chui vào trong máy vi tính.

Ma ma! Lần này thật sự là Bạch đường đang gọi cô!

"Hai ngày này mẹ đang cho cháu xem Crayon Shinchan." Lê Họa cười cười, ôm Bạch đường nằm ở trên màn hình máy vi tính về.

Trong màn hình máy tính tối om rớt cuộc cũng xuất hiện Lê Họa và Bạch đường, sau khi Lê Họa thấy Đường Viên ngồi bên cạnh giáo sư Đường thì rõ ràng sững sốt một chút, sau đó nhàn nhạt lên tiếng chào ông, ngược lại Giáo sư Đường lại kích động đến không biết nói gì, nửa ngày ông mới gọi được tên Lê Họa, vậy mà lực chú ý của Lê Họa đã không ở chỗ của ông nữa rồi.

"Bảo bảo, nơi này con không vào được, ngồi im cho ma ma nhìn con nào." Lê Họa giữ cánh tay Bạch đường không để cho bé bò loạn.

Bạch đường ngoan ngoãn ngồi im, nhưng thỉnh thoảng cũng dịch người, đưa tay nhỏ bé đi sờ màn hình.

"Bàn Bàn, con đang ở bệnh viện đúng không? Con ngã bệnh à?" Bây giờ Lê Họa mới chú ý tới khung cảnh bên phía cô.

"Không phải là con, là ba, ba bị u phổi. . . . ." Đường Viên nói được một nửa lập tức bị giáo sư Đường vỗ đầu, giáo sư Đường đứng ở vị trí camera không quay tới liều mạng lắc đầu với cô.

"À." Lê Họa hơi hột nói: "Vậy thì tốt."

Giáo sư Đường tự mình đa tình: ". . . . ." Cái gì mà vậy thì tốt, u đấy, bác sĩ còn nói rất lớn đấy!

"Là lành tính, đã cắt bỏ rồi ạ." Đường Viên tiếp tục giao phó.

Giáo sư Đường: ". . . . ."

Khuê nữ nhà ông thật khéo hiểu lòng người!

Đường Viên và Dung Giản cùng nhau chăm sóc giáo sư Đường nửa tháng, sau khi giáo sư Đường xuất viện Đường Viên lại muốn tiếp tục cùng giáo sư Đường về nhà chăm sóc cho ông, nhưng lại bị giáo sư Đường cự tuyệt: "Bàn Bàn, ba cũng không phải sắp chết, con đừng như vậy sẽ làm ba sợ đấy."

Thấy thân thể giáo sư Đường khôi phục lại, Đường Viên mới buông lỏng một chút.

.....

Gần đây phải triển khai hạng mục mới cộng thêm muốn đưa Tổng thị qua tay, Dung Giản lại bận rộn.

Chiều chủ nhật đến, Đường Viên ở trong thư phòng sửa sang lại tài liệu ngày hôm sau mang tới Tây đại thuyết trình, chỉ chốc lát sau Dung Giản cũng tiến vào thư phòng tìm cái gì đó, nhưng hình như anh tìm khắp mấy giá sách lớn cũng không tìm được.

"Có muốn em tìm giúp anh không?" Đường Viên chạy tới nhiệt tình nói.

"Em không tìm được." Dung Giản cự tuyệt cô, anh tìm được sơ đồ lúc trước trong giá sách, rất nhanh lại dựa theo đó mà tìm được tủ sách tương ứng, trong đó là laptop lúc anh còn học ở trường cấp 3. Dung Giản búng tay phát ra tiếng.

Laptop! Nhật ký sao?

Đường viên nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ, cô muốn xem, nhưng Dung Giản giờ cao laptop, cô nhảy dựng lên cũng với không tới. . . . .

Xem ra là nhật ký.

Mấy ngày kế tiếp, Đường Viên bóp tim gãi phở mà nghĩ cách xuống tay với laptop của Dung Giản, nhưng đều không được như ý, cô hoài nghi Dung Giản mang cả laptop đi làm.

Mấy ngày gần đây, rõ ràng là Dung Giản về nhà trễ hơn. Sau khi trở lại, còn phải tiếp tục công việc trong thư phòng đến rất khuya.

"Dung Giản."

Buổi tối Đường Viên đi ép hai cốc nước dưa hấu, chạy lên đưa cho Dung Giản một ly.

Dung Giản đang đeo tai nghe gõ bàn phím, thấy cô đi vào, Dung Giản lấy tai nghe xuống, ngoắc ngoắc tay với cô.

"Anh ở đây làm cái gì thế?" Đường Viên có chút ngạc nhiên, sau khi để nước dưa hấu xuống, cô chạy tới ngồi vào trên đùi Dung Giản, tiến tới nhìn màn hình máy tính của anh, cô hoàn toàn xem không hiểu.

"Hậu kỳ." Dung Giản một tay ôm hông của cô, một tay cầm cái ly nhấp một hớp nước dưa hấu nhuận giọng.

"Ah, anh còn có thể làm hậu kỳ á, hậu kỳ gì, kịch truyền thanh sao?" Đường Viên háng hái: "Lại nói em rất thích nghe anh hòa âm, sau 《 dựa vào lan can 》anh cũng không có ra thêm tác phẩm mới. . . . ."

"Mới vừa rồi anh đeo tai nghe nhé!" Đường Viên hưng phấn: "Nam thần, anh nhận tác phẩm mới sao?"

"Ừ." Dung Giản gật đầu một cái.

"A, tiểu thuyết soạn lại ư, nguyên tác là truyện gì?" Đường Viên cực kỳ kích động: "Em muốn đi xem trước một chút, làm quen với tình tiết."

"Không cần." Giọng nói của Dung Giản trầm thấp, siết chặt tay ôm eo cô.

"Anh bị cảm sao?" Đường Viên nhạy cảm nghe ra giọng nói của anh có chút khàn khàn.

"Ừ."

Sau khi giúp Dung Giản tìm thuốc cảm, Đường Viên trở lại phòng ngủ, cô nằm lý ở trên giường chơi trò chơi một lát đã cảm thấy có chút nhàm chán. Cô nhớ Bạch đường, nhớ Lê Họa, cô muốn ra nước ngoài tìm bọn họ rồi, nhưng hình như Dung Giản còn có chuyện rất quan trọng, tạm thời còn không có dự định dời đi.

Trước khi ngủ Đường Viên nhận được điện thoại của Nam An An ——

"A Bàn, A Bàn!" Giọng nói của An An cực kỳ vui sướng: "Hai lớp học viện thương mại của chúng tớ muốn cùng nhau tổ chức lễ hội hóa trang vào Nguyên Đán này, cậu có muốn đến chơi không?"

"Tốt tốt!" Đường Viên một lời đồng ý.

"Được, vậy cậu định hóa trang thành hình dáng gì?" Nam An An tràn ngập tò mò với tạo hình của cô: "Tớ muốn mặc đồng phục học sinh cấp ba của chúng tớ để hoài niệm thanh xuân, hay cậu cũng mặc đồng phục của trường trung học phụ thuộc Tây đại của các cậu theo tớ đi!"

Đồng phục học sinh của trường trung học phụ thuộc Tây đại. . . . .

"Tớ đã ném đi lâu rồi." Đường Viên suy nghĩ lại một chút, hình như vào mùa hè năm lớp mười hai khi cô mặc bộ đồng phục học sinh màu lam vừa mập vừa xấu kia thì cô đã vứt nó đi.

"Không sao, tớ giúp cậu mượn một bộ." Nam An An một bộ cứ đề đề lo: "Có được không?"

"Được!" Đường Viên cứ như vậy đồng ý, mặc dù cô thật sự chưa từng thấy lễ hội hóa trang nào lại mặc đồng phục, nhất là đồng phục học sinh màu trắng xanh rộng thùng thình của trường trung học phụ thuộc Tây đại bọn họ, nhưng vui vẻ là được rồi!

Sinh nhật của Đường Viên là ngày sinh âm lịch, năm nay sinh nhật cô cũng vừa hay là Nguyên Đán.

Ngày đó Dung Giản lại đi làm rất sớm, Đường Viên có một chút mất mát.

Hơn mười hai giờ, cô lại nhận được điện thoại của Nam An An.

"A Bàn, cậu mau tới đây đi, tớ đã mượn xong quần áo giúp cậu rồi! Giờ tớ đang ở cửa trường trung học phụ thuộc Tây đại, mau tới đi!"

Cúp điện thoại, Đường Viên lập tức lái xe đi tìm Nam An An, quả nhiên Nam An An đang đứng ở cửa trường trung học phụ thuộc Tây đại, thấy cô

xuống xe Nam An An dùng lực ngoắc ngoắc tay với cô: "Nơi này nơi này!"

"Tớ hẹn đàn em ở cửa ra vào, em ấy vừa đưa đồng phục học sinh tới." Nam An An có chút khấn trương.

"Ah, năm nay trường trung học phụ thuộc Tây đại biến thái đến mức Nguyên Đán (lqd) cũng không nghĩ sao?" Đường Viên nhận lấy đồng phục học sinh, vẫn còn mới tinh.

"Có, nghỉ chứ!" Nam An An đỏ mặt, lời nói cũng lắp ba lắp bắp: "Nhà đàn em . . . . . Ở gần trường trung học phụ thuộc Tây đại chứ sao."

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 70

Edit: Thanh Hưng

"Như vậy à." Đường Viên gật đầu, cầm đồng phục học sinh trắng xanh đan xen chuẩn bị chạy về phía xe đang đỗ cách đó không xa: "Vậy bây giờ chúng ta trở về Tây đại thay quần áo, chuẩn bị tham gia lễ hội à?"

"Không không không, chúng ta đi thử một chút xem đồng phục học sinh của chúng mình có vừa người không trước đã." Nam An An kéo cánh tay cô quay lại, trên cánh tay An An còn có một bộ đồng phục học sinh mà cô ấy muốn mặc.

"Đi thôi!" Nam An An nói xong, lôi kéo tay của cô trực tiếp đi tới cửa sau của hội trường nhỏ ở đối diện.

Đường Viên như rơi vào trong sương mù theo sát cô ấy đi vào trong: "Đừng đi nhanh quá. . . . ." Cũng không vội vàng gì mà, chỉ là một lễ hội hóa trang thôi, Nam Mạnh Mạnh!

"Đi nhanh lên, tớ còn một em khóa dưới nữa đang chờ đấy!" Nam An An trả lời câu hỏi của Đường Viên, trong lòng âm thầm may mắn mình thật đúng là quá cơ trí!

Đường Viên: ". . . . ." Em khóa dưới của cậu đợi thì cậu đi trước đi!

Đồng phục học sinh của trường trung học phụ thuộc Tây đại rất dễ thay, Đường (di.da.l.qy.do) Viên cởi áo khoác nhưng, sau đó trực tiếp khoác quần áo đồng phục học sinh rộng thùng thình lên, nhiệt độ trong hội trường nhỏ tương đối thấp, vì thay quần áo nên cô hơi lạnh.

Đường Viên thay xong đồng phục học sinh thì sợ quá không đẹp, còn thuận tay tết tóc đuôi sam cho mình.

Cô đứng ở trước gương trong hội trường nhỏ nhìn quần áo của bản thân mình một chút, không biết xấu hổ cảm thấy, từ sau khi cô gầy đi thì kể cả mặc đồng phục học sinh trắng xanh đan xen rộng thùng thình cũng rất đẹp mắt, ha ha, xem ra cũng không có cái gì không tốt.

"Tách tách." Đường Viên soi gương nở nụ cười, chụp cho mình một tấm hình, trong hình mình môi hồng răng trắng, cô kêu kêu ngón tay "Huru" một cái gửi cho Dung Giản.

Dung Giản không trả lời cô.

Đường Viên đứng ở nơi đó đợi trong chốc lát, nhưng không đợi được Nam An An. Cô gọi điện thoại cho Nam An An, không nghe thấy tiếng chuông reo, cũng không có người nhận.

Đường Viên mới ý thức được, Nam An An chạy mất rồi.

Cô quả thật vô cùng đau khổ! Năm nhất đại học bị Nam An An lừa uống một gói sữa tươi quá hạn, năm thứ hai đại học thì bị cô ấy dụ dỗ ăn một miếng mứt nạc sữa chua dưa chuột, ĐH năm 3 bị cô ấy gạt liếm bông trang điểm một cái, giờ cô lại bị Nam An An lừa bốn. . . . .

"Mời học sinh mới lớp mười đến quảng trường Thanh Bắc tập hợp, mời học sinh mới lớp mười đến quảng trường Thanh Bắc tập hợp!" Đường Viên đang gửi tin nhắn cho Nam An An thì loa truyền thanh trên sân trường lại đột nhiên vang lên, giọng nói của thầy chủ nhiệm dọa Đường Viên nhảy dựng lên.

Học sinh mới lớp mười. . . . .

Buổi lễ khai giảng?

Bây giờ là Nguyên Đán mà!

Cô nghe nhầm? Hay là. . . . . Đây là một tiết mục trong lễ hội hóa trang năm nay của trường trung học phụ thuộc Tây đại! Đường Viên nhớ lễ tốt nghiệp năm ngoái của Học viện kinh tế cũng có một tiết mục tái hiện cảnh tượng của buổi lễ khai giảng như thế này.

Hay là. . . . .

Bỗng dưng, đầu quả tim Đường Viên giống như là bị một chiếc bút lông chim nhẹ nhàng chạm vào, càng ngày càng nhột, ngứa đến mức cô cũng hơi hơi run rẩy một chút. . . . .

Đường Viên cắt điện thoại di động, cầm áo khoác to đại của mình tò mò chạy ra khỏi hội trường nhỏ của trường trung học phụ thuộc Tây đại, cô còn đưa mắt dò xét nhìn đường nhỏ một cái.

Kế tiếp lại là giọng nói của thầy chủ nhiệm, lãnh đạo nhà trường đọc một bài diễn văn dài dòng văn tự.

Sau giữa trưa ánh mặt trời vừa đứng rải lên đường đá dưới chân Đường Viên, rồi tiếp tục kéo dài đến chỗ xa, giống như là một sợi tơ di động màu vàng kim

Đường Viên vui mừng giẫm trên đường đá bóng loáng chạy về hướng quảng trường Thanh Bắc, đuôi ngựa ghim lên thật cao theo bước chân nhanh nhẹn của cô mà vung lên, làm cho cô đột nhiên có loại cảm giác trở lại thời trung học.

Cô đã từng đi qua con đường này vô số lần, hoặc ở sau lưng Dung Giản lặng lẽ nhìn bóng lưng cao lớn của anh, hoặc đi trước mặt anh, dù biết tỷ lệ Dung Giản ở sau lưng chú ý tới mình là rất nhỏ, cô vẫn sẽ không tự chủ được mà ưỡn ngực hóp bụng ngẩng đầu, vừa kích động lại khẩn trương. . . . .

Trong lúc nhất thời, Đường Viên có chút hoài niệm những ngày đó.

Ánh mặt trời đầu mùa đông mang theo sự hoà thuận vui vẻ ấm áp, về ấm áp bao phủ quanh người cô, Đường Viên vì chạy mà cảm giác mắt có chút không thoải mái, cô vừa chạy vừa (lqđ) cúi đầu dụi dụi mắt.

"Tiếp theo xin mời đại diện học sinh lên phát biểu. . . . ."

"Kính thưa các thầy cô giáo. . . . ."

Một giọng nói đồng dạng thông qua micro vang vọng trong sân trường to như vậy, giọng nói của người đó trầm thấp, mang theo từ tính, lập tức lọt vào trong lỗ tai cô.

Đường Viên sùng sốt một chút, trái tim chợt giật thót, cô chạy thật nhanh về phía quảng trường Thanh Bắc.

Cô đứng trên đường nhỏ phía sau quảng trường Thanh Bắc, ngẩng đầu lên nhìn về phía đài chủ tịch trên quảng trường Thanh Bắc trước mặt, sau đó đứng tại chỗ, lại dùng sức dụi dụi mắt ——

Trước mắt là một mảng lớn bong bóng màu hồng.

Cách rất nhiều rất nhiều băng ghế với những quả bóng bay cố định màu trắng tinh;

Khoảng cách rất dài rất dài.

Cô giống như thấy được Dung Giản.

Ánh mặt trời ấm áp sau trưa lập tức trở nên chói mắt, Đường Viên theo bản năng híp mắt lại.

Dung Giản đứng ở trên đài chủ tịch, mặc đồng phục học sinh trắng xanh đan xen của trường trung học phụ thuộc Tây đại, đồng phục học sinh rộng thùng thình xấu xí nhưng mặc trên người anh lại cực kỳ đẹp mắt, làm nổi bật lên thân hình cao lớn của anh.

Anh đứng im tại chỗ, ngay cả ánh mặt trời ùn ùn kéo đến cũng biến thành bối cảnh.

. . . . .

Thấy Dung Giản mặc đồng phục học sinh thì Đường Viên có loại cảm giác thời gian quay ngược lại, giống như là trong nháy mắt trở lại cái buổi chiều mà cô vừa gặp đã yêu Dung Giản kia.

Khi đó sau khi nghe được giọng nói Dung Giản, cô lập tức giật mình, ánh mắt vượt qua rất nhiều bạn học trước mặt, rơi vào trên người người nam sinh cao lớn giống như cây bạch dương đang đứng trên đài chủ tịch.

Khoảng cách quá xa, thậm chí cô còn không thấy rõ gương mặt của anh.

Nhịp tim lại một lần nữa rối loạn tần số.

Lần đầu tiên cô động lòng, lần đầu tiên cô nhìn một nam sinh từ xa mà đã đo mắt, lần đầu tiên vô cùng xác định, đây là thích.

Khi đó cô ngẩng mặt nhìn anh, anh đứng trên đài, là tiêu điểm của toàn trường, khi đó cô ngồi ở khu vực học sinh mới, một chút cũng thu hút.

.....

Lần này, Dung Giản cũng nhìn thấy cô.

Cách thời gian tám năm.

Ở nơi lần đầu tiên cô gặp được anh.

Trong sân trường yên tĩnh, Đường Viên gần như có thể nghe được tiếng tim đập đột nhiên gia tốc của mình, kể cả hô hấp của cô cũng hoàn toàn rối loạn.

Cô đứng ở nơi đó, muốn chạy về phía Dung Giản đang mặc đồng phục học sinh trên đài chủ tịch, lại có chút không lờ, giống như là sợ quấy rầy mộng cảnh.

Cô vô số lần trở về nơi này trong mộng.

Ở trong mộng, màu đỏ ropy trời, thầy chủ nhiệm Địa Trung Hải, các bạn học, tất cả đều biến thành bối cảnh mơ hồ, chỉ có cô và Dung Giản.

Ở chỗ này, tất cả tất cả đều là bối cảnh, chỉ có cô và Dung Giản.

Đường Viên hít sâu một hơi, nhảy xuống khỏi bậc thang bao quanh quảng trường Thanh Bắc, chạy thật nhanh về phía đài chủ tịch.

Cô nghĩ, nếu như bây giờ có một trận gió, cô có thể bay lên!

Ngay cả sau khi Dung Giản đi, lúc cô thi hết năm đứng thứ nhất được hiệu trưởng gọi tên lên đài chủ tịch lĩnh thưởng thì cũng không chạy nhanh như vậy.

Đường Viên chạy rất nhanh, xuyên qua lần lượt các băng ghế ngồi, bong bóng sau lưng cô giống như bị đứt dây, lập tức bay lên trời, cô giống như là dán thân vào trong một hải dương màu hồng.

Cô vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn những trái bóng đang chậm rãi bay lên không, không khỏi cảm thấy quen thuộc, giống hệt cảnh tượng trong mộng mà cô thường mơ thấy.

Dung Giản một tay cầm điều khiển, một tay nắm thật chặt micro đứng trên đài chủ tịch, nhìn Đường Viên mặc đồng phục học sinh nhanh chóng xuyên qua những trái bong bóng, chạy tới phía anh.

Cô chạy rất nhanh, đuôi ngựa dài sau lưng cô vung vẩy.

Đường Viên chạy đến dưới đài chủ tịch thì mới nhớ tới bậc thang đi lên đài bố trí ở hai bên rìa, cô đang muốn chạy về bên kia, Dung Giản lại đưa cánh tay cầm micro về phía cô.

Cánh tay của anh đưa về phía cánh tay cô, nắm lấy cánh tay của cô, trên tay dùng lực thoải mái mà kéo cô lên trên đài chủ tịch.

"Đây là, quà sinh nhật anh tặng em sao?"

Đường Viên giữ nguyên tư thế này, mở rộng cánh tay ôm thật chặt lấy Dung Giản, cả người cũng dính vào trên người anh, cô giương mắt nhìn bầu trời trên sân trường, tất cả đều là bóng bay màu hồng!

Lúc cô bị Dung Giản ôm đến trên đài đã không cẩn thận chạm vào điều khiển trong tay Dung Giản, cả sân trường lập tức vang lên tiếng nổ ồ ồ.

Dung Giản ho nhẹ một tiếng: "....."

Giọng nói chuyện của anh vừa lúc bị tiếng nổ kia lấn át, Đường Viên hoàn (di.da.lqy.do) toàn không nghe rõ anh nói cái gì, cô lại suy nghĩ một chút, suy đoán nói: "..... Hay là, anh tặng quà mừng năm mới cho em à?"

"Không phải."

Giọng nói trầm thấp của Dung Giản vang lên trên đỉnh đầu Đường Viên, cô ngẩng mặt lên nhìn về phía anh, đối diện với gương mặt anh tuấn của anh, mặt Đường Viên đỏ lên, sau khi mũi chân chạm vào mặt đất thì lập tức đứng ngay ngắn, lắp bắp nói: "Vây, vậy là cái gì?"

Dung Giản cúi đầu nhìn vào trong đôi mắt của cô, con ngươi của cô vừa đen vừa sáng, trong suốt tựa như đáy hồ. Anh cầm micro, hắng giọng một cái, hầu kết khẽ chuyển động ——

"Đường Viên, gả cho anh nhé."

Anh thiếu cô một câu trả lời, một lời cầu hôn, một buổi hôn lễ.

Giọng nói trầm thấp từ tính của Dung Giản qua ống nói nhỏ vang ở bên tai cô, rất lâu sau vẫn còn vang vọng ở trong sân trường trống trải lại an tĩnh, thành tiếng vang duy nhất bên tai Đường Viên ——

Gả cho anh. . . . .

Gả cho anh. . . . .

Gả cho anh. . . . .

Đường Viên mở to hai mắt, nhất thời không kịp phản ứng, bên tai tất cả đều là ba chữ kia.

Sau khi phản ứng kịp, mặt Đường Viên lập tức như bị đốt cháy, nhịp tim loạn đến mức hoàn toàn không có tiết tấu, cô khản trương đến nỗi tay cũng không biết để vào đâu, mắt cũng không biết nhìn về phía nào, ngay cả há hốc mồm cũng không biết muốn nói gì. . . . .

Đường Viên nhất thời im lặng, trấn định như Dung Giản cũng càng ngày càng khản trương, anh không tự chủ được mà nín thở, trái tim lập tức vọt lên tới cổ họng.

Một giây kế tiếp, anh nghe thấy Đường Viên nhẹ nhàng nói ——

"Không. . . . ."

#Happy new year!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 71

Edit: Thanh Hưng

"Không. . . . ." Trái tim Đường Viên đập thật nhanh, thật vút và mới mở miệng, còn khản trương đến nỗi nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ: "Không không phải đã, đã gả rồi sao?"

Dung Giản: ". . . . ."

Thấy gương mặt Dung Giản luôn luôn không lộ vẻ gì lại một lần nữa bởi vì một câu nói của cô mà thay đổi trở nên đặc sắc, Đường Viên mới ý thức được rằng cô mới vừa nói lắp, nghe giống như là đang cự tuyệt lời cầu hôn của Dung Giản. . . . .

"Không đúng không đúng em không phải. . . . ." Đường Viên khoát tay lia lịa, đang muốn giải thích lại bị Dung Giản ôm lấy gò má, ngón tay thon dài của anh đặt trên mặt cô, mỗi móng như chuồn chuồn lướt nước đậu xuống trên môi cô, Đường Viên lập tức không nói được nữa.

Đôi này Dung Giản không bao giờ muốn nghe Đường Viên nói nhiều từ “không” như vậy nữa, anh sai chân dài đi tới nơi đặt laptop, ngón tay thon dài nắm con chuột nhấn một cái.

Đường Viên không biết Dung Giản đang làm gì, cô đang muốn tới xem, lại (di.da.le.quy.don) nghe được một âm thanh bị phóng đại ở bên tai, vang vọng trong sân trường trống trải ——

"Kính thưa các thầy cô giáo. . . . ."

Là giọng nói của Dung Giản, không phải là mở đầu đơn giản như lúc trước nữa, mà là nội dung tám năm trước anh làm đại diện học sinh lên phát biểu ở lễ khai giảng.

Giọng nam mát lạnh dần dần nhạt đi. . . . .

Đường Viên nghe được giọng nói của chính mình bị phóng đại ở bên tai.

——"Một mình anh ấy đứng giữa đài chủ tịch, tôi là một trong 1721 học sinh mới ngồi ở phía dưới. . . . ."

——"Tôi biết rõ anh ấy không nhìn thấy tôi."



——"Nhưng trong một khắc kia đột nhiên tôi lại hạ quyết tâm, tôi muốn trở thành một người ưu tú, để cho anh ấy có thể nhìn thấy tôi."

——"Cuối cùng anh ấy cũng quay lại, ở lúc tôi mập nhất."

Đây là. . . . .

Tác phẩm của cô!

Là tác phẩm cô viết!!

Là mở đầu tác phẩm 《Đại thần, em muốn sinh “khí con” cho anh》của cô!!!

Đường Viên sợ ngây người, gương mặt đỏ ửng nhìn Dung Giản đang đứng trước mặt.

. . . . .

Sau một loạt tiếng bước chân.

——"Bạn học, nơi này có người không?"

Lần này là giọng nói cổ ý dè dặt của Dung Giản!

——"Không có, không có."

Là giọng nói của cô.

Tiếng ve giữa hè đánh trống reo hò, âm thanh bánh xe lăn trên mặt đất ở vùng núi, tiếng bước chân nặng nề, tiếng thở dốc thật thấp. . . . .

——"Sao thế?"

——"Xe đạp của tớ hỏng. . . . ."

. . . . .

——"Lên đi."

——"A, được."

——"Cậu ngồi trước."

——"Tớ có chút mập á. . . . ."

. . . . .

——"Em có thể, hôn anh một cái không?"

——"Có thể."

. . . . .

——"Em ngồi lên chân anh đi."

——"Em sợ dè bẹp anh."

——"Không sao, đây là vấn đề anh nên lo lắng mới đúng."

. . . . .

——"Em muốn sinh “khí con” cho anh?"

——". . . . ."

——"“Khí con” là cái gì?"

——"“Khí con” có ý chỉ đứa bé, em muốn sinh khí con cho anh chính là. . . . ."

. . . . .

——"Bảo bối?"

——"Khụ khụ, khụ khụ."

——"Bảo bối là ai?"

——"Bảo bối chính là em."

.....

——"Mọi người đều nói, em là người không có kiên nhẫn. Nhưng có hai chuyện, em vẫn kiên trì đến tận bây giờ, một là mập, còn có một, chính là yêu thích anh."

Bối cảnh là âm nhạc trong KTV.

——"Yêu và kết hôn, trước mắt đều không nằm trong kế hoạch cuộc đời của anh."

.....

——"Chúng ta kết hôn đi."

——"Oa, kết, kết hôn?"

——"Đúng, ngày mai."

.....

——"Rất hồi hộp à?"

——"Có một chút, em là lần đầu tiên kết hôn. ...."

——"Còn muốn có lần thứ hai ư?"

.....

——"Cháu rất thích Đường Viên, về sau sẽ chăm sóc thật tốt cho cô ấy."

.....

——"Sợ cái gì, cô của anh sẽ không đánh em."

——"Không không không, em sợ bà ấy không thích em á."

——"Ai mà lại không thích em chứ!"

.....

——"Cố Cầu Cầu, tớ không muốn thích anh ấy nữa."

.....

——"Dung Giản, hiện tại em đã gầy."

.....

——"Nhắc nhở em là ai."

——"Là ai?"

——"Là vợ của anh."

.....

Dung Giản đứng ở nơi đó nhìn Đường Viên đứng trước laptop, cô lắng nghe kịch truyền thanh, biểu cảm theo đó mà đổi tới đổi lui, thỉnh thoảng khổ sở thỉnh thoảng vui mừng.

Trước kia Dung Giản tuyệt đối không ngờ, có một ngày mình sẽ tốn hao vài tháng để làm một chuyện, chỉ vì khiến một cô gái vui vẻ.

Dung Giản từng làm rất nhiều kịch truyền thanh, nhưng chưa từng nghiêm túc như vậy bao giờ.

Từ viết kịch bản đến ghi âm rồi đến hậu kỳ đều là một mình anh làm.

Bởi vì đây là chuyện xưa của anh và Đường Viên, anh không muốn mượn tay người khác.

Anh dùng hết tất cả kiên nhẫn, tỉ mỉ thiết kế từ khi mỗi lần Đường Viên gọi điện thoại với anh trước kia cho tới khi sinh Bạch đường, lựa chọn từng câu từng chữ kia ra, cắt nối biên tập thành câu thoại có thể bỏ vào trong kịch.

.....

Đường Viên ngây ngốc tại chỗ, cô nhanh chóng mở to hai mắt, hít mũi một cái.

Từ buổi lễ tựu trường đến kịch truyền thanh, Dung Giản đưa cho cô là một đoạn thời gian mà bọn họ cũng không thể quay về được nữa.

Cô đã từng cho rằng đó là kết cục tốt đẹp mà cô vĩnh viễn không chạm đến được, tác phẩm này chỉ là do cô ảo tưởng ra. . . . .

Nhưng cô thật sự chạm đến, cũng thật sự có được.

Trái tim Đường Viên lập tức tan chảy thành một vũng nước, tràn cả ra ngoài, tràn đến càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều. Lần này, cô cũng thành bánh trôi bị nấu rách nhân ra rồi.

Bên tai, là âm thanh của anh trong radio, là tiểu thuyết của cô, là chuyện xưa anh tiếp tục viết xuống, là chuyện bọn họ đã trải qua, thời gian bọn họ trò chuyện với nhau cũng từng chút từng chút một gần hơn. Cuối cùng, cùng hiện tại chồng lên nhau.

Trong sân trường trống trải, giọng nói của Dung Giản trầm thấp ——"Đường Viên, gả cho anh."

"Đường Viên, gả cho anh." Dung Giản trước (lqđ) mắt cô háng giọng, cúi đầu nhìn đôi mắt sáng trong suốt của cô, dưới ánh mặt trời, con ngươi màu cà phê của anh giống như là trong suốt, phản chiếu gương mặt của cô một cách rõ ràng.

"Được!" Đường Viên nhìn thấy mình trong mắt anh nháy nháy mắt, dùng lực gật đầu.

\*\*\*\*\*

Buổi tối Dung Giản đi tắm.

Đường Viên chạy đến thư phòng dùng laptop, màn hình vừa sáng lên cô đã lập tức nhìn thấy hai tờ vé máy bay Dung Giản mới vừa mua.

Thật tốt quá! Ngày mai cô có thể trở về nghe Bạch đường nhà cô gọi mama rồi!

Đường Viên đi lên 123 ngôn tình, viết kết cục cho 《Đại thần, em muốn sinh “khí con” cho anh》.

Cô viết mà mặt hồng tim đập, giống như một viên kẹo đường lớn bị bỏ vào lò nướng, cảm giác không khí chung quanh đều không ngừng ấm lên, vừa nóng lại ngọt.

Đường Viên đưa tay quạt quạt gió ở trước mặt, lại giảm bớt nhiệt độ trong phòng, vẫn là không tốt hơn chút nào.

Gần như mỗi khi viết ra một chữ, cô lại phải xóa bỏ hai lần.

Đường Viên xoa xoa mặt, đeo tai nghe lên, khi nghe được âm thanh Dung Giản truyền tới từ trong tai nghe thì rốt cuộc cô cũng có linh cảm. . . . . Đợi chút, buổi chiều cô quá kích động, quên mất một chuyện. . . . .

Cô đang trầm mồi vẫn không có cách giải, cửa thư phòng lại mở ra, Đường Viên ngẩng đầu lên nhìn về phía Dung Giản ở ngoài cửa, anh mới vừa tắm xong, mái tóc đen nhánh vẫn còn đang nhỏ nước.

Đường Viên đột nhiên rối loạn, đánh ra một đồng lỗi chính tả, cô lặng lẽ thủ tiêu từng cái một, sau đó vẫn là không nhận được ——

"Dung Giản, rốt cuộc là từ lúc nào, anh nhìn thấy tiểu thuyết của em?"

"Buổi tối hôm cự tuyệt em kia." Dung Giản trầm giọng nói.

Rầm rầm rầm ——

"!!!!" Đường Viên lặng lẽ đụng đầu mình vào bàn phím mấy lần, buổi tối hôm đó vừa bị cự tuyệt lại còn bị nam thần thấy được tác phẩm YY của mình cảm giác quả thật vô cùng xấu hổ!

Cô tiếp tục đụng đầu vào bàn phím, lần này còn chưa phát ra âm thanh, cái trán đã bị một cánh tay cứng rắn ấn về, ngón tay thon dài của Dung Giản vuốt vuốt ấn đường bị đụng vào: "Sao thế?"

Đường Viên hận hận: "Em nên sống tiếp như thế nào đây!"

Hơi nước trên người Dung Giản khiến cho Đường Viên cảm giác lạnh hơn nhiều, cô vừa dịch về phía sau một chút, lại bị Dung Giản kéo cả người cả ghế lại gần, anh khẽ cúi người liếc nhìn màn hình.

"Muốn viết kết cục à?"

"Dạ!" Đường Viên gật đầu, hậu tri hậu giác muốn nhào tới che mấy vi tính lại, nhưng nghĩ đến lúc cô đăng lên thì Dung Giản vẫn có thể thấy nên mới thôi.

Bị Dung Giản ôm đặt lên trên đùi, mặt cô càng nóng hơn, ngồi trong ngực Dung Giản tự buộc mình gõ chữ ——

Mọi người đều nói, em là người không có kiên nhẫn. Trước kia có hai chuyện, em cho là em sẽ luôn luôn kiên trì đến bây giờ, một là mập, còn có một. . .

Là yêu thích anh.

Ừ, hiện tại em đã gầy, nên chỉ còn lại một chuyện ——

Rất thích anh.

—— Đường Viên

Đại công cáo thành!

Sau khi Đường Viên đăng xong, thấy chương mới xuất hiện tại phía dưới cùng, cô vỗ vỗ tay, từ trên người Dung Giản nhảy xuống, một tay cầm điện thoại di động một tay cầm cái ly cũng không quay đầu lại chạy xuống dưới lầu lấy nước.

Trong thời gian chờ đợi, Đường Viên nhàm chán lướt weibo, vừa đăng nhập vào đã nhìn thấy điểm đỏ ở (di.da.l.quy.do) mục thông báo, người mắc chứng rối loạn lập tức nhấn vào —— có 99 thông báo mới.

Nhiều như vậy à!

Đường Viên mở ra, lập tức bị bình luận che kín ——

A luân: Nam thần của tôi có kỹ xảo ân ái đặc biệt!

Dương nhi dương: Muốn khi con!

Bay đi bay đi: Thức ăn cho chó, bao ăn no, cam đoan đủ!

A cảnh: Muốn khi con của cô!

Đường Viên nhanh chóng vào xem trạng thái mới nhất trên weibo của Được Ăn Cả Ngã Về Không, chú chuột nhỏ vừa mới xoay một vòng, cô đã thấy ——

Được Ăn Cả Ngã Về Không: Khi con 【 hình ảnh 】// Được Ăn Cả Ngã Về Không: Sinh. // Thịt Viên Dấm Đường: Đại thần, em muốn sinh “khi con” cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 72

Edit: Thanh Hưng

Hơn mười một giờ khuya, Đường Viên gối đầu lên cánh tay Dung Giản, nằm ở trên giường lớn cầm điện thoại di động đọc bình luận trên weibo, đọc hết bình luận phía dưới của đám tiểu thiên sứ, cô đang đọc hăng say, cánh tay Dung Giản đột nhiên lại thu lại, cả người cô lập tức bị Dung Giản kéo vào lòng.

"Chín giờ sáng mai phải lên máy bay rồi, thế mà bây giờ em còn chưa ngủ?" Dung Giản cau mày, nhìn về phía gương mặt tròn bị màn hình di động soi sáng của Đường Viên, lúm đồng tiền trên mặt cô rất tròn trịa, mang theo nụ cười say lòng người.

Ngón tay Dung Giản không tự chủ (đi.da.lqy.do) được mà chọc chọc vào má lúm đồng tiền của cô một chút, trầm giọng nói: "Ngủ."

"Em rất vui, không muốn ngủ." Đường Viên còn đắm chìm trong hưng phấn, không có chút buồn ngủ nào. Giọng nói của cô nhẹ nhàng cất lên: "Dung Giản, hôm nay em rất rất vui, giống như nằm mơ vậy!"

"Rất thích à?" Dung Giản vui vẻ siết chặt má của cô.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Đường Viên cất điện thoại di động, cười híp mắt cọ gương mặt mình vào tay của anh, tiếp tục nói: "Chỉ là, những lão già ở trường trung học phụ thuộc Tây đại lại có thể cho phép anh cầu hôn ở trong sân trường, quả thực là không ngờ đấy! Anh thuyết phục bọn họ thế nào vậy ạ!"

Xúc cảm mềm mại khuếch tán ra lòng bàn tay Dung Giản, hô hấp ấm áp cũng phun ở trên ngón tay anh, Dung Giản không thể nào không chút để ý: "Anh xây cho trường trung học phụ thuộc Tây đại hai dãy phòng học."

Đường Viên bị Dung Giản dọa sợ ngây người: "Hai dãy phòng học?!"

Trời ạ!

"Cầu hôn này thật là đắt mà!"

Dung Giản hắng giọng, giọng nói trầm thấp: "Em đáng giá."

Đường Viên ngượng ngùng, cô vui mặt vào lòng bàn tay Dung Giản, nhẹ nhàng hôn ngón tay của anh một cái: "Chụt!"

Sau đó thì cô thật sự không cần ngủ nữa.

Ngày hôm sau còn phải ngồi máy bay, Dung Giản không cùng cô làm đến một bước cuối cùng, là được. . . . .

Đường Viên cảm giác, cô không thể gầy thêm một chút nữa được, nếu không bấp đùi cô thật sự không chịu đựng được mất!

. . . . .

Sáng sớm Đường Viên bị Dung Giản kéo từ trên giường lên.

Dung Giản đi lấy đồ cho cô, Đường Viên tựa vào đầu giường, thân thể không ngừng trượt xuống, một đường trượt vào trong chăn: "Em chẳng khác gì một phế nhân rồi."

"Muốn ôm không?" Dung Giản vừa quay người Đường Viên đã vùi mình vào trong chăn rồi, anh cúi đầu nhìn, đi tới nâng cánh tay Đường Viên ôm cô từ trong chăn ra.

Đường Viên tựa vào trên giường, chậm rãi xỏ tay vào áo len, lại thật vất vả mới rửa mặt xong dưới sự giúp đỡ của Dung Giản.

Mới vừa ăn sáng xong, cô còn chưa kịp ngủ bù, đã lại bị Dung Giản ôm vào trong xe chờ tới sân bay.

Vậy mà, đến khi thật vất vả lên trên máy bay có thể ngủ, Đường Viên đeo bịt mắt mà lại không ngủ được. Cô lấy bịt mắt xuống, nhìn về phía Dung Giản bên cạnh, Dung Giản đang xem điện thoại di động, Đường Viên tiến tới liếc nhìn màn hình điện thoại của anh, lại là ảnh Bạch đường.

Trong hình Bạch đường bảo bối đang phòng má, hết sức chuyên chú ôm bình sữa bú sữa. Đôi mắt bé nhìn về phía những hình ảnh nhiều màu sắc trên mặt thảm, lông mi dày rũ xuống, cả viên thịt nhỏ lạnh yên, thoạt nhìn cực kỳ ngoan ngoãn, tuyệt không mít ướt.

"Anh cũng nhớ Bạch đường nhà mình rồi à?" Đường Viên hăng hái hơn, duỗi ngón tay ra sờ sờ gương mặt mập mạp của Bạch đường trên màn hình.

"Không có." Dung Giản cất điện thoại di động, Bạch đường ngay cả ba cũng không gọi.

"Anh nói xem Bạch đường có thể không nhớ ra em không?" Nghĩ đến tiền án của Bạch đường, đột nhiên Đường Viên có chút lo lắng.

Dung Giản: "Em nghĩ quá nhiều rồi." Bạch đường cũng đã chín tháng rồi làm sao có thể còn ngu ngốc như vậy được.

Bạch đường thật sự không ngốc như vậy.

Vừa xuống máy bay, Đường Viên liếc mắt đã thấy Bạch đường được Lê Họa ôm đứng ở cửa đón khách.

Thời tiết có chút lạnh, Bạch đường mặc một bộ áo liền quần bằng nhung màu lông dê, Lê Họa còn trùm mũ áo khoác lên cho bé, bé cầm hai lỗ tai khi con béo mập bằng vải ka-ki hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Bạch đường!" Đường Viên lớn tiếng gọi tên của bé, nhanh chóng chạy về phía bé.

"A!" Bạch đường vừa nghe được tên của mình thì thật hưng phấn, bé nhìn nửa ngày, vừa nhìn thấy Đường Viên thì lập tức vui vẻ, vung đôi tay nhỏ bé có đeo bao tay, đồng đặc gọi tên cô: "Ma ma ma ma ma ma ma!"

"Bịch đường!" Đường Viên cực kỳ kích động, chạy càng nhanh hơn.

"Mẹ." Đường Viên lên tiếng chào Lê Hòa, ôm lấy bà, thuận tay đón lấy Bịch đường. Bịch đường cực kỳ vui vẻ, tay nhỏ vì bị đeo bao tay mà không túm được bả vai của cô, thế nên thân thể nhỏ bé lập tức bổ nhào lên người cô.

Hơn mười ngày không gặp, Đường Viên cảm giác hình như Bịch đường nặng hơn rồi, cũng có thịt hơn.

Tiểu mập mập ở trong lòng cô mặt mày hớn hơ.

"Con là khi con sao?" Đường Viên nhìn thấy bé thì trái tim tràn đầy cảm giác vui mừng, cô nắm tay nhỏ bé của Bịch đường mà chơi đùa, bao tay (lqd) của bé và quần áo là cùng một bộ, cũng là màu lông dê, lòng bàn tay còn có đệm thịt bằng nhung màu hồng ấm áp.

Bịch đường cũng học theo cô nhìn tay nhỏ bé của mình, cảm giác lạ lẫm làm bé mở tròn mắt, tay nhỏ bé còn xòe ra nắm lại xòe ra nắm lại, nhìn đệm thịt nhỏ của mình.

Chơi một lát, bé giơ tay lên sờ sờ hai lỗ tai tròn dựng lên trên mũ mình: "Ma ma!"

"Oa, con còn có lỗ tai à!" Khi con nhà cô thật thông minh!

Đường Viên vui mừng sờ sờ lỗ tai khi con, vừa đùa bé vừa quay đầu nói với Lê Hòa về bệnh tình của giáo sư Đường, Lê Hòa xem ra không để ý chút nào, nhưng đó là bởi vì cô nói ra, chỉ nhẹ như mây trôi nước chảy.

Dung Giản lấy hành lý ký gửi xong đi tới đã nhìn thấy Bịch đường nhà anh quơ quơ tay, chu miệng nhỏ tiến tới muốn hôn Đường Viên.

Anh sai chân dài đi tới bên cạnh Bịch đường, ấn xuống một nụ hôn lên trán Bịch đường, đi trước con trai anh một bước.

"Bẹp." Bịch đường rót cuộc cũng hôn được mẹ như ý nguyện, cũng nhìn thấy ba.

Dung Giản duỗi tay về phía bé muốn ôm bé, Bịch đường nháy nháy mắt, quay mặt lại úp sấp lên bả vai Đường Viên không để ý tới anh.

Lần trước kéo bé từ trên người Đường Viên ra, bé còn nhớ thù đấy!

"Tới đây." Dung Giản xoa xoa mái tóc mềm mại của con trai anh một lát, cứng rắn ôm lấy bé từ trong tay Đường Viên, Bịch đường nghiêng đầu nằm ở trên bả vai anh không nói lời nào, bị anh bóp mặt một cái.

###

Hơn hai giờ chiều ánh mặt trời đúng lúc ấm áp, Lê Hòa vẽ tranh ở trong vườn hoa, Đường Viên quá mệt mỏi, đã chạy tới phòng ngủ ngủ bù rồi, trong phòng trẻ chỉ có Dung Giản và Bịch đường.

Tối hôm qua Bịch đường ngủ rất ngon, hiện tại cũng không ngủ, ngồi ở trên mặt thảm mềm mại chơi trò xếp gỗ của mình.

Bé quá nhỏ, chỉ biết cầm lên một khối vớt xuống, đặt một khối khác lên, lại đưa đầu ngón tay út ra đẩy, xếp gỗ đổ, bé ném thêm một khối gỗ khác lên, đây, lại đổ.

Qua mấy lần, rất nhanh bé đã mất đi hứng thú với những miếng gỗ xinh đẹp.

Bịch đường ngẩng mặt lên, nhìn về phía khi con trên ghế sa lon. . . . . bên cạnh Dung Giản.

Dung Giản tựa vào trên ghế sa lon gõ bàn phím, anh cúi đầu nhìn lướt qua Bịch đường một cái, Bịch đường đỡ ghế trẻ em vụng về mà đứng lên, lao đảo muốn đi tới phía anh, nhưng còn chưa bước được mấy bước đã đặt móng ngả vào trên mặt thảm.

"A." Bịch đường ngồi ở trên mặt thảm mềm mại đưa tay về phía khi con, muốn!

Thảm rất mềm nên sẽ không làm đau bé, Dung Giản không để ý.

"Bành bạch." Bịch đường vỗ vỗ cái nút trên ghế ngồi trẻ em muốn thu hút sự chú ý của ba mình, vẫn không được. Bé chống móng lên, hì hà hì hục bò đến ghế sa lon, chậm rãi đỡ ghế sa lon đứng lên, đưa tay nhỏ bé đi lấy khi con của mình.

Khi con ở phía trong của ghế sofa, đối với bé mà nói là quá xa, hoàn toàn không với tới được, Bịch đường dùng cả tay lẫn chân nỗ lực nửa ngày, rốt cuộc cũng nòng nài.

"A a." Bé nhào một cái tới trên đùi Dung Giản, dùng cả tay lẫn chân muốn bò lên người anh.

Dung Giản đang chăm chỉ làm việc, chỉ cảm thấy một đoàn mềm mại đụng phải trên đùi anh. Anh để bút trong tay xuống, vừa cúi đầu lập tức đối diện với đôi mắt tròn của con trai mình, anh để laptop xuống, trực tiếp nhấc cánh tay Bịch đường ôm bé lên trên đùi.

Bạch đường: ". . . . ." Bé nằm ở trên người Dung Giản, vươn tay muốn lấy khi con.

Dung Giản cầm con khi con kia lên trên đùi bé: "Muốn khi con ư?"

Bạch đường vui vẻ a a gọi, lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện, cực kỳ giống Đường Viên.

Gương mặt Dung Giản không chút thay đổi: "Gọi ba."

Bạch đường mở to mắt nhìn anh, không hiểu.

Dung Giản kiên nhẫn lặp lại một lần nữa: "Gọi ba."

"Ma ma!" Bạch đường dụi mắt, muốn đi tìm Đường Viên, nhưng bé vẫn đang nằm trên đùi Dung Giản, còn bị Dung Giản nâng cánh tay, chân ngắn không thể với tới sàn nhà, làm thế nào cũng không chạm được, chỉ có thể làm loạn ở trên người Dung Giản.

Bạch đường nhìn khi con một chút, lại nhìn Dung Giản một chút, bé há mồm, "Oa" một tiếng kháng nghị, đỉnh đầu có một hàng chữ to —— Bảo bối khổ sở trong lòng!

Dung Giản thờ ơ, anh đã xem Crayon Shinchan – Cậu bé bút chì, tiểu Tân cũng biết gọi ba, Bạch đường đã biết gọi ma ma rồi, không thể nào không biết gọi ba.

Anh ôm Bạch đường xuống lầu, mở TV ra cho Bạch đường xem Crayon Shinchan.

Bạch đường ngồi ở trên đùi anh, tựa đầu vào trên người anh, cắn ngón tay út xem cực kỳ nghiêm túc.

Rất nhanh đã xem hết tập 1, Dung Giản tắt ti vi.

"Ô ô." Bạch đường dụi mắt, không có, tiểu Tân và khi con của bé, cũng đều không có!

"Gọi ba." Dung Giản xoay Bạch đường lại, đối diện với anh, lần này anh cực kỳ kiên nhẫn.

Bạch đường nghiêng đầu nhìn về phía anh, một hồi lâu bé mở to cái miệng nhỏ nhắn, nghẹn ngào cố gắng phát âm: "p-a. . . . . b-a. . . . ."

Đầu ngón tay đỡ thân thể nhỏ bé của bé của Dung Giản run nhẹ, trái tim lập tức rối loạn, giống như ngồi đu quay lên tới điểm cao nhất. Anh cúi đầu nhìn gương mặt mập mạp của (di.da.lqy.do) Bạch đường, theo bản năng nín thở, trong lúc nhất thời phòng khách cực kỳ yên tĩnh.

Bạch đường ngồi ở trên đùi anh, dùng sức vung cánh tay nhỏ mập mạp, âm thanh trẻ con cực kỳ vang vọng: "Ba ba ba ba!"

Ba ba ba ba!

Bé gọi ba ba ba ba!!

Bạch đường rớt cuộc cũng gọi ba rồi!!!

Hầu kết của ông bố trẻ bỗng nhúc nhích một cái, kích động đến nỗi tung Bạch đường lên không trung, sau đó lại vững vàng đón được, thuận thế ôm mặt của Bạch đường hôn bé một cái: "Con trai."

"Oa" bay!

Sau khi Bạch đường gọi một tiếng thì lập tức thuận miệng hơn, lại theo sát đồng đặc gọi một tiếng: "Ba ba ba ba!"

"Ừ." Dung Giản đưa khi con cho Bạch đường, lại mở TV cho bé tiếp tục xem hoạt hình, rớt cuộc cũng nghe được con trai mình gọi ba, tâm trạng Dung Giản cực kỳ vui vẻ.

Bạch đường ôm khi con ngồi ở trên người anh hết sức chuyên chú xem Crayon Shinchan, thỉnh thoảng còn bị đứt một miếng sữa chuối tiêu lớn, gương mặt hiện rõ dòng chữ "Bảo bối thật vui vẻ".

Từ đó về sau, Bạch đường đói bụng khát nước, muốn xem hoạt hình, muốn ăn đồ ăn vặt, muốn ngủ, muốn đi ra ngoài chơi, muốn món đồ chơi gì cũng vang dội gọi "Ba ba ba ba".

Đối với chuyện này, Đường Viên cũng vô cùng vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39* Khi Con#39 Cho Anh được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 73: Bịch đường một tuổi

Edit: Thanh Hưng

Gần đây Bịch đường cao thêm không ít, bé cao hơn, mái tóc tơ mềm mại cũng dày lên rất nhiều, tiếp theo là lông mi dày đậm vốn dĩ đã vênh lên cũng dài hơn lại càng đen hơn, thoát nhìn rất êm ái.

Làm cho Đường Viên vui vẻ chính là lông mày màu nhạt của Bịch đường cũng càng ngày càng đậm, lông mày của bé cực kỳ giống Dung Giản, thêm chút anh khí của bé trai, sống mũi càng thêm cao thẳng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhiều hơn một phần bóng dáng của Dung Giản, ít nhất lúc ôm ra ngoài sẽ không bao giờ bị người khác gọi là em gái nữa rồi.

Những ngày nhẹ nhàng lại vui vẻ luôn (die.da.l.qu.do) trôi qua rất nhanh, Đường Viên cảm giác cô và Dung Giản mới trở về bên cạnh Bịch đường chưa được mấy ngày, Bịch đường đã tới sinh nhật một tuổi rồi.

Buổi sáng Đường Viên đi siêu thị mua một đồng đồ lớn, cùng Dung Giản cùng nhau làm bánh sinh nhật cho Bịch đường, cô chỉ phụ trách đánh bơ, cái khác Dung Giản phụ trách toàn bộ, nhìn ngón tay khớp xương rõ ràng của anh đập trứng gà thôi cũng vui tai vui mắt.

"Em biết làm không?" Cảm nhận được ánh mắt của cô, Dung Giản cúi đầu liếc nhìn cô một cái.

"Tùng thấy rồi ả!" Đường Viên gật đầu liên tục.

Cắt xong trái cây thì Dung Giản đi tới phòng bếp nướng bánh, Đường Viên ở phòng khách hết sức chuyên chú đánh bơ, cô vừa đánh bơ thành hình thì lại nghe được tiếng bước chân bịch bịch bịch sau lưng.

Đường viên vừa quay đầu lại là lập tức nhìn thấy Bịch đường mặc một bộ quần áo màu cà phê bạch bạch bạch chạy tới, bé chạy rất nhanh, nhanh đến mức khi đến trước mặt cô thì chân trái đá vào chân phải, ồm một cái ngã nhào xuống mặt thảm.

Bịch đường cũng không khóc, dù sao thì từ trước đến giờ lúc bé ngã xuống cha ruột của bé cũng chưa bao giờ nâng, bé chống hai tay xuống đất từ trên thảm trải sàn bò dậy, vỗ tay một cái rồi lại tiếp tục chạy tới phía cô.

Hai tay nhỏ bé của viên thịt nhỏ bám lấy mép bàn, nhón chân lên nhìn cô đánh bơ. Đường Viên cúi đầu nhìn bé, vừa lúc thấy Bịch đường không nháy mắt vừa nhìn chăm chăm bơ vừa liếm liếm miệng nhỏ, bé ngửa gương mặt mập mập lên, gọi một tiếng ma ma vang dội.

"Con muốn ăn không?" Đường Viên chỉ vào bánh ngọt. Bịch đường nhìn thấy bơ ánh mắt sáng lên, đồng dặc: "Muốn!"

"Có ăn bơ không?" Đường Viên cầm thìa nhỏ quẹt một chút bơ tiếp tục trêu chọc bé, bây giờ Bịch đường chưa biết nói câu dài, trừ ba ba ma ma ra gần như chỉ biết nói một từ đơn.

"Ăn!" Bịch đường ngẩng mặt, dùng lực gật đầu.

"Cho con ăn." Bịch đường còn chưa nói nhiều, Đường Viên đã đưa bơ đến bên miệng bé, Bịch đường há mồm ra liếm bơ, vui vẻ lắc lư đầu.

"Có ăn chuối tiêu không?" Đường Viên rất thích nhìn dáng vẻ gật gù thỏa mãn của bé lúc được ăn cái gì đó, cô tựa như hiện vật quý cảm nữa xiên một miếng chuối tiêu đưa đến khóe miệng Bịch đường, Bịch đường a ô cắn một miếng hết.

"Dâu!" Bịch đường bám lấy mép bàn nhìn mâm đựng trái cây cách đó không xa, gương mặt nhìn dâu tây tươi non chờ cho ăn.

Đường Viên đang học tia hoa, lấy quả dâu tây lớn nhất, giống như làm ảo thuật tia thành một đóa hoa hồng đưa đến trước mặt Bịch đường, Bịch đường há hốc mồm sợ ngây người, còn vỗ vỗ tay nhỏ bé.

Đường Viên lựa ra một khối dút cho Bịch đường ăn, Bịch đường ăn được mặt mày hớn hờ: "Muốn!"

"Con từ từ ăn, ma ma đi lấy một hộp sữa chua!" Đường Viên cất gọn dao nĩa rồi đi tới tủ lạnh tìm sữa chua và phô mai, cô để dâu tây hoa hồng vào trước mặt Bịch đường, để Bịch đường tự mình ăn ở trong phòng khách.

Hiện tại bọn họ không ở nhà Lê Hoạ nữa, mà ở trong căn nhà lớn mà Dung Giản đã mua ở đối diện kia.

Sau khi Bịch đường biết đi, phòng khách lớn lập tức bị Dung Giản cải tạo lại lần nữa, trên nê nhà là một tầng thảm lông thật dày, bàn trà và ghế ngồi cũng bị Dung Giản bọc một tầng vải thật dày, ngoài ra, cả phòng khách lớn cũng cực kỳ trống trải không hề đồ gì dư thừa, để cho Bịch đường có chạy tới chạy lui trong phòng khách cũng sẽ không bị đụng đầu vào thứ gì.

Bịch đường tự mình ăn hết sạch dâu tây trước mắt, nằm lên trên bàn trà, dùng cả tay lẫn chân cố gắng đi tới mâm đựng trái cây, vừa lúc bị Dung Giản ra ngoài lấy đồ nhìn thấy.

"Đứng ngay ngắn, không cho phép nhúc nhích." Dung Giản ôm bé từ trên bàn trà xuống đặt lên đất.

"Ừm." Bịch đường lập tức ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, không nhúc nhích, cực kỳ nghe lời.



Chờ Dung Giản đi, bé lại đưa tay ra cố gắng với lấy mâm đựng trái cây, lần này rốt cuộc bé cũng thuận lợi lấy được một quả dâu tây lớn. Bé há to mồm, a ô nhét trái dâu tây vào trong miệng, miệng bé quá nhỏ, dâu tây đối với bé mà nói là quá lớn, thế là cứ như vậy mắc kẹt. . . . .

Bích đường khần trương liếc nhìn phòng bếp, cho tới bây giờ ba bé đều không cho bé ăn nhiều trái cây như thế. Sợ Dung Giản đột nhiên ra ngoài, Bích đường đưa móng vuốt nhỏ ra, dùng sức nhét dâu tây vào trong miệng, bé ấn mấy lần, trái dâu tây bị tay nhỏ bé của bé dùng sức mà vỡ ra, chất lỏng màu đỏ văng khắp nơi, cuối cùng cũng bị bé đưa vào trong miệng. Chất lỏng màu đỏ chảy xuống theo kẽ ngón tay của bé, cảm giác trên mặt dính dính, Bích đường đưa tay nhỏ bé vuốt mặt, tiếp tục ra sức ăn dâu tây.

Ăn một quả, ấn vào, chùi một cái, lại ăn một quả nữa. . . . .

Khi Đường Viên cầm sữa chua và phô mai trở về thì Bích đường đang quay lưng về phía cô đứng ở chỗ mâm đựng trái cây.

Cô thả nhẹ bước chân, rón rén đi tới vỗ đầu Bích đường một cái, muốn dọa bé giật mình, kết quả Bích đường vừa quay đầu lại, ngược lại lại là Đường Viên bị bé dọa sợ hết hồn ——

Khắp gương mặt trắng trẻo của Bích đường nhà cô đều là nước màu đỏ, còn nhỏ cả xuống dưới, bé đã biến thành Bích đường đỏ rồi. Bích đường đỏ về mặt vô tội nhìn cô, móng vuốt nhỏ bị nhiễm hồng còn đang nắm một quả dâu tây lớn chuẩn bị đưa vào trong miệng.

"Phốc ha ha ha ha ha ha ha." Đường Viên vui vẻ, tươi cười cầm điện thoại chụp cho bé một bức ảnh.

Nghe được tiếng cười của Đường Viên, Dung Giản không rõ chân tướng mà từ trong phòng bếp đi ra, lại nhìn thấy Đường Viên đang cầm điện thoại đi động chụp ảnh cho Bích đường. Nhìn thấy anh, Đường Viên giống như hiến vật quý xoay mặt con trai lại cho anh nhìn: "Nhìn đi, Bích đường nhà chúng ta đôi màu rồi!"

Dung Giản nhìn gương mặt đỏ ửng của con trai mình: ". . . . ."

Bích đường nhìn Đường Viên cười còn tưởng rằng rất vui, bé ngẩng mặt vui tươi hơn hờn nhìn Dung Giản chờ Dung Giản cười, sau khi nhìn thấy gương mặt không chút thay đổi nào của ba mình bé cuống quýt nhào về phía Đường Viên, sau đó dùng đôi chân trắng nõn của ma ma bé lau mặt, Đường Viên bị khuôn mặt mập mạp của con trai cọ nhột, không nhịn được mà bật cười.

Dung Giản hít sâu một hơi, sải chân dài đi tới kéo Bích đường từ trên (lqđ) người Đường Viên ra, túm hai cánh tay bé nhấc lên mang tới trong phòng tắm.

Anh vừa bỏ Bích đường vào trong bồn tắm lớn của bé, Bích đường đã vội vàng lôi cả khi con của mình vào theo.

Khi con vì tắm chung với Bích đường hàng ngày nên màu sắc cũng đã bị phai đi, giống như là khó tránh được một kiếp.

"A." Bích đường vừa chạm vào nước đã vui vẻ đùa nghịch, còn dùng móng vuốt nhỏ vỗ mặt nước, văng cả lên áo sơ mi của Dung Giản.

"Không cho phép nhúc nhích." Dung Giản cảnh cáo bé.

Bích đường ịu xù, ngoan ngoãn ngồi bất động trong bồn tắm lớn của mình.

Sau khi giặt co một hồi thì cuối cùng Dung Giản cũng tắm rửa sạch sẽ được cho Bích đường, anh thay cho bé một cái áo T-shirt màu trắng và một chiếc quần yếm màu xanh dương Đôrêmon mà Đường Viên mua cho bé, Bích đường da trắng, mặc màu xanh dương lại có vẻ càng trắng hơn, Dung Giản lần nữa mang Bích đường đã sạch sẽ ra ngoài.

Trong phòng khách, Đường Viên đang luống cuống tay chân lấy bánh ngọt từ trong lò nướng ra, để trái cây đã cắt lên trên, lại dùng bơ vẽ hoa lên trên bánh ngọt, sau đó cắm cây nến hình con số 1 lên.

Chốc lát sau, giáo sư Đường và Lê Họa đều tới đây mừng sinh nhật cho Bích đường. Bích đường bảo bối vừa thấy bà ngoại đã vô cùng vui vẻ, bịch bịch chạy tới nhào vào trong ngực Lê Họa: "Bà ngoại. . . . ."

"Ngoại — bà —" Lê Họa yêu thích không buông tay ôm bé hôn hai cái: "Ngoan quá, hôm nay con là Đôrêmon sao?"

Đôrêmon mặt mày hớn hờ, dùng lực gạt đầu.

Sinh nhật một tuổi quan trọng nhất chính là chọn đồ vật đoán tương lai, giáo sư Đường chuẩn bị cho bé tiền, bút lông, bản vẽ, máy tính, con dấu, thịt và kết từ đặt ở trên mặt thảm hình tròn để cho Bích đường chọn đồ vật đoán tương lai.

"Bích đường, đi lấy thứ con thích đi." Đường Viên dẫn bé qua, để cho bé tự đi lấy.

"Cầm?" Bích đường đứng ở nơi đó chỉ tầm thăm một cái, ngẩng mặt nhìn cô, đồng dạng lặp lại lời của cô.

"Đúng, cầm." Đường Viên gãi gãi tay bé, khích lệ bé.

Bích đường chạy tới, ngoẹo đầu nghiêm túc nhìn nửa ngày, sau đó ngồi xổm xuống dưới sự mong đợi của bốn đôi mắt mà cầm một đồng tiền lên.

"Ô, Bạch đường nhà chúng ta. . . . ." Giáo sư Đường còn chưa kịp cười, Bạch đường đã bỏ đồng tiền vào trong túi lớn Đôrêmon của mình, sau đó lại sai chân ngắn tiếp tục chạy về phía trước, ngồi xổm xuống, nhặt lên một cây bút lông, cũng bỏ vào trong túi Đôrêmon của mình, tiếp theo là bản vẽ. . . . .

Bé nhặt tất cả dụng cụ trên mặt thảm lên bỏ vào trong túi lớn trước ngực mình, sau đó lạch bạch chạy quay lại, giống như hiến vật quý móc đồng tiền từ trong túi ra đưa cho Đường Viên nhìn.

Đường Viên: ". . . . ."

Bạch đường nhà cô, thật là một bảo bối thông minh!

Sau khi chọn đồ vật đoán tương lai xong, Bạch đường thu được một đồng quà tặng đến từ ông ngoại và bà ngoại, sau đó lập tức chạy đi xem bánh sinh nhật của mình.

"Tách." Dung Giản cầm bật lửa đốt cây nến ở giữa bánh ngọt: "Con trai, thôi đi."

"Phù——" Bạch đường ngồi thẳng lên, phồng má, dùng lực thổi cây nến một cái, một hơi đã thổi tắt được cây nến, bé ngẩng mặt lên chờ ba ba mình vỗ tay, về mừng rỡ lúc ẩn lúc hiện.

Đến lúc ăn bánh ngọt thì Bạch đường lại không vui, bé mở tròn mắt nhìn Dung Giản: "Dâu?"

"Không có." Dung Giản cố tình trêu chọc bé.

Bạch đường chu cái miệng nhỏ nhắn, sốt ruột: "Dâu, dâu, dâu. . . . . u"

"Không có, bị con ăn sạch rồi." Đường Viên siết chặt mặt của bé, tranh công nói: "Con nếm thử bánh ngọt mẹ làm một chút đi, ăn rất ngon đấy!"

"Bề ngoài!" Bạch đường dùng sức lắc đầu, không muốn ăn.

Bé đang gật gù há hê thì thỉnh thoảng bị ma ma bé quét đầy mặt bơ.

"Ha ha ha ha." Đường Viên còn đưa tay giúp bé lau đều nữa.

Bạch đường nâng tay nhỏ bé lên thay đổi sắc mặt, tội nghiệp đưa tay nhỏ bé về phía Dung Giản cầu cứu: "Ba ba ba ba!"

"Gọi ba ba ba ba cũng vô dụng, ha ha ha ha" Đường Viên đang há hê, trên mặt đột nhiên chợt lạnh, một xấp bơ dầy lập tức dính vào mặt cô, cô khó tin nghiêng đầu sang chỗ khác, là Dung Giản.

Đến phiên Đường Viên sợ ngây người.

Sừng sốt một chút, cô xúc một thìa bơ nhảy dựng lên dính vào mặt Dung Giản, nhưng bị Dung Giản dựa vào ưu thế chiều cao mà nhẹ nhàng tránh thoát, còn đưa tay lấy bơ của cô mà quẹt vào trán cô.

Đường Viên vừa nhảy vừa chạy cũng không thể thành công quẹt bơ lên mặt Dung Giản được, ngược lại cuối cùng là chính cô lại thê thảm không nở nhìn, không chỉ có trên mặt, mà ngay cả trong cổ cũng bị dính một đồng bơ, cô đánh bơ còn chưa đủ đặc sánh, vì thế bơ còn dọc theo cổ cô trượt vào trên lưng cô.

Bạch đường ngồi ở trên ghế trẻ em vui vẻ vỗ tay.

Đường Viên ngẩng đầu nhìn về phía Dung Giản: ". . . . . Anh nói xem em có phải là người anh thương yêu nhất không!"

"Ừ." Dung Giản cong ngón trở lên lau bơ trên chóp mũi cô.

"Vậy sao anh không quẹt vào con trai của anh đi!" Đường Viên lau trên mặt một cái, bơ nhiều quá thật muốn khóc.

Rất nhanh cô mới nhận ra cô khóc quá sớm.

Buổi chiều Lê Họa và giáo sư Đường dẫn Bạch đường ra ngoài chơi.

Đường Viên vội vàng chạy tới phòng tắm tắm, cô tắm rất lâu, cảm giác trên người rất thoải mái, trong không khí đều là hương vị ngọt ngào của bơ, trên gáy cô còn có thể tắm được, nhưng sau lưng thì hoàn toàn không với tới.

Đúng lúc cô cảm bóng tắm cố gắng với tới lưng của mình thì cửa phòng tắm lại đột nhiên mở ra, sau đó "Cùm cụp" một tiếng lại khóa vào.

"Anh giúp em." Âm thanh trầm thấp của Dung Giản vang lên ở sau lưng cô.

Đường Viên: ". . . . ."

Cho nên, anh không quẹt bơ lên người con trai của anh mà chỉ quẹt bơ lên người em là bởi vì so với con trai của anh, anh càng muốn tắm cho em đứng

không!

Cô đang chăm chọc thì Dung Giản đã cướp mất bông tắm trong tay cô, đánh ra thật nhiều bọt sau đó giúp cô tắm. . . . .

Trước kia Dung Giản cũng đã từng tắm rửa cho cô, nhưng đều là sau khi cô ngủ, mà hiện tại. . . . .

Bông tắm tuyệt không mịn, cách bông tắm cô vẫn còn có thể cảm nhận được nhiệt độ của đầu ngón tay Dung Giản, đầu ngón tay hơi lạnh của anh xẹt qua lưng của cô, cũng mang cho cô một trận run rẩy nhẹ, Đường Viên không tự chủ mà né tránh.

"Đừng động." Giọng nói của Dung Giản trầm thấp từ tính, nghiêm túc cầm bông tắm tắm cho cô: "Bơ còn chưa được rửa sạch sẽ đâu."

. . . . .

Bạch đường đã một tuổi rồi, đêm đó Đường Viên cùng Dung Giản lập tức bắt đầu dọn dẹp hành lý chuẩn bị dẫn Bạch đường về nước.

Đường Viên nhúm khi con của Bạch đường bỏ vào rương hành lý, Bạch đường chạy tới chạy lui phía sau cô như cái đuôi nhỏ, Đường Viên mở rương hành lý lớn ra treu đùa bé: "Bạch đường, con có muốn vào đây với khi con không?"

"Muốn!" Bạch đường gật đầu một cái, ngoan ngoãn chạy tới muốn chui vào trong rương hành lý.

Đường Viên chơi đùa với bé một lát mới nhớ tới một chuyện quan trọng.

Cô cả ngày gọi con trai mình là Bạch đường Bạch đường, thế nên đã quên (di.end.an.lequ.yd.on) mất Bạch đường nhà cô còn chưa có đại danh.

Nghĩ tới đây, Đường Viên ôm hành lý quan trọng nhất trong rương hành lý ra đi tới thư phòng tìm Dung Giản.

Dung Giản đang gỡ bỏ những đồ vật treo trên giường của Bạch đường bảo bối, lại nghe được tiếng bước chân dồn dập.

"Dung Giản!" Đường Viên ôm Bạch đường chạy vào: "Khi con nhà chúng ta còn chưa có đại danh á!"

Dung Giản ngược mắt lên nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Chưa có ư?"

Đường Viên đều không xác định: "Có. . . . . Sao?"

Dung Giản khẽ nhướn đôi lông mày anh tuấn: "Không phải con tên là Bạch đường sao?"

#Quà Valentine tặng các bạn FA như tớ >\_<

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 74

Edit: Thanh Hưng

"Phốc ——" Đường Viên liều mạng nén cười, nhưng vẫn không nhịn được mà cười ra tiếng.

Cô một tay ôm Bạch đường, một cái tay khác đưa lên không trung dùng ngón tay vẽ một hình tam giác lớn: "Ha ha ha ha, Bạch đường chính là. . . . . Ha ha ha ha, anh chưa từng ăn Bạch đường sao? Chính là một cái bánh bao bên trong là đường, hình tam giác? Cắn xuống một miếng chính là chè cái kia?"

"Không có."

Bạch đường vừa nghe đến danh tự của chính mình thì mắt lập tức phát sáng, vỗ tay nhỏ bé theo sát gọi: "Bao!"

Đường Viên xoa xoa gương mặt mập mập của Bạch đường, "Bep" hôn lên gương mặt bé một hóp, sau đó thử hỏi dò Dung Giản: "VẬY. . . . . Trước giờ anh vẫn cho rằng tên này của con chính là đại danh à? Bạch đường?"

Cho nên tận một năm còn chưa đặt đại danh cho Bạch đường sao!

Ngón tay Dung Giản dừng lại một chút, gương mặt không thay đổi gật đầu một cái.

Anh vắng mặt ở thời khắc quan trọng nhất (di.da.l.qy.do) trong sinh mệnh của Đường Viên, không thể ở cùng với cô lúc Bạch đường sinh ra, anh vẫn cho rằng Bạch đường là tên đặt theo họ Đường Viên.

Đường Viên: ". . . . ." Thì ra Bạch đường mà cô gọi không phải Bạch đường mà Dung Giản gọi á!

Cô đột nhiên rất đau lòng cho Bạch đường bảo bảo nhà cô.

Bạch đường nhìn Đường Viên cười cũng cười theo lộ ra hai lúm đồng tiền tròn trịa, hoàn toàn không biết nhũ danh Bạch đường của mình bị cha ruột gọi một năm thiếu chút nữa là thành đại danh của bé.

Thật vất vả ngưng cười, Đường Viên bế Bạch đường lên thả vào trên bàn sách, còn mình thì chạy tới giá sách tìm sách.

"Bạch đường." Dung Giản đưa tay chọc gương mặt mập mạp của bé một cái.

"Ừm." Bạch đường ngồi trên bàn sách vẽ mặt mờ mờ, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Rất nhanh sau đó Đường Viên đã cầm từ điển chạy quay lại, cô cười híp mắt nói với Dung Giản: "Nhũ danh là em đặt, vậy anh đặt đại danh cho con đi, nếu không về sau em sợ con sẽ khóc mất."

Cô nói xong thì đưa từ điển cho Dung Giản.

Dung Giản giơ tay tiếp nhận từ điển, trực tiếp để sang một bên, trầm giọng nói: "Dung Hạnh."

Nhanh như vậy!

"Hả?" Đường Viên ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Tên Bạch đường ư, Hạnh Hạnh?"

Dung Hạnh?

Đường Viên suy nghĩ một chút nói: "Cái tên này em thích, rất có ý nghĩa. . . . ."

"Ừ." Dung Giản cúi đầu nhìn cô.

Dưới ánh đèn, gương mặt với những đường nét sắc sảo của anh lập tức rơi vào đáy mắt cô.

Đối diện với đôi mắt đen nhánh sâu thẳm kia của Dung Giản, Đường Viên chợt giật mình, đột nhiên lại có loại cảm giác tim đập thành thịch, cô nháy nháy mắt, âm thanh trầm thấp từ tính của Dung Giản xông vào trong tai cô ——

"Gặp được em là may mắn của anh."

Gặp được em là may mắn của anh. . . . .

Tại Đường Viên đỏ lên, có chút miệng đắng lưỡi khô.

Dung Giản rất ít khi nói lời tâm tình với cô, cho nên câu này lập tức có vẻ rất là. . . . . Nghe cảm động.

Đường Viên nhón chân lên, tiến tới hôn môi mỏng của Dung Giản một cái, nhỏ giọng nói ——

"Em cũng thế. . . . ."

Cô có chút ngượng ngùng.

"Gặp được anh cũng là may mắn của em."

Cô gặp được anh ở thời niên thiếu, ở độ tuổi nên cố gắng học tập lại lặng lẽ thắm mẩn, sau khi lớn lên lại dũng cảm tỏ tình. . . . . Cuối cùng, cô biến thành mình tốt hơn, cũng nhận được tình yêu mình mong muốn nhất.

"Muốn!" Nhìn thấy bọn họ hôn, Bạch đường ngồi ở trên bàn không vui, mama còn chưa hôn bé!

Bạch đường ngẩng mặt lên, chu miệng nhỏ cũng muốn thân ái, nhưng không đợi được mama bé hôn, mà ngược lại trước mắt bỗng nhiên tối sầm, bị một bàn tay to che mắt.

Hai cánh tay Bạch đường cùng tiến lên, ra sức dùng ngón tay béo ụt ịt tách bàn tay che mắt bé ra, nhưng làm thế nào cũng không cạy ra được, bé vội vàng cầu cứu Dung Giản, hô một tiếng vang dội: "Ba ba ba ba!"

Dĩ nhiên Dung Giản không để ý tới bé, một tay anh che mắt con trai mình, một tay còn lại ấn chặt gáy Đường Viên làm sâu hơn nụ hôn này.

"Mama!" Bạch đường lắc đầu muốn thoát khỏi tay của ba mình, chuyển sang cầu cứu Đường Viên.

"Ừm." Mặt Đường Viên càng đỏ hơn, Bạch đường vẫn còn ở đây, cô thật ngượng ngùng á!

Cũng may Dung Giản ở trước lúc cô gần như thở không ra hơi mà kết thúc nụ hôn này, cô thở phào nhẹ nhõm, lại có chút cảm giác chưa thỏa mãn, Đường Viên che mặt, cô quá không biết xấu hổ rồi!

Một đêm cuối cùng ở bên này trước khi trở về nước, sau khi Đường Viên đỡ Bạch đường ngủ, bèn lên weibo ——

Phía dưới bài đăng kia của Được Ăn Cả Ngã Về Không đã tăng thêm không ít bình luận, tất cả mọi người đều thúc giục nam thần nhận kịch bản mới.

Đường Viên thật sự vui vẻ, nam thần nhà cô đã sớm nhận kịch bản mới nha, chỉ là chỉ có một mình cô biết mà thôi ha ha ha!

\*\*\*\*\*

Tháng chín, cuối thu trời trong.

Trời còn chưa sáng, Đường Viên đã tỉnh.

Cô giờ (lqđ) tay lên xem đồng hồ, vẫn chưa tới sáu giờ.

Đường Viên kéo chăn thật mỏng lên che kín đầu, lúc chui vào bên trong, cô đột nhiên có thể hiểu được tâm tình ban đầu của Hà Khánh Nguyên khi cô không đến giờ dạy học của anh ta rồi.

Còn hai giờ nữa, cô sẽ phải tới Học viện kinh tế dạy cho học sinh khóa đầu tiên trong đời mình rồi.

Không biết có bao nhiêu học sinh chọn tiết học của cô đây.

Đường Viên lăn lộn ở trên giường, tự an ủi mình, dù sao ít nhất cũng có mười người, dù sao trong viện đã thông báo rằng cô bắt đầu dạy rồi.

Nhưng ngược lại càng nghĩ, Đường Viên lại càng khẩn trương hơn, ngộ nhỡ vốn là nhân số đủ rồi, nhưng sau khi cô lên dạy một tiết, mọi người lại rớt rít đổi lớp, sau đó lại không đủ lớp nữa, thế chẳng phải là càng thảm hại hơn à!

Vậy nhất định cô sẽ bị Khánh Nguyên Đại Quân cười nhạo đến chết.

Vừa nghĩ như thế, Đường Viên trực tiếp từ trên giường bò dậy, nhưng chân cô còn chưa chạm đến dép đã bị một cánh tay kéo trở về giường.

"Đi đâu?" Dung Giản chưa tỉnh ngủ, giọng nói có chút khàn khàn, nghe cực kỳ hấp dẫn.

"Đi soạn bài." Đường Viên ngáp một cái, có chút buồn ngủ, cô muốn xem lại PPT một lần, nội dung bài giảng là cô làm, nhưng cách thức là Dung Giản làm, làm cực đẹp.

"Rất hồi hộp à?" Dung Giản nhỏ giọng hỏi cô.

"Dạ." Đường Viên gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, đặc biệt khẩn trương!"

Cô nói xong, lại nhắm lại lời mở đầu đã chuẩn bị xong một lần ở trong lòng.

Buổi sáng sau khi ăn sáng xong, Dung Giản lái xe đưa cô tới Tây đại.

Cô phải đi dạy, Bạch đường sẽ theo Dung Giản đi làm, Đường Viên ngồi ở ghế sau xe, nhìn về phía Bạch đường đang ngồi trong ghế an toàn ở bên cạnh cô, Bạch đường mặc T-shirt trắng và quần yếm, thoát nhìn rất đáng yêu.

Bé ngẩng mặt, cả viên thịt nhỏ cũng bị chôn trong ghế an toàn, Đường Viên néo gương mặt của bé, cảm giác thật tốt, Bạch đường vui vẻ cọ mặt vào bàn tay của cô: "Mama!"

Bây giờ năm mươi phút, sau khi tạm biệt Dung Giản và Bạch đường, Đường Viên đi vào giảng đường trước mười phút.

Cô đi tới rồi đứng lại trên bục giảng, vài học sinh lra thừa dưới bục giảng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Đều là củ cải!

Đường Viên tiếp tục suy nghĩ lời mở đầu, đột nhiên nghe được "Tách tách" một tiếng.

Cô nhìn về phía những học sinh dưới bục giảng, một nam sinh trong đó chợt dạ thu điện thoại di động của mình lại, ngượng ngùng cười cười với cô. Đường Viên cũng cười với cậu ta, nam sinh vội vàng cúi đầu, tiếp tục hết sức chuyên chú chơi điện thoại di động.

Đường Viên ngồi vào bàn giáo viên, mở giáo trình của mình ra.

Còn sáu phút nữa là tới giờ học, Đường Viên đang chuyên tâm chuẩn bị, học sinh đến giảng đường lại đột nhiên nhiều lên, cũng có không ít học sinh đang từ cửa nỏ đuôi mà vào, có loại khí thế sẽ ngồi đây giảng đường bậc thang này.

Đường Viên liếc nhìn giảng đường sắp bị ngồi đầy, củ cải quá nhiều, củ quả thật có cảm giác được yêu thích mà hoảng sợ.

Trước giờ học hai phút, các nam sinh thật sự ngồi đầy giảng đường bậc thang, ngay cả trên đất cũng ngồi mấy người.

Trận chiến này quá dọa người. . . . .

Đường Viên càng khấn trương hơn, cô cảm thấy đèn flash rồi.

Thật giống như có người đang chụp ảnh cô!

Đường Viên lấy điện thoại di động ra, cũng chụp một bức ảnh những học sinh dưới bậc giảng, sau đó gửi hình cho Dung Giản và Hà Khánh Nguyên đang chờ xem chuyện cười của cô.

Chuông vào học vừa vang lên, Đường Viên nhanh chóng nói xong lời mở đầu rồi bắt đầu giảng bài. Cô nói rất nghiêm túc lại nhập tâm, căn bản không để ý xem bọn nhỏ dưới bậc giảng đang làm gì, sau đó sau giờ học, Đường Viên còn bị mấy học sinh hiếu học vây quanh hỏi mấy vấn đề.

Chờ sau khi học sinh giải tán, Đường Viên mới lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn trả lời.

Hà Khánh Nguyên không trả lời cô, nhưng Dung Giản lại trả lời rất nhanh ——

Dung Giản: Lần sau anh đi xem em giảng bài.

Đường Viên bị dọa cho phát hoảng, vội vàng nhấn lại ——

Đường Đôn Nhi: Không cần, không cần, em sẽ khấn trương đến chết mất!

Dung Giản không trả lời lại, ngón tay anh gõ bàn phím mấy cái, màn hình lập tức chuyển đến trang web Tôi yêu Tây đại.

Quả nhiên, Dung Giản vừa liếc mắt đã thấy được một bài viết nóng hổi, tựa đề rất dài ——

Cuối cùng! Đàn ông của Học viện kinh tế chúng ta cũng nghênh đón mùa xuân tốt đẹp rồi! Trước kia chỉ thấy các em gái chụp giảng viên nam thần, về sau sinh viên Học viện kinh tế chúng ta cũng có thể đi học để chụp nữ thần rồi! 【 hình ảnh 】

Bức ảnh mà chủ topic đăng chính là ảnh chụp Đường Viên, cô búi mái tóc (di.da.lqy.do.tha.hu) dài lên, mặc áo sơ mi trắng cùng với quần váy màu hồng, cả người xem ra trắng nõn nà.

Ngón áp út của Dung Giản ấn vào thanh trượt bên phải, tiếp tục kéo xuống ——

Đáng dấp nữ thần của chúng ta đặc biệt đẹp, lại còn đáng yêu, chúng tôi cầm điện thoại chụp ảnh cô ấy, sau đó, cô ấy không hề nói gì, cũng lấy điện thoại di động ra chụp chúng tôi!

Làm thế nào bây giờ! Đột nhiên thật là muốn có một mối tình cô trò thật đẹp!

Dung Giản nhanh chóng đăng nhập vào hệ thống tìm lớp mà Đường Viên chọn, cô còn có hai tiết nữa lúc mười giờ rưỡi.

"Ba ba ba ba! Dâu tây!" Bạch đường vênh chân ngắn, ngồi ở trên bàn xử lý công văn của Dung Giản ăn xong hai quả dâu tây lớn, giương tay nhỏ bé hướng về phía anh muốn một quả mới, lại nhìn thấy dáng vẻ cau mày không vui của ba ba bé.

Bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, liếm một vòng nước dâu tây trên miệng, lại bị Dung Giản bế lên.

"Ah?" Bạch đường ngồi ở trên cánh tay Dung Giản nghiêng đầu không rõ chân tướng.

"Dẫn con đi tìm mẹ."

"U!" Bạch đường vỗ vỗ tay, mở cò trong bụng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khí Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 75

Edit: Thanh Hưng

Đọc theo đường đi, dù Bạch đường vẫn bị vũng vàng vấy ở trong ghế an toàn nhưng cũng vô cùng vui vẻ, trước khi xuống lầu Dung Giản đã đưa cho bé hai quả dâu tây lớn, bé há to mồm, ra sức nhét một quả dâu tây vào trong miệng mình, ăn được một miếng rất thỏa mãn.

Lúc chờ đèn đỏ thì Dung Giản khoác tay lên trên tay lái, liếc nhìn Bạch đường qua kính chiếu hậu một cái. Bạch đường đang cúi đầu chuyên chú nhìn một quả dâu tây cuối cùng đang được bé siết chặt trong tay, lông mi dày đen nhánh chớp mấy cái: "Ba ba ba ba!"

"Ừ." Ngón tay Dung Giản gõ tay lái một cái: "Yên lặng một chút."

Bạch đường dùng lực mạnh gạt đầu, đưa ngón tay út mập mạp ra dè lên trên môi, phát ra một tiếng "Xuyt".

Dung Giản búng tay ra tiếng, con trai (di.da.l.qy.do) anh càng ngày càng thông minh.

Khoảng cách từ cao ốc số hóa tới Tây đại chỉ có mấy phút đường xe, rất nhanh Dung Giản đã lái vào cửa Tây đại.

Học viện kinh tế cách công trường rất gần, là chiêu bài của Tây đại, Học viện kinh tế hoàn toàn cởi mở đối ngoại, không có cửa cấm, cũng không cần xuất trình một loạt giấy tờ, có thể tự do ra vào.

Dung Giản nhìn đồng hồ, sau khi lái xe vào bãi đỗ xe ngầm, thì ôm Bạch đường đi về phía Học viện kinh tế.

#####

Mười giờ 17 phút, Đường Viên đi vào tòa nhà của Học viện kinh tế.

Môn cô dạy cũng không phải môn chính, mà chỉ là một môn phụ, tương đối thoải mái, đến lúc thi cuối kỳ cũng là chính cô ra đề, nghĩ đến đây, Đường Viên cũng không khẩn trương như trước nữa.

Lúc cô đi tới chiếc gương lớn trước cửa học viện kinh tế lại còn có tâm tình vui vẻ soi gương.

Lúc lên lầu Đường Viên nhận được tin nhắn trả lời của Hà Khánh Nguyên ——

Khánh Nguyên Đại Quân: Nhiều người như vậy à!

Khánh Nguyên Đại Quân: Bàn Bàn em khá lắm, chờ đó, xong tiết này là anh không còn lớp nữa, tới xem em dạy học.

Đường Viên bị anh ta dọa giật mình, vội vàng trả lời ——

Đường Đôn Nhi: Anh đừng tới!!!

Khánh Nguyên Đại Quân: Trêu em thôi, ngốc ạ, hôm qua mới xin được một đề tài, lát nữa sẽ cho em xem.

Đường Viên thấy tin nhắn trả lời của anh ta thì mới thở dài một hơi.

Vừa đi vào giảng đường lớn trên lầu ba, trong lòng Đường Viên lại sinh ra một chút vui vẻ.

Tiết này vẫn có rất nhiều học sinh, còn có rất nhiều gương mặt quen thuộc của tiết trước, xem ra cô giảng bài rất tốt á! Không uống công trong khoảng thời gian này cô xem nhiều video dạy học của nhiều đất nước khác nhau như vậy!

Đường Viên bước tới bàn giáo viên, vừa định ngồi xuống thì lại ngăn cản cả người.

Cô có loại kích động muốn dụi mắt! Hà Khánh Nguyên không đến, nhưng Dung Giản. . . . .

Đường Viên sợ ngây người, cô nhìn Dung Giản từ cửa sau đi tới, cùng với Bạch đường trong tay Dung Giản, Dung Giản lại thật sự đến xem cô dạy học! Còn dẫn theo cả Bạch đường!

Đường Viên há miệng, vừa mở miệng lại thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Cái này cùng với lúc cô ở trên sân khấu vườn trẻ diễn vai cây thông noel, giáo sư Đường ở dưới xem rất khác nhau!

Trời ạ, một lát nữa cô có thể cả lẫn hay không đây. . . . .

Cũng may mà Bạch đường thấy cô cũng không kích động mà cất tiếng gọi cô, bé mím miệng nhỏ, cực kỳ ngoan.

Cách thời gian lên lớp còn năm phút đồng hồ, Đường Viên cố gắng ổn định tâm tình, cũng coi cả Dung Giản và Bạch đường là củ cải, cố gắng tập trung

lực chú ý vào màn hình trước mắt, chuyên tâm xem nội dung bài giảng sắp tới của mình.

Cho dù Dung Giản ở nơi nào, thì anh nhất định sẽ là tiêu điểm.

Còn chưa đến giờ học, vậy nên thỉnh thoảng ánh mắt của Đường Viên cũng bay đến hàng cuối cùng, đã có không ít nữ sinh liên tiếp quay đầu lại nhìn về phía Dung Giản và Bạch đường, còn hạ thấp giọng bàn luận xôn xao. Đường Viên quá quen thuộc với ánh mắt mà các em gái nhìn Dung Giản, chính cô cũng từng dùng ánh mắt si mê như thế để nhìn anh.

Đối diện với ánh mắt của Dung Giản, trái tim Đường Viên run lên bần bật, vội vàng cúi đầu.

Dung Giản mặc áo sơ mi màu đen đơn giản, cần cổ và khuôn mặt trắng trẻo lộ ra ngoài thoát nhìn có vẻ lại càng trắng hơn, màu đen cùng màu trắng đối lập rõ rệt khiến quanh thân anh tỏa ra một loại khí thế rồng trong loài người. Dù cách một khoảng cách xa như thế, nhưng gương mặt anh tuấn của anh lại vẫn dễ dàng lọt vào trong mắt của cô, kích thích trái tim Đường Viên đập càng nhanh hơn.

Tại sao còn chưa đến giờ học chứ, Đường Viên có loại cảm giác một giây như một năm.

Các em gái của Học viện kinh tế đều rất dễ dặt, mặc dù vẫn đang nhìn Dung Giản, nhưng cũng chỉ nhỏ giọng bàn luận xôn xao, một em gái trong đó còn trêu đùa Bạch đường, Bạch đường nín miệng nhỏ, cầm ngón tay út trắng nõn đè lại đôi môi nhỏ xinh. Bé không nhận đồ ăn vặt cũng không cười, đáng vẻ mặt không biểu cảm giống ba ruột bé như đúc, em gái đó còn phát ra tiếng kinh hô không nhỏ: "Thật đáng yêu!"

Rốt cuộc thì tiếng chuông vào lớp cũng vang lên, Đường Viên hắng giọng, theo thường lệ trước tiên tự giới thiệu về mình.

Lần này sau khi cô tự giới thiệu mình xong, dưới bục giảng đột nhiên rối (lqđ) loạn lên, có một nam sinh còn đưa tay lên thật cao dưới sự khuyến khích của những người khác.

"Vị bạn học này, bạn có vấn đề gì không?" Đường Viên nở nụ cười.

Nam sinh lập tức đứng lên, cậu ta đứng lên quá mạnh, cái ghế ngồi bị cậu ta đá trúng, phát ra một tiếng vang thật lớn. Trước tiên nam sinh đó khom lưng dùng tay sắp xếp lại ghế, sau đó cất giọng vang dội: "Cô giáo, cô có bạn trai chưa ạ?"

Không đợi Đường Viên trả lời, nam sinh đó đã lại nhanh nhẹn tiếp tục hỏi: "Còn nữa, cô có để ý việc chị em yêu nhau không!"

Đám nam sinh khích lệ cậu ta đứng lên kia đột nhiên phát ra một tràng cười thiện ý.

Đường Viên: ". . . . ."

Cô có ngốc nghếch thế nào đi nữa cũng biết người nam sinh này có ý gì.

Loại vấn đề thế này, trước kia khi Khương Minh dạy tiết đầu tiên lớp gia công kim loại của các cô thì nữ lớp trưởng cũng đã đại biểu tất cả nữ sinh khoa bọn họ đứng lên lên tiếng, không chỉ hỏi có bạn gái hay không, còn hỏi có để ý đến việc thầy trò yêu nhau hay không. . . . .

Đường Viên chưa bao giờ nghĩ tới, vấn đề thế này sẽ rơi vào trên đầu cô, cô quả thật thụ sủng nhược kinh còn không biết xấu hổ cảm thấy thật hù vinh.

Nhưng một chút xấu hù vinh này lại nhanh chóng như bột xà phòng bị một ánh mắt sắc bén đâm thủng, Đường Viên không dám nhìn Dung Giản, vội vàng nói: "Tôi đã có chồng, đã kết hôn rồi."

Cô vừa dứt lời, dưới bục giảng chính là kêu rên liên tiếp.

Còn nam sinh đang đứng thì vẻ mặt như bị dọa ngốc, đến cả nói chuyện cũng lắp bắp: "Kết. . . . Kết hôn?!" Làm sao có thể, đây là đang đùa giỡn bọn họ sao!

"Đừng vậy, học thôi!" Đường Viên gật đầu: "Chúng ta mau học đi! Chúng ta cứ như thế này sẽ không kịp tiết, lớp sau đã dặn chúng ta tan lớp trước mười lăm phút đấy."

Cô đưa tay cầm hộp điều khiển máy chiếu ấn tựa đề lên màn chiếu lớn, hắng giọng nghiêm túc giảng bài.

Tiết học này cô còn phải phí tâm phí sức để giảng giải hơn tiết trước, gần như toàn bộ quá trình giảng dạy đều đặt tâm mắt vào màn chiếu, không dám trao đổi ánh mắt với bất kỳ học sinh nào dưới bục giảng, chỉ sợ lại phải đối diện với ánh mắt của Dung Giản.

Dung Giản đang xem trang web Tôi yêu Tây đại, tất cả các bình luận trong bài đăng nóng hổi buổi sáng kia gần như đều là dấu chấm than dài ngắn không đồng nhất cùng kêu rên. Dung Giản đang xem, thì Bạch đường cũng nghiêng đầu xong tới, khi thấy dòng chữ to màu đỏ thì bé mở tròn mắt, quay đầu lại nhìn về phía ba bé.

Tâm trạng của Dung Giản rất tốt.

Thật vất vả mới chống đỡ được đến hết giờ, rốt cuộc Đường Viên cũng thở dài một hơi, lúc này mới phát hiện ra lòng bàn tay siết chặt hộp điều khiển máy chiếu của mình cũng đã ướt đầm rồi.



Sau giờ học lại lập tức đầy máu sống lại còn có các bạn học trong phòng học, các nam sinh vẫn còn tiếp tục hỏi có phải Đường Viên đang đùa giỡn bọn họ hay không.

Các em gái ở phía sau cũng tiếp tục ở lại trên chộc Bạch đường. Đùa Bạch đường một lát, một em gái có dụng ý khác lập tức không nhận được mà hỏi Dung Giản: "Đồng học, đây là em trai của cậu ư, bé thật sự rất đáng yêu á!"

Gương mặt Dung Giản không chút thay đổi: "Đây là con tôi."

Các em gái: "!!!"

"Con trai." Dung Giản gọi Bạch đường đang dụi mắt, ôm bé từ chỗ ngồi đứng lên, sai chân dài đi tới phía Đường Viên trên bục giảng.

Đã tan lớp, Bạch đường đã nín nhịn ước chừng 85 phút lập tức đưa tay nhỏ bé về phía Đường Viên, giọng nói tuy non nớt nhưng cực kỳ rõ ràng: "Ma ma!"

Cả phòng học đều yên lặng.

Đường Viên đỏ mặt, giơ tay lên thông dong nhận lấy Bạch đường từ trong tay Dung Giản.

Bạch đường giống như hiện vật quý xòe bàn tay nhỏ bé mập mạp ra, lòng bàn tay trắng nõn của bé đang nắm một quả dâu tây lớn màu đỏ tươi, bé đưa quả dâu tây lớn tới khóe miệng Đường Viên: "Cho!"

"Rất ngọt!" Đường Viên lập tức ăn quả dâu tây kia ngay trên móng vuốt nhỏ của Bạch đường.

Sau khi cô và Dung Giản đi ra khỏi phòng học, phòng học sau lưng lập tức sôi trào.

.....

Buổi tối, Đường Viên đang bị Dung Giản ấn chặt ót hôn tới hít thở không thông, thì lại nghe được âm thanh nhắc nhở có thông báo mới quen thuộc của weibo, cô liếc về phía màn hình điện thoại di động đang không ngừng sáng lên trên bàn sách, tiếng chuông thông báo weibo kêu rất lâu, quả thực là oanh tạc.

Cô hí hóp mắt, thấy cái gì "Ngọt nỏ" "Theo đuổi nam thần giống như trong ngôn tình" "Kỹ năng theo đuổi nam thần mới" "Sur phụ xin nhận đồ nhi cúi đầu!" . . . . .

Cái quỷ gì. . . . . Đường Viên vội vàng đưa tay muốn đẩy Dung Giản ra để đi xem weibo của cô một chút xem rốt cuộc là có chuyện gì, cô nhớ là cô đang đăng nhập bằng tài khoản Một Viên Bánh Trôi Vừa Lớn Lại Vừa Tròn mà, không có quá nhiều người hâm mộ, kết quả cô không chỉ không đẩy Dung Giản ra được mà ngược lại còn bị Dung Giản ấn bả vai, lập tức ngồi vào trên bàn đọc sách.

Trời ạ, Dung Giản là một người mắc chứng cường bách, làm cái gì cũng hết sức chuyên chú, cô mà định chạy. . . . . Cái bàn này có thể sẽ phải làm lại đây!

.....

Cuối cùng cũng kết thúc, Đường Viên cẩn thận từng li từng tí liếm môi một cái, hít sâu một hơi.

Dung Giản đi tới phòng tắm để tắm cho Bạch đường. Đường Viên mở khóa màn hình điện thoại di động, còn chưa kịp nhìn xem rốt cuộc weibo của cô bị làm sao, thì đã thấy Cổ Cầu Cầu gửi tin nhắn ——

Hồ ly kiều ngao: A Bàn A Bàn A Bàn, thời gian trôi qua hơn một năm, cậu lại một lần nữa tàn sát rồi.

Hồ ly kiều ngao: Link ——/rm, ba đề tài hot nhất đều là cậu và Dung Giản!

Vội vàng nhấn vào địa chỉ link kia, quả nhiên, như Cổ Cầu Cầu nói, cô lại tàn sát rồi.

Tựa đề của bài đăng đầu tiên cũng rất kích động ——

A a a, quả nhiên Dung học thần có ánh mắt nhìn xa trông rộng, ánh mắt quả nhiên là tốt nhất! Đường Viên nhà anh ấy gầy đi thật xinh đẹp! Khi xon cũng càng nhìn càng đáng yêu!

Trong lòng Đường Viên vui vẻ cười đến nở hoa, cô cười hí hóp mắt ấn vào ——

Buổi sáng sau khi thấy bài viết kia tôi lập tức đi tới lớp của Đường Viên, sau đó ở Học viện kinh tế, các người đoán xem tôi thấy được người nào, là nam thần của tôi đây! Được Ăn Cả Cầu Về Không của tôi! Dung Giản của tôi! Học thần của tôi!

Đúng rồi, nói về đầu đề bài viết, năm ngoái có người bôi xấu đăng bức hình Đường Viên trong bài viết kia, giờ Đường Viên gầy đi thì lập tức vô cùng xinh đẹp rồi, hôm nay nhìn ở khoảng cách gần hơn một chút, thật sự xinh đẹp! Nhớ ngày đó Dung Giản không cùng Nguyễn Tâm ở chung một chỗ, ngược lại lại cùng Đường Viên đi chung với nhau, tôi còn từng mắng nam thần mất mủ, bây giờ tôi biết rồi, không phải là nam thần của tôi mất mủ, mà là

tôi mất mù!

Còn có á, tiểu bảo bảo của bọn họ cũng thật xinh đẹp!

Đường Viên ngọt ngào trong lòng, cô xem hết những lời chủ bài viết đăng lại tiếp tục kéo xuống dưới, sau đó lại nhìn thấy chủ bài viết đăng thêm——

Còn nữa, còn có một đĩa thức ăn cho chó mà tôi không thể ăn một mình được!

Khụ khụ, cái đó tôi là biên kịch kịch truyền thanh, buổi sáng sau khi tự ngược đãi, tôi lập tức đột phát ý tưởng, muốn viết kịch truyền thanh đồng nhân về nam thần và nữ thần rồi tìm nam thần của tôi hòa âm.

Trước khi viết tôi cũng chạy đi liên lạc với đại thần, nói ra ý nghĩ của tôi.

Sau đó, các người đoán xem tôi lấy được tin tức gì từ nơi đó!

A a a, tôi không nhịn nổi, địa chỉ đây——

p:///ghouzi

Đồng nhân. . . . .

Kịch truyền thanh. . . . .

Xuất bản. . . . .

Không phải đâu, Đường Viên nhấn mở liên tiếp, vẫn chưa nghĩ ra có muốn hay không thì lần này 123 ngôn tình lại chuyển rất nhanh——

《Đại thần, em muốn sinh “khi con” cho anh!》

Đường Viên che kín mặt.

Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, chắc là có ý này đi.

Cô lẩn con chuột kéo xuống xem bình luận phía dưới một chút.

Lần trước sau khi viết xong kết cục (di.da.lqy.do) thì cô đã không không biết xấu hổ mà vào xem lại nữa rồi.

Bây giờ vào xem mới phát hiện, truyện này lại nhận được nhiều bình luận như vậy——

Đây là tác phẩm ngọt nhất cô từng viết, cũng là tác phẩm có nhiều tiểu thiên sứ ủng hộ nhất. . . . .

Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Dung Giản đã sáng khoái tinh thần——

Đây là. . . . . Chồng của cô, là người mà cô thích nhất!

Đường Viên lại nhìn Bạch đường đang lạch bạch đôi chân trắng nõn chạy tới phía mình——

Đây là khi con của cô, là kết cục tốt nhất!

--- -----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Đại Thần, Em Muốn Sinh #39Khi Con#39 Cho Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).